

Giới thiệu Khủng Long Thần Giới

Khoa học đã chứng minh vào thời kì sơ khai của Trái Đất có sự tồn tại của những sinh vật mà chỉ nghe truyền lại cùng với những di tích hình hài từ những di chỉ khảo cổ học. Đã bao giờ bạn tưởng tượng mình phải lạc vào cái thế giới đầy rẫy nguy hiểm và hoang sơ ấy sống chưa, liệu có thể tồn tại không hay trở thành món ngon cho những sinh vật này. Nhưng Trương Hải - nhân vật chính trong truyện huyền huyền này đã trải qua điều đó.

Truyện Khủng Long Thần Giới kể về Trương Hải - hắn là người mang trong mình hơn chục dòng máu, tu luyện được cả ba trường phái tu luyện chính trên thế giới. Nhưng truyền thuyết lại cho rằng hắn là kẻ Hủy Diệt Thế Giới bị truy sát, nhưng hắn lại vô tình ngộ ra đại đạo, nhưng vẫn bị vũ khí bí mật tiêu diệt hắn đưa hắn vào đường hầm thời gian. Hắn trở thành một đứa trẻ sơ sinh không có sức mạnh, không lực lượng, không có ý thức rõ ràng rơi vào thế giới khủng long, không chỉ có khủng long mà còn có cả người khủng long, vô cùng nguy hiểm và hoang dã. Rồi hắn có thể sống sót không, chuyện gì sẽ xảy ra ???

Hãy theo dõi truyện và tìm câu trả lời cho chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Kẻ Hủy Diệt

Trong giới tu luyện, người ta chia một con người đang sống thành ba phần chính:

+ Thân: là thân thể. Theo định nghĩa khoa học là được hình thành từ các chất hữu cơ, là thứ hữu hình, sờ được, thấy được.

+ Hồn: là linh hồn. Khoa học chưa khẳng định được nhưng cũng đã lờ mờ định nghĩa được đó là các xung điện từ truyền từ não bộ đến các cơ quan và từ các cơ quan truyền đến não bộ. Khi mà một người bị liệt bởi hệ thần kinh tổn thương thì trong giới tu luyện nói rằng: một là do linh hồn bị thiếu khuyết, hai là do con đường di chuyển của linh hồn trong cơ thể bị tắc nghẽn, không thông được. Còn khi mà não bộ không phát ra xung điện nữa, lúc ấy là linh hồn đã suy kiệt, con người sẽ chết.

+ Khí: còn gọi là khí lực. Theo định nghĩa của khoa học đó là năng lượng hình thành từ các phản ứng sinh hóa, cung cấp khí lực cho cơ thể dưới dạng calo hay dạng khác. Còn theo giới tu luyện thì khí được định nghĩa đơn giản chính là lực lượng tiềm năng trong cơ thể, trong cơ thể tích lũy càng nhiều linh khí thiên địa thì khi phát ra lực lượng lại càng lớn. Có lẽ đó là do linh khí thiên địa có phản ứng thì sinh ra số calo lớn hơn so với đồ ăn chẳng?

Cũng theo ba phần chính ấy mà ba trường phái tu luyện đã hình thành, đó là tu thân ở phương Tây, tu khí ở phương Đông, và tu hồn ở phương Nam. Trong tu luyện giới, cũng từng có thiên tài tu luyện theo được hai trường phái, nhưng chưa hề có ai tu luyện được cả ba trường phái cả. Vì thế cái người mà tu luyện được ba trường phái ấy trong dòng lịch sử hàng ngàn năm chưa từng xuất hiện trên thế gian.

Trong những điển tịch cổ xưa của các gia tộc có ghi lại, người có thể dung hợp cả ba con đường tu luyện chắc chắn sẽ trở thành đệ nhất cường giả trong tương lai. Nhưng cũng có ba cách cho hắn áp dụng sức mạnh của mình.

Nếu hắn sinh ra ở phương Tây, hắn là Thuận Thiên, hắn sẽ là chúa cứu thế.

Nếu hắn sinh ra ở phương Đông, hắn là Quy Thiên (ý là khuất phục ông trời, giống như cảm ngộ thiên đạo để giảm bớt thiên kiếp ý), hắn sẽ là một đức thánh hiền, dạy cho người ta phải sống thế nào cho hợp lòng trời.

Nếu hắn sinh ra ở phương Nam, hắn là Nghịch Thiên, rồi hắn sẽ chắc chắn trở thành kẻ mang thế giới đến với diệt vong.

.....

Trương Hải lúc này đang thờ hồng học, hắn đang cố gắng chạy trốn, cố gắng giữ lại cái mạng của mình. Hắn... chính là người ở trong truyền thuyết kia. Từ nhỏ, hắn đã được mệnh danh là phế vật, không thể tu luyện bất cứ thứ gì, mặc dù hắn ở trong một dòng họ lâu đời nhất ở Việt Nam là họ Trương. Là một dòng họ lãnh đời, mang đủ thứ công pháp tu hồn, thậm chí còn có không ít công pháp tu khí và tu thân để đề phòng trường hợp con cháu là con lai, không tu hồn được. Hắn đã thử rất nhiều, nhưng vẫn không được. Cho tới ngày mà tất cả mọi người đều không hi vọng gì nữa, ông nội hắn thấy hắn buồn rầu mới cầu xin trưởng họ cho hắn vào phòng chứa sách của dòng họ xem một lần cuối. Lúc ấy hắn vô tình phát hiện ra một cái hòm nhỏ, trong đó có một quyển sách, và...

Hắn hiểu được, mình không thể tu luyện bất cứ thứ gì là do trong người mang quá nhiều huyết mạch, nhưng chính hắn lại là kẻ thích hợp nhất để tu luyện theo cả ba trường phái cùng một lúc. Lấy cái này bù cái kia, cả ba cùng mạnh lên với tốc độ chóng mặt, và cũng chỉ có người mang đủ huyết mạch như hắn mới có thể làm cho tốc độ tu luyện cả ba thứ cân bằng, không xảy ra chuyện khí mạnh mà hồn yếu, hồn mạnh mà thân yếu... dẫn đến công lực hồng hết. Mọi chuyện sẽ không có gì nếu hắn không phải là người Việt Nam.

Chính vì hấn là người Việt Nam nên khi chuyện bị phát hiện, rất nhiều người muốn bóp chết hấn từ trong trứng nước. Bởi vì theo truyền thuyết, người đó mà ở phương Nam thì sẽ là kẻ Diệt thế. Nhưng hấn không tin, hấn không bao giờ tin vào cái truyền thuyết chó má ấy. Hấn là người Việt Nam thì sao chứ? Hấn chưa từng hối hận về chuyện này, hấn chỉ hận, hận nghiền răng nghiền lợi cái thằng khốn nạn đã viết ra công pháp cho hấn nhưng lại chêm vào cái câu kẻ diệt thế kia.

Hôm nay là ngày mà hấn quyết định mang cả ba thứ công pháp ấy dung hợp vào nhau, nếu thành công thì hấn sẽ không sợ ai nữa, hấn có thể ngẩng cao đầu. Hấn vì muốn được yên tĩnh nên đã kể hết cho ông nội, mong ông có thể trông chừng giúp hấn. Nhưng rất tiếc, ông nội hấn lại là người đại nghĩa diệt thân. Khi mà nghe thằng cháu chính là người trong truyền thuyết, ông đã suy nghĩ rất lâu, cũng rất day dứt, giằng xé nhưng cuối cùng ông vẫn cố nén nước mắt thông báo chuyện này cho trưởng họ.

Trưởng họ thì chẳng do dự gì mà đưa ra quyết định diệt trừ hấn, không những thế, ông còn ngầm thông báo cho đủ các loại gia tộc đến vây công. Ông muốn cho họ biết, dòng họ của mình rất công chính, không vì một cao thủ nhất thời mà làm hại đến nhân gian.

Trương Hải nhìn lại vẻ mặt đau lòng của ông nội, hấn không trách ông, có lẽ ông cũng chỉ là một người vĩ đại muốn bảo vệ thế giới mà thôi. Hấn cũng không trách những người này, họ với hấn chẳng cừu chẳng oán, thậm chí trong những người truy đuổi hấn còn có rất nhiều người đức cao vọng trọng, nhưng họ, đều muốn diệt trừ hấn chỉ để bảo vệ cái thế giới này.

Đặt hấn vào hoàn cảnh của họ, diệt trừ một người mà có thể chắc chắn đem lại sự yên bình, dù cho người đó có là kẻ vô tội thì hấn cũng sẽ ra tay. Huống chi đó còn là sự yên bình của cả thế giới.

Nhưng... hấn không muốn chết.

Chết như thế này thì quá lãng phí, hấn không muốn khi mà mình sắp thành thần công thì lại phải nằm xuống như thế này. Hấn không cam lòng.

Nhưng thân thể của hấn ngày càng mệt, mệt vô cùng. Hấn cũng không hiểu tại sao lại như thế, mọi ngày thể lực của hấn đâu có tồi tệ như thế này. Bất giác hấn dừng chân lại, đứng một chỗ thờ hồng hộc, hấn chậm rãi quay khuôn mặt đang tái nhợt của mình về phía gần một nghìn người đang truy đuổi sát hấn ba ngày nay.

- Hải, đầu hàng đi con! Ông nội có lỗi với con, sau khi con chết, ông sẽ đền đó làm bạn với con. Con sẽ không cô đơn đâu!

Lên tiếng là một ông già khoảng bảy tám mươi tuổi, mái tóc của ông cũng đã bạc trắng, da mặt nhăn nheo. Nhìn vào khuôn mặt kia mà Trương Hải không khỏi đau xót, trước đó một tuần, đó còn là một khuôn mặt trung niên, tóc cũng mới chỉ hoa râm mà thôi. Vậy mà bây giờ đã trở nên tiều tụy như vậy. Trương Hải không nói gì, hấn có thể nói gì đây? Hấn không muốn chết, dù cho cha mẹ bảo hấn đi chết hấn cũng không đi. Hấn phải phản kháng, phản kháng tới cùng, nhưng, lời của ông nội cũng làm hấn đau lòng không thôi.

Sức lực của Trương Hải ngày càng cạn kiệt, hấn chỉ ù rù đứng đó, giống như đang chờ đợi vận mệnh của mình vậy. Những người đằng sau cũng không nhìn được nữa, họ vung đao, vung kiếm, thậm chí mang cả súng ống đại bác ra đồng loạt công kích. Nhìn cả ngàn đợt công kích như lưu tinh loạn vũ xông đến cơ thể mình, Trương Hải chợt cảm thấy phẫn nộ, chẳng lẽ số mệnh của ta chỉ ngắn thế thôi sao?

Chính trong lúc sinh tử quan đầu này, hấn đột nhiên thấy thân thể mạnh mẽ trở lại, thậm chí còn mạnh hơn lúc trước cả mười lần. Khuôn mặt từ tái nhợt đã trở nên ửng đỏ như sắp xuất huyết. Lực lượng đã trở lại, Trương Hải không hề do dự mà xuất ra một chiêu mạnh nhất của mình: Loạn chuyển càn khôn

Hàng ngàn đợt công kích kia như bị một lực lượng bá đạo khổng lồ chế, chợt từ tốc độ kinh khủng của mình đổi hướng ngược về đằng sau, tốc độ không hề giảm bớt một chút nào. Cả nghìn người truy sát thất kinh, lù lút tìm đường tránh thoát. Nhưng tránh cũng không hết, đã có gần một trăm người chết dưới chính chiêu thức của mình và đồng đội của mình.

- Ha ha... cuối cùng thì ta cũng hiểu rồi, ra là thế... ra là suy cực mà thịnh, là hồi quang phản chiếu... Ha ha...

Đúng là trong lúc hấn lâm vào giữa sự sống và cái chết, hấn đã nhận ra rằng lúc hồi quang phản chiếu chính là lúc mà con người ta cực kỳ mạnh mẽ. Thứ công pháp của hấn chính là lợi dụng lúc này để dung hợp, làm cho sức mạnh của bản thân tăng vọt lên.

Thấy hấn đã mạnh trở lại, thậm chí còn đang cười điên cuồng.

Trưởng họ của họ Trương gọi sáu ông già khác lại, đây cũng là sáu tộc trưởng của sáu gia tộc hàng đầu tu luyện giới, có người da vàng, da trắng, da đen, thậm chí còn có cả người da đỏ.

Mấy người nhìn nhau một lúc rồi cùng gật đầu, sau đó móc từ trong người ra bảy quyền trục khác nhau, mang màu theo thứ tự của cầu vồng. Người mang đại thân thông kia đã để lại những thứ này cho họ để có thể tiêu diệt kẻ diệt thế. Tất nhiên là phải đủ bảy quyền mới dùng được, nếu mà người muốn tiêu diệt không phải kẻ diệt thế mà là chúa cứu thế hoặc đức thánh hiền thì chắc chắn trong bảy người sẽ có người đứng ra phản đối, lúc đó thì làm sao tiêu diệt được. Bây giờ bọn họ thấy Trương Hải đã thành công, họ lo sợ rằng hấn sẽ vì thù hận hôm nay mà trở nên điên dại, làm điên đảo thế gian.

Đúng là giờ phút này Trương Hải đang điên, đầu óc của hấn không được ổn định, có thể là vì quá kích động, hoặc là vì thần công có trục trặc mà hấn càng ngày càng trở nên điên sát, sắp sửa ra tay giết người rồi.

Đúng lúc này thì bảy quyền trục đã được mở ra, bảy lão già đứng xung quanh hấn hình thành vòng tròn. Bảy luồng ánh sáng cũng theo bảy quyền trục mở ra mà chiếu thẳng đến người Trương Hải, trói chặt thân hình hấn.

Trương Hải dấy dựa nhưng không có tác dụng gì nhiều, hắn không thể thoát ra được. Đúng lúc này thì bảy luồng sáng kia lại dọc theo thân thể Trương Hải chiếu thẳng lên trời, hình thành một cái lỗ đen to đùng trên đầu hắn. Hàng trăm người ở đây thất kinh, cái lỗ đen kia đang phát ra hấp lực kinh khủng ngay cả bảy lão già cũng không chịu nổi mà phải buông bỏ trận pháp, kiểm chỗ thoát thân.

Chỉ còn lại một mình Trương Hải đứng đó, giấy dựa trong vô vọng. Cái lỗ đen kia đang dần hút hắn vào nhưng hắn lại bị bảy luồng sáng kia giữ chặt, không còn đường mà chạy trốn.

Vút! Một âm thanh vang lên, Trương Hải đã bị hút vào, cái lỗ đen ấy cũng dần dần khép lại. Mọi người đều nhìn nhau, sau đó thì hò reo vui mừng. Cuối cùng thì họa diệt thể cũng đã được ngăn chặn. Trong đó ông già da đỏ thì thờ phào, ai cũng biết ông là người Maya, mà theo lịch Maya, ngày tận thế là một tuần sau đó. Bây giờ đã ngăn chặn được nguồn cơn, ông cũng nhẹ nhõm đi phần nào.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Định Mệnh Của Một Đứa Bé

Trương Hải lúc này đang ở trong một đường hầm kỳ quái.

Đường hầm này chỗ thì tối om om, chỗ thì rực sáng cả bảy sắc màu lung linh, hắn thì cứ trôi nổi trong đó với tốc độ kinh khủng.

Hắn hoảng sợ khi thấy thân thể của hắn ngày càng co rút lại, càng ngày càng nhỏ. Không phải là nhỏ thành tỷ hon mà là nhỏ theo tuổi tác, bây giờ hắn đang có bộ dạng của một đứa trẻ tám tuổi, không hơn không kém.

Điều làm hắn càng thêm kinh hoàng là ký ức của hắn đang từ từ trôi đi, dần dần biến mất. Hắn cảm giác rằng ký ức này mà trôi đi là không thể lấy lại, hắn nhanh chóng quyết định ở trong đầu phải làm gì, sau đó thì giật một miếng ngọc ở trên cổ ra.

Hắn không biết là hắn sẽ được đưa đến đâu, có thể là đi chết, cũng có thể là hắn đang nhập vào luân hồi, phải xóa sạch ký ức mới có thể đi đầu thai được. Nhưng chắc chắn là hắn muốn giữ lại những ký ức này, không để chúng trôi đi mất.

Hắn cố gắng vận chút sức lực còn lại trong người mình, sau đó thì phong ấn toàn bộ ký ức vào trong miếng ngọc bội kia. Theo sự phong ấn của ký ức, hắn ngày càng trở nên mê muội. Đến khi phong ấn kết thúc thì hắn cũng chính thức mê đi, không biết gì nữa.

...

Sáu mươi lăm triệu năm Trước Công Nguyên.

Đây là thời đại của Khủng Long, rất nhiều loài khủng long đã vô cùng phát triển, dường như đã trở thành chủng tộc thống trị mặt đất.

Nhưng chẳng ai biết, khủng long không những chỉ thống trị mặt đất bởi bạo lực và thân hình to lớn, họ còn tiến hóa trở thành người khủng long. Vâng, người khủng long, đúng là khủng long đã tiến hóa, có được trí tuệ không kém loài người hiện đại một chút nào. Không những thế, thân hình của họ cũng nhỏ lại, nhìn qua không khác nhân loại nhiều, chỉ có lúc chiến đấu mới lộ ra những thiên phú của chủng tộc mình.

Cũng vì có được kiểu tiến hóa kỳ dị này, người khủng long hầu hết đều có thiên phú riêng. Có người mang thiên phú phòng thủ cực dày, dù cho vũ khí cũng khó mà xuyên qua, có người lại mang tốc độ cực cao, có người bẩm sinh mang lực lượng cuồng bạo, lại có người mang một cái “cổ họng thép”, phát ra những âm thanh làm kinh hoàng đối thủ.

Quan trọng là từ những thiên phú ấy, họ linh ngộ được những phương pháp tu luyện để tăng cường sức mạnh của mình.

Họ tăng cường sức mạnh không chỉ là để tranh đấu lẫn nhau, để đứng trên đỉnh thế giới mà còn là để chống lại một thế lực ngầm luôn luôn đối địch với người khủng long.

Đó là linh trưởng tộc.

Nói cách khác là ở thời đại này đã xuất hiện những loài linh trưởng, thậm chí cả con người, nhưng mà họ không giống những người ở hiện đại mà lại có phần giống người khủng long, vừa sinh ra đã mang sức mạnh trong người. Nhưng mà linh trưởng tộc thì không mạnh mẽ như khủng long tộc, vì thế mà thường trốn chui trốn nhủi để ra chiêu ngầm với khủng long tộc.

...

Những việc đại thể như tranh đấu thế này tạm thời gác qua một bên, bây giờ chúng ta đến với khung cảnh của một thành thị lớn trong Bạo quốc, quốc gia lớn thứ nhì của khủng long giới.

Trong một bệnh viện phụ sản, lúc này có một cô bác sĩ khá hiền hậu đang vừa đi dọc hàng trứng được ấp trong máy tạo nhiệt, vừa đang cảm một quyền

sổ ghi chép chép gì đó.

Nàng đang quan sát, theo dõi sự phát triển của trứng, đây đều là con của những người Lục Diệp thành này, thân là một bác sĩ, trách nhiệm của nàng là phải đảm bảo cho số trứng này đều an toàn nở ra, không được có sai sót gì.

Việc này cũng tương đương với việc cất rốn và chăm trẻ sơ sinh trong mấy ngày đầu ở thế giới hiện đại vậy, bệnh viện phải chịu trách nhiệm toàn bộ.

Lúc mà nàng vừa đi qua một quả trứng khá lớn thì chợt dừng lại, nhìn nó với thần sắc kỳ quái.

Quả trứng kia đang động đậy, nhưng mà theo sổ sách thì quả trứng này dự kiến phải ngày kia mới nở, tại sao bây giờ đã nhúc nhích rồi?

Còn chưa kịp giải thích thì quả trứng kia đã động đậy mạnh tới mức rơi khỏi giá, mặc dù trên giá đều đã dựng lên một lớp rào nhưng quả trứng này lại quá lớn, cao hơn rào quá nhiều nên khi động đậy mạnh thì rất dễ bị rơi xuống.

Cô bác sĩ thất kinh, nhanh chóng vận dụng thiên phú tăng tốc độ của mình đỡ lấy quả trứng kia, sau đó thì thở phào một cái.

Đứng dậy định đặt quả trứng lại thật cẩn thận thì nàng đột nhiên lại nhìn thấy một thứ rất kỳ lạ.

Không, phải là một sinh linh kỳ lạ mới đúng. Rõ ràng là lúc nãy quả trứng lớn kia đã che khuất nên nàng không nhìn thấy sinh linh này.

Đó là một thân hình bé nhỏ, làn da trắng hồng, hai tay hai chân nhỏ bé đang cố quơ quăng loạn cả lên. Mặc dù thế nhưng trong cổ họng của đứa bé lại không phát ra âm thanh gì cả, người nó cũng đang giật giật giống như không thở được vậy.

Cô bác sĩ vội vàng đặt quả trứng sang một bên, bế đứa nhỏ lên, mặc dù hình dáng của nó hơi kỳ lạ nhưng theo phản ứng này thì nàng vẫn có thể nhận ra là do nó bị sặc nước mũi, không thở nổi. Nếu cứ để thêm một chút nữa thì có thể dẫn đến tử vong lúc nào không hay.

Vội vàng lấy dụng cụ hút nước mũi bên trong túi ra, nàng chọc vào mũi của nó và bắt đầu hút, một lúc sau, dường như đứa bé đã có thể thở lại bình thường nhưng vì quá mệt mỏi nên cũng thiếp đi ngon lành. Nhìn vào sinh linh bé bỏng đang nằm trên tay mình, cô bác sĩ chợt mỉm cười thật hiền lành, bởi vì, thằng bé ấy đáng yêu quá.

Trẻ con khi mới nở khỏi trứng thì hầu hết còn giữ lại một lớp da đặc tính ở trên người, khá dày và thô ráp. Sau này lớn lên mới dần dần biến mất và mịn màng như da người, nhưng đứa bé này thì khác, lại có một làn da rất mềm mại ngay từ nhỏ, làm cho nàng sờ mãi mà chẳng muốn rời tay.

Ngắm nghía một lúc, cô bác sĩ bèn đặt quả trứng kia lại chỗ cũ thật cẩn thận, sau đó thì bế đứa bé đi gặp viện trưởng ở đây.

Viện trưởng là một người trung niên khoảng gần bốn mươi tuổi, khi cô bác sĩ bế đứa bé kia đến gặp ông, trông mắt của ông đã co rút lại, vẻ mặt hơi kinh hãi.

Đứa bé kia... là nhân loại của linh trưởng tộc...

Cô bác sĩ kia còn trẻ, không biết thì đã đành, nhưng một người như viện trưởng thì không thể không biết. Tuy rằng linh trưởng tộc rất ít xuất hiện, người biết cũng không nhiều nhưng mà ông thì lại có thể biết, bởi vì... thành chủ của Lục Diệp là anh trai của ông.

Nếu mà để cho anh trai biết trong viện của mình chứa chấp linh trưởng tộc thì chắc chắn sẽ bị nghi ngờ. Tuy trong lòng đang dao động nhưng khuôn mặt ông lại rất bình tĩnh:

- Cô Hoa, cô đưa đứa bé ấy cho tôi, có lẽ đó là một đứa trẻ bị lạc cha mẹ. Tôi muốn mang đến cho thành chủ xem xem sao, bởi vì hình thái của nó khá đặc biệt, nên có lẽ anh trai tôi có thể biết được chủng tộc của nó.

Cô bác sĩ tên là Hoa kia không do dự gì gật đầu. Ở trong viện này, viện trưởng là một người đức cao vọng trọng, hơn nữa lại rất có uy tín, mặc dù không muốn buông đứa nhỏ kia ra nhưng mà nàng cũng tin rằng viện trưởng cũng sẽ không làm gì đứa bé.

...

Hai giờ sau, viện trưởng đã đặt chân đến một ngôi biệt thự cực kỳ sang trọng, nhưng ông cũng không có thời gian thưởng thức cảnh sắc ở đây. Bế theo đứa bé đang được bao bọc cẩn thận, ông nhanh chóng đi theo quản gia vào gặp ông anh trai của mình:

- Cường đây à? Sao hôm nay chú lại rảnh rồi đến tìm anh thế?

Một giọng nói sang sảng vang lên, cùng với đó là một thân hình uy vũ bước ra. Thành chủ là một người trung niên hơn bốn mươi, khuôn mặt có bảy phần giống với viện trưởng. Sau khi hỏi câu đó thì âm thanh của ông cũng im bặt, nhìn chăm chăm vào đứa bé trên tay của em trai mình.

Viện trưởng cũng không lảng nhãng, nói thẳng:

- Anh à, em hôm nay phát hiện ra một đứa bé linh trưởng tộc. Nhưng điều kỳ lạ là trong cơ thể nó không hề phát hiện một chút thiên phú bẩm sinh nào cả. Đây là điều mà em thấy lạ, em cũng không biết nó có phải là linh trưởng tộc không nữa, mà em cũng không biết phải xử lý nó như thế nào?

Thành chủ nhìn chăm chăm vào đứa bé kia, sau đó lại đưa tay kiểm tra một chút, ông nói:

- Không sai! Đây chính là đứa con của linh trưởng tộc, không có gì phải nghi ngờ cả.

- Vậy.... chúng ta phải làm gì bây giờ, nếu cấp trên biết được thì...

Thành chủ chợt nở ra một nụ cười kỳ quái, thanh âm trở nên âm dương quái khí:

- Cấp trên biết được thì sao? Thậm chí họ còn thưởng cho chúng ta là đẳng khác!

Viện trưởng sững sốt, ông không hiểu anh trai muốn nói gì. Nhưng không cần ông hỏi lại thì thành chủ đã nói:

- Cấp trên bây giờ khá là tức giận với linh trưởng tộc, điều đó đúng. Nhưng mà hầu hết mọi người đều không có cách nào xử lý được chuyện này, bây giờ chúng ta đang nắm cơ hội đó trong tay.

Viện trưởng vẫn ngỡ ngàng, bảo ông chữa bệnh cứu người thì được chứ bảo ông bày mưu tính kế thì chịu chết.

- Bây giờ... nếu có một người thuộc linh trưởng tộc, nhưng lại đầu nhập khủng long tộc chúng ta đối phó lại linh trưởng tộc thì sao...

Viện trưởng rung mình sau khi nghe lời nói của anh trai. Ông nghe đến đây mà còn không hiểu thì quá ngu rồi, ý của anh trai là muốn đào tạo đứa bé này thành một chiến sĩ của khủng long tộc. Sau này có thể tạo ra tác dụng gián điệp, mặc dù chưa chắc thành công nhưng dù có làm thì cũng chẳng để lại hậu quả gì nhiều. Bởi vì chắc chắn là những bí mật của họ cũng không đem cho đứa bé kia biết.

Thế là... vận mệnh của một đứa bé khi mới sinh ra đã được định đoạt. Nó bị người ta tính kế để khi lớn lên phải chống lại chính chủng tộc của mình. Nhưng không ai biết, đứa bé ấy không phải linh trưởng tộc, nó chỉ có bề ngoài giống họ lúc sinh ra mà thôi. Trong người nó mang một bí mật kinh thiên, biết không chừng, nó xuất hiện còn chính là dấu hiệu của sự diệt vong của khủng long tộc. Hoặc giả, nó chính là người cứu rỗi khủng long tộc khỏi sự diệt vong trong lịch sử thì sao?

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Mười Năm Không Thiên Phú

Mười năm sau.

Mười năm... nói dài cũng không phải, nói ngắn cũng không đúng. Nhưng thời gian đó cũng đủ cho một đứa trẻ của khủng long tộc lớn lên và nhận thức được rất nhiều thứ.

Trong thế giới này, trẻ em từ bốn đến mười hai tuổi là được đi học văn hóa, học kiến thức và các cách ứng xử ở trường học. Xen kẽ vào đó là những bài tập cơ bản nhất nhằm tăng cường thể chất, thuận lợi cho việc đào tạo sau này.

Bởi vì khủng long đều có thiên phú riêng, những thứ đó đều nằm trong huyết mạch, phải đi vào một nơi đặc thù mới có thể kích hoạt hoàn toàn thiên phú đó, hình thành một con đường tu luyện của riêng mình.

Nhưng muốn tiếp nhận được sự truyền thừa đó thì cũng phải đủ sức, sau lịch sử cả ngàn vạn năm tiến hóa, người ta đã rút ra được kinh nghiệm. Người khủng long muốn tiếp nhận truyền thừa thì thời gian tốt nhất là vào lúc mười ba tuổi, hơn nữa vì để cho những đứa trẻ có thể tiếp nhận truyền thừa một cách thuận lợi nhất, người ta huấn luyện nhẹ cho chúng từ nhỏ, đến năm mười hai tuổi thì tất cả đều có một đợt tập huấn tăng cường, cũng giống như việc đi bộ đội ở thế giới hiện đại vậy.

....

Trên con đường cái đông đúc trong Lục Diệp thành, lúc này có một thân hình nhỏ bé đang tung tăng vừa nhảy nhót về nhà vừa lăm bằm gì đó trong miệng.

Người ở khu này đều biết, đứa bé ấy tên là Trương Hải.

Một thằng bé đáng thương, tuy rằng là con của một gia đình rất khá giả nhưng từ năm nó bốn tuổi tới nay, cũng đã sáu năm rồi mà người ta cũng chưa biết được thiên phú của nó là cái gì.

Trong Bạo quốc này, chủng tộc chiếm đa số là Trex tộc. Trong Trex tộc thì có hai họ nổi bật nhất là họ Trương và họ Phạm.

Tất nhiên, người họ Trương thì nhiều nhưng dòng họ Trương đầy quyền thế thì chỉ có duy nhất một mà thôi. Cũng may đứa bé này không ở trong cái dòng họ Trương ấy, nếu không thì không biết còn khổ sở đến mức nào.

Trương Hải tung tăng về nhà, cậu bé mười năm nay sống không phải là phong quang vinh dự gì nhưng cũng không quá buồn bực. Tuy ở trường nó có rất ít bạn, thậm chí còn chẳng có người bạn nào nhưng nó lại có một gia đình tốt, một ông bố tốt, một bà mẹ tốt, và còn có một thằng em trai rất ngoan và thương anh nữa.

Hôm nay sở dĩ Trương Hải cao hứng như thế là bởi vì nó vừa mới bắt chuyện rất vui vẻ với một người bạn mới.

Ở trong lớp học, Trương Hải cũng chỉ được ngồi một góc, không ai để ý, không ai nói chuyện. Nhưng mà hôm nay thì lại có một học sinh mới chuyển đến lớp của nó, đó là một thằng nhóc khá gầy gò, khuôn mặt cũng đen nhẻm. Thằng nhóc ấy năm nay đã mười một tuổi nhưng vì học quá ngu và thể chất kém cỏi nên bị đúp lại một lớp, người ta sợ năm sau nó lên mười hai tuổi nhưng không đáp ứng được điều kiện tập huấn thi phiên, tốt nhất là đúp sớm cho tiện.

Cũng vì thành tích kém nên thằng nhóc kia cũng sống trong sự chế giễu của rất nhiều người, da mặt nó cũng dày rồi nên gặp ai cũng có thể bắt chuyện được, người ta nói với nó thì tốt, còn không thì thôi nó cũng không thèm nói nữa.

Chính vì thế mà sau một hồi bắt chuyện với cả lớp nhưng không có lời đáp trả nào quá thân thiện, nó lại quay sang cái thằng có vẻ ngơ ngơ ngồi ở bên cạnh mình.

Và như thế, sau rất nhiều năm, Trương Hải lần đầu tiên nói chuyện say sưa với một đứa bé khác, hai thằng thi nhau kể khổ, thi nhau kể chuyện cười để làm cho nhau vui. Chúng ồn ào tới mức cả lớp cũng đều nhử mầy, cuối cùng thì giáo viên bức mình cho hai thằng ra ngoài hành lang đứng, mỗi thằng một góc cho khỏi âm ỉ.

Mặc dù bị phạt như thế nhưng kiếm được một người nói chuyện cũng làm cho Trương Hải vô cùng vui vẻ. Nó không thèm để tâm đến chuyện thầy trách phạt mà cứ cười tùm tùm suốt cả đường đi.

- Con chào bố! Con chào mẹ! Chào Bi nhé! Hôm nay đi học về sớm nhì!

Trương Hải về nhà và cất tiếng chào tất cả mọi người. Từ trên ghế da rồng (một loại ghế bọc bởi da khủng long), một người đàn ông nhìn qua chùng hơn bốn mươi tuổi quay mặt lại mỉm cười gật đầu với Trương Hải. Người đàn ông này tên là Trương Thái Cường, ông cũng chính là viện trưởng năm xưa đã bế đứa bé đi gặp anh trai của mình.

- Hải về rồi hả con? Mau cất đồ thay quần áo rồi chuẩn bị ăn cơm đi!

Một người phụ nữ thành thực, hiền hậu chùng gần bốn mươi tuổi bước từ trong phòng bếp ra, thấy Trương Hải đã trở về, bà cũng nở một nụ cười từ ái rồi lên tiếng dặn dò nó. Bà tên là Đỗ Kim Hoa, bà không phải tộc Trex mà là một người phụ nữ của tộc Cerat (tiên hóa từ khủng long sừng), tính khí của bà cũng vì thế mà không giống với các “mẫu bạo long” của Trex mà rất hiền hậu, đoan chính. Bà cũng chính là người đầu tiên đã bế Trương Hải ở thế giới này, bà là cô bác sĩ mười năm trước.

Thật kỳ lạ, hai con người vì một đứa bé mà thường xuyên trao đổi với nhau, thậm chí còn bàn luận cách nuôi dưỡng nó, dần dần chính hai người này lại sinh ra tình cảm, đến với nhau. Tuy rằng cũng đã sinh được một đứa con chính thức, nhưng mà đứa con cả này cũng là một minh chứng tình yêu của hai người, vì vậy mà họ cũng rất yêu thương nó.

- Anh! Hôm nay ở trường có thằng nào bắt nạt anh không? Để em kéo cả đám bạn đến cho nó một trận!

Trương Hải dờ khóc dờ cười, hẳn hay bị bắt nạt như thế à? Thằng em này rất thương anh nhưng lúc nào cũng tỏ ra rất hùng hổ, đúng là tính cách bá đạo thừa hưởng từ tộc Trex.

- Không! Làm gì có ai bắt nạt anh! Bi cứ chuyên tâm vào học đi, sau này sẽ trở thành một dũng sĩ, một người đàn ông chân chính đội trời đạp đất.

Bi chỉ là tên gọi ở nhà, tên thật của thằng bé này là Trương Tiến Lập, nhưng mà cái tên này nghe Men lý quá, đọc tên xong nhìn lại cái thằng nhóc loắt choắt thế này không hiểu có cảm tưởng gì nữa. Thằng bé kém hơn Trương Hải bốn tuổi, năm nay mới chỉ có sáu tuổi, tuy mới đi học được hai năm nhưng quậy như quỷ sứ, bố mẹ đã bị mời đến gặp giáo viên không chỉ một lần.

- Cái thằng ranh kia, mày phải chăm chú vào học cho bố! Còn để bố phải đi đến gặp giáo viên một lần nữa thì cho mày nhịn ăn ba ngày!

Trương Thái Cường đã không nhịn được mà trừng mắt quát Bi. Mặc dù ông yêu thương nó nhưng cứ để cho quậy như thế này thì không được. Ài, nhìn lại thằng anh, từ nhỏ đến giờ nó rất ngoan, rất nghe lời cha mẹ, chỉ tiếc... Năm xưa anh trai ông đã nói sẽ đào tạo nó thành gián điệp, nhưng mà đào tạo như thế nào đây? Thằng bé không có thiên phú, đến một ngày mà ông anh không còn hi vọng gì với nó nữa thì không biết còn giữ nó lại được không? Nghĩ đến đó, Trương Thái Cường không khỏi thấy khổ sở trong lòng, thực ra thì ông cũng yêu thương nó lắm chứ, tình cảm cha con hơn mười năm đầu phải nói không có là không ngay được.

Bi sau khi nghe lời quát mắng của bố thì cúi đầu, ánh mắt long lanh ngược nhìn anh trai như cầu trợ giúp. Trương Hải cũng hiểu nên cũng lên tiếng hòa giải:

- Thôi thôi! Bố cũng đừng quát Bi nữa, nó cũng biết sai rồi! Còn Bi, sau này ít đánh nhau thôi, chăm chú vào học đi. Sau này lớn lên mà làm được chiến sĩ thì lo gì không có chỗ đánh đấm.

Một nhà cứ thế sống trong sự hiền hậu của người mẹ, sự nghiêm khắc của người cha, sự ngoan ngoãn của thằng anh và sự quậy phá của thằng em. Nói ra cũng đủ các loại cảm xúc, vui buồn, khổ, sướng, cũng có lúc dờ khóc dờ cười. Nhưng mà một gia đình như thế mới thật sự là gia đình hạnh phúc.

...

Ăn cơm xong, Trương Hải xin phép cha mẹ cho hắn ra ngoài. Bây giờ mới khoảng đầu chiều, còn một giờ nữa là bọn nhỏ sẽ tụ tập đá cầu ở cái sân trống đầu phố.

Môn đá cầu này về cơ bản cũng không khác đá bóng ở thế giới hiện đại. Nhưng mà thứ để đá thì chỉ là quả cầu được tết bằng gỗ nhẹ, không có nhiều độ nảy và chịu lực cũng khá kém. Trong thi đấu thì việc sử dụng thiên phú là cực kỳ được khuyến khích, thậm chí còn có luật tiểu xảo, chơi bóng bằng tay mà với tốc độ mắt thường không đủ thấy thì dù trọng tài có biết cũng làm lơ, hoặc là ra chân ngăn đối thủ mà quá khéo, khéo đủ độ thì trọng tài cũng không bắt.

Tất nhiên là những thứ đó thì đều được quy định trong luật cả rồi, tốc độ chơi tiểu xảo thế nào là đủ độ khéo cũng được quy định. Cái luật này đề ra mục đích là để cho những người tham gia có được sự đề phòng với đối phương, có cách chống tiểu xảo, nhờ đó mà rèn luyện sức phản xạ và kỹ xảo chiến đấu.

Mà những kỹ xảo như thế chính là thứ mà Trương Hải cực kỳ hâm mộ.

Tuy nó không có thiên phú nhưng cũng khá chăm chỉ tập luyện thể lực, tốc độ và sức mạnh. Những bài tập luyện ở trường dạy, có bài nào làm được thì nó sẽ làm, còn bài nào không làm được thì nó cũng nghĩ cách giảm cường độ để tăng tiến dần dần, đến khi làm được thì thôi. Nhưng mặc dù là thế nhưng thể chất của nó cũng không thể mạnh được bằng những đứa trẻ cùng trang lứa, bởi vì... nó không có thiên phú nào cả.

Ra đây xem người ta đá cầu cũng không chỉ là xem cho đẹp mắt, nó còn muốn từ đó học tập một chút gì đó, dù chỉ là chút chút bên ngoài cũng được. Bởi vì trong lòng của nó luôn muốn mạnh lên, nó biết, trong thế giới này không có chỗ cho kẻ yếu đuối, nếu nó vẫn là kẻ bạc nhược như vậy thì dù có thể lực to lớn chống lưng thì nó vẫn chỉ là đối tượng cho thiên hạ cười nhạo mà thôi. Chứ thực sự, nó mãi mãi không có được sự tôn trọng của mọi người.

Trương Hải đang say sưa xem đá cầu đến nhập thần, những kỹ xảo ấy... thật quá điêu luyện. Nhìn xem tên đầu để chòm kia kia, khi hắn đảo bóng xoay người thì lại còn khéo léo ngoắc chân đối thủ cái nhanh như chớp. Đối thủ vừa ngã kia không ngờ không thềm đứng lên mà lại hừ mũi một cái thật mạnh làm quả bóng kia chệch hướng đi một chút. Chỉ một chút đó cũng làm cho cầu thủ kia đang ở tốc độ cao trở nên luống cuống, chân trái vấp chân phải rồi loạng ngoạng với quả bóng ngã úp mặt xuống đất.

Trương Hải nhìn thấy cảnh này thì không khỏi cười trộm, hắn không phải khinh bỉ gì mà là bởi vì tư thế ngã của người kia quá buồn cười. Cầu thủ vừa ngã sau một hồi luống cuống cũng ngồi được dậy, đưa tay ôm mũi. Trận đấu này cũng chỉ là vui vẻ thôi nên mọi người nhanh chóng dừng trận đấu, chạy lại xem xem có sao không.

Người đó cũng không sao, chỉ hơi hơi đau mũi thôi, nhưng mà khi nhìn thấy cái vẻ mặt cười tủm tỉm của Trương Hải thì hắn không nhịn được. Cái thằng kia hắn biết, là thằng phé vật không thiên phú chứ là cái mẹ gì? Thế mà còn dám cười đùa hắn! Không thể chấp nhận được.

Bực tức, cầu thủ kia túm lấy trái cầu trên mặt đất rồi sút một cú thật mạnh về phía Trương Hải. Trương Hải thất kinh, nó nhanh chóng né tránh nhưng với cái thân thể bạc nhược thế này thì tránh bằng niềm à? Nguyên quả cầu như trái phá đó đập trúng má trái của nó, làm cho nó đỏ rực lên, cũng đã có dấu hiệu sưng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Bị Đánh - Chịu Nhục

Cầu thủ kia sau khi thấy Trương Hải trúng phải quả cầu thì cũng bớt giận đi phần nào. Hắn từng bước tiến lại gần Trương Hải làm cho thằng bé đang khó chịu trong lòng càng cảm thấy bực bội. Ai mà biết được cầu thủ kia chỉ chạy lại để... nhặt quả cầu.

Trương Hải cố nén cảm xúc tức giận trong lòng xuống, nó không muốn gây sự, mà gây sự thì chính mình cũng không thể đánh lại người ta. Nhìn cầu thủ kia tuy không phải là to lớn gì so với đồng đội nhưng cũng đã hơn một mét năm, một thằng nhóc mười tuổi cao gần một mét bốn như Trương Hải thì đứng là thấp hơn hẳn nhiều.

Nhưng mà cầu thủ kia hình như vẫn chưa hết bực, khi đi qua người Trương Hải, hắn mỉm cười, một nụ cười cực kỳ chế nhạo, không hề lưu tình mà đã kích Trương Hải:

- Thằng phé vật! Loại như mày đến bao giờ mới có thể làm được như tao? Mày không thể cười tao bởi vì mày không đủ tư cách! Vĩnh viễn cũng không đủ tư cách!

Trương Hải vốn đã muốn nhẫn nhịn nhưng lúc này nó không thể nhịn được nữa. Một đứa bé dù không nhận thức nhiều nhưng lòng tự tôn luôn rất lớn, Trương Hải có thể nhịn đến mức này đã là rất tốt rồi. Thằng cầu thủ kia nó cũng biết, thằng đó tên là Phạm Đức Linh, nó năm nay cũng chỉ mười tuổi, ngang với Trương Hải nhưng sức mạnh mà nó tiềm tàng trong người thì vô cùng mạnh mẽ. Ở trường học, Đức Linh không phải là một học sinh giỏi nhưng nó lại là một thằng xuất sắc nhất trong việc tập luyện. Nhiều giáo viên cũng đã nhận xét rằng sau này nó không thể làm lãnh đạo, mà chỉ có thể làm

một chiến tướng mà thôi.

Ở trường, có hai người rất nổi tiếng, một là Phạm Đức Linh mạnh mẽ, hai là Trương Hải phé vật. Phạm Đức Linh vốn đã bất mãn việc mình bị xếp chung với thằng phé vật kia, bình thường nhìn thấy Trương Hải thì nó cũng chỉ cười lạnh khinh thường, bây giờ thấy thằng kia lại dám cười nhạo mình, làm sao mà còn nhịn được nữa.

Ở trong Lục Diệp thành này cũng chỉ có một người duy nhất biết được cổ sự từ hồi sơ sinh của hai thằng bé này, đó chính là Đỗ Kim Hoa. Phạm Đức Linh chính là quả trứng to đùng đã bị Trương Hải đẩy rơi xuống đất khi còn đỏ hỏn, cũng không biết có phải do cái mâu thuẫn trời định ấy hay không mà từ nhỏ hai thằng này đã ghét nhau vô cùng. Nhưng Phạm Đức Linh mang trong người dòng máu của cha mẹ mình nên vô cùng to khỏe, trong chúng bạn đồng lứa luôn luôn là đứa khỏe nhất, vì thế mà Trương Hải cũng không dám động đến nó.

Nhưng vào tình thế này thì Trương Hải không nhịn được nữa:

- Mày vừa nói cái gì?

Phạm Đức Linh vừa mới đi tiếp để nhặt quả bóng chọt khựng lại, xoay người nhìn chằm chằm Trương Hải. Nó nói:

- Mày là thằng phé vật! Mãi mãi là phé vật! Một thằng không có thiên phú, không có sức mạnh thì ai cho mày đi tiếp nhận truyền thừa? Rồi cuộc đời mày mãi mãi sẽ chỉ sống dưới đáy xã hội, dù cho mày có tiền nhưng mày cũng mãi mãi không biết được cái gì mới là sức mạnh chân chính!

Hai tay của Trương Hải đã nắm chặt lại, những lời này mặc dù nó biết là thật nhưng mà chưa từng có ai nhắc đến trước mặt nó. Bởi vì nó là con của Trương Thái Cường, trên danh nghĩa chính là cháu của thành chủ Trương Thái Sơn, hơn nữa Trương Thái Cường còn là viện trưởng của bệnh viện lớn nhất thành, cứu không ít người nên họ đều nể mặt ông, không dám kích gì đến Trương Hải cả.

Nhưng Phạm Đức Linh cũng chỉ là một đứa bé, nó cũng không có kỹ nhiều như thế, có gì thì nói nấy, nó không cần phải nể mặt ai hết.

- Yaaaa!

Trương Hải đã không nhịn được nữa, nó vung chân lên theo một tư thế rất tiêu chuẩn. Đây là một chiêu đá cao đơn giản mà Trương Hải đã học được ở trường, lúc này nó muốn đánh Phạm Đức Linh nên đã dồn hết sức bình sinh của mình lại.

Nhưng mà Phạm Đức Linh chỉ hơi hốt né tránh, nụ cười giễu cợt của nó càng thêm đậm:

- Thằng ngu! Có cái chiêu đơn giản như thế mà cũng làm không xong! Để tao cho mày biết như thế nào mới gọi là đá cao.

Dứt lời, Phạm Đức Linh tung một cước như trái phá thẳng về phía má trái của Trương Hải, T-Rex tộc có sở trường kinh khủng nhất trong cận chiến chính là đòn chân. Nên nhớ là T-Rex tộc tiến hóa từ khủng long bạo chúa cho nên đôi chân rất khỏe, nhưng đôi tay lại yếu đuối vô cùng (T-Rex có chân to đùng nhưng mà tay bé tẹo).

Nhìn thấy cú đá này, Trương Hải theo đúng bài bản được dạy để tránh đòn: thụp đầu xuống thật nhanh. Nhưng mà khi nó thụp xuống một đoạn thì lại cảm nhận được má trái đau đớn, thậm chí cả hàm răng cũng rung lên, cảm giác như sắp rụng ra vậy.

Trương Hải ngã vật ra đất, đầu óc choáng váng. Lắc lắc đầu cho tỉnh táo lại đôi chút nhưng cũng phải gần một phút sau Trương Hải mới ngẩng đầu dậy được.

Đứng trước mặt nó là Phạm Đức Linh đang khoanh tay trước ngực, hàm hất hất chỉ về phía nó vừa nói với mấy thằng xung quanh:

- Mấy anh thấy sao hả? Em biết ngay là thằng ngu này sẽ mấy mớ sụp xuống nên mới đá thấp hơn một chút, không ngờ nó tự lao vào thật! Cũng không biết ở trường nó học được những cái gì nữa? Một chiêu cũng không đỡ nổi!

Dù đang bị choáng váng đầu óc nhưng những lời này lại nghe được rất rõ ràng, chúng cũng như kim độc châm thẳng vào tai của Trương Hải, làm cho thằng bé trở nên chua xót. Nhưng mà nó không khóc, cặp mắt đã đỏ rực lên nhìn chằm chằm vào Phạm Đức Linh giống như dã thú. Thằng bé lúc này không cần biết gì nữa, nó lao thẳng vào Phạm Đức Linh, nắm đấm vung lên loạn xạ, ở trường mặc dù cũng có dạy quyền nhưng không quá chuyên chú, họ chỉ chuyên tâm dạy cước pháp mà thôi. Nhìn thấy mấy thứ quyền mèo cào của Trương Hải, Phạm Đức Linh không thèm né tránh mà áp sát lại, một quyền tung thẳng vào bụng Trương Hải.

Tay của Trương Hải ngay lập tức ngừng lại, bụng đau đớn, dạ dày như lộn ngược trở lại để đem những đồ ăn nó vừa mới thưởng thức buổi trưa đào thải hết ra. Nó không thể không ngừng lại mà đưa tay ôm bụng, nằm lăn lộn trên mặt đất.

- Đó mới gọi là quyền! Loại như mày cước không được, quyền cũng không xong, tốt nhất là mày nên đi học mấy nghề kiếm ăn đi, đừng đi tập huấn nữa để thiên hạ người ta chê cười. Lần sau mà muốn gây sự với ai thì nhớ sờ lên ngực, lúc đó có thể mày sẽ nhớ đến tao đó!

Vừa nói, Phạm Đức Linh vừa giẫm giày lên ngực Trương Hải, lại còn ấn mạnh, đi di làm cho da thịt nơi đó rách ra. Máu cũng đã chảy đầm đìa.

- Đây là một bài học cho mày! Lần sau an phận mà sống, đừng có mà chọc đến tao!

Nói xong, Phạm Đức Linh cùng mấy tên cùng đá bóng đều bỏ đi. Hôm nay đã mất hết hứng thú chơi rồi, bây giờ giải tán về nhà tắm rửa cho lành, tối có khi lại xin bố mẹ cho đi chợ đêm chơi một chút.

Trương Hải vẫn nằm đó, ánh mắt mông lung nhìn bầu trời. Ánh mắt của nó dần dần nhìn thấy ở trên cao tí kia, có một con khủng long cánh vừa mới xoi đẹp được một con chim cổ đại sau một hồi rượt bắt. Bất giác nó lại cười khùng khục trong họng, một nụ cười tự giễu cợt:

- Ta là con chim nhỏ đó! Đến khi nào ta mới có thể trở thành một con khủng long mạnh mẽ đây? Hay là... mãi mãi không thể!

Sau một hồi cố gắng hết sức, Trương Hải cũng đứng lên, cất bước trở về nhà mình. Bóng dáng đơn độc của nó cứ thất thểu, thất thểu lững thững trên con đường ấy. Không ai nhìn thấy, không ai thương hại. Trương Hải cứ buồn rầu mà không thêm để ý đến vết thương trên ngực, máu từ vết thương vẫn đang chảy rò rỉ ra, nhưng kỳ lạ, khi máu chảy xuống được một chút thì đều bị cái dây chuyền trên cổ hấp thu. Cái dây chuyền ấy nó đã đeo từ nhỏ, ở trên mặt có khắc một chữ "Hải", mẹ nói rằng đó là vật mẹ tặng cho nó, nhưng thật sự thì chính bà lại lấy cái chữ ở trên đó để đặt tên cho Trương Hải.

Cái mặt dây chuyền bằng ngọc hấp thu từng chút máu huyết, dần dần nó hơi rung động, nhưng mà chính Trương Hải cũng không biết điều đó.

....

Khi Trương Hải trở về nhà thì trong nhà chỉ còn mỗi Bi, bố mẹ của nó đều đã đến bệnh viện làm việc buổi chiều. Trương Hải thở phào nhẹ nhõm, tởn tởn mình tự băng bó lại một chút cho cha mẹ bớt lo, nếu nhìn thấy thảm trạng máu me be bét của mình bây giờ thì không biết hai ông bà sẽ làm ầm lên thế nào nữa.

Bi nhìn thấy Trương Hải thì chạy lại gần ngay, giọng nói vô cùng hùng hổ:

- Anh! Là đứa nào đánh anh thế này? Để em đi xử nó!

Trương Hải cười khỏ, xừ ư? Xử thế nào? Thành Đức Linh kia cũng đã mười tuổi, so với lũ nhóc tí sáu tuổi như Bi thì mạnh hơn nhiều. Nó cũng không muốn thấy em trai đi chọc phải phiền toái như thế nữa nên hạ thấp giọng:

- Không có gì đâu, vừa nãy anh bị ngã thôi. Để tởn tởn anh giải thích với bố mẹ, Bi không cần phải lo lắng đâu.

Bi tuy rằng nghi ngờ nhưng nó thực sự là một đứa trẻ, không cần lo nghĩ nhiều quá làm gì. Vì thế nó cũng gật đầu rồi hỏi han anh có cần giúp bôi thuốc không. Trương Hải cũng không từ chối, bảo nó chuẩn bị thuốc men, chờ anh rửa ráy người đã rồi nó sẽ giúp anh bôi thuốc.

Có bố mẹ là bác sĩ nên Bi và Trương Hải đều biết một ít thuật băng bó sơ cứu, sau khi Trương Hải rửa ráy và nhờ Bi giúp đỡ băng bó xong, nó mệt mỏi nằm xuống giường, mắt hơi nhắm hờ lại.

Nó đang cố loại bỏ những ám ảnh từ buổi chiều, nhưng mà những si nhục đó vẫn cứ như bóng ma trong lòng, không hề buông tha cho nó. Bất tri bất giác, Trương Hải dần rơi vào giấc mộng mà không hay, miếng ngọc bội trên cổ mình đang dần phát sáng.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Ký Ức Sơ Tỉnh

Trương Hải thiếp đi và rơi vào một giấc mộng kỳ lạ.

Nó nhìn thấy mình đang trôi nổi trong không trung, xung quanh có nhiều người nhưng không ai nghe thấy nó, nhìn thấy nó. Nó cố đưa tay vỗ vai một người nhưng bàn tay của nó lại xuyên qua thân ảnh ấy. Trương Hải hoảng hốt, nó không biết là do mình là ảo ảnh hay người kia là ảo ảnh nữa. Chẳng lẽ... nó đã chết rồi sao?

Mãi mà cũng không có cách nào hỏi đây là nơi đâu, Trương Hải đành bó gối một chỗ nhìn ngắm khung cảnh xung quanh.

Cái khung cảnh này... cũng xa lạ quá.

Nhà ở đây không giống như những ngôi nhà mà nó vẫn nhìn từ bé. Tuy rằng từ nhỏ nó đã nhìn quen những ngôi nhà cao tầng, những ngôi nhà to lớn và xa hoa. Nhưng mà đó chỉ là nó cảm thấy thế, những ngôi nhà mà nó thấy từ bé đó nhìn thế thôi chứ toàn dùng đá trực tiếp xếp thành, sau đó dùng một loại hồ đặc biệt liên kết lại với nhau, thành ra tường nhà có chỗ lồi ra, có chỗ lõm vào, và nhìn thấy rõ từng viên đá từ bên ngoài. Nhưng những ngôi nhà nó đang thấy thì khác hoàn toàn, tường phẳng kín không bị lồi ra lõm vào, trên mặt tường không biết bằng cách nào mà đều có một màu, lại không nhìn ra một vết nứt đoạn nào, trông cứ như cả bức tường là một khối vậy. Cũng không biết là vị đại thần thông nào đủ sức dựng cả khối đá lớn như thế lên để làm nhà.

Ở xung quanh nó là một đồng hồp kỳ lạ. Những cái hộp đủ màu sắc, đủ kiểu dáng, hơn nữa người ta còn chui vào cái hộp đó rồi nó tự di chuyển, không cần khủng long phải kéo như chỗ của nó. Trương Hải cũng từng nghe được các vị cao thủ đều có chút phép màu, đều đi loại xe tự di chuyển, vậy phải chăng tất cả những người này đều là cao thủ hay sao?

Trương Hải không ngồi im một chỗ nữa mà phiêu du ở trên trời một chút, sau một thời gian thì nó càng trở nên hoảng hốt, sợ hãi trong lòng.

Ở nơi đây không có những cây dương xỉ cao lớn, không có những cánh rừng khổng lồ chiếm không gian của cả bầu trời. Ở đây chỉ có những loại cây thấp bé, cao nhất cũng chỉ đến hai mươi mét, nó đã đi, đi rất lâu nhưng không hề nhìn thấy cảnh sắc quen thuộc mà nó đã nhìn từ bé. Trương Hải tự hỏi, rốt cuộc là nó đang ở đâu? Cha và mẹ đâu?

Đột nhiên, cảnh sắc xung quanh vặn vẹo, Trương Hải chợt cảm thấy trời đất tối sầm lại, lúc mở mắt ra thì nó đã ở trong một cánh rừng rậm. Nó nhìn xung quanh một lúc và phát hiện được một cái lều, một người con gái trẻ tuổi đang đứng ngoài lều chấp tay lăm bầm gì đó, bên trong lều truyền ra những tiếng thở gấp gáp, tiếng rên rỉ đau đớn, cùng với đó là một giọng đàn ông liên tục vang lên: “Rặn đi! Rặn mạnh vào!”

Sau một hồi giằng co như thế, cuối cùng âm thanh của người đàn ông cũng ngừng lại, âm thanh thở dốc kia bị thay thế bởi một tiếng khóc vô cùng non nớt. Người đàn ông đó và cả người con gái bên ngoài lều đều thở phào một hơi, sau đó thì đồng thanh reo lên: “Sinh rồi!”

Một lúc sau, một người đàn ông chui ra từ bên trong lều, trên tay còn ôm một đứa bé đang được bao bọc cẩn thận. Ông nhẹ nhàng giao đứa bé cho cô gái trẻ rồi nói: “Em mang nó sang bên lều kia, dùng nước nóng chuẩn bị sẵn tắm cho nó đi! Còn chị gái em thì để anh chăm sóc!”

Cô gái trẻ gật đầu, cẩn thận ôm lấy đứa bé, cô ngắm nghía kỹ càng về mặt nó, càng ngày càng thấy đáng yêu, không nhịn nổi mà đưa tay sờ sờ gò má hồng hồng của nó.

Mấy ngày sau đó, ba người ngày thì đi trong một cái hộp sắt di chuyển về hướng đông, đêm thì lại chia ra ngủ trong hai túp lều, nói chung là cũng không có gì đặc sắc nhiều. Chỉ là Trương Hải lặng lẽ bay theo họ, nó nhìn thấy đứa bé kia... sao mà giống bức tranh hồi bé của nó treo trong phòng như thế, nó còn thấy được người đàn ông kia rất vui tính, nhìn bên ngoài thì hùng hổ nhưng mà lại nhát như chuột, người phụ nữ trong túp lều kia tuy còn yếu nhưng mà đúng là còn hơn cả đàn bà Trex tộc trong truyền thuyết.

Nó nhìn, nó cảm nhận, và nó thấy được cái gia đình này có lẽ cũng hạnh phúc không kém gia đình mình. Nhưng đến ngày thứ tư, cái hạnh phúc này lại bị phá vỡ bởi một thảm kịch khốc liệt.

Đang buổi đêm, khi mà mọi người chuẩn bị đi ngủ, hàng loạt tiếng nổ đánh thếp vang lên, cùng với đó là cả loạt những viên kim loại khủng khiếp phi thẳng về phía hai túp lều, đục chúng ra thành cái tổ ong. Nhưng mà may mắn, cả ba người đều không sao cả.

Ba người mau chóng cúi người chạy ra khỏi lều, người đàn ông còn cầm theo một cây thương dài đen sì sì, thỉnh thoảng cây thương lại phun lửa về thẳng phía màn đêm, cùng với đó sẽ là một tiếng hét thảm phát ra từ chỗ đó.

Người con gái trẻ tuổi thì đang cố hết sức ôm chặt đứa bé, người đàn ông thì vừa phản kích, vừa che trở cho người vợ đang còn yếu sức của mình.

Pup, một âm thanh xé da rách thịt vang lên, cùng với đó là một tiếng hừ đau đớn, mẹ của đứa bé đã quy xuống, chân đã trúng một viên đạn làm cho máu chảy ròng ròng.

Người đàn ông trở nên kinh hoàng, nhưng mà ông không bỏ vợ mình, vẫn cố gắng diu bà đi từng bước, từng bước một. Nhưng mà như thế thì ông lại trở thành mục tiêu, ngực trúng ba phát đạn, chân trúng hai phát, nhưng ông vẫn cố gắng tiến lên. Đến lúc ông không thể cố được nữa, cảm giác đau đớn đã làm ông ngã xuống. Tất nhiên là lúc này ông không thể tránh được nữa, hàng loạt đạn xả về phía ông, nhưng mà đã có một thân hình nằm đè lên ông và gánh chịu tất cả.

Là người vợ “bạo chúa” ấy.

Trước khi nhắm mắt, bà nở một nụ cười hiền dịu, nụ cười hiền dịu nhất trong cuộc đời của bà, miệng còn mấp máy muốn nói gì đó nhưng bà đã dần dần gục xuống, mất đi sinh mạng mình.

Người đàn ông trong tình cảnh này thì trở thành cuồng bạo giống như dã thú, ông không thèm chạy nữa, vận hết sức bình sinh né sau một cái cây, băng đạn đã được thay mới chuẩn bị liều mạng. Trước đó, ông hét lớn về phía trước:

- Chạy đi! Chạy thật xa vào! Mang Hải về cho ông nội nó! Bảo với ông rằng anh có lỗi với ông, anh là thằng bất hiếu! - Nói những lời này, trên khuôn mặt đầy râu dử tợn của ông đã rơi ra hai hàng nước mắt.

Cô gái trẻ đã ngồi vào trong cái xe, đang chờ hai người kia đến là chạy bạt mạng. Nhưng khi nghe được những lời này thì cô chợt bật khóc, cô hơi đắn đo, do dự. Nhưng khi nhìn lại khu rừng, lại nhìn vào đứa bé đang nằm trong ngực mình, cô cắn chặt môi tới sắp chảy máu rồi nổ máy, nhấn hết ga rồi phóng đi trong màn đêm đen tối.

Thấy tiếng xe đã dần dần rời xa, người đàn ông thở phào, trên môi hơi nhếch lên nụ cười hài lòng. Sau đó thì ánh mắt dần trở nên sắc bén, ông nhìn chăm chăm vào màn đêm với ánh mắt căm phẫn... Tiếng súng dần vang lên một lần làm cho đêm đen vắng lặng lại trở nên ồn ào, sục sôi sát khí và máu tanh.

....

Cô gái kia cứ chạy, cứ chạy. Đến sáng hôm sau, cô mới ra được khỏi khu rừng, đến lúc này thì cô cũng ngừng xe lại, bởi vì xe cũng vừa hết xăng, phải đổ xăng mới, cũng không biết số xăng dự trữ còn đủ không nữa?

Nhưng mà thằng bé kia thì cứ quậy, cô không thể rảnh tay làm việc được. Cô gái đoán đoán là thằng bé này nó đói, mấy lúc nó khóc như thế thì chị hay cho nó bú. Cô gái này vừa được anh chị mang ra từ một gia tộc cổ hủ tí trong sâu khu rừng này nên có biết gì đâu? Ngay cả việc lái xe này cũng là do

ông anh rẽ truyền dạy cho từ nửa tháng trước. Vì thế mà cô chẳng hiểu rõ người ta cho bú để làm gì. Ồ! Mặc dù từ bé cũng thấy qua nhưng hỏi thì người ta bảo là cho trẻ con bú, không thì nó khóc chứ cũng có hiểu rõ là như thế nào đâu. Nhìn chăm chăm thẳng bé, lại nhìn nhìn xuống bầu ngực đã phát triển gần như hoàn toàn của mình, cô gái cắn cắn răng vạch ra và...

Tất nhiên là thẳng bé sau khi mút mạnh một hồi mà chẳng thấy cái quái gì thì vẫn khóc như mưa. Cô gái càng thêm bối rối, nhưng mà cô chẳng biết làm gì nữa, nghĩ nghĩ một hồi, cô đành phải bơm xăng trước, sau đó thì lái xe chạy như bay, mong rằng kiếm được một chỗ có người.

Đi mất nửa ngày, cô gái mới tìm thấy một cái thôn nhỏ, sau đó hỏi han mãi mới rõ ra là trẻ con bú thì là như thế nào, sau đó lại được người ta tốt bụng dẫn đến chỗ một phụ nữ mới sinh trong thôn để nhờ vả. May mà mới có nửa ngày, không thì thẳng bé cũng ngủm rồi.

....

Nửa tháng sau, cô gái cuối cùng cũng đã tìm được đến nhà họ Trương, sau khi tìm được người được gọi là “ông nội”, cuối cùng cô đã có thể thở phào, nửa tháng nay đúng thật là vất vả. Nếu không phải có số tiền mà hai người kia để trên xe thì cô cũng không biết làm thế nào. Và may mắn nhất với một cô gái xinh đẹp như cô là: May mà cô có vô!?

Sau đó thì cô gái kia cũng ở lại nhà họ Trương vài năm rồi đi theo người mà cô yêu. Trương Hải thì không như thế, nó cứ theo bên cạnh đứa nhóc kia, không hiểu sao mà Trương Hải có cảm ứng kỳ lạ với đứa nhóc ấy, dường như là có tình cảm rất thân thiết.

Đứa bé kia cũng tên là Trương Hải, hơn nữa còn có dung mạo giống nó vô cùng. Nó nhìn thấy “Trương Hải” lớn lên, nhìn thấy “Trương Hải” bị coi là phế vật, nhìn thấy “Trương Hải” học thuộc hàng trăm pháp quyết nhưng không tu luyện được một cái nào. Nó nhìn thấy “Trương Hải” không bỏ cuộc, luyện không được tâm pháp thì ta sẽ luyện quyền cước, kỹ năng. Tất cả những thứ “Trương Hải” làm được làm cho nó hâm mộ, nhưng mà thật tiếc “Trương Hải” vẫn không bằng được ai trong cái gia tộc này.

Cho đến một ngày, khi mà “Trương Hải” hai mươi tuổi, không ai còn hi vọng gì với hắn, ông nội cũng vì muốn hắn từ bỏ mà cầu xin cho hắn vào phòng chứa sách. Lúc đó, hắn đã tình cờ nhìn thấy một quyển sách cũ nát cất giấu kỹ trong một cái hộc. Trên đó còn ghi bốn ký tự bằng chữ nôm: Tam Huyền Điển Bí.

“Trương Hải” ngay lập tức mở ra xem, thật kỳ lạ, tất cả những gì trong đó đều như một dòng suối chảy thẳng vào trong đầu của đứa bé mười tuổi đang vất vưởng kia. Nhưng cũng không truyền được bao nhiêu, mới chỉ hết thiên thứ nhất, Trương Hải đã cảm thấy đầu óc đau nhức vô cùng, khung cảnh xung quanh bắt đầu xoắn loạn lên, dần dần mờ ảo, sắp biến mất. Cùng lúc đó, một tiếng thờ dài hơi tiếc nuối vang lên bên tai Trương Hải, làm nó giật mình bừng tỉnh.

- A a a a...

Tiếng gào thét đau đớn phát ra từ trong phòng. Trương Thái Cường cùng Đỗ Kim Hoa vừa đi làm về cũng giật thót cả mình, giày dép cũng chưa kịp cởi gì đã chạy thẳng vào phòng. Đập vào mắt họ là Trương Hải đang ôm đầu lăn lộn, trên người còn mấy vết thương mới băng bó lúc này lại đang rỉ máu ra. Quan trọng là thẳng bé dù đau nhưng vẫn không hề khóc một tiếng, nó cứ nín trong lòng để ra về đàn ông làm cho họ đau lòng không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Tam Huyền Điển Bí

Trương Thái Cường và Đỗ Kim Hoa nhìn thấy cảnh này thì làm sao còn đứng yên được? Họ ngay cả quần áo giày dép còn chưa thay ra đã nhanh chóng chạy lại phía bên Trương Hải, hai người một người giữ chân, một người giữ tay đè chặt Trương Hải xuống. Họ là bác sĩ nên có đôi chút ấn tượng với trường hợp như thế này, trường hợp này nhìn từ bên ngoài đã biết là đang đau đầu cực độ, lý do chắc chắn đến từ não bộ. Trong trường hợp này cách tốt nhất là đánh thuốc cho họ ngất đi đã, nếu không mà cứ để hệ thần kinh kích động như thế này thì có thể dẫn đến sau này bị bệnh thần kinh, thậm chí tai biến nằm liệt giường cũng không chừng.

- Bí! Bí đâu? Lấy hộp thuốc của bố ở trong tủ ra đây!

Bí cũng đã nghe thấy tiếng động ở bên này, nó chạy sang và khi thấy cảnh thẳng anh đang gào thét thì cũng kinh hoàng, trong lòng tự hỏi có phải vì vết thương chiều nay nên mới bị thế hay không? Cũng tại thẳng bé chưa hiểu gì nhiều về các loại bệnh nên mới có một thắc mắc ngớ ngẩn như thế.

Bí nhanh chóng mở cái tủ của bố ra, hộp thuốc ở bên trên, nhưng mà nó thì lại quá thấp, với mãi mà không đến. Đang lúc gấp gáp, Bí đột nhiên lại nghĩ đến thiên phú từ đôi chân mạnh mẽ của mình, nó làm giống như ở trường được dạy, dồn lực vào chân rồi bật mạnh lên. Rất không may cho Bí là nó lại dồn quá lực, vì thế đập cả đầu vào thành tủ, nhưng khi nó rơi xuống thì cũng nhanh tay bám lấy cái ngăn tủ trên cao kia. Bí đưa tay với với, cuống quýt thế nào mà khi lấy được thì lại tuột tay đang bám vào ngăn tủ kia, thế là nó rơi thẳng xuống đất, móng đầu đón, cũng may là hộp thuốc được nó ôm trong người nên không động chạm gì cả.

Không để ý đến sự đau đớn trên móng, Bí nhanh chóng ôm hộp thuốc lại cho bố mẹ. Đỗ Kim Hoa buông một tay ra để tiếp lấy hộp thuốc, nhưng mà Trương Hải bên dưới thì dường như không chịu bỏ qua cơ hội này. Nó dấy dậy lên, làm cho Trương Thái Cường cũng bị tuột tay một chút, miệng của

Trương Hải gầm lên như dã thú, hai mắt cũng trợn lên. Trương Thái Cường tuy thất kinh nhưng vẫn nhanh chóng đè chặt nó lại. Lúc này Trương Hải dường như đã kiệt sức, hai mắt cũng dần nhắm lại, ngất lịm đi lúc nào không hay.

.....

Đến khuya hôm đó, Trương Hải mới mệt mỏi mở đôi mắt của mình ra, nó hơi đưa mắt nhìn xung quanh, vẫn khung cảnh quen thuộc mà nó đã không thấy “hai mươi năm”, vẫn căn phòng nhỏ với đầy đường nét thô ráp, vẫn một cái giường cứng ngắc có đệm một tấm da rỗng thô sơ. Trương Hải đột nhiên thấy những điều đó thật thân thuộc, nó nhìn lại vào khuôn mặt nặng nề đang nhìn chăm chăm mình ở bên cạnh, trong lòng nổi lên trăm nghìn cảm xúc. Nó không nhin nổi mà thốt lên:

- Mẹ! Con nhớ mẹ lắm!

Trương Hải ôm chặt lấy Đỗ Kim Hoa, không ai biết khi nhìn thấy bà nó mừng như thế nào. Giác mộng kia chỉ kéo dài mấy giờ nhưng người đã trải qua nó như Trương Hải lại cảm nhận đúng như hai mươi năm rỗng rã. Hai mươi năm, nó đã nhìn thấy nhiều nhân tình thế thái, nó nhìn thấy cuộc đời khó khăn của “Trương Hải” kia, nó cũng đã dần trưởng thành trong mộng giới. Bây giờ, tâm lý của Trương Hải đã là một người ba mươi tuổi, cũng chín chắn hơn nhiều rồi, nhưng tình cảm của mẹ thì mãi mãi nó vẫn muốn hưởng thụ, vẫn luôn mong nhớ cái cảm giác ấy.

Đỗ Kim Hoa cũng mặc cho Trương Hải làm nũng một chút, sau khi nó tách khỏi người bà và cười hi hi, bà hơi lo lắng lên tiếng:

- Con không sao chứ?

Hỏi câu này là để xác nhận thử xem tâm lý của nó còn bình thường không, người tâm lý không bình thường thì câu trả lời chắc chắn không bình thường, thái độ cũng không bình thường luôn. Lúc ấy thì một người như Đỗ Kim Hoa có thể nhận biết rõ ràng.

Trương Hải tỏ ra khó hiểu nhìn mẹ mình, nó nghi ngờ lên tiếng:

- Mẹ! Mẹ không sao đấy chứ?

Đỗ Kim Hoa trợn tròn mắt, mình đang hỏi nó mà nó lại đi hỏi lại mình, thôi chết rồi, thần kinh của con tôi có vấn đề mất rồi. Nhìn cái thần thái kia, chẳng có chút ngây thơ nào mà cứ tỏ ra như thám tử vậy! Chắc là mọi ngày thích tỏ ra trưởng thành nên bị loạn rồi! Thôi xong rồi, hỏng hết rồi!

Đỗ Kim Hoa xúc động ôm chặt lấy Trương Hải, ruột đau như cắt, nước mắt đầm đìa lên tiếng:

- Ôi con tôi! Hu hu! Con làm sao mà lại thành ra thế này! Tại sao con mẹ ngoan ngoãn mười năm nay có làm hại gì ai đâu mà lại bị điên chứ? Hu hu! Con có điên thì cũng chờ sinh cháu cho mẹ rồi hẵng điên mà! Điên sớm thế làm gì?

Ặc... Trương Hải trong lòng Đỗ Kim Hoa đang trợn ngược mắt như sắp phát điên thật rồi. Mẹ lại nói lảm nhảm cái gì thế? Cái gì mà điên? Cái gì mà sinh cháu? Tuy rằng anh đây rất đẹp zai, nhiều cô thích... nhưng mà hình như “hai mươi năm trước” mình vẫn có mười tuổi nha!

Trương Thái Cường cũng chưa ngủ mà ngồi ở bên ngoài ghế da rỗng, nghe thấy trong phòng có động tĩnh, ông nhanh chóng chạy vào và nghe được mấy lời không biết để chọc cười hay là làm người ta tức chết của vợ mình. Thần thái dờ khóc dờ cười, Trương Thái Cường nhanh chóng chạy lại tách hai mẹ con ra rồi bắt đầu “nghị vụ” của mình.

Dân chuyên nghiệp có khác, chỉ một vài câu hỏi, một vài kiểm tra nhỏ, ông đã kết luận: “con anh không sao cả, em đừng có nói bừa!”. Đỗ Kim Hoa không phục, chẳng lẽ bảo y thuật của em kém thế à? Tuy trong lòng đã rất vui mừng nhưng cuối cùng bà vẫn không cam lòng trừng mắt nhìn Trương Hải, dường như nó không bị điên là có lỗi với bà vậy. Ánh mắt đó làm cho Trương Hải rụt cổ lại, trốn vào trong chăn rồi bắt đầu suy nghĩ mấy chuyện trong mơ.

Đó là nơi đâu? Người đó là ai? Hay nói cách khác, mình là ai?

Cái cảm giác ấy rất chân thật, dường như chính mình đã từng trải qua nó vậy. Rốt cuộc đó là mộng cảnh hay đây là mộng cảnh? Trương Hải nghi ngờ bầu một cái thật mạnh vào đùi mình, cảm giác đau đón làm nó suýt nữa thì thét lên, may mà nhin xuống được không có mẹ mình chưa hết kích động lại tiếp tục lảm nhảm lên rồi.

Nó vẫn rất nghi ngờ, những thứ nó thấy có thật hay không? Bỗng dưng nó chợt nhớ ra một thứ cực kỳ quan trọng:

Tam Huyền Điển Bí!

Lúc đó, nó mới chỉ xem được một thiên, nó nhớ cả cái điển bí cũng không quá dày, nhưng chỗ nó xem được cũng chỉ là một phần rất nhỏ. Nhưng bên trong đó cũng chứa đủ thứ cao thâm mị diệu rồi.

Trong mộng cảnh kia, Trương Hải cũng theo sát từng bước chân lớn lên của “người kia”, nó cũng đọc thuộc hàng tá điển tịch cho nên những khái niệm tu luyện ở thế giới đó nó cũng nắm vững rồi. Đó là những thứ mà nó chưa nghe thấy bao giờ, như là kinh mạch, hồn phách, khí, tu thân, tu hồn, tu khí... Có thể ở thế giới này cũng có mấy thứ đó, nhưng chính xác là một đứa bé như nó thì chưa nghe được bao giờ.

Trong điển tịch kia, nó có đọc được một câu đầu tiên mà nó cho là cực kỳ quan trọng:

“Người mang càng nhiều huyết mạch thì thường tư chất càng kém! Người luyện công trước hết thì phải cảm nhận được những thứ mà mình sẽ luyện,

người luyện khí thì cảm nhận được kinh mạch và linh khí thiên địa, người luyện hồn thì phải cảm nhận được các xung điện của linh hồn và từng thớ cơ, từng nội tạng của mình. Người tư chất kém thì không thể cảm nhận những thứ đó. Vì thế, muốn luyện Tam Huyền Điển Bí thì trước hết phải luyện tinh thần lực theo cách của ma pháp sư! Tinh thần lực mạnh thì có thể dùng tinh thần cưỡng chế các giác quan cảm nhận mọi thứ cần thiết, đó là cơ sở đầu tiên để nhập môn Tam Huyền Điển Bí.

Đó cũng là con đường mà thiên thứ nhất trong Tam Huyền Điển Bí ghi chép. Sau đó thì có cách tu luyện, một vài ma pháp đơn giản nhất, cùng một vài lời ghi chú đi kèm khi luyện thiên thứ nhất này.

Trong đó có một câu ghi chú làm Trương Hải lưu ý:

“Thiên thứ nhất chỉ là tạo lập cơ sở để nhập môn, thân thể cũng sẽ mạnh hơn người thường đôi chút nhưng không đáng kể. Vì thế mà người luyện thiên thứ nhất không khác gì là một tên đầu bò có chút sức lực cả. Để khắc chế thì tốt nhất nên tập luyện các loại quyền thuật, rèn luyện thân thể, thứ nhất là có thể phòng thân, thứ hai là tạo nên một thân thể đủ mạnh để quá trình “luyện thân” sau này được hoàn hảo nhất.”

Cái mạnh hơn đôi chút này không biết là như thế nào nhưng chắc chắn là sẽ có lợi cực lớn. Trương Hải kiếp trước lúc chưa tìm được Tam Huyền Điển Bí thì cũng đã luyện rất nhiều quyền thuật, võ thuật, bây giờ nếu kết hợp thể chất lúc nhập môn cùng với quyền thuật thì không biết đã đủ để vượt qua đợt tập huấn, chính thức tiếp nhận truyền thừa hay chưa?

Đến bây giờ Trương Hải vẫn chưa biết rằng mình không phải là người khủng long, trong lòng của nó vẫn rất khát khao có được truyền thừa của tổ tiên, để có thể chính thức ngẩng cao đầu với thiên hạ.

Sáng hôm sau, Trương Hải vẫn còn đang ngủ cho lại sức thì Đỗ Kim Hoa đã vào gọi nó dậy, gọi nó ra ngoài phòng khách. Trương Hải tuy hơi mệt nhưng rất nghe lời, nó nhanh chóng mặc lại quần áo, rửa mặt đôi chút rồi ra ngoài. Ở phòng khách bây giờ đã ngồi đầy đủ cả ba người, tất nhiên Bì chỉ là ngồi chơi đồ chơi mà thôi.

- Con kể lại rõ ràng xem nào! Rốt cuộc ngày hôm qua xảy ra chuyện gì? - Trương Thái Cường lên tiếng, việc xảy ra đến mức này mà còn không để ý à? Nhưng mà Trương Hải còn chưa trả lời thì Bì đã lạnh nhạt.

- Con đã nói rồi, có người bắt nạt anh, làm anh bị thương nên tối qua mới bị như vậy!

Trương Thái Cường trừng mắt một cái, Bì rút cổ lại ngay lập tức. Ông không muốn hỏi đến chuyện bị đánh hay không, cái quan trọng hơn bây giờ là hôm qua tại sao con ông lại đau đầu, mà việc bị đánh thì chả liên quan gì đến đau đầu cả, bởi vì trên đầu thằng bé không có vết thương nào hết. À tất nhiên là có hai vết sưng nhỏ bên má nhưng chắc chắn là không đá động gì đến não cả.

Trương Hải bây giờ đã biết suy nghĩ hơn nhiều, nó nhanh chóng hiểu bố đang nói gì, suy nghĩ một chút rồi nói:

- Hôm qua cũng không có gì đâu! Chẳng qua là con gặp một con ác mộng, lại thêm mấy hôm nay mệt mỏi nên đau đầu quá! Con không chịu được đau nên mới gào thét thôi chứ thực ra con đau cũng không kịch liệt lắm.

Lời nói rất mâu thuẫn, đã không chịu nổi đau thì là cực kỳ kịch liệt đối với nó chứ còn không kịch liệt cái gì? Nhưng mà Trương Thái Cường nghe xong cũng gật đầu, nó không nói cũng được, mai ông đưa nó đến bệnh viện khám là biết ngay chứ gì?

Sau khi hỏi thêm mấy vấn đề nữa, mọi người đứng lên chuẩn bị đi làm và đi học. Lúc này Trương Hải kéo mẹ lại và nói một câu làm bà suýt té:

- Mẹ ơi! Cho con một cái “bao”!

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Đến Xin Lỗi

Đỗ Kim Hoa kinh ngạc, trên trán cũng đã có thêm vài vạch đen, bà gần giọng hỏi lại thằng con “thần kinh” kia:

- Con có biết “bao” là cái gì không?

Trương Hải ngơ ngác ngác ngây thơ trả lời:

- “Bao” thì là bao chứ là cái gì? Mẹ cho con một cái!

Khuôn mặt của Đỗ Kim Hoa càng thêm trầm trọng, bà do dự một chút rồi nghiêm túc nói:

- Con dùng với ai? Mà từng này tuổi có biết dùng cái đồ thế nào không? Hay là nghe người ta xúi bậy xúi bạ rồi về nhà nghịch, hả?

Trong lòng Đỗ Kim Hoa đang nghĩ đến một cái “bao” rất nhạy cảm, gương mặt không khỏi hồng lên, nhưng bà vẫn nghiêm túc nói. Trương Hải lúc này đột nhiên nghĩ đến một cái đồ vật hẳn cũng biết rõ khi ở trong mộng cảnh. Sệt! Không phải là cái thứ đó có thật ở đây chứ? Mẹ đang nghĩ đến cái đó à? Nó nhanh chóng giải thích:

- Thì đó là một cái bao lớn, con cho cát vào rồi treo lên cây để tập đấm đá, có gì đâu chứ? Con cũng không khỏe mạnh bằng người ta nên phải tập chăm chỉ hơn thôi. Con muốn làm một cái bao cát tập ở nhà.

Nghe lời giải thích cùng với ánh mắt “nghỉ ngơi” của con trai, gương mặt của Đỗ Kim Hoa càng hồng, đã thế thằng ôn vật kia còn không chịu buông tha:

- Cái đó cũng chỉ dùng một mình, có dùng với người khác đâu mà mẹ lại hỏi kỳ cục như vậy? Cuối cùng là mẹ đang nói cái gì?

Đỗ Kim Hoa chăm chăm mở hờ trên trán, bây giờ thì bà đã biết là mình mới là con người đen tối. Khẽ niệm niệm vài câu “sám hối”, Đỗ Kim Hoa lấp bấp giải thích:

- À thì... mẹ tưởng con định đem cái bao ra ngoài chụp người ta lại đánh. Đúng thế, có phải hôm qua con bị người ta đánh không? Mẹ sợ con mang cái đó ra báo thù thôi! Mẹ nói trước là không được gây chuyện đánh nhau, không là mẹ cũng không tha cho con đâu!

Hình như chủ đề đã đi lạc, nhưng mà Trương Thái Cường nghe đến câu này thì chợt quay người ra hỏi:

- Rốt cuộc chuyện hôm qua bị người đánh là thế nào? Ai đánh con? Việc như thế này không được giấu người lớn biết không?

Trương Hải lúc này lại không muốn nói, nó đã bị Phạm Đức Linh coi thường, nếu lúc này lại nhờ cha mẹ ra mặt thì chẳng phải chính nó là thằng phé vật chỉ biết dựa vào người khác hay sao? Tuy rằng tâm lý đã ba mươi tuổi nhưng mà khi Trương Hải tỉnh lại thì nó vẫn có xu hướng trở lại đúng với tuổi của mình, khá nông nổi và tự tôn cao.

Trương Hải còn chưa kịp giải thích thì tiếng gõ cửa đã vang lên. Bây giờ sắp tới giờ đi làm, cũng không còn sớm gì lắm nữa, không biết là ai lại đến vào giờ này!

Đỗ Kim Hoa ra mở cửa, lọt vào mắt bà là một người đàn ông cao lớn, có lẽ cũng đã cao gần hai mét, hơn bà cả cái đầu, tay thì đang cầm một cái túi. Tướng mạo của ông ta không dữ tợn cho lắm mà lại khá là hiền, thái độ thân thiện, lúc này đang nở nụ cười hài hòa với Đỗ Kim Hoa.

- Bác sĩ Hoa, bác sĩ Cường, Hải có nhà không? Hôm nay tôi mang thằng Đức Linh đến xin lỗi cháu nó, mong hai người bỏ qua! Hôm qua hai đứa có chút xung đột, thằng con tôi lại nóng tính quá nên lại đi gây sự với Hải, thực sự là rất lỗi toét. Nhưng mà nó cũng biết sai rồi, nên mong hai người và Hải không nên trách nó.

Theo lời nói của ông ta, một thân hình khá vạm vỡ từ sau lưng bước ra. Đó chính là Phạm Đức Linh hôm qua đã tấn cho Trương Hải một trận, lúc này nó đã không còn sự cao ngạo hôm qua, đầu cúi thấp nhưng có thể lờ mờ nhìn thấy vết tay đỏ rực bên má trái, chắc là do bố nó đánh. Lúc mà bố đã nói xong, nó hơi ngẩng đầu lên rồi nhìn xoáy vào Trương Hải, không nói gì thêm nữa.

Đỗ Kim Hoa nhanh chóng lách người để hai bố con họ Phạm vào nhà, người đàn ông kia cùng Phạm Đức Linh đi vào nhưng không ngồi xuống ghế. Ông chỉ vỗ một cái lên đầu Đức Linh rồi quát:

- Còn không mau đi xin lỗi bạn? Mày hứa với bố thế nào?

Phạm Đức Linh tuy rằng không tình nguyện nhưng vẫn tiến lên phía trước người Trương Hải, cất một giọng nói lè nhè không nghiêm túc nói:

- Tao... mình xin lỗi bạn! Hôm qua là mình sai! Mong bạn bỏ qua cho mình!

Phạm Đức Linh hơi cúi đầu, nó cũng đưa bàn tay phải của mình ra để chờ Trương Hải bắt tay với nó, đó chính là lời chấp nhận xin lỗi. Tuy rằng Phạm Đức Linh lúc này vẫn cực kỳ khinh thường Trương Hải nhưng sự tha thứ ấy nó không thể không cần.

Trương Hải lúc này cũng không có chú ý nhiều đến những thứ đó nữa, nó hiểu được mình yếu đuối nên bị khinh thường. Đến một ngày nào đó, khi mà nó có đủ sức đập đổ mọi thứ dám chống đối với mình thì lúc ấy sẽ không có ai dám khinh thường nó nữa, ít nhất là trước mặt nó không có ai dám ra vẻ như ngày hôm qua.

Trương Hải từ tốn đưa bàn tay phải ra đón nhận, một cái bắt tay “hữu nghị” nhưng mà Phạm Đức Linh lại không nghĩ thế, nó muốn dẫn mặt Trương Hải một chút. Mắt hơi trợn lên, môi hơi nhếch khinh khi, bàn tay của Phạm Đức Linh đã siết lại để làm cho Trương Hải nhớ đòn.

Nhưng lần này, Trương Hải không hề để yên chịu đòn giống như lần trước, bàn tay của nó chợt khum vào, các ngón tay chụm vào nhau rồi nhanh chóng tuốt khỏi gong kẽm kia. Bàn tay trơn tuột như một con trạch làm cho Phạm Đức Linh không kịp nắm bắt, khi nó kịp phản ứng thì Trương Hải đã thoát ra rồi ngồi lại trên ghế, khoanh tay lại nhìn nó cười quỷ dị.

Một màn này lọt vào trong mắt của tất cả mọi người. Trương Thái Cường tuy rằng chỉ là một bác sĩ nhưng thực lực của ông cũng cao hơn hai thằng bé kia nhiều, còn bố của Phạm Đức Linh thì còn trên cả thế. Hai người tuy rằng thấy hơi lạ với phản ứng của Trương Hải nhưng không nghĩ nhiều, chỉ cho đó là một chiêu mới dạy ở trường và Trương Hải học được thôi.

Phạm Đức Linh tuy hơi cay cú cái nụ cười đều đều trước mặt nhưng mà nó cũng không dám tiếp tục ra tay. Hôm nay đến đây xin lỗi mà lại làm một trận nữa thì về nhà có mà như đòn.

Còn Trương Thái Cường và Đỗ Kim Hoa tuy thấy rõ sự không tình nguyện trong giọng nói của Phạm Đức Linh nhưng không nói gì nữa. Quan trọng là bố nó có thành ý là được, bây giờ cứ để ông ta quản Đức Linh thì sau này nó cũng không dám gây sự nữa. Trương Thái Cường nói:

- Nếu đã xin lỗi rồi thì tất cả cứ bỏ qua đi! Chỉ cần sau này hai đứa gặp nhau thì nhường nhịn một chút, đừng xảy ra xung đột là được rồi.

Phạm Đức Linh tuy rằng khinh thường Trương Hải nhưng lại rất tôn trọng Trương Thái Cường. Thăng này đánh nhau không ít lần và vào viện cũng không ít lần, có vài lần nó đã gặp được Trương Thái Cường do bị thương không nhẹ. Những lúc đó thì thái độ của ông khá hiền hòa, lại chữa cho nó rất thoải mái làm nó không đau như khi những người khác chữa. Có lần nó thấy Trương Hải mang cơm lên cho Trương Thái Cường do Đỗ Kim Hoa hôm ấy bận, thế là hai bố con thân thiện ngồi ăn chung với nhau, nhìn cảnh ấy, nó thâm ghen tỵ với Trương Hải, cũng vì thế mà ghét Trương Hải hơn. Không ai biết ông bố nhìn hiền hòa của nó ở nhà lại cực kỳ nghiêm khắc, gia trưởng, cái gì cũng phải làm theo ý ông, con cái là bề dưới, phải nghe lời cha mẹ. Mà con người ông... lúc nào cũng chăm chăm đối ngoại, quan tâm tới người ngoài còn cái gia đình khuyết thiếu người mẹ với chỉ một thằng con trai duy nhất thì ông không quan tâm, hoặc rất ít quan tâm đến.

Nghe Trương Thái Cường nói thế, nó cũng ngoan ngoãn gật đầu với ông rồi không nói gì nữa. Trở về sau lưng bố mình.

Lúc này, người đàn ông cao lớn kia mới lên tiếng:

- Tốt rồi! Hải cũng bỏ qua cho bạn đi! Đây, chú có chút đồ, cháu cầm lấy để bồi bổ nhé! Mong cháu sớm khỏe lại!

Dứt lời, ông đưa cái túi vải cầm trên tay từ đầu cho Trương Hải. Trương Hải tuy rằng muốn nhận nhưng mà vẫn phải dò hỏi ý kiến bố mẹ đã, cũng may là Trương Thái Cường cũng gật đầu nên Trương Hải cũng có thể nhẹ nhàng tiếp lấy cái túi ấy.

Cũng không nói thêm gì, hai bố con họ Phạm chào tạm biệt rồi rời khỏi. Trước khi đi, Phạm Đức Linh còn trừng mắt nhìn lại Trương Hải một cái, nó có ý là vừa này là mày ăn rùa thôi, nhưng mà Trương Hải cũng chẳng thèm để ý, chỉ cần từ nay về sau nó không chọc mình nữa là tốt rồi.

Sau khi họ rời đi, mọi người cũng bắt đầu chuẩn bị một ngày làm việc. Trương Hải xách cái túi về phòng mình rồi mới mở ra. Bố mẹ của Trương Hải cũng không động đến cái túi ấy làm gì, đồ người ta tặng cho con trai thì cứ cho nó cầm, dù sao thì họ cũng tin tưởng Trương Hải.

Trương Hải cũng tò mò mở cái túi ra, bên trong đó cũng không có gì đặc biệt, chỉ có một vài loại bánh trái hoa quả thông dụng, nhưng mà có một thứ ở bên dưới làm cho Trương Hải chú ý.

Một cái phong bao màu trắng, cũng khá là dày. Thứ này tuy Trương Hải chưa nhìn thấy bao giờ nhưng cũng đoán nó giống trong mộng cảnh kia, chắc là để đựng thư hoặc là...

Nhanh chóng mở cái phong bao ra, ánh mắt của Trương Hải sáng lên.

Là tiền!

Rất nhiều tiền!

Bên trong đó có khoảng mười ngàn đồng. Nên nhớ một bữa ăn của cả nhà Trương Hải tuy thuộc loại đầy đủ và rất ngon nhưng tính ra cũng chỉ có một trăm đồng một bữa. Còn hàng ngày Trương Hải đi học cũng chỉ cần một đồng cũng đủ để ăn một bữa sáng đơn giản hoặc là mua một ly nước rồi.

Còn mười ngàn đồng... Trương Hải còn chưa cảm tiền nhiều thế bao giờ.

Nhưng mà cũng tốt, bây giờ trong đầu Trương Hải có rất nhiều thứ thú vị để làm. Có tiền này thì có thể dễ dàng thực hiện hơn rồi. Không ngờ ăn một trận đòn mà có thể có được nhiều tiền như thế.

Trương Hải không biết là bố của Phạm Đức Linh cũng không thiếu mười ngàn này, ngay cả Trương Thái Cường cũng không thiếu. Cơ bản là ông ta nhét vào trong cái túi mười ngàn là ngầm đưa cho Trương Thái Cường, để ông cũng nể mặt mà cho qua luôn, không để trong lòng chuyện nhỏ của con trẻ này nữa. Nhưng mà nhà Trương Thái Cường lại không có thói quen xem quà của con cái nên số tiền này mới rơi vào tay Trương Hải.

Tạm thời giấu số tiền ấy xuống dưới gầm giường, Trương Hải lấy sách vở rồi bước ra khỏi nhà lên đường đi học.

Bắt đầu từ đây, cuộc sống của Trương Hải sẽ bắt đầu đổi khác. Nó sẽ không còn mãi mãi là kẻ yếu đuối nữa, bởi vì... nó đã nắm trong tay cách để làm cho mình trở nên mạnh mẽ hơn. Mặc dù phương pháp ấy vẫn còn khuyết thiếu, nhưng chỉ cần mình làm theo thì có thể có cơ hội lớn tham gia tiếp nhận truyền thừa, lúc ấy còn lo không mạnh lên hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Cú Đá Cơ Bản Nhất

Trương Hải chào tạm biệt bố mẹ rồi lên đường đến trường.

Hôm nay trường học nhìn bên ngoài thì không có gì đặc biệt, nhưng mà đối với Trương Hải thì lại khác đi nhiều rồi. Hôm nay Trương Hải đến trường, nó đã được nhiều người chú ý hơn chứ không phải bị thờ ơ như lần trước. Nhưng mà không phải là chú ý theo nghĩa tốt, mà là chú ý theo nghĩa xấu, tuy chỉ có vài người chỉ chỉ chỏ chỏ từ xa hoặc là cười nhạo khinh bỉ nhưng Trương Hải cũng có thể thấy rõ ràng ở trong mắt.

Những đứa này hầu hết là bạn của Phạm Đức Linh, hôm nay thấy nó có một vết tay trên má thì tò mò hỏi, Phạm Đức Linh cũng chỉ kể sơ sài là do bố đánh, bắt đến xin lỗi Trương Hải vì vụ việc hôm qua. Đám bạn kia thì ngay lập tức nghĩ ra đủ điều với trí tưởng tượng trên trời của mình, nào là Trương Hải ghê tởm về khóc lóc với bố mẹ, bảo hai người đến làm lớn với bố Đức Linh, nào là Trương Hải đến kêu gào thảm thiết với bố Đức Linh làm ông không chịu nổi...

Tuy khinh bỉ nhưng mà chúng cũng không chạy lại trêu chọc Trương Hải làm gì, tránh rơi vào tình trạng của Phạm Đức Linh thì khổ. Tự đứng đi chọc vào phiền phức, bọn chúng còn không có điên. Trương Hải cũng mờ mờ đoán ra được chân tướng nhưng không thấy buồn mà càng cười thâm trong lòng, để cho bọn trẻ trâu này tránh xa mình ra cũng tốt, đỡ bị chúng nó làm phiền.

Trương Hải chậm rãi đi vào lớp, bỏ qua hết đám bạn đang xì xào to nhỏ nói chuyện linh tinh, nó đi thẳng xuống bàn cuối, ngồi xuống bên cạnh một thằng bé gầy gò đen nhẻm.

- Chào bạn trẻ! Thế nào, hôm qua về nhà có ăn mắng không? - Thằng bé gầy gò lên tiếng trước, câu chào bạn trẻ phát ra từ một thằng nhóc loắt choắt làm cho người ta thấy ngu ngu thế nào ý.

- Mày bỏ cái câu bạn trẻ ý đi cho tao nghe! Ồ, trông mày thì chào anh à, hoặc chào chú à thì còn nghe được! Còn về mắng á? Tất nhiên là không sao rồi, dù sao bình thường tao rất giỏi nên bố mẹ yên tâm, không hỏi nhiều chuyện ở trường.

- Loại mày mà đòi làm anh? Hôm qua mày không sao nhưng mà tao thì bị mắng té tát, sáng nay còn bị cúp tiền ăn sáng, giờ đang đói meo này! À mà khoan đã, nghe nói hôm qua mày bị thằng Đức Linh đánh, có đúng không? Nhìn cái băng trên má mày thì chắc là thật rồi! Làm sao mà mày chọc đến nó?

Nhắc đến chuyện này, Trương Hải lại trầm mặc, việc nó bị đánh chẳng lẽ lan ra nhanh thế hay sao? Kể cũng đúng, thằng ngu nhất trường bị thằng giỏi nhất trường đánh, cũng đáng chú ý đấy chứ. Nó cười khổ một tiếng nói:

- Huy, tao nói này. Mày nghĩ tao có phải là thằng đi trêu chọc người khác hay không? Chuyện cũng không có gì cả đâu, có lẽ là hiểu lầm, thằng Đức Linh nó tưởng tao cười đùa nó lúc nó bị ngã nên mới thế. Từ nay chắc cũng không xảy ra chuyện như thế nữa đâu.

Thằng bé kia tên là Phạm Đức Huy, kể ra cũng có chút họ hàng với Phạm Đức Linh nhưng cũng không quá gần, ngày thường cũng không qua lại với nhau bởi vì khoảng cách của hai thằng nhiều quá. Còn chưa đợi Đức Huy trả lời, Trương Hải đã lên tiếng đổi đề tài:

- Thôi không nói chuyện này nữa, hôm nay mày chưa ăn sáng phải không? Tớ bữa hết tiết này tao mời mày ăn sáng, xong rồi hai đứa mình ra ngoài, tao có việc nhờ mày một chút.

Đức Huy sững sờ hỏi lại:

- Hết tiết này? Mày định bùng học à? Tao tưởng mày là học sinh ngoan cơ mà!

Trương Hải nói thẳng:

- Ngoan cái mẹ gì! Chẳng qua là ngày thường tao không biết làm gì khác ngoài ăn, ngủ, đi học vì thế nên mới tập trung vào ba thứ đó. Bây giờ có việc để làm thì tất nhiên phải thực hiện rồi, quá gò bó mình làm gì cho mệt.

Sau giấc mộng ấy, tâm lý của Trương Hải đã đổi khác, kiến thức cũng khác đi nhiều. Nó biết được nhiều thứ mà ở trường không học được, những thứ ở trường học được thì nó đã biết gần hết. Tất nhiên là ngoại trừ hai thứ là địa lý và lịch sử, nhưng hôm nay lại không có tiết ấy, mà lại là dạy văn học nói, dạy cho mọi người cách diễn thuyết và giao tiếp với người khác, mà điều ấy thì không quan trọng với Trương Hải, bởi vì mấy thứ mà họ dạy được thì nó cũng biết hết rồi, quan trọng là thực hiện như thế nào thôi.

Sau tiết đầu tiên, Trương Hải và Phạm Đức Huy chính thức “cùng nhau bỏ học”, bạn bè trong lớp thấy thiếu đi hai kẻ không quan trọng thì cũng chẳng nói gì, coi như không biết, ngoại trừ một người...

Trương Hải cùng Phạm Đức Huy sau khi bỏ lớp thì xách cặp ra ngoài một quán ăn, mỗi thằng làm một đĩa thịt nướng ngon lành rồi cùng nhau đi về phía phòng tập của trường.

Phòng tập của trường học khá chuyên nghiệp, được chia làm hai khu rõ ràng là khu phổ thông và khu cao cấp. Khu phổ thông là cho mọi người thuê với giá rẻ cùng với phục vụ học sinh tập luyện trong giờ học, cả khu là một sân tập lớn, tất cả mọi người cùng tập trong đó, tự chọn không gian riêng để tập. Cũng vì thế mà nhiều khi ở trong này có đụng chạm do thiếu không gian, để giảm thiểu ầu đả không cần thiết, ở giữa sân phòng tập là một võ đài dành cho những ai có mâu thuẫn lên đó giải quyết, mọi người xung quanh sẽ làm chứng. Dần dần, võ đài ấy trở thành một biểu tượng của phòng tập, là nơi mọi người tỷ thí, so tài, thậm chí cả một số trận khiêu chiến trong trường cũng chọn nơi này làm địa điểm.

Còn khu cao cấp thì khác, khu đó tuy không rộng bằng khu phổ thông nhưng lại được chia làm những gian khác nhau, mỗi gian có thể chứa khoảng bốn đến năm người. Thực ra nói bốn năm người thì hơi quá bởi vì nếu cho bốn người vào đó thì không gian tập của mỗi người cũng chỉ khu phổ thông một

tạo, vì vậy thường chỉ có từ một đến ba người thuê một phòng mà thôi. Do chia phòng nên trang thiết bị của người thuê cũng đầy đủ, không cần chờ đợi và tranh giành giống như ở ngoài phòng phổ thông.

Trương Hải sau khi hỏi rõ ràng chi tiết thì nhanh chóng quyết định thuê phòng cao cấp. Chẳng sao cả, đơn giản là nó muốn giữ bí mật một chút những thứ mà mình tập. Với cả lần này chỉ là để thử những kỹ năng kia, cũng chỉ có một lần mà thôi, không phải là lúc nào cũng thuê phòng cao cấp nên không cần lo.

Giá của phòng cao cấp tính ra cũng không quá cao: tám mươi đồng một phòng một giờ. Nhưng mà tính ra đối với những người tập thường xuyên hoặc là học sinh thì đúng là cái giá trên trời, ở khu phổ thông chỉ có ba đồng một giờ một người mà thôi.

Cũng may trước khi ra khỏi nhà Trương Hải đã rút một ít tiền ở trong cái đồng kia nên bây giờ mới có thể nhẹ nhàng thanh toán được. Trong ánh mắt sáng lấp lờ của Đức Huy, Trương Hải nhanh chóng dẫn nó vào phòng mà mình đã thuê được.

Căn phòng này cũng không phải là cực kỳ rộng nhưng mà đối với hai thằng thì quá thừa. Bên trong phòng có đầy đủ trang thiết bị, từ bao cát nhẹ, bao cát nặng, thậm chí bao cát còn được treo dưới đường ray để đo lực đá của chân. Bên dưới cũng có một vài loại tạ để tập tay, có một cái giá dựng trên đó rất nhiều gậy, hay nói đúng hơn là dụng cụ nhiều xà, đó là dụng cụ để cho mọi người tập ép chân (gác chân lên xà xong ép xuống), nhiều xà là để tương thích với mức độ của mỗi người.

Ngoài ra còn một dụng cụ đo lực được chế bằng thuật pháp huyền diệu. Nghe nói thứ này chỉ có những người bắt đầu sở hữu thần thông mới có thể làm ra, giá trị cực kỳ cao, không ngờ trong này cũng có. Chỉ là cái dụng cụ ấy được treo rất cao, hình như là phải trả thêm nhiều tiền mới được sử dụng nó.

Chỉ thần thờ một lúc, hai thằng đều ý thức được thời gian chỉ có một giờ mà thôi, không được lãng phí, vì thế chúng nhanh chóng tiến vào phòng tập. Nhưng mà Phạm Đức Huy sau khi tiến vào vẫn chưa biết phải làm gì, đúng lúc này thì Trương Hải lên tiếng:

- Huy, mày đã thử một lần vào cái bao cát này cho tao xem nào!

Đức Huy gật đầu làm theo không do dự. Lực đá của Đức Huy tuy không phải là xuất sắc gì nhưng cũng là sức mạnh thiên phú của Trex tộc cũng không thể coi thường. Chỉ thấy cú đá đập vào bao cát nghe đánh “chát” một cái rồi di chuyển đi gần mười centimet.

Đức Huy sau khi đá cú đó thì hơi xấu hổ, một đứa trẻ ở tuổi nó bình thường cũng phải có cú đá làm bao cát trôi đi từ mười lăm đến hai lăm centimet, lực đá của nó đúng là quá yếu. Nó ngượng ngùng giải thích này nọ nhưng Trương Hải thì trầm ngâm, bởi vì lực đá của Trương Hải trước đây cũng chỉ vào khoảng năm centimet mà thôi. Trương Hải nhẹ nhàng lên tiếng:

- Bình thường tao đá như mày thì cũng chỉ được khoảng năm centimet, nhưng mà bây giờ tao phát hiện ra vài thứ rất thú vị, không biết mày có muốn thử hay không?

Đức Huy tò mò gật gù, không biết cái thứ thú vị mà Trương Hải nói là cái gì. Trương Hải ra hiệu cho nó tránh sang một bên, sau đó thì đứng vào vị trí và bắt đầu làm một thủ thế mà Đức Huy chưa thấy bao giờ.

Đối với Trex tộc có đôi tay quá yếu thì bình thường họ không quá trông chờ vào phòng thủ của đôi tay, tuy rằng tay có che trước mặt nhưng thể chân lúc nào cũng là chân sau trụ vững, chân trước hơi nhún lên để có thể sẵn sàng lên chân chặn đòn bất cứ lúc nào. Nhưng thể đứng của Trương Hải thì hoàn toàn khác, hai chân trước sau đều đứng vững trên mặt đất, tay cũng để một trước một sau, không phải là che kín mặt như bình thường.

Ya! Một tiếng quát lớn, Trương Hải đã tung ra cú đá của mình. Cú đá rất kỳ lạ đối với Đức Huy, không phải là giữ vững chân trụ từ đầu tới cuối mà là nhanh chóng xoay gót chân trụ lên phía trước, cả eo, lưng và hông cũng theo cái chân trụ ấy mà quay theo, tất cả lực đều dồn vào chân phải, đá thẳng về phía bao cát.

Chát! Âm thanh chát chát không thua gì cú đá của Đức Huy, cùng với đó là hình ảnh bao cát trôi đi tới hơn chín centimet làm cho Đức Huy tròn tròn mắt. Cái gì thế? Thằng này rõ ràng nói là không có thiên phú mà cú đá mạnh ngang với một đứa như mình, chẳng lẽ mình quá kém cỏi rồi?

Trương Hải cũng hài lòng nhìn lại kết quả kia, đây là một cú đá cơ bản nhất trong Wushu: đá xoay chân. Không ngờ là thứ trong mộng cảnh kia đem ra áp dụng lại thiết thực như vậy. Đức Huy nhanh chóng lên tiếng:

- Mẹ! Như thế này mà là không có thiên phú à? Mày giấu nghề đúng không? Nhưng mà không đúng, lực đá này cũng chỉ ngang tao, thiên phú của mày cũng kém cỏi nên không muốn lộ ra à? - Đức Huy thực sự vẫn chưa nhìn ra sự khác biệt trong cú đá ấy nên mới quy kết đó là do thiên phú.

- Tao thực sự vẫn không có thiên phú như cũ! Chẳng qua là tao có cách vận dụng lực từ cơ thể tốt hơn mà thôi, bây giờ mày làm thử theo tao xem!

Sau đó Trương Hải hướng dẫn cho Phạm Đức Huy về cú đá này, thằng này cũng hiểu rất nhanh, sau nửa giờ đã có thể thực hiện gần đúng. Lúc này nó cũng đá thử lại một phát và kết quả làm mắt nó sáng lên.

Mười hai centimet.

Mới chỉ cải thiện một chút mà đã tăng lực đá lên thế này! Không thể tin được, tại sao từ trước tới nay ở trường không dạy thứ này chứ?

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: cô Họ Trục Hệ

Sự thực thì ở không long giới này, người ta chỉ truyền thụ cho người khác những thứ cơ bản nhất như là cách rèn luyện thể lực, tăng cường thể chất, dạy đá cao, đá thấp cho quen chân chứ những kỹ thuật thì không dạy.

Cũng không phải là họ giấu nghề mà đây là truyền thống của không long tộc, không truyền dạy thứ gì cả. Tất cả những kỹ năng, thủ pháp, cước pháp và cả cách tu luyện chính tông đều phải tự nhận trong truyền thừa một phần cơ bản, sau này thì những thứ đó hầu hết là tự ngộ ra trong tu luyện, giao đấu.

Chính vì thế mà có thể nói, cường giả ở không long tộc đều có chiến lực cực kỳ mạnh mẽ, chiêu thức cũng cực kỳ đa dạng chứ không hề dễ bắt bài như trong thời hiện đại kia. Nhưng mà truyền thụ như thế cũng có nhược điểm là không có sự lắng đọng, cải tổ. Do vậy không long giới này không có những công pháp, chiến kỹ bá đạo nghịch thiên như trong thời hiện đại, mà cho dù là có thì cũng nằm trong đầu các cường giả đỉnh cấp chứ còn lâu mới được đem ra truyền thụ cho người khác.

Thực sự là kiểu đá của Trương Hải lúc này không phải là chưa từng được sử dụng, mà là cực nhiều người sử dụng. Nhưng những người ấy đều đã có tu vi nhất định, đều tự ngộ ra cách ra đòn cho lực lớn nhất, còn ở giai đoạn học sinh này thì hầu hết là chưa ai học được cả.

Sau đó, Trương Hải còn dạy cho Phạm Đức Huy vài cách ra đòn tay. Tuy nói rằng T्रेx tộc có đôi tay yếu nhưng đó là nói nếu so sánh với chân và lực ra đòn của người khác, chứ thực sự thì tay họ không yếu hơn Trương Hải bao nhiêu đâu.

Phạm Đức Huy tuy không hứng thú lắm với đòn tay nhưng vì không muốn bạn mất vui nên cũng cố làm theo, nhưng dù thế nào thì nó cũng không tập trung được:

- Chúng mày thực sự rất non! Cứ nghĩ rằng chân mạnh mẽ là có thể chống đỡ hết hay sao? Nếu mày nghĩ như thế thì mày đã bỏ lỡ đôi tay mà bố mẹ ban cho mày rồi đấy! Trong chiến đấu thì chân không chỉ dùng để công kích mà còn dùng để trụ thân thể lại, xin lỗi chứ tao nghĩ là cả mấy bậc thần thông thì cũng phải dồn lực ở chân để trụ vững thân thể trên trời. Cũng vì thế mà đòn chân thực sự không quá linh hoạt, nhưng nếu mày còn cộng thêm cả đòn tay thì đòn thế có thể ra tới tấp, không cho đối thủ cơ hội phản công. Kê non nớt thì chỉ chăm chăm phát huy ưu điểm của mình mà để lộ ra nhược điểm để đối thủ nắm bắt, còn người thông minh thực sự thì luôn luôn phải cân bằng giữa phát huy ưu điểm và khắc phục nhược điểm, thậm chí đem nhược điểm của mình trở thành cái bẫy chí mạng để đối thủ lao vào, hiểu chưa?

Phạm Đức Huy tuy không thể hiểu hết nhưng cũng đã hiểu tám chín phần. Đặc biệt là câu cuối cùng đã đánh sâu vào tâm lý của nó, nó tự hỏi rằng mình thật sự non nớt sao? Và nó cũng tự trả lời: đúng như thế! Điều mà Đức Huy không hiểu là tại sao thằng Hải này còn ít tuổi hơn nó mà lại có thể nói ra lời này, chẳng lẽ nó không phải là kẻ non nớt, thằng này lớn trước tuổi sao? Dù sao đi nữa thì Phạm Đức Huy cũng đã hiểu ra được tầm quan trọng của đòn tay này.

- Thôi! Hôm nay cũng hết giờ rồi! Để hôm khác mày đến nhà tao chơi đi, tao sẽ lại dạy mày vài thứ! Bây giờ ra ngoài uống ít nước rồi về.

Đó là buổi tập đầu tiên, cũng là buổi tập làm nên bước ngoặt trong đời Phạm Đức Huy. Nó cùng người bạn của mình đã đi theo con đường khác với tiền bối, đó là hấp thu những tinh hoa đã có sẵn, đây cũng là con đường tốt nhất để cho một kẻ có thiên phú tồi như nó có cơ hội sánh ngang với người khác. Rất may cho Đức Huy là nó đã gặp được Trương Hải, nếu không thì trong thế giới này cũng chẳng còn ai có ý tốt truyền thụ cho nó cả, nó sẽ mãi là kẻ yếu đuối, lại càng không có quyền tiếp nhận truyền thừa, sẽ mãi chỉ là một động cặn dưới đáy xã hội mà thôi.

Trương Hải sau khi chia tay Phạm Đức Huy thì chạy thẳng về nhà, thời gian từ giờ đến bữa trưa cũng khá dài, bây giờ về kịp còn có thể thử sử dụng phương pháp tu luyện tinh thần lực trong Tam Huyền Điển Bí. Thực ra thì tu luyện thế này để buổi tối cũng được nhưng Trương Hải đang rất nóng lòng, với lại bây giờ thân thể khá mệt nên không muốn tập thêm quyền cước nữa.

Nhanh chóng chạy vào nhà, Trương Hải cất cặp sách rồi thay quần áo ra, rửa mặt một chút rồi chạy vào trong phòng, khóa kín cửa lại.

Nó ngồi khoanh chân trên giường, hai mắt khẽ nhắm lại, trong đầu đang cố tập trung hết sức để vẽ lại cảnh tượng nhìn thấy trước khi nhắm mắt, từng chi tiết, từng cơ quan, từng khối màu sắc và ánh sáng.

Sau khi đã vẽ được ra hết những cảnh đấy, tâm thần lại thả lỏng hết sức ra, vừa thư giãn, vừa tạo dựng trong đầu về không gian mà mình không thấy được, hoặc thấy không rõ trước khi nhắm mắt, bao gồm không gian đằng sau, bên trái và bên phải.

Dần dần, trong đầu của Trương Hải đã hiện lên một bức tranh hoàn chỉnh, một căn phòng thô sơ, màu sắc và ánh sáng không quá đầy đủ, một cái giường thấp và một thân hình nhỏ bé ngồi khoanh chân trên đó.

Trong Tam Huyền Điển Bí có nói, tinh thần phải tập trung hết sức, sau đó lại thả lỏng hoàn toàn, cứ tuần hoàn như vậy, dùng ký ức để vẽ ra khung cảnh xung quanh mình. Tinh thần mạnh thì ký ức mạnh mẽ, ký ức mạnh thì tinh thần cũng mạnh theo. Chỉ khi nào mà tinh thần đủ sức để vẽ ra bức tranh trong vòng hai dặm không sai một chi tiết thì khi ấy mới đủ tư cách để tu luyện thiên thứ hai.

Tinh thần mạnh lên cũng có thể kích thích các cơ quan khác phát triển, nhờ đó mà tăng cường thể chất của cơ thể lên một phần, tinh thần mạnh còn giúp tăng trưởng các xung điện từ trong não bộ, giúp phát triển linh hồn mạnh mẽ hơn. Cuối cùng, tinh thần tốt có thể giúp cơ thể hấp thu các chất tốt hơn, tăng cường khí lực cho cơ thể.

Có thể nó thiên thứ nhất là tạo dựng cơ sở cho cả ba trường phái, hỗ trợ tối đa cho tu luyện sau này. Cũng không biết là tại sao phương pháp tu tinh thần lực của ma pháp sư lại bị thất truyền ở thế giới hiện đại, chỉ còn lại một dị bản không ai tu luyện được dành cho người nhiều huyết mạch như hắc ấn chứa trong Tam Huyền Điền Bí.

Trương Hải cố gắng hết sức nhưng mà nó cũng chỉ có thể khắc họa được không gian căn phòng này, không thể kéo xa hơn được nữa. Mặc dù điều đó chứng tỏ nó còn xa mới đạt tiêu chuẩn nhưng Trương Hải cũng không thất vọng gì nhiều, nó làm được chứng thể chứng tỏ là nó vẫn còn cơ hội tiến bộ, dần dần sẽ tốt lên thôi.

Khi Trương Hải tỉnh lại, mở cửa phòng thì bố mẹ đều đã về cả rồi, cơm nước cũng đã gần xong chỉ còn chờ nó “đi học về”. Khi thấy Trương Hải đi ra từ trong phòng thì Trương Thái Cường sùng sốt, nhìn nó với ánh mắt nghi ngờ:

- Sao hôm nay con về sớm thế?

- Dạ! Hôm nay con thấy hơi mệt trong người nên xin về sớm! Không có gì đâu ạ. - Trương Hải hơi chột dạ và quyết định nói dối, nhưng Trương Thái Cường cũng gật đầu không nói thêm gì nữa, bởi vì ông tin tưởng con mình.

Sau khi ăn cơm xong, Trương Thái Cường không ở nhà nghỉ một chút như mọi khi mà lại ngay lập tức khoác áo vào, Đỗ Kim Hoa nhìn thấy lạ thì hỏi:

- Anh không ở nhà nghỉ một chút à? Hôm nay ở viện cũng có việc gì gấp đâu?

- À! Chiều nay em báo nghỉ làm hộ anh nhé! Chẳng là hôm nay anh Sơn báo anh cùng đi đón một người khá quan trọng! Hình như là một cô em họ của bọn anh, nhưng mà người trực hệ trong dòng họ! Cô ấy xuống đây là để thực tập năng lực, cũng là một thử thách trong dòng họ, hình như là làm giáo quan cho bọn nhỏ thì phải?

Đỗ Kim Hoa đã biết tường tận thân thế của Trương Thái Cường nên nghe cái từ trực hệ này chẳng thấy có gì là lạ cả. Trương Thái Cường cũng là người của dòng họ Trương quyền thế của Bạo quốc, nếu không thì ông anh Trương Thái Sơn cũng không làm đến được thành chủ. Chỉ là dòng họ Trương có một quy định, đó là con cháu trực hệ thì phải có huyết mạch thuần chính, và quan trọng là phải kết hôn, sinh con với người có huyết mạch giống như mình. Vì vậy mà họ chỉ có hai lựa chọn, một là kết hôn với người họ Trương huyết mạch thuần chính và quan hệ máu mủ hơn bốn đời, hai là kết hôn với con cháu trực hệ của nhà họ Phạm, cũng có huyết mạch thuần chính như thế.

Nhưng mà cha của Trương Thái Cường, cũng chính là “ông nội” của Trương Hải thân là con cháu trực hệ nhưng lại vì sự ôn nhu của một người con gái Cerat tộc (tộc của Đỗ Kim Hoa đó) mà từ chối hôn nhân sắp đặt trước. Dòng họ cũng chấp nhận nhưng ông không còn là con cháu trực hệ nữa, tuy không bị đuổi ra khỏi dòng họ nhưng lại bị phái ra làm quản lý các thành trì giống như con cháu bàng hệ, sau khi ông chết thì truyền lại cho Trương Thái Sơn. Trương Thái Cường yêu Đỗ Kim Hoa cũng có một phần vì bà có phần ôn nhu giống mẹ mình, phần còn lại là thừa hưởng từ tính cách thích ôn nhu của bố mình.

Con cháu bàng hệ thì có thân phận thấp hơn trực hệ, vì thế mà khi cô “em họ” này đến Lục Diệp thành thì cả hai anh em đều phải đi đón tiếp, Trương Thái Sơn còn phải sắp xếp chỗ ở và đưa cô đi nhận công việc nữa.

- Giáo quan? Là cái việc tập huấn cho bọn trẻ vào năm mười hai tuổi ấy hả? Vậy cô ấy bao nhiêu tuổi rồi? Thực tập việc này trong mấy năm?

- Anh trai nói rằng cô ấy mới mười chín tuổi, năm sau sẽ chính thức nhận việc vào lúc hai mươi tuổi. Sẽ đảm nhận huấn luyện cho hai khóa, thành quả đó sẽ được đưa lên dòng họ để suy xét việc gì đó, cái này thì anh không biết. Thôi! Anh cũng phải đi đây, mấy mẹ con tối nay cũng không cần phải chờ cơm anh đâu.

Lúc này Trương Thái Cường cũng đã mặc xong quần áo, cũng không nói nhiều nữa mà nhanh chóng đi ra ngoài, thân ảnh biến mất trong một chiếc xe nhỏ nơi cuối đường. Đỗ Kim Hoa thì nghĩ nghĩ rồi nhìn lại Trương Hải, hai khóa? Chẳng phải là có cả khóa của Hải hay sao? Không biết cô này còn trẻ thế có làm ăn ra gì không? Chẳng may vì non kinh nghiệm mà làm cho hai khóa này yếu hơn hẳn thì...

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Giám Sát

Trương Thái Cường nhanh chóng bắt một chiếc xe dù ở ven đường rồi chạy nhanh tới biệt thự của anh trai, lúc này thì Trương Thái Sơn cũng đã đứng đây chờ ông được một lúc rồi.

Thấy Trương Thái Cường đã đến, thành chủ cũng nhanh chóng chạy lại vỗ vai ông hai cái rồi nói:

- Mau lên xe của anh đi cho nhanh, bây giờ ra sân bay là vừa rồi!

Phương tiện đi lại trong khủng long giới hầu hết là khủng long, vì thế mà những con thần lân sấm to lớn trở thành những chiếc “máy bay” cực kỳ được ưa

chuộng. Người ta thiết kế những buồng giống như của xe ngựa, sau đó thì dùng dây đặc chế cột chặt vào người những con thần lân sấm này. Một chiếc “máy bay” như thế này đòi hỏi một “phi công” thật xuất sắc, có được sự thông linh nhất định với “máy bay” để nó không lao đảo lung tung hay vì mấy loại chim chóc ven đường mà nổi máu tham ăn đuổi theo săn mồi, và đặc biệt là phải đề phòng trường hợp “máy bay” gặp phải “trục thẳng hoang dã khác giới tính” mà đi theo tán tỉnh thì hỏng bét.

Ngồi lên trên xe, hai người bình tĩnh ngồi trên đó tán chuyện để chờ xe di chuyển, tuy nói xe của Trương Thái Sơn khá nhanh nhưng cũng cần ít nhất một giờ mới chạy tới cái sân bay ấy. Đây cũng là bởi vì “máy bay” quá lớn, làm sân bay trong khu dân cư thì đúng là không ổn nên phải sắp xếp ở ngoại thành, điều này thì cũng giống như thế giới hiện đại vậy.

Tranh thủ thời gian này, Trương Thái Sơn chợt lên tiếng nói:

- Cường! Anh nghĩ là kế hoạch năm xưa của chúng ta có thể dùng được rồi!

Trương Thái Cường mờ mịt nhìn ông anh một cách khó hiểu, lên tiếng:

- Anh nói gì vậy? Kế hoạch nào? Em không hiểu!

- Anh nói đến thằng Hải! Chú quên mục đích chúng ta nuôi dưỡng nó rồi hay sao? Trước đây anh vẫn cứ nghĩ nó là một thằng vô dụng bất tài nên dần thất vọng với nó, nhưng hôm nay thì đã khác, anh cuối cùng cũng đã thấy được quyết định của chúng ta không hề sai lầm.

Trương Thái Cường chợt rung mình khi nghe đến chuyện mục đích nuôi dưỡng Hải, nhưng sau đó thì lại trở nên lo lắng và khó hiểu, anh trai nói không hề sai lầm là sao chứ? Chẳng lẽ ông anh phát hiện giá trị gì của Hải hay sao?

Trương Thái Sơn không nói mà lấy ở trong ngực ra một cái đĩa tròn sáng bóng, bên trên đĩa có khắc đầy những ký tự kỳ lạ, thậm chí còn có cả một chút đồ hình. Trương Thái Cường nhìn thấy thứ này thì lên tiếng:

- Kính lưu ảnh? Anh muốn cho em xem cái gì sao?

- Chú cứ xem đi thì biết! - Trương Thái Sơn không nói mà chỉ thao tác một chút rồi đưa cho em trai mình. Hình ảnh ở trong kính cũng dần dần hình thành, bên trong đó có hai thằng nhóc con, một thằng trắng trẻo và một thằng đen đúa, nhìn hai thằng đều loắt choắt yếu đuối không có gì đáng chú ý cả. Nhưng Trương Thái Cường lại tập trung nhìn vào đứa trắng trẻo kia... vì đó là Trương Hải.

Nhìn thấy thằng con mình dùng cú đá mà chỉ những người đã có linh ngộ nhất định mới dùng, lại còn dạy cho thằng bạn các thế đòn tay. Và đặc biệt, một câu nói đầy vẻ kinh nghiệm của thằng con làm cho ông bất ngờ: “Kẻ non nớt thì chỉ chăm chăm vào phát huy ưu điểm của mình mà để lộ ra nhược điểm cho đối thủ nắm bắt, còn người thông minh thực sự thì luôn biết cân bằng giữa phát huy ưu điểm và khắc phục nhược điểm, thậm chí đem nhược điểm thành cái bẫy trí mạng cho đối thủ lao vào.”

Đó không chỉ là triết lý võ học mà còn là một triết lý sống, những điều này khá đơn giản nhưng ít nhất cũng phải là một người đã từng trải một chút mới ngộ ra, mà tuy rằng ngộ ra cũng không phải là làm được. Nhưng mà những lời như thế phát ra từ miệng của một thằng nhóc làm cho người ta bất ngờ.

- Có phải là có người đã dạy cho nó phải không? Nhưng mà trong huyết mạch của tất cả khủng long tộc chúng ta đều khắc sâu một tín niệm là không được dạy cho người khác cơ mà! Hơn nữa sau khi nhận truyền thừa thì tín niệm ấy lại càng mạnh mẽ, chưa có một ai phản kháng được. Vậy thì tại sao Hải lại biết những thứ này chứ? Nó thực sự còn quá nhỏ.

Trương Thái Sơn trầm ngâm một lúc, sau đó thì ngẩng đầu lên, nhìn em trai với ánh mắt khá chắc chắn và nói:

- Bây giờ có hai cách để giải thích, anh đã từng đọc trong một cuốn sách cổ nghiên cứu về linh trưởng tộc, trong đó có một loại thiên phú mà anh thấy khá giống trường hợp này, đó là thiên phú “ngộ”.

- Ngộ? - Trương Thái Cường sững sốt, sau đó thì im lặng chờ anh trai giải thích.

- Chính là ngộ! Người có thiên phú này thì bề ngoài nhìn như không có thiên phú gì cả, nhưng thực sự thì lại sở hữu một ngộ tính gấp hàng chục hàng trăm lần người khác. Một người cần 1 năm để ngộ ra một đạo lý, một chiêu thức mới thì họ chỉ cần một tháng đến hai tháng mà thôi. Đó là một loại thiên phú kỳ dị nhất, trừu tượng nhất của linh trưởng tộc, và chỉ có ở linh trưởng tộc mà thôi. Những người thế này lúc ban đầu thì có vẻ rất yếu đuối, nhưng theo thời gian, sức mạnh của họ sẽ theo những thứ ngộ ra mà tăng với tốc độ chóng mặt.

Nghe Trương Thái Sơn giải thích, Trương Thái Cường chợt trầm ngâm, chẳng lẽ Hải lại là người như thế? Không trùng hợp vậy chứ? Chỉ chẳng may nhất được một đứa bé mà lại mang trong mình thứ thiên phú kỳ dị như vậy.

- Vậy còn trường hợp thứ hai là gì?

“Trường hợp thứ hai?” Ánh mắt của Trương Thái Sơn chợt trở nên lạnh lùng:

- Đó chính là đã có một tên linh trưởng tộc đã bí mật gặp được Hải, truyền dạy cho nó những thứ này. Nếu ở trường hợp này thì chắc chắn sẽ thành họa, Nên nhớ linh trưởng tộc tu luyện không giống chúng ta mà lại là hình thành hệ thống tu luyện từ đầu, dạy từ cơ bản đến thâm sâu hơn. Tu luyện như thế thì quá gò bó, hàng ngàn hàng vạn người dùng một chiêu thức giống như nhau, quá dễ bắt bài. Nhưng không thể phủ nhận rằng bọn họ làm vậy lại có sự lãng động, cái tỏ qua nhiều đời nên cao thủ của linh trưởng tộc nhiều lúc không kém cao thủ của chúng ta chút nào.

Trương Thái Cường nghe ông anh giải thích rõ ràng thì trở nên lo lắng, nếu như thế thật thì nguy rồi! Nếu mà như thế thì thằng Hải sẽ chết chắc, ông không muốn nhìn thấy cảnh đó, không thể được!

- Vậy theo anh thì Hải rơi vào trường hợp nào?

- Tỷ lệ rơi vào trường hợp thứ hai cao hơn! Nhưng không thể phủ nhận trường hợp thứ nhất! Dù sao thì chú cũng là người đã nuôi dưỡng nó, chú hãy đưa ra quyết định tốt nhất đi! Anh sẽ ủng hộ chú hết sức của mình.

Tuy rằng anh trai nói thế nhưng Trương Thái Cường cũng đã biết được đây chỉ là một bài kiểm tra, xem ông có đủ cứng rắn hay quá mềm lòng. Trương Thái Cường do dự một chút rồi cắn răng nói:

- Mọi việc chưa thể xác định rõ ràng, hay là anh cho người giám sát thằng Hải đi! Nếu có người như thế thì chắc chắn phải lộ ra, chúng ta cũng có thể xác định được. Nếu nó thực sự bị linh trường tộc dụ dỗ thì em sẽ khuyên nó, nếu không được thì chính tay em sẽ giết nó. Nhưng nếu nó là người có thiên phú “ngộ” thì anh làm thế nào?

Trương Thái Sơn không hề do dự mà nói ngay:

- Chú làm thế cũng khá đúng ý anh rồi! Nếu nó không phải bị linh trường tộc dụ dỗ thì tốt, lúc ấy thì chúng ta sẽ cho nó đi tập huấn bình thường như những đứa trẻ khác để xác định xem nó có phải người có thiên phú “ngộ” hay không. Nếu thực sự là thế thì chúng ta sẽ có trăm nghìn thủ đoạn để làm cho nó trung thành phục vụ cho chúng ta.

Còn một câu mà Trương Thái Sơn không nói hết, đó là nếu Trương Hải không phải là có thiên phú “ngộ” mà chỉ là chẳng may học được ở đâu đó thì ông cũng không giữ nó lại làm gì! Nhưng ông không muốn nói để cho Trương Thái Cường thêm hoảng loạn, ông biết, em trai mình đã thực sự coi đứa bé kia là con ruột mất rồi.

Một giờ cũng không phải là dài gì, hai người đã nhanh chóng đến sân bay, lúc này thì cũng vừa có một “máy bay” hạ xuống sân, người của con khủng long vẫn đang giữ vững ở tư thế song song với mặt đất, hai cánh áp xuống mặt đất tạo thành hai tấm ván trượt. Mọi người cũng dần dần chui ra từ trong các khoang, không hề câu nệ gì mà nhảy thẳng lên hai cánh kia rồi trượt xuống dưới đất. Mọi người ở khủng long giới này đều có chút kỹ năng trong người nên việc này không khó, còn trẻ nhỏ mà đi máy bay thì chắc chắn là có người lớn đỡ xuống, đôi khi có đứa còn trượt bằng mông rồi lại ưa thích cái cảm giác phiêu phiêu này.

Trương Thái Sơn nhanh chóng lấy ra một tấm biển đã chuẩn bị từ trước, trên đó có ghi ba chữ: Trương Linh Tuyền.

Một lúc sau thì có một cô gái trẻ tuổi chừng mười tám đôi mươi đi tới gần hai người. Cô gái này có làn da trắng nõn, đôi mắt nâu không to nhưng lại hơi sâu, lông mày sắc nét và dài, đôi môi hồng nhuận luôn giữ một nụ cười tím tím làm lộ ra một đôi lúm đồng tiền đáng yêu. Dáng người của cô gái cũng đã phát triển đầy đủ, ngực không quá lớn nhưng rất cao, nhìn qua có vẻ săn chắc, mông cũng nảy nở lắc lư theo từng nhịp bước, đặc biệt là đôi chân dài đặc hữu của con gái Trex tộc làm cho dáng người của nàng gần như là hoàn hảo trong mắt đàn ông.

Cô gái tiến lại gần hai người, khẽ cúi người xuống rất lễ phép nói:

- Chào hai anh! Em là Trương Linh Tuyền, hai anh có phải là anh họ Thái Sơn và Thái Cường không ạ? Em lần này đến đây thực tập mong hai anh giúp đỡ nhiều.

Hai anh em đều sững sốt, cứ nghĩ là cô gái này là người trực hệ thì phải ngao mạn mắt để trên trời, không ngờ lại lễ phép như thế. Nhìn thấy vẻ mặt của hai người, cô gái mỉm cười nói như đã liệu trước:

- Có phải hai anh thấy em không giống như trong tưởng tượng là phải ngao mạn, hất hàm lớn tiếng chỉ tay năm ngón phải không? Thực ra thì em cũng có lúc như thế nhưng chỉ đối với những kẻ không đáng tôn trọng mà thôi. Mặc dù gia tộc nói hai anh là bàng hệ nhưng dù gì thì chúng ta cũng là anh em họ, hình như là ông nội của ông ngoại của em là anh em với ông ngoại của ông trẻ hai anh... ý không phải... là thế nào ý nhỉ...

Họ hàng rối rắm cứ loạn cả lên, thực ra thì quan hệ của Trương Linh Tuyền và Trương Thái Cường tính ra chính xác thì là sáu đời, cũng không tính là gần, nếu không nói là xa tít mù khơi rồi.

- Nói chung là em vẫn phải gọi hai anh là anh họ! Thân làm em thì không được bắt kính, chưa nói đến em còn rất nhiều việc phải nhờ vả hai anh giúp đỡ chiếu cố.

Cô em họ đã nói rõ ra thế rồi thì bọn họ cũng hiểu, có lẽ là do cô vẫn còn việc nhờ vả họ nên phải tôn trọng, cũng không sao, chẳng phải người có giá trị thì mới được tôn trọng hay sao. Họ đâu biết là cô gái này đối với người mới gặp lúc nào cũng như thế, chỉ có những người nào cho cô ấn tượng xấu hoặc là ấn tượng không cần phải tôn trọng thì cô mới giờ tính tiêu thư ra mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Bị Mách Lẻo

Ba người họ Trương không nói nhiều nữa mà lên chiếc xe mà Trương Thái Sơn đã dùng lúc trước để quay về. Trương Linh Tuyền sẽ ở trong biệt thự của Trương Thái Sơn, dù gì chỗ đó cũng không quá xa trường học, thỉnh thoảng lên đó quen một chút với tính cách của lũ học sinh. Còn việc tìm chỗ ở thì Trương Linh Tuyền không nghĩ đến, bởi vì việc tập huấn này không thực hiện ở Lục Diệp thành mà sẽ đến một vùng rừng rậm đặc thù để tập huấn, do đó sự thực thi công việc của nàng ở Lục Diệp thành cũng chỉ là đến đem học sinh đi mà thôi.

Sau khi sắp xếp mọi thứ cho Trương Linh Tuyền, ba người lại ngồi xuống nói chuyện thêm một lúc, Trương Thái Sơn tò mò mở miệng:

- Tuyền, rốt cuộc tại sao cô lại phải xuống đây để thực tập. Theo anh biết thì trong dòng họ cũng có kiểm tra năng lực nhưng hình như không phải phải đi làm những việc thế này thì phải.

Trương Linh Tuyền không trả lời thẳng mà nói:

- Anh họ, em biết anh có thắc mắc trong chuyện này nhưng đó là bí mật của em, cũng là bí mật trong dòng họ. Em xin anh thứ lỗi!

Nàng đã nói thế thì Trương Thái Sơn cũng biết mình hỏi hơi quá đáng rồi, ông hơi xấu hổ ho khan vài tiếng rồi đổi sang chủ đề khác, nói mấy chuyện linh tinh như tình hình ở Lục Diệp và giới thiệu vài chỗ đẹp cho cô em họ này lúc buồn chán thì đi thăm thú thử xem sao.

Trương Thái Cường cũng đưa địa chỉ bệnh viện cho Trương Linh Tuyền và nói:

- Trước khi tập huấn chính thức cũng có một đợt huấn luyện nhẹ để tiến hành sơ duyệt kéo dài khoảng một tháng, lúc đó có thể sẽ có học sinh có thương thế gì đó. Em có thể đến bệnh viện này gọi bác sĩ đến trợ giúp ngay trong quá trình huấn luyện, anh sẽ tạo điều kiện tốt nhất cho em.

Trương Thái Cường cũng đưa kèm theo đó một tấm thẻ bài bằng kim loại, trên đó có khắc dấu ấn của bệnh viện, lúc nào Trương Linh Tuyền đến gọi người thì chỉ cần giơ tấm thẻ này ra là người ta sẽ biết ngay, không cần làm phiền đến Trương Thái Cường nữa. Trương Linh Tuyền cũng đã biết tác dụng của thứ này nên nhanh chóng nhận lấy và nói cảm ơn với Trương Thái Cường.

Sau đó thì là một bữa cơm tối làm quen, lại nói chuyện thêm một lúc nữa thì Trương Thái Cường xin phép ra về, không nán lại nữa. Trương Thái Sơn thấy giờ này cũng không dễ tìm thấy xe nên lên tiếng luôn:

- Chú cứ ra bảo quản gia chuẩn bị xe cho chú! Kể cũng lạ, chú có thiếu tiền đâu mà cái xe cũng không mua được! May mà bệnh viện ở gần chứ xa quá thì làm thế nào bây giờ?

Trương Thái Cường lắc lắc đầu, nuôi xe là nuôi cả con khủng long kéo xe nữa! Nhà ông có bốn người, nhà cũng tính là khá rộng rãi nhưng không thừa chỗ để xe, đã thế còn phải chăm sóc dọn vệ sinh cho con vật kia thì ai làm được? Hơn nữa thỉnh thoảng mới đi hơi xa chút thế này chứ bình thường cũng chỉ đến bệnh viện và đi về, hai thằng con cũng đến trường xong về, đi đâu xa đâu mà xe với phao.

Trương Thái Cường ngồi xe trở về nhà, khi xuống xe thì ông chợt nhìn thấy nhà mình hôm nay lại có khách.

Một cô bé con khoảng chừng mười tuổi, để tóc cột đuôi ngựa, mặc chiếc váy màu lục nhạt đang gõ gõ cửa nhà ông. Chắc cũng vừa đến nên chưa có ai ra mở cửa cả, Trương Thái Cường cũng đi lại gần, đúng lúc đó thì cánh cửa được mở ra, người mở cửa chính là Trương Hải.

- Con chào bố ạ! Là cậu à? Cậu đến đây làm gì?

Trương Hải mở cửa xong thì đã nhìn thấy cả hai người kia, tuy rằng thấy khó hiểu khi bố “mang” con bé kia về nhà nhưng mà nó không dám hỏi bố, đành phải hỏi người bạn kia thôi. Cô nhóc nghe thấy hán chào bố thì chợt giật mình quay người lại, khi nhìn thấy Trương Thái Cường thì lên tiếng:

- Cháu chào bác ạ!

Âm thanh tuy non nớt nhưng cũng rất thanh thúy vang lên, Trương Thái Cường nhìn kỹ lại cô bé kia một chút. Tuy rằng giờ vẫn còn nhỏ nhưng mà nhìn khuôn mặt cũng rất thanh tú, từ đôi mắt to, lông mày hơi đậm kia có thể nhìn được sự mạnh mẽ và cứng cỏi trong tâm cô bé, cùng với mái tóc cột thành đuôi ngựa (tất nhiên là đuôi ngựa là do tác giả tả chứ anh Cường biết ngựa là con gì đâu!) tạo nên một hình tượng cô bé năng động, đáng yêu và đầy nhiệt huyết.

Trương Thái Cường cũng không muốn nói chuyện bên ngoài thế này, ông phát phát tay:

- Vào nhà! Vào nhà đi đã rồi nói chuyện! Thằng ranh kia không biết cách tiếp khách à? Đầu tiên là phải mời vào nhà rồi mới nói, cứ đứng đây thì làm gì?

Khuôn mặt Trương Hải hơi nhăn nhó khi bị ông bố dạy dỗ, nói gì thế chứ? Khách lạ đến nhà kiểu này chắc chắn là có chuyện gì đó, hôm nay có phải tết nhất gì đâu mà cứ thế là mời về nhà! Với trường hợp thế này thì phải hỏi cho rõ ràng không thì móm. Thực ra Trương Thái Cường nói câu này cũng chỉ là khách sáo với cô bé mà thôi, không có ý gì khác.

Nhăn nhó thì nhăn nhó nhưng lời bố bảo thì phải nghe, Trương Hải nhanh chóng mở toang cửa rồi lách người sang một bên, nhường lối cho hai người đi vào. Sau đó thì chính Trương Hải cũng là người đóng cửa lại.

Nhìn nhìn cô bé kia với ánh mắt nghi ngờ, Trương Hải thầm thấy chột dạ vô cùng. Cô bé kia không chỉ là bạn học cùng lớp của Trương Hải mà còn là

cán bộ học tập của lớp, tên là Nguyễn Khánh Huyền, họ Nguyễn này Trương Hải chẳng biết là thuộc tộc gì nhưng bình thường nó cũng không quan tâm đến, chỉ biết cô là một con bé đáng ghét chuyên báo cáo mọi việc cho giáo viên mà thôi. Nói cách khác thì là mách lẻo hay là chim lợn gì đó...

Quả nhiên, vừa mới ngồi xuống còn chưa ấm lòng thì Nguyễn Khánh Huyền đã lên tiếng:

- Thưa bác, cháu hôm nay đến đây là để báo cáo chuyện học tập của bạn Hải! Chẳng là mấy hôm nay hình như bạn Hải hơi sao những việc học hành. Hôm trước thì vì nói chuyện trong giờ mà bị đuổi ra khỏi lớp, hôm nay thì lại cùng một bạn khác trốn học ngay từ tiết đầu tiên. Trước đây Hải rất ngoan, nhưng mà hình như do tiếp xúc với phần tử xấu nên bị ảnh hưởng, cháu đến thông báo để bác biết và cùng nhà trường xử lý ạ!

Mặt của Trương Hải đã dần dần trở thành trạng thái quả khô, việc này nó vốn cho là chẳng sao vì mấy thằng khác tuần nào chẳng có một hai buổi, không ngờ được con chim lợn này lại nhắm thẳng vào nó mà gào thét. Sáng nay cũng đã nói dối bố rằng xin về sớm, giờ lại lòi ra cái đuôi lên về cùng người khác, lần này thì hỏng bét rồi.

Trương Thái Cường nghe xong thì khuôn mặt tối sầm lại, tất nhiên đó chỉ là ra vẻ để cho cô bé kia thấy mà thôi chứ việc này ông đã biết từ lúc xem hình của con trai trong kính lưu ảnh rồi. Nếu thằng bé bỏ tiết để đi tập luyện thể này thì ông cũng chẳng trách gì, nhưng dù sao cô bé cũng đã nhiệt tâm đến tận đây, nếu không tỏ thái độ một chút thì có thể làm cho cô bé thất vọng, dù gì đi nữa thì người lớn cũng không nên làm cho con trẻ thất vọng, quá thất đức mà.

- Cảm ơn cháu đã đến thông báo! Bác sẽ xử lý chuyện này thật tốt, phải cho thằng này một trận mới được! Không ngờ lại dám trốn học đi chơi...

Nói một tràng tỏ ra quyết tâm, Trương Thái Cường tiễn cô bé đã hài lòng kia về, sau đó thì quay mặt lại nhìn Trương Hải cười cười khó hiểu:

- Sao hả? Trốn học vui chứ?

- Vui ạ... à không phải... ý con là... cũng không vui lắm...

Trương Hải tỏ ra luống cuống, còn đang suy nghĩ đối sách thì đã bị ông bố hỏi thế này thì nó trả lời làm sao kịp được. Trương Thái Cường khuôn mặt tỏ ra nghiêm nghị, ánh mắt trừng lên nhìn Trương Hải:

- Bố không ngờ mày lại trốn học như thế, có phải mày trốn học với một thằng đen đen đúng không? Hừ hừ,... chúng mày trốn học để đi ra phòng tập phải không?

Trương Hải dù hơi bất ngờ về việc bố biết mình đi phòng tập nhưng không nghĩ nhiều, dù sao thì chỗ phòng tập cũng gần với bệnh viện, nhờ có người nhìn thấy rồi nói với bố thì sao? Lần này có vẻ hơi thất sách, lần sau... à... không có lần sau nữa, chắc chắn không có lần sau! Trương Hải còn chưa lên tiếng giải thích thì Trương Thái Cường đã lên tiếng:

- Mày... thật sự là mày làm như thế? Haiz! Mày... mày làm cho bố... - Trương Thái Cường tỏ ra vô cùng xúc động, có ý định muốn từ con đến nơi rồi, nhưng cuối cùng cũng không nhận được: - Ha ha, mày làm cho bố hồi tưởng lại hồi bố còn bé, trốn học xong bị ông nội bắt được cũng có y nguyên cái vẻ mặt này! Ha ha..

Nhìn cái vẻ mặt nhăn nhó còn hơn cả quả khô của Trương Hải, ông thật sự không nhận được cười, thốt ra một câu làm cho hai mắt của Trương Hải trắng dã, suýt nữa thì ngã vật ra đất vì đau tim. Ông bố đùa cũng không cần tỏ ra sắp từ con đến nơi như thế chứ?

Trương Thái Cường vỗ vỗ vai Trương Hải nói:

- Lần sau không được trốn học nghe chưa, muốn cái gì thì để sau giờ học làm! Những thứ học ở trường chưa chắc tất cả đã hữu dụng nhưng phải nghe hết rồi tự chất lọc ra những cái đúng được, chứ không phải là đồ tất đĩ không học như thế là không được đâu, nghe chưa? Lần này bố tha cho một lần nhưng không có lần sau đâu đấy!

Trương Hải nghe những lời này thì thở phào nhẹ nhõm, bố bỏ qua cho là tốt rồi. Còn Khánh Huyền chết tiệt kia, Trương Hải cũng không có ý báo thù, tâm lý của hắn không ở cái tuổi này nữa nên không chấp nhặt mấy chuyện như thế này. Thực ra thì Minh Huyền cũng không làm sai, có sai thì là do Trương Hải làm xấu không biết đường mà dẫu thôi. Đúng là do nó đã quá coi thường mấy chuyện con trẻ thế này nên mới xảy ra chuyện, lần sau mà có muốn làm thì cẩn thận một chút là được.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giỏi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Đôi Bạn Cùng Tiến

Ngày hôm sau, Trương Hải vẫn đi học bình thường như chưa từng có việc gì xảy ra. Hôm nay, nó không muốn trốn học nữa nhưng chắc chắn là cũng không học gì cả, nói chuyện với Phạm Đức Huy thì sợ bị đuổi, tốt nhất là ngủ cho lành.

Nhưng trước khi ngủ, Trương Hải cũng muốn nói với Phạm Đức Huy một chút, nó muốn dặn Đức Huy sau bữa trưa thì đến nhà nó để cùng tập luyện.

Trương Hải cũng muốn hình thành một thói quen cho Đức Huy, nếu bọn chúng cùng tập thì sẽ tốt hơn cho cả hai, bởi vì võ luôn luôn là đối kháng, tập một mình thì chắc chắn không thể có cảm giác đòn được.

Trương Hải còn chưa kịp nói với Phạm Đức Huy câu nào thì Nguyễn Khánh Huyền đã tiến lại gần hai thằng, mở miệng mĩa mai:

- Sao hả? Hôm qua đã biết sai rồi chứ? Để xem sau này hai bạn còn dám trốn học không? - Cũng không hiểu cô bé này nghĩ gì, nói về tư chất tu luyện, cô không hề kém, thậm chí còn xuất sắc nhưng lúc nào cũng có ước mơ trở thành giáo viên! Có thể đó là một đam mê, không ai trách được nhưng mà những kẻ lúc nào cũng sùng bạo lực như mấy tên đàn ông con trai thì lại cảm thấy tiếc nuối cho một tài năng như thế.

Trương Hải thì chẳng sao nhưng mà Phạm Đức Huy thì đã nhăn lại như ăn phải ớt, đúng là hôm qua Phạm Đức Huy đã ăn đủ, về nhà thậm chí còn ăn một trận đòn đau. Cũng may là da của nó có thiên phú đặc thù là hồi phục nhanh hơn người khác đôi chút nên đến bây giờ đã không đáng ngại nữa rồi.

Trương Hải mặc dù không sao nhưng nếu cứ để thế này thì sớm muộn cũng sẽ có ngày bỏ không chịu nổi mà... Tốt nhất là phải nghĩ cách tránh xa con bé này ra, càng xa càng tốt. Ý nghĩ xoay chuyển một lúc, Trương Hải lên tiếng:

- Khánh Huyền này, cậu hay có thói quen đến nhà các bạn khác như vậy lắm hả?

Khánh Huyền lắc lắc đầu:

- Mình không có rảnh rỗi như vậy, chỉ khi nào có các học sinh có dấu hiệu sa sút hoặc là phạm lỗi quá đà thì mình mới thay giáo viên thông báo đến tận nhà mà thôi!

Trương Hải nghe thế thì cười cười ranh mãnh:

- Được rồi! Thế thì cậu cũng đừng đến nhà bọn tôi nữa, nếu không thì tôi sẽ nói với mọi người là Khánh Huyền vì muốn làm vợ tôi nên mới thích chạy đến nhà như vậy, đến lúc ấy không biết mọi người sẽ nghĩ thế nào nữa! Thật đáng mong chờ nha.

Nguyễn Khánh Huyền nghe mấy lời này thì chợt đỏ mặt tới tận mang tai, một nửa là xấu hổ, một nửa là tức tối. Thực ra trong thâm tâm ngây thơ của cô bé đang có một bóng hình khác, cũng có thể là trào lưu hâm mộ của mấy cô bé mà thôi, nhưng Khánh Huyền lại nghĩ đó là người mà mình thích, nếu như để tên này nói lung tung thì... ây da, không được, nhất quyết không được!

- Mình cấm cậu nói lung tung! Từ nay về sau mình không quen biết cậu nữa! Được chưa?

Khánh Huyền gần như đã hét lên, cô bé không thể chịu được nữa. Cô bây giờ đã liệt Trương Hải và Phạm Đức Huy vào dạng học sinh cá biệt, lũ mất dạy không cần để ý đến nữa, còn uống cho cô nghĩ Trương Hải là học sinh ngoan, chỉ là nhất thời bị dụ dỗ nên mới trốn học, đúng là uống công mà.

Mấy đứa học sinh xung quanh nghe thấy tiếng hét thì cũng quay mặt lại, nhìn thấy sắc mặt đỏ bừng của Nguyễn Khánh Huyền thì ngay lập tức nhận định là cô bé bị Trương Hải trêu chọc. Một thằng nhóc cũng đã đứng lên chuẩn bị ra nói chuyện phải quấy nhưng mà lại bị thằng bên cạnh cản lại. Thằng cản lại kia cũng là một thằng bạn của Phạm Đức Linh, "thâm kích" của Phạm Đức Linh còn vừa mới xảy ra mà lại có thêm một thằng muốn dây vào hay sao? Chưa chưa à?

Mình Huyền cũng không còn gì để nói, cô bực tức dậm từng bước về chỗ của mình! Trương Hải thì cười thầm trong lòng: "Bé con, không quen nhau là tốt! Tôi cũng không có hứng thú với cậu, không quen càng đỡ bị cậu làm phiền!" Trương Hải sau khi thấy Minh Huyền đã đi mất thì quay mặt lại hỏi Đức Huy:

- Hôm qua mày có bị sao không? Lúc mà con bé kia nói thì mày hơi nhăn nhó, chắc bị bố mẹ đánh hả?

Phạm Đức Huy nghe thấy những lời này thì cười hơi chua xót:

- Bố mà đánh tao thì đã tốt rồi... tao không có bố! Đánh tao là dượng...

"Dượng?" Trương Hải sùng sốt, gia cảnh của Phạm Đức Huy thế nào nó đâu có biết, bây giờ mới nghe chuyện Đức Huy không có bố lần đầu. Nó nghĩ hoặc hỏi:

- Ông ta đánh mày hả? Nhưng mà...

Trương Hải muốn nói là ông ta làm gì có quyền đó, nhưng mà nghĩ lại mình còn chưa biết thực hư chuyện này là ra sao, nhờ đâu ông dượng kia là một người tốt, đánh Đức Huy là thật tâm lo lắng cho nó thì sao? Nhưng mà Đức Huy hình như cũng không muốn nói đến chuyện này nữa, nó chợt đổi sắc mặt thành cười cợt giống như mọi khi:

- Tao bị đánh cũng chẳng sao! Trốn học bị đánh là phải! Nhưng nói đi nói lại thì chuyện này tất cả cũng là tại mày, mày không rủ tao trốn thì bị đòn sao được?

Trương Hải nghe lời này thì bĩu bĩu môi, thằng này hôm qua nghe trốn học còn hào hứng hơn cả nó, bây giờ lại bắt đầu lật lọng, Trương Hải mĩa mai không khách khí:

- "Tại tao"? Con mẹ nó cái gì cũng "tại tao", lần trước ra ngoài hành lang mày cũng nói là "tại tao"! Mày cứ nói thế đi, nói cho nhiều vào! Sau này mà con vợ mày có chửa thì cũng đến mà nói là "tại tao"!?

Phạm Đức Huy nghe mấy lời này thì trừng cặp mắt trắng dã lên khinh bỉ thằng bạn, trong lòng cũng không dễ bụng nhiều mà chỉ thầm lẩm bẩm: “vợ tao có chửa thì cũng là của tao chứ tới lượt mày khi nào?” Trẻ con mà, đùa cợt mấy chuyện thế này chẳng đáng để chúng lưu trong lòng đâu.

Hai thằng đùa giỡn một lúc rồi Trương Hải bắt đầu lên tiếng nói chuyện “chính sự”:

- Sau bữa trưa mày có rỗi không? Nếu rỗi thì qua nhà tao nhé!

Phạm Đức Huy nghĩ nghĩ một chút rồi nói:

- Thực ra cũng chẳng có việc gì, buổi chiều tao chỉ ngồi một chỗ ở nhà... còn đến tối thì mới giúp mẹ làm việc. Nhưng mày muốn tao qua nhà mày làm gì?

- Mày không nhớ mấy thứ tao dạy mày hả? Bây giờ tao cũng mới chỉ bắt đầu tập, cần có một người luyện chung mới tiến bộ nhanh được! Tao cũng không có nhiều bạn, chỉ có duy nhất mày mà thôi. Hơn nữa cũng chỉ có mày mới đi tập cùng tao, cả trường này đâu có ai mà không gọi tao là “phê vật” chứ. - Trương Hải thờ dãi một hơi nói.

Nghĩ nghĩ đến mấy thứ kia, thâm tâm của Phạm Đức Huy chợt trở nên hớn hờ. Phải công nhận rằng đó tuy chỉ là mấy thứ cơ bản nhưng đã hơn hẳn mấy chiêu mèo cào mà nó tự tập rồi, cũng không biết thằng Trương Hải này móc đâu ra, hơn nữa lại còn dạy cho nó. Nếu là Phạm Đức Huy nó thì chắc chắn sẽ không dạy cho người khác, chẳng vì sao cả, chỉ vì trong lòng nó nghĩ thế mà thôi, nghĩ đến việc dạy cho người khác làm cho nội tâm nó cảm thấy bất an và kinh khủng lắm sao đó.

- Được rồi, vậy thì để sau bữa trưa tao đến nhà mày. Mày đưa địa chỉ đây, nhưng tao nói trước là chỉ tập vào buổi chiều thôi đấy! Đến tối là tao phải giúp mẹ.

Ở nhà nhàm chán thì thà đến tập chung với Trương Hải, vừa có tiến bộ lại vừa đỡ lãng phí thời gian. Cũng may là ở tuổi của Phạm Đức Huy thì chưa có những gánh nặng gia đình làm phiền nên nó mới có thời gian, chứ nếu đó một kẻ đầu tắt mặt tối thì còn lâu mới đồng ý với Trương Hải.

Trương Hải cũng gật đầu, nó cũng chỉ tập chung với Phạm Đức Huy vào buổi chiều mà thôi, đến buổi tối thì nó sẽ luyện tinh thần lực, mà thứ này thì lại không truyền cho Đức Huy được. Trong Tam Huyền Điển Bí đã ghi rõ, phương pháp tu luyện này chỉ dành cho người được định trước, người khác tu luyện thì có thể dẫn đến phát điên, thậm chí mất mạng. Cũng không hiểu sao sau khi Trương Hải trải qua đoạn giấc mộng ấy thì lại có cảm giác người luyện được thứ đó chính là mình, nó đã liều và thành công, nhưng mà nó không dám liều thêm một lần ở trên người bạn mình.

Buổi học lại nhàm chán trôi qua, Trương Hải nhanh chóng về nhà để chuẩn bị một chút. Dù đã hẹn Đức Huy nhưng mà Trương Hải vẫn chưa chuẩn bị tốt sân tập. Ở đằng sau nhà của Trương Hải có một cái sân không tính là chật, bình thường thì chỗ đó là dành cho mấy người trong nhà tập thể dục buổi sáng, anh em Trương Hải cũng dùng chỗ đó để rèn luyện thể chất, nhưng trong sân không có dụng cụ gì cả. Ngày hôm qua Trương Hải đã nói với mẹ muốn một cái “bao”, Đỗ Kim Hoa lúc đầu còn hiểu lầm nhưng sau đó thì lại nửa mừng nửa lo khi con mình muốn bao cát để tập luyện, mừng là vì Trương Hải vẫn còn quyết tâm, chưa suy sụp, lo là vì sợ nó có cố gắng bao nhiêu thì vẫn không thể khá hơn với thể chất không thiên phú này.

Bao cát thì đã mua về rồi, cũng treo lên một cái cây vừa tầm, nhưng mà còn vài dụng cụ để tập thể lực thì vẫn thiếu, thôi buổi đầu tiên cũng không cần quá đầy đủ, sau này sẽ bổ sung dần dần.

Sau bữa trưa, Phạm Đức Huy cũng đến rất đúng hẹn, nó rất lễ phép chào hỏi hai người lớn, sau đó thì cùng Trương Hải đi ra đằng sau sân.

Đó là một buổi tập vui vẻ nhất của Đức Huy từ trước tới nay, bởi vì người tập với nó là một người bạn, vừa tập lại vừa có thể trêu đùa. Quan trọng là tập với Trương Hải nó không sợ bị coi thường khi không làm được những việc đối phương làm, điều đó làm tâm lý Phạm Đức Huy được thả lỏng, không hề có sự gò bó.

- Huy! Sau này chiều nào mày tới được thì cứ tới đây, tao lúc nào cũng tiếp mày. Những gì dạy được cho mày tao sẽ dạy hết, nhưng mà mày cũng không được lười biếng, nghe chưa? Hi vọng rằng sau này cả tao và mày sẽ không còn phải mang tiếng xấu, làm trò cười cho người ta nữa.

Từ đó, một tuần thì có ít nhất sáu ngày Đức Huy đến nhà của Trương Hải tập luyện, hai thằng cũng tập luyện, cùng chơi đùa, trở thành một đôi bạn thân thiết. Thực lực cũng dần tăng lên, nhưng không ai biết, rồi sau này con đường của hai đứa bé kém cỏi này sẽ đi về đâu?

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Sơ Duyệt

Mười tám tháng sau.

Lúc này, nhân vật chính Trương Hải của chúng ta đã được mười hai tuổi, người bạn của hắn (xin phép tác giả đổi xưng hô) là Phạm Đức Huy tính ra cũng đã gần tới sinh nhật mười ba tuổi.

Một năm rưỡi này, việc mà hai người làm chăm chỉ nhất chính là luyện tập, cố gắng hết sức để tăng cường khả năng của mình. Nói về khoản sức mạnh và thể lực thì bây giờ hai người là gần ngang bằng nhau, không hơn kém nhiều, nhưng về khoản kỹ năng chiến đấu thì Trương Hải đã vượt xa bạn mình rồi. Nhưng không phải vì thế mà hắn bỏ quên người bạn này, dù Đức Huy bây giờ có kém hơn hắn thì sao, chẳng phải trước đây hắn kém hơn người ta nhưng vẫn là bạn đó thôi. Chữ “bạn” này không phải dùng thực lực hay là bất kỳ một giá trị vật chất nào để định nghĩa.

Với cả mặc dù đã hơn được Phạm Đức Huy nhưng Trương Hải vẫn biết mình vẫn rất yếu đuối, thậm chí là một thắng học sinh như Phạm Đức Linh hắn cũng chưa chắc đã thắng được. Hắn không có tư cách để chối bỏ bất cứ một ai cả, chứ đừng nói đến đó là người bạn thân của mình.

Lúc này, hai người bạn đang ngồi ở bên một cái hồ nước lớn. Hồ này được người trong thành gọi là hồ Mộng Vân, bởi vì nước ở đây rất trong xanh, có thể soi rõ từng áng mây trên trời, người ta thậm chí còn có cảm giác sờ được vào mây trời ở dưới nước nữa, vì thế mới gọi là Mộng Vân.

Nhìn thấy cái hồ nước này, Trương Hải chợt nhớ đến trong mộng cảnh kia. Lúc đó, trải qua hai mươi năm nhưng hắn không nhìn thấy một cái hồ nào trong xanh như thế này, nghĩ lại thì bây giờ thật tốt, có nhiều thứ đẹp và sạch sẽ hơn thế gọi kia nhiều.

- Mày nói xem, cuộc sống của chúng ta bây giờ có phải là rất tốt không? Trời xanh mây trắng, hồ nước tĩnh lặng, sống một cuộc sống an nhàn không lo không nghĩ... .

Tiếng của Trương Hải vang lên, hôm nay hai người tạm nghỉ tập một hôm để đi dạo, đồng thời Trương Hải còn ra đây hát vài bài cho Đức Huy học theo, dùng đó để xả áp lực. Thực ra cũng chẳng có gì, tập nhiều thì cũng phải thư giãn nói chuyện với nhau một chút, không thể lúc nào cũng lao đầu vào tập luyện được.

- Mày thì tốt rồi, nhưng mày có nghĩ rằng cuộc sống thế này kéo dài được bao lâu không? Nếu mày trở thành người đứng trên cao thì mày sẽ có sự bận rộn của người đứng trên cao, còn nếu mày chỉ nhàn nhàn thế này thì mày vẫn phải lo lắng chuyện cơm áo gạo tiền, mãi mãi không có được cuộc sống thanh nhàn như bây giờ. Tao cũng đã chứng kiến mẹ mình vất vả nhiều rồi, tao cũng thừa hiểu, sống như bây giờ chỉ có lúc được bố mẹ nuôi hoặc lúc về già con cháu chăm sóc mà thôi!

Trương Hải chợt trở nên trầm lặng, hắn không nói vì hắn biết rằng Phạm Đức Huy nói đúng. Mười hai năm nay hắn đã sống an nhàn quen rồi, không phải lo lắng nhiều chuyện về cuộc sống, chuyện về người khác, hắn cũng chưa lo cho người khác được cái gì mà chỉ hưởng thụ cuộc sống mà bố mẹ ban cho.

Hắn tự hỏi... mình phải đi tiếp thế nào đây? Đi tiếp nhận truyền thừa... hay ở nhà học theo nghề bác sĩ của bố, làm một lương y cứu sống người khác. Hắn có đang suy nghĩ miên man thì Đức Huy lại nói tiếp:

- Lúc trước tao chẳng biết có nên tiếp nhận truyền thừa hay không, với khả năng của tao thì có khi chẳng nên được cơm cháo gì. Nhưng mẹ tao đã nói một câu làm cho tao quyết định: “Con người cũng nên có cố gắng vươn lên, dù có kém tới đâu thì cũng nên thử một lần, sau này sẽ không hối hận. Dù thế nào đi nữa thì mẹ cũng sẽ luôn luôn ủng hộ từ phía sau lưng con trai mẹ.”

- Vậy mày... quyết định tham gia tiếp nhận truyền thừa?

- Đúng thế! Thử một lần để sau này không hối hận. Tao muốn vươn lên, sống cuộc sống bình thường thế này cũng rất tốt nhưng nó làm cho người ta thấy nhàm chán, tao muốn đứng trên cao một lần, thử cảm giác đó xem sao? Dù cho có thất bại thì tao cũng không hối hận vì mình đã từng có dũng cảm để vươn lên phía trước.

Trương Hải nghe những lời này thì chợt cảm thấy xao động trong lòng. “Trương Hải” trong mộng cảnh kia chẳng phải cũng cố gắng vươn lên đó hay sao? Hắn bây giờ cũng giống như người đó, sống trong sự khinh khi của người khác, hắn không thể mãi mãi chịu đựng như vậy, hắn cũng phải vươn lên, phải cố gắng. Quyết tâm nổi lên trong lòng làm cho Trương Hải chợt nhớ đến một bản nhạc, bản nhạc mà hắn thích nhất trong mộng cảnh kia.

- Thôi! Không nói mấy chuyện này nữa! Chẳng phải hôm nay rủ nhau ra hồ là để tao lại đàn hát cho mày nghe hay sao? Ghita cũng mang ra rồi, bây giờ để tao đàn cho mày nghe một bài mới toanh!

Phạm Đức Huy chợt nổi lên hứng thú, thằng này chẳng hiểu kiếm đâu ra cái đàn kỳ quái này, lại còn đặt tên là Ghita. Mấy lần trước nghe Trương Hải đàn mấy bài nhạc lạ lạ mà Phạm Đức Huy thấy thích thú không thôi, cũng nhờ Trương Hải làm cho một cái đàn, cũng học theo nhưng chưa thể hay như Trương Hải được.

- Mày nói về chuyện vươn lên làm tao nhớ đến một loại hoa, tuy nhỏ bé nhưng lúc nào cũng cố gắng vươn về hướng ánh mặt trời, người ta từ đó gọi nó là hoa hướng dương. Nhiều người dùng nó để làm biểu tượng cho ý chí kiên cường vươn lên, bài này tên là “hoa hướng dương”, hình như cũng là của một kẻ tàn phế nhưng không chịu thua số phận viết ra. Tao rất thích, và cũng rất khâm phục kẻ đã viết ra bài này.

Bài nhạc này thật ra có tên là Sun Flower (<https://www.youtube.com/watch?v=uzOE3c12w0U>), là của Paddy Sun, một người tàn tật sáng tác ra, trong đó bao hàm nỗi buồn về số phận, cũng như ý chí vươn lên của anh. Đã có rất nhiều người học theo nhưng hầu hết không bộc lộ được cái hồn trong đó, Trương Hải mặc dù cũng mang nỗi buồn, cũng mang ý chí nhưng hắn cũng chưa thể làm được. Dù thế nhưng mà bài nhạc này cũng đã nghe rất hay rồi, làm cho người ngồi bên cạnh như Phạm Đức Huy cũng đã như chìm vào trong đó, dường như cũng cảm nhận được sự buồn bã bên trong.

Lúc này ở trên con đường cái gần đó, một chiếc xe không lồ đang chậm chậm tiến về hướng căn nhà của Trương Hải. Khi đi qua ven hồ, nghe thấy tiếng nhạc buồn bã ấy mà người trong xe cũng chợt dậm ngừng lại, dần dần, một khuôn mặt tuyệt mỹ cũng từ trong xe chui ra, đó không phải ai khác mà chính là Trương Linh Tuyền, “cô họ” của Trương Hải.

Trương Linh Tuyền đứng ở nơi đó nghe tiếng nhạc, nhưng người thì lại không thấy. Đó là tại hai người Trương Hải đang ngồi dựa vào một gốc cây ven

hồ, người xung quanh chỉ nghe thấy tiếng nhạc mà không thể nhìn thấy người được.

Trương Linh Tuyền nhìn quanh quất một chút, đến khi tiếng nhạc kết thúc mà nàng vẫn chưa nhìn thấy người chơi nhạc là ai. Chợt “ùm” một tiếng, mặt nước đã nổi lên vài gợn sóng nhỏ, vừa có hai thân thể nhảy thẳng xuống hồ, dần dần bơi ra xa.

Nhìn theo hai cái đầu đang nhấp nhô lên xuống, thân hình lại lướt đi với tốc độ cực nhanh trong nước, Trương Linh Tuyền lắc lắc đầu xoay người lên xe. Đó cũng chẳng phải là người quen gì của nàng, chỉ vì một bài nhạc mà chờ hai người đó quay lại thì chẳng đáng. Hôm nay nàng đến nhà Trương Hải là có việc, chẳng là một tuần sau sẽ diễn ra đợt sơ duyệt trước khi chính thức vào tập huấn. Năm ngoái Trương Linh Tuyền đã đến lấy người ở bệnh viện của Trương Thái Cường nhưng vì không biết nên chọn nhầm mấy người non kinh nghiệm, làm ăn không được tốt lắm. Lần này nàng đến đây là để nhờ Trương Thái Cường đề cử cho mấy y sĩ có chút kinh nghiệm, không những là ở đó cứu trị kịp thời cho học sinh mà còn có thể truyền dạy cho chúng những kỹ thuật chữa thương nhất định, phục vụ cho đợt tập huấn kéo dài một năm sắp tới.

....

Trương Hải sau khi đàn xong bài đó thì quyết định xuống hồ bơi một vòng rèn luyện thể lực một chút. Cái hồ này cũng khá rộng, từ bờ bên này sang thẳng bờ bên kia cũng là hơn một cây số, vừa đi vừa về là hơn hai cây. Hôm nay chỉ là tập thể lực một chút nên mới bơi ngắn như thế, chứ bình thường thì hai người đều bơi quanh hồ, độ dài cũng phải lên đến mười cây số, gấp bốn lần lúc này.

Sau khi bơi một lúc, hai người bạn đều chia tay nhau về. Lúc Trương Hải về đến nhà thì chợt thấy một chiếc xe ngựa xa hoa vừa đi từ cổng nhà mình ra, Trương Hải chẳng biết trong xe là ai, nhưng mà hắn cũng đoán ra là khách của bố hoặc mẹ, chắc không liên quan nhiều đến mình.

- Chào bố ạ! Nhà mình vừa có khách hả bố?

Trong phòng khách lúc này chỉ còn Trương Thái Cường, Đỗ Kim Hoa chắc đang nấu cơm, còn Bi thì đang ở đằng sau tập một mình, mấy thứ mà Trương Hải dạy cho nó thì nó vẫn đang tập luyện chăm chỉ, không vì không có anh trai mà dừng lại.

- Ủ! Là cô họ của con, hình như cũng là lần đầu tiên tới đây, chắc con cũng không biết.

Trương Hải quả nhiên là không biết cô họ này là ai, chẳng ai nói đến cô ta trước mặt hắn cả. Nhưng mà cũng chẳng quan trọng, Trương Hải đến ông bác ruột ở ngay biệt thự thành chủ còn chẳng thèm gặp nữa là đến cô họ này, hắn cũng chẳng quan tâm nữa mà chỉ gật đầu “vâng ạ” rồi đi vào phòng tắm.

....

Một tuần sau, tất cả các học sinh khóa của Trương Hải đều đã được tốt nghiệp, lúc này bọn họ đang tập trung ở trường để tiến hành đợt sơ duyệt đầu tiên. Tất cả học sinh nhỏ hơn đã được nghỉ, các phòng học đã trở thành các phòng ngủ, bàn được kê liên với nhau thành một cái giường lớn, mọi người sinh hoạt mọi thứ ở trường, không được về nhà để hình thành thói quen độc lập, tránh sau này khi chính thức tập huấn lại không chịu được, xảy ra rắc rối không đáng có.

Lúc này, mọi người đều đã tập trung tại phòng tập, chuẩn bị chính thức làm quen với các giáo quan trong đợt tập huấn này.

Đến đúng giờ, Trương Linh Tuyền cùng với hai người đàn ông đi vào phòng tập. Hai người đàn ông kia một người thì có vẻ khá thấp bé, khuôn mặt bình thường nhưng đôi mắt lại rất linh động, có vẻ là người khôn khéo. Người đàn ông còn lại là một tên vai u thịt bắp chính cống, cả người hắn to lớn như một ngọn núi vậy, cũng không biết là thuộc chủng tộc nào nữa. Nhưng mà hấp dẫn ánh mắt của mọi người nhất vẫn là cô gái đi đầu tiên, không thể không nói rằng Trương Linh Tuyền quá xinh đẹp, trong trường mặc dù cũng có mỹ nữ nhưng đều là mấy đứa nít ranh, có ai xinh đẹp và trưởng thành như giáo quan đâu. Còn giáo viên trong trường thì lại không có ai xinh đẹp, người xinh đẹp ở trong khuôn khổ giới vốn không ưa chuộng nghề giáo viên.

- Xin chào! Giới thiệu với tất cả các nhóc, cô là Trương Linh Tuyền, từ nay chính thức là giáo quan của các em. Bên cạnh cô đây là Trương Tiền, trợ lý huấn luyện và Trương Hậu, trợ lý hậu cần. Trong huấn luyện này có rất nhiều kỷ luật, chỉ có một thứ không cấm chính là thách đấu, có nhìn thấy cái đài kia không? Ai có mâu thuẫn thì thách đấu để giải quyết, không được tự ý đánh nhau, xô xát, gây hỗn loạn, nếu không thì cô sẽ cho mấy đứa biết thế nào là địa ngục trần gian!

Lời cuối cùng dường như mang theo một áp lực nặng nề, làm cho những đứa trẻ nơi đây cảm thấy hơi lạnh sống lưng. Trương Hải thì nhìn chăm chăm vào thân ảnh xinh đẹp đang đứng trên đài, xem ra giáo quan lần này cũng rất nghiêm khắc, không thể phạm lỗi gì dẫn đến phiền toái cả.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Khiêu Chiến

Cuộc tập luyện này cũng chỉ kéo dài một tháng, mục đích của nó chính là luyện tập khả năng tự lập cho các học sinh một chút, thứ hai là loại bỏ các thành phần quá kém cỏi và vô kỷ luật, bởi vì đợt tập huấn chính thức cũng có nguy hiểm, tuy rằng nguy hiểm không lớn nhưng nếu rơi vào hai loại người trên thì những người phụ trách cũng không dám vỗ ngực đảm bảo an toàn.

Thời gian biểu ở đây cũng giống như là trong quân đội vậy, sáng dậy lúc sáu giờ tập trung đầy đủ dưới sân, tác phong phải chỉnh tề. Sau đó là một bài tập thể dục nhẹ buổi sáng: chạy vài vòng quanh sân trường, cuối cùng là một bữa sáng đã định trước. Bữa sáng này được từng người đăng ký khẩu phần từ trước, không lấy nhiều thêm và cũng không lấy ít đi, đăng ký ăn nhiều cũng được nhưng mà phải ăn hết, tự mình ăn hết chứ không được chia cho bất cứ ai khác.

Buổi sáng còn là lúc để giáo dục về những kinh nghiệm cơ bản khi sinh tồn ngoài hoang dã, như là các kinh nghiệm kiếm đồ ăn, kinh nghiệm tránh thú dữ và vài kỹ thuật sơ cứu cần thiết.

Sau bữa trưa, các học sinh được nghỉ một chút, đến buổi chiều sẽ vào phòng tập để rèn luyện thể chất, đồng thời cũng là để các giáo quan kiểm tra năng lực từng người, do số học sinh khá đông nên chia làm hai ca, một ca từ hai giờ đến bốn giờ, ca sau là bốn giờ đến sáu giờ.

Đến tối, các học sinh có hai giờ từ lúc bảy rưỡi đến chín rưỡi để đi chơi, giao lưu với các bạn, và học hỏi mấy chỗ mà mình buổi sáng chưa nghe rõ. Sau chín rưỡi thì tất cả đi ngủ, cấm ngọ ngoáy linh tinh nếu không thì sẽ ăn đủ.

Nói chung thì cuộc tập huấn này đối với Trương Hải thì không có nhiều ý nghĩa lắm, hắn vẫn chấp hành đầy đủ mọi thứ, những bài tập kia đã không còn làm khó được hắn nữa. Trong mắt mọi người thì kể từ một năm trước, Trương Hải đã không còn là phế vật, bởi vì những chuyện người khác làm được thì hắn cũng làm được, một số chuyện người khác không làm được thì hắn vẫn làm được. Tuy rằng Trương Hải vẫn chưa được mọi người chú ý đến với tư cách là người có tài nhưng cái danh từ phế vật cũng dần mờ nhạt trong mắt mọi người.

Nhưng có một người không nghĩ vậy.

Đó là Phạm Đức Linh.

Chẳng hiểu sao mỗi khi nhìn thấy Trương Hải, dù người ta không làm gì hắn thì hắn cũng vẫn thấy tức tối, khinh bỉ. Mỗi khi thấy các học sinh khác hoặc thấy cô mỉm cười gật đầu hài lòng với Trương Hải thì hắn lại thấy trong lòng buồn bực làm sao ý. Trong đầu của hắn luôn luôn nghĩ rằng Trương Hải là một thằng phế vật, xưa kia hắn cũng đã nói và sỉ nhục Trương Hải, bây giờ thấy người đó đang dần dần đề cao chính mình thì hắn có cảm giác bị xúc phạm, hoặc là hắn cảm thấy xấu hổ khi sỉ nhục một người khác rồi lại chứng kiến người đó từng bước đi lên.

Theo phân chia thì Phạm Đức Linh và Trương Hải đều tập luyện vào ca một buổi chiều, vì thế việc chạm mặt nhau lại càng nhiều hơn. Phạm Đức Linh dù hơi hơi bực nhưng vẫn nín nhịn rất tốt, nơi này có kỷ luật, không phải chỗ để cho hắn làm bừa. Phạm Đức Linh nghĩ ra một cách khác để phát tiết, đó là... thách đấu.

Nên nhớ Phạm Đức Linh luôn luôn được mệnh danh là người mạnh mẽ nhất trong những người cũng khóa, không chỉ là trong tập luyện mà cả trong thực chiến cũng là như thế. Nhưng không phải vì thế mà không ai dám đánh với hắn, rất nhiều người muốn đánh bại hắn để tranh danh uy phong, tuổi trẻ mà, sĩ khí là chuyện bình thường, hơn nữa dù có đánh thua thì cũng chẳng ai nói gì được, đối thủ là Phạm Đức Linh cơ mà, thua cũng không xấu hổ.

Mấy ngày nay, người đứng trên đài thách đấu nhiều nhất luôn là Phạm Đức Linh, Trương Hải thấy vào trong mắt nhưng cũng mặc kệ. Chuyện một năm rưỡi trước bị Phạm Đức Linh đánh đã trở thành đề tài cho mọi người nói ra nói vào một thời gian, hắn mất rất lâu mới rời xa tầm mắt mọi người, hắn không muốn bây giờ lại trở thành mục tiêu cho người ta soi mói.

Bụp! Đối thủ đầu tiên của ngày hôm nay đã bị Phạm Đức Linh hạ gục với chỉ một cú đá thẳng vào bụng, cú đá quá nhanh làm cho người kia không kịp tránh né, chỉ đành quần quai lăn lê trên đất cho bớt đau đớn.

Trương Hải nhìn thấy cảnh này thì lắc lắc đầu cười nhẹ nhàng, trong lòng hắn thầm nghĩ “sao thằng này ham đánh đấm thế nhỉ?”, sau đó thì vỗ vỗ vai Phạm Đức Huy muốn xoay người ra chỗ khác tập luyện.

Nhưng mà nụ cười ấy lại lọt vào trong mắt của Phạm Đức Linh, trong mắt hắn thì thằng Trương Hải kia đang cười nhạo mình, nụ cười ấy cũng giống hệt với nụ cười một năm trước, lần ấy hắn đã không nhìn được, vậy thì lần này cũng không thể nhìn được nữa.

- Trương Hải! Mày có tư cách gì mà cười nhạo tao? Có giỏi thì lên đây đấu một trận!

Trương Hải nghe thấy lời này thì hơi khựng người lại, trong lòng không biết đang suy nghĩ cái gì nhưng mà hắn cũng chỉ dừng lại vài giây rồi lắc lắc đầu bước tiếp. Phạm Đức Linh thấy mình khiêu chiến mà đối phương không thèm để ý thì lại thêm bực bội, lớn tiếng nói:

- Sao hả? Thằng phế vật! Mày sợ tao phải không? Đừng tưởng rằng mày đáp ứng được vài điều kiện thấp kém kia mà đã là giỏi, trong mắt tao thì mày mãi là phế vật mà thôi! Mày sống trên đời đúng là sự xấu hổ của bố mẹ mày!

Trong lòng của Phạm Đức Linh luôn luôn kính trọng Trương Thái Cường, vì thế hắn vẫn ghen tỵ với việc Trương Hải phế vật lại có được ông bố tốt hơn hắn, cũng không hiểu sao mà lúc này thì cảm xúc trong lòng ấy lại tuôn ra, bất tri bất giác nói thành một câu sỉ nhục đối phương như vậy.

Trương Hải nghe những lời này thì quay phắt người lại, ánh mắt đã trở nên tức giận. Thằng này thách đấu thì thôi đi, lại một lần nữa sỉ nhục hắn, đã thế còn lôi cả bố mẹ hắn vào đây là sao? Nhìn được thì đã nhìn rồi, kiến thức của hắn là của một người ba mươi tuổi nhưng mà tâm sinh lý thì vẫn gắn chặt với thân thể mười hai tuổi này, vẫn rất bộp chộp và da mặt thì còn hơi mỏng, không chịu nổi những lời lẽ thế này. Hắn cười gằn một tiếng rồi gằn như hét lên:

- Được lắm! Thằng chó đẻ này! Tao đã không muốn gây sự với mày mà mày cứ dây với dứa, để hôm nay tao xem xem mày là trâu hay tao là bò. Để cho mày biết, mày chưa phải là nhất đâu con ạ.

Phạm Đức Linh tuy chưa hiểu trâu với bò là cái quái gì nhưng cũng hiểu là đối phương chấp nhận khiêu chiến, trong lòng của hắn thầm mừng rỡ, lần này hắn sẽ sỉ nhục Trương Hải, để xem sau này thằng kia còn dám nhìn mặt ai.

Động tĩnh bên này đã sớm hấp dẫn ánh mắt của mọi người, bây giờ thấy Trương Hải - phế vật một thời lại dám chấp nhận khiêu chiến của Phạm Đức Linh thì càng nổi lên hứng thú. Không phải họ hứng thú xem Trương Hải chiến đấu với Phạm Đức Linh như thế nào mà là xem tiến bộ của Trương Hải có thể trụ được bao lâu trước đối thủ của mình, ở đây cũng có vài người là bạn của Phạm Đức Linh, biết hắn có thành kiến với Trương Hải nên cũng đến xem xem bạn mình xử lý thằng kia thế nào.

Phạm Đức Huy ở phía sau thì giữ chặt bả vai của Trương Hải, ý của hắn không cần nói cũng biết là muốn ngăn cản. Nhưng ngăn cản là được sao? Ý Trương Hải lúc này đã quyết, hôm nay hắn muốn cho thằng khốn kia biết rằng Trương Hải này không phải là phế vật, bố mẹ cũng không phải thất vọng về hắn.

Trương Linh Tuyền không biết từ lúc nào đã đưa ánh mắt đặt lên trên đài, mấy ngày nay Phạm Đức Linh luôn luôn đứng trên đài chiến đấu không phải nàng không biết, chẳng qua là trong quy định đã nói rõ thách đấu không phải là vi phạm, hơn nữa nàng cũng muốn xem xem khả năng của Phạm Đức Linh này đến đâu, có xứng đáng để đề cử đào tạo hay không.

Nhưng thách đấu mấy ngày trước cũng chỉ diễn ra trong không khí khá bình thường, hai người đánh xong, phân định thắng thua thì thôi luôn coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Nhưng mà hôm nay trước khi thi đấu lại chửi rủa ầm ỹ thế này, chứng tỏ là thách đấu do có mâu thuẫn, ý nghĩa đã khác đi một chút, nếu làm không tốt có thể dẫn đến rắc rối không đáng có. Trương Linh Tuyền dời ánh mắt lên người của đối thủ kia, là một thằng bé không cao lớn cho lắm, cũng khoảng trên dưới một mét năm, cơ thể tuy cũng có cơ bắp nhưng không cuộn cuộn như của Phạm Đức Linh được. Nhìn sơ qua thì Phạm Đức Linh đang có ưu thế về thể hình, thêm nữa năng lực thật sự của hắn cũng rất mạnh mẽ, khả năng chiến thắng là rất cao.

- Sao nào? Có cần tao chấp mày ba chiêu hay không? Đừng để giống lần trước, nằm bò ra đất mà đến trán tao mày cũng chưa đụng vào nổi. - Phạm Đức Linh lên tiếng khiêu khích.

- Không cần, mày cứ đấu hết sức đi! Để tao xem xem sức mạnh thật sự của người mạnh mẽ nhất khóa là thế nào? - Trương Hải lên tiếng từ chối cái "lời mời" kia, ngày hôm nay hắn đã luyện xong thiên thứ nhất của Tam Huyền Điền Bí, tinh thần lực cũng đã giúp hắn cảm nhận được một chút gì đó trong cơ thể mình, nhưng mà hắn không biết thiên thứ hai, vì thế việc luyện tập đã bị trì trệ lại từ hai tháng nay. Hắn không tiến bộ thêm được nữa, vì thế hắn mới muốn thử xem cái cực hạn của mình có thể mạnh đến đâu, và Phạm Đức Linh chính là thước đo rất tốt.

Phạm Đức Linh cười lạnh một cái, chân trái như một cây trụ thép lướt thẳng về phía sườn của Trương Hải, hắn không thèm nương tay gì hết, chỉ muốn đập cho Trương Hải một trận nên thân mà thôi, nếu trúng cú đá này thì Trương Hải chắc chắn gãy xương sườn, phải nằm một chỗ hai ba tháng là ít.

Trương Hải cũng đoán sơ sơ uy lực của cú đá này, tuy rằng hắn không dám trực tiếp đón đỡ nhưng lại biết được điểm yếu của đòn chân này, đó chính là điểm phát lực. Nếu mà cú đá tiếp xúc ở ống đồng hoặc là bàn chân thì lực đá đúng là có thể làm cho đối phương thương nặng, nhưng cú đá dài này lại có lực khá yếu ở vùng đùi, tức là từ đầu gối trở lên. Trương Hải không lùi lại để cho đối thủ có cơ hội tung tiếp một cú đá nữa mà áp sát vào người Phạm Đức Linh, khuỷu tay phải đã huych xuống chặn đứng vùng đùi của đối thủ, tay trái không hề để không mà đâm thẳng một cú vào cằm của Phạm Đức Linh.

Phạm Đức Linh lỡ đà tiến lúc này, lùi lại thì không kịp nên chỉ còn cách giơ tay lên chặn cú đâm kia. Cánh tay giơ lên trước mặt tuy đã chặn được cú đâm của Trương Hải nhưng lại cảm thấy tê rần như vừa đập vào sắt vậy, Phạm Đức Linh thầm kinh hãi trong lòng, một năm trước hắn cũng chịu thử cú đâm của thằng này nhưng đâu có kinh khủng như bây giờ chứ.

Mượn lực từ cú đâm kia để lùi người lại, Phạm Đức Linh bắt đầu cẩn thận nhìn chằm chằm Trương Hải, trong lòng hắn lúc này không còn tí xíu gì coi thường nữa, thằng này chắc chắn là mạnh nhất trong các đối thủ mà mấy ngày nay hắn gặp, không nói đâu xa chỉ riêng phản xạ và lực tay đó đã thừa sức đánh bại mấy thằng kia rồi. Mặc dù không tình nguyện nhưng trong lòng Phạm Đức Linh cũng đã thừa nhận, Trương Hải thật sự không còn là phế vật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Biến Thân Cảnh!

- Hừ! Ra đòn cũng nhanh đó! Xem ra tao đã coi thường mày.

Những lời này không làm đã động gì đến Trương Hải, hắn đang tập trung hết tinh thần để thi đấu, hắn muốn thắng trận này, muốn cho thằng Phạm Đức Linh phải biết rằng phế vật cũng có thể đánh thắng hắn ta.

Trương Hải không để cho đối thủ ra đòn trước nữa, thân hình của hắn tiến lên phía trước nhanh vô cùng, chân trái đã nhấc lên đá một cú vào khoeo chân Phạm Đức Linh, một người bình thường nếu trúng phải đòn này thì sẽ quy xuống nhưng Phạm Đức Linh lại không như vậy. Hắn không thèm tránh né cú đá này mà chỉ dồn lực vào chân phải để chịu một đòn, ý đồ phản kích đối phương ngay sau đó.

Cú đá của Trương Hải khá mạnh, làm cho Phạm Đức Linh cũng thấy hơi rất nhưng mà không thể làm cho hắn quy xuống được. Trương Hải cũng đã

lường trước là không làm được nhưng không ngờ chân thẳng này cứng như thép vậy, đá vào mà hấn cũng cảm thấy đau chân. Nhưng mà đòn đá tính trước thì không thể bỏ lỡ, Phạm Đức Linh còn chưa kịp tung chân lên phản kích thì cú đá bằng chân phải như trái phá đã hướng thẳng vào mặt hấn. Đây chính là một đòn liên hoàn cước bên trong Teakwondo, môn võ được biết đến với sự lợi hại của các đòn chân.

Phạm Đức Linh xưa nay đánh nhau cũng thấy người khác ra đòn nhanh chậm ra sao nhưng chưa thấy một ai đá được hai cú liên tiếp mà lại còn mạnh như thế, cơ bản là do đối thủ của hấn cũng chỉ là mấy tên nhóc chưa hiểu biết gì về kỹ xảo mà thôi. Tuy rằng hơi bất ngờ nhưng phản ứng của Phạm Đức Linh cũng không tồi, nhanh chóng giơ tay lên chống đỡ, lần này hấn đã rút kinh nghiệm, không giơ nắm tay hoặc cánh tay ra đỡ mà xòe bàn tay ra để giảm lực, quả nhiên dù cú đá ấy cũng làm cho hấn lui lại hai bước nhưng không tạo thành đau đớn gì đáng kể.

Hôm nay thẳng Trương Hải này đã cho hấn đủ điều bất ngờ nhưng hấn không muốn thua, cũng không thể thua. Hơn nữa trong tâm hấn cũng nổi lên một cỗ kích động mơ hồ, bởi vì xưa nay đánh nhau lúc nào cũng thắng, đánh với mấy thằng cùi bắp làm hấn thấy nhàm chán lắm rồi, mãi cho đến hôm nay mới tìm được một đối rất khá, hấn cảm thấy đánh thế này mới đã tay đã chân.

Trương Hải vừa mới tung liên hoàn cước, chân chưa trụ vững lại được nên việc di chuyển là khá khó khăn, Phạm Đức Linh không hề bỏ qua cơ hội này, hấn áp sát lại nhanh chóng lên gối muốn huyếch thẳng vào ngực của đối thủ, muốn làm cho Trương Hải khó thở mà ngất đi. Trương Hải tuy rằng chưa kịp né nhưng có thể đỡ, hấn nhanh chóng xòe hai bàn tay ra cản trước ngực, ý đồ muốn mượn lực cú đá kia để tránh xa ra, nhưng mà Phạm Đức Linh đánh nhau bao năm như thế cũng không phải không biết gì, trò mượn lực để né tránh này hấn cũng biết, vì thế nên hai tay hấn đã nhanh chóng ghì chặt cổ của Trương Hải xuống, không cho đối phương chạy mất.

Trương Hải thất kinh, chiêu này rất giống với những kẻ dùng quyền Thái, ghì chặt cổ đối phương lại rồi lên gối liên tục. Cũng vì những chiêu thế này mà người ta khi đấu với quyền Thái không muốn bị bắt lại, trở thành cái bao thịt cho họ lên gối là vì thế.

Bụp! Bụp... từng âm thanh da thịt va vào nhau vang lên, người xung quanh thấy cảnh này thì lắc đầu thờ dài, ai chẳng biết là chân của Phạm Đức Linh cực mạnh, trúng đòn liên tục như thế không gục mới lạ. Chỉ có mấy giáo quan đứng đằng xa mới nhìn ra mảnh khóc chỗ bàn tay để trước ngực kia, nó không chỉ dễ yên mà còn đẩy xuống để giảm lực của đòn chân, nhờ đó mà ngực của Trương Hải chịu rất ít đá kích.

Mặc dù đã giảm được lực nhưng cứ chịu thế này thì Trương Hải cũng thua sớm mà thôi, lực chân của Phạm Đức Linh có thể nói là khủng khiếp, tay của hấn đã thấy hơi tê dại rồi, hơn thế nữa dư lực mà tay đỡ không hết truyền lên ngực cũng đủ làm hấn hơi tung tức, nếu cứ thêm hai cú nữa thì đúng là hấn chịu không nổi.

Nhưng mà Phạm Đức Linh dùng đòn này cũng hờ ra một nhược điểm chết người, đó chính là ngực của hấn. Hai tay dùng để ghì cổ của Trương Hải xuống nên đã làm lộ ngực ra, chỉ là này giờ mặt Trương Hải đều hướng xuống đất nên không nhìn thấy mà thôi. Lúc này đang tình thế nguy cấp, Trương Hải nhanh chóng phân tích tình hình rồi mới nhận ra được nhược điểm này.

Cú đá tiếp theo của Phạm Đức Linh vừa mới được đón đỡ, chân hấn còn chưa kịp thu lại để ra đòn tiếp theo, Trương Hải nhắm rất kỹ thời cơ này, bàn tay dù hơi tê nhưng phát lực cũng không có vấn đề gì, một cú đâm nặng cả trăm cân đã nện thẳng vào ngực của Phạm Đức Linh.

Động tác của Phạm Đức Linh hơi ngừng lại, đau đớn trước ngực đã truyền thẳng lên não nhưng hấn không muốn buông Trương Hải ra, cơ hội bất được đối phương thế này không nhiều. Hấn tiếp tục giơ gối lên, ý đồ công kích tiếp, nhưng mà lần này Trương Hải không đỡ nữa, cả hai tay đều dồn toàn lực nện tiếp vào ngực của Phạm Đức Linh.

Bịch bịch bịch... Mặc dù không muốn nhưng Phạm Đức Linh cũng không kim nổi mà phải lui lại ba bốn bước. Trước ngực đau đớn làm cho hấn không nhìn nổi mà thờ phờ phờ, ánh mắt lúc này vô cùng đề phòng nhìn chằm chằm Trương Hải. Nhưng mà Trương Hải lúc này cũng không tiến lên nữa, tay và ngực của hấn cũng tê dại lắm rồi, cần có thời gian hồi phục, bây giờ có tiến lên thì đau đớn trong lúc di chuyển cũng làm lực đòn của hấn không thể mạnh được.

Phạm Đức Linh thấy một lúc lâu mà Trương Hải cũng không xuất đòn, trong lòng hấn thầm nghĩ đối thủ của mình cũng sắp hết sức rồi, cười lạnh một tiếng, thân hình của hấn lại tiến lên phía trước nhanh như gió.

Cái chân phải kinh khủng kia lại xuất ra, đòn thế làm cho không khí xung quanh cũng phát ra tiếng vùn vụt quỷ dị, Trương Hải cũng không đứng im để mà lãnh đòn, thân hình lách sang bên phải (tức là bên trái của Phạm Đức Linh) làm cho cú đá kia đá vào khoảng không.

Nhưng chưa hết, cú đá đó khi đã gần hết lực, Trương Hải không né tiếp mà đưa tay bắt chặt lấy cái chân đó, người gập xuống, eo vào hông chuyển động xoay tròn kéo cả cái chân xoay theo. Phạm Đức Linh vừa mới xuất đòn còn chưa kịp thu lại, lúc này lại bị đối phương kéo đi làm cho hấn mất đà, chân trái không trụ được nữa làm thân thể ngã vật ra sàn, âm thanh nghe đánh “rầm” một cái.

Trương Hải vừa sử dụng môn võ kết hợp giữa Judo, Vovinam và vật Móng Cỏ, có thêm cả chút kỹ thuật của Wushu nữa. Nói chung là chiêu thức này có một lý luận duy nhất là tá lực đá lực, tuy không dám to mồm nói “tứ lạng bạt thiên cân” nhưng lấy ba bốn mươi cân đầu lại một trăm cân thì không ngoa chút nào.

Phạm Đức Linh vừa ngã, Trương Hải không hề khách khí mà ngồi thẳng lên bụng hấn, hai tay cứ liên tục giáng từng cú đâm xuống mặt của Đức Linh làm cho hấn choáng váng. Nhưng Phạm Đức Linh cũng chưa hoàn toàn mất tinh táo, hai chân đang được tự do của hấn đưa lên huyếch thẳng vào lưng của đối thủ, làm Trương Hải lao thẳng người về phía trước, cũng ngã vật ra, hấn cảm thấy nội tạng trong người hình như bị đảo lộn, có cảm giác buồn nôn trong cổ họng.

Người xung quanh đã dần trở nên kích động, một trận đấu mà trước đó họ đã đoán chắc người thắng, chỉ chờ xem kẻ bại trận bị hành hạ thế nào không ngờ bây giờ lại thành một trận đấu khá cân tài cân sức, không kẻ nào chịu thua kém. Trong trường này cũng đã từng có nhiều người muốn đâm vào mặt Phạm Đức Linh nhưng mà chưa mấy ai làm được, mà kẻ cả có làm được thì sau đó cũng bị hấn nện cho thành rế rách. Hôm nay không ngờ Trương Hải

lại có thể làm được, không những thế còn liên tục đâm sáu bảy nhát chứ không phải một lần.

Khuôn mặt của Phạm Đức Linh lúc này đã bầm dập, tím tái, khóe miệng cũng rỉ ra máu tươi, đầu óc của hắn tuy choáng váng nhưng vẫn cố gắng đứng thẳng dậy.

- Mày... khá lắm...

- Mày cũng thế...

Hai đối thủ, lần đầu tiên họ chính thức thừa nhận nhau, thừa nhận kẻ kia là đối thủ thực sự của mình. Nhưng trận chiến không phải vì thế mà dừng lại, lúc này Phạm Đức Linh tuy thấy choáng váng nhưng lại cảm nhận được cái gì đó khang khác trong người mình, có cái gì đó ngứa ngáy, rục rịch nhưng hắn chưa thể nắm bắt được.

Trương Hải lại muốn kết thúc cho nhanh, hắn lao thẳng về phía đối thủ, nắm tay đã hướng thẳng về trán của Phạm Đức Linh. Phạm Đức Linh giờ tay lên đón đỡ, nhưng mà nắm tay kia lại bất ngờ rút lại, không, có lẽ phải nói là gấp lại mới đúng, đòn thế thực sự lại đến từ khuỷu tay, cả cái cùi trỏ cứng như thép ấy nện thẳng vào thái dương của Phạm Đức Linh, làm cho hắn lại ngã ra sàn một lần nữa.

Phạm Đức Linh lại ngồi lên, nhưng khuôn mặt của hắn lại đang cúi gầm xuống đất, Trương Hải muốn lợi dụng thời cơ này kết thúc nên nhanh chóng tiến lại gần, ý đồ bồi thêm một đòn nữa.

Phịch! Một bóng người bay thẳng ra phía sau, nhưng đó lại là... Trương Hải.

Chỉ thấy lúc này Trương Hải đang chật vật đứng lên, tay đưa xuống ôm bụng, ở đây cũng chỉ có hắn cùng mấy giáo quan mới nhìn kịp lúc này Phạm Đức Linh đã giơ chân lên đập thẳng vào bụng hắn như thế nào. Trương Hải để phòng nhìn chăm chú vào đối thủ, trong lòng đang rung động vô cùng.

Cặp mắt của Phạm Đức Linh đã dương lên, cặp mắt ấy đã trở nên đỏ sẫm, bên trong chứa đầy sự cuồng bạo, dường như lý trí đã không còn trong đầu óc của hắn nữa.

- Tao... không thua! Không thua... Gào!

Khuôn mặt của hắn đã dần dần biến đổi, nổi lên một lớp da màu nâu đỏ, dần dần bao trùm hai bên má, dưới chân và hai tay cũng dần dần nổi lên lớp da như vậy, thậm chí đôi chân còn dài ra, to hơn một chút.

Xung quanh thân thể của Phạm Đức Linh cũng nổi lên khí kinh cuộn cuộn, khí kinh màu đỏ rực như lửa, nó đang phát tán ra xung quanh làm cho các học sinh cảm thấy kinh hãi. Thậm chí không ít người đứng quá gần chỗ của Phạm Đức Linh bị khí kinh này ép cho lui lại phía sau, ngay cả sân đấu cũng bị khí kinh làm cho nứt nẻ, phát ra âm thanh "lách cách" khô khốc.

Trương Hải ở trên đài cảm thấy kinh dị, hắn còn chưa nhìn thấy cảnh này bao giờ cả, chỉ có Trương Linh Tuyền cùng hai trợ lý bên ngoài thì nhìn nhau một chút, sau đó gần như bật thốt lên: "Biến Thân cảnh!"

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Chủng Tộc Cảnh?

Trương Hải chưa biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, trong lòng hắn đang rung động vô cùng trước biểu hiện của Phạm Đức Linh lúc này. Nhưng mà đối thủ cũng không phải chỉ ngồi im để cho hắn suy nghĩ, Phạm Đức Linh hơi nhún chân, chỉ bật một cái đã tới sát bên Trương Hải, chân trái vừa mới biến đổi kia giống như một ngọn núi đang đổ sập xuống, giáng thẳng xuống người Trương Hải.

Nhưng phản ứng của Trương Hải cũng đủ nhanh, tinh thần lực của hắn đã tu luyện tới cực hạn của thiên thứ nhất Tam Huyền Điển Bí, về khoản nhãn lực và phản xạ thì hắn đã hơn xa các bạn cùng trang lứa rồi. Hắn nhìn thấy cú đá như thế kia mà còn không tránh thì chỉ còn nước tan xương nát thịt.

Rầm! Cả bàn chân của Phạm Đức Linh giáng xuống sân đấu, làm cho mặt đất nứt toác một mảng lớn, cái sân có xu hướng sụp đổ tới nơi rồi. Trương Hải nhìn thấy cảnh này thì kinh hãi, không thể tin được thẳng này sau khi biến đổi có một chút mà uy lực kinh khủng như thế này. Nhưng mà công kích mạnh chưa chắc phòng thủ đã mạnh, Trương Hải muốn thử công kích đối phương xem sao.

Yaaa! Phạm Đức Linh lại hét lớn một tiếng, hắn giờ nắm đầm phải lên lao thẳng tới người Trương Hải, đúng... là nắm đầm, thứ mà từ đầu tới giờ Phạm Đức Linh chưa sử dụng. Trước đó là do hắn cảm thấy lực tay của mình quá bạc nhược so với lực chân, nhưng lúc này, khi đã biến thân thì lực tay lại trở nên vô cùng mạnh mẽ, hắn lại mất đi lý trí nên chỉ cảm thấy tay mình quá thừa lực nên mới xuất đòn như thế mà thôi.

Tròng mắt của Trương Hải ngưng tụ lại, nhìn chăm chăm vào phương hướng của nắm đầm kia. Khi nắm đầm đó tới gần, Trương Hải đột nhiên lách người ra, tay trái bắt lấy cánh tay của đối phương và kéo sát lại người mình, tay phải cũng ôm lấy sát nách của cánh tay ấy, sau đó thì dồn lực toàn thân, cả tay, hông, mông, và giật thật mạnh, hơn nữa chân cũng chêm vào chân trụ của Phạm Đức Linh nhằm làm cho hắn mất đà lao về phía trước.

Quả nhiên Phạm Đức Linh lúc này đã mất đi lý trí, phản ứng không kịp nên lực đạo đã bị Trương Hải dẫn dắt, lao thẳng về phía trước, cả thân thể to lớn kia đập mạnh xuống sàn đấu, làm cho nó đã nứt nẻ lại càng thêm thảm hại. Đây chính là đòn Ippon Seoi Nage, một trong những đòn thể được dùng ở trong Judo, nhưng Trương Hải “trong mộng” không những đã từng học Judo mà còn tìm để học Jujitsu, là môn võ khởi thủy của Judo, trong đó chứa đầy đủ các đòn thể mang tính sát thương mạnh chứ không phải đã bị lược bớt như của Judo.

Mọi người xung quanh nhìn thấy Trương Hải dùng chiêu này thì gần như hóa đá, cái quái gì thế này? Không ngờ Phạm Đức Linh đã trở nên khủng khiếp như vậy nhưng vẫn bị Trương Hải quật ngã? Rốt cuộc thắng “phế vật” kia đã đạt đến trình độ nào rồi?

Jujitsu không chỉ là quật ngã đối thủ rồi ngừng, còn phải tiếp tục công kích cho đối phương kiệt lực hẳn thì thôi, Trương Hải lúc này đang chiến ý bùng bùng, cũng không muốn dừng lại. Cánh tay phải của Phạm Đức Linh đã bị bắt lúc này đang bị hãm khóa chặt, vận vẹo làm cho biết dạng đủ kiểu, không những thế, chân của Trương Hải còn đạp lên mặt đối phương, nghiêng thật chặt lại để cánh tay kia không đủ lực mà thu về.

Hơn nữa mặt bị đập chặt, Phạm Đức Linh không nhìn thấy vị trí rõ ràng của Trương Hải, hai chân đạp lên phía trên cũng hơi chệch hướng nên toàn bị Trương Hải đón đỡ, không có tác dụng gì nhiều. Phạm Đức Linh lúc này đã đau đớn vô cùng, nhưng mà lý trí của hắn vẫn như chưa trở về, mặc cho Trương Hải nói “chịu thua chưa?” bao nhiêu lần nhưng hắn vẫn chỉ gào rú.

Nhưng ánh mắt của Phạm Đức Linh cũng không phải bị che khuất hoàn toàn, Trương Hải mặc dù cố khống chế hết sức nhưng chắc chắn có sơ hở, lúc ấy chân của hắn đã hơi mỏi, giữ mặt của Phạm Đức Linh không chặt làm hắn gãy được ra. Nhìn thấy rõ được Trương Hải, Phạm Đức Linh không hề câu nệ mà tung một cú đấm như phá đá đập tường thẳng vào ngực Trương Hải. Lúc này Trương Hải cũng khá mệt nên không kịp tránh, lãnh trọn cả cú đấm ấy vào ngực bay ngược ra đằng sau.

Phạm Đức Linh đứng lên, chạy lại phía Trương Hải và điên cuồng đấm đá. Không thể tưởng được là thắng này từ nãy đến giờ bị đau đớn như thế nhưng cứ như không biết mệt, đến bây giờ vẫn cứ hùng hục hùng hục. Trương Hải lúc này cũng khá mệt rồi, chỉ có thể tránh được đòn nào thì tránh, đỡ được đòn nào thì đỡ, nhưng cũng trúng đòn khá nhiều.

Trương Hải lại bị trúng thêm một đòn nữa vào bụng, cũng may đó là đòn xuất từ cánh tay phải vừa bị vận nên hắn chưa gục được, chứ nếu đó là một đòn lên gối thì thảm rồi.

Trương Linh Tuyền đứng bên dưới lúc này thì do dự một chút rồi cắn răng nhảy lên trên đài.

Trương Hải thì không biết chứ nàng đã hai mươi mốt tuổi rồi thì thừa hiểu, lần đầu biến thân rất dễ bị mất đi lý trí, cứ đánh đấm cho đến lúc nào kiệt sức mới thôi. Vì thế khi thấy Trương Hải có vẻ khống chế được đối phương thì nàng cũng mặc kệ, xen vào việc thách đấu vốn không phải là truyền thống của không long giới.

Nhưng lúc này thì khác, Phạm Đức Linh đã đảo ngược tình thế, nếu cứ để thế này thì Trương Hải có thể sẽ chết. Nàng làm một giáo quan, học sinh bị thương thì có thể nhưng không thể để mất mạng như thế này, điều đó làm cho thành tích của nàng sẽ bị giảm mạnh, quan trọng là chính lương tâm nàng cũng không cho phép.

Khẽ xuất một cước rất nhẹ nhàng đập bay Phạm Đức Linh ra, nàng đứng sừng sững trước mặt của Trương Hải như một pho tượng nữ thần, nhưng lời nói của nàng thì đúng là làm cho người ta không chấp nhận nổi:

- Thắng ngu! Thua rồi thì nhận đi, cô sẽ giúp mày khống chế nó, mày không cần phải cố ra vẻ anh hùng làm gì!

Trương Hải vốn thấy Phạm Đức Linh đã bị đẩy lùi thì hơi thờ phào, vốn đang định nhận thua cho xong, dù sao hôm nay biểu hiện của Phạm Đức Linh cũng quá kỳ dị, với cả từ trước cũng chưa có ai tin là hắn thắng cả, nhận thua thì có sao đâu. Nhưng mà nghe thấy lời chửi mắng của Trương Linh Tuyền thì hắn lại thấy tức tối vô cùng, tôi ra vẻ anh hùng lúc nào? Bà già cô thích xen vào còn lắm lời, tôi mà ngu thì thắng bố của con cô còn ngu hơn!

- Bà mới ngu ngốc! Tôi không cần bà xen vào! Bà tránh ra đi! Ngày hôm nay tôi sẽ đánh bại nó!

- Mày... - Trương Linh Tuyền sững sốt, đây là lần đầu tiên có một kẻ dám cãi lời nàng, hơn nữa lại chỉ là một đứa học sinh. Nhưng mà nàng còn chưa kịp nói thêm gì thì Trương Hải đã vọt qua người nàng, đối mặt với Phạm Đức Linh vẫn đang gầm rú kia.

“Phế vật... ngu ngốc... tao nghe đủ rồi! Hôm nay Trương Hải sẽ đánh bại mày để không phải chịu cái danh xưng ấy nữa!” Trương Hải lầm bầm trong miệng, ánh mắt hắn nhìn thẳng về phía trước, con ngươi trở nên sâu thẳm, khó dò, làm cho người nhìn vào đó cứ có cảm giác mê man, vô định.

“Hồi lửa của tự nhiên, hãy cháy lên cùng với ý chí của ta, biến!” Theo lời niệm chú lầm rầm trong miệng, bàn tay của Trương Hải cũng khê ra vài dấu hiệu, cùng với đó là một ngọn lửa nóng hừng hực hiện lên trong không trung, làm cho nhiệt độ của cả phòng tập cũng dâng lên mấy độ.

Mọi người xung quanh bắt đầu hiện lên thần sắc kinh dị, ngày hôm nay nhìn thấy Phạm Đức Linh biến thân đã đủ kỳ dị lắm rồi, không ngờ lại còn có thắng Trương Hải này biết tạo ra lửa. Chỉ có Trương Linh Tuyền đứng đằng sau thì sắc mặt cổ quái, chiều này nàng cũng có thể làm được, nhưng đó là thiên phú chủng tộc, phải là một người đạt đến “Chủng Tộc cảnh” mới có thể lĩnh ngộ, chẳng lẽ thắng nhóc kia đã đạt đến “Chủng Tộc cảnh”? Không đúng... một người mười hai tuổi đạt đến Biến Thân cảnh đã là thiên tài rồi, thường thì phải trải qua đợt huấn luyện sắp tới mới có vài người biến thân được, còn muốn đến được Chủng Tộc cảnh hoặc cao hơn thì đều phải trải qua truyền thừa, thắng nhóc này... Vậy thì là tại sao chứ?

Phạm Đức Linh đứng ở đối diện thì coi như không biết, hắn lao thẳng người về phía Trương Hải để tiếp tục, nhưng từ ngọn lửa kia lại bắn ra vài ngọn lửa nhỏ hơn chặn hướng đi của Phạm Đức Linh. Phạm Đức Linh ban đầu còn không né tránh nhưng sau khi ăn lửa mấy lần thì cũng biết đau, né tránh liên tục. Sắc mặt của Trương Hải ngày càng xấu nhưng hắn vẫn chưa chịu ngừng lại chút nào.

Xèo! Chợt Phạm Đức Linh vì không để ý mà trúng một ngọn lửa vào bắp đùi, làn da của hắn lúc này đã dần dần trở lại bình thường, chứng tỏ hắn sắp kiệt sức đến nơi, né tránh cũng không quá hiệu quả nữa. Trúng phía đòn này hắn quỳ rạp xuống đất, muốn đứng lên nhưng không nổi. Cơ hội này Trương Hải không muốn bỏ qua, ngay lập tức Trương Hải động thân, dồn toàn bộ sức mạnh còn lại trong người vào đầu gối, một chiêu vô cùng dũng mãnh nện thẳng vào thái dương của Phạm Đức Linh, làm hắn choáng váng mà gục xuống.

Toàn trường trở nên im lặng.

Trương Hải thắng rồi!

Không ngờ người xuất sắc nhất khối lại bại dưới tay hắn! Rốt cuộc ai mới là phế vật ở trường này đây?

Có thể là một người khác, nhưng chắc chắn không phải là Trương Hải.

Tĩnh lặng một chút, toàn phòng tập bắt đầu hoan hô rung trời, ở trường này không ít người muốn đánh bại Phạm Đức Linh cho hắn bớt kiêu ngạo, nhưng chưa ai làm được. Hôm nay Trương Hải đã làm được, coi như là làm giúp họ một chút tâm nguyện. Quan trọng là một cuộc đấu hấp dẫn như vừa rồi, có lẽ là người thắng, hơn nữa lại thắng đẹp thì luôn luôn nhận được sự ủng hộ của khán giả.

Chỉ có Trương Linh Tuyền đứng sau nhìn thấy vẻ mặt hờ hợt đắc ý của Trương Hải thì trầm mặt lại, nàng không quên vừa rồi thằng nhóc kia dám nói mình ngu ngốc, từ bé đến giờ còn chưa có ai dám nói với nàng như vậy. Người ta có ý tốt không cảm ơn thì thôi lại còn dám chửi giã, hơn nữa nàng còn là giáo quan của hắn nữa cơ mà, thật là gan to cùng mình.

- Thắng rồi, rất vui phải không? Bây giờ thì tiếp nhận khiêu chiến của bà đi!

Âm thanh giận dữ của Trương Linh Tuyền vang lên át hẳn những âm thanh tạp nham trong phòng, mọi người đều tròn mắt nhìn thẳng vào Trương Linh Tuyền và Trương Hải, chưa biết chuyện gì xảy ra.

Chỉ có Trương Hải thì sững sốt, sau đó thì bắt đầu toát mồ hôi mẹ mồ hôi con, lúc này đang máu quá, lại bị chửi làm cho hắn bị ngấm nước vào đầu, không thèm để ý xem người đứng trước mặt mình là ai. Bây giờ mới để ý lại... hóa ra là giáo quan...

Lần này thì thâm rồi... Trương Hải cầu mong mọi người dành ra một phút mặc niệm cho người liệt sĩ như hắn.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Dây Chuyền - Máu - Và Nước Mắt

Trương Hải thấy tình hình lúc này không ổn lắm, nhìn khuôn mặt Trương Linh Tuyền đang vô cùng tức giận kia hắn chợt cảm thấy hơi sờ sợ. Vốn đã nghe nói Trex tộc toàn mẩu bạo long, xem ra bây giờ đúng là thế thật, chỉ không biết là con giận của nàng sẽ như thế nào mà thôi.

- Thừa cô... em xin lỗi... lúc này...

Trương Hải cố gắng giải thích gì đó nhưng lời đến miệng lại không thốt ra được, chẳng lẽ lại nói là “tại cô chửi em trước nên em mới bực mình chửi lại”? Như thế thì không được, người ta là giáo quan, dù trong bất cứ trường hợp nào cũng không được vô lễ! Trương Linh Tuyền cũng không nghe hắn lấp bắp nhiều mà ngắt lời:

- Không cần nói nhiều, bây giờ em có hai lựa chọn, một là chấp nhận khiêu chiến, cô sẽ bỏ qua chuyện vừa rồi, hai là không tiếp nhận khiêu chiến, cô sẽ xử lý em về tội bất kính với giáo quan!

Xung hô cũng đã bình thường trở lại, Trương Linh Tuyền nói lời này hết sức lạnh nhạt nhưng bên trong đó đang ẩn chứa nộ khí vô cùng. Tuy rằng nàng cũng muốn đuổi quách thằng khốn này đi cho xong nhưng nghĩ lại thì cũng thấy đó chưa chắc là lỗi của Trương Hải, phần nhiều là do tình huống lúc ấy mà thôi. Hơn nữa Trương Hải hôm nay có biểu hiện rất tốt, tuy rằng chưa biến thân được nhưng mà lại có thể đánh bại Phạm Đức Linh đang phát điên, một học sinh thế này cũng rất đáng để giữ lại.

Nhưng mà cục tức này không nuốt được, nàng cần phát tiết, vì thế nên mới bày ra việc này để ép Trương Hải đưa thân ra chịu đòn. Hơn nữa nàng cũng muốn xem thử xem ảo diệu bên trong mấy chiêu thức của Trương Hải, ở khủng long giới này thì giao đấu và tìm hiểu chiêu thức của đối phương chính là phương pháp học tập chiến kỹ hữu hiệu nhất.

Quả nhiên nghe lời này của Trương Linh Tuyền, sắc mặt của Trương Hải trở nên do dự một lúc, nhưng sau đó thì gạt đầu đồng ý, hắn nói:

- Em tiếp nhận sự trừng phạt của cô, nhưng để hôm khác được không? Hôm nay em mệt quá rồi!

Trương Hải nói là “trừng phạt” chứ không phải là “khiêu chiến”, mọi người ở đây cũng thâm hiểu là Trương Linh Tuyền đang muốn trừng phạt hắn mà

thời. Trương Linh Tuyền nghe những lời này thì cười nhẹ một cái, nụ cười rất xinh đẹp làm cho mấy thằng lớn trước tuổi ở đây ngẩn ngơ nhỏ cả nước giải.

- Đã là trùng phạt thì còn cần gì đợi ngày khác? Tiếp chiêu luôn đi!

Lời còn chưa dứt thì thân hình nàng đã động, tốc độ thậm chí còn nhanh hơn nhiều Phạm Đức Linh lúc biến hình. Tròng mắt của Trương Hải co rút lại, không ngờ bà cô này lớn thế rồi mà nói ra tay là ra tay, không có gì báo trước cả. Nhưng mà tốc độ thế này thì phản xạ của Trương Hải vẫn có thể phản ứng kịp, thân hình hắn lách sang một bên để tránh cú đá như trời giáng kia, dùng một chiêu y hệt như đối với Phạm Đức Linh lúc nãy, nhằm vật ngã Trương Linh Tuyền xuống.

Nhưng mà Trương Linh Tuyền không phải là Phạm Đức Linh, tuy rằng hơi bất ngờ vì bị bắt lấy chân nhưng nàng không hề mất đà ngã xuống như trong tưởng tượng, thân hình của nàng tuy cũng tiến về phía trước như chân trụ lại rất vững, chỉ lùi một hai bước đã đứng lại được.

Trương Hải muốn lợi dụng cơ hội này tấn công thử, nhưng rất tiếc là hắn không thể nhanh bằng đối phương. Chỉ thấy Trương Linh Tuyền lại cười nhẹ thêm một cái, chân tiếp tục xuất ra một cước nhằm thẳng vào cổ của Trương Hải, Trương Hải cũng biết rằng mình không thể nhanh được bằng đối phương nên chỉ còn cách dùng các loại đối pháp lấy chậm thắng nhanh mà thôi. Ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào cái chân thon dài xinh đẹp kia, thân hình lui lại rồi tiếp tục giờ tay ra để bắt lấy.

Nhưng rất tiếc, Trương Linh Tuyền lần này không hề đá hết lực, khi Trương Hải né được cú đá đó, bàn tay còn chưa bắt lại được thì chân đã rút về nhanh như chớp. Trương Hải thấy thế thì thất kinh, động tác của hắn không nhanh bằng đối phương, giờ không bắt được mà để cho Trương Linh Tuyền công kích tiếp thì chết chắc.

Quả nhiên, cái chân vừa rút về kia đã xuất tiếp một cước ra, cú đá này cũng gần giống như cú đá cơ bản mà Trương Hải dạy cho Phạm Đức Huy hồi trước, lực xuất từ cả chân trụ và đùi bộ phận trên người. Lúc này Trương Hải có muốn né cũng không kịp, lãnh trọn cú đá như trời giáng kia vào ngực.

Đó là do Trương Linh Tuyền đã nương tay, không đá vào cổ hay vào đầu, lực đá cũng chỉ là một phần năm thực lực chân chính, nếu không thì Trương Hải phải nằm viện dài dài rồi.

Mặc dù thế nhưng Trương Hải cũng thấy nhộn nhạo hết cả người, ngực hắn tức vô cùng, có cảm giác muốn nôn hết cả gan mật ra ngoài, nhưng mà hắn vẫn nhịn lại được, không hề phun ra bất cứ thứ gì.

Trương Linh Tuyền vẫn chưa buông tha, thân hình lại nhanh chóng áp sát lại, cả thân hình bay lên không với một tư thế ưu nhã. Hai chân thon dài kia lúc này lại giống như cái kéo, cắt qua cắt lại rồi kẹp thẳng vào cổ của Trương Hải, vận lực kéo mạnh một cái vật ngã hắn xuống đất.

Trương Hải lúc này gần như đã kiệt sức, hắn chẳng còn lực phản kháng gì mà chỉ có thể nằm im. Trương Linh Tuyền thì bực bội đá hắn liên tục, tất nhiên là chỉ đá vào mấy chỗ thịt mềm chứ không đá vào chỗ hiểm, nhưng như thế cũng làm cho Trương Hải đau đớn vô cùng.

- Dừng tay!

Nhưng cũng chỉ đến cú đá thứ năm thì đã có một giọng nói trầm ổn vang lên, giọng nói này vang vọng cả phòng tập, hấp dẫn ánh mắt của mọi người, kể cả Trương Linh Tuyền đang đánh cũng ngừng chân, Trương Hải đang chịu đòn thì hơi thở ra một chút: Bỏ đến rồi!

Người đến chính là Trương Thái Cường.

Ở chỗ này có khá nhiều y sĩ, tất cả đều lấy từ bệnh viện của Trương Thái Cường, tất nhiên trong đó có không ít người biết mặt Trương Hải. Lúc nãy khi Trương Hải đánh với Phạm Đức Linh, hơn nữa lại thấy Phạm Đức Linh biến thân mất đi lý trí thì đã có người lo lắng thông báo cho Trương Thái Cường. Ngay từ lúc đó thì ông đã tức tốc chạy đến đây rồi. Đường xá tuy gần nhưng cũng cần thời gian, lúc ông đến đây thì đã thấy cái cảnh cô em họ đang đánh đập thẳng con mình rồi.

Tuy khó hiểu nhưng ông vẫn phải ngăn lại trước đã, nếu cứ để thế thì chẳng hay chút nào. Mà cô em họ kia cũng kỳ lạ, sao lại đi đánh học sinh như thế kia chứ?

- Em họ Linh Tuyền, sao... em lại đánh Hải? Có chuyện gì hiểu lầm từ từ giải thích, nó là con anh, chắc không làm chuyện gì mất nết đâu! Em cứ bình tĩnh một chút đã.

Trương Linh Tuyền đã ngừng tay ngay từ lúc Trương Thái Cường hô lên, bây giờ lại nghe thấy Trương Thái Cường nói kia là con ông thì sững sờ, đưa ánh mắt nhìn đi nhìn lại giữa ông anh họ và cái đầu heo kia. Nhưng mà... nhìn kiểu gì cũng không thấy giống gì hết, một điểm cũng không giống mà!

Tất nhiên là không giống, Trương Hải chỉ là con nuôi chứ có phải là con đẻ Trương Thái Cường đâu! Nhưng mà ông đã nói thế thì Trương Linh Tuyền cũng tin, tạm thời dừng tay lại đã. Sau đó thì cô ra hiệu cho mọi người giải tán, nhường chỗ cho ca sau tập, bản thân mình thì đưa hai cha con kia vào một căn phòng bên trong khu cao cấp, tất nhiên chỗ này đã được lợi dụng làm hậu trường và phòng y tế, đưa Trương Hải vào đây cũng là để băng bó lại đôi chút.

Khi vào đến đây, Trương Linh Tuyền mới bắt đầu mở miệng:

- Anh Cường, thằng nhóc này là con anh thật sao?

Trương Thái Cường gật đầu:

- Đương nhiên là thật, con cái mà cũng có thể già được à? Nhưng tại sao vừa nãy em lại đánh nó?

- Nhưng... - Trương Linh Tuyền định nói là “sao nó không giống anh tỳ nào” nhưng lời đến miệng thì lại dừng lại. Sau đó thì nàng kể mọi chuyện Trương Hải dám cãi già nàng như thế nào, hỗn láo ra sao? Nàng cũng chỉ giáo huấn hấn một chút mà thôi.

Trương Thái Cường nghe xong thì sắc mặt sầm lại, thằng con này càng ngày càng thái quá, trước đây nó có như thế đâu. Kể từ lần trốn học đầu tiên một năm rưỡi trước, ông đã thấy Trương Hải thay đổi rất nhiều, sau cái lần ấy Trương Hải vẫn tiếp tục trốn học, hơn nữa không chỉ có một lần. Bây giờ lại còn láo đến mức dám chửi già giáo quan, không thể chấp nhận được.

Ông quay đầu trừng mắt nhìn Trương Hải một cái, trong ánh mắt sừng sờ của tất cả mọi người, một tiếng “bốp” chát chúa vang lên, mặt của Trương Hải đã lật sang một bên, trên má lại hấn thêm một vết bàn tay đỏ rực.

- Thằng mất dạy! Tao có dạy mày như vậy đâu? Mày làm cho tao thật thất vọng.

Nói câu đó, bàn tay ông lại vung lên, một cái tát còn mạnh hơn nữa lại in lên trên mặt Trương Hải, nhưng hấn không phản kháng mà chỉ đứng im chịu đòn. Cái tát ấy rất mạnh, mạnh đến mức hất thân hình Trương Hải ngã vật ra đất, trên khóe miệng cũng tràn ra một dòng máu. Hơn nữa miếng ngọc bội làm mất dây chuyền cũng bung ra từ trước ngực.

- Lần sau mà nó còn láo như vậy thì em cứ đánh nó thẳng tay! Anh không can thiệp vào nữa! Còn thằng kia, đây là giáo quan, cũng là cô họ của mày, về sau hành xử cho cẩn thận, nếu để tao biết mày còn phá phách gì nữa thì đừng trách tao, nghe chưa?

Nói xong ông cũng phất tay một cái, gật đầu chào tạm biệt Trương Linh Tuyền rồi cất bước đi ra ngoài, đầu cũng không ngoài lại. Thật sự thì ông cũng không hấn là đã hoàn toàn tin những lời của Trương Linh Tuyền, nhưng mà người ta là con cháu trực hệ, nếu để cô ta cảm thấy bất mãn thì rất có thể sẽ ảnh hưởng xấu đến gia đình của Trương Thái Cường. Tất cả hai cái mà có thể giảm bớt đi một đồng phiền toái cũng chẳng sao cả, ông tin con trai mình cũng là một thằng đàn ông, rồi nó dần dần cũng sẽ hiểu cho ông mà thôi.

Nhưng Trương Hải lúc này thì lại chưa hiểu được, hấn chưa hiểu, bởi vì hấn chưa biết thân phận thực sự của cô họ này. Hấn chỉ biết... bỏ không cần hỏi lại hấn mà chỉ tin lời người ngoài, chỉ vì thế mà đánh hấn, đánh hấn lần đầu tiên trong đời... .

Thực sự rất ủy khuất, rất đau khổ, hấn không hiểu tại sao bố lại làm thế. Trong chuyện này hấn không sai... nhưng bố lại không cần hiểu rõ mà đã quy tội cho hấn... còn làm mọi chuyện nặng nề thế này. Bất tri bất giác, Trương Hải cảm thấy thật chán nản, buồn bực, hai dòng nước mắt đã lần đầu tiên rơi xuống từ trong khóe mắt của hấn.

Bị Phạm Đức Linh đánh, hấn không khóc, bị Trương Linh Tuyền đánh, hấn cũng không khóc, nhưng chỉ bị bố tát hai cái, nước mắt đã lăn dài trên đôi má của Trương Hải.

Có lẽ, cũng chỉ có người thân thuộc như vậy mới có thể lấy đi nước mắt của Trương Hải mà thôi.

Trước Hải không biết, hai dòng nước mắt của hấn không rơi xuống đất mà lại bị khối ngọc bội vừa văng ra đó hấp thu hết, hấp thu một cách quý dị, nhưng mà miếng ngọc lại bị cầm hấn che khuất nên không có một ai nhìn thấy. Thậm chí cũng không ai biết là Trương Hải đang khóc, bởi vì hấn đã cố gắng che dấu khuôn mặt mình đi.

Lần đầu tiên, dây chuyền hút máu của Trương Hải và làm hấn nằm mộng, lần thứ hai thì là nước mắt, không biết là có nằm mộng tiếp không?

Dây chuyền - máu - và nước mắt. Chẳng biết mấy thứ này có liên quan gì đến nhau, nhưng chắc chắn đó sẽ lại là một kỳ ngộ trong cuộc đời của Trương Hải.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Thần - Tiên - Bụt

Trương Thái Cường đi rồi, Trương Linh Tuyền cũng chỉ nhìn nhìn Trương Hải một lúc rồi nói với vài y sĩ:

- Băng bó cho học sinh này cẩn thận, sau đó thì đưa đi nghỉ ngơi. Còn em... sau này cô sẽ tìm em nói chuyện sau.

Nói xong câu này, Trương Linh Tuyền cũng xoay người bước ra ngoài. Hôm nay vẫn còn một ca tập luyện nữa, nàng phải đi quan sát tình hình ra sao, cũng không có thời gian ở lại đây dây dưa với Trương Hải.

Mấy y sĩ cũng gật đầu, không nói gì thêm. Lúc Trương Linh Tuyền đi ra ngoài thì thấy một người phụ nữ trung niên đang đứng bên ngoài, sắc mặt hơi lo lắng. Nàng cũng nghĩ nghĩ một chút rồi tiến lại phía người phụ nữ kia nói:

- Em chào chị, nếu chị muốn thì cứ vào đi. Nhưng chỉ duy nhất một lần này thôi đấy, đợt sơ duyệt này có quy định không cho học sinh gặp người nhà,

nhưng chị cũng là một y sĩ, lấy lý do vào chữa trị cũng được. Nhưng em cũng chỉ có thể giúp chị một lần này thôi.

Người phụ nữ kia chính là Đỗ Kim Hoa, Trương Thái Cường biết chuyện này mà bà lại không biết được sao? Bà đã đến từ sớm, lại còn chứng kiến tất cả mọi chuyện Trương Thái Cường làm, nhưng mà chồng đã dặn bà không được vào, bà vốn là một người nhu mì nên dù hơi đau lòng cho con trai nhưng cũng không làm trái. Bây giờ chồng bà cũng đi rồi, cô em họ cũng cho phép nên không cần nghĩ nhiều, bà gật đầu nói cảm ơn một tiếng rồi nhanh chóng chạy vào bên trong.

Trương Hải lúc này đang ngồi im cho người ta băng bó, trên người của hắn từ lúc đánh với Phạm Đức Linh đã bị thương tùm lùm rồi, lại thêm Trương Linh Tuyền đập cho một trận nên càng bầm tím nhiều, nếu giờ không bôi thuốc thì không biết đến bao giờ mới khỏi, mà có khi còn lưu lại di chứng nữa.

Người y sĩ trẻ đang băng bó cho hắn thì chợt thấy có người vỗ vai mình, ngẩng đầu lên thì thấy viện trưởng phụ nhân đang đứng ra hiệu cho mình nhường chỗ, hắn ta cũng biết Trương Hải là con của hai người nên nhanh chóng đi ra chỗ khác, dành không gian cho hai mẹ con Trương Hải với nhau.

Trương Hải thấy người y sĩ kia đang băng cho mình nhưng đột nhiên lại đứng dậy, sau đó thì một người khác ngồi xuống bên cạnh mình thì thấy hơi lạ, ngẩng đầu lên thì thấy đó chính là mẹ mình, hắn định nói gì đó nhưng Đỗ Kim Hoa đã ngắt lời trước:

- Con không cần nói gì cả, bây giờ hai má cũng sung lên rồi còn nói gì nữa? Cứ để mẹ băng bó cho con là được rồi!

Giọng nói mềm mại, êm ái của bà làm cho Trương Hải thấy bình yên, hắn cũng không nói gì nữa mà chỉ lẳng lặng hưởng thụ sự chăm sóc nhẹ nhàng của người mẹ hiền này.

- Con cũng đừng trách cha, cha con cũng không muốn gây nên khúc mắc gì giữa gia đình mình và cô họ kia thôi. Thật ra thì thân phận của cô ấy khá đặc biệt, cha con cũng không muốn làm những chuyện khiến cô ấy bất mãn nên mới phải ra về đánh con như vậy...

Đỗ Kim Hoa nói thế cũng chỉ mong Trương Hải không vì vậy mà oán giận cha, tạo nên xích mích giữa hai cha con. Nhưng kinh nghiệm của Trương Hải lúc này cũng khá dày rồi, hắn nghe chuyện này là có thể liên tưởng ngay đến nhiều chuyện khác... tỷ như ba chữ “đại gia tộc” hoặc là “đại tổ chức”.

Có lẽ cha cũng là một thành phần ở trong cái đoàn thể đó, còn cô họ kia thì có thân phận cao hơn. Những chuyện thế này thì trong mộng cảnh Trương Hải gặp khá nhiều rồi, không thấy kỳ lạ gì nữa. Trong lòng hắn cũng vì thế mà bớt đi sự oán giận đối với Trương Thái Cường, hắn cũng hiểu, cha chỉ là dùng việc nhỏ bót đi chuyện lớn mà thôi.

Đỗ Kim Hoa băng bó xong cho Trương Hải thì cũng không nán lại lâu nữa, bà chỉ nói một câu rồi bỏ đi:

- Cố lên con trai! Mẹ luôn luôn ở bên con, làm mẹ của con! Dù con có là bất cứ ai đi nữa!

Trương Hải cảm động gật đầu, mẹ luôn là mẹ của con, cho dù con có là phế vật hay không đúng không? Vậy thì con cũng sẽ mãi làm con của mẹ, cho dù mẹ có là một người trung niên, một bà già hay là một nắm xương khô đi nữa, mãi mãi là như vậy.

....

Đỗ Kim Hoa đi rồi, Trương Hải cũng đã được băng bó xong, hắn không ngồi lại đây nữa mà cất bước muốn đi về phòng ngủ. Thực ra thì tất cả thương thế của hắn cũng chỉ là ngoài da, chưa động đến gân cốt, vết thương nhẹ như thế thì chỉ cần không cử động quá mạnh là được, còn đi lại thì thoải mái.

Nhưng mà Trương Hải vừa mới đi ra khỏi khu cao cấp, đi qua khu bình dân của phòng tập thì chợt thấy đầu vầng mắt hoa, ánh mắt cũng trở nên mơ hồ, bước chân lảo đảo. Mọi người còn đang chỉ chỏ bàn tán gì đó về hắn, nói cái gì mà “ca vừa nãy có trận đấu này nọ, kia là một trong hai đối thủ”, Trương Hải còn chưa kịp nghe hết câu thì đã dần dần mất hết đi tri giác, ngã vật xuống đất rồi ngất đi.

Trương Linh Tuyền vừa thấy hắn đi ra khỏi chỗ chữa bệnh thì nhìn qua một chút, còn chưa kịp dời ánh mắt đi thì đã thấy hắn ngất xỉu. Nàng kinh ngạc nhưng cũng nhanh chóng chạy lại gần, sau khi kiểm tra sơ sơ thấy hắn cũng chỉ là bị ngất thôi thì cũng thờ phào, nhanh chóng gọi y sĩ lại đưa hắn về khu cứu trị kiểm tra, nếu có gì bất ổn còn nhanh chóng chuyển đến bệnh viện.

...

Trương Hải lúc này lại đi vào mộng giới một lần nữa.

Lần này, giấc mộng lại lặp lại y như lần trước, cũng là một khu rừng, hai túp lều, một cô gái trẻ đứng bên ngoài, bên trong là tiếng rên rỉ đau đớn của đàn bà và tiếng thúc giục rặn đi của đàn ông.

Vẫn là một hồi bi thảm, một cuộc truy sát trong rừng, và cả đứa bé Trương Hải kia dần dần lớn lên nữa. Hắn lại ôn lại những cảnh tượng đó, cũng cảnh cuộc sống tù nhục, cũng cảnh cố gắng hết sức để vươn lên nhưng vô ích. Rồi đến cái ngày mà hắn được ông nội xin cho vào phòng sách của dòng họ một lần cuối, “Trương Hải” kia cũng làm theo thứ tự y hệt.

Hắn lại tiếp tục tìm tòi như thế, và dần dần phát hiện ra cái học có chứa bí kíp kia.

Trương Hải lần này đang đứng ở ngay bên cạnh để chứng kiến cái cảnh này, hắn nhìn thấy người kia mở cuốn sách ra. Con mắt của hắn đang chăm chú hết cỡ, bởi vì hắn nhìn thấy... Tam Huyền Điển Bí đang phát sáng.

Không phải là phát sáng rực rỡ mà chỉ là tia sáng le lói bên trong thôi, nhưng chắc lúc “Trương Hải” kia mở ra thì tia sáng ấy lại biến mất, người đó sẽ

không nhìn thấy gì cả.

Nhưng hắn còn chưa kịp tò mò thì đột nhiên thấy thân thể mình bị một lực hút tác động lấy, làm hắn không thể tự làm chủ được bản thân. Hắn không thể khống chế được mà bay thẳng về phía “Trương Hải” sau đó thì đập thẳng vào người người đó.

Khoảnh khắc người đó đang cầm cuốn bí kíp cứ như bị dừng lại, không hề nhúc nhích, không hề có bất cứ một cử động gì cả.

Một lúc sau, Trương Hải đột nhiên lấy lại được sự tỉnh táo.

Hắn nhìn lại xung quanh, vẫn khung cảnh đó, vẫn là mộng cảnh nhưng hắn không còn nhìn thấy “Trương Hải” kia đâu. Hắn nhìn quanh quất một lúc cũng không thấy, cho đến một lúc hắn nhìn thấy thứ mà mình đang cầm trên tay.

Tam Huyền Điển Bí.

Cuốn sách đang nằm gọn trong lòng bàn tay hắn, trang thứ nhất đã được hé ra một chút nhưng chưa được mở ra hoàn toàn. Hắn thử cử động một chút, mở quyển sách kia ra, nhưng thật kỳ lạ khi động tác của hắn lại có tác dụng. Lần trước, và cả lần đi vào mộng giới này, Trương Hải chưa từng đụng được vào bất cứ một thứ gì, người hắn như là hư ảo, động vào cái gì là xuyên qua cái đó, nhưng không ngờ lần này lại có thể chủ động lật quyển sách kia, không ngờ hắn có thể động được đến đồ vật.

Nghĩ kỹ lại, hắn chợt tỉnh ngộ, chẳng lẽ... mình đã nhập vào người kia. Minh bây giờ là hắn... chẳng lẽ là... từ trước đến nay mình vẫn là hắn, chỉ là mình vẫn nhìn vào đó theo cách khác mà thôi.

Lần trước chỉ xem qua Tam Huyền Điển Bí, Trương Hải rất tò mò, hắn đưa tay lật quyển sách ra, mặc dù những thứ ở thiên thứ nhất hắn đã đọc được nhưng khi mở ra đọc lại thì hắn chợt thấy đầu mình lại đau nhức một chút, nhưng lần này không còn kịch liệt như lúc trước, chỉ hơi nhói lên mà thôi. Trương Hải cũng chỉ xem lướt lại, những thứ này hắn đã biết, hơn nữa lại nhớ như in, bây giờ cái hắn cần là xem phần sau của điển bí.

Lật tiếp trang sau ra, Trương Hải chợt cảm thấy đầu đau hơn một chút, nhưng đó vẫn chưa phải là thiên thứ hai, mà là một trang giới thiệu sơ qua các đẳng cấp tu luyện.

“Từ trước tới nay, con người khi tu luyện tới cực hạn thì có thể thành thần tiên, điều đó là sự thực. Người luyện Tam Huyền Điển Bí cũng vậy, thậm chí luyện tới cực hạn thì còn có thể siêu thoát khỏi cảnh giới thần tiên, đạt đến mức bất tử bất diệt, không chết vì năm tháng, cũng không chết vì bất cứ một lý do gì. Còn thần tiên... vẫn có thể bị người khác giết chết.”

Trương Hải chấn động, chăm chú đọc các tiếp theo, thần tiên ư? Đó là cái gì? Chắc chắn là rất lợi hại, không biết có lợi hại bằng những bậc thần thông mà cha mẹ vẫn nói hay không?

“Trong tu luyện giới, dù là tu khí, tu thân, hay tu hồn thì cũng đều có chín đẳng cấp như nhau. Người ở sáu đẳng cấp đầu thì vẫn là người thường, tất nhiên là đẳng cấp thứ sáu thì được gọi hoa mỹ một chút là Bán Thần, Tán Tiên... Còn ba đẳng cấp sau thì là thần tiên đích thực, đến được đẳng cấp này, người ta chia ba trường phái thành ba thể lực.

Người tu thân ở phương tây luyện thành Thần, luyện khí sĩ ở phương đông luyện thành Tiên, còn luyện hồn giả ở phương nam thì được gọi là... Bụt.

Nhưng những thứ này ta không nói đến, ta viết Tam Huyền Điển Bí này theo cả ba trường phái, người luyện theo muốn xưng là gì cũng được. Tam Huyền Điển Bí có tất cả mười thiên, tương ứng với chín đẳng cấp kia. Tất nhiên thiên thứ nhất còn chưa tính là nhập môn, chỉ là một chút tập luyện để tạo cơ sở, các môn tu luyện khác cần tìm người có căn cốt tốt thì Tam Huyền có thiên thứ nhất để tạo ra người có cơ sở thích hợp nhất.

Ta cũng không có chia cảnh giới hoa mỹ như mấy tên phương đông, ta thích kiểu đơn giản ở phương tây, cứ gọi mười thiên là thiên thứ nhất, thiên thứ hai... đi cho tiện.

Con đường tu luyện của Tam Huyền Điển Bí là tu thân, tu hồn và tu khí, tương ứng với thiên thứ hai, thiên thứ ba và thiên thứ tư.

Ba thiên này không cần phải tu luyện theo thứ tự, mà là tu luyện cùng lúc để cân bằng, người thấy thứ nào mình yếu thì tập trung vào luyện thứ đó, phải tăng trưởng cả ba cùng lúc, chú trọng đến sự cân bằng mới có thể thành công. Đến khi người tu luyện được ba thiên này tới trình độ nhất định thì có thể luyện thiên thứ năm để dung hợp chúng lại với nhau.

Thiên thứ sáu là thiên luyện kỹ năng, thần thông.

Thiên thứ bảy, tu vi của người lúc này đã ngang với Bán Thần, cũng là lúc hưởng thụ thiên kiếp. Thiên thứ bảy để giúp người vượt qua thời gian này. Còn ba thiên cuối cùng thì được ghi chép ở phần sau, người tạm thời chưa cần biết, cứ tu luyện đi đã.”

Trương Hải chăm chú đọc từng chữ từng chữ, trong lòng hắn đang nổi lên sóng gió ngập trời, bởi vì... trong không gian này các tu vi cũng được chia gần gần như thế.

Hắn mới chỉ nghe được có bảy đẳng cấp tu luyện của không gian giới, vượt qua đẳng cấp thứ sáu thì đã siêu thoát khỏi quy tắc thế giới này, vượt lên trên pháp tắc. Chẳng nhẽ nó cũng tương ứng với Thần, Tiên và Bụt trong Tam Huyền Điển Bí.

Vậy... chẳng phải hắn cũng đang nắm cơ hội bước lên đẳng cấp ấy ở trong tay hay sao?

Chương 19: Nhớ Lại

Tuy rằng rất tò mò với những đẳng cấp kia nhưng Trương Hải còn tò mò với Tam Huyền Điển Bí hơn, hẳn nhanh chóng phục hồi lại tinh thần rồi tập trung nhìn tiếp xuống bên dưới.

“Thiên thứ nhất đã luyện tinh thần lực cho ngươi, từ đó mà tạo thành một linh hồn mạnh mẽ hơn người thường. Ở thiên thứ nhất ngươi cũng đã trải qua rèn luyện thân, vì thế thân thể của ngươi cũng khá là mạnh mẽ, bây giờ chỉ còn “khí” là chưa được rèn luyện nhiều, vì thế thiên thứ hai chính là tu khí.”

Khi nào luyện khí đến mức cân bằng với hai thứ kia thì phải bắt đầu tu luyện cả ba cùng một lúc. Lúc đầu thì người tu luyện Tam Huyền chưa biết cách nào để nhận xét xem lực lượng trong người có cân bằng chưa, ta đã đặc ý để lại một miếng ngọc, chỉ cần ngươi vận một chút lực của Tam Huyền vào miếng ngọc đó thì nó sẽ phát sáng. Ánh sáng có ba màu: Đỏ đại diện cho thân, vàng đại diện cho hồn, còn lam thì đại diện cho khí.”

Trương Hải tò mò nhìn xuống dưới cái hộc, quả nhiên ở đó có một miếng ngọc, miếng ngọc này không đẹp đẽ gì, chất ngọc đục ngầu, lại có màu xỉn xỉn đen đen, nhưng còn kỳ lạ hơn khi trên miếng ngọc còn khắc một chữ “Hải” bằng chữ Nôm, dường như đã dành sẵn cho hắn vậy. Nhìn thấy miếng ngọc này thì Trương Hải hoảng hốt, bởi vì thứ đó chính là thứ hắn đã đeo trên cổ từ nhỏ trong thế giới thực... đó là thứ mẹ tặng cho hắn cơ mà...?

Trương Hải tiếp tục nhìn xuống dưới, hướng dẫn sử dụng miếng ngọc rất cụ thể:

“Chỉ cần người sử dụng vận Tam Huyền lực vào bên trong, miếng ngọc sẽ phát sáng lên ba vùng màu sắc, chia đều trên cả miếng ngọc, vùng màu nào chiếm nhiều diện tích hơn thì lực lượng đó mạnh nhất, vùng màu nào chiếm ít diện tích hơn là yếu nhất. Hơn nữa độ sáng của ánh sáng, độ trong suốt của từng màu cũng đại biểu cho việc thực lực của ngươi mạnh hay yếu. Lúc ngươi mới tu luyện, ba màu này đục ngầu nên khi không vận lực nữa, chúng hòa vào nhau và làm miếng ngọc có màu đen, đến khi ba ánh sáng màu này trở nên trong suốt, chúng sẽ hợp lại với nhau trở thành màu trắng trong không chút tỳ vết, thậm chí còn đẹp hơn kim cương, đó cũng là lúc mà ngươi có thể luyện thiên thứ năm để dung hợp.”

Ngoài ra miếng ngọc này còn là một không gian trữ vật nhỏ, không gian bên trong hình như lúc ta dùng cũng chỉ lớn khoảng một tòa thành mà thôi, còn người mới sử dụng cũng chỉ khoảng hai trăm mét khối, nhưng theo sự mạnh mẽ của ngươi thì không gian này cũng sẽ lớn dần lên. Cũng chỉ cần ngươi chích máu nhận chủ, sau đó vận tinh thần lực vào là dùng được ngay.”

Chữ viết đến đó thì ngừng, mọi sự giới thiệu đã đầy đủ rồi, Trương Hải cũng đã ghi nhớ mọi thứ, hắn cố nén sự kích động trong lòng xuống mở tiếp quyển bí kíp ra để xem. Nhưng mở đến trang tiếp theo thì đầu hắn lại thêm đau, sự đau đớn vượt xa lúc này, nhưng bây giờ tinh thần lực của Trương Hải cũng đã mạnh mẽ hơn nhiều lúc xưa, hắn có thể chịu đựng được. Hắn cố gắng nhìn đau để xem tiếp, khi hắn xem đến thiên thứ năm... thứ sáu... thứ bảy thì gần như không thể chịu được nữa, khung cảnh xung quanh cũng dần trở nên vụn vụn, dường như sắp tan biến trước mắt hắn vậy.

Xem hết thiên thứ bảy, tuy rằng Trương Hải đã rất đau đớn nhưng mà hắn lại tham lam muốn xem tiếp thiên tiếp theo. Khi hắn hé mở trang sách thì đột nhiên một luồng ánh sáng chói lòa phát ra làm cho hai mắt của hắn đau đớn nhắm tịt lại, sau đó thì dường như có một cỗ khí lực cuồng bạo kích thẳng vào ngực của hắn, chấn bay hắn về đằng sau, Trương Hải cũng chính thức mất đi tri giác, không biết gì nữa.

Khi mà hắn “tỉnh dậy”, tất nhiên mới chỉ lấy lại ý thức trong mộng cảnh mà thôi, hắn thấy mình lại đang phiêu du trên bầu trời, bên dưới là một cái thung lũng hoang vắng, cái người kia thì đang khò tu trong sơn động, lúc thì đi ra ngoài tập luyện chiêu thức, chiêu pháp... Hắn cứ ở đó tới gần mười năm, đến lúc không thể tiến thêm thì lại trở về dòng họ Trương để hy vọng tìm một tia đột phá.

Trương Hải nhìn thấy “chính mình” kể chuyện với ông nội, sau đó thì tiến vào bế quan, nhưng khi hắn nhìn đến cảnh này thì đột nhiên khung cảnh lại dần dần thu nhỏ lại trước mắt hắn, dần dần biến mất để lại một vùng trắng xóa. Trương Hải lại bắt đầu cảm thấy đau đớn toàn thân, ngay cả đầu óc cũng mê mụi mụi trong khoảng trắng xóa này, dần dần hắn không thể chịu nổi nữa mà gào to lên.

Trong thế giới thực, Trương Linh Tuyền lúc này đang ngồi bên cạnh giường của Trương Hải, nghe bác sĩ nói một chút về bệnh chứng của hắn, thực ra cũng chẳng có gì, chỉ là tinh thần lúc này quá kích động nên bị rối loạn đôi chút mà thôi. Trương Linh Tuyền nghe thế thì liệt Trương Hải vào loại nóng tính kích động, chỉ cần không phát tiết được là xảy ra vấn đề, nàng nghĩ tạm thời tốt nhất là tách hắn khỏi những người khác, tránh vì việc lúc này mà tiếp tục xảy ra những vấn đề đáng tiếc.

Đúng lúc này thì Trương Hải đang ngồi trên giường bật dậy, khuôn mặt vã đầy mồ hôi, mũi và miệng cùng thở hồng hộc, dường như hắn vừa trải qua điều gì cực kỳ đáng sợ vậy. Trương Linh Tuyền thấy thế lại càng chắc chắn về suy đoán của mình, nàng nghĩ rằng vừa rồi Trương Hải vì bị áp lực quá nặng nên gặp ác mộng, lúc này mới có biểu hiện như thế.

Trương Hải không hiểu sao lại xảy ra trường hợp như vậy, tại sao mọi thứ lại biến mất. Hắn không biết là tất cả phần ký ức sau đó đã bị thất thoát trong đường hầm thời gian, nhưng mà phần ký ức đằng sau cũng chẳng hay ho gì, hắn không nhớ được có khi lại là chuyện tốt, chỉ tiếc là hắn mãi mãi không biết được “thế giới” kia là nơi đâu, và “Trương Hải” kia rốt cuộc có quan hệ gì với hắn, cuối cùng hai người có liên hệ gì với nhau?

“Mặc kệ đi, cứ như là ta vừa trải qua một cuộc đời khác, học tập được những tri thức thích hợp cho ta, vậy là đủ rồi! Để ý nhiều làm gì? Nơi đó cũng chẳng có gì quan trọng đối với ta cả!” Trương Hải thầm nhủ như thế.

Trương Hải tuy rằng đã lấy lại được phần ký ức đó nhưng hẳn lại “xem” nó từ góc nhìn của người thứ ba. Nói cách khác là toàn bộ tình cảm gia đình, người thân của người kia hẳn chẳng cảm nhận được cái quái gì, thế giới đó đối với hẳn cũng chẳng có giá trị gì nữa cả!

Phục hồi lại tinh táo, Trương Hải nhìn xung quanh một chút, khuôn mặt đầu tiên đập vào mắt hẳn là một khuôn mặt xinh đẹp, đôi mắt long lanh đang nhìn hẳn giống như quyết định cái gì vậy. Khuôn mặt ấy vô cùng xinh đẹp nhưng trong lòng của Trương Hải lại tràn đầy ác cảm với nó, bởi vì đó là Trương Linh Tuyền, người vừa lên đập cho hẳn một trận.

Còn việc hẳn đang nằm trong cái y xá đơn giản thế này thì hẳn chẳng có ý kiến gì, dù sao thì hẳn cũng không có bệnh, chỉ là có vài hiện tượng lạ mà thôi. Bây giờ lại khỏe lại bình thường rồi, thậm chí lúc này hẳn còn đang nóng lòng đi thử xem tất cả những thứ bên trong mộng cảnh có phải là thật hay không nữa.

- Tỉnh lại thì tốt rồi, em cứ tạm ở lại đây nghỉ ngơi đi! Khi nào khỏe hẳn thì cô sẽ lại sắp xếp cho em sau!

Lạnh nhạt để lại một câu, Trương Linh Tuyền cất bước đi ra ngoài, Trương Hải cũng chỉ hừ lạnh một tiếng mà không thèm nói thêm gì cả.

Bác sĩ cũng đã đi ra ngoài, Trương Hải nhìn quanh quất một chút, xác định không có vấn đề gì, lại rón rén đi ra khóa cửa lại, sau đó thì ngồi trên giường, móc miếng ngọc đeo trên cổ ra.

“Giống hệt trong mộng cảnh!” Đó là lời kết luận của Trương Hải sau khi nhìn kỹ miếng ngọc này vài lần, hẳn thử làm theo như trong Tam Huyền Điển Bí, chích một chút máu vào để nhận chủ, nhưng mà thật kỳ lạ khi chẳng có hiện tượng quái quỷ gì xảy ra cả, giọt máu cứ lăn tăn tăn tăn trên miếng ngọc đúng như hiện tượng bình thường.

Chích thêm nửa lít máu cũng chẳng có tác dụng gì, Trương Hải bức hết cả mình, hẳn có cảm giác như mình thật ngớ ngẩn, đi tin vào cái giấc mơ điên khùng kia. Nhưng mà nghĩ lại thì chẳng phải mình đã luyện được thiên thứ nhất của Tam Huyền hay sao? Đúng rồi, trong đó có nói muốn mở ra thì phải dồn tinh thần lực của Tam Huyền Điển Bí vào bên trong, bây giờ thử làm xem sao.

Trương Hải bắt đầu tập trung tinh thần lực lại, trong đầu hẳn lại mường tượng ra khung cảnh xung quanh, một căn phòng... Bây giờ ở trong không khí không phải là không có gì mà là tràn ngập những nguyên tố xanh, đỏ, đen, trắng... nhưng tinh thần của Trương Hải lại bỏ qua những thứ đó mà tập trung vào miếng ngọc trên cổ kia, xoáy sâu vào bên trong. Hẳn tập trung một lúc mà cũng không có tác dụng gì nhiều, đúng lúc hẳn đang chán nản muốn thu lại thì đột nhiên ý thức của hẳn chợt bị hút mạnh vào bên trong miếng ngọc, làm hẳn thấy rõ cả không gian bên trong.

Bên trong là một không gian khá nhỏ hẹp, không... có lẽ không phải như thế mà là vùng không gian hẳn sở hữu quá nhỏ mà thôi. Ý thức của hẳn đang ở bên trong một vùng trống rỗng, không có gì cả, xung quanh bị giới hạn bởi các bức tường ngăn màu đen, nhưng nếu nhìn kỹ thì cũng có thể nhìn xuyên qua các bức tường ấy một chút (tường như kiểu kính râm ý), có thể thấy không gian xung quanh gần như vô cùng vô tận, ở đó còn có nhiều đồ đạc đang trôi nổi, có lẽ là những thứ đã có sẵn bên trong.

Trương Hải nhìn những thứ kia không rõ lắm nhưng đoán chắc là vật có giá trị, trong tâm nổi lên sự thèm thuồng nhưng mà chỉ có thể nhìn mà không xoi được làm cho hẳn thấy hơi buồn bức.

Không gian khốn nạn... giới hạn gì còn cho nhìn xuyên qua, bộ muốn người ta tức chết mới hài lòng hả?

Tinh thần rời khỏi không gian trừ vật, tâm thần của Trương Hải trở nên vui mừng, không ngờ tất cả những điều này là thật! Quá tốt, vậy thì chắc chắn mấy thiên còn lại bên trong Tam Huyền cũng là thật rồi. Chỉ bằng bây giờ tranh thủ lúc không có ai thử tu luyện xem sao.

Bây giờ còn chưa tu luyện nên chưa có được Tam Huyền khí, nhưng cứ theo lời ghi chép bên trong đó, luyện “tu khí thiên”, cũng là thiên thứ hai trước đã. Sau đó mới tu luyện đồng thời cả ba sau, đến lúc đó mới có thể sử dụng miếng ngọc này để kiểm tra sức mạnh được.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Phế Vật, Cảm Ơn Mày!

Trương Hải ngồi trên giường tu luyện một chút, trước đây hẳn chưa biết đến linh khí thiên địa là cái gì, cũng chưa từng cảm nhận được, nhưng trong thiên thứ hai đã có ghi chép rõ ràng về cách sử dụng tinh thần lực để cường ép giác quan cảm nhận linh khí.

Linh khí không giống như các hệ nguyên tố, nguyên tố là những dạng vật chất tồn tại trong không gian, người sở hữu tinh thần lực mạnh thì có thể sử dụng mắt để nhìn thấy chúng, sau đó thì sử dụng các thao tác để điều khiển những nguyên tố đó hình thành những công kích thực sự của lửa, sét, nước...

Nhưng linh khí thiên địa thì khác, đó là các dạng năng lượng, không phải là vật chất nên không thể nhìn thấy được, chỉ có thể dùng một cách duy nhất để cảm nhận: “dùng xúc giác”.

Xúc giác ở đây không chỉ là tay, mà là chỉ sự cảm nhận của làn da, tất cả da thịt trên người cùng cảm nhận, dùng công pháp đặc thù kích thích các lỗ

chân lòng cảm thụ những năng lượng đó, cuối cùng là hút vào cơ thể, làm cho những thứ đó trở thành năng lượng của chính mình.

Đó cũng là cơ sở của “tu khí”, những luyện khí sĩ cũng nhờ thế mà có cảm ứng nhất định với năng lượng xung quanh, chỉ cần có dao động bất thường là họ có thể cảm nhận ngay lập tức, hình thành cái gọi là thần thức... Hơn nữa luyện khí sĩ cũng có sự hấp dẫn nhất định với các linh khí xung quanh, từ đó mà họ đi đến đâu, linh khí trong thiên địa dao động đến đó, làm cho những luyện khí sĩ khác, thậm chí là cả người thường cũng cảm nhận được sự bất phàm của họ. Tất nhiên là các bậc tông sư thì cũng có thể kiềm nén sự dao động này, cảnh giới đó người ta gọi là “phản phác quy chân” rồi.

Có người hỏi nguồn gốc linh khí có từ đâu? Vâng, đáp án là sinh ra từ các phản ứng của nguyên tố, ví dụ một tia sét đánh ngang bầu trời tiêu thì do sự dao động của thủy nguyên tố, từ đó tích tụ lõi nguyên tố lại, hình thành tia sét, một tia sét đánh xuống sẽ sinh ra nhiệt lực, hình thành hàng loạt phản ứng trong không gian, chính những phản ứng này là nguyên nhân tạo ra năng lượng, cũng chính là linh khí.

Năng lượng này không tiêu tán như người ta vẫn nói mà chúng chỉ dần dần mất đi sự cuồng bạo của lúc sinh ra mà thôi. Chính vì thế mà loài người không có cách nào lợi dụng chúng để phục vụ cho bản thân, họ chỉ có vài cách nhất định để sử dụng năng lượng mới được tạo ra, còn năng lượng đã lắng xuống thì không có cách nào sử dụng. Và luyện khí sĩ chính là những người có cách để sử dụng linh khí - những năng lượng khó cảm nhận đó, dùng chúng để tu tập công pháp cho riêng mình.

Nói nhiều quá, giải thích nguyên căn một cả người! Nói tóm lại thì “nguyên tố” là vật chất, thích hợp cho tu thân. Linh khí là năng lượng, thích hợp tu khí. Còn hồn có bản chất là các xung điện từ, cũng là một loại năng lượng, nhưng chỉ khác là hồn đã ẩn chứa sinh mệnh bên trong, cách tu luyện đơn giản nhất là ăn sét mà lớn, dùng điện tăng cường linh hồn.

Những điều trên chính là kết luận của Trương Hải sau vài chục năm trong mộng cảnh, bây giờ hắn đã bắt đầu tu khí. Người có căn nguyên tốt thì sẽ có cảm ứng rất mạnh với linh khí, chỉ cần hướng dẫn một chút là thấy ngay, nhưng Trương Hải thì không như thế, căn nguyên của hắn thuộc dạng cùi nhất thiên hạ, bây giờ muốn tu luyện thì phải tập trung toàn bộ tinh thần lực lại kích thích cảm ứng của da. Nhưng mà hắn có ngồi đến gần sáng cũng chưa cảm nhận được cái gì, sử dụng tinh thần lực quá nhiều cũng làm cho hắn mệt mỏi mà ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Sáng hôm sau, Trương Hải bị đánh thức bởi một số động thái lạ trên cơ thể, hắn mở mắt ra thì thấy bác sĩ đang kiểm tra cho mình. Hắn biết việc này là bắt buộc nên cũng không phản đối gì, chỉ mỉm cười rồi chào bác sĩ một cái mà thôi.

Ông bác sĩ kiểm tra xong thì gật gù đầu nói:

- Tốt lắm, thương thế của cậu đã không còn gì đáng ngại, chỉ cần sau này tránh xung động mạnh để tổn thương tới thần kinh mà thôi, nếu để ngất như lần này nữa thì có khi có nguy hiểm đấy. Tính ra thì thương thế của cậu cũng còn nhẹ, không như đối thủ của cậu hôm qua, thân thể của cậu đó tuy rằng rất mạnh mẽ, hồi phục cũng khá nhanh nhưng đến bây giờ vẫn chưa thể đứng dậy nổi. Mà hình như tinh thần cũng vì vụ mất lý trí hôm qua mà bị đá kích đôi chút, đến bây giờ vẫn chưa nói với ai câu nào.

Trương Hải cũng hơi sững sốt, không ngờ thằng Phạm Đức Linh kia bị thương nặng đến vậy, hơn nữa thần kinh sau vụ kia cũng chưa bình phục hoàn toàn. Hắn không biết là sau lần đầu biến thân thì cơ thể và cả tinh thần của một người đều bị ảnh hưởng đôi chút, tinh thần thì hồi phục nhanh thôi nhưng thân thể thì phải một hai tuần mới có thể bình phục phần nào.

Trương Hải nghĩ nghĩ một chút rồi ngẩng đầu lên hỏi bác sĩ:

- Bác sĩ, Phạm Đức Linh bây giờ đang nằm ở phòng nào? Cháu muốn qua xem một chút!

Trương Hải muốn xem Phạm Đức Linh thứ nhất là để biết được thương thế của hắn nặng thế nào. Thứ hai là muốn xem thái độ của Phạm Đức Linh ra sao, cũng không biết là sau trận này thằng đó có thù mình không nữa? Tuy rằng Trương Hải không sợ nhưng nếu cứ bị một thằng thế này làm phiền thì cũng chẳng hay tí nào, hắn không muốn còn nhỏ thế này đã tự rước lấy một kẻ thù.

Bác sĩ cũng mỉm cười nói: “Muốn thăm cậu ta sao? Đi đến phòng số bốn, đây đối diện!”

Trương Hải cảm ơn một rồi đứng dậy ra khỏi phòng, bây giờ hắn cũng không còn vấn đề gì quá đáng ngại, nếu không muốn phải nằm trong này nữa thì xin ra khỏi y xá luôn cũng được.

Lên la đến phòng số bốn kia, Trương Hải do dự một chút rồi đẩy cửa vào, bên trong không có ai cả, chỉ có một mình Phạm Đức Linh vẫn đang nằm ngán ngờ trên giường. Bên cạnh còn có một bát cháo hơi âm ỉm chưa ăn được chút gì, chắc là của y tá đưa đến nhưng mà Phạm Đức Linh không chịu ăn, vì thế nên bỏ đấy đi tìm người giúp đỡ, hoặc đi xin ý kiến gì đó.

Trương Hải lúc này lại rất bình tĩnh, hắn lại gần bên chiếc giường kia, ngồi xuống rồi quan sát Phạm Đức Linh một chút.

Phạm Đức Linh cũng đã nhìn thấy Trương Hải, hắn chậm rãi quay mặt lại, nhìn nhìn Trương Hải, sau đó thì quay mặt đi, miệng nở ra một nụ cười tự giễu:

- Đến cười nhạo tao hay sao?

Trương Hải sững sốt, ông bác sĩ nói là thằng này từ hôm qua không nói câu gì cơ mà? Không ngờ mở miệng câu đầu tiên lại nói với hắn, hơn nữa thái độ của nó cũng rất bình tĩnh, không hề có sự kích động của một người thần kinh chưa ổn định.

- Tao cũng suy nghĩ nhiều rồi, có lẽ đúng là trước đây tao đã quá coi thường mày! Nhưng mày yên tâm, sẽ có một ngày tao lại đánh bại mày, dẫm mày dưới chân rồi tiếp tục sỉ nhục mày, giống như ngày hôm qua mày sỉ nhục tao vậy!

Lời nói rất lạnh nhạt, nhưng bên trong đó ẩn chứa sự quyết tâm nồng cháy. Phạm Đức Linh không phục, tuy hắn đã thua nhưng hắn vẫn còn cơ hội thắng lại, chẳng phải năm xưa thắng Trương Hải này cũng chỉ là phé vật nhưng lại có thể đánh bại hắn hay sao? Hắn có thể làm được! Trương Hải nghe những lời này thì chột cười, cười như mỉa mai, chế giễu:

- Mày nghĩ tao đánh bại mày là si nhục mày sao? Mày sai rồi, tao đánh bại mày chỉ là để cho mày biết, mày không đủ tư cách để si nhục tao, hay si nhục bất cứ một người nào kém cỏi hơn mày. Nếu nhân phẩm của mày tốt, mày có thể khinh bỉ bất cứ một kẻ nào có phẩm hạnh kém, thậm chí là hèn hạ bởi vì người như thế thì mãi mãi cũng không sánh được với mày. Nhưng nếu chỉ vì mày mạnh mà khinh khi những người yếu hơn thì nhầm rồi, bởi vì có thể có một ngày người ta vượt qua mày, giống như tao ngày hôm qua vậy!

- Mày đang giáo huấn tao à? - Phạm Đức Linh hỏi hột nói.

- Tao đang giáo huấn mày! Mày muốn nghĩ thế nào nữa cũng được, nếu có một ngày mày thấy đã mạnh hơn tao thì hãy đến tìm tao, lúc nào Trương Hải này cũng sẵn sàng đập cho mày một trận. Nhưng mày hãy nhớ là dù có đánh bại tao thì mày cũng chưa đủ tư cách coi thường bất cứ một người nào, trừ phi mày là người đứng trên đỉnh thế giới này!

- Được lắm! Vậy thì mày cứ chờ để được tao dẫm dưới chân đi! - Lời nói là thế nhưng trên mặt Phạm Đức Linh lại nở một nụ cười nhẹ nhõm, dường như hắn đã hiểu ra điều gì, Trương Hải nhìn nhìn một chút rồi xoay lưng bước ra.

Lời của Trương Hải Phạm Đức Linh đã nghe thấy, nhưng trong lúc tâm tình bình tĩnh lạ thường thế này, Phạm Đức Linh lại nghe thấy một nghĩa khác bên trong lời nói của Trương Hải. Hắn đã nói rằng không được coi thường bất cứ ai, trừ khi đứng trên đỉnh thế giới, điều đó chứng tỏ chính Trương Hải bây giờ cũng chưa từng coi thường mình. Hơn nữa Trương Hải lại dạy cho Phạm Đức Linh một bài học: không bao giờ coi thường người khác!

Phạm Đức Linh xưa nay không hay coi thường người khác, trong lòng nó chỉ coi thường vài người, đó đều là những kẻ kém cỏi, thực lực chẳng ra sao. Nhưng nghĩ lại thì bây giờ mình cũng hơn gì bọn họ, hơn được chút thực lực nhưng cũng chưa làm được gì đáng để kiêu ngạo cả, họa chăng chỉ là mấy việc ấu trĩ điều vô giương oai ra vẻ ta đây mà thôi!

Trương Hải sắp ra khỏi phòng rồi, Phạm Đức Linh nhìn theo bóng lưng đó và lẩm bẩm:

- Phé vật, cảm ơn mày! Rồi sẽ có một ngày tao sẽ vượt lên trên thằng phé vật!

Một câu nói tự giễu, nói mình còn kém hơn phé vật, nhưng Phạm Đức Linh lại dùng đó để tự cảnh tỉnh chính mình. Âm thanh tuy nhỏ nhưng thâm hình Trương Hải cũng hơi khựng lại, sau đó thì lắc lắc đầu, trên môi nở nụ cười nhạt rồi tiếp tục cất bước.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Cảnh Giới

Trương Hải cũng không định ở lại trong y xá nữa, hắn đi tìm ông bác sĩ phụ trách ở đây rồi thông báo một câu. Ông bác sĩ kia cũng biết hắn không sao nữa nên cũng gật đầu đồng ý, nhưng trước khi Trương Hải đi thì ông nói:

- Cô Trương Linh Tuyền đã dặn chú nói với cháu khi nào cháu bình phục thì đến gặp riêng cô ấy tại phòng làm việc! Cháu cũng nên đến đó trước đi! Mà nhớ là buổi tối phải quay lại đây để kiểm tra, tốt nhất ngủ lại đây vài tối, chứ bây giờ mà cháu về phòng ngủ chung thì chú không yên tâm lắm.

Trương Hải thừa vâng một tiếng, lễ phép chào bác sĩ rồi đi ra ngoài. Trương Linh Tuyền hôm qua đã nói sẽ sắp xếp cho hắn lại sau, bây giờ tìm hắn cũng chẳng có gì lạ cả.

Trương Hải sau khi ra khỏi y xá thì nghĩ nghĩ một chút, quyết định đi gặp Trương Linh Tuyền trước để giải quyết cho xong chuyện này, sau đó thì sẽ tập trung lại nghiên cứu công pháp. Tránh xảy ra trường hợp đang luyện thì bị bà cô tìm gặp, phiền phức vô cùng.

Trương Hải đã biết trước phòng làm việc của Trương Linh Tuyền là phòng của hiệu phó trường học lúc trước. Vào thời gian sơ duyệt này thì giáo viên đã nghỉ gần hết nên phòng này mới được sửa sang lại cho cô sử dụng, hơn nữa cũng chỉ sử dụng trong một tháng này nên không ai thấy phiền gì cả.

Trương Hải biết được phòng này cũng không phải do hắn chịu đê ý, chẳng qua là phòng đó quá bất mắt, treo ngay tám biển “Trương Linh Tuyền” to đùng ở ngoài cửa, hơn nữa căn phòng lại cách biệt hẳn với các gian phòng khác, cả một khu dành cho giáo viên lúc thường ngày bây giờ chỉ còn duy nhất một phòng hoạt động nên không muốn biết cũng hơi khó.

Khu vực xung quanh phòng của Trương Linh Tuyền rất vắng vẻ, nếu không nói là chẳng có ai đi vào cả. Đó cũng là vì sự sắp xếp quái đản của bà cô này, chỗ cô ta ở thì không cho ai ở xung quanh cả, kể cả hai người trợ lý cũng ở cùng với mấy y sĩ ở dưới khu phòng tập. Do đó mà việc có một người tiến vào trong khu vực này làm cho người ta chú ý, nhưng mà ngay sau đó họ đã dời ánh mắt đi, bởi vì việc một học sinh bị gọi lên thế này thì vài lần một ngày cũng là bình thường mà thôi.

Trương Hải gõ gõ cửa phòng, bên trong truyền ra một tiếng ngáp mệt mỏi, nhưng âm thanh rất mềm mại làm cho người ta nghe mà cũng thấy ấm lòng.

Sau đó một tiếng kêu nũng nịu pha lẫn sự bức bối vang ra từ trong phòng:

- Ai vậy? Mới sáng sớm đã làm phiền người khác!

Hôm qua Trương Linh Tuyền giải quyết xong chuyện Trương Hải còn phải qua xem xét Phạm Đức Linh, cũng phải lo lắng một chút nên ngủ muộn, lúc mà Trương Hải gọi thì nàng vẫn còn ngủ say bên trong. Cũng vì ngái ngủ nên nàng mới lộ ra âm thanh phóng túng như lúc ở nhà, quên mất duy trì vẻ quyền uy bên ngoài của mình.

Trương Hải cũng không để ý nhiều, kiểu người bên ngoài thì thành thực, tính cách lại như trẻ con thế này hẳn nhìn thấy rất nhiều trong mộng cảnh, dòng họ Trương trong đó không thiếu người như vậy. Hắn chỉ nhẹ nhàng lên tiếng:

- Thưa cô, em là Trương Hải, hôm qua cô đã dặn bác sĩ nhắc em đến đây phải không ạ?

Trương Linh Tuyền lúc này cũng đã tỉnh táo lại phần nào, nghe thấy người đến là Trương Hải thì nghĩ nghĩ một chút, xác định đúng là chính mình tìm gặp thì lên tiếng:

- Chờ cô mấy phút, ra ngay!

Mấy phút của Trương Linh Tuyền cũng phải đến mười lăm phút, nàng ở bên trong đó đánh răng rửa mặt đủ kiểu, sau đó lại còn quần áo áo chỉnh tề, phấn son đôi chút rồi mới ra mở cửa. Trương Hải lúc này đã chán ngấy rồi, hẳn tranh thủ thử cảm nhận linh khí thiên địa một chút, bất tri bất giác lại tựa vào cánh cửa.

Thật bất ngờ, lần này Trương Hải vừa thử đã có thể cảm nhận được một tia linh khí mỏng manh, tất nhiên là chưa hoàn toàn rõ ràng, chưa thấy được toàn bộ. Lúc mà hắn đang hưng phấn định tập trung nắm bắt thì cánh cửa đằng sau chợt mở ra, người hắn mất đà ngã thẳng về phía sau.

Trương Linh Tuyền ra mở cửa mà cũng chẳng thém nói một câu gì thông báo trước, mà kể cả có nói thì chưa chắc Trương Hải đang trầm mê đã có thể nghe thấy. Nàng vừa mở cửa thì đã thấy một bóng đen ập về phía mình, theo phản xạ tự nhiên thường ngày, Trương Linh Tuyền nhanh chóng lách thân sang một bên. Nhưng tuy rằng người nàng đã tránh được nhưng cái khối nhô nhô trước ngực lại hơi bị dôi ra, hơn nữa lại bị bất ngờ nên Trương Linh Tuyền né không triệt để, bị cả cái khối đang đổ xuống kia miết một cái. Trương Linh Tuyền tạm thời chưa để ý mà đang định giơ chân lên đá, nhưng nhìn kỹ lại, nhận ra đó là Trương Hải thì nàng đành rút chân về, Trương Hải cũng vì không có cái gì đỡ, hơn nữa đang trầm mê nên không kịp phản xạ mà đổ ầm xuống đất, sau đầu đập xuống sàn một cái làm hắn cảm thấy choáng váng.

Trương Linh Tuyền lúc này mới để ý đến cảm xúc lúc ban nãy, mắt nhìn nhìn xuống Trương Hải, lại nhìn nhìn vào cái bộ vị đáng tự hào kia, sắc mặt của nàng hơi đỏ lên vì bức bối, nhưng sau đó nghĩ lại đây chỉ là một thẳng nhóc nên cũng cố dằn lại, nàng lạnh nhạt lên tiếng nói:

- Đứng dậy đi! Có thể mà đã làm như bị trọng thương vậy! Ngồi xuống ghế rồi nói chuyện với cô một chút.

Trương Hải xoa xoa cái đầu rồi ngồi dậy, cú ngã vừa nãy cũng không phải là đau đớn lắm, mỗi tội bao nhiêu cảm giác lúc nãy giờ mất tiêu rồi, tiếc thật. Nhưng mà Trương Hải cũng không vội, cảm nhận được một lần thì chắc chắn sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba... Hắn tin là mình sẽ có cơ hội đó.

Trương Hải rất thành thật ngồi im trên ghế, Trương Linh Tuyền cũng chưa nói gì mà nhìn hắn chăm chú một lúc, sau đó thì gật đầu nói:

- Hôm qua biểu hiện của em khi chiến đấu khá tốt, chuyện sau đó cô không nhắc đến nữa. Cô chỉ muốn hỏi là em có biết sức mạnh của Phạm Đức Linh hôm qua đã đến đâu rồi không?

Trương Hải lắc lắc đầu:

- Em nghe nói học sinh ở trường thì đều chưa được xếp vào loại người có đẳng cấp cảnh giới. Hầu hết những người được phân chia cảnh giới thì đều trải qua tập huấn, thậm chí là phải qua truyền thừa mới có được, nhưng hình như Phạm Đức Linh là một trường hợp đặc biệt. Em nghe nói có bảy cảnh giới được xác định, nhưng cảnh giới thứ bảy thì chỉ là phỏng đoán, không ai dám khẳng định nên tính ra chỉ có sáu mà thôi. Chắc là Phạm Đức Linh đã đạt đến được cấp thứ nhất!

- Xem ra em cũng khá thông minh, đúng là hôm qua Phạm Đức Linh đã đột phá được cảnh giới, chính thức bước chân vào giới tu luyện, cảnh giới của nó gọi là “biến thân cảnh”. Cũng may cho em là hôm qua Phạm Đức Linh mới chỉ biến thân lần đầu, thời gian duy trì, sức mạnh và các kỹ năng không thể đáp ứng đủ yêu cầu, hơn nữa lại mất đi lý trí nên không phát huy được bao nhiêu khả năng. Nếu không thì người bại chắc chắn là em rồi!

Trương Hải gật đầu đồng ý không hề do dự, sự thực đúng là như thế. Nếu hôm qua Phạm Đức Linh vẫn giữ nguyên được sự cuồng bạo lúc đầu thì dù hắn có dùng ma pháp đến kiệt quệ tinh thần lực cũng không thể thắng nổi. Trương Linh Tuyền thấy thế thì tiếp tục lên tiếng:

- Cô chỉ cảm thấy kỳ lạ, tại sao hôm qua em lại có thể tạo ra lửa? Đó là kỹ năng thiên phú của “chủng tộc cảnh”, nhưng mà sức mạnh của em rõ ràng còn chưa đạt đến mức đó!

Trương Hải chưa trả lời vội, tâm trí của hắn đang bị thu hút bởi các cảnh giới trong thế giới này, hắn lên tiếng hỏi lại Trương Linh Tuyền:

- Thưa cô, từ nãy đến giờ cô vẫn nói đến “biến thân cảnh”, “chủng tộc cảnh” nhưng em chưa biết đó là gì? Cô có thể giải thích cho em được không ạ?

- Được thôi! Dù sao những thứ này cũng phải nói cho các em trong đợt tập huấn sắp tới, đây là một tập tài liệu cơ bản về các cảnh giới tu luyện, tuy rằng không phải là quý hiếm gì nhưng cũng không dễ tìm được bên ngoài, trong xã hội bình dân thế này cũng không có mấy người biết nội dung của nó đâu.

Nhưng em phải hứa, xem xong thì không được tùy tiện nói cho người khác biết nội dung trong này.

“Các em” trong lời nói của Trương Linh Tuyền không phải là chỉ toàn bộ học sinh, mà là chỉ một số học sinh đủ tư cách để biết mà thôi. Dòng họ của Trương Linh Tuyền là một dòng họ nắm quyền, Bao quốc này nằm trong tay họ và dòng họ Phạm, vì thế việc tuyển chọn nhân tài để đào tạo thành cao thủ là không thể thiếu. Tài liệu này tuy không được lưu truyền trong dân gian nhưng cũng có không ít người biết, tất nhiên đó cũng chỉ là những người “đủ tư cách” mà thôi, còn những người có thiên phú quá kém, đào tạo mãi mà cũng chỉ dùng được vài thiên phú thấp nhất thì còn chưa thể biết đến tài liệu này.

Hôm qua Trương Linh Tuyền thấy Trương Hải cũng khá có tiềm năng, hơn nữa các thiên phú của hắn lại kỳ lạ nên lấy làm tò mò. Nàng cho hắn xem thứ này cũng chỉ là muốn hắn tự nhận xét xem rốt cuộc là mình thuộc cảnh giới nào mà thôi.

Trương Hải cảm ơn một tiếng rồi nhận lấy tập tài liệu kia, tài liệu cũng khá ngắn, chủ yếu nói đến các đặc trưng cơ bản của từng cảnh giới mà thôi. Hắn tập trung vào đọc rồi ghi nhớ từng cảnh giới, từng đặc điểm kỹ năng của khủng long giới này.

“Có tất cả sáu cảnh giới được tìm hiểu kỹ, mỗi cảnh giới được chia làm ba cấp: thấp, trung, cao.

Biến thân cảnh: cảnh giới đầu tiên, bất kỳ một người khủng long nào muốn tu luyện thì phải thức tỉnh huyết mạch, tiến hành biến thân. Đó chính là thiên phú chung của mọi chủng tộc người khủng long. Trong biến thân cảnh, cứ tiến thêm một bước thì biến thân lại thêm hoàn hảo, sức mạnh về thân thể, công kích vật lý càng thêm kinh khủng. Tất nhiên do hình dạng biến thân có lúc hơi khó coi nên người ta từ rất lâu trước đây đã chế tạo ra một dụng cụ phục trang, khi biến thân chỉ cần kích hoạt nó là sẽ có một bộ đồ xuất hiện bao bọc lấy thân thể, vừa có tác dụng hộ thân, vừa có tác dụng về thẩm mỹ. Sau khi đạt đến cao cấp thì có thể đột phá cảnh giới tiếp theo, nhưng mà biến thân vẫn không ngừng hoàn thiện trong quá trình tu luyện, không hề ngừng nghỉ.

Chủng tộc cảnh: Đây là cảnh giới thức tỉnh thiên phú của từng chủng tộc, ba cấp tương ứng với ba thiên phú chủng tộc khác nhau. Ví dụ, Trex tộc có hai loại thuộc tính là hỏa và thủy, trong đó thì hỏa có các loại thiên phú như: địa ngục hỏa, hắc huyền hỏa, âm độc hỏa, bạch sắc hỏa... thủy cũng có các loại thiên phú như: phi thiên triều (triều là thủy triều), liên hoa vũ, băng huyền sương... Mỗi một người có thể thức tỉnh ba thiên phú bất kỳ, nhưng ba thiên phú hầu hết chỉ cùng một hệ, việc xuất hiện hai hệ cũng có nhưng đó thường là hai hệ hỗ trợ nhau, việc người có hai hệ khác nhau là cực kỳ hy hữu.

Tự giác cảnh: Là cảnh giới có thể ngộ ra kỹ năng thiên phú của chính bản thân mình, người có thiên phú, vận may càng cao thì càng ngộ ra kỹ năng kinh khủng. Điển hình là huyền thoại Lý Hiền của Sauro tộc đã dùng một chiêu “mộc thần không gian”, khống chế cây cối bao vây kín cả một đảo quốc nhỏ dám cả gan tính kế ông, sau đó siết lại đánh chìm cả đảo quốc đó xuống biển. Ngay cả người cường đại nhất của đảo quốc có tu vi ngang với ông cũng không có cách nào thoát ra khỏi không gian bị bao bọc, cuối cùng vì trọng thương mà không chạy được, táng mệnh theo đất nước.”

Trương Hải đọc đến đoạn này thì rung cả mình, không ngờ còn có người kinh khủng đến như vậy, người trong mộng cảnh kia tuy rất mạnh nhưng còn lâu mới có được sức mạnh như thế. Hắn tiếp tục tò mò đọc xuống dưới, vẫn còn ba cảnh giới nữa mà hắn càng muốn biết hơn.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Lòe Bịp

Trương Hải đọc hết ba cảnh giới đầu thì đưa ra kết luận: ba cảnh giới này đều là lĩnh ngộ thiên phú có trong huyết mạch, phân biệt là thiên phú của người khủng long, thiên phú của chủng tộc và thiên phú của bản thân mình. Không biết ba cảnh giới còn lại sẽ là thế nào.

Cảnh giới thứ tư là “Phản Tổ cảnh”: đây là một cảnh giới cực kỳ quan trọng, cũng cực kỳ nguy hiểm. Phản Tổ cảnh là một quá trình thay đổi huyết mạch của chính mình, làm huyết mạch dần trở về nguyên bản giống như tổ tiên: thuần chính và mạnh mẽ. Trong suốt quá trình, việc thay đổi huyết mạch tuy có thể làm cho tất cả các thiên phú mạnh lên hàng chục lần nhưng cũng vô cùng đau đớn, thậm chí còn có thể làm hại tính mạng khi “phản tổ”.

Cảnh giới thứ năm gọi là “Thần Thông cảnh”: đây là cảnh giới dùng để tự sáng tạo ra thần thông. Các thần thông này đều không có trong huyết mạch mà là do người ta tự sáng tạo ra dựa trên cơ sở của các kỹ năng đã được lĩnh ngộ. Trong Thần Thông cảnh này, người khủng long sẽ chính thức ngộ được các thần thông phi thiên độn địa, thậm chí là dời non lấp biển cũng không chừng. Theo quan niệm của khủng long giới thì các thiên phú đều do tổ tiên truyền lại, vì thế mà muốn sáng tạo thì trước hết phải mang trong người huyết mạch của tổ tiên.

Cảnh giới thứ sáu là “Hóa Long cảnh”: Tổ tiên của người khủng long là khủng long, nhưng không mấy ai biết, khủng long lại chính là huyết mạch đã suy thoái của loài rồng. Hóa Long cảnh trên cơ bản giống như Phản Tổ cảnh, tiếp tục thay đổi huyết mạch, thay đổi để trở thành long tộc chính thức, nhưng trong cả quá trình đó còn có thể ngộ ra được những chiêu thức của long tộc, những thần thông kinh khủng và phương pháp tu luyện của long tộc mạnh mẽ. Có thể nói Hóa Long cảnh là kết hợp của các cảnh giới trước lại với nhau, hơn nữa lại còn tăng cường độ lên gấp bội.

Tư liệu về Hóa Long cảnh cũng khá mơ hồ bởi vì người ta rất ít nhìn thấy người như thế trên đời, có lẽ là có tồn tại nhưng không xuất hiện trước mắt người khác! Còn về cảnh giới thứ bảy thì gần như không có tư liệu gì, thậm chí còn có người cho đó chỉ là một truyền thuyết, không có thật. Tài liệu này cũng nêu ra giả thuyết được nhiều người tin nhất: hóa thành rồng, siêu thoát nhân gian, trở thành “thần tiên” chính thức.

Thần tiên!

Không ngờ ở đây lại có thể nhìn thấy hai từ thần tiên!

Ở không gian giới này có truyền thuyết về các anh hùng, nhưng mà không có một câu chuyện nào về thần tiên cả, vì thế mà hai chữ thần tiên dường như cực kỳ trừu tượng, thậm chí ngay cả người đã tu luyện đến cảnh giới cực cao cũng chưa biết được thần tiên thực sự là như thế nào.

Trong lòng Trương Hải thì lại nghĩ khác, hẳn nghĩ rằng thần tiên có khi là thật, thậm chí còn không ít, chỉ là không ai biết họ ở đâu mà thôi, thậm chí có khi người bên cạnh mình là một vị thần tiên cũng không biết chừng, bởi vì thần tiên muốn qua mắt người thường thì quá dễ.

Trương Hải đã buông tập tài liệu xuống, nhưng hắn không nói gì mà vẫn cứ ngẩn ngơ ra đó, Trương Linh Tuyên đành phải lên tiếng:

- Sao rồi? Em đã đọc được những tư liệu này, vậy thì theo em mình đạt được đến trình độ nào rồi? Tại sao em lại có thể phát ra lửa được

Thực ra Trương Linh Tuyên cũng tự đoán là thực lực của Trương Hải cũng xấp xỉ Biến Thân cảnh, nàng chỉ không hiểu được tại sao hắn lại có thể phát ra lửa mà thôi, bởi vì đó là một trong các thiên phú Chung Tộc cảnh! Trương Hải cũng chỉ trầm ngâm một chút rồi nói:

- Em chắc cũng chưa đến được Biến Thân cảnh đâu! Chỉ là em biết sử dụng một vài tiểu xảo mà thôi. Nếu cô không tin thì em có thể biểu diễn lại cho cô xem

Trương Linh Tuyên nghe đến hai chữ “tiểu xảo” thì hơi nhú mày, nhưng sau đó thì nàng tò mò nói:

- Vậy thì em cứ biểu diễn đi! À à... khoan đã, có sợ làm cháy phòng này không?

Trương Hải lắc lắc đầu:

- Không sợ đâu! Em cũng chỉ biểu diễn sơ qua chứ xảo thuật này bây giờ không làm lâu như hôm qua được!

Trương Linh Tuyên nghe thế thì gật đầu, Trương Hải cũng bình tĩnh quay người lui húi một chút, dường như là đang chuẩn bị cái gì đó. Lúc sau hắn quay người, giờ hai tay ra như không có gì đặc biệt cả, sau đó thì xoa xoa hai tay vào nhau, sắc mặt nghiêm nghị vô cùng. Trương Linh Tuyên cũng hứng thú nhìn nhìn, Trương Hải đột nhiên nói “Chú ý!” sau đó thì hai tay đột nhiên tách nhau ra, một dải lửa đỏ cũng theo đó mà nối liền giữa hai tay, làm căn phòng sáng rực lên, nhưng không được bao lâu đã tắt ngấm.

Trương Linh Tuyên nhìn đi nhìn lại, một lúc sau mới chú ý đến cổ tay Trương Hải cổ làm lộ ra, bên trong đó hình như có vật gì là lạ. Trương Hải thấy ánh mắt của nàng thì mỉm cười, lấy hai vật ở trong tay áo ra. Đó là một vật kỳ lạ, hình như làm từ mù của cây bạch xà đã đông đặc lại, có tình đàn hồi rất tốt, vật đó có hình một cái ống nhỏ, ở bên dưới thì hơi phình ra, trên đỉnh thì lại nhỏ hẹp. Trương Hải bóp nhẹ một cái, từ trong đó vật kia chợt phun ra một dòng chất lỏng, tốc độ cũng khá cao nhưng chỉ vừa đi được một đoạn ngắn đã cháy bùng lên, tạo thành ngọn lửa y như lúc này.

- Cái đồ này làm từ nhựa bạch xà, bên trong chứa tinh dầu hỏa xà, tinh dầu này chỉ cần ma sát với không khí mạnh một chút là cháy ngay, thường được dùng để châm lửa, làm chất đốt bên trong nhà. Kết hợp hai thứ này là có thể tạo ra một ngọn lửa rồi, hôm qua em chẳng qua là dùng chút tiểu xảo này thôi!

Trương Linh Tuyên cảm thấy hơi thất vọng, cứ nghĩ là có gì đặc biệt chứ? Nhưng dù sao thì nàng cũng nhìn trúng Trương Hải ở khả năng chiến đấu, bởi vì trước đó thì Phạm Đức Linh đã là một học sinh mà nàng muốn tập trung đào tạo rồi, không ngờ thằng nhóc này có thể đánh bại Đức Linh, điều đó chứng tỏ nó cũng rất có năng lực.

Trương Hải tạm thời vẫn phải ở lại y xá nên Trương Linh Tuyên chưa sắp xếp thêm cho hắn gì nữa, hắn cũng cúi đầu chào rất lễ phép rồi đi ra.

Vừa ra khỏi cửa Trương Hải đã thở phào một hơi, hôm qua giờ ma pháp ra nhưng không sợ lộ sơ hở chính là do hắn đã có cái đạo cụ này che chắn. Lúc trước hắn cũng tập thử một số ma pháp trong thiên thứ nhất ở nhà, và không tránh khỏi việc bị Bi nhìn thấy. Hơn nữa Bi lại còn bắt hắn dạy, Trương Hải hết cách, dạy thì không được nhưng hắn lại biết dùng mấy trò lừa gạt, học tập mấy ông ảo thuật gia kiếp trước qua mắt thằng em mà thôi. Nhưng mà lúc này cách ra lòe bịp Trương Linh Tuyên thì nàng cứ nhìn chăm chăm vào, ánh mắt như muốn nhìn xuyên qua tấm màn của hắn vậy, may mà cuối cùng nàng cũng không hỏi thêm, chứ nàng mà chỉ ra được một sự khác biệt của đặc điểm giữa trò lừa hôm nay và ma pháp hôm qua thì hẳn cũng chẳng biết giải thích thế nào nữa.

Trương Hải cũng không nghĩ nhiều, qua được cửa này rồi thì cứ bình tĩnh, về phòng tu luyện một chút đã rồi hẵng nói.

Hắn chạy nhanh về y xá, lúc này phòng của hắn đang được một cô y sĩ dọn dẹp, thấy hắn về thì cô y sĩ trẻ quay lại nhìn một chút, sau đó lại tiếp tục hoàn thành nốt công việc của mình:

- Em chờ một chút nhé, chị dọn sắp xong rồi!

Trương Hải cũng gật đầu, dù sao thì người ta đang dọn phòng này vì chức trách nhưng chẳng phải là dọn cho hắn ở hay sao? Cô y sĩ kia thấy hắn đứng đó chờ đợi thì chợt mở miệng tán gẫu đôi chút:

- À! Còn phải cảm ơn em hôm qua đã khuyên Phạm Đức Linh giúp chị! Chị đã làm nhiều cách nhưng không khuyên được nó ăn cháo, nhưng hôm qua em vừa vào một lúc thì tinh thần của Đức Linh đã bình phục gần như hoàn toàn, tinh thần phấn chấn lên nhiều. Nếu bạn ấy cứ như thế này thì có thể khỏi hoàn toàn trước thời hạn nữa.

Trương Hải nghe thấy thế thì cũng mỉm cười gật đầu, lại còn đưa tay ra gãi gãi sau gáy như không dám nhận. Thực ra trong lòng hắn lúc này cũng đang

chờ thẳng kia bình phục, hình như sau ngày hôm đó Trương Hải đã bớt đi một phần ác cảm với Phạm Đức Linh, một phần là vì từ nay Đức Linh sẽ không còn khinh bỉ hắn nữa, một phần là vì hắn thấy được Đức Linh cũng là một kẻ thẳng thắn, biết chấp nhận thất bại, không cay cú nhiều. Sau khi thua cuộc cũng không quá chán nản mà lại lựa chọn tiếp tục phấn đấu để vượt qua chướng ngại phía trước, con người có phẩm chất ấy cũng khá đáng để người ta tôn trọng.

Tất nhiên đó cũng là nhận định chủ quan của Trương Hải, còn sự thực thế nào thì phải để thời gian đưa ra đáp án. Tâm tư và nhân phẩm của một con người không bao giờ có thể đoán định chắc chắn chỉ dựa vào một hai lần tiếp xúc cả.

Cô y sĩ kia sau khi dọn dẹp xong thì mỉm cười đi ra ngoài, Trương Hải nhìn nhìn theo bóng lưng kia mà lại nhớ về mẹ. Cô gái ấy cũng khá giống Đỗ Kim Hoa, không phải là dung mạo hay dáng người mà là khí chất, một khí chất rất ôn nhu, hiền từ. Sau này có khi tìm vợ cũng phải tìm một người như thế, không thấy ông bố đang hưởng ôn nhu tới chết mê chết mệt hay sao?

Bất giác trên môi Trương Hải nở một nụ cười mỉm, mới bé tí mà đã tơ tưởng vợ với con, cũng không biết mình bị sao nữa, hay là bắt đầu... dậy thì rồi? Kể cũng đúng, gần đây tóc tai trên đầu và trên người cũng khá phát triển, chắc cũng sắp “lĩnh ngộ” được công pháp sinh con rồi.

Hắn không nghĩ lãng nhãng nữa, khóa chặt cửa, kéo rèm lại rồi ngồi xuống đất, bắt đầu tập trung toàn bộ tinh thần lực để cảm nhận linh khí giống như lúc nãy.

Lần này không ngờ còn thuận lợi hơn, hắn chỉ vừa ngồi một lúc đã có thể cảm nhận được những dòng năng lượng đang lưu chuyển trong không khí. Trong mộng cảnh kia hắn đã vài lần thông qua “người ấy” để cảm nhận được thứ này, nhưng mà trong mộng cảnh thì linh khí khá thừa thớt, ít ỏi, tại sao ở đây lại nhiều đến kinh dị như vậy chứ?

Mà chẳng sao! Nhiều thì chẳng phải tu luyện càng nhanh hay sao? Tên trong mộng cảnh kia tu luyện mất hơn mười năm... có khi mình tu luyện năm năm đã đuổi kịp hắn rồi... Nghĩ đến đó nội tâm Trương Hải trở nên kích động một chút, cơ thể hắn cũng vì thế mà hơi xao động làm linh khí xung quanh trở nên hỗn loạn. Trương Hải nhanh chóng ổn định tâm tình lại, vận hành công pháp giống như trong Tam Huyền Điển Bí. Không lâu sau, từng dòng linh khí ổn định lại rồi tràn vào cơ thể hắn, làn da của Trương Hải được khổng lồ mở lỗ chân lông bên trên các huyết đạo ra hết cỡ, tạo con đường cho linh khí đi vào.

Trương Hải cứ tu luyện như vậy, nhưng mà công pháp của hắn cũng có một nhược điểm, đó chính là do lợi dụng tinh thần cưỡng ép thân thể tu luyện nên sẽ rất nhanh mệt mỏi. Dù thân thể có sáng khoái do linh khí nhưng đầu óc chắc chắn sẽ dần mê đi, không giống với những luyện khí sĩ chân chính, càng tu luyện thì càng thần thanh khí爽.

Trương Hải mặc dù cảm thấy thân thể ngày càng nhẹ nhàng, lâng lâng nhưng mà đầu óc của hắn cũng ngày càng nặng, lại hơi đau nhức. Một lúc sau hắn không chịu nổi nữa mà ngã lăn ra đất, chìm vào giấc ngủ say.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Gây Sự

Lúc Trương Hải tỉnh dậy thì đã là giữa trưa, lúc này có người đang gõ cửa phòng hắn ầm ầm nên hắn mới có thể mơ màng thức giấc. Hơi định thần lại một chút, Trương Hải nhanh chóng lên tiếng:

- Chờ xíu! Em ra ngay đây!

Hắn đoán ngoài cửa chắc là cô y sĩ buổi sáng đến nhắc hắn đến giờ cơm, nhưng mà lúc này trên người hắn đang rất bẩn thỉu, một phần là do trong lúc tu luyện mồ hôi và tạp chất trong người tiết ra, tuy không đến mức thành cả lớp bùn như trong tiểu thuyết nhưng mà cũng làm người hắn nhồn nhồn hôi thối không thôi.

Trương Hải nhanh chóng chạy vào bên trong phòng tắm kiêm phòng vệ sinh, hắn nhanh chóng cởi hết đồ rồi dội từng xô nước xuống người mình, kỳ cọ hết chất bẩn trên người một cách nhanh nhất. Sau khi đã thấy người đủ sạch sẽ thì hắn ngừng lại, nhưng trên người vẫn hơi có mùi, lúc này lại không có nhiều thời gian, may mà trong phòng tắm này có để một ít tinh dầu hương xi, là thứ có mùi thơm thoang thoảng, tác dụng gần như nước hoa vậy, Trương Hải không ngần ngại cầm lấy đồ một ít vào tay rồi thấm nhẹ lên quần áo, sau đó thì chạy ra mở cửa.

Nhưng đứng trước cửa lúc này không phải là cô y sĩ như hắn vẫn nghĩ mà lại là một người khác, là một đứa con gái. Cô bé mặc một bộ đồ màu lục nhạt, khuôn mặt xinh xắn đáng yêu, tóc trên đầu cột lại thành đuôi ngựa lúc la lúc lác, nhìn cô không khác gì một năm rưỡi trước khi đến mạch lều Trương Hải cả, cô bé chính là Nguyễn Khánh Huyền.

Trên tay của Nguyễn Khánh Huyền lúc này đang cầm một cái hộp nhỏ, là loại hộp thường dùng để đựng cơm, Trương Hải nhìn cô với ánh mắt nghi ngờ nhưng mà không nói gì cả. Nguyễn Khánh Huyền thấy hắn như thế thì bực mình gắt:

- Nhìn cái gì mà nhìn? Mình đã được bổ nhiệm làm cán bộ, trợ giúp giáo quan giám sát các bạn, nhiệm vụ đưa cơm đến cho bạn là do mình đảm trách, hơn nữa không chỉ có mình bạn mà còn phải mang một chút cháo đến cho Phạm Đức Linh nữa, chứ mình cũng chẳng thèm đến nhìn cái bản mặt của bạn

đâu! Cầm lấy rồi ăn đi!

Nguyễn Minh Huyền hôm nay đúng là có đến đưa cháo cho Phạm Đức Linh nữa, nhưng phần nhiều là cô bé muốn gặp Trương Hải, muốn nhìn hấn một chút. Trước đây Nguyễn Minh Huyền vẫn nghĩ Trương Hải là một học sinh ngoan, tuy rằng hơi yếu đuối nhưng thật sự rất hiền, không gây sự. Tuy rằng một năm rưỡi trước Trương Hải có đôi khác đi đôi chút nhưng mà hấn cũng chưa bao giờ sinh sự đánh nhau cả, tuy rằng đã nói rằng không thèm để ý đến hấn, nhưng làm một lớp trưởng có nhiệt tâm, Nguyễn Minh Huyền vẫn luôn chú ý đến những hành động của hấn, chỉ cần có dấu hiệu sa sút thêm là lại tiếp tục can thiệp.

Nhưng mà sự việc hôm qua đã hoàn toàn đánh đổ ấn tượng của cô về hấn, hấn không hề yếu đuối, thậm chí còn mạnh hơn cả người được xưng mạnh nhất trường. Nhưng tại sao từ trước đến nay hấn vẫn im lặng, không hề hống hách như vậy? Tình hình hôm qua Nguyễn Minh Huyền cũng nhìn thấy, nếu không phải là Phạm Đức Linh quá đáng trước thì Trương Hải cũng không bước lên trên đài.

“Vậy ra trước nay hấn đều đứng ngoài mọi chuyện, không quan tâm đến mấy chuyện tầm thường ấy chứ không phải là kém cỏi!” Không chỉ riêng Nguyễn Minh Huyền nghĩ thế mà rất nhiều người nghĩ thế, Trương Hải bây giờ đã trở thành tâm điểm của trường này. Trẻ con trong khuôn long giới thì lại được đọc rất nhiều truyền thuyết về các anh hùng, hầu hết họ đều là người cao thâm không để tâm đến bề ngoài, bất giác Trương Hải lại trở thành một mẫu người tiêu chuẩn trong mắt chúng học sinh.

Trương Hải nếu biết mấy thứ này thì chắc đã lăn đùng ra đất, xưa nay hấn có bao giờ ản ảnh mẹ gì đâu? Chẳng qua là sợ chưa đủ thực lực nên không dám ngo ngoe gì mà thôi! Bây giờ thì tốt rồi, thành trung tâm của cả ngôi trường, không biết cuộc sống sau này của Trương Hải sẽ ra sao nữa?

- Thôi! Minh xin lỗi mà! Minh Huyền xinh đẹp mang com đến cho mình, thật là vinh hạnh! Minh có cảm giác giống như đang được vợ yêu chăm sóc vậy, hí hí!

Trương Hải biết lúc này là mình sai, nhanh chóng xin lỗi nhưng mà như thế nào lại nổi lên tâm tư treu đùa cô bé này. Chắc cũng tại vừa mới tu luyện được, trong lòng hấn hơi cao hứng nên mới dừng mõ mà giờ trò.

Nguyễn Khánh Huyền trừng mắt nhìn hấn một cái, không thèm nói gì thêm mà bực bội xoay người đi thẳng. Trương Hải đứng đằng sau lắc lắc đầu, cũng không để ý đến nữa mà mang hộp com vào phòng, chuẩn bị bữa ăn một mình.

...

Trương Hải cứ sống như vậy thêm hai ngày: gần như cả ngày tu luyện, đến bữa thì lại có một cô bé đáng yêu mang com đến tận cửa, lúc thích chí thì còn có thể treu đùa, có lúc lại còn kéo cô bé vào phòng nói chuyện phiếm, đúng là cực kỳ vui vẻ. Chẳng bù cho Phạm Đức Linh, tuy đãi ngộ cũng tương tự nhưng chỉ có thể nằm một chỗ, đứng lên cũng khó chứ đừng nói đi lại, so với hấn thì Trương Hải cảm thấy mình đúng là sướng như tiên rồi.

Hai ngày sau, Trương Hải chính thức ra khỏi y xá, hấn hơi tiếc nuối cái hoàn cảnh này, có thể thoải mái tu luyện mà không sợ ai để ý. Cũng trong ba ngày này Trương Hải cảm thấy cơ thể mình mạnh lên được một chút, hấn cảm thấy khí lực trong người dồi dào vô cùng, không những thể lực tăng tiến mà cả những đòn đánh xuất ra cũng mạnh mẽ lên vài phần. Đó chính là do tác dụng của “khí” trong người hấn.

Y xá này được thiết kế bên trong khu cao cấp của phòng tập, muốn đi ra ngoài thì phải đi qua khu bình dân. Lúc này đang là ca hai của buổi chiều, Trương Hải đi ra từ bên trong thì cũng không mấy ai biết mặt hấn cả, thành ra cũng không có nhiều hình ảnh chỉ chỏ bàn tán xung quanh. Đây cũng là do Trương Hải tính trước, hấn không thích bị người ta soi mói, nhưng mà dường như trời không theo ý người, đúng lúc hấn đang định lặng lẽ bỏ đi thì một giọng nói oang oang vang lên sau lưng hấn:

- Trương Hải! Mày đứng lại cho tao...

Trương Hải đứng khựng lại, nhưng hấn không quay mặt, giọng nói này hấn cũng quen, cũng cực kỳ căm ghét. Nếu nói Phạm Đức Linh là một thằng đáng ghét, kiêu căng thì thằng này chính là loại chó đại thích cắn càn. Thằng đó cũng họ Trương, tên là Trương Thái Tùng, nếu thực sự tính theo họ hàng thì thằng này là chú của Trương Hải, nhưng mà trước nay chưa từng nói với nhau dù chỉ một câu. Trương Hải không thèm để ý đến họ hàng hay dòng họ cái đêch gì bởi vì chẳng ai quan tâm đến hấn, nhưng mà Trương Thái Tùng thì hiểu rõ tất cả thân thế của mình, cũng vì cái thân phận bàng hệ này mà gia đình hấn sống khá “chật vật”.

Nói là “chật vật” nhưng mà gia đình hấn sống cũng chẳng đến nỗi nào, mỗi tội so sánh với hai anh em thành chủ thì đúng là một trời một vực, thằng này đã sống không cần lo nghĩ nhưng lại không biết đủ, suốt ngày thích đú đờn với đời, cuối cùng sinh ra thiếu tiền. Không có tiền thì oán trách ông bà già nghèo đói, cuối cùng thì trách sang cái thân phận bàng hệ khổ nạn, lại trách họ hàng như Trương Thái Cường không giúp đỡ gia đình mình!?

Vì thế mà ở trường nó là một thằng tích cực gây sự với Trương Hải nhất. Tuy rằng nó không chỉ gây sự với một người mà còn cấn loạn như con chó điên, chuyên trấn lột tiền của bạn học, nhưng nếu cứ thấy Trương Hải là nó nhảy ra sủa bậy nhặng cả lên rồi. Cũng may mà có Phạm Đức Linh bên cạnh cầm nó không được động đến Trương Hải, nếu không thì cuộc sống của Trương Hải cũng không yên ổn đến bây giờ.

Thằng này chuyên môn đánh lộn nên thực lực cũng rất khá, đứng thứ tư ở trường này. Mấy hôm trước nghe nói Phạm Đức Linh bị Trương Hải đập cho một trận thì hấn cũng không tin được. Về sau nghe nói lúc đó Phạm Đức Linh biến thân lần đầu, hấn suy đoán là do đó mới bị suy yếu nhanh chóng, cuối cùng bị Trương Hải ản ảnh thêm vài cú và thắng được. Còn thực lực thằng Trương Hải kia chắc cũng khá nhưng chưa chắc đã mạnh đến thế, bây giờ có thể thừa cơ Phạm Đức Linh đang không có ở đây đập cho Trương Hải một trận cũng tốt.

- Nghe nói mấy hôm trước mày đánh bại Phạm Đức Linh oai phong lẫm lẫm? Sao hả? Dám lên đây đánh một trận với tao không?

Trương Hải lắc lắc đầu, hấn xưa nay không thích đánh nhau mấy kiểu vô nghĩa thế này. Đánh là phải đánh vì gái, đánh vì cảm thấy đánh là đáng giá chứ

cứ vì thằng kia sủa nặng lên, thằng nào khiêu chiến cũng nhận thì hần đã sớm mệt chết rồi. Nhưng thằng kia lại giống như không biết điều mà chửi loạn lên:

- Con mẹ mày! Cha mẹ mày đã khốn kiếp rồi lại còn nuôi một thằng hèn như mày, tao thấy nhục thay cho nhà mày đây...

Du côn mãi mãi là du côn, nhìn ai ngửa mắt cũng có thể đem cả nhà người ta ra chửi, Trương Hải nghe những lời này thì quay người lại, ánh mắt lóe lên sự tức giận. Người khác chửi hần thế nào cũng được, hần không quan tâm nhưng hần ghét nhất mấy thằng mang gia đình hần ra chửi bới, đúng là mấy thằng chó đẻ, tại sao trên đời lại có những kẻ đốn mạt đến chừng đó chứ?

Trương Hải không nói thêm gì nữa, nhảy thẳng lên sân đấu, nhìn chằm chằm vào Trương Thái Tùng trước mặt. Hần không nói gì mà chỉ âm thầm tích tụ sức lực, chuẩn bị đập cho thằng này một trận nên thân. Đáng thương cho Trương Thái Tùng, mấy hôm trước không nhìn thấy Trương Hải đánh thế nào mà chỉ nghe kể lại, do đó không biết khả năng thực sự của Trương Hải đến đâu cả.

- Hừ! Cuối cùng cũng chịu lên rồi sao? Để hôm nay tao cho mày biết thế nào gọi nhục nhã!

Dứt lời, Trương Thái Tùng lao thẳng người về phía Trương Hải. Thằng này mọi khi giòi nhất cây mạnh, chiêu thức của nó thì chẳng có gì đặc sắc cả. Nhưng mà khí lực của Trương Hải bây giờ thậm chí còn mạnh hơn cả hần, chiêu thức và phản xạ cũng hơn hần thì hần thắng làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Sơ Duyệt Kết Thúc

Trương Thái Tùng lao thẳng lên, hần đang dồn toàn bộ sức lực vào chân, muốn cho Trương Hải gục luôn trong một chiêu này. Nhưng mà hần không biết, trong mắt Trương Hải thì đòn thế kia chỉ là trò trẻ con, thằng này giòi chân lên cũng khá mạnh, nhưng tốc độ thì không bằng Phạm Đức Linh, chân trụ cũng không vững. Trương Hải chỉ cần nhẹ nhàng đưa tay đập vào đùi của Trương Thái Tùng là cú đá kia đã bị cản lại, hần còn chưa kịp rút chân về thì Trương Hải đã đưa chân đập một phát vào ống đồng chân trụ của hần, cú đá rất mạnh làm cho Trương Thái Tùng không trụ nổi, chân bị bay ngược về phía sau rồi ngã sấp xuống.

Trương Thái Tùng kinh hãi, mới một chiêu mà hần đã ê ẩm cả người, nhưng nếu một chiêu đã thua thì đúng là quá nhục. Hần nhanh chóng đứng dậy, lại tiếp tục dồn hết sức lực lao lên, Trương Hải đối diện hần vẫn chưa có chút động tĩnh tránh né nào, Trương Thái Tùng cười thầm, đột nhiên vận dụng một chút năng lực có sẵn trong người, tốc độ đột nhiên tăng mạnh lên, một cú lên gối mạnh như phá núi hướng thẳng về ngực Trương Hải.

Trương Hải cười khẽ giễu, thằng này đúng là rất ngu, một chiêu vừa rồi mà còn không biết phản xạ của mình không bằng đối phương hay sao? Trương Hải tập những thứ quyền thuật kia không phải là để gò bó, mà là để tập phản xạ, tập ứng đối nhanh trong giao chiến, nhìn thấy đối thủ ra chiêu nào là cơ thể hần đã tự phản xạ ra một chiêu thức thích hợp rồi. Tất nhiên những thứ này cũng phải xem tốc độ đối phương nhanh hay chậm, nếu đối phương quá nhanh thì Trương Hải có muốn phản xạ cũng chẳng kịp.

Nhưng hiển nhiên là tốc độ một thằng học sinh thể này thì Trương Hải thừa sức ứng phó rồi, hơi hột tránh né một cái, Trương Hải bật người lên bắt thẳng vào gáy Trương Thái Tùng, dồn lực đập mạnh một cái xuống sân.

“Rầm!” Âm thanh chói vang lên, cả phòng tập gần như rợn tóc gáy, cả đầu của Trương Thái Tùng đã đập mạnh xuống sàn, “sứt đầu mẻ trán” theo đúng nghĩa đen, máu chảy ra ròng ròng.

Trương Hải vẫn chưa buông tha mà lại nhấc đầu hần lên, đập thêm một phát như trời giáng nữa, Trương Thái Tùng lúc này đã đau đến ngất đi, dù muốn gọi hần thế nào cũng vô dụng.

Trương Hải lúc này không hiểu sao lại nổi lên một sự tàn bạo, hần không muốn bỏ qua cho thằng chó đẻ này như thế, thậm chí trong lòng hần đã có ý định giết bớt một thằng cặn bã như thế này đi cho trong sạch môi trường. Nhưng cuối cùng hần cũng dần mình lại, mặc dù thế nhưng Trương Hải cũng không muốn nhìn mặt thằng khốn nạn này thêm một lần nào nữa. Trước đây ở trong trường thằng này là loại du côn trấn lột để tự thỏa mãn mình, cả trường đều căm ghét, nếu để nó có cơ hội tiến bộ thêm thì không biết sẽ ra dạng gì? Trương Hải cũng không muốn phải gặp phiền toái, chi bằng...

Trong lòng đã quyết định đim thằng này xuống đáy vực, Trương Hải cầm tay nó lên rồi vận vẹo ngón út, Trương Thái Tùng quá đau đớn mà phải tỉnh dậy, mồ hôi lạnh thấm ướt. Trương Hải cười lạnh một tiếng, đưa tay cầm lấy quai hàm của Trương Thái Tùng giật một cái, lập tức âm thanh đã im bật, bây giờ Trương Thái Tùng có muốn nhận thua cũng không được, trong mắt hần một mảnh sợ hãi, thậm chí có vài tia hối hận, nhưng mà sự oán độc trong đó cũng không thể che giấu được.

Trương Hải nhìn thấy cái loại tâm tình này của hần thì càng thêm chắc chắn về quyết định của mình. Hần nhẹ nhàng cầm cái chân của Trương Thái Tùng lên, ngấm ngấm một chút, người ta còn đang tưởng hần có sở thích biến thái thì chợt “rắc” một tiếng, âm thanh xương gãy đã vang lên, cái chân của Trương Thái Tùng đã vận vẹo, khớp này lệch sang khớp kia rồi.

“Rắc” một cái nữa, chân còn lại cũng không thoát khỏi cảnh bị thảm này, mọi người trong phòng tập nghe thấy âm thanh này thì đều im bật, ánh mắt hơi hoảng sợ nhìn lên trên đài, còn Trương Thái Tùng thì có muốn kêu gào cũng chẳng nổi, trong cổ họng chỉ phát ra âm thanh “ồ ồ” như đang muốn thét lên

vậy.

Trương Hải lúc này đang muốn cho thằng này nhập viện nửa năm một năm, khỏi phải tham gia tập huấn, để xem lúc ấy nó còn có thể đi nhận truyền thừa nữa không? Nếu đim nó xuống, làm nó mãi mãi không ngóc đầu lên được thì nó còn báo thù kiểu gì nữa?

Mới chỉ vịn vài cái khớp vẫn chưa đủ độ, như thế này thì chỉ nghỉ ngơi một tháng là có thể phục hồi rồi, Trương Hải giờ chân lên, muốn đạp xuống một cái cho xương chân thằng này nứt ra, đến lúc ấy thì phải nằm viện lâu rồi.

- Dừng tay!

Một tiếng hét chói tai vang lên, cùng với đó là một thân hình xinh đẹp tiến vào trong phòng tập. Trương Linh Tuyền lúc này đang vô cùng bức bối, vừa mới đi ra ngoài xử lý một chút chuyện mà trong này đã loạn như thế rồi. Nhưng âm thanh của nàng vẫn không cản được Trương Hải, bàn chân của hắn không hề lưu tình giẫm thẳng xuống, lại một âm thanh ken két rợn tóc gáy vang lên, xương của Trương Thái Tùng đã bị nghiền cho suýt vỡ vụn thành từng mảnh.

Trương Hải lúc này mới làm như vừa nghe thấy âm thanh của Trương Linh Tuyền, vẻ mặt ngạc nhiên đứng sang một bên. Trương Linh Tuyền tức giận chất vấn:

- Thằng rồi thì thôi! Tại sao lại còn ra tay nặng như vậy? Hôm nọ em sinh sự với Phạm Đức Linh còn chưa đủ hay sao?

Trương Hải lúc này bình tĩnh giải thích:

- Thưa cô! Thứ nhất em chưa thắng, đối thủ vẫn còn mở mắt thao láo ra thế kia nhưng không chịu nhận thua, em thắng làm sao được? Vì thế mới đánh tiếp! Thứ hai, chuyện hôm nay và cả chuyện hôm trước đều không phải do em sinh sự, mà là họ sinh sự với em! Cô có thể hỏi tất cả những người ở đây, hơn nữa thằng này không chỉ sinh sự với em một lần, mà còn rất nhiều lần. Trước đây em nhìn là vì nó học cùng trường, nhưng hôm nay sắp vào đợt tập huấn, em không muốn phải đi chung với một thằng như nó! Hơn nữa thằng này cũng làm phiền không ít người, em đánh nó cũng là đúng ý của mọi người mà thôi!

Trương Linh Tuyền nghe hắn nói một tràng mà tròn tròn mắt, sau khi có người xác định những lời hắn nói là hoàn toàn đúng thì hít sâu một hơi. Giọng nói đã bình tĩnh lại nhưng vẫn cố duy trì quan điểm của mình:

- Dù là như vậy em cũng không nên ra tay nặng như thế chứ?

- Nặng? Em chỉ muốn đuổi nó ra khỏi trường này mà thôi! Xin hỏi nếu hôm nay em không làm thế thì nó có bị đuổi không? Chắc chắn là không bởi vì từ trước đến nay nó đã đánh đấm rất nhiều, trăn lột rất nhiều nhưng có làm sao đâu? Nhà trường không đuổi là vì thực lực của nó trước đây mạnh thứ tư ở trường này! Vậy được, hôm nay em mạnh hơn nó thì đích thân em sẽ đuổi nó cút!

Trương Linh Tuyền chột tràm mặt, nàng biết là trong trường học trước đây không cấm đánh nhau, bởi vì việc mạnh được yếu thua sau khi ra trường vốn là quy định của khủng long giới. Vì thế loại người như Trương Thái Tùng thì nơi đâu cũng có, nhưng không bao giờ bị đuổi cả. Tuy rằng trong đợt sơ duyệt tại trường này có cấm đánh đấm bừa bãi nhưng cũng không cấm khiêu chiến, nàng cũng không đuổi được Trương Thái Tùng ra. Nghĩ lại, năm ngoái thành tích chẳng ra sao không phải là do những thằng như thế này phá phách trong lúc tập huấn trong rừng hay sao?

Trương Linh Tuyền ngẫm nghĩ rồi gật gật đầu, không nói gì nữa mà quay đầu đi. Trước khi đi nàng để lại một câu, từ ngày mai, thậm chí trong cả đợt tập huấn Trương Hải phải ở gần cô, không cho phép tự tiện gây sự với người khác.

Trương Linh Tuyền quyết định giám sát Trương Hải, bởi vì ở tuổi của hắn thì những hành động như thế này là quá bạo lực. Tuy rằng lớn lên thì cần phải như vậy nhưng nếu bây giờ để Trương Hải lại làm thêm vài lần như thế nữa thì không ổn. Sự bạo lực, sức mạnh là cần thiết trong sinh tồn ở khủng long giới nhưng cũng phải áp dụng đúng chỗ, theo Trương Linh Tuyền thì trong một môi trường toàn học sinh còn chưa tốt nghiệp thế này đúng là không thích hợp.

Thế là từ hôm đấy Trương Hải chính thức chuyển đến ở trong căn phòng bên cạnh Trương Linh Tuyền, đôi ngọ này cũng chỉ có mình hắn mà thôi. Mặc dù ở gần mỹ nữ nhưng Trương Hải lại khó chịu vô cùng, thứ nhất là vì hắn còn bé tí tẹo, biết gì về chuyện nam nữ mà cảm thấy hứng thú, thứ hai là bà cô này không phải là mẫu người hắn thích, hắn thích kiểu người ôn nhu hiền thực cơ. Còn điều thứ ba, cũng là quan trọng nhất, đó là Trương Linh Tuyền lúc nào cũng giám sát hắn, tập luyện kiểu gì cũng bị nàng nhìn chăm chăm, hình như còn có ý học trộm của hắn thì phải, Trương Hải cũng không ngại cho nàng thấy vài chiêu nhưng mà mấy món nội kinh nội kiêu thì không dám thò ra.

Còn việc lên đài thi đấu thì gần như là cấm tiệt, mặc dù nàng chỉ nói rất nhẹ nhàng, giống như khuyên bảo Trương Hải không nên lên đài nhưng hắn lại hiểu theo nghĩa bắt buộc. Mà dù thế nào đi nữa thì Trương Hải cũng chẳng ham hố gì việc lên đánh đấm cho người khác xem cả, chẳng qua hai lần trước hắn bị người ta gây sự mà thôi.

Cũng còn may là Trương Hải không bị cấm giao lưu với các bạn khác. Trong thời gian này có rất nhiều người tiếp xúc với hắn, có đưa thi đến ca tụng, có đưa thi đến làm quen bình thường, bảo sau này giúp đỡ nhau tý, có đưa thi hèn mọn lên hỏi sống bên cạnh mỹ nữ kia thế nào... Trương Hải mặc dù đau hết cả đầu nhưng cũng khá vui, mấy đứa này đều là trẻ con, trong người không có toan tính gì nhiều, đến làm quen cũng chỉ vì thấy hắn khá mạnh, xứng đáng làm bạn mà thôi.

Trong tâm lý của trẻ con thì chữ “bạn” được định nghĩa là những người có thể thường xuyên giao lưu với mình. Nếu không có cùng sở thích thì ít nhất cũng phải có thực lực sà sà với mình, trong xã hội hiện đại thì thực lực chính là sức học, còn trong thế giới này thì chính là sức mạnh.

Trương Hải trước kia quá yếu đuối, làm bạn với hắn thì chẳng có gì học tập được cả, hơn nữa hắn lúc nào cũng lảm lảm lý lý, nhìn đã muốn tách ra rồi nên chẳng ai muốn làm quen cả. Cũng may hồi trước có Phạm Đức Huy thực lực củi bắp không kém đến làm bạn, lý do ban đầu có lẽ cũng là do hai thằng có thực lực sần sần nhau nên mới trở thành bạn được.

Bây giờ thì tốt rồi, Trương Hải cũng có nhiều bạn hơn, mấy người tiếp xúc với hắn thì còn dần phát hiện ra hắn có rất nhiều thứ hay ho, việc đàn hát cũng là số một. Còn Phạm Đức Huy gần đây cũng lên đài đánh mấy trận, tuy cũng có thua có thắng nhưng chứng tỏ thực lực của hắn cũng thuộc loại không tồi, hơn nữa lúc nào cũng đi bên cạnh Trương Hải nên cũng có thêm nhiều bạn hơn.

Cuộc sống của một học sinh thật tốt đẹp, tiếc là cũng sắp kết thúc rồi. Hai tuần sau, mọi người đều tập trung ở sân trường, nghe Trương Linh Tuyền thông báo một chút về nội dung đợt tập huấn sắp diễn ra. Đợt tập huấn này sẽ không đơn giản với những đứa trẻ, nhưng đó cũng sẽ là một hồi ức đẹp nhất trong đời của mỗi học sinh: rừng rậm, khủng long, đồng đội, chiến đấu! Những thứ đó sẽ diễn ra lần đầu tiên trong đời họ, cũng là một kỷ niệm đậm dấu ấn nhất.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Trần Mạnh Thắng - Thiên Tài Ankylo

Tất cả các học sinh đứng dưới sân, sắc mặt ai nấy đều có sự hồi hộp, lo lắng, nhưng sự hưng phấn trong con người vẫn không thể dấu đi được.

Người khủng long vốn có máu mao hiểm trong người, tính tò mò cũng cực cao. Tuy rằng nhiều người vì thế mà chết mất xác nhưng cha mẹ lại không bao giờ cấm con mình bước tiếp con đường đó, bởi vì đó đã là một truyền thống rồi.

Hơn nữa đợt tập huấn này không có nhiều nguy hiểm, mỗi năm trên cả Bạo quốc có đến gần hai triệu học sinh tham gia tập huấn nhưng con số tử vong cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Tuy rằng nói là vẫn còn nguy hiểm nhưng mà tỷ lệ nhỏ như thế thì cũng không đáng lo, chẳng lẽ chỉ vì cái tỷ lệ một hai phần triệu này mà ngăn cấm con mình mở rộng kiến thức hay sao?

Trương Linh Tuyền đứng trên đài, sắc mặt nghiêm túc, nàng cầm lấy một đạo cụ khuếch đại âm thanh (tạm gọi là cái mic đi) ở bên cạnh rồi cất giọng nói vang vọng toàn trường:

- Ngày mai là ngày chính thức diễn ra tập huấn! Chúng ta sẽ không đi đâu quá xa, mục tiêu chỉ là cánh rừng ở ngoại thành phía đông một trăm cây số. Sẽ không có phương tiện đi lại nào, tất cả mọi người sẽ cùng “hành quân”, một trăm cây số không phải là dài, cô tin là các em có thể chịu đựng được. Những người nào không đủ năng lực chịu đựng cuộc hành quân ngắn này thì có thể lên tiếng, sẽ ngay lập tức có phương tiện tới đưa các em về tận nhà, nhưng từ nay cũng đừng mơ tưởng đến chuyện truyền thừa nữa.

Những học sinh nghe thế thì thầm nắm chặt tay, thầm nhủ trong lòng một trăm cây số không là cái gì cả, sau này còn phải chịu đựng những chặng đường dài hơn thế nhiều, nếu mà một đoạn ngắn thế này đã không chịu nổi thì còn mơ ước gì đến hai chữ “sức mạnh” nữa.

- Đồng thời, lúc này đây cô sẽ tuyên bố một danh sách, đây là những người bị loại ngay từ đợt sơ duyệt này. Những ai có tên mời bước ra khỏi hàng.

Sau đó Trương Linh Tuyền lên tiếng đọc một danh sách khoảng hơn mười cái tên, đó đều là những thằng ngày thường hay bắt nạt kẻ yếu, tụ tập với nhau kiêu căng hống hách trong trường. Những lời Trương Hải nói hôm nọ đã làm cho nàng nhận ra một chút gì đó, số dĩ năng ngoài thành tích thấp là do có những phần tử sâu một thể này phá phách trong đợt tập huấn. Bọn chúng sau lưng nàng lên lên bắt những người yếu nhất làm phục vụ cho mình, làm cho những học sinh kia không thể tập luyện được gì, nàng biết nhưng lại quá muộn, lúc đó đã có một số lượng lớn học sinh bị yếu kém đi hẳn, thành tích thậm chí còn kém hơn cả những giáo quan trước.

Những người yếu kém thì có thể loại dần trong lúc tập huấn, còn những thằng sâu một thể này thì phải sớm loại trừ ngay từ đầu. Những thằng kia nghe thấy tên mình thì sắc mặt ngỡ ngàng, hoảng sợ, sau đó lại chuyển sang tức giận, không phục, có một thằng liều mạng lên tiếng nói:

- Em không phục! Có rất nhiều đứa yếu hơn em tại sao lại qua được, còn em lại bị loại! Không công bằng!

Trương Linh Tuyền trừng mắt một cái làm cho thằng kia im bật, lúc này nàng lại hạ giọng nói:

- Yếu? Được rồi, cứ cho là các em khá mạnh, rồi sao? Trước đây các em dùng sức mạnh ấy thế nào? Và dự định dùng sức mạnh trong đợt tập huấn này thế nào? Được rồi, không nói đến chuyện ấy nữa, các em cho là mình mạnh thì tất cả xông lên đi, ai động vào được tóc của cô thì người đó sẽ được qua.

Trương Linh Tuyền lạnh nhạt nói xong thì bỏ cái mic qua một bên, hơn chục thằng nhóc nhìn nhau, cuối cùng cắn răng một cái cùng xông lên, đứa nào đứa nấy tung hết tốc độ nhằm vào mái tóc dài của Trương Linh Tuyền, mong rằng có cơ hội dành cho mình.

Nhưng mà Trương Linh Tuyền lại chỉ vừa cười khẩy vừa tiếp đón chúng như một lũ không đáng tiền, một thằng lợi dụng lúc những thằng kia đang đối phó Trương Linh Tuyền thì lên ra đằng sau, ý đồ muốn giật lấy tóc nàng một cái. Nhưng hắn còn chưa kịp động vào thì một bóng người còn nhanh hơn đã vượt lên trên, dùng mảnh lao thẳng vào, thằng kia cũng biết mình bị lỡ thời cơ, nhanh chóng tăng hết tốc độ đuổi theo, hắn biết nếu để cho thằng kia

động vào trước thì giáo quan sẽ tránh đi, đến lúc đó hẳn có muốn chạm vào cũng không nổi.

Hai thằng cứ tranh nhau mà không biết động tĩnh tranh đoạt của mình đều bị Trương Linh Tuyền biết được, khi chúng còn đang đua nhau tới gần thì nàng chột ngã người sang một bên, trọng tâm trùng xuống, bàn chân thon dài quét một đường làm cho cả hai thằng bỏ nhào về phía trước. Bốn thằng vừa nãy đang đối phó với Trương Linh Tuyền không kịp đề phòng, bị hai thằng kia lao thẳng vào ngã chổng vó ra đất.

Cùng lúc đó có hai thằng nhào lên tập kích từ đằng sau, Trương Linh Tuyền chống hai tay xuống đất, hai chân vung thẳng lên theo thế đá ngựa tiêu chuẩn, cũng may nàng còn nương tay đá vào ngực chứ vào đầu thì hai thằng này có khi bị chấn thương sọ não rồi.

Lại thêm một thời gian trôi qua, số người còn đứng được chỉ còn lại hai, trong đó có một thằng làm Trương Hải khá chú ý, từ đầu đến giờ hẳn không hề ra tay nhiều, chỉ chăm chăm đứng bên ngoài chờ đợi thời cơ. Nó ra tay hai lần đều suýt nữa thì thành công, đúng lúc đó bị Trương Linh Tuyền cản lại, nhưng thằng này không dính đòn giống lũ kia mà lại nhanh nhẹn tránh được, Trương Hải nhìn thật kỹ, cuối cùng phát hiện ra thằng này đang che giấu thực lực thật sự, có lẽ nó cũng không hề kém Phạm Đức Linh một chút nào cả.

Bây giờ mục tiêu chỉ còn lại hai, có muốn đứng nhìn cũng không được, cả hai cùng lao lên một lúc, tốc độ đều rất nhanh nhưng Trương Linh Tuyền cũng chỉ lắc lắc đầu, ánh mắt hơi thâm ý nhìn vào tên đang cố che giấu kia. Hai cánh tay nồn nà của nàng đưa ra bắt lấy hai chân đang một trước một sau vung đến, bàn tay tuy nhỏ bé nhưng cứ như gọng kềm làm hai tên kia không cách nào thoát được. Trương Linh Tuyền khẽ xoay người một cái ném thẳng hai tên kia về hai hướng khác nhau, một tên bay thẳng vào tường đánh rầm một cái, quá đau đớn mà ngất đi, chỉ còn lại tên mà Trương Hải đang chú ý thì bay chéo lên trời.

Hắn ở trên không trung cố gắng giãy dụa, sau đó ánh mắt chột biến thành màu đỏ, làn da cũng dần dần biến trở thành màu lục nhạt, hai tay cũng trở nên to và đầy sức mạnh, thậm chí còn xuất hiện một lớp giáp dày giống như sắt thép. Hắn xoay người đạp chân lên thân cây thật mạnh, sau đó thì lao thẳng về phía Trương Linh Tuyền như một viên đạn pháo. Ánh mắt của Trương Linh Tuyền cũng hơi đổi, nhưng trong đó phần nhiều là sự hưng phấn vui mừng, không ngờ đợt tập huấn này lại kiếm được hai... không, là ba thiên tài. Nhưng mà nàng cũng không nương tay để thằng này qua cửa ải thế đâu!

Chỉ thấy Trương Linh Tuyền hơi hốt tay lên chặn đứng cú đâm ngàn cân kia, tuy rằng nói lực tay của Tộc rất yếu nhưng những cao thủ thì đều biết cách khắc phục nhược điểm này, lúc đối đầu với đối thủ cùng cấp thì đó vẫn là một nhược điểm nhỏ nhưng nếu đối phó với kẻ kém hơn hẳn mình thì không có vấn đề gì hết.

Một cú đâm thất bại, bàn tay còn lại nhanh chóng đưa ra tấn công, Trương Linh Tuyền cũng chỉ cười nhạt, đưa chân lên đá thẳng vào vùng eo của hắn. Nhưng lúc này hẳn không né tránh mà đưa thẳng người ra tiếp đón cú đá kinh khủng kia, bàn tay vẫn đưa lên phía trước như xé gió, không hề buông tha cái trán của Trương Linh Tuyền.

“Bình!” Cú đá nện lên thân hắn làm cho hắn hừ lên một tiếng đau đớn, người cũng vẹo qua một bên, lớp giáp gần như lõm lại, nhưng bàn tay của hắn cũng kịp thời nắm được một sợi tóc rất nhỏ của Trương Linh Tuyền. Lúc này tuy đau tới mức ngồi bệt xuống, biến thân cũng mất đi nhưng tên kia vẫn cười cười mãn nguyện, giờ sợi tóc lên với Trương Linh Tuyền.

- Thiên tài của tộc Ankylo (khủng long giáp), rất tốt, em đã qua được sơ duyệt, tên em là gì?

Trương Linh Tuyền không vì chuyện vừa nãy mà tức giận, lúc này chính nàng đã nhường cho hắn, nếu không chỉ cần nàng lùi lại một bước thì hẳn cũng chẳng còn đường mà thắng. Tên này vừa nãy cũng dám liều mạng tiếp một cước của nàng, chứng tỏ hắn cũng rất can đảm, quyết tâm, cú đá đó của Trương Linh Tuyền chính là để thử hắn.

- Em tên là Trần Mạnh Thắng!

Câu trả lời rất ngắn gọn, cũng không hề lễ phép, Trương Linh Tuyền cười nhẹ nói tiếp:

- Nói cho cô biết em đã biến thân được từ lúc nào?

Điểm này khá quan trọng, thằng này biến thân có vẻ khá thành thực, tuy vẫn chỉ là biến thân cảnh cấp thấp nhưng đã không chế tốt lắm rồi, không bị động giống như Phạm Đức Linh. Nói cách khác là thằng này vẫn luôn che giấu thực lực, hơn nữa lại tự sa đọa để làm một thằng du côn, không biết nó nghĩ gì trong đầu, có phải là một tên biết ẩn nhẫn hay không? Rốt cuộc nó muốn gì?

Sự việc đó là một dấu chấm hỏi, nhưng mà Trương Hải cũng chẳng quan tâm nhiều được đến thế, hắn chỉ biết là thằng này có suy nghĩ chín chắn hơn tuổi rất nhiều, trong này nếu tiếp xúc thì phải đề ý một chút, duy trì quan hệ bình thường còn được chứ thành bạn chí cốt là rất khó.

Trương Linh Tuyền nhìn xung quanh một chút rồi gật đầu, gọi y sĩ đưa mấy đứa khi vào chăm sóc đôi chút, khi nào tỉnh thì đem về nhà. Nàng đồng ý lên tiếng nói với toàn trường:

- Việc hôm nay đã xong rồi, ngày mai tất cả đến trường này tập trung lĩnh số hiệu của mình, cuối cùng sẽ lên đường đến khu rừng rậm kia. Còn bây giờ tất cả giải tán.

Học sinh cũng lũ lượt ra về, Trương Hải cũng thả mình trôi theo dòng người, không có gì phải suy nghĩ. Hai tuần nay hắn cũng đã tu luyện khí được một chút, theo tiêu chuẩn bên trong Tam Huyền đã đủ tư cách chính thức nhập môn, tu luyện cả ba thiên cùng một lúc. Hắn biết mình bây giờ tuy có thể uy phong đôi chút trong cái trường học này nhưng mà vẫn còn yếu đuối lắm, có lẽ cuộc tập huấn này và cả truyền thừa sẽ thực sự là một bước tiến dài dành cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26: Số Hiệu

Tối hôm đó có không ít người mất ngủ, tâm trạng của họ cũng giống như những đứa trẻ sắp được đi xa nhà lần đầu tiên, hồi hộp và lo lắng, phấn khích.

Còn Trương Hải thì lại ngủ thật ngon, hôm nay hắn không muốn tu luyện, mọi khi tu luyện có lúc bị mệt làm hắn dậy muộn, nếu ngày mai mà cũng thế thì không ổn, tốt nhất là ngủ một giấc cho say, sáng mai dậy sớm.

Sáng sớm hôm sau, toàn bộ học sinh tập trung dưới sân trường, xếp hàng chỉnh tề không hề chen lấn, ở trên đài bây giờ đã bày một cái bàn rất lớn, trên đó ngồi khoảng hơn mười người, đó hầu hết là những giáo viên ở trường này, được điều động để phân phát số hiệu cho từng người.

Số hiệu này là một chiếc huy hiệu, bên trên có ghi một con số, tất cả đều được sử dụng ma pháp để chế tạo, mỗi học sinh nhận số hiệu đều phải đặt tay lên bàn để xác nhận thân phận mới được chuyển giao.

Chiếc huy hiệu nhìn như đơn giản nhưng vai trò lại cực kỳ quan trọng, mỗi một huy hiệu là một nửa của một chiếc “chìa khóa”. Tổng cộng có bốn bộ chìa khóa thế này, mỗi một bộ khoảng gần ba triệu chiếc, mỗi năm phát ra một bộ cho học sinh trên toàn Bạo quốc, khi tham gia nhận truyền thừa, đến được thần điện của không gian giới thì phải có đủ ba triệu chiếc chìa khóa này mới mở được cánh cổng ấy ra.

Tạm thời chưa nói đến chuyện này, chúng học sinh mới chỉ biết được chiếc huy hiệu này dùng để chứng minh thân phận, ngay cả lúc tiếp nhận truyền thừa cũng dùng đến nên không được phép làm mất.

Trương Hải chờ khoảng hai tiếng thì đến lượt mình, hắn nhẹ nhàng lên làm hết thủ tục và tiếp nhận số của mình. Đó là một cái huy hiệu màu bạc, trang trí cũng không có gì nhiều, chỉ là trên đó có khắc số 4196. Đây cũng là do Trương Linh Tuyền đã lấy những số hiệu này ở chỗ dòng họ từ hai năm trước nên mới có những số nhỏ như thế, ở những nơi xa xôi khác có khi tiếp nhận đến số một triệu thì tác giả và độc giả có nát óc cũng chẳng nhớ nổi.

Hải lòng gật gật đầu, Trương Hải cất bước ra khỏi trường, đang định nói tiếp vào đoàn người kia thì chợt bị gọi giật lại, một giọng nói thánh thót vang lên tại hắn:

- Trương Hải! Không nhớ cô đã nói gì hay sao? Trong cả đợt tập huấn em đều phải để cô giám sát, không được tự tiện đi lung tung.

Trương Hải sững sốt, cái gì thế này? Chẳng lẽ mình lại bị bà cô này để ý? Không phải chứ? Thực sự thì Trương Linh Tuyền cũng đặt tâm chú ý vào rất nhiều học sinh, chỉ riêng ba người là Trương Hải, Phạm Đức Linh và Trần Mạnh Thắng thì được nàng “chiếu cố” hơn một chút. Bởi vì số học sinh đi tập huấn là khá đông, khoảng trên hai nghìn người, Trương Linh Tuyền không thể lúc nào cũng chạy chỗ này chỗ khác để coi chừng bọn họ được nên những người được để ý sẽ phải tập trung lại một chỗ, thuận tiện để theo dõi khả năng của từng người, hơn nữa còn có thể tiện nâng mức độ khó của nhiệm vụ cho những người này.

Tuy rằng khắc khổ hơn những người khác nhưng mà được chú ý thế này không phải là không có tác dụng, nên nhớ trước khi chính thức nhận truyền thừa thì còn phải trải qua một vòng thi đấu loại trực tiếp, số học sinh tham gia sẽ bị loại thêm một nửa, nhưng những người được “bảo kê”. Tất nhiên những người được hưởng ưu đãi này đều phải có bằng chứng về năng lực, lúc ấy sẽ tránh được trường hợp hai người cùng có tài năng nhưng lại đụng độ nhau, bị loại ra một cách đáng tiếc.

Sau khi đã được Trương Linh Tuyền giải thích rõ ràng giữa cái lợi và cái hại, Trương Hải trầm ngâm một chút rồi gật đầu. Tiếp nhận huấn luyện khắc khổ hơn cũng tốt, thực lực tăng tiến nhanh hơn, hơn nữa còn có thể hưởng được ưu đãi kia cũng không tồi. Chẳng phải chỉ là để cho bà cô này soi một chút thôi sao? Với thực lực của mình bây giờ có muốn thoát khỏi sự xâm soi ấy cũng không được, thà rằng cứ chủ động mà hưởng thụ cho lành.

Đến giữa trưa thì đã phát xong hoàn toàn các số hiệu, học sinh cũng lên đường hành quân hết rồi. Đến lúc này thì Trương Linh Tuyền và ba... thiên tài của chúng ta mới bắt đầu lên đường, đi phía sau cùng đoàn quân.

Phạm Đức Linh nhìn thấy Trương Hải thì mừng nất lên một cái, nhưng mà trong đó không có bao phần địch ý, chỉ là theo thói quen khiêu khích mà thôi, Trương Hải cũng cười nhẹ coi như không biết. Còn Trần Mạnh Thắng thì đứng trung lập, cười hi hi nói với hai người:

- Xin chào! Tôi là Trần Mạnh Thắng, rất vui được làm quen với các bạn.

Phạm Đức Linh không hề khách khí gì mà nói thẳng:

- Mày là thằng cầm đầu hội... cái gì mà Tự Nghĩa đấy hả? Chẳng phải là một lũ du côn chuyên trấn lột hay sao?

Tự Nghĩa là một cái hội lắt nhắt do mấy thằng du côn trong trường lập ra, đứng đầu chính là thằng Trần Mạnh Thắng này. Phạm Đức Linh hôm qua đã thấy hắn biến thân, nhưng mà trong lòng vẫn không phục, trước nay hắn vẫn coi mình là người đứng đầu trường này, bây giờ lại đầu ra một thằng Trương Hải tự xưng bùng phát, đã thế còn thêm một thằng Biến Thân cảnh nữa! Thật sự là làm cho người ta cảm thấy buồn bực vô cùng.

Trần Mạnh Thắng thờ dài một cái rồi nói:

- Thực sự ban đầu lập ra cái hội đấy cũng chỉ để anh em nói chuyện cho vui, lúc nào bị bắt nạt thì bảo vệ nhau đôi chút mà thôi. Ai mà ngờ sau này chúng nó lại đi trấn lột của người khác chứ...

- Nhưng mà mày cũng ăn uống trên số tiền ấy mà? Thế thì còn thở ngắn than dài cái gì? - Trương Hải nghe đến chỗ đó thì ngắt lời, chỉ trích thẳng vào mặt Trần Mạnh Thắng. Trần Mạnh Thắng cũng vội vàng giải thích:

- Đừng hiểu lầm, tao chưa hề làm thế bao giờ, lúc trước tao có ở trường thì bọn này làm sao dám làm thế chứ? Chẳng qua nửa năm trước tao biến thân lần đầu, lại không có ai bên cạnh kiểm soát nên bị thương nặng, phải nằm viện đến gần đây mới được ra ngoài! Cái danh sách cô Tuyên nhận được có tên tao chắc là do chuyện nghỉ học quá lâu này mà ra, chứ thực sự thì tao chưa từng ăn thứ tiền bẩn ấy bao giờ. Còn danh tiếng của tao trong Tự Nghĩa bang cũng là vì mấy lần đánh đấm hồi trước để bảo vệ anh em mà thôi!

Hai người kia cứ mày tao từ nãy giờ, Trần Mạnh Thắng mà lịch sự quá thì không phải với hoàn cảnh nên cũng mày tao luôn. Còn Phạm Đức Linh nghe đến đó thì trông mắt co rút lại, trong lòng vô cùng kinh hãi. Nửa năm trước đã biến thân? Điều đó chứng tỏ trước đây thằng này còn mạnh hơn cả mình, tại sao lại chưa từng thấy nó có tên trong danh sách mười người mạnh nhất trường chứ? Hắn không kim nổi tò mò mà hỏi:

- Tại sao trước đây tao không hề biết mày mạnh như vậy?

Trần Mạnh Thắng cũng như chẳng có gì dấu diếm, nói thẳng ra:

- Tại trước đây bố tao nói không được phép quá khoa trương ở trường! Tao cũng chẳng biết tại sao nữa nhưng vẫn làm theo. Chỉ là bố tao đã qua đời tháng trước vì lo tiền viện phí cho tao rồi, tao chẳng biết làm gì nữa, trên đời này cũng chẳng còn người thân. Thứ mà tao có thể làm là tự làm cho mình mạnh lên, tao cũng chỉ biết làm duy nhất việc đó thôi. Nhưng mà hôm qua giáo quan ép quá, nếu tao không sử dụng toàn lực thì một cơ hội cũng không còn... tao... không biết đó là đúng hay sai nữa.

Trương Hải nghe thì thấy Trần Mạnh Thắng này có vẻ thành thật, trong lòng hắn cũng không biết có nên tin hay không. Nhưng mà nghĩ lại thì có vẻ tại mình nghĩ hơi nhiều thôi, tại kiếp trước gặp nhiều kẻ biết ẩn nhẫn quá nên bị ám ảnh. Chứ một người mới mười hai tuổi đầu thì biết gì về âm mưu thủ đoạn đây? Nơi này cũng không phải là hoàng cung tranh đấu mà phải tính toán nhau từng bước như vậy.

- Còn mày nữa đây phé vật! Tao không thể không nói mày mới là thằng âm hiểm nhất, giấu giếm điểm điểm cái gì? Mạnh thì cứ tha hồ mà đánh đấm, còn làm ra vẻ lăm lăm lý lý, tao cũng bị mày lừa!

Phạm Đức Linh mặc dù đã thân cận với Trương Hải hơn một chút nhưng mà cách gọi phé vật vẫn không đổi, Trương Hải cũng chẳng ngại mấy cái xưng hô, chỉ cười cười nói:

- Haiz! Hai thằng chúng mày chẳng hiểu gì cả! Mấy thằng thích đánh đấm toàn là loại vai u thịt bắp, nhìn thằng nào thằng nấy như gấu chó vậy! Tao đẹp trai thế này mà lại đi làm trò giống chúng mày hay sao?

Lời nói rất là làm tổn thương đến lòng tự tôn con trẻ, Phạm Đức Linh và Trần Mạnh Thắng nhìn nhìn lại người mình, công nhận là to cao hơn thằng kia nhiều. Nhưng mà gọi Phạm Đức Linh là gấu chó thì còn được chứ nói Trần Mạnh Thắng thì quá đáng thật rồi. Ba thằng nháo nháo một lúc, vừa đi vừa buồn chuyện cũng khá vui vẻ, lúc này thì Trương Linh Tuyên lên tiếng:

- Sắp đến rồi, lát nữa ba đứa phải sắp xếp lều trại ở gần cô, không được cách quá xa. Sau khi vào trong này thì các học sinh sẽ tập làm quen cuộc sống hoang dã một tuần, sau đó sẽ bắt đầu được giao các nhiệm vụ và các hạng mục huấn luyện.

Cả ba người Trương Hải ngẩng đầu lên, phía trước là một khu rừng quyết cổ đại hùng vĩ, mới chỉ nhìn bên ngoài đã thấy các thân cây cao đến hơn 40m, trong mắt những đứa trẻ có thể nói là chọc trời. Từ trong rừng tỏa ra từng luồng không khí là lạ, có mùi thơm tự nhiên, pha lẫn trong đó là chút ít mùi mục rữa của lá cây và xác động vật, luồng không khí ẩm ướt cũng làm cho không ít học sinh cảm thấy khó chịu nhột nhột trong người.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Tổ Đặc Biệt

Hai ngàn học sinh, một con số không hề nhỏ nhưng có bao nhiêu người qua được đợt tập huấn này, bao nhiêu người có đủ bản lĩnh tiếp nhận truyền thừa, và có bao nhiêu người an nhàn sống qua ngày giống như một kẻ tầm thường đây?

Tuy nói rằng mỗi năm có khoảng xấp xỉ ba triệu chiếc huy hiệu như thế này được phát ra trên toàn Bạo quốc, nhưng số người có thể cầm huy hiệu tự tay gắn lên công thần điện chỉ có khoảng hơn năm mươi ngàn. Còn những chiếc huy hiệu bị thất lạc, thậm chí bị hủy đều sẽ chịu lực tác dụng thần kỳ của thần điện mà tự động quay về đúng vị trí, làm cho cánh cổng ấy mở ra.

Nói như vậy là để chứng tỏ tỷ lệ học sinh thất bại là cực lớn, ở trong hai ngàn học sinh này, Trương Linh Tuyên cũng chỉ có thể chọn ra khoảng bốn trăm người đạt yêu cầu mà thôi. Năm ngoài bốn trăm người mà nàng chọn không ngờ có đến hơn ba trăm người còn chưa kịp bước vào công thần điện đã

thất bại ở vòng loại trực tiếp bên ngoài, có thể nói thành tích huấn luyện của nàng thuộc vào loại tệ hại nhất năm ngoài.

Năm nay Trương Linh Tuyền đã rút ra một số kinh nghiệm, nàng đang tràn đầy lòng tin vào bản thân mình. Còn ba đứa đang đi sau nàng thì lại là một niềm hi vọng, bởi vì thành tích huấn luyện không chỉ phụ thuộc vào số lượng mà còn phụ thuộc vào chất lượng của học sinh nữa.

Mới đi đến bên ngoài rừng quyết, số học sinh vì quá mệt khi đi đường, vì không chịu nổi mùi vị và không khí của cánh rừng mà trở nên uể oải, bao nhiêu quyết tâm lúc trước cũng vì sự uể oải này mà bay đi nơi nào. Đến lúc này đã có khoảng ba trăm người được đưa về, mất đi tư cách tiếp tục tập huấn.

Sức của mỗi người là khác nhau, không làm được thì cũng không nên cố quá làm gì! Hơn hai nghìn học sinh bây giờ chỉ còn lại gần một ngàn tám, Trương Linh Tuyền nhìn thế thì đã hài lòng lắm rồi, bởi vì năm ngoài số người không chịu được bước đầu tiên cũng đến gần bốn trăm.

Tiếp tục đi sâu vào trong rừng một chút, số học sinh bỏ cuộc tiếp tục tăng lên, đến lúc này đã hơn bốn trăm rồi, những ở lại có hơi buồn cho bạn mình không thể bước tiếp, cũng có khinh thường những kẻ bạc nhược, và phần nhiều là quyết tâm không thể bỏ cuộc như bọn chúng.

Đến khoảng giữa chiều, đoàn quân lúc này chỉ còn lại khoảng một ngàn sáu bắt đầu được hạ lệnh cắm trại. Những người yếu hơn thì được nghỉ ngơi đôi chút, những người khỏe mạnh thì đi kiếm gỗ củi, hoa quả... Còn về đồ ăn trong một tuần đầu tiên sẽ hoàn toàn được trợ lý hậu cần cung cấp, và tất nhiên cũng chỉ có một tuần đầu, sau một tuần thì toàn bộ đồ ăn sẽ phải tự kiếm, tự nấu ăn, hậu cần chỉ có trách nhiệm chăm sóc cho những người bị thương hoặc là dạy các học sinh phương pháp làm đồ ăn thế nào mà thôi.

Ba người Trương Hải lúc này được Trương Linh Tuyền đưa đến một khu vực riêng, chỗ này khá tách biệt với khung cảnh nhộn nhạo mất trật tự bên ngoài, rất tĩnh lặng và vắng vẻ.

Ở đây đã có bốn người đứng từ trước, nhìn kỹ lại thì là bốn cô bé, cũng là học sinh tham gia đợt tập huấn này. Bốn người kia thấy Trương Linh Tuyền tới, lại dần theo ba thằng con trai thì thấy hơi kỳ lạ, nhưng không có hỏi nhiều, tuy nhiên vẫn có một đôi mắt sáng quắc nhìn vào Trương Hải và Phạm Đức Linh đang đi cạnh nhau, Trương Hải cũng hơi sững sốt vì đó chính là cô lớp trưởng hay mách lẻo: Nguyễn Khánh Huyền.

Trương Linh Tuyền dẫn hai nhóm gặp nhau rồi bắt đầu lên tiếng:

- Các em là những học sinh tạm thời được coi là xuất sắc nhất trong đợt tập huấn này, ba bạn trai là Phạm Đức Linh, Trương Hải và Trần Mạnh Thắng, bốn bạn gái là Nguyễn Khánh Huyền, Dương Thanh Kỳ, Nguyễn Thu Hà và Phạm Đình Phương. Còn về chủng tộc và khả năng thì các em hãy tự làm quen với nhau đi, cô không giới thiệu nhiều. Các em sau này sẽ là một tổ, nhưng mà không thi hành nhiệm vụ như các tổ khác mà có một nhiệm vụ đặc biệt, cũng nặng hơn bọn họ rất nhiều, đó chính là quan sát và giúp đỡ các nhóm khác hoàn thành nhiệm vụ.

Tất nhiên các em còn có những nhiệm vụ riêng của nhóm mình, độ khó cũng cao hơn, đòi hỏi sự đồng lòng của các thành viên! Thôi được rồi, bây giờ các em ở lại đây cùng nhau dựng trại trong khu này với cả dụng cụ cho cô luôn nhé! Thức ăn của các em cũng không được phát như những bạn kia mà phải tự tìm ngay từ bây giờ, tất nhiên là cũng phải tìm luôn cho cô nên chịu khó một tý đi nhé! Cô đi trước đây.

Trương Linh Tuyền bỏ đi làm cho cả đám tròn tròn mắt, giáo quan gì mà cứ như bà tướng, bắt bọn họ phải phục vụ từng thứ! Nhưng mà không ai dám liều mạng làm trái cả, đành phải chấp nhận số phận mà thôi.

Cả đám nhìn nhau một lúc, vẫn là Nguyễn Khánh Huyền hoạt bát nhất, đứng ra giữa nói:

- Trương Hải, Phạm Đức Linh! Không ngờ hai bạn cũng được vào đây! Thôi được rồi đừng nhìn nhau nữa, làm quen một chút đi, sau này chúng ta còn phải làm việc chung, đến tên tuổi cũng không biết thì còn làm gì nữa. Thôi để mình giới thiệu tên này trước nhé! Hần tên là Trương Hải, thuộc Trex tộc, khả năng lớn nhất là đánh đám, còn biết tạo lửa và mấy trò linh tinh giải trí khác. Nào... các bạn giới thiệu đi!

Trương Hải tròn tròn mắt, con bé này không tự giới thiệu về mình mà lại đi giới thiệu về hần! Khoe chồng hả? Bây giờ bảo hần còn mở miệng giới thiệu cái đếch gì? Nguyễn Khánh Huyền thuộc chủng tộc nào hần còn không biết mà...

Nguyễn Khánh Huyền cũng đã khá quen thuộc ba cô bé kia nên họ cũng không từ chối ý tốt của cô bạn này, lần lượt lên tiếng giới thiệu:

- Tôi là Nguyễn Thu Hà, tộc Stego (Stegosaur, một nhánh của khủng long sừng), là một chi của Cerat. Sở trường là tri thức về cây cỏ, ngoài ra thì còn tuyệt chiêu lấy thịt đè người cũng là một phần.

Lên tiếng đầu tiên là một con bé hơi mập, tộc Stego là một chủng tộc đầy đặn, do tiến hóa từ một loại khủng long ăn cỏ lười biếng nên thứ mà họ am hiểu nhất chính là các loại cây cỏ. Ngoài ra lợi dụng thân hình nặng hơn người của mình nên các chiêu thức của Stego hầu hết là vật, quật, khá giống đường lối của Sumo.

- Dương Thanh Kỳ, tộc... Sauro (khủng long cổ dài).

Lên tiếng tiếp theo là một cô bé rất cao ráo, thậm chí còn cao hơn Trương Hải nửa cái đầu, làn da trắng muốt, khuôn mặt xinh xắn hồng hào với cái cổ cao cao trắng ngần làm cho Trương Hải cứ ngỡ như nàng là một con thiên nga cao ngạo vậy. Nàng nói đến đó thì hơi chần chừ bởi vì tộc Sauro vốn khá ít ở Bạo quốc, Sauro vốn dĩ là hoàng gia của Bình quốc, thế lực lớn nhất của khủng long giới.

- Cha mẹ mình vốn đến từ Bình quốc nhưng mình sinh ra và lớn lên ở đây! Sở trường của mình là một số năng lực kỳ dị... nhưng mà bây giờ vận dụng chưa thành thực, mới chỉ làm được cách không lấy vật ở cấp thấp nhất, tối đa chỉ bắt được một cái lá mà thôi. Ngoài ra thì trong chiến đấu mình không giỏi đánh tay không mà hay dùng "roi", đó cũng coi như là một sở trường.

Trương Hải chợt nổi lên hứng thú, cách không lấy vật... xem ra khá giống cách dụng khí, xem cách mà Trex tộc chiến đấu thì hầu hết là thân thể, còn Sauro thì có vẻ thiên về khí một chút nhỉ? Xem ra ba trường phái tu luyện kia đều có trong huyết mạch của người khủng long, nhưng tại sao huyết mạch của mình không có, mà lại có thể học ở trong một cuốn sách có từ trong giấc mơ chứ? Quái lạ...

Trương Hải dần dần phát hiện ra sức mạnh của người khủng long về cơ bản cũng khá giống với những gì mà mình biết, xem ra chỉ là đường lối phát triển khác nhau, còn các loại sức mạnh thì vẫn như nhau mà thôi.

Dương Thanh Kỳ ban đầu còn lo có người hỏi tại sao không ở Bình quốc nhận truyền thừa mà sang đây làm gì, nhưng xem ra bây giờ không cần lo nữa, điều đó chẳng được ai quan tâm cả. Thực sự thì chính nàng cũng từng hỏi cha mẹ như vậy nhưng họ lại bảo là ở đâu cũng như nhau, thần điện chỉ có một, tại người ta thích phân biệt mà thôi!

Còn một cô bé cuối cùng, tuy rằng không xinh đẹp như Nguyễn Minh Huyền hay Dương Thanh Kỳ nhưng nhìn cũng rất vừa mắt, cũng gọi là thanh tú. Nhưng mà khuôn mặt của nàng thì lại lạnh lùng, miệng cũng không muốn mở nhiều mà chỉ nói ngắn gọn:

- Phạm Đình Phương! Trex tộc!

Không khí nhất thời hơi ngưng lại, nhưng mọi người cũng chẳng để ý nhiều, thái độ của người ta thế nào thì mặc kệ thôi! Chỉ có Trương Hải hơi nhìn nhìn Phạm Đình Phương một chút, khoe miệng nhếch lên, theo hần đoán thì cô bé này là Trex tộc hệ thủy, không, có lẽ phải gọi là hệ băng mới đúng. Về ngoài này có lẽ là do huyết mạch rồi, có trách cũng không được, xem ra có vẻ trái ngược hoàn toàn với dạng tính cách hỏa bạo của Trex tộc hệ hỏa.

Nhưng mà xem ra thằng Phạm Đức Linh nghe thấy hai chữ “Trex tộc” thì hai mắt sáng ngời, từ nãy giờ nó đã để ý đến con bé này rồi, sau khi suy đoán ra nàng là Trex tộc hệ băng thì càng thêm hứng thú. Bởi vì từ nhỏ Phạm Đức Linh đã nhìn thấy nhiều Trex tộc hệ hỏa nhưng mà hần không cảm thấy hứng thú gì với mấy mẫu bạo long ấy, nhưng không ngờ hôm nay lại gặp được một con bé cùng tộc, hơn nữa lại trái ngược hoàn toàn làm cho Phạm Đức Linh bị ấn tượng mạnh.

Cái này hình như gọi là âm thì hút dương thì phải...

- Trần Mạnh Thắng, tộc Ankylo, sở trường là... chịu đòn.

Trần Mạnh Thắng cố tình nói đùa một chút, thực sự thì hần lý đòn hơn bất kỳ một ai khác trong bảy người này nên nói thế cũng không sai. Nhưng mà nếu vì thế mà coi thường công kích của hần thì nhầm, lớp giáp cứng không chỉ để bảo vệ mà còn là một thứ vũ khí, tưởng tượng có một tên đeo găng tay sắt đâm vào mồm bạn xem nó có đau hơn là một bàn tay bằng xương bằng thịt không?

Đến lượt Phạm Đức Linh thì hần cứ như là ngồi trên đồng lửa, lấp ba lấp bấp giới thiệu, lại nhìn nhìn về mặt của Phạm Đình Phương nhưng cô bé vẫn cứ lạnh nhạt nhìn đi chỗ khác làm cho hần thất hết cả vọng. Trương Hải nhìn mà thâm buồn cười, thằng này mọi khi thì tinh tướng nhưng không ngờ lại là thẳng nhất gái. Trương Hải nhìn quanh một chút, cuối cùng phát hiện ra chính người lên tiếng đầu tiên lại là người chưa giới thiệu.

Hần lên tiếng hỏi thì Nguyễn Khánh Huyền lại hơi lúng túng, cuối cùng cũng không nói ra, mọi người cũng không hỏi nữa, chỉ coi như con bé này là một người có vẻ hăng hái nhưng bản thân thì lại hướng nội, thích tự kỷ là được rồi.

Lúc giới thiệu xong thì Trương Linh Tuyền cũng trở lại, nàng đem theo một số lều trại đưa cho mấy đứa, và lên tiếng nói:

- Giới thiệu xong rồi thì bắt đầu dựng trại và làm việc đi thôi! Từ nay tổ của các em sẽ là tổ đặc biệt! Bởi vì nhiệm vụ mà các em thực hiện luôn đặc biệt hơn những bạn khác. Hơn nữa cô nói trước, nếu có thể thực hiện tốt tất cả nhiệm vụ được giao thì cả bảy em sẽ được đặc cách qua vòng đầu loại trực tiếp trước truyền thừa. Hãy cố gắng lên.

Trương Linh Tuyền đang cố gắng động viên bọn họ, những người được coi là xuất sắc nhất. Nhưng liệu cái tổ đội này có thực sự xuất sắc hay không? Điều đó thì chỉ có trời và tác giả mới biết chính xác trăm phần trăm được!

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Lần Đầu Đi Săn

Phạm Đức Linh và Trần Mạnh Thắng được coi là to cao nhất, cho bọn chúng đi dựng lều. Nguyễn Thu Hà có sở trường về các loại cây cỏ nên việc đi kiếm chút rau dưa hoa quả được giao cho nàng, người trợ giúp là Dương Thanh Kỳ vì có trò cách không lấy vật và dùng roi, hái quả trên cao cũng dễ hơn. Trương Hải rất được “ưu ái”, được phân việc nhẹ là đi kiếm ít củi hoặc dây leo khô, lá khô để đốt, vừa kiêm thêm việc đi kiếm thịt về làm đồ ăn. Còn lại hai cô bé Nguyễn Khánh Huyền và Phạm Đình Phương thì đi chuẩn bị nước sôi, đồ dùng để nấu ăn.

Tất cả những phân công này đều là do Nguyễn Khánh Huyền làm ra, xem ra cô bé là một người rất có tài chỉ đạo, mọi người đều thấy hợp lý nên chẳng hề phản đối mà làm theo như vậy. Trong một tổ đội thế này thì có một người điều phối, phân công là cực kỳ hữu ích, nếu như ai cũng tự làm theo ý mình thì một tổ đội còn lâu mới tồn tại được, việc tan rã chỉ là chẳng sớm thì muộn.

Trương Hải lúc này cũng không phân đôi gì mà cất bước đi sâu vào trong rừng một chút để thực hành chức trách được giao. Cả một vùng quanh đây đều có đủ đồ ăn cho học sinh kiếm, còn những sinh vật to lớn nguy hiểm thì đều đã bị phủ thành chủ điều động người đuổi đi sạch. Đây cũng là tạo một môi trường tạm đủ an toàn cho các học sinh, để cho chúng quen dần rồi lại tiếp tục đi sâu vào trong rừng, nâng cao độ nguy hiểm lên.

Trương Hải đi một lúc thì đã kiếm được cả một đồng lá khô và dây leo khô, còn cành cây khô thì không có, bởi vì cây quyết có rất ít cành, thậm chí còn có cây không có cành nữa.

Nhưng mà bây giờ kiếm thịt bằng cách nào đây? Nguyễn Khánh Huyền bảo hắn có tốc độ nhanh nên còn đuổi được mấy con khủng long loại nhỏ kia, nhưng chẳng lẽ cứ đi đi lại lại thế này xem gặp được con nào không thì bắt à?

Suy nghĩ một chút, Trương Hải cố gắng nhớ đến các tri thức về khủng long của mình, hình như trong đó có nói có một số loại ăn xác thối thì phải. Nếu thế thì có thể lần theo mùi hôi thối ở trong rừng này để tìm đến chúng.

Cố gắng giương cái mũi lên để hít những hơi hôi thối kia vào (>.<), Trương Hải lần dò từng bước thật nhẹ nhàng về hướng đó. Sau khoảng một giờ, quả nhiên hắn nghe thấy phía trước có tiếng sột soạt của lá cây bị giẫm lên, hơn nữa còn có tiếng nhóp nhép như có sinh vật đang nhai cái gì đó.

Nấp sau một bụi cây dương xỉ lùn, Trương Hải nhìn nhìn về hướng âm thanh đó, ánh mắt của hắn trở nên mừng rỡ, bởi vì ở phía trước có một con khủng long đang ăn xác thối, cái xác ở dưới xem ra là của một con khủng long ăn cỏ, chắc đã bị giết chết từ trước khi đoàn người của Trương Hải tới đây.

Con khủng long kia thuộc loại khủng long cỡ nhỏ, nếu đứng thẳng lên thì khoảng đến ngực của Trương Hải, còn đang trong tư thế khom khom ăn thịt thối kia thì cũng chỉ lớn khoảng cỡ con hươu mà thôi.

Nhưng mà số thịt đó cũng đã đủ để cả đội ăn uống rồi, Trương Hải thầm mừng trong lòng nhưng cũng cố gắng trấn tĩnh lại, con khủng long kia lúc này đang mãi ăn nhưng mà nó cũng rất thính, nếu để cho nó cảm thấy nguy hiểm thì chắc chắn là sẽ chạy mất tiêu, đến lúc đó thì mình lại phải đi tìm một con khác.

Trương Hải rón rén lại gần nó, thật nhẹ... thật nhẹ...

“Rắc!” Trương Hải quá đen, tìm mãi trong rừng này không có được cành củi khô nào mà trong đúng lúc rình mò thế này lại giẫm phải, hắn đang cúi ằm lên trong lòng. Nhưng kệ cho hắn có cúi thì con khủng long kia cũng đã kịp chạy đi mất, Trương Hải cuống quýt đuổi theo sau, phải nói là tốc độ của con khủng long kia rất nhanh, nhưng mà tốc độ của Trương Hải còn nhanh hơn thế, chỉ là con khốn nạn kia cứ như là quen thuộc từng góc ngách nơi này, né trái tránh phải làm hắn nhất thời không thể tóm được.

Lúc này Dương Thanh Kỳ và Nguyễn Thu Hà đang hái quả ở một chỗ cũng gần gần đó, Dương Thanh Kỳ còn đang vô cùng tập trung lắng nghe Nguyễn Thu Hà giảng giải đôi chút về các loại thực phẩm trong rừng, giống như loại nào là hoa quả, loại nào có nhiều tinh bột, có thể dùng làm lương thực... Đúng lúc này thì hai nàng chợt nghe tiếng “Kéc! Kéc!” sợ hãi sau lưng, sau đó thì một bóng đen từ sau cái thân cây kia vọt ra nhanh gió, Dương Thanh Kỳ còn chưa kịp phản ứng thì đã bị nó chạy qua quệt cho một cái làm cả người hơi lão đảo. Nàng còn chưa đứng vững thì một bóng người đã vọt ra ngay sau đó, hơn nữa người này dường như đang sừng sốt khi phía trước có người, không kịp tránh nên lao thẳng vào người nàng, làm nàng ngã ngửa ra đất còn kẻ đó thì nằm úp lên người nàng.

Vừa mới nhìn kỹ lại người kia thì đã nhận ra ngay hắn là một trong ba tên con trai được đưa đến hôm nay, hình như tên là Trương Hải thì phải. Nhưng lúc này tên kia không hề nhìn nàng mà ánh mắt lại cứ nhìn chằm chằm về phía trước, hắn nghĩ nàng không sao nên cũng chẳng để ý nhiều, nhưng mà lời nói là hành động của hắn thì lại làm cho Dương Thanh Kỳ thật là muốn khóc.

Hắn lắc lắc đầu, ánh mắt cũng không nhìn nàng, bàn tay thì vỗ vỗ lên ngực nàng, phúi phúi vài cái, sau khi cảm thấy đó là một vùng phẳng bằng rắn chắc thì mới lên tiếng, phán một câu xanh rờn:

- Anh bạn! Xin lỗi nhé!

“Anh bạn”?

Dương Thanh Kỳ sừng sốt, nhưng sau đó thì hiểu ngay, tên này đang tập trung đuổi theo thứ vừa nãy, còn chưa nhìn nàng mà chỉ theo cảm xúc bàn tay mà phán thôi.

Tội nghiệp cho Dương Thanh Kỳ, bấy lâu nay tò mò hỏi mẹ tại sao mẹ lại lừa mà con phăng lý, mãi gần đây mới biết có thứ đó mới chính thức là con gái trưởng thành, trước khi lấy chồng không được cho tên nào động vào. Còn chưa kịp cố gắng phấn đấu thì đã bị tên khốn kia vừa sờ vừa vỗ vào, lại còn lên tiếng phủ nhận nàng là con gái nữa.

Trí tưởng tượng của con gái mới lớn đã làm cho Dương Thanh Kỳ cúi gầm tên khốn kia cả trăm ngàn lần, mi sờ thì thôi đi, lại còn si nhục ta... Không thể tha thứ...

Nhưng nàng còn chưa kịp cúi bái thì tên kia đã đứng dậy, hai chân nhanh chóng chuyển động chạy theo con khủng long kia, hơn nữa chiếc roi yêu quý của nàng vừa bị văng ra ngoài cũng bị hắn thuận tay nhặt mất. Chỉ thấy hắn rất thuần thục vung cái roi lên, vít chặt vào một cành cây trên cao làm nó cong xuống, sau đó thì nhún người, lợi dụng sức bật của mình và cả lực đàn hồi của cành cây để bắn mình lên cao. Khi lên được khoảng hơn ba mét thì lại tiếp tục làm trò đó, chỉ trong vài giây mà hắn đã lên cao được khoảng hơn sáu mét rồi.

Lúc này Trương Hải nắm lấy một dây leo bám chặt ở trên độ cao đó, lấy từ trong người ra một con dao găm sáng loáng, đây chính là con dao hắn dùng sáu ngàn đồng trong chỗ tiền mà bố Phạm Đức Linh cho năm xưa để nhờ ông thợ rèn tốt nhất trong Lạc Diệp thành rèn hộ, có thể nói là sắc bén vô

cùng. Hắn chỉ vung nhẹ một cái mà dây leo kia đã đứt ra, Trương Hải vít chặt vào nó rồi thả mình trôi xuống, đây chính là phong cách Tarzan huyền thoại, dùng để đuổi theo con khủng long kia đúng là quá tốt.

Quả nhiên, từ trên cao nhìn xuống có thể giúp hắn nhìn rõ vị trí của con mồi, còn việc tránh cây thì không khó, chỉ cần đạp chân động tay vài cái là được, con khủng long kia trước đây lợi dụng ưu thế địa hình thì bây giờ đã bị khắc chế lại, nhanh chóng bị Trương Hải đuổi kịp.

Trương Hải buông tay, rơi xuống từ độ cao hơn hai mét, tay phải giờ ra để đè chặt đầu con khủng long xuống, tay trái cầm dao không hề do dự đâm thẳng vào cổ nó, chỉ trong chớp mắt mà con khủng long đáng thương đã hoàn toàn tuyệt khí, nằm im không nhúc nhích.

Hai cô gái đứng sau nhìn thấy cảnh này thì đưa mắt nhìn nhau, trong đó là một mảng ngạc nhiên. Xem ra trong tổ mình đúng là toàn kẻ đặc biệt, một tên trong gây yếu và bình thường thế kia lại có kỹ thuật tốt hơn hẳn những người khác.

Tuy rằng ngạc nhiên nhưng mà việc hắn xúc phạm mình thì không thể tha thứ! Dương Thanh Kỳ bực bội chạy về hướng của Trương Hải, lên tiếng nói:

- Này, cậu kia, vừa nãy cậu đi đứng đụng vào tôi! Bây giờ tính thế nào hả?

Trương Hải lúc này đâu còn tâm trí nào mà trả lời nàng, trên trán của hắn lúc này đang vã ra mồ hôi lạnh, bởi vì lúc nãy nhảy xuống để con khủng long thẳng xuống thì cũng phải lấy thân mình nó làm cái đệm. Khổ nỗi là Trương Hải lại đặt cái đệm ấy theo chiều dọc, trên lưng của nó là cả khúc xương sống cứng cáp, hơn nữa lại còn để hai chân hai bên hông nên cái xương sống ấy sẽ đỡ được vùng giữa hai chân hắn. . .

Cũng may là ban nãy còn hơi lao về phía trước để giảm lực nên không bị sao cả, chỉ hơi nhưng nhức mà thôi. . . nhưng mà trò nghịch dại này làm cho hắn nhất thời không nói được gì, đứng dậy cũng khó khăn. Cũng may là súng và đạn còn nguyên vẹn, nếu không thì sau này làm sao còn làm xạ thủ siêu quần (cái “siêu quần” này là chơi chữ đấy nhé) được nữa. . .

Dương Thanh Kỳ bực bội đi tới trước mặt thì nhìn thấy đáng vẻ như vừa trải qua phẫu thuật của hắn, tay cũng đưa xuống ôm chỗ giữa hai chân. Nàng tuy là bé con nhưng mà mẹ nàng lại dạy dỗ rất tốt về khoản này, biết chỗ đó là cái gì nên sắc mặt chợt đỏ lên, miệng thì mắng nhưng mà mắt vẫn nhìn về phía đó. Tội nghiệp Trương Hải, lúc nãy lao về phía trước để giảm lực nên lúc này đang ngồi trên cổ con khủng long, chỗ máu ở trên cổ nó thấm đúng vào chỗ tay hắn đang che làm quần cũng đầm máu, Dương Thanh Kỳ thấy thế thì thầm tội nghiệp, cũng không nổi mắng mỏ nữa. Còn may là hắn vẫn nắm con dao trong tay chứ cứ cắm trên cổ con khủng long thì có khi chỗ máu đó lại thành của hắn thật rồi.

Lúc hai người Nguyễn Thu Hà vác hết hoa quả và con khủng long kia, còn Dương Thanh Kỳ đang đỡ Trương Hải đi khắp khiễng với một cái đũng quần đầm máu trở về, mấy người kia đều đã xong hết việc của mình. Nhìn trạng thái của Trương Hải thì thật giống hắn mới là con gái, bị hai thằng đàn ông kia vừa gì gì đó lần đầu, làm cho vừa chảy máu vừa đau nhức đi không vững vậy.

Phạm Đức Linh và Trần Mạnh Thắng nhìn nhau, sau đó cười cười hiểu ý, từ nay về sau mà thằng này còn dám ngênh ngang thì cứ mang chuyện này ra là nó phải im mồm. . . hé hé. . .

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Đen Đủ Đường

Trương Hải ban đầu cũng không muốn để hai nàng đỡ về trong tình trạng này nhưng mà hắn bây giờ đi lại rất khó khăn, muốn đứng lên cũng thấy vất vả. Hơn nữa không đứng lên được thì làm sao mà thay quần, mặc dù hắn mang khá nhiều quần áo ở trong cái vòng cổ nhưng mà có lấy ra cũng không thay được mà.

Bất đắc dĩ lắm mới phải để hai nàng đỡ về trong tình trạng này, hắn cũng không muốn ở đây làm trò nên bảo hai nàng đỡ mình vào trong lều rồi trốn luôn trong đó. Lần này đúng là mất mặt, lại để cho hai thằng khốn nạn kia cười đều, sau này làm sao còn cười nhạo chúng nó được nữa chứ?

- Bạn Thu Hà thân mến, bạn có thể kể cho bọn mình rốt cuộc tại sao Trương Hải lại bị vậy hay không? Rốt cuộc hai bạn là làm gì?

Thằng Phạm Đức Linh cười bí ối lên tiếng, Nguyễn Thu Hà cũng chẳng nghĩ nhiều, chỉ biết là hắn đang hỏi sao Trương Hải tại sao lại bị như thế, nàng bình tĩnh lên tiếng:

- Tên đó lúc nãy sàm sỡ với Thanh Kỳ nên bị quả báo thôi!

Có khi đúng là quả báo thật, vừa mới làm trò con bò với con gái nhà người ta xong thì liền dính tai nạn nghề nghiệp, kỹ thuật điều luyện như thế mà lại trượt chân ra cái tình trạng này, lại đứng vào chỗ đó nữa, không quả báo thì là gì?

Dương Thanh Kỳ nghe mấy lời này thì đỏ mặt, hung hăng trừng mắt nhìn con bạn béo mập kia một cái rồi không thèm nói gì, hờn dỗi quay mặt đi. Còn Phạm Đức Linh và Trần Mạnh Thắng thì nhìn nàng với ánh mắt sợ hãi, âm thầm vuốt vuốt mồ hôi lạnh sau lưng. . . Mới “có chút” thôi mà đã bị nàng cho ăn quả đắng đến máu me be bét thế kia rồi. . . sau này phải cẩn thận với nàng một chút. . . đóa hoa này đẹp nhưng mà có độc, không nên dây vào! Trần Mạnh Thắng nuốt một ngụm nước bọt, rụt rè lên tiếng:

- Bạn Thanh Kỳ... thằng kia không sao chứ? Minh thấy... hay là nói với giáo quan đi! Máu me nhiều như thế... có khi tổn thương nặng rồi đấy...

Nguyễn Thu Hà ngồi bên cạnh phát phát tay:

- Không sao đâu... máu đó là của con khủng long, hấn hơi đau tý thôi, không ảnh hưởng nhiều đâu! Thôi mấy bạn cũng đi nấu thức ăn đi, bây giờ cũng sắp tối rồi.

Mấy người còn lại nhìn nhau một chút rồi gật đầu, nếu mà đã không có chuyện gì nghiêm trọng thì cũng thôi đi, không hỏi nhiều nữa. Phạm Đình Phương và Nguyễn Khánh Huyền cũng gật đầu, đi lại gần con khủng long tội nghiệp lấy thịt của nó xuống. Các loại thực vật mà Nguyễn Thu Hà thái được cũng có một số loại được dùng làm lương thực, kể cả lương thực và thực phẩm đều đủ nên bữa cơm này có vẻ cũng không tồi lắm.

Rất may mắn, mấy cô con gái sau khi được giáo quan thông báo xong về các hạng mục huấn luyện thì đã chuẩn bị đầy đủ các loại gia vị làm thức ăn, bởi vì những thứ này trong rừng không kiếm được, đây cũng là tính cẩn thận của con gái, chứ mấy kẻ ngơ ngẩn như Trương Hải còn lâu mới nghĩ đến được.

Tối, lúc bữa cơm đã chuẩn bị xong thì Trương Linh Tuyền cũng đã trở về, nàng bận cả buổi chiều để quan sát và sắp xếp đôi chút cho các học sinh, lại thông báo về các tiến trình huấn luyện, cụ thể là thời gian một tuần sau sẽ tiếp tục đi sâu vào bên trong rừng. Sau đó nàng trở về với tổ đặc biệt này, nhìn thấy bọn chúng làm ăn đầu ra đầy, không hề nhốn nháo như các tổ khác thì hài lòng gật gật đầu, nàng cũng suy đoán người làm ra tình trạng thế này chắc chắn là Nguyễn Khánh Huyền, cô bé này có tài tổ chức khá tốt, đó cũng là lý do nàng đưa cô bé vào trong tổ này mặc dù thực lực của Khánh Huyền vẫn hơi kém hơn những người khác đôi chút.

Nhìn vào đồng lửa đang cháy hừng hực, bên trên là một khúc đuôi khủng long nướng nhìn có vẻ ngon lành, Trương Linh Tuyền thấy cũng đói bụng. Nàng nhanh chóng đi tới bên tổ đội, ngồi xuống nói:

- Đã chuẩn bị xong hết chưa? Cô cũng khá đói rồi! Chúng ta ăn được rồi chứ?

Thịt cũng đã chín, bữa này có ba món, một là canh ô xì, được nấu từ quả ô xì, một loại lương thực quen thuộc đối với người đi rừng thế này, sinh trưởng trên đỉnh của cây ô xì, một loại cây khá thấp bé (tương tự như canh khoai tây ý). Món thứ hai là thịt nướng, rất rõ ràng rồi, còn món thứ ba thì là đồ tráng miệng, đó là mấy món hoa quả do Nguyễn Thu Hà hái về.

Trương Hải lúc này vẫn chưa ra ngoài, hấn mặc dù đã nghe thấy tiếng mọi người gọi nhưng còn bận thay quần áo và “kiểm tra” súng ống. Cũng may chỉ va đập nhẹ, chưa đến nổi nát, vỡ, hay sứt mẻ gì, nếu không thì hấn tu luyện suốt mấy năm này còn ý nghĩa gì nữa? Tác giả viết truyện Khủng Long Thần Giới cũng có ý nghĩa gì nữa đây?

Trương Linh Tuyền cũng không để ý nhiều đến sự vắng mặt của Trương Hải, nàng chỉ hỏi qua một câu, khi nhận được câu trả lời rồi thì lại dán mắt vào bữa ăn trước mặt. Nguyễn Khánh Huyền đưa cho nàng một bát canh ô xì, Trương Linh Tuyền nhanh chóng nhận lấy rồi uống một ngụm, ăn một ít ô xì bên trong. Nàng không nhận được mà mở miệng khen:

- Ngon... từ nhỏ cô ăn nhiều thứ nhưng quả ô xì này thì lại mới chỉ ăn được hai lần, tính ra cũng đã một năm rồi không được động đến. Thứ này tuy ngon nhưng lại mọc ở trên ngọn cây, lũ học sinh chẳng mấy ai nhìn thấy, cũng chẳng mấy ai đi hái cả, cô thì...

Nàng đang định nói mình còn chẳng biết cây nào là cây ô xì, mà mang về cũng chẳng biết nấu nhưng mà nói ra như thế hình như hơi xấu hổ nên nhanh chóng ngừng lại, không nói tiếp nữa. Kể ra Trương Linh Tuyền tuy rằng sống trong dòng họ lớn nhưng lại thiếu đi rất nhiều kinh nghiệm, từ nhỏ nàng không ra khỏi nhà nhiều, đến tập huấn này cũng không cần tham gia, truyền thừa cũng được trực tiếp nhận ở trong một từ đường đặc biệt, nghe nói là có một thứ duy nhất có thể truyền thừa thay thân điện, thứ đó có hai bản, nằm trong tay của Bạo quốc và Bình quốc, cũng nhờ thế mà hai nước này mới lớn mạnh được.

Còn tất cả những kinh nghiệm đi rừng, kinh nghiệm huấn luyện này nàng chỉ học trên lý thuyết, năm ngoái làm không được tốt cũng có một phần nguyên nhân là do như vậy. Mặc dù năm nay đã rút ra được nhiều kinh nghiệm nhưng vẫn chưa thấm vào đâu, nên nhớ một giáo quan luôn phải có khoảng trên mười năm kinh nghiệm mới có tư cách vỗ ngực xưng hai chữ “kinh nghiệm”, còn không thì đều là kẻ non tơ mà thôi.

Ăn xong bát canh kia, Trương Linh Tuyền lại đưa mắt về phía miếng đuôi đang được nướng kia, Nguyễn Khánh Huyền dường như cũng biết nàng muốn gì nên nói:

- Thịt cũng đã chín rồi, mời cô ăn trước một miếng ạ!

Nàng khéo léo cắt một miếng và đưa tới trước mặt Trương Linh Tuyền, giáo quan không hề khách khí nhận lấy, gật đầu rồi nhanh chóng đưa vào miệng nhem thử.

Trương Hải lúc này cũng đã thay xong quần áo, hấn xúc lại tinh thần đi ra khỏi lều, còn chưa kịp hưởng thụ bữa ăn trong rừng đầu tiên thì một khung cảnh rất là ngứa mắt đập vào mắt hấn.

Trương Linh Tuyền vừa mới nhai nhai miếng thịt kia vài cái thì chợt phun hết cả ra, còn may là nàng kịp quay mặt đi nếu không thì phun ngay vào người của Trần Mạnh Thắng rồi. Sau khi phun ra, Trương Linh Tuyền không hề dừng lại mà tiếp tục phun phì phì mấy cái nữa, sau đó còn lấy một ngụm nước súc miệng cả nửa ngày rồi mới ngồi im lại được.

- Rốt cuộc là ai làm cái món này vậy?

Trương Linh Tuyền buồn bực hỏi, Nguyễn Khánh Huyền và Phạm Đình Phương nhìn nhau một cái rồi nhận là mình làm, nhưng hai nàng vẫn nói thêm một câu:

- Món này em làm theo cách mẹ em dạy mà! Chắc chắn không có vấn đề gì.

Trương Linh Tuyền nghi hoặc nhìn đi nhìn lại cái đùi kia, sau khi nhìn lại đến cái móng thì nàng chợt nói:

- Thịt này là do ai kiếm về?

Mọi người đều không hèn mà đưa mắt nhìn Trương Hải, hần nhất thời giật mình, khuôn mặt có vẻ hơi ngượng:

- Là em kiếm về!

Trương Linh Tuyền chợt đứng lên, nàng nói rất nhẹ nhàng nhưng bên trong đó lại mang theo một sự châm chọc vô cùng lớn:

- Em có biết con này là giống gì không?

Trương Hải khó hiểu trả lời:

- Chẳng phải là một con khủng long ăn xác thối hay sao?

Trương Linh Tuyền nổi xung lên:

- Không biết thì đừng có phán bừa, đây là một con Tyrano con, loài này lúc nhỏ là động vật ăn xác thối, lớn lên thì là động vật ăn thịt hoàn chỉnh. Xương của nó được dùng làm thuốc chữa bệnh và được liệu để luyện được tăng cường sức mạnh, nhưng mà thịt thì lại tanh tưởi và khó ăn vô cùng, nhưng thế cũng đã đủ để bị săn đến gần tuyệt chủng, được Bạo quốc chúng ta bảo hộ. Bên phía tây kia là một vùng rừng bảo hộ, con khủng long con này chắc là chạy ra từ đó, lại bị người ta nhầm là khủng long ăn xác thối nên lúc đầu không đuổi đi. Em vừa mới vi phạm luật của Bạo quốc đấy biết không hả?

Trương Hải lúc này mới biết mình vừa mới đi săn cái gì, hình như cũng giống như là việc giết hổ ở thời hiện đại vậy, kể cũng lạ, số đen thế nào mà lại đụng trúng con này cũng không biết. Hần chỉ biết lí nhí nói:

- Em có biết đâu?

Trương Linh Tuyền cũng hiểu là hắn không biết, nhưng mà trong lòng nàng lúc này đang bực vô cùng, lúc này nhìn miếng thịt thì ngon nhưng đưa vào miệng thì lại tanh hôi chết người, đến bây giờ miệng nàng vẫn chưa hết hôi, hơn nữa lại biết đây là một động vật quý hiếm thì càng bực mình, không có chỗ phát tiết thì Trương Hải đành phải đứng mũi chịu sào thôi.

- Chưa biết? Được, giờ thì nhớ kỹ vào đi! Ngày mai các học sinh không được dẫn đi giới thiệu các kinh nghiệm đi săn trong rừng, em sẵn giò rồi không cần đi nữa đâu. Ngày mai giúp hậu cần kiểm đủ năm mươi cây dương xỉ về làm củi thì nghỉ, coi như cho em đi luyện tập.

Sắc mặt của Trương Hải nhẵn nhợt, lần này thì ăn hành rồi. Hôm nay đúng là đen đến tận mạng, sáng thì giẫm phải củi khô bị con khủng long kia phát hiện, mất bao công sức mới đuổi được, sau đó lại bị “thương”, đến bây giờ lại bị Trương Linh Tuyền cho đi làm lao động khổ sai, không biết hắn đã gây ra tội nghiệt gì mà lại bị trừng phạt thế này nữa?

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Phát Hiện

Tối nay Trương Hải vô cùng buồn bực, bữa ăn của cả bảy người chỉ có canh ô xì và vài thứ hoa quả... hết! Trương Linh Tuyền rất vô lương tâm chạy tới lều hậu cần xin com canh ngon lành để ăn... đúng là hết chỗ nói, Trương Hải cũng không biết làm sao mà bà cô này lại được làm giáo quan nữa, cách hành xử đúng là của một đại tiểu thư đồng đánh chữ giáo quan cái mẹ gì?

Cũng vì quá bực mình nên Trương Hải cũng chi tu luyện được một chút Tam Huyền Điển Bí rồi đi ngủ, chứ tình hình là hắn chưa thể nào tập trung tinh thần để luyện được.

Sáng hôm sau, Trương Hải còn đang mơ màng màng thì lều của hắn đã bị người ta vỗ vào kêu phản phạt, Trương Hải buồn bực ngồi dậy rồi cất tiếng hỏi:

- Ai vậy? Sáng sớm ngày ra người ta còn đang ngủ mà!

- Đồ dân! Có biết mấy giò rồi không hả? Sắp tới giờ đi nấu com rồi, bây giờ nếu cậu không đi kiểm củi thì hậu cần cũng không nấu com được! Giáo quan đang gục cậu kia kia!

Giọng nói bên ngoài là của Dương Thanh Kỳ, hôm qua tên này làm trò với nàng nên bây giờ nàng gọi hắn là đồ đàn cho đỡ tức. Nhưng mà trong thâm tâm của nàng thì lại muốn xem hắn đã hoàn toàn bình phục “thương thế” chưa nên mới xung phong đến đây gọi hắn dậy.

Trương Hải cũng nhìn lại giờ giấc một chút, phát hiện ra đã hơn chín giờ rồi, khoảng mười giờ là hậu cần bắt đầu nấu cơm, hắn còn một tiếng để đi kiểm củi cung cấp cho họ. Thực ra nấu ăn thế này cũng chẳng mất bao nhiêu củi cả, tính ra tất cả nhu cầu đốt lửa ban đêm, nấu ăn... thì một nghìn sáu người này một ngày cũng chỉ hết khoảng sáu bảy cây dương xỉ loại nhỏ mà thôi. Tính ra thì ở đây cũng chỉ có một tuần, Trương Linh Tuyền đang tính toán cho một mình hắn kiểm củi cho cả đoàn quân đây mà... đúng là quá độc ác...

Nhưng rất nhanh, Trương Hải đã nhận ra rằng không chỉ có một mình mình bị phạt thế này, ở chỗ đó còn có thêm khoảng gần chục người nữa, tất cả đều là học sinh trong đợt tập huấn này. Tất cả đều có cùng một giới tính, không hề có đứa con gái nào, và quan trọng là trong đó có một người mà Trương Hải quen, đó chính là Phạm Đức Huy.

Khóe mắt Trương Hải giật giật, đúng là có duyên với ông bạn này, đến việc phạm lỗi ngay trong ngày đầu tiên mà mình cũng làm cùng lúc với nó được, đúng là...

- Huy! Mày cũng bị phạt hả? Phạm lỗi gì thế?

Trương Hải nhanh chóng chạy lại bên người bạn, lên tiếng hỏi han quan tâm, Phạm Đức Huy lúc này mới nhận ra thằng bạn của mình cũng bị điều ra đây. Phạm Đức Huy nghe thấy tiếng của Trương Hải thì đưa tay lau mồ hôi và nước mắt rom rớm, lên tiếng thề thốt nói:

- Hu hu... hôm qua ban đêm tao mắc tiểu quá nên đi ra suối làm tí, ai mà ngờ bọn con gái đang tắm ở bên dưới hạ nguồn, tao đang mơ màng nên không thấy nhưng chúng nó lại thấy bóng tao đứng dưới trăng... oai hùng... Chắc chúng nó ghen tỵ với tao nên đi tố cáo giáo quan! Hu hu... giáo quan thiên vị... bà ấy bảo tao ra ngoài lều trái giờ giới nghiêm nên bị phạt, nhưng mà bọn con gái kia cũng thế thì lại không phạt. Tao hỏi lại thì bị trừng mắt... hu hu.

Trương Hải nghe thấy thì dở khóc dở cười, người ta đang tắm, mày không những đi ra đứng gần đó mà còn đi bậy xuống nguồn nước, ăn hành là đúng rồi! Kêu cái shit.

Sau đó còn buồn một lúc thì mới biết bọn ở đây thằng nào cũng ăn hành của giáo quan, có thằng vì ăn vặt bằng đồ mang theo nên tối không ăn được nhiều, để thừa rồi lại đem đồ, bị giáo quan phát hiện, bây giờ cho ra đây đồn củi cho biết làm ra được chỗ đồ ăn đó vất vả thế nào! Có thằng lại vì sĩ gái mà thể hiện đi kiểm ít hoa cỏ về khoe, cuối cùng dẫn đến một bầy côn trùng rừng rồi bị đốt cho sưng đầu, đã thế lại còn bị giáo quan cho ra đây làm việc cho bớt thừa hơi đi.

Nói chung là ở đây ông nào cũng có tý thành tích phá hoại, Trương Linh Tuyền phạt có lẽ cũng đúng thôi, chỉ có mỗi Trương Hải là thấy mình oan uổng, chỉ là do nhầm lẫn thôi mà, có phải cố ý đâu chứ?

Nhưng mà bây giờ có cãi cũng vô ích, tốt nhất là nhanh chóng hoàn thành công việc để còn thoát nạn.

Ở đây có mười người, đồn hạ năm mươi cây này cũng không phải là một ngày làm xong ngay, cùng lắm thì mỗi người hạ được một cây một ngày mà thôi, tính ra thì khối lượng công việc cũng không phải quá nặng với những đứa trẻ mang thiên phú người khổng lồ trong người thế này.

Ở đó đã được xếp sẵn mười cái rìu, tất cả đều là loại rìu thường, không quá nặng cũng không quá nhẹ, không quá cùn cũng không quá sắc bén. Trương Hải cũng cầm lấy một cái và bắt đầu nện từng rìu vào một thân cây cao khoảng hơn bốn mét, xung quanh cũng rất nổi lên tiếng “Phập phập”, mọi người đều bắt tay vào làm công việc của mình.

Trương Linh Tuyền đã nói trước là hai người đồn một cây, một bên trái một bên phải, làm như thế để cung cấp củi kịp thời cho hậu cần, nếu mỗi người đồn một cây thì không biết bao giờ mới xong nữa.

Cái cây mà Trương Hải và Phạm Đức Huy chọn cũng không lớn lắm, thân cây chỉ có đường kính chưa được nửa mét, nếu một người đồn thì chắc cũng mất hai giờ, nhưng có hai người thì rút ngắn lại một nửa, chắc là kịp cho hậu cần xài rồi. Số còn lại thì để ngày mai làm tiếp, dù sao cũng không vội.

Trương Hải nện từng rìu xuống, bây giờ hắn đã bắt đầu chính thức tu luyện Tam Huyền Điển Bí, tu luyện cả ba thiên hai, ba, bốn cùng một lúc. Khí lực cũng tăng lên nhiều, tuy rằng lực đạo và thể lực của hắn không thể sánh với Phạm Đức Linh hay là Trần Mạnh Thắng được nhưng cũng đã mạnh hơn tất cả những người đứng ở đây rồi.

Vừa đồn cây, Trương Hải vừa vận hành công pháp tu thân trong Tam Huyền Điển Bí, hắn hấp thu những nguyên tố trong môi trường vào cơ thể để dần cường hóa các thứ cơ và nội tạng lên. Hơn nữa, mỗi khi hắn thấy hơi mệt thì lại vận dụng công pháp tu khí, dùng linh khí trong cơ thể để bổ sung thể lực, nhờ thế hắn có thể làm liên tục mà không thấy mệt mỏi nhiều.

Đó cũng là sự lợi hại của Tam Huyền Điển Bí, tu luyện cả ba trường phái và sử dụng chúng hỗ trợ cho nhau trong tu luyện, nhờ thế nó mới có thể xứng với từ “bí kíp huyền thoại”, bởi vì đặc tính hỗ trợ nhau giúp tu luyện không ngừng thế này có thể làm cho người tu luyện tăng tiến tu vi cực kỳ nhanh chóng, nhanh hơn so với tu luyện một hay hai trường phái nhiều.

Trương Hải lúc này cảm thấy đồn củi cũng là một cách tu luyện tốt đấy chứ, phương pháp tu thân chính là dùng những vận động mạnh để cường hóa thân thể, kết hợp với lợi dụng tâm pháp thu hút nguyên tố tự nhiên để tăng cường sức mạnh.

Hắn càng đồn càng hăng, thậm chí còn đồn lấn sang cả một nửa của Phạm Đức Huy, lúc này cũng đã qua hơn nửa giờ, Phạm Đức Huy cũng đã thở hồng hộc, khó nhọc nện từng rìu xuống, nhưng thấy thằng bạn mình vẫn cứ hung hăng thế kia thì thở phào. Hắn buông rìu xuống nghỉ rồi nói:

- Mày làm nốt hộ tao đi, tao mệt quá rồi!

Trương Hải cũng gật đầu, chẳng ngại làm hộ bạn một tí, dù sao lúc này hắn cũng đang chìm vào trong tu luyện. Nhưng mà cái cây cũng chẳng chịu được bao lâu nữa mà đổ ầm xuống, hai người Trương Hải chính là đội đầu tiên đón được cây. Nghe được động tĩnh bên này, mấy người hậu cần chạy đến và tiếp nhận khúc cây ấy, mang đi ngay. Còn việc xẻ gỗ làm củi thế nào thì không phải việc của Trương Hải.

Mặc dù vừa phải “lao động” nhưng Trương Hải lại chẳng cảm thấy có chút mệt mỏi nào, hắn thậm chí còn hơn hờ hơn cả trước, cảm giác sức mạnh tuôn trào trong người thể này thật là thích. Cũng không biết cảm giác khi đạt đến tầng cao nhất sẽ như thế nào nữa?

Lúc này mọi người đã giải tán, chỉ còn lại một mình Trương Hải đứng đó tiếp tục chặt cây, hắn vẫn đang miệt mài, vừa lao động vừa tu luyện cho bản thân mình. Cho đến khi hắn cảm thấy thân thể mình bắt đầu mệt mỏi thì mới dừng lại, lúc này cái cây kia cũng gần bị hạ rồi, Trương Hải nghĩ nghĩ rồi quyết định nghỉ một chút rồi lại đón tiếp, dù sao từ bây giờ đến giờ cơm cũng vẫn còn hơn nửa tiếng nữa.

Ngồi không một chỗ, Trương Hải chợt sức nhớ đến một thứ mà hắn muốn dùng thử từ lâu rồi, đó chính là cái dây chuyền trên cổ hắn, hay nói chính xác là miếng ngọc bội kia.

Bây giờ cũng đã tu luyện được cả ba trường phái, có lẽ cũng đã đến lúc xem thử xem từng năng lực của mình thế nào rồi. . .

Hít một hơi thật sâu, Trương Hải xác định xung quanh không có ai nhìn mình thì mới đưa tay vào trong ngực lấy miếng ngọc kia ra, nhìn vào thứ đen đen xin xin đã theo mình cả tuổi thơ, trong lòng Trương Hải chợt dâng lên cảm giác nhớ nhà kỳ lạ.

Tập trung tinh thần lại, dồn sức mạnh Tam Huyền, dồn nguyên tố trong thân, linh khí trong kinh mạch và cả hồn lực phiêu tán trong từng cơ quan lại, hắn bình tĩnh truyền sức mạnh vào trong chiếc dây chuyền kia.

Sau một lúc, chiếc dây chuyền chợt hơi sáng lên, người ngoài nếu có thấy thì cũng chỉ thấy hơi lấp lánh đôi chút thôi nhưng trong mắt của Trương Hải lại là sáng chói hơn cả ánh mặt trời, làm cho hắn không tự chủ được mà nhắm mắt lại. Nhưng khổ nỗi khi dù có nhắm mắt thì ánh sáng vẫn xuyên qua mí mắt làm hắn thấy một mảng trắng xóa, Trương Hải kinh hãi, hắn đang định dùng sức mạnh để tự thức tỉnh mình thì ánh sáng kia lại chợt dịu lại, dần dần không còn chói mắt nữa.

Lúc sự chói lòa tan mất, Trương Hải chợt cảm thấy khung cảnh xung quanh dường như đã khác đi, không, phải nói là tầm nhìn của hắn khác đi mới đúng, từng sinh vật, từng cảnh cây, ngọn cỏ trong vòng ba mươi mét hắn đều có thể nhìn kỹ từng chút một. Đột nhiên trong đầu của Trương Hải chấn động một cái, bởi vì hắn thấy được có người đang âm thầm theo dõi mình.

Không phải chỉ là một người, mà là hai người. Một là bóng hình xinh đẹp của Trương Linh Tuyền đang đứng nơi xa, nàng đang hí mắt lại quan sát từng hành động của hắn bên này, cũng chẳng có ý dấu diếm gì, chẳng qua lúc này hắn không thấy do quá xa mà thôi.

Còn bóng người thứ hai thì nhìn không rõ được, chỉ thấy đó là một thân ảnh màu đen, hình như là một người đàn ông, không biết từ lúc nào, bóng dáng của hắn đã ngồi trên một ngọn cây cao tít nhìn xuống từng hành động của Trương Hải. Trương Hải kinh hãi, không ngờ hành động của mình lại bị hai người nhìn thấy, hắn cũng không còn kịp xem xét tình hình công pháp của mình thông qua miếng ngọc mà lại nhanh chóng thu nó lại.

Miếng ngọc vừa được cất đi thì năng lực cảm ứng siêu việt kia cũng biến mất, mặc dù Trương Hải cũng đã nắm được một phần cách cảm nhận này nhưng mà bây giờ hắn tự làm thì chỉ có thể cảm nhận trong vòng bốn đến năm mét mà thôi, hơn nữa cũng không phải rõ ràng từng chi tiết mà chỉ mơ hồ thấy động tĩnh của một ngọn cỏ lay động hay là một sinh vật nào đó đang di chuyển.

Trương Hải lúc này không biết người đàn ông kia là do “bác ruột” của hắn phái đi theo dõi hắn từ một năm rưỡi nay, chưa hề rời đi một khắc nào. Không ngờ trong một lúc vô tình hắn lại có thể phát hiện ra thủ đoạn ẩn thân cao minh của người kia, bây giờ đã biết mình đang bị theo dõi, nhưng mà hắn có thể làm được gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Chiêu Thức Và Triết Lý

Trương Hải biết tạm thời mình chưa thể thoát khỏi sự theo dõi của người kia, bây giờ hắn đang suy nghĩ xem có nên thông báo cho Trương Linh Tuyền hay không? Nhờ đâu người kia là do chính giáo quan phái ra để giám sát hắn thì sao? Không đúng, nếu giáo quan phái ra thì sẽ không chỉ chăm chăm nhìn hắn thế này mà phải bao quát toàn nơi này mới đúng!

Nhưng mà cũng có thể người đó là cao thủ, có thể có thần thức tự bao quanh xung quanh, cũng giống như Trương Hải vừa làm lúc này vậy, việc nhìn vào hắn chỉ là “ưu ái” chú ý hơn mà thôi!

Phân vân một lúc, Trương Hải vẫn quyết định đi báo cho Trương Linh Tuyền biết, hắn tin nàng không làm cái chuyện giám sát vô vị này, hắn lại nêu ra vô số lý do để tự thuyết phục! Thôi thì coi như đánh cược một lần vậy, hơn nữa nếu do chính nàng phái ra thì chắc chắn là không có vấn đề gì, mình nói cho

nàng cũng đâu có sao!

Đứng dậy đón hai ba nhát hạ nốt cái cây kia xuống, Trương Hải xếp riu lại rồi nhanh chóng đi về. Hắn ra bờ suối rửa mặt một chút, sau đó thì về chỗ đội đặc biệt, mấy cô gái lúc này cũng đã nấu com xong mùi thức ăn thơm phức truyền đến làm cho người ta vừa ăn xong cũng phải cảm thấy đói bụng.

Hôm nay vẫn có thịt, nhưng chắc chắn không phải món thịt tanh tươi như Trương Hải kiếm hôm qua. Bởi vì hôm nay trong lúc đi nghe hướng dẫn săn, Phạm Đức Linh săn được một con khủng long ăn cỏ loại nhỏ, sau khi hỏi kỹ càng ông trợ lý huấn luyện thì đã xác định đây là loại khủng long không hiếm có gì nhưng lại có thịt khá ngon, là một món ưa thích của người đi rừng.

Đúng giờ, Trương Linh Tuyền về khu này ăn trưa với nhóm Trương Hải. Từ lúc bắt đầu đến khi ăn xong, Trương Hải đều len lén nhìn nàng, trong lòng vẫn hơi do dự xem có nên nói hay không, nhưng mà cuối cùng hắn vẫn quyết định sẽ nói.

Sau khi ăn com xong, Trương Linh Tuyền đang định đi nghỉ một chút thì Trương Hải gọi lại, nói là có việc cần nói. Từ lúc bắt đầu ăn com, Trương Linh Tuyền đã chú ý đến thái độ lạ của Trương Hải, bây giờ thấy hắn có chuyện muốn nói thì cũng không lạ gì, nàng chỉ gật nhẹ đầu rồi cho hắn vào trong lều của mình.

Trương Hải nhẹ nhàng kể ra chuyện có người theo dõi mình, nhưng vấn đề tại sao phát hiện ra thì không nói thật, chỉ bịa ra một lý do là tên kia quá kém động vào cành cây gây nên tiếng động nên bị hắn nghe thấy mà thôi. Trương Linh Tuyền nghe xong thì trầm ngâm một chút rồi nói:

- Cô không hề phải ra người nào như vậy, có thể người này có ý đồ khác! Thủ đoạn cũng khá cao minh, lại qua mắt được cả cô, chắc là lúc đó hắn gặp phải biến cố gì đó nên mới lộ ra sơ hở mà thôi. Được rồi, chuyện này để cô giải quyết, em cứ yên tâm đi.

Trương Hải nghe thế thì thở phào một hơi, hắn gật gù đầu rồi đi ra ngoài.

Quả nhiên, ngày hôm sau Trương Hải đã không còn cảm thấy bị theo dõi nữa, có lẽ là Trương Linh Tuyền đã giải quyết xong rồi. Hắn cũng không hỏi nàng xử lý thế nào, bởi vì chắc chắn nàng có thủ đoạn của riêng mình, sau khi biết được gia thế của Trương Linh Tuyền từ miệng mẹ, hắn tin rằng nàng có thừa sức để giải quyết chuyện thế này.

...

Đây chỉ là một tình huống nhỏ, chưa ảnh hưởng nhiều đến cuộc sống của Trương Hải. Đối với hắn thì một cuộc sống thế này là quá an bình, là một điều kiện tốt nhất để cho hắn tu luyện, không ai quấy rầy, không có kẻ địch. Chỉ có những người bạn để tự học tập lẫn nhau, giúp đỡ nhau và tự cạnh tranh nhau đôi chút, đó cũng là những thứ rất cần thiết để tiến bộ.

Cao thủ thì thường không tiến bộ lên được có một phần là do họ quá tịch mịch, từ đó có thể thấy việc có những “người bạn cùng tiến” là quan trọng như thế nào.

Qua một tuần đầu tiên khảo nghiệm, số học sinh ở lại chỉ còn khoảng một ngàn mà thôi. Nhưng mà một ngàn người này đều có nghị lực vượt lên trên những người trước, hơn nữa đều có những khả năng của riêng mình, càng về sau thì số người bị loại sẽ càng giảm. Vì thế có thể nói là tuần đầu tiên chính là tuần rơi rụng nhiều nhất.

Hiện tại cả đoàn người đã tiến sâu vào trong rừng, bắt đầu từ lúc này, tất cả đều phải dựa vào sức của mình và đồng đội để tự kiếm ăn, giáo quan chỉ có trách nhiệm phụ trách kỷ luật và đảm bảo an toàn, còn lại sẽ không trợ giúp một chút gì cả.

Đối với Trương Hải mà nói thì trong một tuần này, hắn cũng đã làm quen được với tất cả mọi người trong tổ, trong đó người hay chí chóc với hắn nhất là Dương Thanh Kỳ, nhưng người ngoài thì lại nhìn họ giống như một đôi oan gia vậy, va chạm càng nhiều thì càng dễ bén lửa.

Còn Phạm Đức Linh thì vẫn luôn chăm chỉ tập luyện từng chút một, cũng là người khiêu chiến với Trương Hải nhiều nhất, chỉ không hiểu tại sao mà lần nào hắn cũng là người thua mà thôi.

- Ê, Trương Hải, đánh với tao một trận! Hôm nay tao sẽ cho mày biết thế nào mới gọi là mạnh mẽ!

Trong thời gian giao đấu với Trương Hải, Phạm Đức Linh cũng đã tự lĩnh ngộ, hay gọi là học lõm cũng được, hắn đã bắt chước được khá nhiều chiêu thức ra đòn sao cho lực đạo là lớn nhất, mạnh nhất. Tất nhiên là trong một tuần thì mới chỉ học được đến đây thôi, còn các kỹ xảo triệt tiêu lực và lợi dụng lực của đối phương thì hắn chưa thể học được.

Nhưng dù là như thế thì cũng đã đủ để làm cho người khác thán phục rồi, nên nhớ một cú đá của hắn nếu trước đây chỉ có một phần lực thì bây giờ có thể phát lực lên gấp đôi. Nếu mà mà Trương Hải trúng phải mấy đòn đấy thì cũng thảm luôn, nhưng mà khổ nỗi là Phạm Đức Linh rất khó để chạm đến người hắn, vấn đề phản xạ và tốc độ đòn chính là một nhược điểm mà Phạm Đức Linh tạm thời chưa khắc phục được.

Trương Hải quay đầu lại nhìn Phạm Đức Linh, cười cười rất là tươi:

- Thích ăn đòn thì cứ nói, việc gì phải hùng hổ thế làm gì? Hé hé...

Bây giờ quan hệ giữa hai người cũng coi như là không tệ, việc trêu đùa châm chọc nhau thế này cũng không mang nhiều ác ý nên chẳng ai để tâm cả. Phạm Đức Linh cũng cười nhạo:

- Hôm nay tao cho mày cạp đất!

Dứt lời, thân hình Phạm Đức Linh đã tiến lại nhanh như một con gió thoảng, nhưng mà trong mắt Trương Hải thì tốc độ đó vẫn chưa thể bằng hấn được.

Phạm Đức Linh đang định đá thì Trương Hải đã đứng sát vào người hấn, cú đấm nặng như chùy của Trương Hải đang dần to lên trong đôi đồng tử. Nhưng mà Phạm Đức Linh không hề có chút vội vàng nào, hấn nhanh chóng giơ tay lên đẩy nắm đấm của Trương Hải sang một bên, chân đã gấp lại, hình thành thế lên gối, muốn húc thẳng vào sườn của Trương Hải.

Trương Hải cũng chỉ cười nhẹ, bàn tay còn lại đã ấn vào ngực của Phạm Đức Linh, đẩy một cái làm cho hấn hơi mất đà, cú đá cũng phải thu lại để trụ thân mình. Trương Hải lúc này không hề tấn công tiếp mà đứng cười cười chờ hấn ổn định rồi đánh tiếp, dù sao đây cũng chỉ là tập luyện bình thường, không phải là đánh sống đánh chết gì cả.

Trương Hải lúc này chỉ đứng thủ thế chờ Phạm Đức Linh tấn công, Phạm Đức Linh nghĩ nghĩ một chút rồi xông lên, chân lại một lần nữa giơ lên chuẩn bị tung cú đá. Trương Hải theo phản xạ đưa tay xuống đỡ nhưng mà bàn chân kia lại bất ngờ rút lại, Trương Hải thậm chí trợn mắt. Không ngờ thẳng này lại học được trò giả chiều này, cứ tưởng nó chỉ biết mạnh bạo nhưng bây giờ xem ra cũng bắt đầu học được kỹ thuật rồi.

Trương Hải đã lỡ đà, không kịp giật người lại né tránh nữa, cú đá thứ hai mới là cú đá chính thức. Lúc này Trương Hải suy nghĩ thật nhanh rồi tiếp tục cúi người xuống, làm sao cho cú đá kia hướng thẳng về phía vai mình.

Hấn làm thế không phải là muốn chịu đòn, mà là để phân kích, bàn tay phải nhanh chóng chắn lên trên vai trái, cú đá như mạnh bạo của Phạm Đức Linh đánh vào làm cho bàn tay hấn hơi tê rần lên, Trương Hải cũng đã nắm bắt thời cơ nhanh chóng tóm lấy cổ chân của đối thủ, tay trái cũng đưa lên bắt chặt cái chân lên trên vai.

Phạm Đức Linh thấy đối thủ đã bắt được chân mình, hấn theo những gì mình lĩnh ngộ muốn rút chân lại nhưng còn chưa kịp làm thì đối phương đã húc thẳng người về phía trước, chân phải của Phạm Đức Linh gác lên trên vai của Trương Hải nên chỉ có thể đứng bằng một chân, lại bị đối phương đẩy mạnh như vậy nên chỉ biết nhảy nhẩy lui lại, lại vừa cố gắng để rút chân ra. Nhưng lực chân vừa dòn lại để rút ra thì lại bị nhíp nhảy lui kia triệt tiêu, không thể nào làm gì khác được.

“Rầm!” Phạm Đức Linh đã bị dòn đến một gốc cây, hấn tựa vào thân cây để lấy lại thăng bằng, vừa định rút chân lại một lần nữa thì trông mắt của hấn chợt co rút lại, bởi vì phía trước đã có một nắm đấm đang lao về phía mặt hấn với tốc độ kinh khủng.

Phạm Đức Linh tuyệt vọng nhắm mắt lại, lần này thì lại thâm mất rồi, thăng khôn này toàn nhằm vào mặt hấn hành hạ, đúng là không có đạo lý mà!

“Bốp!” Một âm thanh chất chứa vang lên, Phạm Đức Linh chưa thấy mình bị gì đau đớn cả, hấn mở mắt ra thì chợt thấy bàn tay của Trương Hải đang vòng qua mặt của hấn, đấm thẳng vào cái cây ở phía sau. Khi Trương Hải rút bàn tay ra thì cái cây cũng hơi lõm lại một chút, tuy chỉ một chút thôi nhưng Phạm Đức Linh cũng hiểu, nếu cú đấm ấy vào mặt mình thì chấn thương chắc rồi.

- Nếu mà không thể rút chân lại với người thì người hãy đi theo chân, dùng cả thân thể để quật đối phương xuống. Hiểu chưa? Kỹ thuật của mày vẫn còn non lắm! Nếu như lúc này tao có ác ý thì...

Trương Hải chợt vươn tay ra bên phải, một con khủng long đang sợ hãi chạy trốn đã bị hấn bắt được cổ, đang cố gắng dấy dựa, hai mắt lóe lên từng tia oán độc. Trương Hải chỉ bóp nhẹ một cái, một tiếng “rắc” vang lên, con khủng long kia đã gãy cổ tuyệt khí, thân thể mềm nhũn lại.

Cùng lúc đó, một đội bảy người nhếch nhác chạy đến, có lẽ con khủng long này là vật săn của bọn họ. Nhưng lúc này thấy nó đang nằm trong tay Trương Hải thì không có ý nghĩ gì nữa. Trương Hải lắc lắc đầu lên tiếng:

- Các bạn vừa săn con vật này phải không? Nó vừa chạy đâm đầu vào cây chết rồi! Minh giúp các bạn nhặt thôi, mang về đi!

Con khủng long này cũng không quá quan trọng, thích thì bảo mấy thằng Phạm Đức Linh đi một chút là có cả bảy, nhìn đội ngũ kia thảm quá, Trương Hải cũng chẳng nổi lấy của họ làm gì! Còn cái lý do đập đầu vào đá thì chỉ để cho họ yên lòng mà thôi, chứ nhìn sơ là biết nó bị vạ cổ chết rồi.

Trương Hải phui phui tay, cất bước đi về phía trong lều, để lại Phạm Đức Linh đang đứng trầm ngâm dưới gốc cây. “Không rút chân về với người được thì vung cả người theo chân”, phải chăng đó là một triết lý sống phải không?

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Nhiệm Vụ Đầu Tiên

“Krec! Krec!” Một âm thanh trầm thiết vang lên, sau đó là thân hình một con khủng long cao khoảng hơn hai mét đổ sập xuống, hàm răng sắc nhọn vẫn đang há ra như chuẩn bị đón cái gì vậy.

Một đội ngũ bảy người nhếch nhác đứng dậy, đưa mắt nhìn lại một người bạn học khá đẹp trai đang đứng ở phía trước. Người đó mỉm cười nói:

- Loại khủng long này tuy khá lớn nhưng mà vẫn nằm trong khả năng săn giết của các bạn, lần sau mà gặp phải trường hợp này thì chia nhau ra chạy, nó sẽ đuổi theo một người thì những người còn lại tập hợp lại phục kích. Lần này là lần đầu, mình sẽ giúp các bạn chứ nếu có lần sau mà hành động như thế này thì giáo quan sẽ loại thẳng đấy!

Bảy người kia rối rít gật đầu cảm ơn, có mấy cô bé còn ngưỡng mộ nhìn theo bóng lưng của người kia. Bọn họ đều biết đó là Trương Hải, trông tên đó khá thư sinh nhưng mà không một ai trong đợt tập huấn này coi thường hắn cả, trong vòng nửa tháng từ khi tiến sâu vào trong rừng, hắn đã gần hai mươi lần diệt sát những con khủng long dữ tợn chỉ trong vòng một chiêu. Tất nhiên là “dữ tợn” ở đây chỉ đối với những người không đối phó được thôi, còn trong mắt tất cả những người của tổ đặc biệt thì mấy con đó không là gì cả.

Nhiệm vụ của tổ đặc biệt trong thời gian đầu đó là trợ giúp các nhóm khác hoàn thành nhiệm vụ, mỗi người sẽ có những đối tượng để trợ giúp riêng biệt. Như Dương Thanh Kỳ thì giúp những người hơi khó khăn trong việc đuổi bắt một con khủng long, bày cho họ cách làm thế nào mới có thể bắt tốt nhất. Như Nguyễn Thu Hà thì là hướng dẫn những người đi tìm các loại hoa quả khó tìm, ... Còn ba thành viên còn lại được phân công phụ trách việc hay xảy ra nhất, đó là giúp đỡ những người bị khủng long... rượt. Cách duy nhất chính là hạ sát con khủng long cho chóng rồi mới hướng dẫn họ lần sau làm thế nào. Tất nhiên không thiếu trường hợp khủng long quá... “khùng”, đến ba người Trương Hải cũng chịu thì phải nhờ đến đội ngũ của giáo quan rồi.

- Ê! Tao thấy con bé lúc nãy nhìn mày lưu luyến cực! Sao mày không nhân cơ hội... hí hí!

Giọng cười khờn nạo của Trần Mạnh Thắng vang lên, Trương Hải trừng mắt nhìn hắn rồi mặc kệ luôn. Nửa tháng nay hắn đi giúp người ta thì người ta nhìn cảm kích một chút cũng đúng, lưu luyến cái mẹ gì? Thắng ôn con này chỉ được cái nói bậy.

- Haiz! Đạo này Hải anh hùng của chúng ta không có lỗi chân như lần trước ha! Nếu không để mấy em ý nhìn thấy tình trạng máu me be bét, đi khắp khỉnh như lần trước...

Một thành viên còn chưa xong, đến lượt cả Phạm Đức Linh cũng lên tiếng, lại còn có ý nhắc đến lần “đập sủng” cực kỳ mất mặt lần trước. Trương Hải bực tức trừng mắt nhìn chúng nó một cái, cũng chẳng thèm nói nhảm với hai thành viên này mà nhanh chóng xoay mặt đi tiếp.

Trương Hải đang đi nhanh thì chợt có một giọng nói con gái mềm mại vang lên:

- Trương Hải! Lại đây giúp mình một chút!

Trương Hải quay đầu lại, cất giọng hỏi:

- Giúp cái gì?

Ngày thường hay cãi nhau với con bé này nên Trương Hải cũng chẳng khách khí gì với một mỹ nhân như thế cả. Nhưng thật kỳ lạ là hôm nay Dương Thanh Kỳ lại rất mềm mỏng, dịu dàng nũng nịu nói:

- Đi mà... thường ngày mình gọi cậu dậy, lại còn cười nói giúp cậu xả bực tức! Giúp mình một chút có sao đâu?

Trương Hải thầm rùng mình, trong lòng càng thêm đề phòng, trong óc nhủ cả trăm lần câu: “có trái!”. Nhưng mà hắn đang định bỏ đi thì Dương Thanh Kỳ lại lên tiếng:

- Trương Hải, cậu có phải đàn ông không vậy?

- Tôi chưa phải đàn ông, tôi là con trai! Tôi mà là đàn ông thì đã cho cậu làm vợ bé của tôi lâu rồi!

Dương Thanh Kỳ nghe mấy lời này thì sùng sốt, mấy người đứng đằng sau cũng sắp không nhịn được mà phì cười ra, nhưng mà nhìn đến ánh mắt như muốn giết người của nàng thì thức thời ngậm mồm lại.

- Ê! Cậu mà dám bỏ đi tôi mách giáo quan cậu dám sàm sỡ tôi!

Trương Hải bực mình xoay ngoắt người lại, lời này nói trúng chỗ yếu hại của hắn rồi. Nửa tháng nay không ít thành viên đã ăn hành sống qua ngày chỉ vì tội dây dưa với con gái. Mà Trương Linh Tuyên lại cực kỳ bá đạo, không cần điều tra, chỉ cần biết đúng là con trai có dây dưa đến con gái mà bị người ta phản nài là lập tức “chém” ngay. Trương Hải bây giờ cũng phải rùng mình vì sự kinh khủng của bà cô này, vì thế hắn phải bắt đắc dĩ mà khua miệng phục Dương Thanh Kỳ, ai bảo lần trước đúng là hắn đã “sàm sỡ” con nhà người ta chứ?

Nhưng mà khua miệng phục cũng không phải là buông lỏng đề phòng, Trương Hải rón rén rón rén, nhìn trước ngó sau xem có biến gì không, nhưng mà nhìn mãi cũng chẳng thấy ai mai phục, dùng cả thần thức cũng không nhìn thấy. Nhưng mà nhìn lại mấy người bên kia hình như hơi quỷ dị... có cái gì đó là lạ...

Nhưng mà Trương Hải dù có đề phòng đến mấy thì cũng phải tiến lên, chân của hắn đã nhón lên chuẩn bị nhảy đi bất cứ lúc nào. Nhìn thấy bộ dạng đề phòng của hắn mà Dương Thanh Kỳ thầm buồn cười, lại khinh khỉnh nhìn hắn như muốn chửi hắn nhất gan vậy.

Trương Hải sau khi tiến lại gần thì đã nhìn ra chút manh mối, có người đang cầm dây ở phía bên kia chuẩn bị kéo lên bất cứ lúc nào, hắn cực kỳ đề phòng chú ý đến từng động tác của người đó, chuẩn bị né đi ngay khi có biến. Xem ra lần này Dương Thanh Kỳ này lại muốn đem hắn ra làm vật thí nghiệm mấy cái bẫy làm bằng dây leo của cô ta rồi! Trương Hải thầm co quắp trong lòng, sao không tìm ai khác mà cứ tìm tui chứ?

“Vút!” Quả nhiên, khi Trương Hải lại gần thì người đứng đằng sau cây kia chợt kéo mạnh, Trương Hải nhanh chóng nhảy qua một bên, né được một sợi

dây thông lọng ở dưới chân, nhưng mà khi hấn lùi lại phía sau thì chợt thấy nụ cười quỷ dị của Dương Thanh Kỳ, trong lòng thầm kêu không ổn. Nhưng mà chưa kịp tránh thì đã thấy nền đất xung quanh hấn ba mét chợt lật tung lên, một cái lưới được tết vô cùng tinh xảo và chắc chắn đã vấy hấn lại, sau đó treo ngược lên trên cây. Những sợi dây leo để treo lưới ban nãy bám vào trên các cây nên hấn cứ tưởng là loại dây tự nhiên, không để ý nhiều nhưng bây giờ mới biết được là do người ta cố ý làm ra.

Cảm giác bị treo lên thế này thật là đáng ghét! Trương Hải cảm thấy mình giống Trư Bát Giới lúc bị mấy vị Bồ Tát treo lên để trừng phạt tội muốn bỏ sư phụ đi lấy vợ vậy. Nhưng mà hấn vẫn phải cố gắng ra vẻ “nguru” một tí, nếu kêu la thảm thiết lên thì đúng là mất hết cả mặt mũi, sau này tha hồ bị hai thằng ôn kia chọc tức.

Con dao sắc bén không biết đã xuất hiện trên tay hấn từ lúc nào, Trương Hải dứ dứ nói:

- Không thả xuống nhanh là mình cắt lưới đấy nhé! Công lao mấy ngày tết cái lưới này đi tong thì đừng có trách.

Dương Thanh Kỳ còn muốn trêu hấn thêm một lúc nhưng mà thấy con dao đã kề sát vào lưới thì cuống quýt nói:

- Từ từ, bây giờ mình thả, được chưa? Con trai gì mà nhỏ nhen, đùa một chút cũng dọa dẫm hủy đồ của người ta!

Lời nói nũng nịu nhưng Trương Hải chẳng thấy có gì là đáng thông cảm cả, đi bấy người thì phải chuẩn bị tâm lý bấy bị phá chó! Dương Thanh Kỳ vẩy vẩy tay với mấy người bạn kia, ý bảo thả xuống, còn bản thân nằng thì chạy về phía xa xa nhanh hơn cả thỏ con nữa. Đùa à? Ở lại cho tên này bắt được thì hấn lại “trừng phạt” như mấy lần trêu hấn lúc trước thì sao?

Nhưng mà thật đáng tiếc, Dương Thanh Kỳ còn chưa chạy được bao xa thì đã thấy có người nắm vào eo nằng nhấc bổng lên, sau đó thì dí sát người nằng vào một cái cây, sau đó giọng nói châm chọc vang lên:

- Sao nào? Muốn bị trừng phạt hay sao mà lại đi trêu chọc đại ka? Bây giờ có muốn xin lỗi cũng muộn rồi nhá!

Dương Thanh Kỳ xuống quýt đưa tay lên che lấy hai cái tai nhỏ, đầu lắc lắc nói:

- Đừng mà, mình biết sai rồi! Không muốn đâu! Đau lắm!

- Đau thì mới nhớ! Lần sau đừng có đại trêu vào đại ca! Hề hề...

Giọng cười ghê tởm vang lên, cùng với đó là một bàn tay rắn chắc nắm lấy bàn tay nhỏ của Dương Thanh Kỳ, kéo nó ra khỏi cái tai đáng thương. “Tách” một cái, cái tai nhỏ của nằng đã phải chịu trừng phạt cho chủ nhân của mình, linh chồn cú búng tai với âm thanh xé lòng. Cái tai xinh xinh đỏ bừng lên, không biết có phải do hiệu ứng hay không mà cả tai bên kia lẫn hai má cũng đỏ. Trương Hải trả thù xong thì cũng gật đầu hài lòng, buông nằng ra rồi hừ một tiếng, sau đó lại nghênh nghênh ngang ngang đi mất, để lại cô bé đang đỏ mặt gặm chân chửi mắng hấn cả trăm lần cái tội làm đau người ta.

....

Buổi tối, sau khi mọi người lại ăn một bữa cơm ngon lành, đang định giải tán thì Trương Linh Tuyền lên tiếng:

- Các em cũng đã làm nhiệm vụ ban đầu khá tốt rồi, bây giờ sẽ có một nhiệm vụ chính thức dành cho các em, bắt đầu từ ngày mai phải đi thi hành, mọi người không có ý kiến gì chứ?

Cả bảy người đều im lặng, chờ đợi Trương Linh Tuyền nói tiếp. Trong lòng họ đều biết cuối cùng thời khắc tập huấn của chính mình cũng đã đến, trước đó Trương Linh Tuyền cũng đã nói rằng nhiệm vụ của họ thuộc loại khó hơn những người khác, không biết là khó hơn ở đây sẽ là như thế nào đây?

- Gần đây ở trong Bạo quốc chúng ta có nghiên cứu để đào tạo ra một đội không quân, và việc lai giống ra loài khủng long bay thích hợp là một việc cần thiết. Bây giờ Bạo quốc đang cần vài quả trứng của loài khủng long Pretanodon để lai tạo. Đó là một loài khủng long bay sống ở ven biển, vùng vịnh. Ở Bạo quốc chúng ta có phía cực tây là giáp biển, ngoài ra thì phía đông khu rừng này chính là vùng vịnh Lôi Long. Sở dĩ gọi như vậy vì nơi đây là một thiên đường của thần lặn sấm, bọn chúng tập chung ở đó để bắt cá dưới biển, số lượng thần lặn sấm cũng rất đông.

Cô cũng không có ý bảo các em đến vùng vịnh đó, ở đó quá nguy hiểm với các em bây giờ. Nhiệm vụ của các em chỉ là đi đến phía đông khu rừng này, ở đó đã bắt đầu xuất hiện Pretanodon rồi, hơn nữa số lượng không nhiều đâu, không có quá nhiều nguy hiểm cho các em.

Trương Linh Tuyền đã nói xong, cả bảy người đều trầm ngâm một chút rồi gật đầu, sau đó thì giải tán đi nghỉ sớm, ngày mai bắt đầu đi làm nhiệm vụ đầu tiên. Còn một việc mà Trương Linh Tuyền chưa nói, đó là những con Pretanodon bị tách biệt ra, phải lén vào rừng này thì thường không có thể chất tốt, tuy rằng như thế sẽ tăng an toàn cho lũ trẻ nhưng mà chất lượng giống cũng sẽ giảm đi. Nhưng mà còn trông mong gì ở một lũ học sinh đây? Làm được đến thế thôi cũng là tốt lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Lên Đường

Tối, Trương Hải không ngủ được nên đi ra ngoài dạo một chút, thật tình cờ là lúc này cũng có người ngồi ở bên ngoài, đốt một đám lửa lên, cùng ngồi và tâm sự đôi chút. Ở chỗ này đã có ba người, đó là Nguyễn Khánh Huyền, Dương Thanh Kỳ và Phạm Đức Linh, còn ba người kia thì đi ngủ ngon lành, hoặc là trốn trong lều làm gì thì không ai biết.

- Cũng không ngủ được à? - Phạm Đức Linh là người đầu tiên lên tiếng.

Trương Hải gật đầu ngồi xuống, hắn đưa tay ném một miếng củi nhỏ vào trong đám lửa, cất giọng nói hơi lo lo của mình lên:

- Từ trước tới nay dù có làm gì thì cũng có nhiều người xung quanh, có làm sai thì cũng không có nguy hiểm gì vì sẽ có người giúp đỡ. Nhưng hình như lần này giáo quan muốn cho chúng ta tự giải quyết thì phải. Thực sự mình cảm thấy hơi lo lắng!

- Ai mà không lo lắng chứ? Việc gì xảy ra lần đầu cũng sẽ làm cho người ta lo lắng mà thôi!

Dương Thanh Kỳ hơi thở ra một hơi nói, tuy lời nói của nàng rất là bình thường nhưng mà Trương Hải lại thích tưởng tượng linh tinh về cái chữ “lần đầu tiên” kia, nhưng mà hắn cũng không dám lộ ra mặt, để cho người ta biết hắn nghĩ cái gì thì đúng là dạy hư lũ trẻ đó! Ô không đúng, chẳng phải hắn cũng là trẻ con hay sao? Nhưng mà ta cũng đã sống cả ba mươi năm trời trong mộng cảnh rồi, so sánh thế nào được!

Trương Hải đang suy nghĩ lung tung thì Nguyễn Khánh Huyền lên tiếng:

- Giáo quan nếu đã giao việc này cho chúng ta thì chắc đó không phải là nhiệm vụ có nhiều nguy hiểm. Chỉ là hơi khó khăn mà thôi, mình tin giáo quan sẽ có chừng mực, sẽ không dồn học sinh của mình vào tình thế hiểm nghèo đâu.

- Thôi được rồi, dù sao thì lần này chúng ta cũng phải chung sức chung lòng với nhau. Không chỉ vì hoàn thành nhiệm vụ, đạt được thành tích mà còn vì hai chữ “đồng đội” nữa. mấy tuần nay chúng kiến các tổ đội kia phối hợp với nhau, chúng ta còn hướng dẫn bọn họ nhưng chính mình thì lại chưa tự trải nghiệm, đây cũng là một cơ hội tốt! Cùng cố gắng nhé!

Phạm Đức Linh nói lời này với đầy quyết tâm, ánh mắt cũng lóe lên ngọn lửa nhiệt huyết. Trong thâm tâm của hắn đang vô cùng kích động, bởi vì đây sẽ là cơ hội đầu tiên để cho hắn thể hiện bản thân mình.

Mấy người Trương Hải cũng cười vui vẻ, sau đó thì cả bốn người cùng trở về lều của mình, chuẩn bị cho nhiệm vụ chính thức ngày mai.

....

Sáng hôm sau, khi mặt trời vừa mới ló mặt ra khỏi rặng mây thì bảy người Trương Hải đã bị đánh thức dậy, Trương Linh Tuyền nói là trước khi đi thi có một số trang bị muốn phát cho mọi người. Trương Hải lúc này mới nhớ ra đôi chút, chuyện đi thi hành nhiệm vụ thì cũng phải có trang bị, may mà Trương Linh Tuyền đã lo trước, nếu không thì hắn cũng quên bồng rồi, thật sự là mình vẫn quá thiếu kinh nghiệm mà!

Bảy người đã tập hợp đông đủ, Trương Linh Tuyền sắc mặt nghiêm nghị nói:

- Đây là lần đầu tiên các em đi thi hành nhiệm vụ, trước khi đi cô muốn biết rõ thực lực hiện tại của các em. Ai đã đạt đến Biến Thân cảnh bước lên phía trước nào.

Lời vừa dứt, bảy người nhìn nhau một chút, có bốn người đã bước lên, lần lượt là Phạm Đức Linh, Trần Mạnh Thắng, Dương Thanh Kỳ, và một người cuối cùng ngày thường không nổi bật nhiều trong nhóm nên làm cho mọi người hơi bất ngờ: Phạm Đình Phương.

- Rất tốt, bốn em đúng là những học sinh xuất sắc nhất trường này, ba em còn lại chưa biến thân nhưng cũng vẫn cực kỳ xuất sắc...

Nói đến đây, Trương Linh Tuyền đưa mắt nhìn Trương Hải một chút, việc tập luyện ngày thường của tổ đặc biệt vẫn luôn nằm trong tầm mắt của nàng, việc Trương Hải chưa biến thân nhưng luôn luôn đánh bại Phạm Đức Linh đã được nàng thu hết vào trong mắt. Tuy rằng hơi khó tin nhưng mà nó vẫn là sự thật, nhiều lúc Trương Linh Tuyền còn nghĩ, liệu có phải Trương Hải luôn giấu diếm thực lực hay không nữa. Trương Linh Tuyền không nghĩ nhiều mà nói tiếp:

- Nhiệm vụ lần này tuy rằng hơi khó một chút nhưng cũng là một cơ hội cho ba em còn lại chính thức bước chân vào tu luyện. Ở đây cô có bảy chiếc nhẫn, là đạo cụ được chế tạo đặc thù bằng thuật pháp của các chế khí đại sư. Bên trong có chứa một bộ đồ cực kỳ chắc chắn, có tác dụng tăng cường sức tấn công và phòng thủ, lại có thêm tác dụng che dấu biến thân chính thức của các em. Thứ đó dùng để trang bị khi các em biến thân, vì mỗi người có biến thân khác nhau nên bộ đồ bên trong chưa được định hình, chỉ khi các em sử dụng lần đầu thì mới tự tương tượng ra hình dáng của nó để thích hợp nhất cho bản thân mình. Đây cũng là một trong những phát minh vĩ đại nhất của khủng long giới chúng ta.

Thực ra thứ này ban đầu được chế tạo bởi một vị đại sư yêu cái đẹp, tuy rằng người khủng long biến thân có nhiều người khá vừa mắt nhưng lại có một số chủng tộc biến thân rất kinh khủng. Chính bản thân ông do huyết thống pha tạp nên biến thân bị dị dạng, vì không muốn bị người khác cười chê nên mới mất công phát minh ra loại trang bị này. Thực ra nguyên lý của nó cũng là một loại trang bị không gian đơn giản, nhưng không thể nhét thêm thứ gì vào vì không gian bên trong rất nhỏ, chỉ chứa được bộ đồ đó mà thôi, hơn nữa chức năng còn được cải tiến để khi kích hoạt trang bị sẽ được mặc lên người trong nháy mắt, khả năng phòng hộ trong chiến đấu là cực cao.

Mỗi một tổ sau khi tập huấn đều được tặng bảy chiếc nhẫn thể này, những người cả đời không thể biến thân thì cũng coi như giữ lấy làm kỷ niệm. Bảy

giờ tổ đội của Trương Hải đi thi hành nhiệm vụ, rất có thể ba đứa kia cũng sẽ biến thân nên Trương Linh Tuyền mới trao thứ này cho họ sớm.

Ngoài ra Trương Linh Tuyền còn trao cho họ bốn cái lều, ba chiếc la bàn nhỏ và vài bộ dụng cụ leo núi, còn về khoản vũ khí như dao, kiếm thì hoàn toàn có trong chiếc nhẫn kia khi trang bị nên không cần phải mang thêm nữa cho nặng, thêm một tấm bản đồ đánh dấu khu vực kia, Trương Linh Tuyền chính thức tiến tổ đặc biệt lên đường thực hiện nhiệm vụ đầu tiên trong đời mình.

Theo như đánh dấu ở trên bản đồ thì muốn đến khu vực đó cần đi hơn một trăm km, tính toán cả địa hình khó đi, các loại núi non trùng điệp thì muốn đến đó cũng mất khoảng ba ngày. Còn việc phục kích chờ con khủng long kia đi kiếm ăn rồi vào chồm trúng thì còn phải tính toán lại sau.

Ngày đầu tiên không có vấn đề gì nhiều, mọi người đều đi nhẹ nói khẽ cười ngu, à nhầm cười duyên. Đoạn này chưa vào sâu trong rừng lắm nên chỉ có vài loại khủng long nhỏ con, không đáng kể, đường đi cũng khá bằng phẳng. Nhưng đến ngày thứ hai thì có một việc xảy ra làm cho những đứa trẻ này được mở rộng tầm mắt.

...

Lúc này Trương Hải đang ngồi chồm hổm trên một cái cây, hắn đang nhìn chăm chăm vào một con khủng long ăn cỏ cao khoảng hơn hai mét ở phía dưới, hôm nay xem ra săn được thú lớn rồi, hôm qua chỉ có một con nhỏ nhỏ làm cho mọi người đói gần chết, nếu hôm nay thịt được thú lớn thế này thì mấy ngày tới đỡ phải đi săn nữa.

Con vật kia vừa mới nhìn thấy mấy thứ hoa quả giàu dinh dưỡng mà Trương Hải đã bày ra, mấy thứ này thường ở trên ngọn cây cao khoảng gần mười mét, bình thường nó đâu có ăn được nên nhìn thấy thì lại thêm không chịu nổi, cúi đầu xuống đón từng miếng một thật ngon lành, không biết là từ thân đang ở trên đầu nó.

Trương Hải nhanh chóng ra hiệu cho Trần Mạnh Thắng và Phạm Đức Linh toàn lực kéo dây, cái thòng lọng đặt sẵn ở đó đã tròng vào cổ của con khủng long đáng thương, giật ngược nó lên làm nó không thể giãy dụa. Trương Hải không bỏ qua thời cơ, nhanh chóng nhảy bổ xuống, con dao sắc bén đã cầm trong tay, tuy rằng hắn không biết vị trí yếu hại của con vật này ở đâu nhưng đâm nhiều nhất chẳng lẽ không chết hay sao?

Nhưng mà thân hình hắn còn trong không trung thì chợt bị một cái bóng màu vàng xẹt qua, một mùi hương thơm ngát xộc vào mũi Trương Hải, hai cánh tay mềm mại trắng nõn ôm chặt lấy hắn làm cho cả người Trương Hải bị chệch hướng đi, ngã vật xuống dưới đất. Lúc hắn mở mắt ra lại thì đã thấy môi mình bị cái gì mềm mềm thơm thơm dán chặt vào. Sau đó thì cũng tách nhau ra, Trương Hải nhìn kỹ thì thấy Dương Thanh Kỳ đang ngồi trên người mình, sắc mặt hồng rực bối rối, hai tay đang cố che che đôi môi nhỏ lại, đáng vẻ xấu hổ đáng yêu vô cùng.

Trương Hải lúc này cũng hơi xấu hổ, nhưng mà hắn cũng chẳng giữ trạng thái ấy bao lâu, việc vừa rồi chẳng liên quan đến hắn, hắn chỉ hơi nghi ngờ hỏi:

- Này, mình đang săn mồi! Bạn có thích mình thì cũng đợi lúc khác, buổi tối không người cũng được. Nhưng mà không phải lúc này đâu!

Dương Thanh Kỳ càng đỏ mặt, nàng cuống quýt xua tay, sau đó thì nhận ra thái độ của mình hơi bị mất hình tượng nên sáng giọng lại rồi nói:

- Mình chỉ muốn ngăn cản bạn giết con khủng long kia mà thôi!

- Ủ... trước khi nói... bạn xuống khỏi người mình được không? Sắp đè chết mình rồi đó!

Dương Thanh Kỳ vừa mới nghiêm túc lại lúc này lại đỏ hồng mặt lên, trừng mắt nhìn Trương Hải một cái rồi bực bội đứng dậy, lúc này Trương Hải mới hỏi:

- Sao lại cản? Nó cũng đâu có quen biết bạn đâu? Hay là bạn quen biết nó?

- Bậy bạ! Bạn không biết đây là một con Kotasaurus à? Nó là linh vật của Bình... của mình, gia đình mình! Được chưa? Cũng giống như Bạo quốc bảo vệ Tyrano vậy, trong thâm tâm của mình lúc nào cũng phải bảo vệ loài này!

Kotasaurus này là một trong những loài to lớn nhất của họ khủng long cổ dài Sauropod, cũng là loại quý hiếm nhất, là linh vật của cả Bình quốc. Tất nhiên là ở Bình quốc thì chúng được bảo vệ chứ ở Bạo quốc này thì không, chẳng sao cả, bởi vì linh vật của Bạo quốc là Tyrano mà thôi. Trong người của Dương Thanh Kỳ mang dòng máu của Sauro tộc, vì thế truyền thống bảo vệ linh vật này cũng chảy trong dòng máu của nàng.

Trương Hải không nói nữa, chỉ cười khỏ một tiếng. Hắn cũng biết cái truyền thống bảo vệ này nhưng chẳng hiểu sao trước nay hắn chẳng có tâm tư đối với chuyện này cả. Ngay cả lần trước săn nhầm một con Tyrano hắn cũng chẳng thấy có nhiều dẫn vật gì hết. Nhưng thôi, cô bé con này đã kiên quyết như thế thì cứ chiều ý nàng cũng không sao, dù sao săn giết như thế này hắn cũng quen lắm rồi, chẳng mất bao nhiêu thời gian để giết một con khác cả.

- Khu vực này có Kotasaurus con như thế này chắc chắn là còn có thêm nữa, từ nay các bạn đi săn thì mình sẽ đi cùng, không cho phép các bạn săn giết lung tung nữa.

Dương Thanh Kỳ nhanh chóng coi thòng lọng cho con khủng long kia, lại vỗ vỗ mông nó đuổi đi rồi quay người lại nói.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Bị Rượt Đuổi

Mấy người Trương Hải nhìn nhau, cuối cùng cười khỏ một cái gật gật đầu, dù sao thì chuyện linh vật này hai người Phạm Đức Linh cũng hiểu nên không có nhiều phản đối. Bây giờ đang cùng đi thi hành nhiệm vụ, nếu để cái vấn đề còn con con này ảnh hưởng đến tổ đội thì không hay chút nào.

Trương Hải, Trần Mạnh Thắng, Phạm Đức Linh đành phải lùi người chờ con mồi tiếp theo, cũng may là trong này đã bắt đầu xuất hiện cực kỳ nhiều khủng long nên không phải lo lắng chờ lâu làm gì.

Lúc này có một con khủng long thấp bé, người nó khá dài nhưng lại nằm sát dưới mặt đất, trên lưng có một đồng nếp hình thành một cái dè quạt, theo kiến thức của Trương Hải thì thứ đó dùng để điều hòa nhiệt độ cơ thể. Con khủng long này nhìn qua đã biết là một loài ăn thịt, tuy nó không để ý nhiều đến chỗ “mỏ” của Trương Hải nhưng di chuyển cũng cực kỳ chậm chạp, việc săn giết không quá khó khăn.

Lúc này Trương Hải đang định ra hiệu cho hai thằng kia kéo lưới lên, con mồi đã đi vào trong bẫy rồi thì đột nhiên con khủng long đó như đang kinh hoàng, tốc độ nhanh như một ngọn gió lùi đi mất. Bốn người Trương Hải hơi ngẩn ra, dường như không thể hiểu nổi tại sao nó lại chạy mất nhanh như thế, rõ ràng bọn người mình làm ăn rất kín kẽ rồi mà.

Đúng lúc này, Dương Thanh Kỳ đột nhiên thấy áo mình bị ai đó kéo kéo, nằng nhanh chóng quay đầu lại thì nhận ra đó không phải là “người”, mà chính là con Kotasaurus mà nằng vừa mới thả đi.

Lúc này con khủng long đó đang dùng miệng kéo kéo áo của nằng, từ trong mắt nó có sự hoảng sợ, gấp gáp, nhưng không hiểu sao nó không chạy đi mà lại kéo kéo áo nằng. Động tĩnh cũng đã kéo sự chú ý của Trương Hải lại, hắn nhìn thấy con khủng long cổ dài kia thì ngẩn người, sau đó thì bực bội vô cùng, hắn đang cho là con khủng long này làm cho con vật kia cảnh giác, vì thế mà chạy mất.

Nhưng mà hắn nhìn vào hành động của con khủng long con này thì thấy không đúng lắm, sao nó cứ kéo kéo như là muốn dẫn họ đi đâu vậy, lại còn có cái vẻ hoảng hốt trong ánh mắt kia nữa.

Trương Hải còn đang nghĩ nghĩ thì đột nhiên nhận ra cái gì đó, sắc mặt của hắn bây giờ còn tồi tệ hơn cả con Kotasaurus kia, gần như hét lên với ba người bạn của mình:

- Chạy mau, có khủng long ăn thịt không lồ đến, không chạy kịp là mất xác cả lũ đấy!

Dương Thanh Kỳ, Trần Mạnh Thắng và Phạm Đức Linh hơi sửng sốt, sau đó sắc mặt cũng trở nên hoảng sợ, tiếng bước chân rầm rầm kia cũng đã làm họ chú ý. Mặc dù chưa thấy con khủng long nhưng uy thế như vậy chắc chắn là cực kỳ to lớn, cộng với nét mặt hoảng hốt của con khủng long con kia thì biết thứ đó đáng sợ đến thế nào rồi.

Không cần phải nói nhiều, mấy người nhanh chóng chạy thực mạng, con khủng long con kia cũng chạy sát ngay sau. Trương Hải không ngờ được tốc độ của mình như vậy mà con này cũng nhanh không kém, đâu có tý phong phạm của khủng long không lồ trong tương lai đâu?

Chạy ngược với hướng phát ra âm thanh, Trương Hải nhanh chóng gặp được ba người còn lại, lúc này các nằng vẫn đang làm công việc chuẩn bị bữa trưa của mình. Thấy bọn Trương Hải trở về mà lại còn kéo thêm một con khủng long nữa thì thấy tò mò, nhưng còn chưa kịp hỏi thì giọng nói của Trương Hải đã vang lên từ đằng xa:

- Chạy nhanh lên, có thú dữ đến!

Ba người kia còn chưa kịp định thần thì đột nhiên thấy trên lùm cây xa xa có một cái đầu lơ lơ, đó là một cái đầu khủng long với cái mõm cực dài, từng chiếc răng sắc bén kinh khủng đang nhe ra như muốn nhai nát mọi sinh vật trước mắt nó. Con khủng long cao khoảng chừng mười ba mươi bốn mét gì đó, từ góc độ này có thể thấp thoáng nhìn thấy đôi tay hơi ngắn cùng với một cái “buồm” trên lưng của nó. Nếu nói về dáng đứng và tập tính thì loài này có vẻ khá giống với Tyrano. (Loài này lấy hình mẫu của Spinosaurus)

Mấy người kia chạy trước, Trương Hải nhìn đồng hồ bỏ lại kia một cái, hắn cố ý chạy chậm lại đằng sau cùng, phất tay một cái rồi nhẹ nhàng thu tất cả vào trong không gian ở cái dây chuyền trước ngực mình, sau đó cũng nhanh chóng chạy theo các bạn mình.

Tốc độ của con khủng long kia nhanh vô cùng, khoảng cách càng ngày càng bị thu nhỏ lại, trong lúc nguy cấp thế này Trương Hải chợt khựng lại, vì hắn vừa nghĩ ra một cách để thoát hiểm trong trường hợp thế này.

- Các cậu chạy lên phía trước, nhanh chóng tìm một đoạn dây leo thật dài và chắc lại đây, nhanh lên. Mình sẽ ở lại cầm chân nó, nhưng không được bao lâu đâu! Tìm dây thật nhanh vào thì chúng ta mới có cơ hội sống sót.

Mấy người kia sửng sốt, lại ngẩng người một lần nữa, dù sao đây cũng chỉ là một đám trẻ, kinh nghiệm xử lý tình huống cực kỳ thiếu thốn, bảo chúng phản ứng như dân chuyên nghiệp vào lúc này là không thể nào.

Nhưng mà Trương Hải đã chạy ngược lại phía con khủng long kia, giọng nói vang lên vắng vắng:

- Tìm dây leo nhanh lên, nếu không tao chết cũng làm âm hồn về ám chúng mày! Mẹ kiếp, lâu la là mẹ!

Mấy người kia cắn răng, ánh mắt cũng đã đỏ lên, Dương Thanh Kỳ đang muốn đuổi theo thì cô bé lạnh lùng Phạm Đình Phương chột giữ lại:

- Làm theo lời của Trương Hải, đi tìm dây leo nhanh lên! Chúng ta là một tổ đội, phải có sự tin tưởng lẫn nhau! Nếu tên kia đã nói có thể cầm chân trong một lúc thì chắc chắn sẽ làm được, hấn hấn là đã có một cách gì đó để thoát khỏi tình trạng này, đừng lãng phí thời gian nữa, đi tìm nhanh lên.

Mấy người kia chỉ hơi phân vân trong vài giây rồi nhanh chóng gật đầu, chia nhau đi tìm dây leo như Trương Hải nói, phải cố hết sức, nếu không thì không những chỉ có hấn hi sinh mà chính tổ đội này đều sẽ rơi vào nguy hiểm.

Trương Hải lúc này đang nhớ tới một lời phỏng đoán giả tưởng, trong giấc mộng kia, hấn cũng đã từng xem vài bộ phim về khủng long, trong đó những con vật ăn thịt thường có đầu to, tay nhỏ, hai chân chống cả thân hình, có cái đuôi nặng nề cân bằng với cái đầu ở phía trước.

Nói cách khác, cả người con khủng long này giống như một cán cân, hai chân làm cột chống, cân đong đo đếm cái đuôi và cái đầu ở hai bên. Người ta đã từng nói rằng, nếu như gặp một con vật to lớn thế này thì cách đối phó hay nhất là lại gần chân nó, sau đó thì chạy vòng quanh, tất nhiên không loại trừ trường hợp bị nó giẫm chết nên chắc chắn vẫn phải giữ một khoảng cách nhất định với chân. Vị trí thích hợp nhất để chạy là khoảng ở giữa đầu và chân, lúc đó nó không có cách nào gặp đầu xuống, mà chân có giậm thì vẫn có thể né được kịp thời.

Nhưng mà mục tiêu của con khủng long này không phải là “nhai nhép” ít thịt như Trương Hải, mà chính là con Kotasaurus kia, đó là một miếng mồi ngon dành cho nó. Bọn Trương Hải chỉ là bị liên lụy mà thôi, nhưng ai mà biết được chứ, tâm lý chung của những người này chính là sợ hãi con vật to lớn này.

Trương Hải thấy nó không chú ý nhiều đến mình nên nhanh chóng tiếp cận được vị trí thích hợp, miệng hấn đã niệm chú trong lúc chạy, từng ngọn lửa nóng hừng hực bắt đầu thiêu đốt lên, sau đó bắn thẳng vào da thịt của thứ khổng lồ kia làm cho nó đau đớn.

Con khủng long tàn bạo nhìn lại con kiến hôi kia, ánh mắt của nó có chứa đủ sự hung hãn, khát máu, hơi thở cũng phì phò giống như đang vô cùng phấn nộ. Nó đưa chân lên muốn giẫm, nhưng mà khoảng cách cũng hơi xa nên đã bị Trương Hải nhanh chóng tránh được. Hơn nữa con kiến hôi kia còn cực kỳ giáo hoạt, vừa chạy vòng quanh, vừa bắn mấy tia lửa kia lên mặt nó làm cho nó đau rất. Nhưng khổ nỗi, xoay người là một điểm yếu của con khủng long như thế này, nó phải mất khá nhiều thời gian mới xoay lại được, lúc đó thì Trương Hải đã chạy ra đằng sau nó rồi.

Nhưng mà sức người có hạn, chạy mãi thì cũng phải mệt, hơn nữa còn là vừa chạy vừa duy trì ít ma pháp kia để thu hút sự chú ý của nó nên càng mệt hơn. Lúc Trương Hải đã gần như kiệt sức thì các bạn của hấn cuối cùng cũng chạy đến, cả bảy người cùng kéo một sợi dây leo dài ngoằng ngoằng, dài đến nỗi mà đầu kia của nó cũng không biết ở chỗ nào, chỉ thấy vẫn đang ẩn bên trong rừng mà thôi.

Trương Hải nhanh chóng hô lên:

- Cầm sợi dây đó chạy quanh chân nó, trói chân con vật khổng kiếp này lại, tuy không giữ được bao lâu nhưng cũng đủ thời gian cho chúng ta chạy trốn.

Sáu người kia sáng mắt lên, cách này đúng là rất hay, sẽ cho họ đủ thời gian để chạy trốn.

Cả bảy người cùng nhau kéo sợi dây kia, chạy vòng vòng xung quanh chân của con vật hung tàn đó, nó lúc này cũng đã giận dữ đến tột cùng vì lũ chuột nhắt này, bàn chân cũng đã giẫm loạn cả lên nhưng không có tác dụng, chỉ càng làm cho đôi chân nó mắc sâu vào trong sự rối rắm mà thôi.

- Được rồi, chạy nhanh lên! Tạm thời nó không đuổi được chúng ta đâu.

Trương Hải nhanh chóng chạy đi trước, dáng chạy của hấn lúc này khá loạng choạng và chật vật, trong đầu hấn đang ong ong lên vì sử dụng tinh thần lực quá độ, những lúc thế này hấn cần ngủ, ngủ một giấc thật ngon lành. Nhưng mà hấn có được ngủ hay không? Trong tình huống nguy hiểm thế này mà còn đòi ngủ hay sao?

“Rầm!” Khi đoàn người chạy vào được trong rừng thì âm thanh như nhà sập vang lên, có lẽ con khủng long kia vừa bị ngã một cú đau đớn. Trương Hải lúc này hình như cũng không chịu được nữa, thân hình lao đảo rồi ngã vật ra đất. Dương Thanh Kỳ lại là người chú ý đến hấn nhiều nhất từ này đến giờ, nàng hoảng hốt chạy lại đỡ hấn dậy, lay lay người hấn nhưng Trương Hải cũng không chịu tỉnh dậy, Dương Thanh Kỳ cuống cuồng không biết phải làm sao, nước mắt cũng đã rơm rớm nơi khóe mi rồi.

Trong lúc chạy trốn thế này mà lại còn ngã xiu, bây giờ làm sao mà dừng lại được, cũng không biết hấn có sao không nữa? Dương Thanh Kỳ còn đang bối rối thì áo nàng lại bị kéo, nhìn lại đằng sau thì thấy con Kotasaurus con kia đang nhìn nhìn nàng, lại nhìn Trương Hải, trong mắt lóe lên một ít thông minh. Dương Thanh Kỳ lúc đầu còn không hiểu, nhưng mà cũng nhanh chóng biết được nó đang bảo nàng đặt Trương Hải lên lưng nó, sau đó thì cả đám cùng chạy.

Bọn Trương Hải cứ chạy trời chết, không nhìn thấy cảnh tượng kỳ dị ở chỗ con khủng long to lớn kia ngã xuống. Từ trong rừng không biết chạy đâu ra gần chục con khủng long cỡ nhỏ, chính là con khủng long có cái dè quạt trên lưng mà Trương Hải định thịt lúc nãy. Lúc này gần chục con khủng long đó đang thi nhau gặm đứt dây leo cho con khủng long lớn, chẳng mất bao nhiêu thời gian, con khủng long đã hùng dũng đứng dậy, gào to một tiếng long trời lở đất rồi lại tiếp tục đuổi theo đám Trương Hải.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Khủng Long Chiến

“Grào!” Âm thanh xuyên thấu cả trời xanh vang lên làm cho những người trong tổ đặc biệt giật nảy cả mình. Trong âm thanh đó mang theo sự phẫn nộ đến tột cùng, nhưng mà lúc này họ không để ý được nhiều như thế nữa, cái mà họ muốn làm là chạy, chạy cho thật nhanh.

Nhưng mà cảm giác dưới chân đang rung chuyển lại làm cho tâm trạng của bọn trẻ kinh hoàng hơn, họ không thể ngờ được con khủng long kia lại thoát ra nhanh như thế, theo tính toán lúc trước thì nó phải mất ít nhất nửa ngày mới có thể đứng dậy nổi, nhưng tại sao mới chỉ có mấy phút đồng hồ đã xong rồi chứ?

Thực sự là tính toán của Trương Hải không sai, con khủng long này nếu muốn thoát ra khỏi đồng dây nhợ kia thì đúng là phải mất cả nửa ngày thật, nhưng mà một tập tính của loài này đã thay đổi tất cả.

Chúng là một loài ăn thịt to lớn, thân thể cồng kềnh nhưng tay thì lại nhỏ yếu nên nhiều lúc bị vướng mắc không giải quyết được, giống như việc bị vướng chân vào dây như hôm nay cũng là một điển hình. Vì thế chúng đã có tập quán hợp tác sinh trưởng với loài vật ăn thịt nhỏ bé kia, khủng long to phụ trách săn mồi, thức ăn thừa sẽ dành cho khủng long nhỏ, đồng thời khủng long nhỏ cũng có trách nhiệm hỗ trợ lúc khủng long to bị mấy loài vật nhỏ nhưng thông minh quấy nhiễu, giả dụ như nó sẽ tự thân làm mồi để dẫn dụ các sinh vật khác, hoặc là nhanh chóng quấy nhiễu các sinh vật kia khi con khủng long to phải chiến đấu.

Cũng nhờ tập quán đó mà loài sinh vật nhỏ nhỏ kia đã nhanh chóng chạy ra cắn đứt dây để giải thoát cho con vật to lớn, làm cho bọn Trương Hải lại rơi vào nguy hiểm một lần nữa.

Chạy trời chết về phía đông, trong lòng của mọi người dù đang hoảng sợ nhưng vẫn rất có niềm tin vào cơ hội sinh tồn. Họ vẫn còn rất trẻ, vẫn còn đầy nhiệt huyết trong tim, làm sao mà chết ở cái chỗ quỷ quái này dễ dàng như thế chứ? Nhưng mà cảnh tượng trước mắt lúc này lại làm cho con tim họ trầm xuống, cảm giác tuyệt vọng đã bắt đầu nảy sinh ở trong lòng.

Phía trước là một con suối chảy siết vô cùng, đây là đoạn sắp chảy xuống vùng đất thấp để thành một cái thác cho nên nước chảy vô cùng siết, nhìn khoảng cách sang bên bờ bên kia ít nhất phải hơn mười mét, bọn họ đang bối rối không biết phải làm cách nào.

Mọi người ở đây cũng không phải là không qua được con suối này, chỉ là Trương Hải còn đang ngất xỉu, hơn nữa đi qua được cũng phải mất một đoạn thời gian, bây giờ đang tình huống ngàn cân treo sợi tóc, lại gặp phải tình cảnh này thì có khác gì nặng càng thêm nặng hay không?

Nhưng mà mọi người vẫn chưa bỏ cuộc dễ như vậy, Phạm Đình Phương lúc này đưa ra ý kiến:

- Phạm Đức Linh, tôi với cậu có sức bật tốt nhất, có thể bật qua chỗ này được, chúng ta bật qua bờ bên kia trước, kích hoạt thiên phú đốn một cái cây nhỏ xuống làm một cây cầu đơn giản, nhanh lên.

Phạm Đức Linh không suy nghĩ nhiều mà gật đầu, trước nay hắn vẫn nghe lời Phạm Đình Phương răm rắp, lần này cũng chỉ là phản ứng theo quán tính, nhưng mà lời của Phạm Đình Phương cũng là tốt nhất trong lúc này rồi, bởi vì nàng đã nhìn thấy một cái cây gãy còm ở bên kia, nếu dùng thiên phú thì chỉ cần nửa phút là có thể đốn nó xuống được.

Nhanh chóng thực hiện, hai người Phạm Đức Linh đã nhanh chóng đốn được một cái cây nhỏ bắc qua suối thành cầu, mặc dù cái cây quá nhỏ, người bình thường có đi trên đó cũng không được, nhưng mà mọi người ở đây đều không phải bình thường, khả năng giữ thăng bằng cực kỳ tốt, việc đi qua cây “cầu khỉ” này cũng chẳng mấy khó khăn.

Mọi người đã đi qua gần hết, chỉ còn lại Trương Hải đang nằm trên lưng con Kotasaurus kia và Dương Thanh Kỳ đang vô cùng lo lắng cho hắn. Nàng lúc này không biết làm cách nào để đưa Trương Hải qua bờ bên kia cả, con khủng long này lại là một dạng không biết bơi, làm cách nào đây?

Dương Thanh Kỳ vừa nghĩ ra một cách, hai mắt của nàng vừa sáng lên thì một âm thanh cuồng bạo đã cắt đứt hoàn toàn những suy nghĩ đó.

“Gào!” Cùng với đó là những âm thanh cây gãy, đổ vang lên, không ngờ con khủng long khốn kiếp đó lại nhanh như vậy, kể cả Dương Thanh Kỳ hay năm người bên bờ kia đều trở nên hoảng sợ, nhìn vào con quái vật kia giống như đang nhìn một tử thần đòi mạng vậy, còn con khủng long con kia cũng trở nên khiếp hãi vô cùng, trong cổ nó bắt đầu phát ra các âm thanh “Ồ ồ” tuyệt vọng.

Con vật đáng sợ kia gầm lên một cái, âm thanh vang vọng cả khu rừng làm cho vài con vật có cánh bay tán loạn lên bầu trời. Nhưng kỳ lạ ở chỗ nó đã dừng lại rồi mà mặt đất vẫn tiếp tục rung động, thậm chí còn rung mạnh hơn cả lúc nãy, cường độ còn càng ngày càng tăng, không hề dấu hiệu dừng lại.

“Guồồ” Một âm thanh trầm trầm vang lên, âm thanh này không chói tai giống như con khủng long ăn thịt kia mà trầm âm vô cùng, người nghe tuy rằng thấy khá là chói tai nhưng mà còn dễ chịu hơn rất nhiều khi nghe thứ ăn thịt kia gào thét.

Con khủng long ăn thịt cũng quay đầu lại, không biết từ lúc nào, một cái cổ dài ngoằng ngoằng đã ngóc lên từ trong khu rừng rậm phía sau, một con khủng long cổ dài mang sắc mặt lo lắng đang nhanh chóng chạy đến.

Con Kotasaurus con đang đứng bên cạnh Dương Thanh Kỳ chợt trở nên kích động, âm điệu trong cổ họng cũng trở nên dồn dập hơn, hiển nhiên là nó đã nhìn thấy hy vọng của chính bản thân mình.

Dương Thanh Kỳ cũng kích động không kém, bởi vì nàng đang nhìn thấy linh vật vĩ đại và thần thánh trong lòng, một con Kotasaurus trưởng thành thật sự, to lớn và hùng vĩ, cả thân thể của nó phải cao trên hai mươi mét, riêng cái cổ dài đặc trưng đã hơn mười mét rồi, thân hình nặng nề với bốn chân chắc

chấn gấp mười lần cột đình đang nện từng bước làm mặt đất rung chuyển. Nó đang chạy về hướng bên này, không cần hỏi cũng biết nó đang lo lắng cho con Kotasaurus con đứng bên cạnh Thanh Kỳ, có lẽ hai con vật này là mẹ con hoặc bố con gì đó.

Nhìn thấy con Kotasaurus kia, cái miệng dài ngoằng của con khủng long ăn thịt chọt há ra, tiếng gầm gào chói tai lại vang lên như đang muốn thị uy, trong ánh mắt kia cũng lóe lên từng đợt khát máu và hung tàn. Nhưng con Kotasaurus dường như không để ý vẫn chạy lại phía này với tốc độ nhanh nhất có thể, lúc này rõ ràng nó đã nghe thấy âm thanh của con mình, không thể nhầm được.

“Gào gào” Con khủng long ăn thịt không nhìn được nữa, nó lao lên tấn công con Kotasaurus kia, động tác vô cùng nhanh chóng, cái mõm dài ngoằng lúc này giống như một cái kéo, đang muốn cắt đứt cái cổ dài của con Kota, kết liễu đối thủ ngay tức thì vậy.

Con Kotasaurus kia cực kỳ đề phòng, không hề cho đối thủ lại gần mình, nó xoay người một cái, cái đuôi dài gần tám mét đằng sau cũng quất ra, Dương Thanh Kỳ nhìn thấy chiêu này thì mừng rỡ vô cùng, đó chính là phương thức chiến đấu của Kotasaurus, cũng là khởi nguyên cho loại thuật dùng roi của Sauro tộc của nàng, không ngờ ngày hôm nay lại có thể được chứng kiến tận mắt một con Kotasaurus chiến đấu.

Cái đuôi được quất đến gần mặt của con vật hung tàn thì thân mình con Kota chọt giật lại, phần cuối của đuôi vẫn theo quán tính quất mạnh lên mặt của đối thủ, nhưng lực quất lại được tăng thêm do chính lực kéo về kia. Con khủng long ăn thịt không kịp né nên bị quất trúng mặt, da thịt đã rách một vết lớn, máu cũng đã bắt đầu chảy ra rồi.

Hai con khủng long to lớn lao vào nhau, hình thành nên một cuộc chiến vĩ đại của rừng xanh, mọi người đang ngẩn ngơ nhìn vào cuộc chiến đó thì đột nhiên con Kotasaurus con chọt buồm Trương Hải xuống đất, thân mình nhanh chóng di chuyển, chặn đứng trước mặt một đám sinh vật xấu xí đang nhanh chóng di chuyển về phía cuộc chiến kia.

Cả sáu người đều bị đánh động, nhanh chóng nhìn lại đám sinh vật kia, Phạm Đức Linh nhanh chóng nhận ra đó là thứ đã bị mình săn giết lúc này, thứ khủng long có cái dê quật, lúc này chúng đang kéo nhau lên lại phía cuộc chiến kia, có ý đồ quấy nhiễu con Kotasaurus lớn để cho con vật ăn thịt chiếm lĩnh thế.

Nhìn thấy một con đã lọt qua sự cản trở, tiếp tục tiến nhanh về cuộc giao chiến khổng lồ kia, Dương Thanh Kỳ nhanh chóng hiểu ra chúng muốn làm cái gì. Sinh vật bình thường sẽ không bao giờ lại gần một cuộc chiến như thế hết, trừ phi chúng đang muốn tham gia vào chính cuộc chiến này.

Nàng nhanh chóng rút chiếc roi ở bên hông ra, quất thẳng vào con khủng long kia làm cho nó kêu ré lên đau đớn, nhanh chóng lùi lại. Gần chục con khủng long đằng sau cũng chọt kêu ré lên, điên cuồng tấn công con Kotasaurus con làm cho nó không thể ứng phó được.

Đám người Phạm Đức Linh thấy thế thì sốt hết cả ruột, bởi vì đám khủng long kia bắt đầu chuyển hướng sang tấn công Dương Thanh Kỳ, bọn họ lúc này cũng chưa cần lo lắng đến con vật khổng lồ kia nên lũ lượt quay lại bên kia bờ suối, cả sáu người cùng hợp lực, sử dụng hết tất cả sức mạnh của mình để hạ gục từng con từng con một.

Cuộc chiến khổng lồ đã làm cho Dương Thanh Kỳ học tập được rất nhiều, nàng học theo mọi cách vung, quất, thậm chí cả quấn và siết của con Kotasaurus kia, dần dần hoàn thiện kỹ năng của mình. Nàng biết, đây chính là một kỹ nghệ, không phải lúc nào cũng gặp được, vì thế nên phải nắm chắc được cơ hội của mình.

Không chỉ riêng Dương Thanh Kỳ, ngay cả mấy người còn lại cũng học được không ít, đặc biệt là hai người thuộc Trex tộc kia, từ cách chiến đấu của con khủng long ăn thịt đã ngộ ra được rất nhiều kỹ năng chiến đấu cho bản thân mình, hơn nữa còn có cơ hội áp dụng ngay với lũ khốn kiếp đang tấn công mình, kỹ năng của hai người này cũng đang tiến bộ nhanh chóng.

Cuộc chiến khổng lồ đang trong thế giằng co cũng bắt đầu xảy ra biến hóa, lúc này dường như các đòn quật đuôi mạnh mẽ của Kotasaurus đã bị bắt bài, con vật ăn thịt né được, sau đó thì nhanh chóng áp sát lại, dùng cả thân hình đẩy vào người của con Kota làm nó ngã ra đất, cú ngã của một sinh vật khổng lồ làm cho cây cối xung quanh rung chuyển. Mặc dù đã ngã nhưng cái cổ dài của Kotasaurus vẫn ngẩng lên một cách quật cường, đang định đứng dậy thì con vật ăn thịt chọt gờ cái chân to lớn mạnh mẽ của nó lên, đá thẳng vào cái cổ rồi vít nó xuống, dùng cả sức nặng của thân thể đè chặt con Kotasaurus xuống đất.

Phạm Đức Linh nhìn theo chiêu này và nhanh chóng làm theo, đập vào con khủng long trước mắt, sau đó vít xuống, đè nghiêng nó xuống đất, cả thân hình dồn toàn lực giậm xuống làm cho đầu con khủng long đáng thương nát bét ra, thân thể cũng mềm nhũn lại.

Lũ khủng long nhỏ xung quanh cũng đã bị toàn diệt, nhưng mà cuộc chiến khổng lồ lại đang gặp điều bất lợi, con Kotasaurus đang đau đớn nhưng không dám giẫy dụa, có tác dụng nhiều đâu, cái cổ của nó đã bị đối thủ kẹp chặt, hơn nữa còn nghiêng xuống, ý muốn làm nó gãy cổ mà chết, lúc này nếu càng dấy thì cái cổ lại càng sớm bị hành hạ.

Sáu người nhìn nhau, tự biết lúc này nếu để Kotasaurus thất bại thì chính mình cũng lâm vào thảm cảnh, trong mắt của họ lóe lên sự kiên định, Phạm Đức Linh nhanh chóng ấn lên chiếc nhẫn đã được Trương Linh Tuyền giao cho trước đó, huyết mạch trong máu cũng sôi trào lên tạo nên những biến đổi quanh người. Hắn quyết tâm dùng toàn bộ sức mạnh, liều một phen quấy nhiễu con vật ăn thịt kia, tạo thời cơ cho Kotasaurus lật ngược thế cờ.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Thoát Nạn

Quanh thân của Phạm Đức Linh xuất hiện một bộ giáp màu đỏ, một bộ giáp trông cực kỳ công kênh, hai chân nhìn vô cùng to lớn và nặng nề, cái mũ theo kiểu dáng của một kỵ sĩ thứ thiệt, che kín mặt nhưng vẫn có những lỗ hổng để nhìn ra ngoài.

Chiếc giày cũng cực kỳ đặc biệt, ở trên ông đồng của chiếc giày hình thành hình dạng như một con dao hình bán nguyệt, mới nhìn sơ cũng biết nếu ông đồng này mà đá vào cô thì đứt đầu dễ như chơi. Ở mũi giày cũng ẩn hiện hàn quang sáng lóa, ở trong đó đã ẩn giấu dao găm, có thể bật ra để chiến đấu bất cứ lúc nào. Hòn nữa ở bắp đùi và gót cũng đầy gai góc, vừa nhìn đã biết Phạm Đức Linh phải tốn rất nhiều tâm huyết để tưởng tượng ra bộ đồ phục vụ cho mọi đòn chân như thế này, hoặc là... mẫu áo giáp thế này là truyền thống của Trex tộc cũng không chừng.

Bộ giáp trông cực kỳ công kênh nhưng thực chất lại nhẹ nhàng vô cùng, đó là bởi vì chất liệu đặc biệt dùng làm bộ giáp, dù cho các học sinh có tưởng tượng ra hình dáng nó thế nào đi nữa thì trọng lượng của một bộ giáp thế này vẫn không hề thay đổi.

Phạm Đình Phương cũng biến thân, quanh người nàng là một bộ giáp màu lam nhạt, hình dáng không khác Phạm Đức Linh là mấy nhưng quanh thân lại bao phủ một hàng sương mù phiêu tán, hàn khí bức người cũng tỏa ra làm cho người ta cảm thấy lạnh lẽo. Nhìn vào hai bộ giáp, người ta cuối cùng cũng có thể kết luận, hai người này chỉ là mấy móc làm theo thiết kế đã có sẵn, không có nhiều sáng tạo vào bộ giáp này.

Trần Mạnh Thắng cũng biến, bởi vì bản thân hắn khi biến đã có một bộ da dày không khác gì giáp sắt quanh thân nên khi biến hình thì bộ giáp của hắn lại khá mỏng, có thêm một tấm khiên chắn ở trước ngực. Tấm khiên này đặc biệt ở chỗ nó còn có thể dùng để tấn công, xung quanh tấm khiên cực kỳ sắc bén, có thể sử dụng như một cái “luân” để công kích tầm xa vậy.

Ba người cùng nhau tiến lên, Trần Mạnh Thắng đi trước, cố gắng chống đỡ những công kích do hai con khủng long to lớn “chẳng may” quật vào họ, chính xác chính là cái đuôi của Kotasaurus đang phe phẩy cực kỳ mạnh bạo và từng bước giảm giảm của con khủng long ăn thịt kia, đất đá bay lên cũng sẽ tạo thành thương tổn với đám người này, chỉ có Trần Mạnh Thắng là có thể bình an đỡ lấy chúng và chịu ít tổn thương nhất.

Cuối cùng cũng đã áp sát được con quái vật, Phạm Đức Linh nóng nảy nhảy ra tung một cú đá cuồng bạo về phía cái chân của con khủng long kia, nhưng thật tiếc là công kích của hắn quá nhỏ bé với con vật này, ngược lại chỉ càng làm nó thêm tức giận mà thôi.

Phạm Đình Phương cũng tham gia vào công kích, ý đồ nhằm quấy nhiễu nó để nó buông con Kotasaurus ra, nhưng mà dù làm cách nào thì con khủng long kia vẫn sừng sững như thế, thậm chí còn có thể dùng một chân nghiền cổ con Kota, chân còn lại vẫn giơ lên đập họ liên tục. Tình huống của ba người dần trở nên chật vật.

Dương Thanh Kỳ chẳng hiểu sao lúc này lại chỉ thấy quan tâm đến Trương Hải mà quên mất việc đi chiến đấu, nhưng mà lúc tiếng kinh hô của Nguyễn Khánh Huyền vang lên thì nàng cũng giật mình quay lại. Nhìn thấy cảnh chật vật của đám bạn, Dương Thanh Kỳ chợt thấy hoảng hốt, lúc này mới nhớ ra là tình cảnh bây giờ không thích hợp để suy nghĩ lung tung.

Nhưng đúng lúc nàng định đứng dậy thì Trương Hải chợt mở mắt ra, giữ lấy tay nàng rồi yếu ớt nói:

- Nhược điểm là cái bướm... trên lưng!

Hắn vô cùng mệt mỏi, không muốn nói nhiều nên nói xong câu đó lại nhắm mắt vào, nhưng lần này nhắm mắt không phải là tiếp tục mê man mà đang dùng công pháp mình tưởng để hồi phục tinh thần. Lúc này hắn biết bản thân mình không chiến đấu được, chỉ đành trông chờ vào đám bạn này mà thôi.

Dương Thanh Kỳ bị hắn nắm tay thấy hơi xấu hổ, sau khi nhớ kỹ lại từng lời hắn nói thì gật gật đầu, nhanh chóng đứng dậy nhìn chăm chăm vào con khủng long đang điên cuồng kia.

Cái bướm trên lưng kia đúng là chỗ mỏng manh nhất của cơ thể nó, cũng là chỗ dễ bị tổn thương nhất. Trương Hải nói đó là nhược điểm không phải là chọc vào đó nó sẽ chết, mà là có thể cho nó bị đau đớn, con vật này bị đau thì con Kota kia sẽ có cơ hội để lật ngược tình thế, chứ bọn người Trương Hải làm sao mà đủ sức giết chết con khủng long to lớn như vậy được.

Dương Thanh Kỳ nhìn chăm chăm vào cái bướm kia, trong đầu đang suy tính các cách thức để tấn công vào đó, không mất bao lâu, ánh mắt của nàng đã lóe lên, khóe miệng hơi héch lên lộ ra nụ cười tự tin. Khẽ lật bàn tay lên kích hoạt chiếc nhẫn trên tay, một luồng ánh sáng màu vàng nhạt bắt đầu bao quanh thân thể của Dương Thanh Kỳ, không mất bao lâu, nàng đã xuất hiện trước mặt mọi người với một tư thế thật oai hùng, anh tuấn ngời ngời.

Một bộ giáp màu vàng nhạt, bó sát vào người nàng làm lộ ra những đường cong mới chớm nở thưở ban đầu, trên đầu là một chiếc mũ có hình dạng giống như một chiếc vương miện, ở xung quanh rù xuồng từng sợi vải mỏng manh hình thành một lớp màn che khuôn mặt của nàng lại. Tuy nhìn chiếc mũ này gần như không có tác dụng phòng ngự nhưng nếu ai tưởng thế thật thì nhầm to rồi, từng sợi che chắn kia đều mang “điện cao áp” cực kỳ mạnh mẽ, nếu đối thủ chạm vào chỗ đó thì có khi bị điện giật cho tung người, còn tấn công làm sao được nữa. Tất nhiên là loại giáp này có nhược điểm trí mạng khi gặp phải kẻ địch không sợ luồng lôi điện này.

Trên vai của Dương Thanh Kỳ có một dải lụa mềm vắt ra sau lưng, trông nàng giống như một tiên tử thần thánh vừa giáng xuống nhân gian vậy, trên tay nàng là một chiếc roi được cuốn lại, nhìn đầy đủ được sự oai nghiêm của tướng lĩnh. Sự cao quý hòa trộn với oai hùng cùng một chỗ làm cho hai cô gái kia cũng phải hơi trầm lặng nhìn nàng, cũng không biết nàng lấy đâu ra cái tạo hình này, hay đó vốn là thiết kế của Bình quốc.

Thân hình mềm mại nhanh chóng tiến lên phía trước, chẳng mấy chốc đã áp sát lại chỗ mấy người bạn, Dương Thanh Kỳ không hề phân trần gì nhiều mà lên tiếng nói ngay:

- Lần này mình đã có kế hoạch, ba bạn hãy làm theo những gì mình nói, tin chắc chúng ta có thể thoát được lần này.

Mấy người kia nhanh chóng gạt đầu, đồng đội thì phải tin nhau, tùy trường hợp mà người này có kế hoạch, người kia có kế hoạch nên ai làm chỉ huy thì cũng không quan trọng lắm trong những trường hợp thế này.

Dương Thanh Kỳ vừa né tránh công kích kia vừa đề ra kế hoạch, mấy người kia nghe thấy cũng sáng mắt lên, đồng thời gạt đầu đồng ý không hề do dự một chút nào.

Trần Mạnh Thắng và Phạm Đức Linh vẫn tiếp tục hấp dẫn sự chú ý của con vật kia, còn Dương Thanh Kỳ dẫn theo Phạm Đình Phương lên ra sau lưng của nó.

Chiếc roi ở trong tay đã bắt đầu được vung ra, từ trên đầu roi bắt đầu mọc ra từng chiếc gai sắc nhọn, Dương Thanh Kỳ nhắm thẳng vào cái đuôi của con khủng long mà quát. Những cái gai kia vô cùng sắc bén, găm thẳng vào da của con khủng long và bám chắc lại, nhưng dù thế thì cũng chỉ làm cho nó hơi ngứa ngáy khó chịu mà thôi, da khủng long rất dày, những cái gai đó còn chưa xuyên được qua làn da thì làm sao mà khiến nó đau đớn được.

Nhưng mà khó chịu như thế cũng đã đủ để cho nó chú ý đến Dương Thanh Kỳ rồi, tuy không cần quay người lại nhưng cái đuôi của nó cũng đã vẫy lên thật mạnh, ý đồ quăng quật con kiến kia cho đến chết. Nhưng thứ mà Dương Thanh Kỳ mong đợi lại chính là đây, chiếc roi đã được thu ngắn lại để thân thể nặng có thể bay theo cái đuôi kia, tay còn lại cũng không hề nhàn rỗi, dải lụa trên lưng đã cuốn vào người của Phạm Đình Phương, nương theo cổ lực vung đuôi này mà ném cô bé thẳng lên trên lưng của con khủng long.

Khủng long không có mắt đằng sau, nó không thể biết được con kiến hôi kia đang áp sát lấy ý đồ muốn làm cho nó tổn thương nặng. Dương Thanh Kỳ dùng roi rất chuẩn, việc ném người bằng dải lụa này cũng không làm khó được nặng nên chẳng mất mấy công sức, Phạm Đình Phương đã bay lên phía trên gáy của con vật hung tàn kia.

Bây giờ mà đáp xuống người nó thì không thể đứng vững được vì con khủng long vẫn đang điên cuồng công kích hai người bên dưới, thân thể rung động rất kịch liệt, vì thế Phạm Đình Phương lựa chọn việc lợi dụng lực rơi tự do để công kích cái bướm kia luôn, không cần phải đáp xuống nữa.

Lưỡi dao sắc bén găm trên gầy bắt đầu sáng loáng lên, hàn khí dày đặc tỏa ra xung quanh làm cho con khủng long kia cũng cảm thấy lạnh sống lưng, nhưng lúc này nó không phản ứng kịp nữa rồi.

Lưỡi dao hàn băng chém thẳng vào cái bướm trên lưng nó, dao đi đến đâu thì đóng băng da thịt đến đấy, làm cho lớp da mỏng ở trên cánh bướm trở nên giòn tan, dễ dàng bị lưỡi dao sắc bén kia xé rách ra. Tuy rằng cuối cùng con khủng long cũng cựa quậy làm cho lưỡi dao đi chệch nhưng mà cánh bướm đó cũng đã bị xé ra một nửa rồi, máu tươi chảy ra giàn dụa, cánh bướm rách rưới sang một bên trông vô cùng thảm hại.

Dương Thanh Kỳ thấy kế hoạch thành công nên nhanh chóng thu hồi dải lụa kia về, đồng thời kéo Phạm Đình Phương lại, thân hình cũng nhanh chóng chạy ra phía xa, nấp sau một rừng cây, hai người Trần Mạnh Thắng và Phạm Đức Linh thấy tình hình này thì cũng nhanh chóng chuẩn bị, để lại con khủng long đang đau đớn giãy dụa, miệng gào thét thảm thiết.

Lợi dụng thời cơ này, con Kotasaurus cũng đứng dậy ngay, thấy đối thủ của mình đang lâm vào thảm trạng, nó không hề dừng lại một chút nào, trong đầu nó chỉ có hai chữ “công kích” mà thôi. Chiếc đuôi lúc này vung mạnh lên, tốc độ cũng đã đạt đến tận cùng, còn nhanh hơn cả tốc độ âm thanh làm cho không một ai có thể nghe thấy tiếng đuôi vụt cả.

Con khủng long ăn thịt lúc này đang đau đớn, không có sức mà né tránh hay là phản công nên liên tục bị đẩy lui lại, dần dần đã bị ấn đến tận bờ thác nước kia. Con Kotasaurus nhìn thấy thời cơ để kết liễu đối thủ, cả thân hình nặng nề của nó húc thẳng vào con quái vật làm cho đối phương lui lại thêm một bước, một tảng đá bên bờ vực cũng lờ lờ làm cho nó trượt chân, cả thân hình to lớn kia rơi thẳng xuống dưới thác nước.

“Àm, bốp” Hai âm thanh to lớn vang lên gần như cùng một lúc, đám bạn của Trương Hải nhanh chóng chạy lại gần chỗ đó để nhìn, chỉ thấy con khủng long kia đã rơi được xuống dòng suối bên dưới nhưng mà cái đầu lại ở trên bờ, vì thế mà bị va đập làm cho nứt toác ra, máu chảy lênh láng. Vết thương ở trên lưng cũng làm cho máu chảy ròng ròng, khiến dòng suối bị nhuộm cả một màu máu tươi, ghê rợn.

Mấy người nhìn nhau một chút rồi hò reo mừng rỡ, họ biết là lần này mình đã qua được một cửa rồi. Mặc dù trong chuyện này vẫn còn vài nghi vấn như: tại sao con khủng long ăn thịt lại xuất hiện ở đây? Chẳng phải bản đồ đã ghi là con đường an toàn hay sao? Chẳng lẽ là Trương Linh Tuyền làm sai hay là có lý do nào khác?

Nhưng dù thế nào đi nữa thì cả nhóm cũng đã vượt qua hoạn nạn, hơn nữa mỗi người đều có tiến bộ riêng khi quan sát trận chiến của hai con khủng long to lớn, tất nhiên là ngoại trừ Trương Hải bởi vì lúc đó hắn còn đang mê man nên không biết gì nhiều.

Hai con Kotasaurus cũng dẫn nhau rời đi nhanh chóng, đám người Trương Hải nghỉ ngơi thêm một tối rồi cũng quyết định tiếp tục lên đường.

Nhưng mà họ không biết, ngay khi họ rời đi thì chỗ họ vừa ngồi đã xuất hiện một bóng người. Đôi mắt của hắn nhìn chăm chăm vào hướng đoàn người vừa đi, sau đó thì hừ một tiếng giậm nát đồng lửa vừa tàn kia rồi lại nhanh chóng biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Gian Nan

Tai nạn lần này đã làm cho tổ đặc biệt bị chậm mất một ngày, nhưng họ không vì thế mà mất đi chút niềm tin nào. Trải qua một lần hoạn nạn, tâm lý của họ có phần vững vàng hơn, kinh nghiệm xử lý tình huống cũng trở nên nhanh nhẹn và quyết đoán hơn một phần.

Ngoại trừ Trương Hải vì mê man mà không nhìn được gì thì cả sáu người kia đều có lĩnh ngộ riêng về kỹ năng chiến đấu. Nguyễn Khánh Huyền thì không biết nhưng Nguyễn Thu Hà thì lại học được mấy trò đây, kéo, vật của hai con khủng long kia, ngay cả đòn “thiết đầu công” của con khủng long ăn thịt cũng bị nàng học lỏm. Còn mấy người tham gia chiến đấu thì khỏi nói, thu hoạch của họ trong lần này đúng là lớn nhất.

Nhóm người cũng đã đi thêm nửa ngày, trên đường không gặp phải con khủng long dữ tợn nào nữa cả, cuộc hành trình cũng khá là êm đềm, nhưng có một điều làm cho cả tổ đội đều thấy không ổn.

Quá êm đềm.

Chính xác là không có một động vật sống nào ở quanh đây cả.

Trên bản đồ có ghi rõ, nơi này là vùng đất trong rừng sâu, còn khá xa mới đến khu vực của Pretanodon, nhưng rừng sâu gì mà lại không có một sinh vật nào thế này? Trương Linh Tuyền trước đó cũng không hề nói gì đến một khu vực thế này cả, điều này rất cuộc là sao chứ?

Theo kinh nghiệm của Trương Hải cùng với suy đoán của mọi người thì nơi đây có khi có thú dữ hoặc là thứ gì đó rất đáng sợ, nhưng mà đi mãi cũng không hề thấy một điều gì khả nghi. Nhưng càng là như thế thì nhóm bạn lại càng thấy không ổn, một bóng ma u ám đã phủ lên tâm trạng mọi người làm cho chuyến đi trở nên nặng nề.

Rất may mắn là trước đó Trương Hải đã cắt hết mấy con khủng long nhỏ đã tấn công đám bạn vào trong không gian trữ vật, hấn lười đi săn nên mấy thứ đó có thể dùng làm thực phẩm dự trữ được, không ngờ lúc này lại có thể hữu dụng ngay lập tức. Hơn nữa Trương Hải như làm ảo thuật lôi ra đồng đồ đạc đã bị vứt lại cũng làm cho mọi người ngạc nhiên vui mừng. Chỉ có Phạm Đình Phương hơi nghi hoặc nhìn hấn:

- Không gian trữ vật? Cậu cũng có?

Trương Hải cũng nhìn nhìn lại cô bé, sắc mặt hơi ngạc nhiên:

- Mình cũng có? Ý cậu là cậu cũng có thứ này à?

Trương Hải đã biết thế giới này có rất nhiều thứ kỳ diệu, giống như cái máy đo lực ở phòng tập hồi trước, hay là chiếc nhẫn ở trên tay mình. Đặc biệt chính chiếc nhẫn này cũng là không gian trữ vật loại đơn giản, hấn đoán chắc chắn thế giới này cũng có thứ như thế nhưng mà chưa nhìn thấy ai sử dụng bao giờ, điều đó làm hấn hình thành tâm lý là: “thứ này rất hiếm, ít người thực sự sở hữu”, vì thế khi Phạm Đình Phương tỏ ý rằng nàng cũng có thì hấn thấy hơi ngạc nhiên, nhưng sau đó cũng bỏ qua chi tiết này, chắc đó là tại thân phận của cô ta có chút đặc biệt hoặc là do may mắn nào đó, hấn cần gì phải biết.

Phạm Đình Phương cũng như làm ảo thuật, lấy ra một ít gia vị cùng đồ nấu bếp, mấy thứ này trước nay đều do nàng giữ, chỗ mà Trương Hải cảm không có mấy thứ này nên hấn cứ tưởng là lần này phải ăn thịt nướng suông rồi.

Nhưng vấn đề lại nảy sinh, lúc mà Trương Hải chạy về cũng là lúc mà đám người đang đánh lửa, đồ đánh lửa đều do hoảng hốt mà rơi ở chỗ cũ rồi, cũng do tạo lửa ở xa lều trại nên chỗ Trương Hải thu lại không có mấy thứ đó, bây giờ thì biết làm gì để tạo lửa đây? Chẳng nhẽ lại ngồi cầm cái que cổ xoay xoay cả nửa ngày để tạo lửa?

Lúc này thì Phạm Đức Linh lên tiếng:

- Thăng ôn Hải kia! Tạo lửa nhanh lên, việc của mày đấy!

Trương Hải sừng sốt, nhưng sau đó thì nhanh chóng giải thích:

- Cái đồ chơi tạo lửa kia tao không mang theo nên...

Hấn còn chưa giải thích thì Phạm Đức Linh đã ngắt lời:

- Đừng có lờ bịp tao, cái trò tiểu xảo mày bày ra lửa được người ngoài mà thôi, đừng tưởng hôm đó tao mất đi lý trí mà nhảm, tất cả những chuyện xảy ra tao đều nhớ kỹ từng tý một. Lúc đó tao đang biến thân nên hấn lực được tăng mạnh, tao đã nhìn rõ ràng mấy mồm niệm chú tay kết ấn, ngọn lửa sinh ra từ trong không trung chứ không hề chịu tác động của một chút vật chất nào. Hơn nữa cái trò bày ra để giải thích đó cũng đã lưu truyền ở trong trường rồi, tao đã làm thử nhưng không giống hôm đó một chút nào. Tao không cần biết mày làm thế nào nhưng chắc chắn là mày có cách, nhanh tạo lửa đi không đói chết cả đội bây giờ!

Trương Hải ho khan một tiếng, hôm đó hấn quay lưng về phía Trương Linh Tuyền, nàng không nhìn thấy nên mới lừa bịp được, nhưng không ngờ thằng Phạm Đức Linh này cũng nhìn ra chút mách khoe, bây giờ lại còn vạch trần trước mặt mọi người làm hấn hơi xấu hổ!

Trương Hải nghĩ đi nghĩ lại rồi nói:

- Cũng được, nhưng mà việc này đừng có nói cho người khác nhé, cái này là thiên phú đặc biệt của mình thôi, nếu lộ ra thì người ta lại tưởng mình đạt đến chủng tộc cảnh, đúng là chẳng hay một tý nào cả.

Trương Hải cũng chẳng ngại gì khi cho mấy người bạn này biết, hẳn chỉ sợ cho những kẻ lắm mồm biết được lại lan truyền lung tung ra, người ngoài lại bảo hẳn là kẻ dị dạng này nọ thì không hay. Cái mà Trương Hải thật sự lo đó là người ta sẽ nói hẳn là tà ma gì gì đó, từ nhỏ không thiên phú mà dùng phương pháp quái dị để tăng sức mạnh, phản lại con đường biến thân của tổ tiên... Miệng lưỡi thế gian thì vô cùng còn hẳn thì vẫn quá yếu, giấu được cái gì thì giấu thôi.

Trương Hải nhẹ nhàng ngậm chú rồi bắn ra một ngọn lửa đỏ, đồng củi xếp trước mặt cũng bùng lên. Mọi người cũng chẳng thấy gì kỳ quái, chỉ có Phạm Đình Phương nhìn hẳn càng ngày càng là lạ, trong đầu đang đang nhăm nhăm mấy từ:

- Không gian trừ vật? Chủng tộc cảnh? Thiên phú kỳ dị? Xem ra hẳn cũng không đơn giản!

Trong tổ đặc biệt không ai để ý nhiều đến lúc Phạm Đình Phương chiến đấu, bộ giáp của nàng đã tóa ra được hàn khí làm đông băng cả da thịt, đó chính là khả năng của Chủng tộc cảnh. Tuy rằng trên thực tế nàng chưa đạt đến đẳng cấp đó, mới chỉ là Biến thân cảnh cao cấp mà thôi, nhưng nếu lợi dụng sức mạnh của bộ giáp kia thì nàng đã bắt đầu sử dụng được lực lượng cơ bản của Chủng tộc cảnh. Có thể nói, nàng vô cùng tự tin mình là người mạnh nhất, có tư cách nhất ở trong tổ đặc biệt này, nhưng Trương Hải trước mắt lại đang đánh vỡ suy nghĩ của nàng.

Một mình hẳn có thể cầm chân con khủng long hung dữ kia để dành cho mọi người một cơ hội, hẳn bất tỉnh nhưng vẫn có thể chỉ ra nhược điểm chí mạng của con vật kia là cái bướm trên lưng. Hẳn không biến thân bao giờ nhưng lại có thể sử dụng thiên phú về "hệ". Hẳn có không gian trừ vật, thân phận thật sự có khi không kém nàng là bao nhiêu. Rốt cuộc hẳn là ai?

Trex tộc... nàng cũng là một thành viên hạch tâm của Trex tộc nhưng vì cảm thấy quá nhàm chán trong dòng họ nên mới xin ra ngoài "chơi" một chút như một học sinh bình thường, cũng chính nàng đã nhờ Trương Linh Tuyền dẫn nàng ra đây, chứ thật sự nàng không phải học sinh ở trong trường này.

Trong thế hệ trẻ của Trex tộc, nàng chỉ có ấn tượng với ba người, ba người đó cũng là mục tiêu để nàng vượt qua. Một là Trương Linh Tuyền, hai là người anh họ tên là Phạm Đức Văn, hình như đã được đính hôn với Trương Linh Tuyền từ nhỏ, còn một người nữa là anh họ Phạm Đức Chiến, là người cạnh tranh với Phạm Đức Văn một cách gay gắt trong dòng họ.

Còn Trương Hải... thực sự chưa bao giờ nghe qua!

Hơi nghi hoặc nhưng mà Phạm Đình Phương cũng không hỏi nhiều, nàng chỉ giấu sâu nghi hoặc đó xuống, chờ khi trở về rồi hỏi Trương Linh Tuyền là biết ngay thôi mà.

Cả đội ăn uống rồi đi nghỉ, sáng hôm sau lại tiếp tục lên đường, tình trạng trầm lắng này vẫn tiếp tục kéo dài, nhưng thực sự vẫn không có gì xảy ra cả, chỉ là mọi người càng ngày càng mệt mỏi, đồ ăn cũng dần hao đi. Chặng đường phía trước cũng không phải dễ đi như trong tưởng tượng, phải leo núi cực kỳ mệt nhọc nên cuộc hành trình đã bị kéo dài ra thêm hai ngày nữa. Đến lúc này thì đồ ăn dự trữ cũng bắt đầu cạn kiệt, mọi người phải ăn uống dè xén chứ không thể ăn to uống lớn như hai ngày trước nữa.

Lúc Trương Hải đi săn thì phát hiện ra một vấn đề cực kỳ lạ lùng.

P phía trước không hề có một sinh vật nào, nhưng đằng sau họ khoảng bốn kilomet thì lại bắt đầu có sinh vật. Điều đó có nghĩa là những nơi họ đã đi qua thì sinh vật sẽ xuất hiện trở lại, nhưng mà nơi họ đang đứng thì không hề có một động vật sống nào, dường như có người đã cố tình tạo ra tình huống đó để ép họ vào đường cùng vậy,

Trương Hải và Phạm Đức Linh không bỏ phí cơ hội, mất nguyên một ngày để săn bắt, số thức ăn họ kiếm được cũng đủ để duy trì trong khoảng năm ngày, bây giờ thì có thể an tâm tiến về phía trước rồi.

Nhưng mà mọi chuyện vẫn chưa chấm dứt, đến ngày hôm sau, khi bọn Trương Hải đã gần đến được mục tiêu thì có một bức tường chắn ngang con đường của họ lại.

Là một bức tường đứng theo nghĩa đen, một bức tường được dựng bằng đá. Từng tảng đá to xếp lẫn vào từng hòn đá nhỏ chắn ngang con đường của họ lại. Hai bên đều là núi, nhìn tình hình này thì có lẽ là đá lở ở trên núi rơi xuống, nhưng Trương Hải lại có cảm giác như có người cố tình tạo ra, kết hợp với tình huống thiếu thốn thực phẩm mấy ngày nay, trong lòng của Trương Hải chợt thấy ngộ ra cái gì đó. Trong lòng hẳn vô cùng cảnh giác, không biết có phải do thần hồn nát thần tính hay không mà hẳn bắt đầu thấy lạnh sống lưng, cảm thấy như có một đôi mắt đang ở trong bóng đêm nhìn chằm chằm mình vậy.

Hai vách núi bên cạnh đều dựng đứng, không có cách nào trèo lên cả, lối duy nhất đi qua đây chính là con đường này nhưng nó lại bị bức tường cao tới mười mấy mét này chặn mất. Mọi người nhất thời cảm thấy vô cùng khó khăn. Nếu bây giờ vòng ngược lại thì lại mất thêm ít nhất bốn ngày nữa mới tới nơi, như thế thì thật sự quá mệt.

Dù sao thì trời cũng bắt đầu tối, tổ đội tạm thời dựng lều nghỉ ngơi, cùng nhau suy nghĩ xem dùng cách nào vượt qua đây, nếu thực sự không có cách nào thì ngày mai bắt đầu quay ngược lại, dùng đường vòng để tiến bước.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Có Người Chọc Phá

- Mấy cậu có cách gì chưa?

Âm thanh của Nguyễn Thu Hà vang lên, đồng đá trước mặt bây giờ là một trò ngại lớn, không ai trong nhóm người có thể phá nó ra, cũng không ai có cách nào vượt qua cả. Bây giờ nếu quay lại là mất thêm khoảng bốn đến năm ngày nữa, tình hình thiếu thốn thực phẩm mấy ngày nay làm cho họ thấy lo lắng, nếu kéo dài thêm nữa, cộng với cả thời gian trở về thì họ có chịu nổi không?

- Trương Hải đâu rồi?

Giọng nói của Dương Thanh Kỳ vang lên, từ nãy đến giờ cô bé này vẫn tìm hân nhưng không thấy, cảm thấy cực kỳ lạ lùng, đã muộn thế này hân còn đi đâu chứ?

- Hân đi đến chỗ đồng đá ấy! - Một giọng nói lạnh lùng vang lên, Phạm Đình Phương này giờ cũng đã để ý đến hành động của tên kia, nàng đang muốn moi bí mật từ trong người của hân ra. Nên nhớ tính tò mò là một đặc trưng của sinh vật cấp cao, ngay cả Phạm Đình Phương cũng không ngoại lệ.

Dương Thanh Kỳ hớn hờ nói:

- Có khi Trương Hải lại tìm ra cách gì đó thì sao, mình đi xem một chút nhé!

Trong đầu của Dương Thanh Kỳ bây giờ tràn ngập tin tưởng vào Trương Hải, lần trước đối mặt với thứ quái vật kia Trương Hải vẫn rất bình tĩnh để xử lý, phong thái chững chạc trước tuổi ấy làm cho cô bé như Dương Thanh Kỳ thấy hơi hâm mộ, cũng thấy tên kia khá thú vị. Cộng với việc suốt ngày chành chọc làm cho nàng thân với Trương Hải nhất ở trong cái tổ này, lúc nào cũng treo hình bóng của hân ở trong cái đầu nhỏ kia.

Trương Hải lúc này đang đứng trước đồng đá kia, hân đang muốn kiểm tra một chút xem tình hình của chỗ này thế nào. Thực ra trong đầu hân đã nổi lên một kế hoạch nhỏ, nhưng mà phải xem xét xem bức tường này có dày không, tức là khoảng cách từ mặt bên này sang mặt bên kia của “bức tường” là bao nhiêu. Nếu quá dày thì kế hoạch của hân cũng không khả thi, chỉ còn cách quay về mà thôi.

Hơn nữa Trương Hải còn muốn bí mật thử xem suy đoán của mình có đúng hay không, hân có cảm giác rằng tất cả những chuyện này đều do người làm ra, không hề có một chuyện trùng hợp hay là chẳng may nào cả. Hân muốn dùng thần thức siêu việt khi sử dụng miếng dây chuyền kia để làm việc đó. Trước đây Trương Hải cũng đã thử qua việc này vài lần, thần thức của hân cũng ngày càng rộng nhưng hân không hề cảm nhận được bất cứ một bóng người nào đi theo đội hình của mình.

Nhưng sau lần dùng tinh thần lực quá độ để cầm chân con khủng long kia, hân chợt nhận ra thần thức của mình cũng tăng tiến, hân tin chắc là khi sử dụng dây chuyền kia thì cũng lợi hại hơn trước nhiều, có lẽ sẽ phát hiện ra điều gì đó bất thường thì sao?

Đã bí mật cất miếng ngọc vào trong túi áo, Trương Hải đưa một tay đặt lên trên đồng đá kia, một tay thì rút trong túi. Nhìn hân giống như một kẻ đang tuyệt vọng chống tay vào tường khóc lóc vậy, không hề có một chút khả nghi nào, đây cũng là do Trương Hải rút kinh nghiệm từ lần đầu tiên, hân không muốn lúc mình sử dụng dây chuyền bị người khác nhìn thấy từ trong bóng tối như lần đó.

Tinh thần lực tập trung vào trong chiếc dây chuyền, dần dần tạo thành thần thức trải rộng ra xung quanh, quả nhiên, lần này thần thức của Trương Hải trải dài đến hơn năm chục thước, các động tĩnh xung quanh hân cũng có thể nhìn rõ ràng từng tí một, ngay cả mấy câu nói mà Dương Thanh Kỳ và Phạm Đình Phương vừa nói cũng không thoát khỏi thần thức của hân.

Thần thức tỏa ra nhanh chóng cảm nhận được độ dày của “bức tường” này, Trương Hải thầm mừng rỡ trong lòng, nhìn như vậy nhưng mà cũng không dày lắm, chỉ khoảng gần ba mét mà thôi, xem ra kế hoạch của hân có thể dùng được rồi.

Nhưng mà lực chú ý của Trương Hải lúc này không đặt ở đó, mà đang tập trung vào một góc ở bên kia “bức tường”

Ở đó có một người đàn ông che kín mặt, nhìn không rõ dung mạo, vóc người cũng khá nhỏ gầy, không phải dạng cao to như Phạm Đức Linh. Hân ngồi im đó như một pho tượng, hơi thở cũng đều đều nhưng Trương Hải có thể cảm nhận được sức mạnh khí công thâm hậu ẩn chứa bên trong đó. Hân ẩn thân trong bóng tối, lại mặc đồ đen làm cho người ta gần như không thể nhận ra được bóng dáng hân, ngay cả Trương Hải cũng suýt bỏ qua.

Đến lúc này thì Trương Hải đã có thể kết luận, người kia có thể chính là kẻ đã đi theo và phá đám họ trong suốt cả cuộc hành trình này, có khi ngay cả việc con khủng long ăn thịt kia xuất hiện một cách kỳ lạ cũng là hân làm ra, nhưng hân ta làm thế để làm gì? Rõ ràng với thực lực của hân, giết chết một đám trẻ ranh như bọn Trương Hải là một điều quá dễ, nhưng hân lại cứ chơi đùa với lũ Trương Hải, bày ra hàng loạt chướng ngại trên đường. Hơn nữa những chướng ngại này còn cực kỳ khốc liệt, chẳng lẽ... Trương Linh Tuyền làm như vậy?

Không đúng, Trương Linh Tuyền không thể làm như vậy được, nàng luôn có xu hướng rèn luyện dần cho học sinh, huấn luyện từ cái đơn giản đến cái phức tạp chứ không phải là đặt học sinh vào hiểm cảnh để tìm đường đột phá nhanh chóng! Vậy thì rốt cuộc người kia là ai? Hân làm thế có mục đích gì?

Trương Hải nhanh chóng thu lại thần thức, dù sao đi nữa thì người kia chắc cũng không có ý muốn hại chết bọn họ, nếu không cũng không làm nhiều trò như vậy, trực tiếp rút vũ khí ra cho mỗi đứa một chiêu là xong. Vì thế việc của hân bây giờ là vượt qua mọi chướng ngại để tiếp tục tiến lên. Có lẽ người

kia muốn thử thách họ, vậy thì phải cho hắn biết mình kiên cường như thế nào.

Lúc này thì Dương Thanh Kỳ cũng chạy đến bên hắn, cô bé này lúc nào cũng thế, luôn tươi cười và tràn đầy tự tin, Trương Hải cũng không thấy có gì phiền phức khi nàng quần lầy hắn cả, thậm chí còn thấy thú vị. Hơn nữa, lần trước khi gặp nạn, nàng là người quan tâm đến hắn nhất, từ một góc độ nào đó, Trương Hải cũng có chút cảm kích đối với người bạn này.

Vai phải bị vỗ vỗ, Trương Hải quay lại thì không thấy ai cả, sau đó thì lại thấy tai trái bị búng đánh tách một cái, cảm giác hơi ngứa ngứa. Trương Hải đưa về mặt buồn bực nhìn lại con bé kia nói:

- Này! Minh trừng phạt cậu chưa đủ hả? Muốn bị trừng phạt tiếp không mà cứ trêu mình suốt vậy?

Dương Thanh Kỳ cười hi hi, hai tay chấp ra sau lưng, khuôn mặt nàng vui tươi xinh đẹp, lại có phần ngây thơ trong sáng làm cho Trương Hải cũng thấy hơi ngán ngạo. Dương Thanh Kỳ nhìn nhìn hắn một lúc rồi tò mò lên tiếng:

- Ê! Bị sao vậy hả?

Dương Thanh Kỳ lại nhìn ra đằng sau lưng mình, không thấy cái gì cả! Cứ tưởng hắn lại nhìn thấy quái vật chứ! Nàng kỳ quái đưa tay ra phe phẩy trước mặt Trương Hải thì hắn mới sực tỉnh, khuôn mặt cũng hơi xấu hổ nói:

- Ô! Không có gì đâu! Tại cậu thật sự rất xinh đẹp, rất đáng yêu mà thôi!

Dương Thanh Kỳ bĩu môi, những lời này nàng nghe không ít, nhưng tên này thì mới là lần đầu tiên chủ động khen nàng. Có lẽ cũng là do cùng chung hoạn nạn nên lòng Trương Hải cũng mở rộng hơn, sẵn sàng nói những lời từ đáy lòng cho nàng mà không cần phải câu nệ nhiều như lúc trước nữa. Dương Thanh Kỳ tuy vui mừng nhưng vẫn thăm bĩu môi:

- Tưởng mắt cậu có vấn đề, không biết được sự thật hiển nhiên đó chứ! Biết mình xinh đẹp thì sau này đối xử với mình cho tốt vào, không được bắt nạt mình, nghe lời mình nói, làm mình vui, có thể sau này Kỳ sẽ cho cậu một cơ hội theo đuổi thì sao! Hi hi...

Trương Hải lúc này cũng tạm buông mấy suy đoán trong lòng xuống, thoải mái cười đùa với Dương Thanh Kỳ:

- Đối tốt thì không được, chiều cậu quá sau này về làm vợ mình thì sớm muộn cũng bị chiều thành hư! Phải nghiêm khắc từ bây giờ mới được.

Khuôn mặt xinh đẹp kia đỏ lên, Dương Thanh Kỳ nhỏ giọng mắng:

- Mình còn chưa cho cậu theo đuổi đâu! Đừng có mơ đến chuyện mình làm vợ cậu!... Mà dù có làm vợ cậu thì cũng phải dạy cậu nên người, đừng có hòng đập lên đầu mình.

Nói xong câu đó, Dương Thanh Kỳ mới nhớ ra là mình lỡ lời, câu kia chẳng phải đã thừa nhận chịu làm vợ hắn hay sao? Nàng nhanh chóng lắc lắc đầu định nói lại nhưng Trương Hải đã nhanh chóng bày ra bộ dạng “sói đói”:

- He he, vợ hư thì phải dạy, làm gì có chuyện vợ dạy chồng! Lại đây chịu dạy dỗ đi, he he...

Dương Thanh Kỳ chạy mất, nàng rất sợ hắn bắt được lại búng tai nàng, không biết chỗ đó là chỗ cực kỳ mẫn cảm của nàng hay sao? Búng người ta thì đau, xong lúc đưa tay lên xoa thì lại nhột nhột... nói chung là... không muốn!

Nhưng mà Dương Thanh Kỳ chạy sao nhanh bằng hắn được, chẳng mấy chốc đã bị tóm lại, nàng cố hết sức giãy dụa, chống cự nhưng mà con sói kia đã bắt được nàng thì làm sao chịu buông ra chứ? Chỉ thấy bàn tay thô bạo kia đang tiến sát lại mặt mình, Dương Thanh Kỳ không đành lòng nhắm mắt lại, chấp nhận số phận bị thăm.

Nhưng chờ mãi mà không thấy cảm giác đau đớn gì, Dương Thanh Kỳ chưa kịp mở mắt ra coi thì chợt thấy trên trán bị cái gì đó mềm mềm chạm vào, lại nghe đánh “chục” một cái nữa. Mở trừng mắt ra thì đã thấy Trương Hải cười hi hi:

- Cảm ơn lúc trước đã quan tâm đến mình như vậy! Người ta nói lúc hoạn nạn mới biết lòng nhau, giờ thì mình mới biết, trong sáu người bạn thì cậu chính là người lo lắng cho mình nhiều nhất!

Nói xong Trương Hải nhanh chóng đứng dậy chạy đi mất, bỏ lại Dương Thanh Kỳ ngồi đó đỏ mặt nhìn theo bóng dáng của hắn, trong miệng thì vẫn lầm bầm:

- Nhát như thỏ! Hôn gì lại hôn lên trán, không biết đường mà hôn lên chỗ khác! Như... lên má cũng được mà...

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Vượt Mọi Thử Thách

Mấy người kia đang ngồi vắt óc suy nghĩ thì bị tiếng cười khanh khách như chuông bạc của Dương Thanh Kỳ cắt đứt, mấy người nhìn lại thì thấy nàng đang đuối bắt với Trương Hải, hình như đang rất vui vẻ. Mấy người thầm lắc đầu, trong lòng thầm cười đều hai đứa “trẻ con”. Nhưng mà họ cũng quên mất rằng mình đang thật sự là trẻ con, đôi lúc vui đùa để xả áp lực trong người mới là thứ mà họ cần nhất, không phải lúc nào cũng ra vẻ người lớn làm gì cả.

Một lúc sau, Trương Hải quay lại chỗ mọi người đang ngồi, thấy mọi người đang mang vẻ mặt nặng nề, hắn cũng chẳng tỏ thái độ gì phù hợp với không khí này cả. Nụ cười vẫn ở trên môi, hắn nhẹ nhàng nói:

- Không cần đi đường vòng, ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu kế hoạch vượt qua chỗ này, cùng lắm chỉ mất hơn một ngày mà thôi.

Ánh mắt của cả nhóm chợt sáng lên, Trương Hải cũng bình tĩnh nói ra kế hoạch của mình, mọi người nghe thấy mà không ngừng gật gù.

Sáng hôm sau, mọi người dậy từ khá sớm, đồ đạc cũng chuẩn bị đầy đủ để thực hiện theo kế hoạch đã đề ra.

Hôm qua Trương Hải đã nói là Dương Thanh Kỳ dùng năng lực đặc biệt để dò ra “bức tường” kia dày khoảng hơn ba mét, khoảng cách đó cũng không tính là quá xa.

Kế hoạch của Trương Hải chính là đào một đường hầm dưới đất để thông qua chỗ này. Tất nhiên là phải để phòng trường hợp đá đè làm sập hầm, nhưng Trương Hải cũng đã tính toán cả rồi, đất ở đây cũng cực kỳ cứng rắn, điều đó tuy làm cho quá trình đào hầm trở nên khó khăn nhưng cũng là nhân tố chống đỡ cho căn hầm thêm chắc chắn. Còn việc khó khăn khi đào một căn hầm thế này thì không lo, bởi vì trong tổ có một chuyên gia đào hầm, quá trình đào này nhẽ ra mất ba ngày nhưng nếu có hắn ta thì chỉ mất hơn một ngày mà thôi.

Thiên tài của Ankylo, Trần Mạnh Thắng bây giờ chính thức đảm nhiệm vai trò thợ mỏ. Nên nhớ Ankylo tộc do đặc điểm đào mỏ cực giỏi nên mới bị gán cho cái danh “thợ mỏ”. Tất nhiên, Ankylo cũng nhờ thế mà được hoan nghênh ở tất cả các quốc gia, bởi vì phải có họ thì mới dễ dàng phát hiện ra các mỏ khoáng, cũng dễ dàng khai thác hơn được.

Việc đào hầm này cũng không phải chỉ do một mình bạn Trần Mạnh Thắng thân mền làm, cả tổ đội đều phải vào trợ giúp, giống như việc dọn đất đã đào hay là phục vụ com nước cho bạn thì không thể thiếu được.

Trương Hải đã biết trước có người chọc ngoáy, nhưng hắn không sợ người kia làm hại đến tính mạng của mình và các bạn. Do đó hắn đề ra kế hoạch đào hầm này mà không sợ người kia đánh sập hầm xuống, hơn nữa hắn cũng không cần phải sợ việc tên dở hơi kia tiếp tục làm cho bức tường đá kia dày thêm, bởi nếu làm thế thì việc đất rung núi chuyển cũng sẽ làm nguy hại đến tính mạng của lũ trẻ này. Tên bí ẩn kia nếu đã làm việc có mục đích, vậy thì không có một lý do gì để làm họ phải chết cả.

Quả nhiên, khi họ đào hầm, tên kia chỉ đành cắn răng buồn bực, từ bỏ việc xếp đặt này, hừ nặng nề một tiếng rồi lại nhanh chóng biến mất trong bóng râm dày đặc ở nơi đây.

Đào hầm mất cả một ngày, đến nửa đêm thì Trương Hải cũng cảm nhận được đường hầm này vượt qua được bức tường kia rồi, hắn nhanh chóng bảo Trần Mạnh Thắng đào lên trên, sau đó cả tổ đội vượt qua bức tường đó, đi thêm một đoạn rồi cắm trại nghỉ qua đêm.

Qua sự việc lần này, mọi người cũng bắt đầu cảm thấy hơi mệt mỏi vì những khó khăn kia, nhưng không một ai có tư tưởng bỏ cuộc cả. Bởi vì bỏ cuộc là kẻ yếu đuối, sẽ chẳng có một tương lai gì ở trong khuôn long giới khốc liệt phải vươn lên từng ngày này.

Đoàn người tiếp tục tiến lên, sự cảnh giác trong lòng Trương Hải vẫn đề cao như cũ, hắn biết, nếu người kia đã bày ra những chuyện như thế này thì chắc chắn sẽ còn tiếp tục.

Quả nhiên, mấy lần hắn bí mật cảm nhận thông qua dây chuyền đều có thể loáng thoáng thấy một bóng người đang ẩn nấp. Hắn biết bây giờ mình không thể chống lại được người đó nên cũng không vạch trần làm gì, cũng không nói với ai khác mà chỉ âm thầm chú ý đến hành động của người đó mà thôi.

Quả nhiên, ngày hôm sau tiếp tục có một số chứng ngại được bày ra, nhưng do Trương Hải đã biết từ trước nên đều giúp tổ đội nhẹ nhàng vượt qua, tên kia cũng càng ngày càng buồn bực, không biết phải làm cách nào bây giờ. Mặc dù Trương Hải cũng có thể cảm nhận được sự buồn bực đó nhưng hắn lại không hiểu, nếu như người đó dùng những chứng ngại này để thử thách, vậy thì tại sao hắn lại buồn bực? Nhẽ ra phải vui khi dám người Trương Hải vượt qua chứ! Rốt cuộc mục đích thật sự của hắn là gì?

Đến ngày thứ ba, cuối cùng thì đám Trương Hải cũng đã đến được chỗ đánh dấu trên bản đồ. Người áo đen kia không hiểu tại sao lại biến mất hôm qua, Trương Hải từ lúc đó đã không còn cảm nhận được một chút khí tức nào của hắn. Nhưng suốt dọc đường, tình trạng mọi động vật đều biến mất cũng làm cho tổ đội chật vật, còn may là Nguyễn Thu Hà và Dương Thanh Kỳ lại kiếm được một ít quả để làm thực phẩm, bữa ăn mặc dù cực kỳ nhạt nhẽo nhưng vẫn có thể duy trì được.

Điều kỳ lạ là, cả một vùng núi thế này có rất nhiều hang động Pretanodon giống như trong tài liệu Trương Linh Tuyền đưa cho, nhưng khi nhóm Trương Hải tìm đủ mọi hang động thì lại không thấy một con vật nào sinh sống, thậm chí cả một quả trứng cũng không còn. Ở bên trong đó chỉ còn những đám cành lá xếp thành một cái tổ đơn giản, vài khúc xương cá, ngoài ra thì chẳng còn gì hết.

Bọn Trương Hải đã tìm kiếm suốt hai ngày, nhưng cả khu vực này dường như đều trống không, một sinh vật sống cũng không có, trong lòng của nhóm bạn càng ngày càng trầm xuống, cảm thấy giống như mình đang bị trêu đùa vậy.

Đến ngày thứ ba, khi nhóm Trương Hải tìm đến được một hang động có vẻ cực kỳ to lớn thì chuyện lạ đã xảy ra.

Một người đàn ông gầy nhỏ thành linh xuất hiện ngay cửa động chặn lối đi của họ, trên tay hắn vẫn còn cầm hai quả trứng lớn cỡ nửa vòng tay, Trương Hải nhìn qua rồi phỏng đoán đó có thể là trứng của loài Pretanodon mà họ cần tìm, nhưng không hiểu tại sao tên kia lại cầm trên tay làm gì. Hay là... chính hắn lấy hết trứng trong khu vực này để chọc phá bọn họ?

- Quay lại ngay lập tức! Không được tiến lên phía trước, chúng mày có thể mang hai quả trứng này về cũng được nhưng nhất quyết không được đi tiếp.

Trương Hải lại càng thấy khó hiểu, tại sao tên này lại muốn đuổi họ về, lại còn dễ dàng tặng họ hai quả trứng kia cơ chứ? Hành động của tên này thật là kỳ quái! Hơn nữa lời nói của hắn lại làm cho mấy người Phạm Đức Linh chột tức giận, lớn tiếng mắng:

- Bọn tôi tới đây làm nhiệm vụ, không cần ông phải bó thủ, cũng không cần ông giữ cái giọng đó ra! Giờ thì tránh sang một bên đi!

Phạm Đức Linh chỉ là một đứa trẻ không hiểu chuyện, thực sự hắn chưa biết trời cao đất dày là gì lắm, nếu câu nói của hắn phát ra vào ngày thường thì người đàn ông kia đã có thể giết hắn ngay lập tức rồi, nhưng lúc này thì không thể. Chỉ thấy người đàn ông đó lắc mình một cái đã đứng trước mặt Phạm Đức Linh, vung tay trái lên tát cho hắn một cái lật cả mặt. Phạm Đức Linh ngã vật ra đất, khuôn mặt đau đớn, khóe miệng cũng rỉ ra máu tươi, ánh mắt căm phẫn nhìn chằm chằm vào người đàn ông kia!

- Chỗ này là chỗ của tao! Cho chúng mày hai quả trứng là tốt lắm rồi, biết điều thì rút đi! Nếu không tất cả chúng mày đều phải chết!

Dứt lời, trên người hắn tỏa ra sát khí nồng đậm, nhưng đám trẻ ở đây không hề cảm thấy sợ hãi chút nào, tất nhiên đây chỉ là cảm giác “nghe con không sợ cộp” mà thôi. Phạm Đức Linh tức giận lao thẳng về phía người đàn ông kia, tung một cú đá bằng hết sức bình sinh của mình thẳng vào mặt hắn, nhưng người đàn ông kia cũng chỉ hơi gạt tay một cái đã làm cho cú đá lệch đi, sau đó lại đá một cái vào bụng Phạm Đức Linh.

Cả nhóm người thấy tình thế không ổn, lại nghĩ người đàn ông kia bắt đầu động sát tâm, vì thế hợp lực cùng nhau tiến lên, chỉ có Trương Hải là lặng lẽ thu lấy hai quả trứng hắn vừa bỏ xuống đất, sau đó lao lại chiến đấu.

Tên này hết lần này đến lần khác ngăn cản, lần này chắc cũng chỉ là một thử thách, thôi thì cứ thu lấy đã rồi vào trong lại kiểm tiếp, xem xem như thế đã đúng ý hắn chưa?

Cả bảy người cùng hợp lực đánh với hắn một trận, tên kia mặc dù có thể dùng một chiêu giết chết cả đám, nhưng mà hắn lại như cố kỵ cái gì đó nên lúc gần ra đòn sát thủ lại tự rút lại, sau đó bị đám Trương Hải lợi dụng thời cơ công kích. Tuy rằng công kích của đám Trương Hải chẳng làm hắn tổn thương gì nhưng như thế cũng đã làm cho hắn vô cùng buồn bực.

Trương Hải thấy hắn ra đòn kiểu đấy thì chột nảy ra một kế, hắn lao thẳng vào người áo đen, bàn tay tích tụ lực lượng cuồng bạo để công kích, người kia đang định chọc một cái vào cổ hắn thì chột rút tay lại, lách người qua một bên, Trương Hải lợi dụng thời cơ này nhảy thẳng vào trong động, bóng người thoắt thoát chạy sâu vào bên trong.

Người áo đen nổi giận gầm lên, đang định đuổi theo thì chột thấy bên người có gió thổi qua, nhìn lại mới biết cả sáu đứa nhóc kia cũng lợi dụng thời cơ đó vượt qua người hắn trốn vào bên trong.

Hắn đang định đuổi theo thì chột khựng lại, khuôn mặt biến sắc trầm trọng, do dự trong vài giây rồi cắn răng một cái, nhìn vào trong động với ánh mắt chẳng đáng, lại thở dài một cái rồi nhanh chóng biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chấn Tỉnh!

Tổ đặc biệt đã thành công đi vào trong động, tuy rằng hơi lạ lẫm về việc tên kia không đuổi theo nhưng mọi người cũng chẳng nghĩ nhiều, tất cả đều nghĩ bên trong này có trứng của Pretanodon nên chia nhau ra tìm.

Không mất bao nhiêu thời gian, Phạm Đình Phương đã tỉnh táo phát hiện ra chỗ đẻ trứng, nhưng điều kỳ lạ ở đây đó là chỗ trứng kia... tất cả đều có màu vàng kim.

Ánh sáng le lói tỏa ra làm cho mọi người gần như đã tưởng đó là mấy cục vàng, phải gõ gõ vài cái mới biết được rõ ràng đó là trứng, trứng của loài Pretanodon.

Mọi người hơi nhìn nhau, sau đó thì thống nhất quan điểm, cho rằng đây là trứng biến dị. Phạm Đình Phương nhanh chóng thu hết vào không gian trữ vật rồi đám người định cùng nhau ra ngoài.

Cứ nghĩ rằng trong này sẽ có một con thú dữ, phải rình rập nhưng không ngờ lại vào trong đúng lúc nó đi vắng. Từ việc động tĩnh ngoài động lớn thế mà

trong động không có phản ứng gì là biết bên trong không có loài thú dữ kia rồi. Nhưng cũng không loại trừ khả năng nó sẽ quay lại bất cứ lúc nào, nhóm bạn vì thế mà phải rời đi thật nhanh.

Nhưng đám người còn chưa rời đi thì ánh sáng mập mờ bên trong động đột nhiên hoàn toàn biến mất, rõ ràng là có thứ gì đó vừa chặn chúng lại. Trương Hải nhanh chóng dùng thần thức của bản thân, trong bóng tối này, hắn là người thích ứng nhanh nhất, nhưng hắn cũng là người tỏ ra sợ hãi đầu tiên trong cả bảy người.

Trong động không biết từ bao giờ đã xuất hiện một con quái thú cao lớn, thân hình của nó đứng thẳng phải cao hơn ba mét, sải cánh gấp gấp kia nếu xòe ra chắc chắn phải gần mười mét, cái mỏ của nó dài ngoằng ra như một đôi kim thép, có thể bóp nát mọi sinh vật rơi vào trong đó. Cả người của nó đều mang một màu đen kịt, hơi khác với miêu tả về Pretanodon trong tài liệu, hơn nữa trên đầu nó lại có một cái sừng đang lấp lờ lên chút ánh sáng tím, trông cực kỳ yêu dị. Đôi mắt nó ở trong bóng tối tỏa ra ánh sáng đỏ bùng, mang theo sự phẫn nộ vô cùng.

“Grecccc!” Tiếng rít gào vang vọng, cả sơn động dường như rung lên, tiếng thét này cũng làm cho cả bảy người phải lùi lại vì áp lực tỏa ra, hai tay ôm chặt lấy tai để bảo vệ màng nhĩ.

Trương Hải mặc dù hoảng sợ nhưng hắn vẫn còn giữ được sự tỉnh táo cần thiết, hắn nhìn vào hang động vẫn còn sâu vào bên trong kia, nhanh chóng quyết định chạy vào bên trong đó.

Nếu bên trong là đường cùng thì bọn họ chính là đang tự lao vào chỗ chết, nhưng nếu đứng ở đó thì không chết hay sao, con quái thú kia quá kinh khủng, họ chắc chắn không thể đối đầu với nó lúc này được.

Cả bảy người cùng chạy vào bên trong, con đường kia cũng thuộc dạng nhỏ hẹp, con thần lân sẫm đỏ không thể chạy nhanh được, đám bạn tạm thời chưa bị đuổi kịp. Mọi người cố sức chạy nhanh hết sức trong bóng đêm, tiếng rít gào đằng sau lưng làm cho họ càng thêm hoảng hốt.

Họ không biết, cái động này càng đi vào trong thì lại càng rộng ra, bóng tối mù mịt làm cho họ không thể thấy được điều đó, trong đầu họ bây giờ chỉ có duy nhất tâm niệm là: “Chạy trốn”.

Đoạn đường tiếp theo lại trở nên gấp ghe, có những phiến đá to nhỏ xếp đầy trên đường, dường như có ai đã đào xới ở trong này vậy. Nguyễn Khánh Huyền trước nay là người có vẻ yếu đuối nhất trong tổ đội, lúc này nàng lại bất cẩn vấp trúng một hòn đá, thân hình nhỏ bé ngã nhào ra đất, cổ chân cũng đau đớn vô cùng.

Đoạn đường bên trong đã mở rộng ra làm cho con Pretanodon đã ngày càng áp sát họ, hai mắt đỏ bùng của nó đã hiện ra, Nguyễn Khánh Huyền lúc này vừa ngã đau, còn chưa đứng dậy được, con quái thú ngày càng áp sát lại gần làm cho nàng trở nên sợ hãi, chân tay luống cuống không biết phải làm gì.

Lúc này, cái sừng trên đầu của con Pretanodon tỏa ra ánh sáng rực rỡ, chiếu sáng cả khung cảnh xung quanh, đám bạn chạy phía trước cũng bị điều này đánh động, hoảng sợ quay lại nhìn tình cảnh nguy nan của Nguyễn Khánh Huyền.

Điện quang đã bắt đầu chớp nháy liên tục trên cái sừng kia, âm thanh “lách tách” của điện nổ cũng phát ra làm cho mọi người thấy sồn tóc gáy. Nguyễn Khánh Huyền lúc này đang trợn to mắt lên nhìn, từ miệng của nàng thốt ra hai chữ làm cho mọi người càng thêm kinh hoàng:

“Chấn tĩnh!”

Khung long giới này không chỉ có người khung long là có thể tu luyện, mà ngay cả khung long cũng có thể tu luyện. Quy trình tu luyện của chúng hơi khác với người khung long, tuy rằng cũng dựa vào huyết mạch để tu luyện nhưng chúng phải mất nhiều thời gian hơn con người nhiều.

Bởi vì huyết mạch của “người khung long” là huyết mạch tiến hóa, là huyết mạch tốt nhất để tu luyện rồi, còn những con khung long này thì khác, huyết mạch trong người chúng chưa hoàn toàn được khai phá, vì thế nên quá trình tu luyện trở nên cực kỳ khó khăn, chỉ có những con cực kỳ may mắn mới có cơ hội này.

Những sinh vật tu luyện từ hình dáng của loài khung long được gọi là “chấn tĩnh”, một con khung long bình thường không bao giờ có thể phát ra điện như vậy, hơn nữa con Pretanodon này cũng quá khác biệt, lúc đầu Trương Hải còn ngỡ ngàng, không hiểu sao nó lại kỳ dị như thế, bây giờ thì hắn đã ngộ ra được rồi.

Nguyễn Khánh Huyền vừa mới dứt câu thì ánh điện đã phát ra, phóng thẳng về phía người nàng. Nhìn vào tia lửa điện màu tím kia, trong lòng của Nguyễn Khánh Huyền chợt thấy tuyệt vọng, nàng còn định làm một chuyện để thoát khỏi khổ cảnh này, nhưng không ngờ con quái vật này lại ra tay dứt khoát như thế.

“Xẹt... xẹt... Ầm!” Âm thanh điện giật vang lên, Nguyễn Khánh Huyền lúc này lại không hề cảm thấy đau đớn tí nào, thậm chí ánh mắt đang nhắm chặt của nàng vẫn có thể lơ mơ thấy một luồng ánh sáng chói lòa đang chiếu lên mặt mình.

“A a a!” Âm thanh đau đớn truyền lại bên tai làm cho Nguyễn Khánh Huyền mở choàng mắt, cảnh tượng bây giờ làm cho hai hàng nước mắt của nàng ứa ra. Đứng nơi đó là một thân hình cũng khá nhỏ gầy, nhưng lúc này nàng thấy nó thật cao lớn, Trương Hải đang đứng nhưng thân hình đã co quắp lại, tóc hắn cũng dựng đứng lên. Tuy rằng trông khá là thảm nhưng Nguyễn Khánh Huyền vẫn có thể cảm nhận được hắn còn sống.

Nếu bất kỳ một người nào trong sáu người còn lại trúng chiêu này thì chắc chắn sẽ phải chết, nhưng thật may mắn, Trương Hải là người duy nhất chịu được, thậm chí đó còn là một món lợi dành cho hắn.

Dùng lõi điện để luyện hồn, đó chính là thiên thứ tư của Tam Huyền Điển Bí, Trương Hải dù tu luyện tinh thần lực có thể làm cho linh hồn mạnh lên một chút nhưng chắc chắn không thể đuổi kịp hai loại lực lượng kia, tình trạng đó cũng đã hiển thị rõ trên dây chuyền trong mấy lần thử gần đây làm cho Trương Hải hơi lo lắng.

Ở thế giới này không có điện, còn sấm sét thì lại quá cuồng bạo, Trương Hải không dám thử thứ đó chỉ với cái tu vi còm của mình, vì thế mà tạm thời hắn chưa nghĩ được một cách nào để tu luyện.

Nhưng lúc này nhìn thấy dòng điện kia, Trương Hải một nửa là nóng lòng cứu Nguyễn Khánh Huyền, một nửa là do đánh liều, đoán rằng thứ đó chưa mạnh bằng sấm sét nên hắn mới dám lao vào chắn cho Khánh Huyền một kích. Tuy rằng luồng điện đó không đánh chết hắn nhưng mà điện năng cũng hơi cao, nhất thời Trương Hải chưa thể tiếp nhận hết nên mới co quắp lại như vậy, tuy rằng hắn vẫn đang cố hết sức vận dụng Tam Huyền Điển Bí để hấp thu điện năng kia một cách nhanh nhất có thể, nhưng mà tạm thời hắn chưa thể đứng lên được, tình huống của hắn lúc này cũng đang lâm vào trong nguy hiểm bởi vì con chắn tinh kia vẫn đứng đó.

Cái sừng kia lại bắt đầu sáng lên, con chắn tinh lại định thêm một kích nữa, nhưng lúc này Nguyễn Khánh Huyền đột nhiên đứng thẳng dậy, thân hình của nàng đứng chắn trước người Trương Hải, dang hai tay ra, ánh mắt nhìn thẳng vào con chắn tinh đó.

Chỉ thấy ánh mắt của nàng lúc này lập lòe ánh sáng màu tím, con khủng long kia gầm lên một tiếng, nhìn nhìn lại Nguyễn Khánh Huyền rồi đột nhiên bỏ qua nàng, tiếp tục đuổi theo đám bạn kia. Tất nhiên là cảnh tượng đó không bị ai nhìn thấy, đám bạn kia lúc này cũng phát hiện ra là mình cần phải chạy, thấy chắn tinh bỏ qua hai người bạn của mình thì hoảng hốt, nhanh chóng nhấc chân chạy mất hút.

Trương Hải lúc này cũng lợi dụng thời gian hấp thu được một phần điện năng kia, hắn đã có thể run rẩy đứng dậy, cất giọng yếu ớt nói:

- Tại sao nó lại bỏ qua chúng ta? Mấy người kia đâu rồi? Không thể bỏ họ lại như thế được!

Mấy ngày nay bảy người đều ăn chung ở chung, tình cảm chắc chắn là không phải chuyện đùa, hơn nữa tình cảm thuần khiết tuổi thiếu niên thế này là thứ cực kỳ đáng quý trọng, Trương Hải không thể bỏ mặc những người bạn này như thế.

Con đường phía trước vẫn tăm tối như thế, Trương Hải cũng dần dần đi được vững vàng hơn, hắn cố gắng tăng tốc hết có thể để tiến về phía trước.

Nhưng mà cảnh tượng trước mắt làm cho hắn lại cảm thấy cực kỳ sợ hãi.

Cả đám bạn lúc này đang cố bám lấy nhau để trụ lại, tất cả bọn họ đang ở bên bờ vực, đều đã rơi xuống, chỉ có Dương Thanh Kỳ đang dùng sợi dây để bám vào một mỏm đá, nhưng xem ra cũng không trụ được lâu nữa.

Con chắn tinh kia vẫn đang rít gào nó đứng cách bờ vực đó khoảng năm sáu mét, tuy rằng rít gào nhưng nó không hề tiến lên, chỉ đứng im một chỗ đó mà thôi, dường như phía trước có cái gì đó làm cho nó phải cố kỵ vậy.

Trương Hải thì không nghĩ nhiều được như thế, hắn mặc kệ chắn tinh, mặc kệ nó e ngại cái gì. Hắn nhanh chóng chạy lại bên bờ vực, lúc này Dương Thanh Kỳ cũng đã không thể giữ được nữa, sợi dây tuột ra làm cả đám bạn rơi xuống bên dưới.

Trương Hải kịp thời nhảy vọt ra, bắt được hai chân của Dương Thanh Kỳ rồi cố kéo lại, hắn có thể nhìn được những gì bên dưới chiếc váy nàng đang mặc nhưng mà hắn làm gì còn tâm trạng đó chứ? Lúc này trong lòng hắn đang hoảng muốn chết, trong lòng chỉ đang muốn kéo nàng lên nhưng thực sự lực bất tòng tâm. Hắn không có điểm gì bám víu, mà trọng lượng bên dưới lại quá nặng nề.

Nguyễn Khánh Huyền cũng đã chạy lại, giữ lấy người Trương Hải, nhưng đó cũng là lúc mà hắn trượt xuống, thể chất của Nguyễn Khánh Huyền lại không tốt như mấy người kia, không giữ nổi nữa mà rớt luôn xuống bên dưới.

“A a a a!” Tiếng kêu gào sợ hãi của đám trẻ dần mất hút dưới cái vực tối tăm, cũng không hiểu sao trong một cái động thế này lại tồn tại một vực sâu như thế. Có lẽ con chắn tinh kia biết được, chỉ thấy ánh mắt của nó chợt tỏa ra từng tia lý trí, nhìn xuống phương hướng kia có vẻ tức giận. Trương Hải lúc này đang rơi tự do nhưng vẫn có thể nghe được âm thanh loáng thoáng từ bên trên:

- Khốn kiếp, lũ khốn kiếp!

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Động Bẫy Sắc

Cùng lúc đó, tại nơi tập trung tập huấn.

Trương Linh Tuyền đang đi đi lại lại trong lều, thần sắc tỏ ra vô cùng lo lắng, thỉnh thoảng lại nhìn vào truyền âm khí, chờ đợi tin tức đưa trở về.

Mấy ngày trước, nàng đã nhận được tin tức, trong vùng sâu trong rừng này xuất hiện chắn tinh, hơn nữa vị trí xuất hiện lại là chỗ mà nàng đánh dấu cho lũ

trẻ đi thi hành nhiệm vụ.

Theo suy đoán thì chần tinh đó là một con Pretanodon, thực lực đã gần tới mức hóa hình, tức là ngang ngửa với Thần Thông cảnh của người khủng long, với thực lực của lũ trẻ bây giờ thì còn lâu mới đủ sức để ngăn nó lại.

Bây giờ, trong lòng Trương Linh Tuyền còn có một hy vọng cuối cùng.

Lần trước, Trương Hải phát hiện ra có người theo dõi mình, nàng đã điều động người và bắt được tên đó, sau khi điều tra rõ ràng thì biết được hấn phụng mệnh của thành chủ, cũng là người anh họ kia đến bí mật bảo vệ Trương Hải. Lý do thì không nói rõ, chỉ nói là hấn có vai trò rất lớn, vì thế phải bảo vệ, tất nhiên đó không phải là sự thật, người đó chỉ là đến giám sát Trương Hải, còn bảo vệ là việc “kiêm” vào mà thôi.

Người theo dõi đã bị phát hiện, chắc chắn phải thu về, sau đó Trương Thái Sơn lại phái người khác có chuyên môn cao hơn đi tiếp tục, đồng thời cũng xin phép Trương Linh Tuyền. Nàng cũng chỉ cho là Trương Thái Sơn coi trọng năng lực của Trương Hải, muốn tài bồi thăng cháu ruột này lên mà thôi, vì thế không nghĩ nhiều mà đồng ý.

Bây giờ nàng chỉ hy vọng người kia có thể bảo vệ cho lũ trẻ, với tình báo của thành chủ thì chắc chắn tin tức đã truyền đến cho hấn, hấn sẽ nghĩ cách để cản bọn chúng lại.

Thật tiếc, thành chủ trước đó đã từng ra lệnh, dù cho bất cứ trường hợp nào cũng không được lộ diện, người theo dõi, cũng là tên áo đen đó cũng vì vậy mà trở nên khó khăn trong việc ngăn cản bọn Trương Hải. Hấn đã thử dùng cách bày ra hàng loạt khó khăn, hàng loạt nguy hiểm để làm cho họ nản chí quay về, nhưng tất cả đều vô ích, hấn đã đánh giá thấp nghị lực của bọn họ, cũng đánh giá thấp khả năng của lũ trẻ nít này.

Việc bức tường đá, việc sinh vật biến mất kia tất cả đều do hấn làm, ngay cả việc con khủng long ăn thịt kia cũng do hấn làm luôn, tất cả chỉ vì làm cho bọn họ quay lại. Còn việc Pretanodon biến mất thì không phải tại hấn, đó là do con chần tinh kia đã đuổi toàn bộ sinh vật trong khu vực ấy đi, trứng thì được nó giữ lại, định dùng khí tức của mình, phối hợp với những linh khí kỳ dị trong hang động kia để bồi dưỡng những quả trứng ấy thành hạt mầm tốt nhất tu thành chần tinh.

Tên áo đen kia thấy họ đã đến được đây thì nghĩ ra một cách khác, đó là đi ăn trộm trứng Pretanodon ở nơi xa, mang về đây giả bộ cho họ “tìm thấy” sau đó thì sẽ đi về. Không ngờ lúc hấn quay lại thì họ lại phát hiện ra cái động của con quái vật ấy, hấn biết, một chần tinh như thế có được cảm ứng nhất định, nó sẽ đuổi theo những người đặt chân vào động đó nhờ vào khí tức lưu lại, bởi vì trong động đó đã được nó bố trí nhất định rồi.

Vì vậy hấn phải ngăn họ lại bằng mọi cách, tình thế cấp bách, hấn cũng không để ý nhiều đến mệnh lệnh của thành chủ nữa, nhanh chóng xuất hiện để ngăn họ lại.

Mặc dù đã tỏ ra hung thần ác sát, tỏ thái độ muốn giết người, nhưng hấn không ngờ Trương Hải đã nhận ra hấn từ trước đó, lại biết hấn không muốn giết người, vì vậy mà lợi dụng sơ hở để vượt qua hấn, chạy vào bên trong. Lũ trẻ kia cũng lợi dụng thời cơ mà ủa vào, hấn còn đang nghĩ có nên liêu một phen vào lỗi chúng ra hay không thì con chần tinh kia trở về, vì thế hấn đành phải từ bỏ, chạy trốn mất. Dù sao thì nhiệm vụ quan trọng, nhưng tính mạng vẫn là quan trọng nhất.

Trương Linh Tuyền còn đang đi đi lại lại thì truyền âm khí có dao động, nàng nhanh chóng kích hoạt, trong đó truyền ra thanh âm rõ ràng:

- Báo cáo, khu vực đó đã nằm trong sự khống chế của chần tinh, lúc này đã phát hiện ra chỗ nó đang ở, còn tung tích của tổ đặc biệt thì không thấy đâu. Tạm thời không có tin tức gì thêm nữa.

Trương Linh Tuyền mệt mỏi ngồi xuống ghế, ánh mắt của nàng trở nên mơ màng. Những tưởng lần này có thể nâng cao thành tích nhờ tổ đặc biệt, giao cho bọn chúng một nhiệm vụ khá đơn giản, lại có người đi theo bảo hộ, không ngờ giờ đây lại xảy ra biến cố thế này, tung tích học sinh thì không biết.

Nhưng Trương Linh Tuyền cũng nhanh chóng ổn định lại, nàng nghĩ có lẽ tên áo đen kia đã cứu được bọn Trương Hải đi rồi, đúng thế, chắc chắn là như vậy. Tuy rằng chỉ là một hy vọng không chắc chắn nhưng bây giờ nó là thứ duy nhất mà Trương Linh Tuyền có thể tin, nàng đành phải vịn vào thứ đó để tự ổn định mình, tiếp tục cuộc tập huấn này.

o0o0o0o0o

Bảy người Trương Hải lúc này đang rơi tự do xuống, trong lòng của họ đều thấy sợ hãi, có chút không biết phải làm sao.

Dương Thanh Kỳ cố gắng quất dây thừng vào một mỏm đá chồi ra, nhưng mà tốc độ rơi tự do đã giằng đứt cả mỏm đá đó, cố gắng của nàng cũng không có bao nhiêu tác dụng.

Những người khác cũng thi nhau gỡ thủ đoạn của mình ra, nhưng tất cả đều không có tác dụng, tất cả bảy người đang dần dần rơi vào trong tuyệt vọng.

Lúc này, Nguyễn Khánh Huyền dường như vẫn đang do dự cái gì đó, mỗi nàng đã bị cản chặt đến mức chảy máu ra, nhưng ánh mắt thì lại ngày càng kiên định, giống như nàng đã quyết làm một việc gì đó.

Ánh mắt sáng lên những tia màu tím, mọi người đều cảm thấy hơi yếu đi, chột sắc mặt của Nguyễn Khánh Huyền biến đổi, làn da trở thành màu cổ đồng, đôi mắt vẫn giữ màu tím đó, thậm chí còn có thể nhìn thấy từng tia lửa điện lập loe trong mắt nàng, mái tóc dài buộc đuôi ngựa phía sau cũng dựng thẳng lên, lại xòe ra thành hình cánh quạt, giống như đuôi của một con khổng tước vậy.

Và điều làm cho mọi người kinh ngạc nhất, đó chính là sau lưng Nguyễn Khánh Huyền đã mọc ra một đôi cánh, là một đôi cánh thật sự, bằng da bằng

thịt, rộng khoảng gần ba mét, đôi cánh này trông như đôi cánh của quỷ trong trí nhớ của Trương Hải vậy, nhìn nàng lúc này y hệt như một Lucifer giáng thế.

Nhưng lúc này không phải lúc hỏi nhiều, chỉ thấy Nguyễn Khánh Huyền vẫn bám chặt lấy mọi người, đôi cánh xòe ra chỉ có tác dụng giảm tốc độ rơi, nàng đã cố gắng lắm rồi nhưng hình như vẫn rất luống cuống, không thể không chế tốt được.

Trương Hải này giờ vẫn đang dùng thần thức để cảm nhận tình hình, hắn đang tìm một cơ hội thoát hiểm. Nhưng càng rơi xuống dưới, hắn càng cảm thấy kinh ngạc, bởi vì không khí ở đây dường như đặc sệt lại, chính điều đó cũng làm cho tốc độ rơi giảm xuống, hắn không hiểu được, ở đây rốt cuộc có cái gì, nhưng hắn biết, nếu cứ để rơi xuống tiếp như thế này thì chỉ có một chữ “chết” mà thôi.

Chợt ánh mắt của Trương Hải sáng lên, một phần là vì vui mừng, một phần là do ánh sáng phía trước phản chiếu trong đồng tử của hắn.

Một chỗ cực kỳ đặc biệt, sáng rõ ràng, ánh sáng tỏa ra sắc sỡ với bảy sắc cầu vồng, tuy rằng còn ở rất xa nhưng với thần thức của Trương Hải thì vẫn có thể lờ mờ thấy nó. Không hiểu sao, khi nhìn thấy thứ đó thì ý nghĩ đầu tiên của Trương Hải lại là nhờ nó để tránh nạn. Bây giờ mấy người đã rơi được năm giây, với gia tốc rơi tự do thế này thì chắc là khoảng sáu bảy giây nữa là xuống đến nơi, hắn không có nhiều thời gian nên nói nhanh.

- Tất cả dừng hết lại, lát nữa sẽ có một chỗ phát ra ánh sáng bảy sắc, đó có lẽ sẽ là một lối thoát cho chúng ta. Khi nào thấy nó, Kỳ dùng dây vít vào mỏm đá bên trên để điều chỉnh hướng và giảm lực. Huyền cố gắng hết sức kéo mọi người lại để giảm tốc độ. Hai bạn Phụng và Đức Linh biến hình, dùng lưỡi hái để ma sát và lê đá, tất cả cùng cố hết sức để giảm tốc độ lại. Còn mình sẽ giúp Kỳ điều chỉnh hướng, chúng ta có thể chui vào bên trong cái động kia để thoát nạn.

Tất cả mọi người đều gật đầu, tình huống bây giờ không cho phép xuất hiện bất cứ một tranh luận nào, chỉ có tin tưởng nhau và làm theo một người duy nhất mà thôi.

Dần dần, mọi người cũng bắt đầu nhìn thấy thứ ánh sáng mà Trương Hải nói, lại càng thêm vững tin về những lời chỉ đạo của hắn, đến khi cách chỗ kia khoảng tầm hai mươi mét, Trương Hải hô lớn: “Làm đi!”. Mọi người kịp phản ứng thì cũng cách chỗ đó khoảng mười mét rồi, Dương Thanh Kỳ nhanh chóng vung dây quấn chặt vào một mỏm đá chồi ra, lần này nàng không dùng cách kéo lại mà chỉ là đổi hướng lực rơi, làm cho đang rơi thẳng thì thành rơi hình vòng cung mà thôi.

Trương Hải ôm chặt lấy eo nàng, điều chỉnh hướng sao cho bám sát vào vách đá, hai người Tộc Trex kia đã biến thân, dùng lưỡi hái để ma sát vào bờ vực, tốc độ nhất thời giảm xuống.

Đến khi sắp tới cái động kia, Trương Hải đập mạnh một cái, cả bảy người đều bật ra, cách xa cửa động, nhưng chỉ một giây sau, mọi người đã bắt đầu phi thẳng vào hướng cái cửa động đang phát ra ánh sáng lung linh bảy sắc ấy.

Cửa động dường như là được cấu thành từ nước, mọi người xuyên vào bên trong cảm thấy được một trận mát lạnh tràn vào cơ thể, nhưng cũng vì thế mà đầu óc cả bảy người đều trở nên mê mẩn. Những ánh mắt mơ màng dần dần nhắm lại, những cánh tay bám lấy nhau cũng buông xuôi ra. Nếu có người nào ở đây thì chắc chắn sẽ nhìn thấy một khung cảnh kỳ lạ, bảy thân ảnh trôi nổi trong không gian, dần dần mỗi thân ảnh trôi về một hướng và trở nên mất dấu trong không gian sáng lóa mà mờ mịt này.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Ảo Cảnh - Hương Diễm Cảnh

- Trương Hải, tỉnh! Tỉnh dậy!

Trương Hải chợt nghe thấy âm thanh ôn nhu nào đó vang lên bên tai mình, hắn vừa mở mắt ra thì thấy một khuôn mặt xinh đẹp, ôn nhu đang đứng trước mặt mình. Dương Thanh Kỳ đang dùng ánh mắt lo lắng nhìn hắn, bàn tay mềm mại, trắng nõn kia cũng đang vuốt ve lên gò má hắn.

Trương Hải còn đang thoải mái hưởng thụ thì đột nhiên thần sắc của Dương Thanh Kỳ tỏ ra kỳ dị, chỉ thấy nàng cười khẩy một cái, bàn tay đang giấu sau lưng chợt vung lên, chiếc roi chắc chắn mà ngày thường nàng vẫn dùng đã quấn chặt lấy cổ hắn, dần dần siết lại.

Trương Hải sợ hãi, nhưng chẳng hiểu sao lúc này hắn cứ như không có sức mạnh để phản kháng vậy, chỉ có thể dùng ánh mắt khó hiểu và bi ai nhìn vào Dương Thanh Kỳ.

Chợt Dương Thanh Kỳ nhảy lui lại, sợi dây cũng giãn ra, Trương Hải tranh thủ thở hồng hộc. Lúc này, một thân ảnh để tóc đuôi ngựa đã đứng trước mắt hắn, hai tay giang ra che lấy người hắn giống hệt như cảnh tượng khi đối mặt với con chồn tinh kia vậy. Nguyễn Khánh Huyền đang cố gắng giúp hắn:

- Kỳ, bạn điên rồi à, sao lại làm thế với Hải chứ?

Dứt lời, Nguyễn Khánh Huyền cúi xuống gỡ sợi dây kia ra cho hắn, nhìn vết hằn trên cổ hắn với ánh mắt đau lòng, nước mắt của nàng cũng chảy ra:

- Sao lại độc ác như thế chứ? Làm cho Hải bị thương đến mức này...! Như thế thì... làm sao mà...

Lời còn chưa hết thì tròng mắt của Trương Hải đã co rút lại, chỉ thấy Nguyễn Khánh Huyền hoàn toàn biến thành hình dạng Lucifer vừa nãy, tuy rằng trong vắt rất mỹ lệ, thêm một chút kỳ ảo nhưng Trương Hải không dám thường thức tý nào, bởi vì khóe miệng nàng đã mọc ra hai cái răng nanh, đôi mắt cũng không còn lo lắng như lúc nãy mà thay vào đó là sự khát máu. Nguyễn Khánh Huyền cắn ngập cả răng vào cổ hắn, Trương Hải có thể cảm thấy rõ sự đau đớn cùng với dòng máu đang chảy ra khỏi thân thể mình.

Hắn cố giãy dụa, nhưng thân thể cứ như không chịu sự khống chế của hắn vậy, Trương Hải không thể làm được gì khác ngoài việc nằm im và chịu đựng.

“Thỉnh thích! Thỉnh thích!” Tiếng tim đập của Trương Hải chợt trở nên trầm lắng, có thể nghe rõ từng âm thanh, từng nhịp đập của nó. Cùng với đó, hắn có thể cảm thấy hơi tê tê trong cơ thể, cảm giác không phải ảo tưởng, mà nó giống như đang bị điện giật vậy, Trương Hải cảm thấy rõ ràng có một dòng điện đang chạy trong cơ thể mình.

Nhớ lại cảnh tượng lúc nãy ăn một đòn của chần tỉnh, Trương Hải nhanh chóng nghĩ đến Tam Huyền Điển Bí, nghĩ đến cách dùng lôi điện luyện hồn. Hắn nghĩ có lẽ dùng công pháp đó có thể giúp hắn có được sức lực thoát ra khỏi hiểm cảnh này.

Nghĩ đến là làm ngay, Trương Hải cố hết sức vận dụng Tam Huyền Điển Bí, toàn lực hấp thu lượng lôi điện đang di động trong cơ thể kia để bồi dưỡng cho linh hồn. Dần dần, cái cảm giác tê dại trong người hắn dần trở nên mạnh hơn, nhưng nó không đem lại đau đớn mà lại làm cho hắn thấy sáng khoái, linh hồn cũng đang mạnh lên nhanh chóng. Trương Hải thậm chí còn bị khoái cảm này át đi sự đau đớn trên cổ, hắn không kim được mà cúi đầu xuống, cố cắn môi để kiềm chế tiếng rên rỉ vang lên trong cổ họng.

Thời gian trôi qua, Trương Hải thậm chí còn quên mất là mình đang bị “hút máu”. Đến khi hắn hoàn toàn tỉnh táo, ngẩng đầu lên thì đã không còn thấy ai ở trước mặt nữa, hắn kỳ quái đánh giá bản thân, thấy trên cổ có hai vết thương, chỉ là ngoài da thôi nhưng miệng vết thương lại hơi lớn, ở trên hai ngón tay trái còn có vết máu tươi chưa khô. Trên cổ vẫn còn vết sợi dây của Dương Thanh Kỳ, và sợi dây thì lại đang nằm trong tay của hắn.

Trương Hải nhanh chóng cảm nhận được điều không đúng, hắn thấy mùi vị trong không khí có vẻ hơi khác biệt, hơi ngai ngái và ngửi vào thì làm cho người ta choáng váng. Hơn nữa những dòng khí lưu trước mặt cũng làm cho cảnh tượng trở nên vụn vặt, hình như có tác dụng bẻ cong đường đi của ánh sáng vậy.

Tập trung vào đó làm cho đầu óc của Trương Hải lại hơi mê muội đi, nhưng một dòng điện lại giật lên trong cơ thể hắn, làm cho tâm thần của hắn lại tỉnh táo lại. Trương Hải mừng rỡ, hắn biết đó là hồn lực, không ngờ được thứ này lại kỳ diệu như vậy, có tác dụng tăng cường khống chế tinh thần cho chủ nhân, lại còn có thể tự động phát huy, không hổ là thứ năng lượng có sinh mạng. Thậm chí có thể nói, linh hồn mới là bản chất thực sự của mọi hành vi của con người.

Tình hình bây giờ đã quá rõ, ở trong này đang có một sức mạnh kỳ dị ép hắn vào trong ác mộng, làm cho hắn lâm vào trong ảo tưởng. Nếu như không có linh hồn lực vừa mới trở nên lớn mạnh giúp cho hắn mạnh mẽ thoát khỏi ác mộng thì hắn đã tự giết chính bản thân mình rồi.

Đang định đứng dậy tìm đường đào thoát thì một âm thanh có vẻ sợ hãi vang lên sau lưng hắn:

- Đứng... đứng mà! Không muốn... không muốn đâu!

Trương Hải chấn động, âm thanh này quá quen với hắn, chẳng phải Dương Thanh Kỳ hay sao? Hắn đã xác định rõ ràng tình cảnh bây giờ, rõ ràng không phải ảo cảnh, vậy thì rất có thể nàng đang bị rơi vào ác mộng, có xu hướng tự đẩy dọa chính mình giống như hắn lúc nãy, thậm chí có thể tự dồn mình vào chỗ chết!

Nhanh chóng chạy theo phương hướng âm thanh kia, Trương Hải rất nhanh tìm thấy cô bạn bé bỏng của mình. Nhưng mà khung cảnh trước mắt làm cho hắn trợn tròn mắt, máu mũi tỷ nửa thì phụt ra ngoài.

Quần áo trên người Dương Thanh Kỳ lúc này chẳng còn mấy mảnh, da thịt trắng nõn của nàng lộ ra hoàn toàn trước mắt hắn. Vài bộ phận máu chốt đang trong thời kỳ phát triển, trông cực kỳ tươi mới, đối với một kẻ chưa nhìn thấy “đàn bà chân chính” như Trương Hải thì đã cực kỳ hấp dẫn rồi.

Trên người nàng đang tràn ngập những vết hằn màu đỏ, trông y hệt như bị giày vò, Trương Hải thì biết đó là do chính nàng tạo ra. Dương Thanh Kỳ lúc này đang kinh hoàng lết lui lại từng chút một, hai đùi cũng khép chặt, che dấu một số thứ “hắc ám” bên dưới. Nhưng đôi tay của Dương Thanh Kỳ lại đang tự tách đùi của mình ra, làm cho Trương Hải được mở rộng tầm mắt. Hắn nuốt nước bọt đánh ực một cái, lòng tự nhủ nhìn là xấu xa nhưng mà hai mắt cứ dán chặt vào đó, tâm hồn trẻ thơ bị ô nhiễm nghiêm trọng bởi mấy ý nghĩ di truyền từ “kiếp trước” đang ùn ùn trào đến.

Dương Thanh Kỳ vẫn hoảng sợ, yếu ớt nói “Đứng mà!” liên tục, thậm chí Trương Hải còn lơ mơ nghe thấy cái gì mà “Người là cha con đây!” nữa. Hai ngón tay của Dương Thanh Kỳ dần hướng vào cái động đào kia, hình như có xu hướng muốn đưa vào trong đó.

Trương Hải lúc này cũng hiểu rõ nàng đang ác mộng cái gì rồi, tuy rằng tự nàng “lâm” lấy thì cũng không ảnh hưởng nhiều nhưng mà nếu để nó xảy ra vào lúc nàng đang nghĩ là “bị lâm” thì chắc chắn là bị ảnh hưởng xấu về tâm lý. Hắn đoán chắc hai ngón tay kia ở trong mắt nàng lúc này là cái gì gì đó, nếu như thế thì không ổn, cực kỳ không ổn.

Trương Hải nhanh chóng chạy lại, cũng mặc kệ nàng đang chẳng mặc gì. Ừ, chuyện đó là nàng lỗ vốn chứ hắn có mất gì đâu! Hắn nhanh chóng đưa tay bắt lấy cái cổ tay xinh xinh của nàng, giữ chặt lại rồi áp lên tường. Miệng hô lớn: “Tĩnh đây! Tĩnh táo lại đi!”. Nhưng mà Dương Thanh Kỳ vẫn hoảng loạn lắc đầu, thậm chí động tác của hắn trong mắt nàng chính là kẻ đang định “hấp diêm” kia đang định hành hạ nàng trước khi chính thức làm thịt.

Trương Hải nhớ lại, có lẽ chỉ có linh hồn lực mới có thể giúp tinh thần tỉnh táo vào lúc này mà thôi, kể cả đánh ngất nàng đi thì lúc tỉnh dậy nàng lại tiếp

tục rơi vào trong hoảng loạn. Cả một vùng xung quanh này nhìn quá rộng, cũng không biết nơi này là nơi nào nữa, nhưng nếu muốn thoát khỏi nơi này thì chắc chắn không thể một chốc một lát, nếu như hấn đánh ngất nàng đi thì muốn rời khỏi nơi này, lại còn phải mang theo nàng nữa đúng là một gánh nặng.

Thôi thì thả dùng hồn lực chữa cho nàng luôn vậy! Dù sao thì nàng cũng đã lỡ hết cả vốn với Trương Hải hấn rồi, thêm ít nữa cũng không thành vấn đề, hơn nữa chuyện này cũng đâu phải chuyện to tát gì đâu.

Chỉ hôn một cái thôi mà!

Hôn và abc chính là hai con đường tốt nhất để hai linh hồn giao hòa lại với nhau, abc lúc này thì quá hoang đường, quá cảm thú, quá... nói chung là lương tâm “trong sáng” tuổi thiếu niên không cho phép Trương Hải làm chuyện đó với một cô bé đáng yêu như vậy. Tất nhiên là còn suy xét trên khía cạnh hấn còn chưa phát triển hết, có làm được hay không cũng còn là vấn đề, dù sao thì con trai cũng dậy thì muộn hơn con gái a, mới có mười hai tuổi, còn chưa thể làm một số chuyện hoang đường được.

Chẳng do dự nữa, Trương Hải cúi đầu xuống hôn thật mạnh lên đôi môi đã hơi nhợt nhạt của Dương Thanh Kỳ, ban đầu nàng còn hơi dẩy giụa, cổ họng phát ra âm thanh: “Ưm ưm” phản đối. Nhưng theo luồng linh hồn lực kia tràn vào, tâm hồn của Dương Thanh Kỳ trở nên thanh tỉnh hơn, lại được Trương Hải thông qua linh hồn giao dung giải thích một số chuyện, Dương Thanh Kỳ lúc này mới hơi thả lỏng ra một chút.

Đến khi Dương Thanh Kỳ đã thấy hoàn toàn tỉnh táo nhưng tên kia vẫn chưa chịu buông ra, nàng nghĩ đến tình trạng của mình lúc này thì không khỏi thấy xấu hổ, lại thêm cảm giác ngạt thở khi duy trì trạng thái này nữa. Nhưng mà Trương Hải thì biết thông qua linh hồn để truyền đạt cho nàng, nhưng mà nàng chẳng biết truyền đạt cho hấn bằng cách nào cả, trong tình huống không biết phải làm sao, Dương Thanh Kỳ chợt cắn răng lại, làm cho Trương Hải ăn một vố đau.

Hấn nhanh chóng buông ra, hai tay bụm miệng nhìn Dương Thanh Kỳ với ánh mắt ủy khuất. Nhưng mà nàng cũng chẳng dám nhìn vào hấn, chỉ co rúc thân hình lại, khuôn mặt đỏ bừng lí nhí nói:

- Quay mặt đi!

Trương Hải lúc này mới nhớ ra tình hình hiện tại, hấn ho khan một tiếng rồi xấu hổ quay mặt đi. Dương Thanh Kỳ cũng cố gắng nhìn lại quần áo của mình, nhưng nàng gần như muốn khóc, quần áo đã bị xé rách hoàn toàn, hơn nữa quần áo của nàng đã gửi toàn bộ trong không gian trữ vật của Phạm Đình Phuong, bây giờ không có quần áo để mặc nữa. Nhớ lại hình như quần áo lũ con trai được Trương Hải cầm hết nên nàng định mở miệng bảo hấn.

Trương Hải lúc này cũng rất tỉnh ý, mang mộ bộ quần áo ra để ra đằng sau rồi nói:

- Mặc tạm đi! Quần áo con trai còn hơn không mặc gì!

Dương Thanh Kỳ còn câu nệ quần áo trai gái gì chứ, nàng nhanh chóng chạy lại cầm lấy bộ đồ kia, nhưng đang định mặc vào thì lại hơi nhịu mày, quay lại hỏi Trương Hải.

- Quần áo của cậu hả?

- Phải!

- Thế thì tốt, quần áo của Hải thì còn mặc, chứ của hai tên kia thì Kỳ không mặc đâu!

Trương Hải vuốt mặt chán nản, lại còn thế nữa, nhưng con gái nhiều lúc thích nghĩ mấy cái vớ vẩn mà con trai chẳng bao giờ nghĩ đến. Nhưng nghĩ lại câu nói của Dương Thanh Kỳ thì hấn lại thầm thấy khoai khoái trong lòng, cô bé này chỉ mặc quần áo của mình, vậy chẳng phải là đối xử với mình đặc biệt hơn hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Đường Thoát Hiểm

- Cầm quay đầu lại!

- Ủ! - Trương Hải gật đầu như giả vờ.

Trương Hải nghe thấy âm thanh sột soạt sau lưng, rõ ràng là cô nàng kia đang mặc quần áo, nhưng kỳ lạ ở chỗ là âm thanh đã chấm dứt được một lúc khá lâu nhưng cô nàng vẫn chẳng nói gì với hấn cả. Nhưng mà hấn còn đang suy nghĩ thì âm thanh có vẻ hoảng sợ của Dương Thanh Kỳ lại vang lên:

- Đừng... đừng mà!

Trương Hải sững sờ, biết ngay là cô nàng này lại rơi vào trong ảo cảnh, vừa nãy nếu như không phải hấn có linh hồn lực thì cũng bị sa vào đó một lần

nữa hay sao? Cũng chẳng để ý mấy chuyện linh tinh nữa, Trương Hải lại lao lên ôm lấy nàng và hôn thêm một phát nữa. Cho đến khi cơ thể của Dương Thanh Kỳ mềm nhũn thì Trương Hải mới buông nàng ra.

Ánh mắt của Dương Thanh Kỳ đã ngập nước, nàng vô cùng ủy khuất nhìn vào Trương Hải làm cho hắn cảm thấy mình hình như vừa gây tội ác thì phải. Dương Thanh Kỳ đột nhiên khóc òa lên, nước nở lao vào trong hắn mà khóc, khóc rất thương tâm, rất khổ não, lại thêm cả sự hoảng sợ nữa.

Nàng khóc không phải là do bị Trương Hải cướp đi nụ hôn đầu hay gì khác, mà là vì con ác mộng kia, nó làm cho nàng quá sợ hãi.

Giống như Trương Hải, trong mộng cảnh, Dương Thanh Kỳ liên tiếp bị những người thân của mình đánh đập, hành hạ, chịu đủ tra tấn về thể xác và tinh thần. Tất nhiên trong thực tế thì những tổn thương về thể xác là do chính nàng gây ra, nhưng mà tổn thương về tinh thần thì lại gần như là thật. Lúc này, tâm lý của một cô bé sắp lớn như nàng gần như sắp sụp đổ, không những thế, trong mộng cảnh đó, người mà nàng tôn kính nhất, cũng là cha ruột thực sự của nàng lại muốn...

Trương Hải đã hai lần đánh thức nàng dậy, ở bên cạnh nàng lúc này chỉ còn hắn mà thôi, cũng giống như một người sắp chết đuối, với được một cọng rơm cũng cho đó là một đường sống vậy.

- Đừng bỏ mình lại... xin cậu đấy! - Dương Thanh Kỳ mệt lắm rồi, nàng khóc một hồi thì mệt mỏi nhắm mắt lại, trước khi thiếp đi, nàng vẫn cố lắm bả một nguyện vọng tận trong tâm khảm mình vào thời điểm này.

Trương Hải chán nản hết sức, vừa nãy lựa chọn không đánh ngất nàng là vì hắn sợ mang nàng đi thì chẳng đường sẽ trở nên khó khăn. Bây giờ chính nàng lại ngủ luôn trong lòng hắn, thế này thì có khác gì đâu chứ? Nhưng mà ít nhất là bây giờ Dương Thanh Kỳ cũng có được tỉnh táo, không cần quá lo lắng về việc nàng tiếp tục hoảng loạn nữa.

Dương Thanh Kỳ ngủ một giấc thật ngon, từ nhỏ đến giờ nàng cũng luôn ăn no ngủ say nhưng chưa bao giờ nàng có cảm giác ngủ lại thoải mái như vậy.

Cảm giác thật ấm áp, trong đầu lại thư thái, trong vòng tay lại có một cái gối ôm thật là tuyệt, Dương Thanh Kỳ vô thức dụi dụi đầu vào trong cái gối ôm ấy.

Nàng cũng đã mơ màng tỉnh dậy, đập vào mắt nàng là một khuôn mặt khá quen thuộc, cũng khá xinh trai. Trương Hải đang ngồi mỉm cười nhìn nàng, một nụ cười rất hiền, rất thân thiện, nhưng lại có một phần gì đó hơi đều đều, dường như có ý châm chọc nàng. Dương Thanh Kỳ đánh giá tình trạng một chút, thấy mình đang gối đầu lên đùi hắn, hai tay hắn thì đang đặt lên trên đầu nàng xoa bóp gì gì đó. Dường như có một luồng khí hơi man mát từ các ngón tay theo đó mà đi vào trong đầu nàng, giúp cho nàng thấy thanh tỉnh và thật thoải mái.

Còn cái gối ôm kia, khỏi cần nói cũng biết là nàng đang ôm hắn rồi. Dương Thanh Kỳ hơi đỏ mặt tránh né ánh mắt của hắn, nhưng mà nàng không đứng lên, cũng tại cái cảm giác lúc này thực sự rất thư thái, nàng muốn hưởng thụ thêm một chút nữa. Sự thật là lúc này Trương Hải đang dùng khí công cùng với linh hồn lực để ổn định tâm thần cho Dương Thanh Kỳ, cách này có thể ngăn chặn được ảo giác, nhưng không thể cưỡng chế giải trừ ảo giác được.

- Thôi nào, dậy đi cô bé! Cậu thì hưởng thụ nhưng chân mình thì tê rần rồi!

Hắn nói thế làm Dương Thanh Kỳ càng xấu hổ, nàng nhanh chóng bật dậy, cuống quýt định giải thích cái gì đó, nhưng lời ra đến môi rồi thì lại nuốt về, cuối cùng đỏ mặt cúi thấp đầu xuống, giống như một bé con vừa mới làm điều gì sai vậy. Thần thái đáng yêu như thiên thần này của nàng lại làm cho Trương Hải rung động, lại cảm thấy hơi trêu mến cô bé này. Hắn cũng không nhắc lại chuyện kia nữa mà nói:

- Đi thôi! Chúng ta nhanh chóng rời khỏi chỗ này! Tất cả ảo giác đều do một loại vật chất kỳ dị trong không khí, có tác dụng làm mê loạn tinh thần, lại còn làm nhiễu loạn không gian, làm tâm nhìn cũng bị ảnh hưởng nặng nề. Áo giáp cũng sinh ra từ đó, mình tạm thời đã giải trừ giúp cậu, lại ổn định tâm thần lại cho cậu nhưng tình hình tinh táo này không duy trì được lâu đâu. Cách duy nhất là nhanh chóng rời khỏi đây!

Dương Thanh Kỳ lúc này mới để ý tới không gian xung quanh, quả nhiên là tràn ngập một mùi ngai ngái khó ngửi, nàng nhúm mày bịt mũi lại, bởi vì mùi vị này xộc vào não cũng làm cho nàng hơi khó chịu. Lúc này, Trương Hải không biết từ đâu ló ra một cái lọ nhỏ, chấm một chút vào hai ngón tay rồi đi tới gần nàng.

Hắn đưa tay kéo mặt của nàng lại gần hắn, hơi thở trên người Trương Hải cứ làm cho trái tim Dương Thanh Kỳ đập loạn cả lên, tình trạng sát vào nhau thế này cũng chưa phải chưa làm quen, thậm chí nàng còn hôn hắn tới hai lần nữa, nhưng đây là lần đầu tiên mà nàng cẩn thận cảm nhận cái bầu không khí này.

Hai ngón tay của Trương Hải nhẹ nhàng chấm vào trong mũi nàng một chút, một mùi hương dễ chịu theo đó tràn vào làm cho Dương Thanh Kỳ thấy thoải mái hẳn. Nếu nàng không nhầm thì đây chính là tinh dầu hương xi, không ngờ tên này còn mang trong người cái thứ này nữa. Đây cũng là do Trương Hải tiện tay nhét vào để thử công dụng của không gian trừ vật lúc còn ở trong trường, không ngờ bây giờ lại có chỗ dùng đến.

Quả nhiên, mặc dù thứ này có thể giúp Dương Thanh Kỳ át cái mùi vị kinh khủng trong không khí kia đi, giúp nàng tỉnh táo trong thời gian lâu hơn.

Khung cảnh ở trong này cứ như là sa mạc, không biết phương hướng, không có sinh vật gì, chỉ có một bầu không khí sáng sủa nhưng lại tràn ngập những vật chất không biết tên kia. Trương Hải và Dương Thanh Kỳ cũng chỉ có cách kiên trì đi theo phương hướng mà vật chất kia có vẻ nhạt dần đi, bởi vì Trương Hải suy đoán, đi tới chỗ thứ này nhạt đi thì có thể chính là lối thoát. Còn nguyên căn phát ra thứ này thì Trương Hải không định đi tìm, thực lực của hắn bây giờ chưa đủ để làm mấy chuyện đi mạo hiểm như thế, quan trọng là bên cạnh hắn còn Dương Thanh Kỳ, hắn có đi mạo hiểm thì cũng không thể dẫn nàng cùng đi như thế nha.

Đi được một lúc, Dương Thanh Kỳ vốn đang trầm mặc chợt lên tiếng:

- Này! Lúc này cậu có nhìn thấy gì không?

Trương Hải đang suy nghĩ về chuyện lối thoát, hần nghĩ nàng phát hiện ra cái gì, quay người lại nói:

- Cậu nhìn thấy gì à?

Dương Thanh Kỳ buồn bực, ánh mắt trở nên hơi tức giận nhìn Trương Hải:

- Mình đang hỏi cậu! Sao cậu lại hỏi lại mình chứ? Rốt cuộc cậu có nhìn thấy gì không?

- Nhìn thấy gì là nhìn thấy gì? Cậu thấy đường thoát thì nói ra chứ! Còn mình thì đã nhìn thấy cái gì đâu!

Dương Thanh Kỳ lúc này mới biết là ông nói gà bà nói vịt, nàng dờ khóc dờ cười, nhưng mà cũng hơi xấu hổ, hai tay đã vịn vào cái chèo áo, lí nhí nói:

- Ý mình là... lúc cậu cứu tình mình thì có nhìn thấy cái gì không?

Trương Hải lúc này mới hiểu nàng đang nói cái gì, mặc dù hần đã nhìn thấy trên chín mươi lăm phần trăm nhưng vẫn rất kiên quyết lắc đầu như cực kỳ oan uổng:

- Không thấy! Chắc chắn không thấy gì cả! Có gì đâu mà thấy... á, ý mình là lúc đó tối quá không thấy gì... à không phải... là...

Càng nói càng loạn, Dương Thanh Kỳ nghe cái câu “có gì đâu mà thấy” thì thấy giống như đang bị xúc phạm, nàng bực tức vung hai nắm tay nhỏ lên đập cho Trương Hải la oai oái. Sau khi phát tiết, nàng mới nhìn hần với ánh mắt u oán, lặp lại câu hỏi:

- Rốt cuộc là có nhìn thấy gì không?

Lần này Trương Hải dứt khoát không trả lời nữa, chỉ ho khan hai tiếng xấu hổ, coi như không biết rồi tiếp tục đi về phía trước. Dương Thanh Kỳ thấy thái độ này của hần thì coi như hần đã trả lời khẳng định, nàng nhanh chóng đuổi theo, nhảy phốc một cái lên lưng Trương Hải làm cho hần tí thì ngã cảm đầu xuống đất, may mà chống lại được. Dương Thanh Kỳ bám lên người hần như một con Koala, cái tay trắng nõn xinh xinh đã đưa ra véo lấy cái tai của Trương Hải nói:

- Ê! Cậu rốt cuộc cũng thấy hết rồi phải không! Thấy rồi thì phải chịu trách nhiệm! Mẹ nói mấy tên đàn ông rất khôn kiếp, nếu mà có dây dưa quá phận là phải bắt hần cưới ngay, nếu không sau này có hối cũng không kịp! Bây giờ Kỳ chính thức tuyên bố, Trương Hải cậu là chồng của mình.

Trương Hải tí nữa thì ngã lăn ra đất, con bé này hình như không biết chồng với vợ là cái gì thì phải? Mà luật của Khủng long giới cũng làm gì có chuyện vợ chồng sớm thế này? Nhưng mà nghĩ lại mấy chuyện nàng nói trong mơ, hình như gia đình nàng có chút đặc biệt, bố của nàng hiện nay không phải là bố đẻ, còn ông bố đẻ hình như lại có quen biết gì đó với gia đình nàng. Có thể mẹ nàng ngày xưa gì gì đó với ông bác kia, sau đó không cưới ngay rồi lại có biến cố gì đó xảy ra, cuối cùng không đến với nhau được, còn mẹ nàng thì cưới bố nàng...

Suy đoán của Trương Hải có vẻ khá là chuẩn, đó cũng là lý do mà mẹ nàng nói mấy câu mơ hồ kiểu dây dưa quá phận là cưới ngay kiểu đó! Không ngờ lại thành ra về nhầm đường cho cô con gái bé bỏng này.

Trương Hải cũng cười cười, gật gật đầu. Nhưng trong lòng hần cũng chỉ coi như là trò vợ chồng của trẻ con mà thôi, không có nhiều giá trị thực tế. Ồ, mặc dù thằng tác giả chắc chắn sẽ bày trò gì đó nhưng mà tạm thời thì hần vẫn đang coi như đây là một trò chơi mà thôi.

Thế là từ lúc đó, Dương Thanh Kỳ lại càng trở nên “quá phận” hơn trong mối quan hệ này. Thỉnh thoảng nàng hứng lên thì hôn lên má hần một cái, lúc nào đi ngủ thì nàng toàn chui vào trong chăn của hần, tuy chỉ ôm nhau nhưng cũng là “ngủ chung” rồi. Thế là nàng đã hoàn thành nghĩa vụ của một người vợ.

Trương Hải cũng mặc kệ, chơi trò này với một cô bé con cũng chưa nguy hiểm lắm. Tất nhiên là nếu hần là một quái thú thì lại khác, trò này là cực kỳ nguy hiểm, nhưng mà hần lại là một bé trai nha, có muốn nguy hiểm cũng không được, thậm chí tỏ ra nguy hiểm cũng là một vấn đề nan giải rồi.

Hai người cứ đi như vậy giữa cái sa mạc ánh sáng này, may mà trong không gian trừ vật của Trương Hải vẫn còn một ít đồ ăn dự trữ cho bảy người, bây giờ chỉ có hai người, Dương Thanh Kỳ lại ăn ít nên không tiêu hao nhiều lắm. Cái mà Trương Hải lo là mấy người kia làm cách nào để duy trì sự sống kia.

Con đường mà Trương Hải lựa chọn quả nhiên rất chuẩn xác, cái vật chất kỳ dị này càng ngày càng nhạt, Dương Thanh Kỳ bây giờ cũng không cần hần thường xuyên xoa bóp đầu để duy trì tinh táo nữa, chỉ cần một chút tinh dầu hương xi đã đủ rồi.

Đến ngày thứ năm, con đường mà hai người đi đã gần như không còn ảo giác nữa, Trương Hải cũng mừng rỡ phát hiện ra một khu vực đang phát ra ánh sáng bảy màu, giống hệt với cái cửa động mà hần nhìn thấy lúc rơi xuống vực sâu. Nhưng mà khi họ chạy đến đó thì tâm tình của Trương Hải lại trầm xuống.

Cánh cửa này đang bị chặn lại bởi một người, Trương Hải không biết tại sao người đó lại ở đây, có lẽ là ảo cảnh, hình như chính là thử thách cuối cùng của ảo cảnh thì phải.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 44: Mộng Ma

- Xin chào, anh trai!

Giọng nói có vẻ non nớt, nhưng trong đó lại chứa một sự lạnh khốc, tàn độc quý bí. Khuôn mặt của Trương Tiến Lập (Bì) hiện ra trước mặt làm cho Trương Hải ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó hắn đã bình tĩnh lại, thậm chí còn trở nên cực kỳ đề phòng. Khôn kiếp thật, hình như đây là thực thể, có lẽ đây là một sinh vật nào đó giả trang, ở bên trong kia thì bị thân nhân hành hạ trong mộng, ra ngoài này thì lại bị thân nhân chính tay hành hạ, quả nhiên là cực kỳ quái đản.

Dương Thanh Kỳ bên cạnh hình như lại nhìn ra đó là một người khác, nàng thậm chí còn đang kích động định tiến lên nữa, nhưng nhanh chóng bị Trương Hải cản lại, nàng nghi hoặc quay ra nhìn hắn nói:

- Sao thế? Kia là mẹ mình mà? Cậu là chồng mình, sao lại không tới gặp mẹ vợ chứ?

- Đồ ngốc, cậu nghĩ đây là đâu hả? Mẹ cậu đến đây sao? Huống chi... trước mắt tôi đang nhìn thấy một con quái vật!

Hắn vốn định nói rằng hắn nhìn thấy đó là em trai hắn, nhưng trong lòng hắn thầm tự nhủ, coi đó là một con quái vật, tý nữa cũng dễ tiêu diệt mà không bị chùn tay. Đã làm thì làm cho chót, nói với Dương Thanh Kỳ rằng đó là một con quái vật, làm cho nàng càng thêm quyết tâm. Bây giờ có lẽ chỉ có cách chiến đấu với nó mới có thể thoát ra khỏi đây được.

Dương Thanh Kỳ ngừng lại ngay, nàng suy nghĩ cẩn thận tình hình xung quanh, vốn ban đầu còn cho rằng mẹ đến đây để cứu mình bằng cách nào đó, nhưng nghe Trương Hải giải thích thì nàng đã nhanh chóng nhận ra điều không đúng, ánh mắt nhìn “người mẹ” kia lại càng trở nên đề phòng hơn nhiều lần.

- Sao thế? Anh (con) không chào đón em (mẹ) sao?

Âm thanh truyền đến tai của hai người thì hơi khác nhau, nhưng nội dung thì y hệt. Trương Hải nghe thấy câu này thì cười nhẹ, nụ cười rất khinh thường:

- Mi tưởng là bọn ta bị ác mộng ở bên trong làm cho mụ mị rồi, dễ dàng bị lừa bởi cái trò đùa rẻ tiền này hay sao? Thu lại cái bộ dạng kia đi, đừng để ta nổi giận.

Nụ cười trên mặt “người thân” chợt thu lại, ánh mắt trở nên lạnh lùng vô cùng. Lúc này trong lòng hắn đang nghĩ: “Anh đột nhiên có chuyện, bảo mình trông ở đây vài phút, nếu cần được mấy kẻ này thì có phải anh sẽ công nhận mình lớn rồi hay không nhỉ?”

Trương Hải thật sự đã may mắn lắm rồi, đây chỉ là một phần tử yếu kém cạnh chừng lối thoát mà thôi, nếu thật sự là “người anh” kia ở đây thì có lẽ sẽ cực kỳ khó để vượt qua.

- Ài, anh thật làm cho em thất vọng! Em đã phải năn nỉ hết sức bố mẹ mới dẫn em tới đây để tìm anh, thế mà... huhu!

Trương Tiến Lập kia đang dần dần tiến lại, Trương Hải và Dương Thanh Kỳ đã biết bản chất của hắn thì làm sao mà không đề phòng cho được. Cả hai người đều cùng lùi lại một bước.

Trương Tiến Lập đột nhiên đẩy nhanh tốc độ, thân hình như quỷ mị xông về phía hai người Trương Hải. Tròng mắt của Trương Hải đã co rút lại, vô cùng kinh hãi, không ngờ tốc độ của nó lại nhanh tới như vậy. Đối thủ rút một thanh kiếm từ sau lưng ra, đó là một thanh kiếm làm từ xương, có màu vàng nhạt, chẳng biết nặng nhẹ thế nào nhưng thấy đối thủ khổng lồ chế kiếm vô cùng thuần thục cũng làm cho Trương Hải đề phòng hơn nhiều.

Con dao găm giấu trong người cũng đã xuất hiện trên tay, Trương Hải không có ý đỡ trực tiếp, chỉ khéo léo đỡ để thanh kiếm trượt theo con dao, lệch hướng đi mà thôi. Còn thân hình hắn thì đã nhảy sang một bên, tránh thoát khỏi đòn công kích của “em trai” mình.

- Hắc! Xem ra ngươi không chịu nhiều ảnh hưởng của ác mộng hương! Đầu óc rất tỉnh táo, vậy thì lần này ta đành phải dùng hết sức rồi!

Vốn nghĩ hai người Trương Hải đã bị ác mộng hương làm cho mụ mị, chỉ cần vài thủ đoạn nhỏ là xử lý được. Không ngờ họ lại có thể tỉnh táo đến như thế, sinh vật kia cũng đành phải dùng cách chiến đấu để cản họ lại thôi.

Sinh vật kia gọi là mộng ma, là một loài sinh vật thù hộc bên trong không gian này. Vâng, đây chính là một không gian riêng biệt, gọi là Mộng Động, hai người Trương Hải thực ra vẫn chỉ ở bên vùng ngoài của không gian này nên không có nhiều nguy hiểm, họa chẳng chỉ gặp phải tên thù hộc bên ngoài mà thôi, chứ thực ra sâu bên trong Mộng Động này là một vùng tràn ngập cam bẫy và nguy cơ trùng trùng. Mộng ma này sống dựa vào việc hấp thu những con ác mộng của con người, vì thế mà không gian này là thích hợp nhất với chúng, những người đã bị ác mộng hương làm cho điên loạn sẽ được chúng bắt lại, dần dần hưởng thụ giống như là bữa ăn hàng ngày vậy.

Thực ra còn một lý do nữa làm cho mộng ma không rời khỏi không gian này, đó là do chúng bị phong ấn, không thể rời khỏi đây, chúng có trách nhiệm thù hộc một cái gì đó, có lẽ là bảo vật, mà cũng có thể là một trò đùa tai ác của một tên điên vì tu luyện, ai mà biết được. Trương Hải không biết, mà có

biết thì hẳn cũng chẳng có hứng thú lao đầu vào chỗ chết như vậy.

Mộng ma tiếp tục lao lên, từng kiếm từng kiếm nhanh như chớp vung ra, nhưng tất cả đều bị Trương Hải đỡ được. Nhưng có một điều làm cho Trương Hải cực kỳ khó chịu: công kích vật lý không hề làm tổn thương đến sinh vật này.

Đã gọi là ma, hơn nữa lại là ma ăn ác mộng thì làm gì có thực thể, cũng không hiểu sao nó lại có thể không chế thành kiếm kia được nữa, thật kỳ diệu. Nhưng mặc dù thế, công kích của con mộng ma kia cũng không quá mạnh, tạm thời Trương Hải vẫn còn có thể giữ được.

Đang chiến đấu, đột nhiên thân hình của con mộng ma kia khựng lại giữa không trung, dường như đã chịu loại không chế nào đó. Trương Hải sững sờ nhìn lại thì thấy Dương Thanh Kỳ đã biến thân từ lúc nào, hai tay đang chụm lại, giữa hai bàn tay có một vầng ánh sáng nhàn nhạt. Nàng nhanh chóng nói:

- Nhanh ôm mình ra cổng, mau lên! Bây giờ mình đang dùng khí năng để chế trụ nó lại, không cử động được.

Trương Hải lúc này mới nhớ ra Dương Thanh Kỳ đã từng nói nàng có thể sử dụng khả năng đặc biệt như cách không lấy vật gì gì đó, có lẽ là khí năng, hình như sau khi biến thân thì nàng có thể dùng một số năng lực cao cấp hơn thì phải.

Cũng không cần phải nghĩ nhiều, chỉ cần biết nàng đã chế trụ được con mộng ma kia là được rồi. Trương Hải không câu nệ nhiều, hẳn nhanh chóng bế bổng Dương Thanh Kỳ lên, chạy nhanh về phía chiếc cổng bảy sắc kia.

Nhưng chiếc cổng này hình như khác hoàn toàn với cánh cổng lúc trước, bước vào bên trong làm cho người ta cảm nhận được nhiệt lực vô cùng mạnh mẽ. Nhiệt lực này chẳng những tác động vào da thịt, mà dường như còn xuyên thấu thân thể, thiêu cháy từng bộ phận, từng cơ quan nội tạng của con người vậy. Trương Hải cảm thấy vô cùng kinh hãi, bởi vì ngay cả linh hồn vừa mới trở nên mạnh mẽ của hắn cũng đang bị thiêu đốt, làm cho hắn có cảm giác muốn chết đi ngay lập tức.

Bất đắc dĩ, cả hai người phải quay lại, quả nhiên, vừa ra khỏi cánh cổng bảy sắc ấy, thân thể của Dương Thanh Kỳ và Trương Hải đã trở lại bình thường, tuy rằng trên thân thể vẫn còn chút ề ẩm nhưng cũng không có quá nhiều ảnh hưởng.

Con mộng ma kia nhìn thấy cảnh chật vật của hai người thì cười nhạo:

- Ngụ xuẩn, phong ấn này không thể vượt qua nếu không có chìa khóa, chỉ khi các ngươi đánh bại ta thì mới có được chìa khóa đó mà thôi.

Trương Hải và Dương Thanh Kỳ nhìn nhau, trong ánh mắt cùng lóe lên sự kiên quyết. Không ngờ lại còn có chìa khóa nữa! Thế này thì chắc chắn phải xử lý thứ này rồi, không thể bỏ qua được.

Hai bên lao vào chiến đấu, mặc dù con mộng ma kia không mạnh nhưng nó lại không chịu ảnh hưởng của công kích vật lý, điều này làm cho cuộc chiến nhất thời lâm vào giằng co.

Trương Hải tranh thủ trong lúc giao đấu đã bàn với Dương Thanh Kỳ một kế hoạch, hai người nhìn nhau một cái, đồng thời tách ra, tránh khỏi công kích của mộng ma kia.

Dương Thanh Kỳ lại sử dụng đòn khí công lúc nãy để chế trụ mộng ma, mặc dù nàng không duy trì được lâu nhưng cũng đủ thời gian để Trương Hải xử lý rồi.

Mộng ma bị khựng lại, khuôn mặt vô cùng tức giận nhìn chằm chằm vào Trương Hải, nó không ngờ hai sinh vật đáng ghét này lại có thủ đoạn như thế, lại có thể không chế được nó. Nhưng nó cũng biết là hai kẻ kia dù không chế nhưng vẫn chưa có thủ đoạn nào công kích được nó cả.

Lúc này, trong miệng Trương Hải bắt đầu lầm rầm vài chú ngữ khó hiểu, theo từng âm thanh từ miệng hắn vang lên, bầu không khí sáng lạn chung quanh chợt tối sầm lại, ánh sáng dường như đã bị một con quái vật nào đó cắn nuốt sạch, cả không gian hiện lên vẻ âm trầm quái dị, làm cho một con “ma” như nó cũng phải cảm thấy hơi... sợ ma.

Tiếng gió hiu quạnh cũng vang lên, tạo nên những âm thanh rít gào bi thảm, giống như lệ quỷ sống dậy vậy, ngay cả Dương Thanh Kỳ cũng cảm thấy hơi rờn rợn, nhưng nàng tin rằng Trương Hải sẽ không làm điều gì có hại cho mình cả, tâm tình nàng cũng dần tĩnh lặng xuống.

Màn đêm âm u làm cho những luồng không khí bị vẩn vọ xung quanh trở nên hơi mát tác dụng, không còn ánh sáng để cho không khí này gấp khúc nữa, lúc này, giữa màn đêm chỉ có một thứ phát ra ánh sáng lơ lửng, trở thành tâm điểm của không gian.

Mộng ma đang tỏa ra ánh sáng, đó chính là năng lượng của nó, có thể giúp nó không chế ánh sáng xung quanh, tạo nên những ảo tưởng trong mắt của người khác. Nhưng lúc này, không gian không còn ánh sáng làm cho nó trở nên luống cuống, sức mạnh của nó cũng bị giảm đi đáng kể khi không còn ánh sáng chung quanh hỗ trợ nữa.

Luồng gió rít gào kia chợt trở nên điên cuồng, chúng mang theo lực lượng hắc ám trong ma pháp của Trương Hải lao thẳng về phía mộng ma, dần dần cắn nuốt lấy sức mạnh còn lại của nó. Lúc này, mộng ma chợt cảm thấy đau đớn, giống như những cơn gió kia là những con dao bén, đang xé từng miếng thịt trên người nó vậy. Cảm giác này thật đau, thật khó chịu, từ nhỏ đến giờ nó chưa từng phải nếm qua thứ hành hạ này.

Nhưng Dương Thanh Kỳ cũng không trụ được quá lâu, khí lực của nàng đã cạn, nhanh chóng gục xuống dưới đất. Con mộng ma kia cũng có được cơ hội vùng vẫy, nó giãy dụa điên cuồng, giống như để phát tiết sự đau đớn vậy, ánh mắt của nó nhìn vào Trương Hải trở nên oán độc vô cùng. Đột nhiên, mộng ma tăng tốc độ đến tận cùng, thậm chí còn nhanh gấp rưỡi lúc chiến đấu vừa nãy, thân hình như hư ảo của nó lao thẳng về phía Trương Hải giống như một viên đạn pháo vậy.

Trương Hải thầm giết mình, nhưng lúc này muốn tránh cũng không được, hắn đang dùng ma pháp, trong lúc tập trung tinh thần lực nên phản ứng cực kỳ chậm chạp, làm sao mà so lại con mòng ma kia chứ. Cứ như thế, mòng ma lao thẳng vào ngực hắn, sau đó chui tọt vào bên trong.

Trương Hải mặc dù không thấy đau đớn da thịt nhưng hắn lại đột nhiên cảm nhận được một nguồn năng lượng đang bùng phát ra từ ngực mình, đang muốn truyền lên não để khống chế toàn bộ suy nghĩ của hắn, thậm chí cho hắn trở thành người điên cuồng vậy. Đây chính là tuyệt chiêu cuối cùng của mòng ma, dùng chính sinh mạng của nó để chiến đấu với tinh thần của một người, nếu nó thắng, thực lực có thể sẽ tăng mạnh, thậm chí còn có thể ngộ ra được thiên phú đặc biệt, đó chính là tự tạo ra ác mòng cho mình dựa vào ý chí cướp đoạt của đối thủ kia. Nhưng nếu nó thua, chỉ có một kết cục duy nhất, đó là hoàn toàn bị tru diệt, biến mất trên đời.

Trương Hải cảm thấy hình như ý thức đang bị một loại năng lượng nào đó xung kích, làm cho đầu óc hắn quay cuồng, từng khung cảnh ác liệt hiện ra trước mắt, làm cho hắn cảm thấy đau khô, thậm chí sắp sụp đổ ý chí rồi.

Đúng lúc này, luồng linh hồn lực luôn giúp hắn thanh tỉnh bấy lâu nay đột nhiên xuất hiện, ngăn chặn khối năng lượng tà độc kia lại, thậm chí còn cắn nuốt khối năng lượng đó. Trương Hải đã từng đoán, linh hồn lực có thể đánh bại mòng ma này, nhưng khổ nỗi linh hồn lực này vẫn không chịu sự khống chế của hắn, nó chỉ hòa trộn một phần rất nhỏ bên trong khí lưu trong thân thể, hơn nữa lại tự phát động khi hắn muốn câu thông tâm linh qua việc hôn Dương Thanh Kỳ mà thôi. Ngoài ra thì không thể nào khống chế linh hồn lực xuất ra ngoài hình thành công kích được.

Trương Hải biết, chỉ khi nào đạt được cấp độ đầu tiên, tức là khi ba luồng lực lượng: thân - hồn - khí đạt đến mức nhất định, ở đây chính là mức một, lại cân bằng với nhau thì hắn mới có thể khống chế linh hồn lực.

Chính vì thế mà ban nãy hắn không thể xuất ra linh hồn lực để chiến đấu với mòng ma, không thì trận đấu này đã sớm kết thúc, bọn họ đã thoát ra khỏi cái nơi chết tiệt này rồi.

Không ngờ mòng ma lại tự chui đầu vào lưới, tự dâng thân lên cho Trương Hải làm thịt, lúc này, linh hồn lực của hắn tha hồ hấp thu năng lượng kia, làm cho linh hồn mạnh lên. Đến lúc này, Trương Hải mới biết hóa ra mòng ma cũng là một dạng giống như linh hồn, thảo nào mà công kích vật lý không có tác dụng với chúng.

Vừa tiêu diệt đối thủ, vừa tăng cường sức mạnh, ai mà không thích chứ? Trương Hải cũng rất hưởng thụ cảm giác này, nhưng hắn không biết được, có một đôi mắt nguy hiểm đang dần dần tiến lại phía hắn. Thanh kiếm sáng loáng trên tay cũng đã lập lòe trong bóng tối do chính Trương Hải tạo ra, còn Dương Thanh Kỳ... lúc này nàng vô cùng yếu ớt, nàng đã nhìn thấy, nàng muốn kêu lên nhưng dường như có một năng lượng kỳ dị đang khống chế lấy tâm hồn nàng, làm cho nàng không thể nói ra lời được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Dạ Xoa Ấn

Thanh kiếm ngày càng lại gần, trong không gian hiện lên một đôi mắt âm trầm, lạnh lẽo. Hắn đang tiến từng bước đến gần Trương Hải nhưng mà Trương Hải vẫn không cảm nhận được gì cả, không hề có tiếng bước chân, cũng không hề có một hơi thở nào tỏa ra. Ngay cả Dương Thanh Kỳ, nếu không phải tận mắt nhìn thấy thanh kiếm kia thì nàng cũng không thể nào nhận thấy có mối nguy hiểm đang tiến lại gần cậu bạn của mình.

- Cẩn thận!

Vận hết sức lực, cố gắng đứng lên, âm thanh yếu ớt, một mũi từ trong miệng Dương Thanh Kỳ phát ra, mặc dù tiếng không lớn nhưng trong cái không gian tĩnh lặng như tờ này thì đã quá đủ để truyền vào tai Trương Hải. Mặc dù hắn vẫn đang hấp thụ năng lượng của mòng ma, nhưng nghe thấy âm thanh này thì hắn vẫn mở trừng mắt lên, có vẻ vô cùng cảnh giác.

Nhưng hình như cũng đã quá muộn, thanh kiếm kia đã ở ngay trên đầu của Trương Hải, không khách khí gì mà đâm một phát xuyên qua ngực hắn. Nhưng thanh kiếm này dường như đã có ý, chỉ lướt qua phổi một chút chứ không hề chạm đến bất cứ một cơ quan nội tạng nào của Trương Hải cả.

- Đứng! - Âm thanh của Dương Thanh Kỳ vang lên có vẻ đau lòng vô cùng, nàng đang lo lắng, không biết thanh kiếm kia có xuyên qua tim hắn không? Hắn có làm sao không?

Mặc dù thanh kiếm không làm tổn thương nội tạng nhưng cũng đã làm cho Trương Hải bị thương, hơn nữa lại làm luồng linh hồn lực trong hắn tán loạn. Con mòng ma đã sắp bị tru diệt trong người hắn nhân cơ hội đó vùng vẫy làm cho tâm thần của Trương Hải bị thương nặng. Hắn bất giác phun ra một ngụm máu đen đặc, bên trong đó còn có một cái bóng mờ nhạt, có vẻ vô cùng suy nhược bay ra.

Con mòng ma vừa thoát ra kia nhìn lại bóng người đang cầm kiếm, trong ánh mắt âm trầm của nó lóe lên sự an lòng, nó biết, anh trai mình đã đến rồi.

Vừa nãy tấn công Trương Hải nhưng không nhằm vào chỗ trí mạng là do con mòng ma “anh” kia cố ý, nó biết, nếu giết Trương Hải ngay thì có thể làm nguy hiểm đến em mình ở bên trong cơ thể của Trương Hải. Cách duy nhất là đã thương đối phương, cho em mình một cơ hội thoát ra, sau đó tru diệt đối phương cũng không muộn.

Nó đã thành công, con mộng ma yếu kém kia đã thoát ra ngoài, tuy rằng vô cùng suy yếu nhưng chắc chắn không nguy đến tính mạng, vẫn còn có thể cứu được.

Trương Hải trừng mắt lên nhìn kẻ đánh lén, kẻ đó mang dung mạo khoảng hơn hai mươi tuổi, nhìn qua cực kỳ cường tráng, khuôn mặt bình thường nhưng lại mang theo một cỗ khí tức tà độc, có lẽ người thường chỉ cần nhìn vào mắt hắn, thấy khuôn mặt hắn là đã rơi vào ác mộng rồi. Trương Hải thăm rùng mình, xem ra sinh vật này còn mạnh hơn con mộng ma vừa nãy nhiều.

Quan trọng hơn, hình như con mộng ma này có vẻ “thực” hơn con lúc trước, Trương Hải không biết giải thích thế nào về cảm giác này. Hắn chỉ cảm thấy rằng những cơ bắp, nét mặt kia không phải là diễn hóa ra mà đúng là thực thể, nhưng Trương Hải cũng suy đoán, nếu mình tấn công bằng công kích vật lý thì chắc chắn vẫn vô dụng như cũ.

Thanh kiếm kia lại giờ lên, không một âm thanh, không một lời giải thích, chỉ có một đôi mắt sâu hàn cùng với một nụ cười lạnh lùng trên khóe môi. Trương Hải cảm thấy có vẻ lực bất tòng tâm, một kích vừa rồi không những làm cho hắn tổn thương về thân thể mà ngay cả linh hồn và khí đạo cũng bị tổn hại, bây giờ hắn muốn đứng lên cũng là một vấn đề nan giải, làm sao mà né tránh được đây?

Thanh kiếm đã bắt đầu giáng xuống, mục tiêu là cái cổ của Trương Hải, ánh mắt của hắn trở nên tuyệt vọng, Trương Hải biết làm gì bây giờ? Hắn từ nhỏ chưa từng đối mặt với nguy hiểm, ngay cả trong “kiếp trước” kia cũng chưa từng bị nguy hiểm một lần nào (ký ức về lần duy nhất dính nguy hiểm đã bị xóa), hắn cứ nghĩ, mình làm gì cũng được, không cần phải lo lắng chuyện an nguy, bởi thế giới rất an toàn. Nhưng bây giờ hắn mới biết, thế giới này có nhiều nguy cơ như thế nào, chỉ cần hắn lơ đãng trong vài giây phút vừa rồi cũng đã đủ để dẫn hắn tới địa ngục rồi.

Giờ phút này, trong lòng Trương Hải tràn ngập hối tiếc, cũng tràn ngập tuyệt vọng và cả không cam lòng nữa, nhưng mà hắn có thể làm gì đây? Hắn còn quá thiếu kinh nghiệm, trong lúc này lại không có một thứ gì để bảo mạng cả.

Trương Hải ủ rũ cúi đầu xuống, giờ phút này, đầu óc của hắn cứ như là trống rỗng vậy, không hề có một suy nghĩ hay sáng kiến gì để thay đổi tình hình.

- Á...! - Một tiếng kêu đau đớn nhưng yếu ớt vang lên, Trương Hải đang nhắm mắt chờ chết chợt mở trừng mắt ra. Âm thanh yếu ớt ấy là của cô bé đã gọi hắn là “chồng” mấy ngày nay, làm sao mà hắn không nhận ra cơ chứ.

Đôi mắt vừa mở ra, còn chưa kịp lấy lại ánh sáng cho mình thì một màu đỏ lờ mờ đã đập vào mắt hắn! Dương Thanh Kỳ mềm nhũn ngã vào trong lòng hắn, một ngụm máu tươi phun lên mặt Trương Hải làm cho khuôn mặt hắn trở nên đáng sợ. Thậm chí, vài giọt máu đã rơi thẳng vào trong mắt hắn làm tầm nhìn của Trương Hải lúc này cũng chỉ toàn một màu máu tươi.

Hắn sững sờ, ôm lấy thân hình mềm mại kia, chiếc mũ của nàng đã văng ra, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp, kiều diễm nhưng lại tái nhợt, vô cùng yếu ớt. Chiếc áo giáp cũng bị tổn hại, rách một mảng lớn sau lưng, một vết cắt làm lộ ra xương đã hiện lên trên cái lưng như ngọc thạch của nàng, Trương Hải nhìn thấy mà không khỏi đau xót.

Trước đó, hắn đã từng chần cho Nguyễn Khánh Huyền một đòn, bây giờ lại có người chịu cho hắn một đòn, có phải là nhân quả hay không đây? Thế này cũng đến quá nhanh hay sao ý?

Hắn không biết, cái cảnh ngày đó hắn chần cho Huyền đã bị Dương Thanh Kỳ nhìn thấy, không hiểu sao, trong lòng nàng lại thấy hơi tỵ nạn, lại còn tự hỏi, nếu có một ngày như thế đến với nàng thì Trương Hải có làm thế hay không? Nhưng còn chưa có câu trả lời thì chính nàng đã tự thân đứng ra để đảo ngược vị trí cho Trương Hải mất rồi.

Máu tươi và âm thanh yếu ớt của Dương Thanh Kỳ làm cho mọi vật chất trong người Trương Hải sôi sùng sục lên, đôi mắt của hắn cũng đỏ bừng, không biết là do máu của Dương Thanh Kỳ hay là do mắt đỏ nữa. Linh hồn của Trương Hải cũng vì chuyện này mà dao động vô cùng mạnh, linh khí cùng với nguyên tố trong không gian chợt biến đổi, tạo thành một vòng xoáy vô cùng cuồng bạo, thi nhau rít gào tràn về phía Trương Hải.

Mộng ma kia đang định tấn công thì bị lốc xoáy này đẩy lui lại, nó vô cùng kinh hãi, bởi vì công kích vật lý không có tác dụng với nó, lốc xoáy này chắc chắn không phải bình thường, bên trong đó ẩn chứa năng lượng cuồng bạo thậm chí, ở trung tâm của lốc xoáy, cũng chính là Trương Hải kia đang tỏa ra một khí tức làm cho hắn cảm thấy sợ hãi trong lòng.

“Thình thịch... thình thịch” Tiếng tim đập chậm chậm của Trương Hải vang lên, dần dần, âm thanh ấy trở nên dồn dập, đôi mắt của Trương Hải cũng càng ngày càng đỏ, thậm chí còn bắt đầu lóe ra hồng quang rực rỡ, trở thành một tiêu điểm chói lọi bên trong màn đêm âm u này.

“U u u u!” Chiếc dây chuyền trước cổ Trương Hải chợt tự động bay lên, nó phát ra một luồng ánh sáng có ba màu. Ánh sáng màu lam và màu đỏ có vẻ cân bằng với nhau, còn ánh sáng màu vàng thì hơi yếu kém hơn đôi chút. Điều đó chứng tỏ rằng linh hồn của Trương Hải vẫn kém hơn hai nguồn sức mạnh kia.

Nhưng lúc này, ánh sáng màu vàng ngày càng trở nên mạnh mẽ, diện tích mà nó chiếm trên dây chuyền cũng mở rộng ra, dần dần cân bằng với hai màu kia. Hơn nữa màu sắc của nó cũng trong sáng hơn một chút, có vẻ càng ngày càng tinh thuần.

Nguồn năng lượng xung quanh vẫn dao động điên cuồng, màu vàng chẳng mấy chốc đã cân bằng với hai màu còn lại, hình thành một thế chuẩn mực ở trên dây chuyền kia. Chợt, ba màu sắc đó hợp lại với nhau, cả dây chuyền biến thành một màu đen, nhưng dường như lại có thể nhìn xuyên qua (kiểu kính râm), dây chuyền cũng phát ra một ánh sáng yếu ớt, phải nói thế nào nhỉ... Đó là ánh sáng màu đen, ánh sáng của hắc ám.

Quá là mâu thuẫn, nhưng thứ đó thực sự tồn tại, và nó còn đang hiện ra ngay trước mắt Trương Hải nữa.

Dây chuyền rơi xuống, đột nhiên lún vào da thịt Trương Hải, ẩn vào bên trong đó. Cùng lúc, một nguồn tin tức theo đó mà tràn vào trong đầu hắn, đó là một bí kỹ, là chiêu thức đầu tiên ứng dụng sức mạnh phối hợp của thân - khí - hồn. Chiêu thức này cũng đánh dấu cho việc Trương Hải đã đạt được mức đầu tiên, nếu so sánh về tu vi, lúc này hắn đã sánh ngang một người khủng long ở đẳng cấp chủng tộc cảnh.

Trương Hải vừa nảy không thể đầu lại mộng ma là do hắn chưa khống chế được linh hồn lực, nhưng còn bây giờ... chưa chắc mộng ma đã làm gì được hắn.

Ánh mắt nhìn mộng ma kia có vẻ vô cùng điên cuồng, Trương Hải vô thức thi triển chiêu thức vừa mới giác ngộ kia, hắn muốn dùng toàn lực... phải giết chết mộng ma kia... phải báo thù... báo thù..!

Trên ngực Trương Hải, từ vị trí mà dây chuyền kia lún vào, một đám hắc tuyến và kim tuyến thi nhau lan tràn ra xung quanh, dần dần bao trùm cả thân thể hắn, trên khuôn mặt Trương Hải cũng tràn đầy ẩn ký màu vàng kim và màu hắc ám. Hai mắt vẫn đỏ rực lập lòe hồng quang làm cho hắn giống như một con quỷ đến từ địa ngục, hai bàn tay cũng đã tràn ngập hai loại ánh sáng kia, móng tay cũng dài ra làm cho bàn tay hắn trở thành “quỷ trảo” chính thức. Đầu tóc của hắn thì dựng đứng lên, thậm chí còn phiêu phiêu trong không khí, lại còn phát ra ánh sáng vàng và đen, làm cho người ta cảm thấy như trên đầu hắn là một ngọn lửa chứ không phải là đầu tóc nữa.

Nhìn Trương Hải lúc này giống như một dạ xoa vậy, cũng có thể nói rằng hắn chính là dạ xoa, bởi vì bí kỹ mà hắn đang dùng chính là “Dạ Xoa Ẩn”.

Dương Thanh Kỳ đang yếu ớt nằm trong lòng hắn chợt trở nên hãi hùng, bởi vì hình tượng của Trương Hải lúc này quá kinh khủng. Hắn biến thân sao? Tại sao biến thân lại kỳ quái như vậy? Không giống bất kỳ một chủng tộc người khủng long nào hết! Chẳng phải hắn là Trex tộc hay sao? Hàng loạt câu hỏi hiện ra trong đầu nàng, lúc này Dương Thanh Kỳ cũng không có nguy hiểm gì, chỉ là nàng quá yếu ớt và đau đớn nên không nói ra lời mà thôi.

Bàn tay xù xì của Trương Hải nhẹ nhàng vuốt lên trên lưng của Dương Thanh Kỳ, bàn tay đi đến đâu, vết thương liền lại đến đó. Hắn đang dùng sức mạnh của “thân”, dùng vật chất nguyên tố tinh hoa để chữa trị cho Dương Thanh Kỳ, tất nhiên, đây cũng chỉ là trị thương ngoài da, cầm máu là chính chứ vết thương ở bên trong thì còn cần thêm thời gian để bình phục.

Hắn nhẹ nhàng đặt Dương Thanh Kỳ xuống, âm thanh có vẻ đã biến dạng của hắn vang lên:

- Nằm đây đi! Lát nữa mình sẽ đưa cậu ra khỏi nơi này!

Bình thường, sức mạnh của Trương Hải đều ẩn chứa trong thân thể, với đẳng cấp của hắn thì việc xuất sức mạnh ra ngoài không hề dễ dàng, có làm được thì cũng chỉ ứng dụng được một phần nhỏ sức mạnh tiềm tàng mà thôi.

Dạ Xoa Ẩn thông qua những ẩn ký, nhưng kim tuyến và hắc tuyến kia đã bộc phát toàn bộ sức mạnh của hắn ra ngoài, hắn có cảm giác rằng mình mạnh lên khi sử dụng chiêu này nhưng thực sự thì đó chỉ là một kỹ năng để giúp hắn sử dụng sức mạnh của mình một cách tốt nhất mà thôi.

Khuôn mặt quỷ sứ kia nở ra một nụ cười, nụ cười của quỷ làm cho bất cứ một ai cũng cảm thấy sợ hãi. Lúc này, mộng ma kia cũng đã có tư tưởng chạy trốn, nhưng mà nhiệm vụ của nó là canh giữ nơi đây, nó không thể bỏ vị trí, bởi vì có trở về thì nó cũng chỉ có đường chết mà thôi.

Luồng lốc xoáy bạo loạn xung quanh cũng đã biến mất, không gian chợt trở nên yên tĩnh.

Thân hình của Trương Hải chợt biến mất, tốc độ thậm chí còn nhanh gấp ba lần vừa nảy, chỉ trong chớp mắt đã hiện ra trước mặt mộng ma kia. Chính Trương Hải cũng ngạc nhiên về sức mạnh này, cả người hắn cảm thấy tràn đầy sức lực, chỉ cần động một cái đã di chuyển cả chục mét, bây giờ nếu đối mặt với con khủng long ăn thịt lúc trước, hắn tự tin có thể kéo dài thời gian cả vài giờ, thậm chí còn có thể gây cho nó tổn thương chí mạng cũng không thành vấn đề gì cả.

Mộng ma kia sợ hãi vô cùng, thanh kiếm trong tay đã vung lên, đâm thẳng về phía trái tim Trương Hải. Nó không tin, sinh vật lại có thể sống được khi bị xuyên qua trái tim như thế.

“Keng!” Âm thanh giống như kim loại va vào nhau, mũi kiếm của mộng ma đã bị chặn đứng lại bởi lòng bàn tay của Trương Hải. Bàn tay đầy móng vuốt kia chợt nắm lại, bẻ một cái, thanh kiếm kia cong lại rồi gãy ra. Hai ngón tay Trương Hải nắm lấy mũi kiếm gãy kia phi thẳng về phía mộng ma. Nhưng mộng ma vốn không chịu ảnh hưởng của công kích vật lý, vì thế mà đòn này chẳng có tác dụng gì với nó cả.

Mộng ma đang định cười nhạo thì chợt khựng lại, bởi vì toàn thân hắn không biết đã bị đối phương chế trụ từ lúc nào.

Bàn tay ác quỷ kia đã bóp lên cổ hắn, không hiểu sao mà bàn tay đó lại có thể chạm vào người hắn được, mộng ma không tin... Từng dòng kim tuyến và hắc tuyến bắt đầu tràn lên thân thể của mộng ma, dần dần cắn nuốt linh hồn thể của hắn, mộng ma cảm thấy đau đớn và kêu gào thảm thiết, dường như mấy cái “sợi chỉ” kia đang cắt từng khúc thịt, róc từng khúc xương của hắn vậy... mặc dù không rõ là hắn có thịt hay là xương không?

Dương Thanh Kỳ nằm bên kia cũng sáng mắt lên, mặc dù hơi ngạc nhiên với cái tạo hình quỷ dạ xoa này của Trương Hải, nhưng chứng kiến năng lực của hắn cũng làm cho nàng vui mừng.

- Nói... chìa khóa thoát ra khỏi đây đâu?

Âm thanh khàn khàn như vang từ địa ngục của Trương Hải vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 46: Cái Động Kỳ Lạ

- Nói...

Trương Hải lại quát lên một lần nữa, bàn tay càng bóp chặt lại. Con mộng ma kia cố dây dựa, nhưng dường như từng luồng quang tuyến kia đã rút đi sức lực của nó, khiến nó ngày càng trở nên vô lực.

“Khắc khắc!” Âm thanh cười khô khốc của Trương Hải vang lên, mộng ma cũng cảm thấy rùng rợn. Chợt cánh tay còn lại của Trương Hải giơ lên về hướng Dương Thanh Kỳ, một luồng áp lực theo đó mà tỏa ra. Lúc đầu, Dương Thanh Kỳ còn không hiểu gì, nhưng khi nhìn thấy cái bóng đen nhàn nhạt bay vọt về phía Trương Hải thì nàng đã hiểu ra tất cả. Hóa ra con mộng ma kém hơn kia muốn lợi dụng thời cơ ám toán nàng, may mà Trương Hải phát giác kịp, nếu không thì nguy rồi!

- Con bự không nói cũng được, vậy thì mày nói nhanh lên!

Vừa nói dứt lời, bàn tay đang bóp cổ con mộng ma anh đã siết lại, luồng linh hồn lực hòa với khí đạo xung mạnh vào thân thể nó, ngắt đoạn và chấn tan hoàn toàn cái thể chất kỳ dị của nó ra. Đáng thương cho mộng ma, từ khi xuất hiện đến giờ vẫn chưa nói một câu nào, trước khi nó chết, ý nghĩ cuối cùng trong đầu nó cũng làm cho người ta thương cảm.

- Mẹ mày! Thằng khốn nạn! Mày bóp cổ ông như zầy thì nói nói cái con mẹ mày á!

Thật quá oan uổng, không biết nên trách Trương Hải bị đàn hay nên trách con mộng ma số quá nhỏ, gặp phải thằng đàn như Trương Hải nữa.

Con mộng ma nhỏ kia nhìn thấy thảm trạng của anh mình thì sợ hãi, nó lắp bắp nói:

- Đừng... đừng giết tôi... chìa khóa... chìa khóa là tinh thể năng lượng... anh tôi chết... đang tụ lại tinh thể đó rồi... hai người... đi đi... đừng có giết tôi!

Trương Hải nhìn lại, quả nhiên, chỗ mà mộng ma to kia bị tru diệt bắt đầu phát ra mấy thứ lân tinh lấp lánh, tụ lại thành một hình tam giác có bảy sắc. Trên đó mờ mờ có thể thấy được một ít hình khắc, hình như là một người đang ôm đầu, giống như đang bị đau đớn vậy. Nghĩ lại, ở trong này, con người ta gặp phải ác mộng làm cho điên cuồng, chắc là vì thế mà chìa khóa mới có hình người ôm đầu giống bị thần kinh như vậy.

Trương Hải hừ một tiếng, cũng không thèm động đến con mộng ma sắp chết kia nữa. Thân ảnh của hắn biến mất như quỷ魅, xuất hiện ở bên người Dương Thanh Kỳ từ lúc nào, hai cánh tay quý giá đưa ra bế bổng nàng lên, Dương Thanh Kỳ dù yếu ớt nhưng vẫn vô thức đưa tay lên ôm cổ hắn. Trương Hải lúc này nhanh chóng lao về phía cánh cổng bảy sắc kia, nhưng dường như tốc độ của hắn đã bị giảm mạnh lại, thậm chí trở thành bước từng bước, cuối cùng còn loạng choạng đứng cũng không vững nữa.

Con mộng ma kia mặc dù thấy hắn có vẻ suy yếu đi nhưng vẫn không dám lao lên, bây giờ nó cũng yếu ớt chứ có hơn gì hai người kia đâu? Mà còn chưa kể trường hợp đáng về kia chỉ là bên ngoài... bên trong còn sức hay không ai mà biết được.

Còn Trương Hải, lúc này hắn đang cắn răng, dồn hết chỗ sức lực còn lại để đi vào cánh cổng đó. Tuy rằng hắn không biết nó dẫn đi đâu, nhưng hắn biết, nếu ở lại chỗ này, lại bị kiệt sức như thế thì chết chắc.

Cũng tại lúc này hắn bị giận quá thành ra mất kiểm soát, ra vẻ trâu bò phun hết cả lực lượng ra ngoài. Ấn ký ban này có vẻ kinh khủng nhưng chính vì như thế mà hắn mới kiệt sức.

Vừa mới tấn cấp, thực lực còn chưa vào đâu đã phát động toàn lực để thi triển Dạ Xoa Ấn, bây giờ thì hay rồi... tình trạng này chắc chắn là sắp bị thoát lực tới nơi. Quả nhiên, thân hình của Trương Hải càng ngày càng loạng choạng, những quang tuyến trên người cũng rút đi, trả lại một thân hình nhỏ gầy nhưng có vẻ rách nát.

Dương Thanh Kỳ thấy sắc mặt hắn đã tái nhợt lại, mặc dù nàng cũng không hơn gì hắn nhưng sao nàng lại cảm thấy đau lòng cho hắn chứ? Cánh tay run đưa lên vuốt ve khuôn mặt bầm đầy bụi đất kia... khóe mắt của Dương Thanh Kỳ cũng hơi rung rung. Nàng là một cô bé, dù bên ngoài có thể nào thì bên trong cũng có chút yếu đuối... nàng không cần biết vừa rồi Trương Hải đã làm gì, nàng chỉ biết hắn bảo vệ nàng, và bây giờ thì hắn đang bị tổn thương mà thôi.

Ánh mắt ôn nhu của Dương Thanh Kỳ cứ nhìn chăm chăm vào hắn, nhưng hắn lại không thể cảm nhận được. Bởi vì lúc này, hắn đang dồn hết sức vào đôi chân để tiến lên phía trước. Tuy rằng đầu óc vẫn còn khá tỉnh táo, nhưng toàn thân cứ như là thoát lực vậy, chân tay bủn rủn, tê dại, hắn sắp không chịu được nữa rồi.

Trương Hải ngã sấp xuống, thân hình cũng đè lên người của Dương Thanh Kỳ, thần trí hắn vẫn đang thanh tỉnh nhưng mà chân tay không còn sức nữa... muốn nhắc lên cũng không được.

Dương Thanh Kỳ lúc này mới thoát khỏi mảy suy nghĩ của riêng mình, phía trước chỉ còn nửa mét nữa thôi, lúc này nàng được nghỉ ngơi một lúc, bây giờ

cố gắng kéo Trương Hải đi thêm nửa mét nữa dù hơi khó khăn nhưng chắc chắn sẽ làm được.

Nhìn hai thân ảnh kia dần dần biến mất vào trong cánh cửa, con mộng ma kia thở dài một hơi. Anh trai nó đã chết, nó cũng làm nhiệm vụ thất bại, số mệnh của nó sau này ra sao cũng không biết nữa...

Có chìa khóa quả nhiên khác hẳn, trong cánh cửa đó không còn sự nóng nực nữa, chỉ còn sự thoải mái, mát lạnh giống như được chìm đắm trong làn nước mà thôi.

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, chợt Trương Hải và Dương Thanh Kỳ thoát ra khỏi cái cảm giác ấy, họ chỉ thấy mình rơi đánh bịch một cái, đã được đưa đến bên trong một cái động đá hơi thoáng dăng.

Ở đây không có sinh vật, nhưng cũng không có thứ vật chất gì kỳ dị cả. Thế cũng tốt, ít nhất là tạm thời họ đã an toàn. Dương Thanh Kỳ nắm lên người Trương Hải, nâng nhìn hắn thật chăm chú, bốn con mắt nhìn vào nhau dường như phát ra những tia lửa điện. Chợt, Dương Thanh Kỳ chủ động cúi xuống, bốn phiến môi tái nhợt chạm vào nhau. Trương Hải cũng tròn tròn cả mắt, con bé kia chủ động hôn hắn đúng là lần đầu, lúc trước cũng chỉ hôn lên má, giờ thì ngày càng gần gũi thế này...

Nhưng mà... cảm giác này cũng thật thích! Môi con bé này cũng thật mềm, với cả trong miệng cũng ẩm áp quá...

Cũng chẳng biết qua bao lâu hai người mới dứt nhau ra, Dương Thanh Kỳ hơi đỏ mặt rúc vào ngực hắn nói:

- Bây giờ Kỳ buồn ngủ lắm... chồng ạ!

Trương Hải nhẹ nhàng vuốt vuốt mái tóc của nàng:

- Ừ... ngủ đi... để mình hát ru cho nhé... - Tiếng hát khe khẽ suy nhược của Trương Hải vang lên, truyền vào tai Dương Thanh Kỳ làm cho tâm hồn của nàng thêm an tường, đầu óc cũng nhẹ nhõm, dần chìm vào giấc ngủ.

Ơi hoa tôi là này đóa hoa thơm

Ồ tình là con bướm lượn

Ồ tình là con bướm dạo ôi a...

Bớ cái duyên có ã ru hời

Tôi ơ hời bớ cái duyên có ã ru hời

Bướm lượn là bướm ôi a nó bay

Bướm dạo là bướm ôi a nó bay. (Hoa thơm bướm lượn - <http://www.nhaccuatui.com/bai-hat/ho...LS3UXfXCM.html>)

Dần dần, lời ca này cũng làm cho chính Trương Hải mệt mỏi, dần dần chìm vào trong giấc ngủ sâu lắng. Hắn thấy thật mệt, chưa bao giờ mệt như thế...

...

Không biết qua bao lâu.

Trương Hải đột nhiên thấy ngứa ngứa mũi, hắn không nhịn được mà hắt xì một cái, người cũng gấp lại, vòng tay siết chặt lại một chút thì cảm thấy ngay có cái gì mềm mềm ẩm ẩm ở trong ngực mình. Ngay cả âm thanh “á!” đau đớn cũng làm cho xương cốt của Trương Hải như mềm hết cả ra.

Nhìn kỹ lại thì thấy Dương Thanh Kỳ đang nghịch ngợm nhìn hắn, vài sợi tóc còn đang được nàng cuốn cuốn trên ngón tay. Khỏi cần hỏi cũng biết, ban nãy nàng ngoáy vào mũi hắn, sau đó nấp dưới ngực để tránh “đạn” rồi.

Trương Hải thầm buồn cười, con bé này lúc nào cũng trêu hắn. Nhưng cũng chẳng sao, hắn thích tích cách vui tươi, nghịch ngợm này của nàng. Một cô bé dễ gần thân thiện, Trương Hải thích một Dương Thanh Kỳ như thế, hắn thích một người dễ gần hơn là một khối băng xa lánh người khác.

Nhẹ nhàng ngồi dậy, tuy rằng thân thể vẫn còn đang yếu nhưng cảm giác thoát lực ban nãy đã không còn nhiều. Lúc này Trương Hải mới tranh thủ đánh giá tình hình chung quanh.

Đây là một cái động, khá ẩm ướt, chung quanh tuy khá thoáng nhưng lại không nhìn thấy một lối nào thông ra ngoài hết. Xung quanh có những luồng ánh sáng nhờ nhờ, dường như cũng có bảy sắc thì phải.

Trương Hải ngồi vịn công một chút, hồi lại được một phần khí lực thì đứng dậy, đi xung quanh dò xét. Dương Thanh Kỳ rất tự nhiên ôm lấy tay hắn, thân thể mềm mại dán vào người hắn. Trương Hải cũng cười nhẹ, chẳng từ chối gì cả, một thằng con trai được một cô bé xinh đẹp ôm ấp, nói không khéo thì thực sự là nói điều không biết chừng.

Đi xung quanh cái động này một chút, Trương Hải cuối cùng cũng có nhận xét sơ sơ về nơi mình đang đứng.

Ở xung quanh đây có bốn luồng ánh sáng, đều có bảy sắc, đó là bốn cánh cửa, giống hệt như hai lần Trương Hải đã vượt qua vậy, trên mỗi cánh cửa lần lượt được ghi tên là: Tâm Động, Phế Động, Bì Động, Nhãn Động. Ngoài ra, còn có ba cánh cửa không phát sáng, lần lượt là Mộng Động, Thủ Động, Cước Động.

Trương Hải suy đoán, có lẽ Mộng Động không phát sáng là do mình và Dương Thanh Kỳ đã vượt qua được nó, còn hai động kia... lẽ nào là những người khác? Vậy thì bây giờ họ đâu rồi?

Nghi hoặc tràn ngập trong lòng, Trương Hải và Dương Thanh Kỳ tiếp tục đi xung quanh, họ thấy cái động này có vẻ hơi kỳ lạ, ở xung quanh thì sàn động và trần động xa nhau, nhưng mà đi vào trung tâm của động thì lại dần hẹp lại. Bọn họ không khỏi tò mò đi vào bên trong chỗ trung tâm đó.

Đến trung tâm của động, trông mắt của Trương Hải càng trở nên tràn ngập nghi hoặc, trần động và sàn động ở nơi này chỉ cách nhau khoảng gần hai mét hai người Trương Hải thậm chí nhảy lên là chạm đến trần. Quan trọng, đó là cả trần và cả sàn đều có những hoa văn cực kỳ lạ lùng.

Cả hai giống như... giống như là cánh cổng nào đó, ở trên cả trần và sàn đều có bảy cái lỗ, hình như sắp xếp theo một đồ hình... Ở trên trần còn có hai lỗ đã được lấp lại, một lỗ là hình vuông, có khắc hình một người đang ôm lấy tay, một hình là ngũ giác, có hình một người ôm chân, hình như đang trong tư thế nhay cò nhấc.

Ngoài ra, ở trên trần động thì ghi hai chữ: “Quy Trần”, tức là trở về trần gian, ở dưới sàn động thì ghi hai chữ “Triệt Địa”, không biết có phải là đường xuống đất hay không nữa?

Dương Thanh Kỳ đứng sau lưng Trương Hải chợt lấy từ trong người ra một thứ, đó chính là chìa khóa tam giác có hình người ôm đầu mà trước đó họ đã lấy được. Trương Hải cứ tưởng là dùng xong thì thứ kết tinh đó sẽ biến mất, không ngờ được là nó lại trôi theo bọn họ, có lẽ Dương Thanh Kỳ tình dấy trước và cất nó đi.

Những đồ hình dưới sàn động thì họ không để ý tới, Dương Thanh Kỳ nhìn chăm chăm vào cái lỗ hình tam giác trên trần nhà, đưa chiếc chìa khóa kia tới gần. Dần dần, dường như có một lực hút phát ra từ cái lỗ, chìa khóa cũng dao động, vang ra âm thanh “ù ừ”. Trương Hải đột nhiên biến sắc, hắn đã phát hiện ra cái gì đó, nhưng có muốn ngăn Dương Thanh Kỳ lại cũng không kịp, chiếc chìa khóa đã bị hút gần chặt vào cái lỗ kia.

Cùng lúc đó, một lực hút mạnh bạo tác động vào bọn họ, hút họ về phía một cửa động khác. Thân ảnh của hai người chợt biến mất đằng sau Tâm Động, cả không gian lại trở về sự tĩnh lặng vốn có của nó.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Mộng Động

Cùng lúc đó, trong không gian của Bì Động.

- Khốn kiếp thật! Cậu chỉ đường như thế đó hả?

Giọng nói cực kỳ bức bối của Trần Mạnh Thắng vang lên, có vẻ lúc này họ đang gặp khó khăn.

- Đừng có đổ lỗi cho tôi! Nên nhớ khi tôi đề ra thì hai cậu cũng gật đầu như già tôi, bây giờ còn kêu ca cái gì?

Một giọng nữ có vẻ lạnh lùng vang lên, khỏi cần nói cũng biết đó là Phạm Đình Phương rồi.

- Thôi được rồi! Hai cậu đừng có cãi nhau nữa! Phương lúc trước đề nghị đã hợp lý lắm rồi, nhưng ai mà ngờ được cái động này lại quái đản như thế chứ? Nhưng ít ra, nhờ mạo hiểm mà chúng ta đã biết được cách để thoát hoàn toàn khỏi nơi này! Nơi này thật quái đản, chẳng phải chỉ ăn gian một chút trong cái trò chơi vừa rồi hay sao?

Phạm Đức Linh lúc này lại là người lên tiếng hòa giải. Trong lời hắn, hai chữ “nơi này” chính là chỉ cái động mà hai người Trương Hải vừa mới đứng, chứ không phải là không gian Bì Động này. Còn việc trò chơi với ăn gian gì gì đó... hắn không nhắc đến thì thôi, vừa nhắc là hai người kia lại bắt mắt nhìn hắn, làm hắn sợ đến rụt cổ lại.

- Biết cách thì làm gì? Chúng ta có thực hiện được không mới là vấn đề! Bây giờ chìa khóa cũng đã lấy được, nhưng cách cậu làm cách nào để chạm đến cái cửa kia chứ?

Còn đang nói thì chợt có một tiếng gầm vang lên, ở phía sau họ xuất hiện một bóng đen như quỷ mị, liên tục tấn công với tốc độ nhanh như chớp. Phạm Đình Phương và Phạm Đức Linh thì đang cố gắng chống đỡ, còn Trần Mạnh Thắng thì gần như chỉ biết chịu đòn.

- Khốn thật! Cái thứ quái vật này tại sao lại cứ như muốn lột da chúng ta vậy? Không hề tấn công vào sâu mà lại làm cho da chúng ta bị chóc ra thế này! Tuy rằng tạm thời không nguy hiểm nhưng nếu để mất máu quá nhiều thì chúng ta chết chắc đó.

Bộ giáp trên thân của ba người đều đã rách hết cả ra, da thịt bên trong cũng bị xé rách từng mảng lớn, máu tươi đang chảy ra, vô cùng thảm hại. Ngay cả bộ giáp xác do biến thân của Trần Mạnh Thắng cũng bị tổn thương nặng.

- Không ngờ cái Bì Động này lại khó khăn như thế! Những tường chúng ta dễ dàng vượt qua Thủ Động là bây giờ cũng dễ dàng chứ! - Phạm Đức Linh cắn răng nói.

- Vượt qua Thủ Động dễ dàng là nhờ có Mạnh Thắng, nếu không thì hai người chúng ta có khi cũng chết chắc rồi! Ở đó mà nói nhảm dễ với không dễ. - Phạm Đình Phương vẫn giữ nguyên giọng điệu lạnh lùng.

- Thôi được rồi, đừng nói nhảm nữa! Bây giờ tập trung hết sức, phối hợp với nhau cho tốt, trước mắt phải vượt qua cái thứ này rồi nói gì thì nói!

Nghe lời của Trần Mạnh Thắng, cả hai người kia đều tạm thời quên đi mọi chuyện, tập trung đối phó với nguy cơ trước mắt này...

.....

Trong Phế Động.

- Khụ khụ... không xong rồi! Trong này toàn là khói bụi, thậm chí còn mang độc nữa! Khụ khụ... mình... sắp không chịu được nữa rồi!

Giọng nói cùng với tiếng ho sù sụ của Nguyễn Khánh Huyền vang lên, có vẻ lúc này nàng đang vô cùng suy yếu. Đáp lại lời của nàng là âm thanh có vẻ lo lắng của Nguyễn Thu Hà:

- Một chút nữa thôi, sắp xong rồi! Có thứ này thì chúng ta có thể dễ dàng vượt qua đây.

Dứt lời, bàn tay đang giã giã cái gì đó của nàng chợt ngừng lại, mừng rỡ nhấc một số thứ lên, nhanh chóng chạy lại bên người Nguyễn Khánh Huyền. Ở trên hai đầu ngón tay nàng là một ít thảo dược đã bị giã nát, nàng nhanh chóng bịt chúng vào mũi của Nguyễn Khánh Huyền, mặc dù làm như thế, Nguyễn Khánh Huyền sẽ bị khó thở nhưng được thảo đã bị giã nát nên vẫn có thể thở được đôi chút.

Quả nhiên, sau khi được thảo kia được đưa vào mũi, Nguyễn Khánh Huyền cũng có vẻ thoải mái hơn một chút, mặc dù vẫn còn hơi hơi ho khan nhưng không đến nỗi như thối phổi như vừa rồi nữa. Nàng nói:

- Đúng là phải cảm ơn cậu! Nếu không có cậu lần này thì mình... khụ khụ, bị ho chết rồi!

Nguyễn Thu Hà cũng cười nhẹ, nói như không có gì cả:

- Chẳng phải vừa nãy cậu mang mình bay qua cả núi đao và cánh đồng đinh hay sao? Nếu không có cậu thì chúng ta cũng không qua được Cước Động!

Nguyễn Khánh Huyền cũng cười cười, không nói gì thêm nữa! Nàng cố gắng làm cho hơi thở của mình ổn định trở lại. Trong phiên không gian này đang tràn ngập khói bụi, bên trong đó thậm chí còn chứa một ít độc tố theo lời của Nguyễn Thu Hà. Cũng may, Nguyễn Thu Hà là người am hiểu về các loại cây cỏ, thảo dược, phát hiện được nơi có độc thể này có thể sẽ sinh ra thứ khắc chế nó, mất nhiều công sức mới tìm ra được thứ thảo dược kia. Lại giã nhỏ ra, đưa vào mũi để hít thở, vừa ngăn chặn khói bụi, vừa giải độc. Tất nhiên, cách này yêu cầu phải thay thảo dược liên tục, may mà Nguyễn Thu Hà đã hái rất nhiều, không lo bị thiếu.

- Đi thôi! Mặc dù tạm thời khắc chế được nhưng chúng ta cũng không thể ở đây mãi được! Phải nhanh chóng đi tìm chìa khóa để thoát ra khỏi nơi này! Nếu cậu không đứng được thì để mình cõng cậu nhé!

Nguyễn Thu Hà không đợi Nguyễn Khánh Huyền đồng ý đã đưa lưng ra, Nguyễn Khánh Huyền cũng chẳng từ chối, nhẹ nhàng leo lên, hai bóng người dần dần biến mất trong làn bụi khói mờ mịt trời đất.

...

Cả nhóm bạn đều cố gắng vượt qua những thử thách của riêng mình, còn lúc này, Trương Hải và Dương Thanh Kỳ đang ở trong Tâm Động. Đó là một không gian toàn màu hồng, trông có vẻ rất "đáng yêu", ở xung quanh lơ lửng lơ lửng lơ như kẹo bông, chúng đang trôi ngay trước mặt bọn họ, có vẻ vô cùng mờ ảo, huyền bí.

Cả không gian này đều không có bất kỳ một sinh vật nào, có vẻ vô cùng yên tĩnh, xung quanh cũng chẳng có một đồ vật nào, phẳng phất như đây là một nơi hư vô vậy.

Nhưng nhìn kỹ lại, ở dưới sàn lại được vẽ hàng loạt ô vuông, xếp thành hai hàng dài. Trương Hải và Dương Thanh Kỳ thì mỗi người ngồi trong một ô, tất nhiên hai người ở hai hàng khác nhau.

Trương Hải đã thử mọi cách, nhưng không thể bước ra khỏi ô vuông này được, giống như có một bức tường vô hình đang ngăn hãm lại vậy, thậm chí ngay cả chạm vào Dương Thanh Kỳ đang ở bên ô kế bên cũng không thể.

Dương Thanh Kỳ cũng nhận ra sự khác thường trong cái không gian quái đản này, nàng đập đập tay lên cái bức tường vô hình kia, lại công kích thử nhưng không thể thoát ra được. Kỳ lạ là âm thanh của hai người gọi nhau vẫn có thể truyền đi, thậm chí còn nghe rõ rành rành nữa.

Lúc này, Dương Thanh Kỳ đang thất thần, ngửa mặt lên trời thì đột nhiên nhìn thấy những ký tự ghi chép ở trên đó, nơi này đúng là cực kỳ quái đản,

Trương Hải xem xong mà thâm giật nảy hết cả mình.

Tâm Động - Động của trò chơi sinh tử - Trò chơi: Đồng Tâm Tiến Thoái.

Số người quy định tham gia: 2. Điều kiện: Khác giới tính!

Ở trong ba nhóm người chia cắt từ tổ đặc biệt, xem ra chỉ có mỗi nhóm của Trương Hải và Dương Thanh Kỳ đáp ứng được điều kiện này. Đó cũng là lý do mà hắn bị lôi vào trong Tâm Động này.

Trương Hải và Dương Thanh Kỳ tiếp tục đọc, khi đọc xong đã mỗi hết cả cổ mà họ vẫn còn ngơ ngác không cúi đầu xuống.

“Kể từ lúc hai người tham gia, nhịp tim của hai người đã được điều chỉnh sao cho bằng nhau, cùng chung một nhịp đập. Nhịp tim của hai người được quy định bằng con số 40.

Không gian giữa hai người sẽ có hiển thị, giúp cho người này nhìn thấy suy nghĩ trong lòng người còn lại. Thứ được hiển thị đó chính là điều mà người đang suy nghĩ muốn biết ở thời điểm hiện tại, nhiệm vụ của người đọc được suy nghĩ chính là trả lời thật, nói thật toàn bộ, giải đáp tò mò cho người kia với tất cả những gì mình biết.

Hai người sẽ thay nhau trả lời, mỗi câu trả lời thật sẽ được di chuyển một ô, về hướng nào thì tùy thuộc vào người tham gia.

Chú ý: Khi nghe được câu trả lời của đối phương, nhịp tim của người được giải đáp tăng lên bao nhiêu thì nhịp tim của người còn lại sẽ giảm đi bấy nhiêu. Nếu nhịp tim của một người giảm về 0 thì người đó sẽ trả giá bằng sinh mạng.”

Câu chú ý cuối cùng này làm cho cả hai người chấn động vô cùng, quái đản, cực kỳ quái đản. Hóa ra “đồng tâm” là thế này đó hả? Một người chết đi thì người còn lại đi tiếp thế nào được, ngồi đây cũng là chết chắc rồi...

Hóa ra thế này gọi là trò chơi sinh tử đó hả?

Hai người đang còn ngơ ngác nhìn nhau thì đột nhiên, trong không gian này xảy ra những biến đổi.

Ở phía sau bọn họ hiện ra một cánh cửa bảy sắc, cùng với đó là một chiếc “chìa khóa” hình lục giác trời lên, trôi nổi ở gần đó, chỉ cần nhìn là biết công ra rồi. Nhìn kỹ lại, khoảng cách từ đây đến chỗ đó là sáu ô.

Ở phía trước cũng xảy ra biến đổi, ở đó cũng có một cánh cổng bảy sắc, một cơ quan trời lên, trên đó có đặt một chiếc chìa khóa lục giác giống hệt phía sau, nhưng ngoài ra còn có một con... hình như là con giun đất bằng ngọc thì phải?

Sao lại có con giun đất ở đây? Lại còn bằng ngọc thạch nữa chứ? Hơn nữa... hình như nó đang phát ra một ít ánh sáng màu hồng kỳ diệu... giống như cả không gian này có màu hồng là do nó chi phối vậy!

Khoảng cách từ chỗ của Trương Hải đến đó là khoảng mười ô, gấp đôi so với quay đầu lại. Nhưng Trương Hải không hiểu sao lại bị con giun đất kia hấp dẫn, bởi vì... hắn đoán đó chắc chắn là bảo vật, một thứ có thể khống chế cả không gian thế này sao lại không phải bảo vật cơ chứ!

Ở Mộng Động cũng có một thứ tương tự thế này nhưng Trương Hải không biết mà thôi, vì thế mà hắn không có hứng thú, nhưng bây giờ nhìn thấy con giun kia, tận mắt nhìn thấy thì hắn không thể không sinh ra ham muốn được.

Còn đang nghĩ thì không gian ở giữa hắn và Dương Thanh Kỳ chợt vặn vẹo, hiện ra một thứ như kiệu màn chiếu vậy, trên đó hiện ra dòng chữ:

- Nghĩ cái gì bây giờ?

Trương Hải tròn tròn mắt, đây là suy nghĩ của Dương Thanh Kỳ? Thế này cũng quá vớ vẩn đi chứ? Ồ, nhưng mà lại còn có cái số gì đó đang nhảy nhẩy... hình như là đếm ngược, mẹ kiếp, còn giới hạn thời gian trả lời, có năm giây thôi à? Hắn cuống quýt thế nào mà buột miệng nói ra:

- Hàng ngày tò mò cái gì thì cứ nghĩ đi!

Đây là một câu trả lời thật lòng của Trương Hải, hai hàng ô vuông chợt sáng lên một chút, có hai ô ở phía trước và phía sau hai người có vẻ mất đi ngăn cách, tiến lên trước hay lùi về sau là tùy quyết định của hai người. Trương Hải thâm nghĩ:

- Tiến hay lùi bây giờ? Tiến hay lùi bây giờ?

Dương Thanh Kỳ chợt nói:

- Tiến lên đi!

Chợt như có một lực tác dụng vào cả hai người, kéo họ tiến về phía trước, nhưng không phải là một ô, mà là hai ô... Trương Hải tròn tròn cả mắt, lúc này mới lờ mờ hiểu, có thể là do mình đang hỏi tiến hay lùi, nó hiển thị ra cho Dương Thanh Kỳ, nằng trả lời là tiến lên. Thế là xác định tiến lên, lại còn trả lời một câu, thành ra được tiến liền hai ô.

Trương Hải chán nản, bây giờ tiến lên tận hai ô, đằng sau có bảy ô, đằng trước có tám ô, càng thêm khó chọn...

Lúc này thì Dương Thanh Kỳ lại nghĩ:

- Hàng ngày tò mò... Hình như mình tò mò mấy lời mẹ nói “con gái phải ngực lớn thì mới là con gái đẹp, được con trai thích” thì phải?

Ấy, đó cũng là suy nghĩ của Dương Thanh Kỳ lúc hàng ngày. Trương Hải không nhắc đến thì thôi, vừa nhắc đến cái chữ “hàng ngày” là Dương Thanh Kỳ lại lún quẩn thế nào nghĩ đến cái chuyện đó! Mà cứ nghĩ đến là nó lại hiển thị lên trên màn hình, Trương Hải nhìn vào đó mà lại càng cảm thấy... thật là... tò mò hại chết người a.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Hỏi Và Đáp

Con người là thế, bình thường thì có thể không nghĩ đến một chuyện, nhưng cứ bị người đã động đến là không kiềm chế nổi nhớ đến thứ đó. Tâm Động này lại cực kỳ nhạy, chỉ cần nghĩ đến là hiển thị luôn. Nếu như cho phép nói ra câu hỏi, người ta còn có thể nghĩ kỹ rồi mới nói, chứ vừa nghĩ cái là nó hiển thị thì còn “nghĩ kỹ” cái gì?

Con người bình thường rất khó khống chế “ý nghĩ” của mình, cái họ có thể làm chỉ là gạt bỏ những thứ hữu dụng từ trong những suy nghĩ hỗn loạn, sau đó bày tỏ ra bên ngoài mà thôi. Cái trò chơi này quái đản ở chỗ nó đem cả những suy nghĩ hỗn loạn đó ra ngoài, không cho tâm linh được chọn lọc, làm cho những bí mật trong lòng con người không thể giữ được trước mặt người khác. Một khi bí mật của một người bị hé lộ, người nghe có thể thấy hồi hộp, nhịp tim cũng vì thế mà tăng lên, tất nhiên tăng nhiều hay ít thì còn tùy vào độ hấp dẫn của bí mật đó.

Bản chất của tâm lý là tò mò, một cơ hội biết bí mật của người khác sẽ làm cho Trương Hải và Dương Thanh Kỳ nghĩ đến những bí mật lớn của người kia. Tất nhiên bình thường họ cũng không nói ra, nhưng chỉ cần nghĩ đến là bị cái trò chơi này bắt rồi, kể cả họ có tự nhắc mình không được nghĩ đến, nhưng họ lại vô thức nghĩ đến nó để mà “loại trừ”. Thực sự là không có cách nào khống chế được cả, cực kỳ khó khăn.

Câu hỏi kia vẫn đang hiển thị trên màn hình, từng giây bị đếm ngược, Trương Hải không muốn trả lời, nhưng hắn vẫn chưa hiểu không trả lời thì làm sao, nên hắn thử ngậm miệng lại xem thế nào.

Năm giây kết thúc, chợt, Trương Hải thấy trái tim mình co thắt lại, hơi hơi khó thở. Lúc này, hắn mới để ý trên chỗ hiển thị kia, bên cạnh số đếm thời gian có hình một quả tim. Ban nãy hắn chỉ nghĩ đó là biểu tượng gì đó, nhưng bây giờ chứng kiến trái tim đó có vẻ bị bóp nghẹt lại, hắn chợt nhận ra, đó chính là hình đại biểu cho hình dạng trái tim của mình.

Thời gian lại hiện lên năm giây, nhưng lúc này, con số đó đã bắt đầu đổi màu, có vẻ hơi tối lại, dường như nếu hắn không chịu trả lời thì hình phạt sẽ tăng lên vậy. Trương Hải lúc này cuống quýt nói:

- Không phải! Con trai không hẳn thích ngực lớn... ngực phẳng cũng không sao mà!

Nhưng... số đếm kia tiếp tục chạy, Trương Hải vừa nói cũng chỉ là lời không thật lòng, bắt đắc dĩ, hắn đành phải nói lại:

- Được rồi! Ngực không cần quá lớn, nhưng mà phải đủ độ...

Thời gian vẫn đếm ngược, Trương Hải đành cúi đầu nói nốt một câu:

- Tốt nhất là nắm vừa tay, đủ co dãn là được!

Thời gian đếm ngược ngừng lại, quả tim được hiển thị cũng trở lại như cũ, cảm giác co thắt của Trương Hải cũng mất đi. Đúng là phải trả lời tận lực những gì mình biết, tất cả những điều trong lòng mới có thể qua được. Nhưng hắn còn chưa kịp thở phào thì lại đột nhiên phát hiện, nhịp tim của mình đang dần trầm xuống, nhìn lại Dương Thanh Kỳ thì thấy sắc mặt nàng đã đỏ lên, nhìn nhìn xuống bộ ngực của mình, lại còn đưa tay vuốt vuốt như không hài lòng.

Trương Hải cảm thấy tim mình đập chậm lại, tức ngực vô cùng, Dương Thanh Kỳ cũng chưa phát hiện ra biểu hiện của hắn. Hai người được hệ thống lặng yên cho tiền lên trên một ô nữa, nhưng hai người đều không để ý. Trương Hải thấy tức ngực, nhịp tim chậm lại thì cũng biết nguyên do ở đâu, trong lòng hắn nổi lên suy nghĩ bực bội:

- Cái hành động và biểu hiện kia là ý gì? Không biết mình đang ở đâu à?

Ấch... suy nghĩ ngay lập tức được hiển thị trước mặt Dương Thanh Kỳ, nàng lúc này mới sực tỉnh khỏi suy nghĩ. Đọc được mấy dòng kia thì cũng hơi do dự... sau đó cũng ném chút đau khổ của cái trò chơi này, cuối cùng cắn răng nói ra:

- Minh... mình chỉ đang nghĩ... như thế nào mới là nắm vừa tay? Hải thích như thế hả? Vậy thì Kỳ sẽ cố gắng! Khi nào... khi nào thấy đủ thì Kỳ sẽ... đến cho Hải kiểm tra là được! Lúc đó... dù thế nào cũng không được chê cười Kỳ đâu đấy, vì cậu là chồng của mình...

Nghe mấy cái lời này, tim của Trương Hải bắt đầu đập nhanh lên, cảm giác tức ngực lúc này bây giờ đã bị thay bằng sự hưng phấn, nhưng hắn nhanh chóng nhận ra thần sắc có vẻ hơi khó chịu của Dương Thanh Kỳ lúc này, hắn cố gắng kềm chế để giảm sự hưng phấn lại, quyết không thể để nhịp tim tăng quá cao, lúc đó thì cả hai đều lâm vào nguy hiểm.

Dương Thanh Kỳ cũng đã hiểu rõ cái nguyên lý “Đồng tâm” này, nhưng nàng thấy Trương Hải chỉ hơi hồi hộp một chút, sau đó đã nhanh chóng trở lại bình thường, tâm tình lại thấy thất vọng sao sao đó, trong đầu nàng nổi lên ý nghĩ:

- Sao thế nhỉ? Chẳng lẽ cậu ấy không thích mình? Bí mật của mình cũng chỉ nhằm chán thế thôi sao, không làm cậu ấy thấy phấn khích gì hết? Cậu ấy không quan tâm đến mình?

Nàng nghĩ nghĩ đến đó thì sắc mặt đã hơi tái lại, nhưng sau đó đã hoảng hốt vì phát hiện ra những thứ mình nghĩ đến sẽ bị hiển thị cho Trương Hải, nhưng có muốn rút lại thì cũng không kịp rồi. Trương Hải bắt đầu đi lại phải trả lời, hơn nữa còn phải trả lời thật lòng nhất, chi tiết nhất:

- Mình thích cậu! Thích một Dương Thanh Kỳ xinh đẹp, vui tươi, hoạt bát! Mình lúc nào cũng lo cho cậu, bởi vì cậu đã gọi mình là “chồng”. Vừa rồi chỉ là mình cố tình áp chế xuống để không làm cậu thấy khó chịu mà thôi! Không biết từ lúc nào, Kỳ đã trở nên rất quan trọng trong lòng mình, giống như... lúc Kỳ vì che cho mình mà bị thương! Lúc ấy, mình thực sự tức giận và đau lòng lắm. Thực ra... thực ra... mình rất thích Kỳ!

Dương Thanh Kỳ nghe mấy lời này thì vô cùng vui mừng, tim nàng đập thình thịch, khuôn mặt cũng vì hưng phấn mà đỏ bừng. Trương Hải lúc này đang cố gắng kìm chế sự đau đớn đó xuống, tinh thần tỉnh táo tu luyện, chẳng hiểu sao, hắn lại cảm thấy như thế này giống như là một kiểu luyện thân và luyện khí vậy. Nhất thời, trong đầu hắn trở thành trống rỗng, không khí yên tĩnh trở lại. Dần dần, tâm tình của Dương Thanh Kỳ cũng bình tĩnh trở lại, lúc này mới chú ý đến biểu tình của Trương Hải, khuôn mặt hơi xấu hổ cúi xuống.

Lúc này hai người còn cách cái đích phía trước năm bậc. Trương Hải lại quá lâu không có suy nghĩ gì trong đầu, trò chơi này lại bắt đầu phát động quy tắc, chuyển sang đọc sự tò mò ở trong đầu Dương Thanh Kỳ.

Cũng do lúc này Trương Hải nhắc đến lúc chiến đấu với mộng ma ban nãy làm cho Dương Thanh Kỳ nhớ đến một việc mà nàng cực kỳ muốn biết, đó là:

- Hải rốt cuộc là chủng tộc gì? Có phải Trex tộc không?

Trương Hải nhìn thấy câu hỏi kia, trước đây hắn cũng từng nghĩ mình là Trex tộc, chỉ hơi khác người một tý thôi. Nhưng lần biến thân kia làm cho hắn đã thay đổi toàn bộ suy nghĩ của mình, Phạm Đức Linh đã từng nói đến cái cảm giác khi biến thân, đó là huyết mạch sôi trào, có thể cảm thấy rõ ràng sự thay đổi trên da thịt, cơ bắp. Nhưng cảm giác của Trương Hải không giống thế, hắn thấy da thịt, cơ bắp của mình không hề thay đổi nhiều, thay vào đó là những lực lượng khác tràn từ bên trong ra bao bọc lấy thân thể mình, hình thành những hoa văn quái dị kia.

Hơn nữa, cách tu luyện của Phạm Đức Linh cũng khác hẳn, hắn đã hỏi rõ rồi, Phạm Đức Linh chỉ thường xuyên luyện quyền cước, trước đây tiến bộ cũng không tồi nhưng bây giờ thì nhanh hơn thế gấp bội. Hắn đã giải thích bằng hai từ: “Chiến đấu”. Tuy rằng Trương Hải cũng chiến đấu, nhưng mà chiến đấu chỉ làm tăng kỹ năng, cùng với lực lượng thân thể mà thôi, còn hai thứ còn lại thì được tăng cường nhờ vào tính tọa vào buổi đêm.

Chốt lại, Trương Hải chỉ trả lời ngắn gọn hai chữ:

- Không biết!

Đã không biết thì khỏi cần giải thích. Cũng may mà Dương Thanh Kỳ chưa đi động đến vấn đề công pháp và cách tu luyện, không hiểu cậu ấy nghĩ đến thứ đó không nhỉ?

Chỉ một suy nghĩ thoáng qua nhưng lại bị cái trò chơi chết tiệt này bắt lấy. Dương Thanh Kỳ nhún mày, nàng nói:

- Mình có nghĩ đến đâu!

Thời gian đếm ngược trước mặt Dương Thanh Kỳ vẫn chạy, câu trả lời không hợp lệ. Nàng bắt đầu đi gật gật đầu:

- Được rồi! Mình có nghĩ đến!

Hai người tiến lên liền hai bậc, bây giờ chỉ còn cách mục tiêu ba ô nữa thôi. Cùng thời điểm đó, suy nghĩ tò mò của Dương Thanh Kỳ hiển thị rõ ràng lên trước mặt Trương Hải:

- Rốt cuộc cậu tu công pháp là sao? Mình vẫn thấy kỳ lạ với năng lực của cậu ấy, rốt cuộc là tu luyện kiểu gì?

Trương Hải cười khò, sợ cái gì thì cái đó đến! Trò chơi chết tiệt, Tâm Động chết tiệt, sao lại có thể làm thế với ta chứ? Hắn lại bắt đầu do dự, thời gian trôi qua, đến hơn mười giây, càng ngày Trương Hải càng thấy đau tim dữ dội, hắn cắn răng một cái rồi bắt đầu trả lời:

- Mình không có bất cứ huyết mạch thiên phú nào! Từ nhỏ đã như vậy, đến bây giờ vẫn như vậy, không có gì khác biệt. Sở dĩ mình có chút sức mạnh, đánh được Phạm Đức Linh là do mình đã tu luyện một thứ gọi là Tam Huyền Điển Bí! Mình cũng không biết thứ đó xuất xứ từ đâu, mình chỉ biết mình thấy nó trong một giấc mộng. Thứ này tu luyện không cần thiên phú, mà cần một điều kiện là huyết mạch đủ hỗn loạn, và đủ cân bằng. Nó khác với cách tu luyện của các cậu ở chỗ: các cậu có thể tự ngộ ra những kỹ năng, và những kỹ năng ấy thì đều có trong huyết mạch để cho các cậu ngộ. Còn tôi thì học từ Tam Huyền Điển Bí, học mọi thứ có thể học, chứ trong huyết mạch không có kỹ năng để mà học.

Nói cách khác, kỹ năng của các cậu là mang sẵn trong người, còn kỹ năng của tôi là học từ bên ngoài!

Câu trả lời đã hoàn thành, hai người cùng tiến thêm một ô, khoảng cách bây giờ cũng chỉ là hai ô mà thôi. Dương Thanh Kỳ trầm lặng nghe những lời Trương Hải nói, nhịp tim cũng hơi tăng lên nhưng lúc này nàng đã cố gắng để kiềm chế lại. Trương Hải nói xong cũng tự hỏi trong lòng mình.

- Mình không biết mình có thực sự là Trex tộc hay không, hay là chủng tộc khác? Liệu cô ấy nghe xong có đoán ra được không nhỉ?

Dương Thanh Kỳ nhìn thấy suy nghĩ đó thì lắc lắc đầu:

- Mình không biết cậu thuộc chủng tộc nào! Nhưng dù cậu có như thế nào thì Kỳ vẫn sẽ là vợ của cậu!

Câu trả lời của Dương Thanh Kỳ cũng làm cho Trương Hải yên lòng. Chỉ là, lúc này đột nhiên sắc mặt của Dương Thanh Kỳ chợt trở nên hoảng hốt, nàng lo lắng đỏ mặt lắc lắc đầu, một tay che miệng, một tay ôm đầu lắc lắc! Trương Hải cũng nhìn vào câu hỏi được hiển thị mà tròn tròn cả mắt, tởm nữa thì có xúc động muốn cắn lưỡi tự sát:

- Cậu ấy nói có nhiều huyết mạch! Chứng tỏ là cha mẹ thuộc chủng tộc khác nhau sinh ra. Vậy... người lớn sinh ra trẻ con thế nào nhỉ?

Cái gì thế này? Suy nghĩ thiên mã hành không à? Bà nội ơi! Đây là câu hỏi cuối cùng rồi đó! Tôi mà nói cái này ra mà bà đập tim nhanh quá tôi chết mất thì sao? Trương Hải trong lòng ai oán than trời than đất, lòng hẫng đau như cắt, nước mắt đầm đìa không biết phải làm sao! Không phải hấn sợ nói ra là lưu manh mất dạy gì cả, chỉ là vấn đề này quá mức... kích thích, con bé kia hỏi câu đó chứng tỏ chưa biết gì về "sự thật" rồi, nói ra mà con bé kia không giữ được tâm tình để nhịp tim nhanh quá thì hỏng bét!

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Tái Sinh

Trương Hải suy nghĩ một chút rồi trả lời:

- Nam và nữ lấy nhau thì sinh ra trẻ con...

Thời gian vẫn tiếp tục trôi...

- Nam và nữ lấy nhau xong rồi ngủ cùng giường thì sinh ra trẻ con...

Thời gian vẫn vô tình trôi qua, không cần biết đến vẻ nhăn nhó trên mặt hấn.

- Nam và nữ lấy nhau, ngủ cùng giường, kết hợp với nhau, cùng cấy cấy thì ra trẻ con.

Hấn nói đến chỗ kết hợp với nhau thì thời gian hơi ngừng lại một chút, Trương Hải vô cùng mừng rỡ, nhưng nói nốt câu thì thời gian lại đếm tiếp. Trương Hải đỏ mặt hồi rồng rồng, nói bóng nói gió cũng không được à? Mẹ kiếp, làm thế nào bây giờ?

Năm giây đã hết, trái tim của Trương Hải co thắt lại, thậm chí còn đau đớn hơn cả lúc trải qua mười giây vừa nãy. Trong lòng hấn hoảng hốt, lần này sao lại co thắt một cách cuồng bạo thế này? Phải chăng là tại đây là bước cuối cùng hay không! Lúc này hấn không nghĩ nhiều được nữa, đánh phải đau khổ rên rĩ ra từng câu:

- Con trai và con gái không cần lấy nhau, cũng không nhất thiết ngủ cùng giường cũng có thể sinh con được...

Thời gian đếm ngược ngừng lại một chút, cảm giác đau đớn cũng tan đi phần nào, Trương Hải hít sâu một hơi, thở dốc vài ngụm rồi nói tiếp:

- Muốn sinh con thì phải biết cách, giữa hai chân của đàn ông có một con "rắn", ừ, cứ cho là con rắn đi... Còn cậu ở chỗ đó có cái gì thì tự biết... Con rắn này là một đạo cụ mà thiên nhiên ban cho đàn ông, có công dụng làm phép, gieo hạt giống sinh mệnh vào bên trong cơ thể của phụ nữ... Khi nam và nữ hoàn toàn không mặc đồ, dùng da thịt chính thức giao hòa với nhau thì mới có thể làm được điều đó.

Trương Hải khề dềng lại một tí, quả nhiên cái màn hình kia hơi sáng lên, nhưng chưa có dấu hiệu chứng tỏ câu trả lời đủ thỏa mãn, hấn bắt đầu đi lên tiếng tiếp:

- Việc giao hòa này mang lại khoái cảm, hơn nữa còn thỏa mãn tò mò về giới tính khác của con người cho nên người đến tuổi sẽ tự tìm đến nó theo một cách vô thức. Cũng vì thỏa mãn hai điều này nên con người mới khó mà dứt việc đó ra được, tạo điều kiện để liên tục duy trì nòi giống...

Sau đó, Trương Hải còn đau khổ diễn thuyết cơ chế sinh con thật kỹ càng nữa. Dương Thanh Kỳ nghe đến chỗ không mặc đồ là đã mắc cỡ đến mức đỏ bừng cả mặt, nàng... đang nghĩ đến một vài phong cảnh mà mình đã từng nhìn thấy. Không hiểu sao lúc ấy lại thấy tò mò nhìn trộm, nhưng không hiểu gì nhiều, cho đến bây giờ, nghe tên kia giới thiệu, nàng mới biết việc đó ra để sinh con á. Trái tim của nàng có vẻ kích động nên đập thình thịch lên, làm cho

Trương Hải đau khổ cắn răng mà chịu.

Không nói đến kiếp trước sống đến hơn ba mươi năm, chỉ riêng việc có một bà mẹ làm bác sĩ ở khoa sản, thỉnh thoảng vào đây xem trộm tài liệu cũng làm cho Trương Hải hiểu rõ cái nguyên lý “vạn loài một dạng, trường tồn bất diệt này rồi”. Tất nhiên, không thể phủ nhận là có vài loại sinh vật sinh sản kiểu khác nhưng mà đại đa số động vật hiện hữu ở trước mắt Trương Hải đều sinh sản theo cách này, bao gồm cả hân.

Trái tim của Dương Thanh Kỳ ngày càng đập nhanh, khi nghe đến đoạn hân nói cái gì mà khoái cảm dâng trào, phát tiết ra ngoài, đó là lúc để đưa bé có cơ hội được sản sinh... thì trái tim của nàng đã đập bùng bùng, nhịp tim đo theo chỉ số ở đây đã lên đến bảy mươi tám. Bởi vì nàng đang nhớ lại lúc mà mình coi trộm cái cảnh đó, hình như... cũng có cái cảm giác gần gần như thế, nàng vô cùng xấu hổ, mặt đỏ hơn cả trái táo.

Còn Trương Hải nói xong thì cũng nhanh chóng ổn định tâm tình lại, bây giờ nhịp tim của hân chỉ còn có hai mà thôi, máu cũng gần như không lưu chuyển trong thân thể, may mà hân còn có khí công, có thể tạm dùng sự di chuyển của khí để ổn định lại thân thể trong thời gian ngắn.

Dương Thanh Kỳ lúc này cũng bắt đầu nhìn ra trạng thái của Trương Hải, mọi tâm tư về cái việc vừa này không hiểu sao bắt đầu hoàn toàn tan biến trong đầu nàng, chỉ còn lại hình bóng Trương Hải đang đau khổ chống đỡ.

Nhưng mà nàng càng lo lắng, càng hoảng sợ thì nhịp tim lại càng treo cao, nàng chỉ là một cô bé mà thôi, trình độ kiểm soát tâm lý làm sao so được với mấy lão quái chủ? Nhịp tim của nàng cứ tăng, cứ tăng... lên đến tám lăm, chín mươi. Lúc này, tim của Trương Hải cũng không còn đập nữa, mặt hân tím ngắt lại, tay chân cũng run lên bần bật, có vẻ sắp không chịu nổi nữa rồi.

Dương Thanh Kỳ hoảng hốt quật phá cái bức tường vô hình kia, nhưng nàng không biết, càng làm thế thì tim lại càng đập nhanh, lúc này, thân thể Trương Hải đã ngừng lại hoàn toàn, hai tay chấp trước bụng cũng đã buông thõng xuống, có vẻ vô lực, mất đi sinh khí rồi.

Hai giọt nước mắt tràn ra khỏi khóe mi Dương Thanh Kỳ, hai tay nàng vẫn đang yếu ớt đập đập lên bức tường kia, nhưng lúc này nàng dường như bất lực, dần dần ù rũ xuống.

Lúc này, cái trò chơi chết tiệt bắt đầu sáng lên, bức tường ngăn cách cũng biến mất, Dương Thanh Kỳ đổ nhào về phía Trương Hải, nàng không để ý đến sự đau đớn khi vừa ngã đập mặt, chỉ chăm chăm lao tới, ôm lấy Trương Hải đang nằm mê man ở đó. Nàng cố lay lay người hân, nhưng dường như đó chỉ là vô dụng mà thôi, ánh mắt Trương Hải đã nhắm nghiền, khuôn mặt tím tái vì thiếu máu, trông vô cùng thảm hại.

Đã qua được trò chơi, giành được chìa khóa, và cả phần thưởng kia nữa nhưng Dương Thanh Kỳ chẳng thấy vui chút nào, nàng chỉ biết khóc, khóc òa lên trong sự hoảng loạn và đau đớn cực độ. Nàng cố giữ lại hân, nhưng dường như hân đã hoàn toàn mất đi sinh khí, một hơi thở, một động tác cũng không có, Dương Thanh Kỳ thực sự rất đau lòng.

Nàng khóc, khóc đến mức ngất đi, thân thể của nàng dường như cũng vì khóc mà tiêu tụy, nước mắt của nàng dường như làm cho cả không gian này phải âm thấp, âm đạm.

Khi Dương Thanh Kỳ ngất đi, một kỳ cảnh lại diễn ra ở trong Mộng Động.

Con giun đất bằng ngọc có màu hồng kia chợt bay lên, tất cả màu sắc ở xung quanh dường như bị chi phối vậy, toàn bộ đều tràn vào người nó, làm cho con giun đất phát ra quang mang mạnh mẽ, vô cùng cường liệt.

Không gian như bị mất đi hết sắc màu, chỉ còn lại hai màu đen và trắng nhạt nhẽo, ở giữa không gian đó lại có một vùng màu hồng làm tâm điểm. Màu hồng đó phát ra ánh sáng bao trùm cả phiên không gian, giống như một quả cầu ánh sáng màu hồng vậy.

Quả cầu dần dần co lại, nhưng những nơi mà nó từng bao phủ chợt như lấy lại màu sắc, nhưng không phải chỉ có màu hồng đơn điệu, mà là đủ loại màu sắc tươi sáng, từ cỏ cây, hoa lá, đến ánh sáng rực rỡ như của mặt trời, có màu trong xanh của bầu trời, của mây trắng lững lờ trôi, khung cảnh giống như đã tràn ngập sinh cơ, là một nơi tiên cảnh bỗng lại vậy.

Quả cầu co lại chỗ của hai người Trương Hải thì chợt dừng lại, không co lại nữa mà dừng lại ở một chỗ, tự xoay tròn, có thể lơ mơ thấy được bên trong đó có cái gì đang nhúc nhích.

Lúc này, bên trong vàng sáng màu hồng.

Không còn thân ảnh của hai người Trương Hải, chỉ còn lại hai thứ vẫn đang trôi nổi, phiêu phù.

Một con giun đất bằng ngọc đang tỏa ra hào quang màu hồng rực rỡ, một cái dây chuyền đang tỏa ra tam thái cầu vồng, nhưng dường như hai luồng ánh sáng đang tranh đoạt, đầu đá lẫn nhau thì phải.

Hai luồng ánh sáng đầu đá mạnh mẽ, không bên nào nhường bên nào, dần dần sinh ra chấn động, có vẻ làm rách vỡ gì đó trong chỗ mà chúng đầu đá kịch liệt nhất.

Dần dần, ở chỗ mà chúng xung đột nhau xuất hiện một sợi tơ, một sợi tơ nhỏ bé đang lơ lửng giữa sự tranh đoạt cuồng bá này.

Hai đầu sợi tơ dần dần phình ra, bên trong đó dần dần xuất hiện thứ đỏ đỏ, giống như hai giọt máu vậy. Hai giọt máu này không ngừng lưu thông qua sợi tơ kia, trao đổi qua lại, kỳ diệu ở chỗ, chúng vừa trao đổi, vừa mạnh mẽ hấp thu năng lượng của hai luồng sáng tranh đoạt kia, tự làm cho mình lớn lên.

Quá trình giống như là thai nghén, hai giọt máu dần dần lớn lên, dần dần thành hình, chúng đang dần tạo ra hai thân hình nhỏ bé, giống hệt như quá trình

thai nghén đưa con ở loài người vậy.

Thời gian trôi qua, sự tranh đoạt ngày càng lắng xuống, hai thân thể kia cũng ngày càng lớn lên, không gian trong quả cầu màu hồng này cũng không còn lớn với họ như lúc ban đầu, thân thể xích lõa như thời sơ khai của họ đang dán sát vào nhau.

Nếu nhìn kỹ, có thể thấy trong hai người có một cô gái cực kỳ xinh đẹp, nhìn qua có lẽ cũng đến mười sáu tuổi rồi, nhưng vẫn có thể nhìn ra sự kiêu diễm thường ngày của Dương Thanh Kỳ trên đó. Chỉ là, thân thể của nàng đã nảy nở hơn rất nhiều, bây giờ mà tên nào dám nói nàng ngực phẳng thì đảm bảo bị thiên hạ cười cho thối mũi. Nếu nàng đi ra đường, ít nhất cũng có cả đám hoa si tình nguyện vì nàng mà dâng lên mọi thứ.

Người còn lại rõ ràng là Trương Hải, thân thể của hắn lúc này tuy vẫn không phải cường tráng gì nhiều nhưng cũng đã lớn hơn, ít nhất, nếu bây giờ đứng với Phạm Đức Linh thì hắn cũng đã cao bằng đối phương rồi. Nhìn qua hắn bây giờ ít nhất cũng đã mười sáu tuổi, cái vùng bên dưới... cũng đã lớn lên nhiều rồi.

Lách tách, lách tách. Âm thanh nứt vỡ phát ra, “quả trứng” đang bao bọc hai người đã tan vỡ hoàn toàn, thân thể của họ cũng đáp xuống đất, nhưng không hề ngã ra mà vẫn ngồi rất vững.

Một lúc sau, hai người cùng mở mắt ra, hai đôi mắt trần ngập tình cảm nhìn vào nhau, chỉ có họ mới biết, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Con giun đất kia không hiểu sao lại mang trần ngập sinh cơ, khi nó bao phủ họ lại, cũng đã chính thức bắt đầu quá trình tái sinh của cả hai người.

Một ít sức mạnh của nó tràn ra xung quanh đã làm cho không gian này bùng lên sức sống, nếu người nào chứng kiến được kỳ cảnh này, thậm chí có lẽ chỉ thốt lên được hai chữ: “thần tích”.

Nhưng trong quá trình tái sinh, một vấn đề lại xảy ra.

Chiếc dây chuyền của Trương Hải dường như không muốn sức mạnh của giun đất tái sinh cho hắn, nó phát ra sức mạnh kinh khủng không hề kém giun đất, ngăn cản lại xu thế này. Trải qua thời gian tranh đấu, hai nguồn sức mạnh dường như đã thỏa hiệp với nhau, quá trình tái sinh bên trong quả cầu vẫn tiếp tục, sức mạnh của giun đất sẽ tái sinh cho Dương Thanh Kỳ, còn sức mạnh của dây chuyền sẽ tái sinh cho Trương Hải.

Nhưng toàn bộ quá trình tái sinh vẫn là do giun đất duy trì, trong lúc đó, hai người tái sinh là Trương Hải và Dương Thanh Kỳ dường như đã được cũng thai nghén lại từ đầu, sợi tơ kia chính là dây rốn, đến hiện nay vẫn đang nối rốn của họ lại với nhau.

Không chỉ như thế, trong khi tái sinh, hai người cũng đã có được chung một nhịp đập của con tim, hơn nữa còn có một mức độ tâm linh tương thông nhất định. Không cần nói nhiều, chỉ cần một ánh mắt, họ đã có thể thấu hiểu đối phương rồi.

Con giun đất này chính là một đại bảo vật, nó là phần thưởng của Tâm Động, vì thế nên nó có năng lực kết nối tâm linh của hai người tham gia. Hai người Trương Hải dù không tái sinh thì sau này cũng sẽ có sự tương thông nhất định. Còn bây giờ họ đã được tái sinh thể này, cũng đã đạt được công năng cao nhất của giun đất, mức độ này trong truyền thuyết gọi là “vĩnh kết đồng tâm”.

Có người sẽ thắc mắc, sinh ra từ một “bọc trứng” như thế có phải là anh em không? Xin nhắc lại: không hề. Sức mạnh của giun đất là “tái sinh”, không phải là “sinh”, thân thể của bọn họ vẫn mang huyết mạch của trước đây, không có quan hệ huyết thống gì cả. Chưa kể, thân thể Trương Hải vốn không phải tái sinh không dựa vào sức mạnh của giun đất, mà dựa vào sức mạnh tam huyền bên trong chiếc dây chuyền kỳ diệu kia.

Nói đi cũng phải nói lại, tuy rằng lần này bị nguy hiểm, nhưng lần tái sinh này cũng đã mang đến cho hai người những lợi ích cực kỳ lớn lao.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Giây Phút Bên Nhau

Trương Hải suy nghĩ một chút rồi trả lời:

- Nam và nữ lấy nhau thì sinh ra trẻ con...

Thời gian vẫn tiếp tục trôi...

- Nam và nữ lấy nhau xong rồi ngủ cùng giường thì sinh ra trẻ con...

Thời gian vẫn vô tình trôi qua, không cần biết đến vẻ nhăn nhó trên mặt hắn.

- Nam và nữ lấy nhau, ngủ cùng giường, kết hợp với nhau, cùng cấy cấy thì ra trẻ con.

Hắn nói đến chỗ kết hợp với nhau thì thời gian hơi ngừng lại một chút, Trương Hải vô cùng mừng rỡ, nhưng nói nốt câu thì thời gian lại đếm tiếp. Trương

Hải đồ mồ hôi ròng ròng, nói bóng nói gió cũng không được à? Mẹ kiếp, làm thế nào bây giờ?

Năm giây đã hết, trái tim của Trương Hải co thắt lại, thậm chí còn đau đớn hơn cả lúc trải qua mười giây vừa nãy. Trong lòng hắn hoảng hốt, lần này sao lại co thắt một cách cuồng bạo thế này? Phải chăng là tại đây là bước cuối cùng hay không! Lúc này hắn không nghĩ nhiều được nữa, đánh phải đau khổ rên rĩ ra từng câu:

- Con trai và con gái không cần lấy nhau, cũng không nhất thiết ngủ cùng giường cũng có thể sinh con được...

Thời gian đếm ngược ngừng lại một chút, cảm giác đau đớn cũng tan đi phần nào, Trương Hải hít sâu một hơi, thờ dốc vài ngụm rồi nói tiếp:

- Muốn sinh con thì phải biết cách, giữa hai chân của đàn ông có một con “rắn”, ừ, cứ cho là con rắn đi... Còn cậu ở chỗ đó có cái gì thì tự biết... Con rắn này là một đạo cụ mà thiên nhiên ban cho đàn ông, có công dụng làm phép, gieo hạt giống sinh mệnh vào bên trong cơ thể của phụ nữ... Khi nam và nữ hoàn toàn không mặc đồ, dùng da thịt chính thức giao hòa với nhau thì mới có thể làm được điều đó.

Trương Hải khẽ dừng lại một tí, quả nhiên cái màn hình kia hơi sáng lên, nhưng chưa có dấu hiệu chứng tỏ câu trả lời đủ thỏa mãn, hắn bắt đầu đi lên tiếng tiếp:

- Việc giao hòa này mang lại khoái cảm, hơn nữa còn thỏa mãn tò mò về giới tính khác của con người cho nên người đến tuổi sẽ tự tìm đến nó theo một cách vô thức. Cũng vì thỏa mãn hai điều này nên con người mới khó mà dứt việc đó ra được, tạo điều kiện để liên tục duy trì nòi giống...

Sau đó, Trương Hải còn đau khổ diễn thuyết cơ chế sinh con thật kỹ càng nữa. Dương Thanh Kỳ nghe đến chỗ không mặc đồ là đã mắc cỡ đến mức đỏ bừng cả mặt, nằng... đang nghĩ đến một vài phong cảnh mà mình đã từng nhìn thấy. Không hiểu sao lúc ấy lại thấy tò mò nhìn trộm, nhưng không hiểu gì nhiều, cho đến bây giờ, nghe tên kia giới thiệu, nằng mới biết việc đó ra để sinh con á. Trái tim của nằng có vẻ kích động nên đập thình thịch lên, làm cho Trương Hải đau khổ cắn răng mà chịu.

Không nói đến kiếp trước sống đến hơn ba mươi năm, chỉ riêng việc có một bà mẹ làm bác sĩ ở khoa sản, thỉnh thoảng vào đây xem trộm tài liệu cũng làm cho Trương Hải hiểu rõ cái nguyên lý “vạn loài một dạng, trường tồn bất diệt này rồi”. Tất nhiên, không thể phủ nhận là có vài loại sinh vật sinh sản kiểu khác nhưng mà đại đa số động vật hiện hữu ở trước Trương Hải đều sinh sản theo cách này, bao gồm cả hắn.

Trái tim của Dương Thanh Kỳ ngày càng đập nhanh, khi nghe đến đoạn hắn nói cái gì mà khoái cảm dâng trào, phát tiết ra ngoài, đó là lúc để đưa bé có cơ hội được sản sinh... thì trái tim của nằng đã đập bùng bùng, nhịp tim đo theo chỉ số ở đây đã lên đến bảy mươi tám. Bởi vì nằng đang nhớ lại lúc mà mình coi trộm cái cảnh đó, hình như... cũng có cái cảm giác gần gần như thế, nằng vô cùng xấu hổ, mặt đỏ hơn cả trái táo.

Còn Trương Hải nói xong thì cũng nhanh chóng ổn định tâm tình lại, bây giờ nhịp tim của hắn chỉ còn có hai mà thôi, máu cũng gần như không lưu chuyển trong thân thể, may mà hắn còn có khí công, có thể tạm dùng sự di chuyển của khí để ổn định lại thân thể trong thời gian ngắn.

Dương Thanh Kỳ lúc này cũng bắt đầu nhìn ra trạng thái của Trương Hải, mọi tâm tư về cái việc vừa nãy không hiểu sao bắt đầu hoàn toàn tan biến trong đầu nằng, chỉ còn lại hình bóng Trương Hải đang đau khổ chống đỡ.

Nhưng mà nằng càng lo lắng, càng hoảng sợ thì nhịp tim lại càng treo cao, nằng chỉ là một cô bé mà thôi, trình độ kiểm soát tâm lý làm sao so được với mấy lão quái chủ? Nhịp tim của nằng cứ tăng, cứ tăng... lên đến tám lăm, chín mươi. Lúc này, tim của Trương Hải cũng không còn đập nữa, mặt hắn tím ngắt lại, tay chân cũng run lên bần bật, có vẻ sắp không chịu nổi nữa rồi.

Dương Thanh Kỳ hoảng hốt quật phá cái bức tường vô hình kia, nhưng nằng không biết, càng làm thế thì tim lại càng đập nhanh, lúc này, thân thể Trương Hải đã ngừng lại hoàn toàn, hai tay chấp trước bụng cũng đã buông thõng xuống, có vẻ vô lực, mất đi sinh khí rồi.

Hai giọt nước mắt tràn ra khỏi khóe mi Dương Thanh Kỳ, hai tay nằng vẫn đang yếu ớt đập đập lên bức tường kia, nhưng lúc này nằng dường như bất lực, dần dần ù rũ xuống.

Lúc này, cái trò chơi chết tiệt bắt đầu sáng lên, bức tường ngăn cách cũng biến mất, Dương Thanh Kỳ đổ nhào về phía Trương Hải, nằng không để ý đến sự đau đớn khi vừa ngã đập mặt, chỉ chăm chăm lao tới, ôm lấy Trương Hải đang nằm mê man ở đó. Nằng cố lay lay người hắn, nhưng dường như đó chỉ là vô dụng mà thôi, ánh mắt Trương Hải đã nhắm nghiền, khuôn mặt tím tái vì thiếu máu, trông vô cùng thảm hại.

Đã qua được trò chơi, giành được chìa khóa, và cả phần thưởng kia nữa nhưng Dương Thanh Kỳ chẳng thấy vui chút nào, nằng chỉ biết khóc, khóc òa lên trong sự hoảng loạn và đau đớn cực độ. Nằng cố giữ lại hắn, nhưng dường như hắn đã hoàn toàn mất đi sinh khí, một hơi thở, một động tác cũng không có, Dương Thanh Kỳ thực sự rất đau lòng.

Nằng khóc, khóc đến mức ngất đi, thân thể của nằng dường như cũng vì khóc mà tiêu tụy, nước mắt của nằng dường như làm cho cả không gian này phải âm thấp, âm đạm.

Khi Dương Thanh Kỳ ngất đi, một kỳ cảnh lại diễn ra ở trong Mộng Động.

Con giun đất bằng ngọc có màu hồng kia chợt bay lên, tất cả màu sắc ở xung quanh dường như bị chi phối vậy, toàn bộ đều tràn vào người nó, làm cho con giun đất phát ra quang mang mạnh mẽ, vô cùng cường liệt.

Không gian như bị mất đi hết sắc màu, chỉ còn lại hai màu đen và trắng nhạt nhẽo, ở giữa không gian đó lại có một vùng màu hồng làm tâm điểm. Màu hồng đó phát ra ánh sáng bao trùm cả phiến không gian, giống như một quả cầu ánh sáng màu hồng vậy.

Quả cầu dần dần co lại, nhưng những nơi mà nó từng bao phủ chợt như lấy lại màu sắc, nhưng không phải chỉ có màu hồng đơn điệu, mà là đủ loại màu sắc tươi sáng, từ cỏ cây, hoa lá, đến ánh sáng rực rỡ như của mặt trời, có màu trong xanh của bầu trời, của mây trắng lững lờ trôi, khung cảnh giống như đã tràn ngập sinh cơ, là một nơi tiên cảnh bỗng lại vậy.

Quả cầu co lại chỗ của hai người Trương Hải thì chợt dừng lại, không co lại nữa mà dừng lại ở một chỗ, tự xoay tròn, có thể lơ mơ thấy được bên trong đó có cái gì đang nhúc nhích.

Lúc này, bên trong vàng sáng màu hồng.

Không còn thân ảnh của hai người Trương Hải, chỉ còn lại hai thứ vẫn đang trôi nổi, phiêu phù.

Một con giun đất bằng ngọc đang tỏa ra hào quang màu hồng rực rỡ, một cái dây chuyền đang tỏa ra tam thái cầu vồng, nhưng dường như hai luồng ánh sáng đang tranh đoạt, đấu đá lẫn nhau thì phải.

Hai luồng ánh sáng đấu đá mạnh mẽ, không bên nào nhường bên nào, dần dần sinh ra chấn động, có vẻ làm rách vỡ gì đó trong chỗ mà chúng đấu đá kịch liệt nhất.

Dần dần, ở chỗ mà chúng xung đột nhau xuất hiện một sợi tơ, một sợi tơ nhỏ bé đang lơ lửng giữa sự tranh đoạt cuồng bá này.

Hai đầu sợi tơ dần dần phình ra, bên trong đó dần dần xuất hiện thứ đỏ đỏ, giống như hai giọt máu vậy. Hai giọt máu này không ngừng lưu thông qua sợi tơ kia, trao đổi qua lại, kỳ diệu ở chỗ, chúng vừa trao đổi, vừa mạnh mẽ hấp thu năng lượng của hai luồng sáng tranh đoạt kia, tự làm cho mình lớn lên.

Quá trình giống như là thai nghén, hai giọt máu dần dần lớn lên, dần dần thành hình, chúng đang dần tạo ra hai thân hình nhỏ bé, giống hệt như quá trình thai nghén đứa con ở loài người vậy.

Thời gian trôi qua, sự tranh đoạt ngày càng lắng xuống, hai thân thể kia cũng ngày càng lớn lên, không gian trong quả cầu màu hồng này cũng không còn lớn với họ như lúc ban đầu, thân thể xích lại như thời sơ khai của họ đang dán sát vào nhau.

Nếu nhìn kỹ, có thể thấy trong hai người có một cô gái cực kỳ xinh đẹp, nhìn qua có lẽ cũng đến mười sáu tuổi rồi, nhưng vẫn có thể nhìn ra sự kiêu diễm thường ngày của Dương Thanh Kỳ trên đó. Chỉ là, thân thể của nàng đã nảy nở hơn rất nhiều, bây giờ mà tên nào dám nói nàng ngực phẳng thì đảm bảo bị thiên hạ cười cho thối mũi. Nếu nàng đi ra đường, ít nhất cũng có cả đám hoa si tình nguyện vì nàng mà dâng lên mọi thứ.

Người còn lại rõ ràng là Trương Hải, thân thể của hắn lúc này tuy vẫn không phải cường tráng gì nhiều nhưng cũng đã lớn hơn, ít nhất, nếu bây giờ đứng với Phạm Đức Linh thì hắn cũng đã cao bằng đối phương rồi. Nhìn qua hắn bây giờ ít nhất cũng đã mười sáu tuổi, cái vùng bên dưới... cũng đã lớn lên nhiều rồi.

Lách tách, lách tách. Âm thanh nứt vỡ phát ra, “quả trứng” đang bao bọc hai người đã tan vỡ hoàn toàn, thân thể của họ cũng đáp xuống đất, nhưng không hề ngã ra mà vẫn ngồi rất vững.

Một lúc sau, hai người cùng mở mắt ra, hai đôi mắt tràn ngập tinh cảm nhìn vào nhau, chỉ có họ mới biết, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Con giun đất kia không hiểu sao lại mang tràn ngập sinh cơ, khi nó bao phủ họ lại, cũng đã chính thức bắt đầu quá trình tái sinh của cả hai người.

Một ít sức mạnh của nó tràn ra xung quanh đã làm cho không gian này bùng lên sức sống, nếu người nào chứng kiến được kỳ cảnh này, thậm chí có lẽ chỉ thốt lên được hai chữ: “thần tích”.

Nhưng trong quá trình tái sinh, một vấn đề lại xảy ra.

Chiếc dây chuyền của Trương Hải dường như không muốn sức mạnh của giun đất tái sinh cho hắn, nó phát ra sức mạnh kinh khủng không hề kém giun đất, ngăn cản lại xu thế này. Trải qua thời gian tranh đấu, hai nguồn sức mạnh dường như đã thỏa hiệp với nhau, quá trình tái sinh bên trong quả cầu vẫn tiếp tục, sức mạnh của giun đất sẽ tái sinh cho Dương Thanh Kỳ, còn sức mạnh của dây chuyền sẽ tái sinh cho Trương Hải.

Nhưng toàn bộ quá trình tái sinh vẫn là do giun đất duy trì, trong lúc đó, hai người tái sinh là Trương Hải và Dương Thanh Kỳ dường như đã được cũng thai nghén lại từ đầu, sợi tơ kia chính là dây rốn, đến hiện nay vẫn đang nổi rốn của họ lại với nhau.

Không chỉ như thế, trong khi tái sinh, hai người cũng đã có được chung một nhịp đập của con tim, hơn nữa còn có một mức độ tâm linh tương thông nhất định. Không cần nói nhiều, chỉ cần một ánh mắt, họ đã có thể thấu hiểu đối phương rồi.

Con giun đất này chính là một đại bảo vật, nó là phần thưởng của Tâm Động, vì thế nên nó có năng lực kết nối tâm linh của hai người tham gia. Hai người Trương Hải dù không tái sinh thì sau này cũng sẽ có sự tương thông nhất định. Còn bây giờ họ đã được tái sinh thể này, cũng đã đạt được công năng cao nhất của giun đất, mức độ này trong truyền thuyết gọi là “vĩnh kết đồng tâm”.

Có người sẽ thắc mắc, sinh ra từ một “bọc trứng” như thế có phải là anh em không? Xin nhắc lại: không hề. Sức mạnh của giun đất là “tái sinh”, không phải là “sinh”, thân thể của bọn họ vẫn mang huyết mạch của trước đây, không có quan hệ huyết thống gì cả. Chưa kể, thân thể Trương Hải vốn không phải tái sinh không dựa vào sức mạnh của giun đất, mà dựa vào sức mạnh tam huyền bên trong chiếc dây chuyền kỳ diệu kia.

Nói đi cũng phải nói lại, tuy rằng lần này bị nguy hiểm, nhưng lần tái sinh này cũng đã mang đến cho hai người những lợi ích cực kỳ lớn lao.

Chương 51: Gặp Lại

Dương Thanh Kỳ dù đã mặc lại quần áo, nhưng dưới ánh mắt xâm lược của hắn, nàng cảm thấy mình vẫn chỉ như một chú cừu non chờ làm thịt, hai má nàng vẫn hồng hồng, không hề có dấu hiệu rút bớt. Mặc dù đã che kín thân thể, nhưng nàng vẫn tưởng tượng lại cảnh lúc này, thân thể nàng cứ hơi nóng nóng như phát sốt, cảm giác bàn tay của hắn vẫn đang nhẹ nhàng đặt trên người mình vậy.

- Sao thế? Trên mặt em có cái gì à?

Dương Thanh Kỳ cúi đầu, mặc dù đã mặc vào bộ đồ cao quý kia, nhưng trước mặt hắn, nàng vẫn chỉ là một cô bé mới biết yêu mà thôi. Hai cánh tay ngượng ngùng vịn vào vạt áo, cái chân chầm chầm xuống đất như đang vẽ vẽ cái gì vậy. Nhìn thần sắc lúng túng của nàng, Trương Hải không nhịn được mà tiến lên ôm lấy nàng, lại hôn nàng thêm một cái thật sâu.

Đến khi hai người tách ra, thân thể của Dương Thanh Kỳ đã mềm nhũn, nàng dịu dàng tựa vào trong ngực hắn, nắm tay nhỏ nhắn đặt nhẹ lên đó như là giận hờn, cũng như là làm nũng vậy. Chợt, Dương Thanh Kỳ như nghĩ đến cái gì đó, nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn, ánh mắt hơi lo lắng nói:

- Chúng ta đã ở đây ba năm, liệu... những người kia...

Trương Hải cũng đã nghĩ đến chuyện này, tâm trạng của hắn hơi có phần lo âu, không biết phải làm sao. Nhưng trước mặt Dương Thanh Kỳ, hắn vẫn lộ ra một mặt tích cực, cố gắng trấn định nói:

- Sẽ không sao đâu, chắc chắn họ có thể vượt qua được. Nên nhớ, hai chúng ta cũng không phải xuất sắc nhất trong nhóm. Em có lẽ không để ý, chứ trong mấy lần anh quát sát, đã thấy Phạm Đình Phương gần đạt đến chủng tộc cảnh từ ba năm trước rồi. Hơn nữa, Nguyễn Khánh Huyền còn có một đôi cánh, lúc ấy, chúng ta chưa kịp nói gì đã bị tách ra. Khi nào gặp lại, anh cũng muốn làm rõ sự tò mò này.

Dương Thanh Kỳ gật nhẹ đầu, nhìn về phía cánh cửa bảy sắc nơi gần đó. Đã ba năm, nhưng vị trí của cánh cổng bảy sắc vẫn không đổi, chỉ có khung cảnh xung quanh trở nên tràn ngập sức sống mà thôi. Trên cái giá đó vẫn còn giữ chiếc chìa khóa hình lục giác, là một trong hai phần thưởng mà họ đã giành được trước đó.

Còn con giun đất, lúc này nhìn nó cũng chỉ giống như một món đồ bằng ngọc bình thường, không có gì đặc biệt, ánh sáng âm đạm, được cái vẫn còn trong suốt, nhìn khá đẹp. Trương Hải nói:

- Thứ này em thích không? Tặng cho em đó!

Dương Thanh Kỳ lắc đầu:

- Thứ này em giữ cũng chẳng làm gì, dù sao em cũng không có hứng thú nghiên cứu, cũng không hứng với trang sức kiểu này!

Dương Thanh Kỳ cười giảo hoạt:

- Anh cứ cầm lấy, sau này nghiên cứu ra cách dùng thì mang đến cho em là được! Hi hi.

Trương Hải bắt đầu đi với con bé này, thực ra hắn vốn cũng có hứng thú với thứ này, nhưng mà cảm này giờ chẳng thấy nó phản ứng gì nên cũng thấy chán. Nếu nàng không lấy thì thôi, hắn giữ lại, sau này nhờ đâu lại dùng vào việc gì đó thì sao.

Hai người thân thiết dắt tay nhau đi về phía chiếc cổng bảy sắc, Trương Hải nhẹ nhàng cầm chiếc chìa khóa lên, sau đó đi vào bên trong cùng Dương Thanh Kỳ.

Lần này không giống như hai lần trước, hai người bước vào trong cánh cửa với trạng thái hoàn toàn khỏe mạnh và thanh tỉnh. Cái cảm giác mát lạnh ấy vẫn trôi dọc theo thân thể làm hai người thấy thư thái. Theo thời gian trôi qua, khi hai người ra khỏi chỗ đó thì cũng không chật vật ngã xuống như những lần trước mà lại đặt chân vững vàng lên mặt đất.

Khi họ đáp xuống, cảnh tượng trước mắt làm cho họ hơi sững sờ.

Ở đây có năm đứa trẻ đang ngồi quanh một đồng lửa, trên đó còn đang nướng một miếng thịt, tỏa ra hương thơm thơm phức.

Hai bên nhìn nhau mà chợt ngẩn ngơ, Trương Hải kinh ngạc trong lòng, bởi vì... năm người kia sao lại giữ nguyên hình dáng của ba năm trước, sao họ lại có mười hai mười ba tuổi thế này. Đồng thời, năm người kia cũng ngẩn ra nhìn hai người bạn của mình đột nhiên lớn hẳn lên, quá là bất thường, không thể tin được.

- Trương Hải? Dương Thanh Kỳ?

Trần Mạnh Thắng hơi lấp bắp nhìn hai người, không hiểu đây là chuyện gì! Nhìn hai đứa này ít nhất cũng phải mười sáu tuổi, tại sao trong thời gian ngắn như thế mà lại...

Trương Hải cũng hơi lấp bắp nói:

- Mọi người... tại sao đã ba năm mà mấy người chẳng lớn lên tí nào thế này?

Năm người kia nhìn nhau, thần tình nghi hoặc đến cực điểm nói:

- Mày có nhầm không vậy! Từ lúc rơi vào đây đến giờ mới là hơn ba tháng! Bọn tao cũng vừa mới thoát ra khỏi mấy cái động quái đản kia, nhưng ở bên trong này lại bị mắc vào vấn đề thức ăn, cũng may, trong Bì Động, bọn tao đã tích trữ rất khá nên mới trụ được đến giờ. Nếu ba năm thì chẳng phải chết cả lũ rồi à? - Phạm Đức Linh nói.

Phạm Đình Phương tiếp lời:

- Chúng mình đã biết cách ra khỏi đây, nhưng mà cần phải có hai người cũng với chìa khóa Tâm Động mới được. Vì thế nên mới phải ngồi đây nhầm chán chờ hai người, nếu mà hai người ra chậm khoảng hai tuần nữa thì cả bọn này thành ma đói hết rồi.

Trương Hải và Dương Thanh Kỳ nhìn nhau. Rõ ràng họ đã trải qua ba năm trong Tâm Động mà! Việc họ lớn hẳn lên thế này là một bằng chứng! Nhưng tại sao? Tại sao mấy người kia mới trải qua ba tháng, nhìn thân hình của họ thì rõ ràng nói thật, không hề khoác lác một chút nào!

Nghĩ đến việc mình tiến lên, giành được chìa khóa, nhưng lại còn cả phần thưởng là con giun đất nữa! Trương Hải cố liên hệ chúng lại với nhau, chẳng lẽ... giành được bảo vật là thời gian sẽ chậm lại như vậy? Đúng là như thế, trong lòng Trương Hải bắt đầu tin vào phán đoán của mình, Dương Thanh Kỳ đứng bên cạnh tâm ý tương thông với hắn nên cũng gật đầu biểu thị đồng ý.

Trương Hải kể lại chuyện của mình cho mấy người, nhưng hắn chỉ nói đến chuyện sau khi giành được chìa khóa, được tái sinh. Còn chuyện trò chơi trước đó thì giấu nhẹm, bao gồm cả tình cảm giữa hắn và Dương Thanh Kỳ cũng mặc kệ, không nói ra.

Mọi người nghe xong đều cảm thấy như chuyện đùa, nhưng sau khi nghĩ lại những gì mình trải qua, còn cả sự quái dị bên trong cái động chính này nữa, họ dần dần cảm thấy những lời Trương Hải là thật sự. Nếu không, việc bọn họ nói đã trải qua “ba năm” phải giải thích thế nào đây?

Sau khi nghe chuyện của Trương Hải xong, năm người kia cũng chậm rãi kể ra câu chuyện của mình.

Nguyễn Khánh Huyền và Nguyễn Thu Hà đầu tiên rơi vào trong Cước Động. Chìa khóa ở cách họ khoảng hai dặm, nhìn thấy ngay, nhưng mà khoảng một dặm xung quanh đó thì toàn là chông gai, là chông gai theo nghĩa đen, trên đất toàn là đinh, dao kiếm, bàn chông và đủ loại bẫy rập khác. Nếu hai người giẫm lên trên đó thì có thể bị những thứ này đâm cho nát chân, đó chính là ý nghĩa của Cước Động.

Cũng may, Nguyễn Khánh Huyền có đôi cánh khi biến thân, có thể mang theo Nguyễn Thu Hà bay được. Nguyễn Khánh Huyền cố hết sức, cuối cùng mới mang được Nguyễn Thu Hà ra khỏi nơi đó an toàn.

Tiếp theo, họ lại rơi vào trong Phế Động, nơi tràn ngập bụi khói, hơi độc, lần này thì nhờ có sự am hiểu dược thảo của Nguyễn Thu Hà nên hai người mới cầm cự được, trải qua hơn hai tháng vất vả mới thoát ra khỏi đó.

Nguyễn Khánh Huyền kể xong, Trương Hải chột nhìn vào nàng cất giọng hỏi:

- Biến thân của cậu có một đôi cánh, rốt cuộc cậu thuộc chủng tộc gì? Tại sao tôi chưa bao giờ nghe nói có một chủng tộc mang cánh cả.

Nguyễn Khánh Huyền chột trở nên lúng túng, nàng biết, vấn đề này sớm muộn cũng sẽ bị hỏi đến. Nàng đang do dự, không biết có nên nói ra hay không! Thực ra Trương Hải cũng không có ý ép buộc gì, mỗi người đều có một bí mật riêng, hắn hỏi ra câu này cũng chỉ là tò mò, nếu nàng không muốn trả lời thì thôi.

Nguyễn Khánh Huyền lúng túng một lúc lâu, cuối cùng mới nói:

- Các cậu đã từng nghe tới Vịnh Phi Long và Rừng Phi Long chưa?

Mấy người Trương Hải nhìn nhau, cuối cùng hơi gật đầu một chút, chỗ này họ đã nghe nói qua, nhưng chưa hiểu là Nguyễn Khánh Huyền nói đến chúng làm gì thôi.

- Thực ra, khu vực đó là vùng của Phi quốc, nhưng chúng tôi là những kẻ sống trên bầu trời, không giao lưu nhiều với các chủng tộc trên mặt đất, nên bình thường họ cũng không nhắc đến Phi quốc cho học sinh phổ thông làm gì, chỉ có những người nhất định mới được biết mà thôi.

Ánh mắt của Phạm Đình Phương hơi lóe lên, rất rõ ràng, chuyện của Phi quốc nàng cũng biết một phần, nhưng nàng cũng không nói gì, chỉ yên lặng nghe Nguyễn Khánh Huyền kể tiếp.

- Tên thật của mình là Lý Khánh Huyền, là một thành viên của Phi quốc. Huyết thống của mình là Pretan, tức là cùng chủng tộc với con thần lần sấm lúc trước...

Trương Hải thăm gặt đầu, lúc này, hẳn mới hiểu được tại sao Nguyễn Khánh Huyền, không, phải là Lý Khánh Huyền mới đúng, hẳn hiểu được tại sao nàng lại có thể ngăn cản con Pretanodon lúc trước, làm nó bỏ qua cho Trương Hải.

- Vậy tại sao cậu lại đến Bạo quốc? Chẳng phải các chủng tộc trên trời không thích chúng tôi hay sao?

Lý Khánh Huyền cười khỏ, trên khóe miệng nàng nổi lên một nụ cười đầy chua xót:

- Các chủng tộc ở trên trời này vốn cao ngạo, cho rằng mình ở trên cao, nhìn xuống những chủng tộc bên dưới với ánh mắt xem thường. Người khổng lồ ở Phi quốc chúng tôi từ nhỏ đã có thể biến hóa đôi cánh, làm chúng biến mất và hiện ra. Chúng tôi dựa vào khả năng bẩm sinh này để lình ngọ ra biến thân cánh nhanh hơn ở Bạo quốc rất nhiều. Nhưng... có một loại người được coi là sĩ nhục ở Phi quốc, đó là những kẻ... không biết bay.

Trương Hải lơ mơ hiểu ra cái gì đó, hẳn vẫn còn nhớ như in động tác bay hấp tấp của Lý Khánh Huyền lúc nàng xòe cánh ra để kéo bọn họ lại. Biểu hiện ấy chứng tỏ rằng nàng chưa từng bay, ít nhất là bay chưa hề thuần thực. Quả nhiên, Lý Khánh Huyền nói tiếp, trong giọng nói tràn đầy đau lòng và ứ khuất:

- Từ nhỏ, mình đã mắc bệnh sợ độ cao. Đó là do khi còn bé, mẹ mình đã từng ôm mình nhảy từ trên cao xuống, nhưng lúc đó chắc bà đã hối hận nên ném mình lên và được người khác cứu. Kể từ lúc đó, mình cứ nhìn thấy trên cao là choáng váng, không thể bay được. Cha mình... cha mình bởi vì thế mà cảm thấy bị sĩ nhục, nên đã đuổi mình ra khỏi Phi quốc, nhờ một người hầu đưa mình sang Bạo quốc, tránh xa tầm mắt của ông ta.

Sáu người còn lại nghe câu chuyện này mà cùng thờ dài. Không ngờ một Nguyễn Khánh Huyền hoạt bát ngày trước lại là một Lý Khánh Huyền có nhiều quá khứ khổ sở như vậy. Bây giờ có lẽ nàng đã coi họ là bạn thân, vì thế mới nói ra bí mật trong lòng này. Lý Khánh Huyền khóc xong thì gạt nước mắt, trên mặt lại nở ra nụ cười rạng rỡ:

- Nhưng không sao, qua lần này, mình đã hết sợ độ cao rồi. Nó không có gì nguy hiểm nếu mình biết sử dụng đôi cánh này. Hơn nữa, mình sống rất vui, có những người bạn thân như các bạn. Còn có một người mẹ hết lòng yêu thương mình nữa.

Mẹ ở trong lời của Lý Khánh Huyền chính là người hầu đã được phái theo nàng, cũng do tình cảm nhiều năm nên nàng nguyện ý gọi bà là mẹ để làm vui đi sự thiếu hụt tình thương trong lòng.

Lý Khánh Huyền kể xong thì đến lượt Phạm Đức Linh nhanh nhẩu kể câu chuyện của mình ra.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Động Cuối Cùng

Ba người Phạm Đức Linh đầu tiên đi vào trong Thủ Động, đó là một động đá, ở bên trên trần động treo những chiếc vòng, cho bọn họ bám vào đó để đi chuyển. Ở bên dưới là cả một bàn chông khổng lồ, rộng đến gần như vô cùng vô tận vậy.

Khoảng cách để di chuyển đến chỗ chìa khóa cũng rất xa, hơn nữa, những chiếc vòng treo trên trần được xếp theo hình zic zắc, làm quãng đường cách xa vô cùng, hơn nữa lại không có cách nào đi đường tắt cả.

Nếu muốn di chuyển đến nơi thì phải mất ít nhất là hai ngày, nhưng mà đó là tính toán nếu như bọn họ duy trì được thể lực và di chuyển liên tục. Với Trex, tộc một chủng tộc có đôi tay yếu như thế thì việc này trở nên cực kỳ khó khăn, thậm chí là bất khả thi.

Trương Hải cũng có thắc mắc, tại sao họ không dùng chân móc lên đó để di chuyển, nhận lại chỉ là nụ cười khỏ của Phạm Đình Phương.

- Cậu nghĩ chúng tôi không nghĩ đến hay sao? Nhưng bàn chông bên dưới gần như sát vào người, khi chúng tôi di chuyển bằng tay thì chân cũng phải co lên, nếu mà treo chân lên đó, chẳng lẽ lại phải co cả nửa người lên để tránh bị chông làm tổn thương hay sao? Nếu như thế thì chúng tôi cũng kiệt sức sớm mà thôi!

Trương Hải thăm gặt đầu, xem ra tình huống đúng là khó khăn cho họ, không biết họ vượt qua thế nào nữa. Nhưng nghe mấy người kể thêm một lúc thì hẳn cũng đã hiểu rõ hoàn toàn.

Trần Mạnh Thắng lúc đó đột nhiên nghĩ ra một cách, hẳn tỳ vào những cái vòng đó, sau đó cố gắng đào lên trên trần động. Ở trên trần này là đá vôi, độ rắn cũng không cao lắm nên việc này không làm khó được hắn. Tên này rất khéo léo đào một đường hầm ở trên trần động, giống như mấy cái hầm thông gió vậy, sau đó dẫn hai người Phạm Đức Linh lên.

Đào đường hầm thì tốc độ di chuyển chậm lại, nhưng do được đi đường thẳng nên cũng rút ngắn đi nhiều. Chỉ mất khoảng hơn bốn ngày mệt nhọc là họ đã đến nơi, thuận lợi vượt qua thủ động. Nghĩ lại, cách mà Trần Mạnh Thắng dùng cũng làm đôi tay bị thương không nhẹ, đó chẳng phải cũng là kiểu “đau tay” của thủ động hay sao?

Sau đó, họ cũng bị dẫn ra ngoài này, cũng lộ mọ như Trương Hải, sau đó bị kéo vào Bì Động.

Trong Bì Động có một trò chơi sinh tử, cũng giống như Tâm Động vậy.

Đó là trò hỏi đáp, phạt da, luật chơi cũng quái đản y như trò trong Tâm Động vậy.

Ba người được xếp thành hình tam giác, đỉnh hướng về nơi mà họ nhắm đến. Trong cái hệ thống ấy sẽ đưa ra câu hỏi để ba người trả lời. Người đứng ở trên đỉnh trả lời trước, nếu trả lời đúng, cả ba người được tiến lên, nếu trả lời sai, người đó bị chuyển sang cạnh, để cho người khác đứng lên đỉnh, tiếp tục trả lời. Tất nhiên, người trả lời sai sẽ bị trừng phạt, đó là đủ các loại hành hạ với da, như quất roi, cào, chém, thậm chí có cả hình phạt gần như lột da họ ra vậy, vô cùng đau đớn.

Trò chơi này cũng có hai hướng tiến, cũng có hai phần thưởng to nhỏ giống như trong Tâm Động vậy. Nhưng mà hướng quay lại, tức là hướng ngắn hơn cũng gần quá khả năng của họ rồi, vậy thì còn lựa chọn hướng tiến lên làm gì chứ? Vậy là họ chọn hướng quay lại, và đến một câu hỏi nhất định, bọn họ nhận được phần thưởng là hướng dẫn chi tiết về cách thoát ra khỏi nơi này hoàn toàn.

Nơi này không phải là một nơi bình thường, mà chính là một phong ấn, còn phong ấn cái gì thì trong đó không giải thích.

Ở trung tâm cái động mà họ đang ngồi có trần và sàn giống hai cánh cửa, cánh cửa ở trên trần thì là lối quay về, còn cánh cửa dưới sàn thì đúng với tên của nó “Triệt Địa”.

Bọn họ không biết bên dưới có cái gì, cũng không có hứng thú biết, bởi vì trong hướng dẫn đó thì phần thưởng khi chiến thắng hoàn toàn cả bảy động, giành được bảy miếng ngọc thánh thú thì mới mở được cánh cửa “Triệt Địa” đó.

Trương Hải bắt gác sờ sờ ngực mình, thầm nghĩ đến con giun đất ở trong không gian trừ vật, chẳng lẽ đó là “thánh thú” hay sao? Nhưng hắn vẫn chăm chú nghe Phạm Đức Linh kể tiếp.

Bây giờ họ muốn trở về, cánh cửa “Quy Trần” này mở ra dễ hơn nhiều so với “Triệt Địa”, vậy mà đã làm họ chật vật như thế rồi, nếu mà còn ham muốn “Triệt Địa” thì thực sự quá ngu xuẩn, không đúng với thực tế.

Lại nói tiếp, bảy chiếc chìa khóa dùng để thoát ra các động cũng là chìa khóa để mở “Quy Trần”, nhưng Nhân Động là một động rất đặc biệt, cần phải có đủ sáu chiếc chìa khóa còn lại mới mở được ra, vì thế mà bọn họ mới phải ngồi ở đây chờ hai người Trương Hải.

Quy tắc ở trong động này đã ghi rõ trong hướng dẫn đó, nếu trong Tâm Động kia có người đang tham gia, người khác không thể vào được, vì thế, họ thấy trong động đó vẫn không cho vào thì vẫn yên tâm hai người Trương Hải còn sống, không có nguy hiểm gì.

Còn chuyện ở trong Bì Động sau đó cũng là do Phạm Đức Linh mà ra, chỉ tại hắn thấy Phạm Đình Phương không trả lời được, sợ nặng bị tổn thương gì gì đó, vì thế mới đứng đằng sau nhắc câu trả lời. Nhưng mà trò chơi này đã nhận định họ ăn gian, phải chịu hình phạt kinh khủng nhất.

Lúc đó, không gian trở nên hỗn loạn, mọi quy tắc trò chơi cũng biến mất, giống như tạo cho họ cơ hội cuối cùng vậy. Ba người nhanh chóng lấy chìa khóa và chạy ra ngoài, nhưng sau đó lại bị cả một đàn quái thú lột da đuổi bắt. Trải qua nhiều gian khổ, bọn họ không những thoát ra mà còn giết được không ít quái thú, mang về làm thực phẩm.

Vậy là mọi chuyện đã rõ ràng, Trương Hải đưa mắt một cái, Dương Thanh Kỳ hiểu ý, ngoan ngoãn gật đầu lấy chiếc chìa khóa hình lục giác kia ra ngoài. Ánh mắt của mọi người đều hơi rục rịch, trong đó ẩn chứa sự kích động. Có chìa khóa này, con đường thoát hiểm của họ lại được tăng thêm một phần thành công.

Mấy người hội ý một chút rồi cùng gật đầu, Dương Thanh Kỳ tiến lên gắn chiếc chìa khóa đó lên trần, vậy là sáu chiếc chìa đã được lắp kín, chỉ còn lại một lỗ trống có hình tròn mà thôi.

Sau khi chiếc chìa khóa kia gắn lên trần thì phát ra một chút ánh sáng, khi ánh sáng tan đi hoàn toàn, bọn họ lại một lần nữa bị hút vào trong cánh cửa bảy sắc cuối cùng: Nhân Động.

Mọi người lại bị bắn ra khỏi cánh cửa, có xu hướng rơi phịch xuống đất, nhưng tất cả mọi người đều rất kinh nghiệm, xoay một vòng là hóa giải hoàn toàn, đáp xuống nhẹ nhàng như luyện khinh công vậy.

Trương Hải lúc này mới chú ý đến biến hóa của mọi người, ở chỗ này, Phạm Đình Phương đã đạt đến chủng tộc sơ cảnh, thậm chí còn sắp lên được chủng tộc trung cảnh, phải công nhận năng đúng là một thiên tài trong thiên tài, tiến bộ quá nhanh. Phạm Đức Linh cũng đã ổn định lại được tu vi, đạt đến biến thân trung cảnh, Trần Mạnh Thắng thì đi trước hắn một bước, đạt đến biến thân thượng cảnh rồi.

Còn Nguyễn Thu Hà chắc cũng đã biến thân, chỉ không biết năng biến thân thể nào thôi. Riêng Lý Khánh Huyền thì hắn không nhìn ra được, dường như nàng có thứ gì đó che giấu tu vi, như lúc trước vậy, có lẽ nàng cũng đã biến thân từ lâu rồi, chẳng qua giấu diếm mọi người mà thôi.

Trương Hải bây giờ thì lại không biết chiến lực của mình thế nào, trước khi tái sinh, thực lực của hắn đã ngang với chủng tộc sơ cảnh, sau khi tái sinh, hắn nhận thấy tam huyền khí ở trong người mình dồi dào lên nhiều, thậm chí ánh mắt cũng dễ dàng nhìn ra được tu vi của mọi người. Nhưng chưa chiến đấu thì hắn vẫn chưa biết khả năng của mình thật sự cao đến đâu.

Nhưng trong lòng Trương Hải thì mình còn khá xa mới đạt đến “mức độ hai”, đạt được đến mức độ hai tức là có thực lực ngang với tứ giác cảnh, theo đó, những kỹ năng ở trong Tam Huyền Điển Bí cũng chính thức được đưa ra sử dụng.

Lúc này, Trương Hải đang đưa mắt quan sát tình hình xung quanh Nhãn Động này.

Gọi là Nhãn Động nhưng hẳn chưa hề cảm thấy có gì là ảnh hưởng đến mắt cả, vẫn có thể nhìn khá rõ tình hình xung quanh.

Nếu nói cả sáu động trước đều là những không gian không có sức sống, trông cực kỳ quái dị và khó thích ứng thì nơi này đúng là một chốn bồng lai tiên cảnh.

Bọn họ đang đứng trong một sơn cốc, đứng bên một dòng suối trong xanh, thậm chí có thể nhìn tới đáy. Vài con cá xinh đẹp bơi bơi, thậm chí còn giương đôi mắt tò mò nhìn họ, sau đó chán rồi thì quấy đuôi đi mất.

Ở trên đỉnh đầu là một bầu trời trong xanh, mây trắng trôi lững lờ, thậm chí còn có vài tiếng chim hót vui tai mà ngày thường họ rất ít được thưởng thức.

Xung quanh đó là bốn ngọn núi khá cao, Trương Hải nheo mắt nhìn thật kỹ, trong đó có một ngọn núi bao phủ màu hồng, một ngọn núi mang màu đỏ rực rỡ, một ngọn núi xanh xanh nhưng vô cùng hiu hắt, còn một ngọn núi thì trắng xóa, nhìn tịch mịch vô cùng.

Khẽ cảm chiếc dây chuyền lên, thần thức của Trương Hải được tăng cường lên nhiều lần, nhưng hẳn vẫn không nhìn thấu được những ngọn núi đó, chỉ lơ mơ thấy bốn luồng ánh sáng le lói ở trên đỉnh núi mà thôi. Lúc này, Dương Thanh Kỳ chợt thốt lên một tiếng, mọi người đều nhìn lại nàng thì thấy Dương Thanh Kỳ đang nhanh chóng đi về một phía, Trương Hải là người đi theo nàng nhanh nhất, và hẳn nhanh chóng hiểu ra đó là điều gì.

Đó là một phiến đá được đặt im trên mặt đất, ở trên đó khắc bốn mũi tên, chỉ về phía bốn ngọn núi, trên đó có ghi bốn chữ rõ ràng: “Xuân, Hạ, Thu, Đông”. Đồng thời, trên mỗi mũi tên còn có một hình khắc mang hình dẻ quạt, hay nói đúng hơn là một phần tư hình tròn.

Trương Hải miễn cảm nhận ra, bốn dẻ quạt ấy hợp lại chính là hình tròn, có lẽ chính là chiếc chìa khóa mà họ cần. Nghĩ tới bốn luồng sáng le lói trên đỉnh núi, Trương Hải càng chắc chắn hơn về điều đó.

Hắn nói ra suy đoán của mình, mọi người cùng đồng ý, gật đầu, nhưng vẫn để lại bắt đầu nảy sinh.

Trên đó đã ghi rõ, bốn mảnh ghép khi lấy xuống phải được ghép lại với nhau trong vòng một ngày, nếu không năng lượng sẽ bị xả ra ngoài, mất đi tác dụng.

Nếu cả nhóm đi cùng nhau, lên từng núi một thì cực kỳ không ổn, lấy được một mảnh xong không biết bao giờ mới lấy được những mảnh còn lại.

Cách tốt nhất là chia ra, nhưng ở đây có bảy người, chia ra bốn nhóm thì chắc chắn sẽ có một người phải đi lẻ.

Trương Hải nghĩ nghĩ một chút, sau đó hít sâu một hơi nói:

- Thôi được rồi, ở đây tôi và Kỳ coi như đã đến mười sáu tuổi, thực lực có lẽ cũng là cao nhất, vậy thì để tôi đi một mình, Kỳ sẽ đi cùng với Nguyễn Thu Hà.

Dương Thanh Kỳ hơi nhú mày nói:

- Anh...

- Em không cần lo lắng, tin vào anh đi! Để em đi một mình, anh chẳng yên lòng chút nào cả! Được rồi, hai người đã phối hợp rất tốt trong việc xử lý cây quả, vậy thì đi núi Xuân đi. Trên đó xem ra rất nhiều cây cối đấy.

Trương Hải nói thế thì Dương Thanh Kỳ cũng không nói gì nữa, nàng nghĩ cũng đúng, hai lần vượt qua trước nếu không có Trương Hải thì nàng đã thất bại rồi, hơn nữa, trong Tâm Động, hình như chính tại vì nàng mà hắn suýt nữa mất mạng, nghĩ lại cũng thật là xấu hổ... Trương Hải thấy nàng không phản đối nữa thì nói tiếp:

- Đình Phương...

- Tôi đi với Lý Khánh Huyền!

Phạm Đình Phương lạnh lùng nói, nàng không thích bị người khác phân chia, hơn nữa nàng cũng không thích cách làm việc bộp chộp của hai tên kia, ở trong Bì Động nàng chịu đủ rồi. Sau khi tự chủ trương, Phạm Đình Phương dắt tay Lý Khánh Huyền đi thẳng về phía núi Đông, xem ra nhiệt độ lạnh lẽo thế này đúng là rất thích hợp với nàng.

Còn lại hai thằng Trần Mạnh Thắng và Phạm Đức Linh thì đi về núi Hạ, ở đó tràn ngập lửa nóng, có lẽ thằng Phạm Đức Linh này sẽ ứng phó được.

Còn Trương Hải cũng bắt đầu nhìn về phía Phạm Đình Phương kia một chút, sau đó xoay người đi lên núi Thu! Ngọn núi tràn ngập màu xanh dập dờn.

Không biết bốn ngọn núi này thì liên quan gì đến "nhãn" đây? Cái động này lẽ ra phải gọi là Tứ Quý Động mới đúng! Trương Hải thầm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Cuồng Phong

Đứng từ bên dưới nhìn lên, núi thu dường như không có cây cối gì nhiều, chỉ có những đồng cỏ hiu hắt, kèm với đó là một vài cây cao héo úa, vẫn còn những chiếc lá vàng lay lắt trên cành cây.

Khí hậu ở không gian long gió, hay nói cho chính xác là ở Bạo quốc, khí hậu nơi đây không phân biệt ranh rọt giữa bốn mùa. Theo kiến thức mà Trương Hải còn nhớ thì vào thời gian hàng chục triệu năm trước, thế giới này chỉ tràn ngập hơi lạnh và băng giá, đến sau này, khí hậu biến đổi nhiều lần và dần áp áp lên, mới phân ra được hai mùa nóng và lạnh như thời điểm mà Trương Hải đang sống.

Có thể nói, xuân hạ thu đông, bốn mùa này chỉ là thứ trong truyền thuyết, nó chỉ thực sự tồn tại ở chốn thần tiên, tồn tại trong tưởng tượng của mọi người mà thôi. Chứ thực sự người thường không mấy ai có duyên được hưởng thụ thứ khí hậu ấy cả. Mấy người Trương Hải sở dĩ đi không ngạc nhiên khi nhìn thấy bốn chữ xuân hạ thu đông ấy là do trong động này đã quá kỳ lạ rồi, thêm vài thứ trong truyền thuyết vào cũng đâu có sao đâu.

Trương Hải cất từng bước lên trên núi Thu, trong này có ghi là Nhân Động, xem ra phải chú ý bảo vệ đôi mắt, mấy động trước đã chịu hành hạ đủ rồi, đôi mắt lại là thứ cực kỳ yếu ớt trên cơ thể người, nếu dễ tổn thương thì có khi thành di chứng vĩnh viễn.

Ngon núi này không phải là quá dốc, ít ra cũng không có những vách núi dựng đứng, chỉ cần đi bộ dần dần là cũng có thể tới nơi. Nhưng sự hùng vĩ của nó làm Trương Hải phải choáng váng, ngọn núi này ít nhất cũng phải cao đến hơn bốn ngàn mét, nhưng điều kỳ lạ ở chỗ là trên đỉnh của nó không hề có một chút tuyết trắng nào, dường như là từ chân núi tới đỉnh núi, khí hậu không hề thay đổi vậy.

Hắn đã đi được nửa giờ, nhưng vẫn chưa thấy có dấu hiệu gì bất thường cả, điều đó chẳng những không làm cho Trương Hải an tâm mà còn làm cho hắn càng thêm cảnh giác. Làm gì có chuyện hời hợt dễ dàng như thế? Có thể sẽ có thử thách dễ như vậy nhưng chắc chắn nó sẽ không xuất hiện ở nơi quái đản này!

Quả nhiên, Trương Hải vừa tiến thêm một bước nữa thì dị biến xảy ra.

Chỉ bước thêm một bước, đột nhiên trên bầu trời tối sầm lại, Trương Hải nhìn xung quanh, nhưng dường như tất cả ba ngọn núi kia đã biến mất từ lúc nào. Trong sự bao la bất tận của trời đất, chỉ còn một mình hắn đang đứng trên bãi cỏ của ngọn núi này mà thôi.

Tiếng gió rít gào vang lên! Không có mưa... chỉ có từng cơn gió mát lạnh tạt vào người hắn. Nhưng cơn gió này không làm cho Trương Hải cảm thấy buốt giá, nhưng lại cho hắn cái cảm giác cắt da cắt thịt. Là “cắt da cắt thịt” theo nghĩa đen, từng cơn gió này không hiểu sao lại cực kỳ sắc bén, thỉnh thoảng rít qua lưng Trương Hải làm cho hắn có cảm giác lạnh sống lưng vậy.

Gió cũng thổi tung từng chiếc lá vàng héo úa rơi rụng trên núi, làm chúng cuốn vào nhau phát phới trong cơn cuồng phong. Ánh mắt của Trương Hải co rút lại, bởi vì cơn cuồng phong này đã che lấp hoàn toàn tầm nhìn của hắn, bây giờ, hắn cảm thấy mình cũng chẳng khác gì những chiếc lá kia, trời ơi, phiêu du bên trong cơn cuồng phong này vậy.

Không những thế, mặc dù Trương Hải đã híp mắt lại nhưng cơn gió kia còn mang theo bụi đất, mạnh mẽ tạt vào mắt hắn làm Trương Hải không thể không nhắm chặt mắt lại. Thân hình hắn lắc lư, cố gắng tiến từng bước lên phía trước trong cơn giông tố. Mặc dù Trương Hải không nhìn thấy phương hướng, nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận độ dốc ở dưới chân, xác định phương hướng cho bản thân mình.

Cơn gió này cực kỳ bất ổn, lúc thổi ngược, lúc thổi xuôi, không hề có một quy tắc nào. Lúc nó thổi ngược, Trương Hải có lần suýt nữa trượt chân lăn xuống núi, khi nó thổi xuôi, hắn phải chặt vật chống đỡ để không ngã nhào về phía trước.

Dần dần, Trương Hải cũng đã ngộ ra cách ứng phó. Tâm thần của hắn tập trung đến cực độ, khi mà gió thổi ngược, hắn ngửa người ra sau rồi nằm hẳn xuống đất, tránh đi cơn cuồng phong phía trước. Khi gió thổi xuôi, hắn thuận theo gió mà làm mình tiến lên phía trước nhanh chóng.

Đây là Nhân Động, bây giờ Trương Hải mới hiểu được ý nghĩa của cái tên đó. Không phải là làm tổn thương tới con mắt, mà là làm cho người ta có mắt mà không thể dùng, lạc lối trong không gian. Trong thâm tâm Trương Hải thầm lo lắng, người mà hắn nghĩ đến đầu tiên là Dương Thanh Kỳ, hắn thực sự lo, không biết nàng có bị trở ngại gì quá sức hay không?

Lúc này, trong trái tim Trương Hải chợt tuôn ra một dòng ấm áp, giống như đang an ủi hắn vậy. Hắn cảm thấy giống như bàn tay ôn nhu của Dương Thanh Kỳ đang vuốt ve hắn, làm cho tâm tình của hắn trở lại với bình an. Hắn biết, hai người có một sự tâm linh tương thông cực cao, mặc dù bị cách trở nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được sự lo lắng của hắn, nhẹ nhàng an ủi hắn thông qua mối liên kết này. Trương Hải thở phào, ít nhất, hắn cũng biết là nàng còn an toàn.

Còn mấy người kia không biết có sao không nữa? Mặc dù đã hơi yên lòng về Dương Thanh Kỳ nhưng Trương Hải cũng không thể hoàn toàn không bận tâm về những người khác. Không chỉ là vì sự thành bại của mỗi người sẽ ảnh hưởng đến cả nhóm, mà còn vì tình bạn mà mấy người dành cho nhau nữa.

Một cơn gió mạnh mẽ đẩy cho Trương Hải loạng choạng lui về sau vài bước! Lúc này hắn mới cười khổ, chính bản thân mình cũng còn đang vương vãi ở đây, sao lại còn có tâm tình đi lo cho người khác chứ? Phải nghĩ cách vượt qua chỗ này cái đã.

Làn gió chung quanh vẫn cứ mạnh mẽ như vậy, không cho Trương Hải một chút tầm nhìn nào. Trời thì tối đen, bụi cát thì bay tán loạn trong gió, nhưng cái cây nghiêng ngả giống như sắp đổ, nhiều lúc làm cho Trương Hải phải kinh hoàng tránh né khi nghe thấy những âm thanh rắc rắc ghê rợn.

Hắn cũng đã thử thần thức của dây chuyền, quả nhiên, hắn có thể nhìn một chút, nhưng cũng chỉ vờn vờn là “một chút” mà thôi. Trong làn bụi này, tầm nhìn của hắn có thể xa được khoảng năm mét xung quanh, đó cũng đã tốt lắm rồi. Hơn nữa, Trương Hải cũng không dám nhìn quá lâu, bởi vì như thế sẽ làm tinh thần lực của hắn hao sạch, đến lúc đó nằm vật ra đây thì ai chịu trách nhiệm chứ?

Trương Hải nghĩ thế nên chỉ dám dùng một hai giây, sau đó ngừng lại ngay. Trong hai giây đó, hắn cũng đã kịp nhìn tình huống xung quanh một chút, xác định được hướng tiến lên cho mình. Trong đầu hắn không ngừng suy tưởng về tình cảnh xung quanh, khả năng phác thảo cảnh vật ở trong đầu hắn bây giờ đã thành thạo, trong vòng năm trọng này, từng cảnh cây, ngọn cỏ đều bị hắn nắm chắc trong bàn tay mình.

Trương Hải cứ thế tiến lên, thỉnh thoảng lại sử dụng dây chuyền một chút để xác định tình huống. Dần dần, hắn lại cảm thấy thích ứng với hoàn cảnh này, không thấy quá khó chịu nữa.

Nhưng mà Trương Hải đi mãi, đi mãi vẫn không đến được đỉnh. Hắn đã đi rất lâu, nhưng cái cảm giác dưới chân và cả tầm nhìn làm cho hắn cảm thấy mình vẫn đang ở lưng chừng núi vậy, còn rất xa mới có thể đạt được đến đích.

Cảm giác kỳ quái trong lòng ngày càng mạnh, Trương Hải cảm thấy giống như mình đang bị trêu đùa vậy, hắn không thể tù mù như thế này nữa. Trương Hải chịu đựng sự hao tổn mạnh mẽ khi dùng thần thức, hắn tập trung toàn bộ tinh thần lực của mình vào chiếc dây chuyền, chỉ thấy ánh sáng ba màu rực rỡ đã bắt đầu phát ra, ánh sáng ấy dường như có năng lượng, phá bỏ sự tăm tối của không gian này, mở ra một con đường sáng cho Trương Hải.

Lông mày của Trương Hải nhíu lại, hắn đã nhìn rõ con đường trước mặt, đó cơ bản không phải là đường lên núi, mà là một con đường “vòng quanh” núi. Hắn vẫn có cảm giác như đang treo lên cao, nhưng đó chỉ là một sự xảo diệu khi lợi dụng sự độ dốc của núi mà thôi.

Rất rõ ràng, ở đây cũng đã được thiết lập những pháp tắc nhất định, Nhân Động, tức là làm cho người ta không thể nhìn được đường đi phía trước, làm cho người ta lạc lối giữa ngọn núi này.

“Rắc!” Một âm thanh giòn tan vang lên, nếu là lúc trước, hắn chỉ nghĩ là mình đã giẫm vào một cành khô, nhưng bây giờ, khi mà không gian chung quanh đang hiện lộ rõ mồn một trong mắt, Trương Hải chợt kinh hãi về những gì nằm trên mặt đất này.

Là xương!

Có xương người, có xương khủng long, chắc đều là chấn tinh mới vào được đến đây! Nhưng tất cả đều đã là những khúc xương mục nát, rời rạc. Từng ngọn gió đang thổi bay những khúc xương đó đi, làm tán loạn một nơi. Những kẻ đã chết đó thật sự rất thảm, đến xương cốt cũng không còn nguyên vẹn nữa.

Chung quanh cũng không nhiều xương lắm, chỉ có vài khúc, số còn lại có lẽ đã bị tiêu tán trong cái sự hỗn loạn của cuồng phong này rồi.

Chợt, ánh mắt của Trương Hải nhìn vào một cái hang ở lưng chừng núi, đó là một cái động rất kỳ lạ, nếu nhìn kỹ thì có thể thấy, cửa hang có hình dạng của miệng một con mãnh thú. Điều làm Trương Hải kinh hãi, đó là... đầu một con hổ!

Là một con hổ rõ ràng, là con hổ ở trong mộng giới, trong kiếp này hắn chưa nhìn thấy con vật như thế bao giờ.

Trương Hải do dự một chút, cuối cùng tiến về phía cái háng ấy! Tinh thần lực của hắn không còn nhiều, nếu cứ cố cầm cự thế này thì cũng sớm trở thành một trong những bộ xương ở nơi này mà thôi.

Mất một thời gian ngắn, Trương Hải đã đi được đến đó. Tinh thần của hắn lúc này cũng mệt mỏi lắm rồi, ngồi thờ dốc một chút, lại tĩnh tâm để phục hồi tinh thần. Sau đó hắn mới bắt đầu đánh giá tình hình chung quanh.

Cái hang này không chịu ảnh hưởng nhiều của cuồng phong bên ngoài, nếu nhìn kỹ thì có thể thấy bụi đất xương cốt lá cây các thứ đang cuộn cuộn ngoài kia, thỉnh thoảng mới có một số thứ tạt vào trong này. Nhưng mà Trương Hải đang ngồi sâu trong hang nhưng không bị ảnh hưởng gì.

Trong này cũng không có nhiều ánh sáng, nhưng thần thức của Trương Hải đã vận dụng được bình thường, vẫn có thể quan sát tình hình chung quanh được.

Trong này... đầy xác khô! Một vài bộ xác không hề phân hủy mà khô quắt lại, trông như là thầy ma vậy, còn một vài bộ đã biến thành xương trắng, mục nát không kém gì bên ngoài hang cả.

Trương Hải hít sâu một hơi cho bản thân bình tĩnh lại, trong này... nhiều xác khô quá! Nhưng mà... tại sao mấy động trước không thấy? Hay là những động trước cũng có nhưng đã bị tiêu hủy theo thời gian rồi?

Trương Hải còn đang nghĩ miên man thì một số thứ đã làm cho mắt hắn sáng ngời.

Y phục trên mấy cái xác này vẫn còn khá hoàn chỉnh, theo hắn thì là loại trang phục khá sang quý, chứng tỏ những kẻ này cũng có chút địa vị, liệu có không gian trữ vật hay không?

Trương Hải tìm không gian trữ vật trên người những cái xác này một chút nhưng không thấy, sau đó cất bước đi vào bên trong. Hắn nghĩ nếu như có không gian trữ vật thì cũng bị kẻ khác vơ hết rồi, chỉ là... có khi kẻ vơ vét đó cũng táng thân bên trong, chẳng phải tất cả là của hắn hay sao?

Trương Hải vì kích động mà quên mất, nếu những kẻ kia có thể chết, chẳng lẽ hắn lại dễ dàng mà sống như thế hay sao? Nếu có Dương Thanh Kỳ ở đây

thì nàng đã nhéo tai hấn chửi cho một trận vì cái tội thấy tiền là quên cả mạng, đúng là đồ đầu đất!

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Lưu Tinh Tuần Hoàn

Trương Hải cẩn thận bước từng bước vào bên trong, càng đi vào trong thì xác người càng nhiều, dọc đường, hấn đã nhìn thấy vài chục cái xác rồi. Hơn nữa, càng đi vào trong thì những cái xác này càng tươi mới, giống như chưa phân hủy được bao lâu. Nhưng, Trương Hải thì đoán rằng đó là do thực lực những người này tăng dần, thân xác cũng đã của giác tinh huyết mạch nên khó phân hủy hơn một chút.

Quần áo trên người họ cũng dần trở nên hoàn chỉnh hơn, lại rất sang quý, Trương Hải nhìn nhìn lại bộ đồ bé tí tẹo trên người mình, do dự một chút, sau đó rồi quyết định:

- Bác giai à, bác sống không chết thiên, thương cho con đây đến quần áo cũng không có mà mặc, bác nhường cho con đi nha...

Cái xác kia vẫn đang có một nụ cười trên mặt, giống như đang đắc ý thì bị giết vậy, Trương Hải cũng nhe răng ra cười cười, cực kỳ vô sỉ nói tiếp:

- Bác giai cười tươi như vậy là đồng ý với con rồi đúng không? Cảm ơn bác, cảm ơn bác nhé! - Sau đó, Trương Hải chẳng có tí ngại ngùng đồ người chết hay người sống, lột bộ đồ của người kia xuống rồi mặc vào. Vóc người của hấn bây giờ cũng gọi là vừa tầm, mặc bộ đồ đó khá vừa, sau đó, Trương Hải hải lòng đi tiếp vào bên trong.

Cái xác kia vẫn ở lại cười cười rất sung sướng, nhưng nếu mà hấn sống lại được thì có khi phải đuổi Trương Hải đến cùng trời cuối nước vì cái tội... khinh nhờn tiền bối.

Những cái xác này giống như là chém giết nhau mà chết vậy, hơn nữa... hình như là chết cùng một thời điểm. Phải chăng... bên trong đó có cái gì? Theo những lời Phạm Đức Linh nói, phải có sáu chiếc chìa khóa Thủ - Cước - Mộng - Tâm - Phế - Bi thì mới có thể đi vào trong Nhân Động. Vậy là... những người này đã cùng nhau kiểm sáu chiếc chìa khóa kia... nhưng tại sao họ lại chém giết ở nơi này chứ?

Đi vào bên trong một chút nữa, con đường trong hang dường như đã hẹp lại đôi chút, cuối cùng hình thành một lối đi thấp và nhỏ, nhìn qua thì chỉ đủ cho hai người đi qua mà thôi. Kỳ lạ ở chỗ, trong con đường nhỏ hẹp đó không có một cái xác nào, cực kỳ trống trải. Từ bên trong đó có vẻ có một nguồn áp lực lớn vô cùng, Trương Hải cũng do dự xem có nên tiến vào bên trong hay không nữa đây.

Nhưng nhìn tình hình xung quanh, lại nghĩ đến tình cảnh mù mịt trên núi Thu, Trương Hải nhất thời chẳng có cách nào để lên đỉnh núi cả, bây giờ, con đường duy nhất để đi đối với hấn chính là con đường trước mặt. Huống chi, Trương Hải còn có sự tò mò mạnh mẽ với nơi này nữa.

Cẩn thận bước vào trong, Trương Hải chợt thấy tâm tình mình nặng nề thêm đôi chút, trong cái động này tràn ngập sự bí hiểm, nếu thực sự có một con đường khác để đi thì Trương Hải đã không ngần ngại mà quay lại, nhưng thực sự ở đây không hề có một con đường nào khác.

Cuối con đường phát ra ánh sáng sắc sỡ, cũng có vẻ diễm lệ, nhưng Trương Hải thì lại nghĩ khác, nhưng gì diễm lệ thì thường hay có độc, chẳng may đó là một miếng tử địa thì làm sao.

Cuối con đường đó có một tấm rèm, tấm rèm có vẻ mỏng manh, nhưng trên đó lại khảm đầy bảo thạch trân quý, ánh mắt Trương Hải lóe lên, tiện tay thu sạch cả đồng ngọc đó lại, sau đó vén rèm bước vào.

Trương Hải vừa mới bước vào bên trong, còn chưa kịp quan sát kỹ tình hình xung quanh thì một âm thanh “rầm!” thật trầm muộn đã vang lên sau lưng hấn. Trương Hải quay lại thì thấy tấm rèm kia đã được thay đổi bằng một cánh cổng đá to đứng, hấn giật mình, quay lại thử đẩy đẩy mấy cái vào cánh cửa đá đó, phát hiện ra dù mình có dồn hết sức cũng không thể làm cho nó di chuyển dù chỉ một chút.

Trương Hải tạm thời không suy nghĩ đến thứ đó nữa, hấn bắt đầu đưa mắt chú ý đến tình hình xung quanh. Nhưng hấn không biết, mình vừa quay mặt lại thì trên cánh cửa kia đã bắt đầu phát ra chút màu đỏ nhạt, có vẻ vô cùng huyền bí.

Trong này có vẻ là một gian hang động khác, có vẻ nhỏ hẹp hơn gian ở bên kia con đường. Ánh sáng bên trong này cũng không hề đầy đủ gì, bên trong đó cũng chỉ vài điểm sáng làm cho Trương Hải chú ý mà thôi. Trương Hải cẩn thận đi về phía một luồng sáng, mặt đất thật bằng phẳng, cả con đường làm hấn không hề thấy chút nguy hiểm nào, giống như đây chỉ là một hang động bình thường vậy.

Đến bên luồng sáng kia, Trương Hải vừa nhìn kỹ lại thì tâm tình chợt trở nên vô cùng kích động.

Đó là cả một đám nhãn, vòng tay, túi, ví... quan trọng... đó đều là không gian trữ vật, đúng là thứ mà hấn tìm từ bên ngoài. Chỗ này cũng phải có đến hơn hai mươi thứ như thế, chưa kể những đồ vật ở bên trong, chỉ riêng giá trị của chính không gian trữ vật cũng đủ để làm cho một tên nông dân trở thành tỷ phú rồi.

Bàn tay nhanh chóng đưa tới để chụp lấy những thứ kia, nhưng còn chưa kịp chạm vào thì đã khựng lại, sắc mặt của Trương Hải trở nên cứng đờ, rồi

dần dần nhận nhớ lại.

Hắn chợt cảm thấy áp lực xung quanh thân thể tăng lên gấp trăm ngàn lần, cảm giác giống như mình đang ở dưới đáy biển vậy. Xương cốt, nội tạng bị đè ép đến cực hạn, hắn cảm thấy vô cùng khó thở, nhịp tim cũng trầm xuống. Trương Hải cố gắng duy trì sự tỉnh táo, tọa thần thức ra quan sát một chút.

Sắc mặt của Trương Hải cực kỳ khó coi, ở trong mắt hắn, những nguyên tố thiên địa trong không gian này chợt trở nên dày đặc, giống như có một nguồn cung cấp nào đó vô cùng vô tận cứ bơm nguyên tố vào trong cái hang động này vậy, làm cho áp suất không khí tăng lên cả trăm ngàn lần, đè nén cho hắn thở không nổi.

Trương Hải kinh hãi, mặc dù hắn biết chuyện này vô cùng nguy hiểm, nhưng tâm tính của hắn cũng có vẻ vô cùng kích động, nguyên tố ở đây bị đè ép, dày đặc hơn thế giới bên ngoài, đây là một điều kiện rất tốt để tu luyện “tu thân thiên” ở trong Tam Huyền Điển Bí.

Không do dự gì nữa, Trương Hải nhanh chóng vận Tam Huyền Điển Bí, những cơ quan trong cơ thể hắn chợt trở nên nóng rực, điên cuồng hấp thu những nguyên tố dày đặc trong không gian kia vào bên trong, làm “thân” của hắn trở nên mạnh mẽ nhanh chóng, chiếc dây chuyền trước cổ cũng bắt đầu phát sáng, màu đỏ của thân bắt đầu lan rộng, đè ép hai màu còn lại xuống.

Trương Hải cũng nhanh chóng sử dụng “khí” để tăng cường thể lực cho “thân”, giúp cho khả năng chịu đựng của mình tăng mạnh, có thể chịu đựng áp lực kia tốt hơn, nhưng nếu thời gian trôi qua mà cứ như thế này thì khí của hắn cũng sớm cạn kiệt.

Nhưng Trương Hải vừa vận khí một cái thì chợt cảm thấy trong không gian nổi lên một cảm giác kỳ dị, những nguyên tố hỗn độn trong không gian chợt cuốn vào nhau, xảy ra phản ứng ở một vài chỗ, từ đó hình thành những nguồn năng lượng cực kì bá đạo.

Sắc mặt Trương Hải trở nên khó coi, năng lượng chính là cơ sở của “khí”, nhưng bình thường, người ta chỉ có thể hấp thu năng lượng đã lắng đọng, còn thứ năng lượng mới sinh ra này thường cực kỳ bất kham, nếu liều lĩnh sử dụng thì có thể làm cho kinh mạch nát nát. Nhưng tình hình thế này, nếu hắn không hấp thu thì năng lượng đó sẽ thực sự làm tổn hại cho hắn.

Cần răng một cái, Trương Hải quyết định mở rộng lỗ chân lông ra hấp thu những nguồn năng lượng kia vào trong cơ thể. Vừa mới hút xong, Trương Hải đã cảm thấy kinh mạch của mình trương phồng lên, giống như sắp nứt ra vậy. Nhưng rất may, hồn lực ở trong thân thể hắn có thể trợ giúp cho tu luyện khí, nhanh chóng vận hồn lực lên, làm cho hồn lực tràn trong cơ thể, cố định kinh mạch lại, sự trương phồng kia nhanh chóng bị hạn chế, làm Trương Hải được thở phào một lần nữa.

Nhưng còn chưa thoải mái được bao lâu, sắc mặt của hắn lại tái nhợt lại, bởi vì, những phản ứng kia sinh ra điện năng, không dừng lại ở đó, chúng đã bắt đầu phát sinh dao động cường liệt, tạo thành một dòng điện từ trường khuếch tán trong không gian. Bắt đầu di chuyển với tốc độ kinh khủng, thậm chí, điện năng còn xuyên qua thân thể của Trương Hải, oanh tạc linh hồn hắn.

Bão từ?

Khốn kiếp, không ngờ Nguyên Tố - Linh Khí - Điện Từ lại liên hệ với nhau như thế này! Phát sinh liên tục như thế, nếu như vào người một ai khác thì đã đủ làm cho họ chết lên chết xuống cả trăm ngàn lần rồi.

Nhưng may mắn, Trương Hải là một ngoại lệ.

Hắn tu luyện Tam Huyền Điển Bí.

Một công pháp dùng cả thân - hồn - khí để hỗ trợ tu luyện cùng một lúc, làm cho tu vi bản thân tăng nhanh hơn người khác gấp bội.

Khí có thể chảy trong kinh mạch, xạ ra bên ngoài, bảo vệ thân thể, xương cốt, nội tạng.

Hồn có thể tràn trong cơ thể, bảo vệ kinh mạch, làm cho kinh mạch vững chắc, làm tăng độ an toàn khi tu khí.

Thân thể vốn đã là một vỏ bọc tốt nhất để bảo vệ linh hồn, hơn nữa, khi mà linh hồn bị dao động, gặp nguy hiểm, não bộ có thể phát ra dao động điện từ, tăng cường khả năng duy trì của linh hồn lên gấp bội.

Đây vốn là một vòng tuần hoàn, cũng là phương pháp cao minh nhất để tu luyện, người tu luyện Tam Huyền Điển Bí thường chỉ tu luyện một thứ, sau đó dùng một thứ khác để hỗ trợ, đến khi năng lượng hỗ trợ dùng hết thì sẽ dừng lại.

Nhưng trạng thái lúc này có thể nói là cực kỳ đặc biệt, cũng cực kỳ hi hữu, tu luyện cả ba trong cùng một thời điểm, cả ba năng lượng còn chưa kịp tiêu hao bao nhiêu thì đã được tăng cường lại, năng lượng cứ như thế mà giống như vô cùng vô tận, trạng thái tu luyện này nhanh gấp lúc bình thường cả trăm lần, hơn nữa còn có thể kéo dài đến vô hạn.

Trạng thái này gọi là Lưu Tinh Tuần Hoàn.

Trương Hải không biết rằng lúc này mình đang trong nguy hiểm, nhưng cũng đã rơi vào một kỳ ngộ hiếm có, sức mạnh của hắn đang tăng lên còn nhanh hơn gió.

Trạng thái này tuy nói là vô cùng vô tận, không bao giờ chấm dứt nhưng cũng chỉ là trên lý thuyết mà thôi. Cơ thể con người không thể tăng cường quá nhiều trong một lúc, giống như một người trong một bữa mà ăn uống gấp mười lần ngày thường thì họ có chịu nổi hay không?

Đáp án là không, tu luyện cũng giống như thế, bây giờ nếu Trương Hải tham lam tu luyện quá mức, thì hẳn chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm lớn, thậm chí là bạo thể mà chết.

Nhưng việc tu luyện trong bao lâu này không phải là do hắn quyết định, nếu bây giờ hắn dừng tu luyện, thoát khỏi cái chết vì năng lượng quá nhiều thì cũng sẽ phải chết trong sự đè ép cuồng bạo của đủ loại năng lượng như bây giờ.

Là kỳ ngộ, hay là tử lộ đây? Trương Hải không biết, ai mà biết được chứ!

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Tiên Tử?

Trương Hải hấp thu làm cho những áp lực kinh khủng trong cái động này giảm đi, nhưng mà chúng vẫn rất cuồng bạo, chỉ cần Trương Hải thả lỏng tu luyện một chút là có thể hồn phi phách tán ngay.

Ở nơi sâu trong hang động này, có một bông hoa sen mỹ lệ đang tỏa ra đôi chút lấp lánh trong không gian tối tăm này.

Đó cũng là một trong những chỗ Trương Hải định tìm hiểu, nhưng còn chưa kịp chạy tới thì đã bị vướng vào trong dòng áp lực này rồi.

Bông hoa sen ấy không phải là một thứ trên thân thực vật, mà đó là một tác phẩm điêu khắc bằng băng, hay nói cho đúng thì là một khối băng trong suốt có hình hoa sen. Bông hoa cũng không phải nhỏ bé gì mà to y như mấy bông hoa cổ đại sâu bên trong rừng vậy, cả thân hoa ít nhất cũng phải cao đến gần ba mét, chiếm diện tích tới cả năm sáu mét.

Kỳ lạ ở chỗ, bông hoa tuy bằng băng nhưng cũng phát ra một hương thơm nhàn nhạt, rất quyến rũ, ngửi vào làm cho người ta thấy thanh tĩnh, say đắm. Một hương thơm dịu dàng nhưng lại có thể át đi mọi mùi hôi tanh của bùn lầy. Đó chính là đặc điểm của loài sen: gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Nhìn kỹ lại, người ta có thể thấy, bên trong bông sen ấy đang cầm giữ một bóng người, là một cô gái trẻ, vô cùng xinh đẹp.

Nàng nhìn qua mái chòm khoảng trên dưới hai mươi, một đôi lông mày rủ xuống như cảnh liễu mềm yếu, mái tóc dài đến ngang lưng thả xõa xuống đằng sau, đôi má nàng vẫn còn khá hồng hào, giống như không chịu tí ảnh hưởng nào của băng giá vậy.

Cô gái say ngủ nhưng đôi lông mày vẫn hơi nhíu lại, dường như đang cực kỳ khó chịu, cho đến khi Trương Hải hấp thu bớt một phần năng lượng ở trong động này, đôi lông mày xinh đẹp ấy mới dần dần ra.

Thời gian trôi qua, Trương Hải càng ngày càng thấy không ổn, năng lượng trong người hắn đã bành trướng đến cực hạn, nếu cứ tiếp tục thế này thì thân thể và cả linh hồn hắn sẽ nổ tung thành cát bụi, từ nay không tồn tại trên cõi đời này nữa.

Lúc này, cô gái bên trong bông băng liên kìa chợt mở mắt ra, trong đôi mắt ấy chứa đầy sự tĩnh lặng, lạnh đạm, một đôi mắt trong suốt như nước hồ thu. Mặc dù đôi mắt ấy không có nhiều tình cảm, nhưng nếu đàn ông nhìn vào đó, có lẽ cũng sẽ bị hấp hồn phách từ lúc nào không hay.

Đôi mắt cô gái hơi nghi hoặc, nhưng nhiều hơn lại là sự vui mừng, kinh ngạc. Đôi tai nàng, bàn tay nàng dường như cũng hơi rục rịch, giống như đang cảm nhận sự biến đổi nào đó trong không gian vậy.

Đôi mắt nàng hơi nhắm lại, như là đang tập trung tinh thần, khi mở ra thì đôi mắt đã tràn đầy sự quyết đoán.

Bông băng liên kìa dần dần tan chảy từ bên ngoài, lại xuất hiện từng vết rạn nứt từ bên trong, những âm thanh rắc rắc phát ra càng ngày càng nhiều, bông băng liên cũng sắp tiêu tan rồi.

Àm!

Âm thanh không lớn lắm, cô gái phá tung bông hoa sen vẫn bao bọc mình từ trước tới nay, thân hình mềm mại của nàng đáp xuống đất. Nhưng cô gái không có thời gian xem lại bản thân sau khi thoát ra khỏi khối băng kia, nàng nhanh chóng dồn tất cả sức lực vào chân, tiến từng bước lên phía trước. Nhìn nàng có vẻ cực kỳ mệt mỏi, nhưng bóng hình quật cường ấy cũng phải làm cho người ta khâm phục.

Trương Hải ở bên ngoài cũng đã nghe được âm thanh kia, hắn còn chưa kịp thắc mắc thì chợt cảm thấy áp lực xung quanh đang dần rút đi nhanh chóng. Tâm trạng hắn cảm thấy vô cùng vui mừng, chẳng lẽ... mình có thể thoát nạn rồi hay sao?

Sâu bên trong kia, cô gái đang cố tiến lên từng bước nhưng sắc mặt của nàng thì càng ngày càng tái, còn đâu sự hồng hào khỏe mạnh làm say đắm lòng người như ban nãy. Nếu ai nhìn thấy nàng lúc này thì chỉ cảm thấy nàng thật đáng thương, muốn ôm nàng vào lòng để chăm sóc thật tốt vậy.

Nguồn áp lực trên người Trương Hải rút đi như vũ bão, đang nhanh chóng tụ tập lại vào sâu bên trong động, đè ép lên người cô gái kia. Nàng lúc này cũng chẳng còn bao nhiêu sức lực, tâm tình càng ngày càng trầm xuống.

Cách!

Một âm thanh khô khốc vang lên, bàn tay của cô gái cuối cùng cũng đã chạm đến được một bức tường, nàng không do dự gì mà ấn xuống, giống như đó là một cơ quan vậy.

Cùng với hành động của cô gái, cả bức tường trường mặt chợt phát ra kim quang vạn trượng, dần lan rộng ra cả cái hang động này, khung cảnh chung quanh chợt trở nên thật chói lòa, làm cho chính Trương Hải cũng phải nheo mắt lại nhìn. Nhưng cảnh tượng này cũng không kéo dài được bao lâu, cả không gian đã trở nên tối tăm như cũ, cô gái một mình ngồi bệt xuống, áp lực ở bên trong cái động này cũng đã biến mất toàn bộ.

Trương Hải cũng dừng luyện công, áp lực kia đã biến mất, hắn cảm nhận được! Tâm tình của hắn bây giờ chỉ tràn đầy sự tò mò với âm thanh kia, cùng với nguyên nhân làm cho áp lực đó biến mất mà thôi.

Nhanh chóng vứt hết đồng không gian trữ vật kia vào người, Trương Hải lặng lẽ tiến lên. Ở trong cái động này, dường như tầm nhìn của hắn đã bị hạn chế, không thể nhìn xa được, vì thế, muốn biết chuyện gì chỉ có cách tiến lên mà thôi.

Con đường đã không còn lại gì nguy hiểm nữa, tâm tình của Trương Hải mặc dù chưa dám thả lỏng nhưng cũng an tâm hơn không ít rồi.

Tiến đến phía cuối hang động, Trương Hải chợt cảm thấy điều gì đó thật quý dị, vừa nãy hắn nghi ngờ ở trong này có người, nhưng mà... sao bây giờ lại chẳng thấy ai chứ?

Trương Hải còn đang lơ mọ quan sát chung quanh, chợt hắn thấy có gì đó thật nguy hiểm, tâm tình trở nên vô cùng cảnh giác. Từ trong bóng đêm, một bàn tay nhỏ bé, trắng nõn như búp măng xuất hiện, bàn tay này tuy di chuyển nhẹ nhàng nhưng ai mà dám coi thường nó thì nhầm.

Trương Hải đang định tránh thì cơ thể hắn chợt nhô lên, các năng lượng hút vào ban nãy còn chưa kịp hấp thu, bây giờ lại tác quái trong người hắn. Chỉ trong chớp mắt thất thần ấy, bàn tay kia đã nhẹ nhàng vỗ lên ngực hắn.

Tuy rằng lực vật lý không cao, nhưng khi chạm vào thân thể Trương Hải thì một dòng khí công cường đại đã kích vào thân thể hắn, đẩy hắn ra xa năm sáu bước. Một kích này bình thường đã có thể làm Trương Hải thương nặng, nhưng lúc này, một kích đó phảng phất chẳng là gì với hắn cả, chỉ là... năng lượng chưa kịp ổn định trong người hắn bắt đầu sôi lên, làm cho hắn cảm thấy cực kỳ khó chịu, đau đến mức muốn ngất đi.

Cô gái kia ở trong bóng tối cũng không hy vọng nhiều về chuyện có thể làm cho hắn thương nặng, nàng vốn đã liều mạng tổn thương khí huyết để không chế tên này trước. Lúc này nàng đã gần như kiệt sức, người đến kia là người như thế nào thì nàng không biết, nhưng nàng không thể đặt sinh mệnh mình vào một kẻ không rõ ràng như thế được.

Cách tốt nhất chính là tiên hạ thủ vi cường, không chế hắn trước đã rồi có gì thì nói sau.

Tuy rằng nếu thất bại thì kẻ kia có thể sẽ trở mặt với nàng, nhưng mà trong tình huống nguy cấp thế này, nàng không thể suy nghĩ nhiều như thế được.

Thấy một kích kia vẫn không đánh gục được hắn, chỉ làm cho hắn lui lại xoa xoa ngực như đau đớn, cô gái muốn tiếp tục bồi thêm một kích, bàn tay trắng nõn lại giơ lên, cố gắng dồn toàn bộ sức lực vào một kích cuối cùng đó.

Khí huyết trong người Trương Hải đã sôi lên đến tận cùng, hắn có cảm giác tất cả sinh lực của mình đang muốn xả ra ngoài vậy, cổ họng thấy ứ ứ, đầu lưỡi cũng đã có vị mặn mặn và tanh tanh của máu tươi. Trương Hải không nhìn được nữa, hắn vẫn đang nhìn chăm chăm vào bàn tay xinh đẹp kia, bắt giác, Trương Hải phun thẳng một ngụm máu về hướng đó.

Ngụm máu bắn thẳng lên mặt cô gái, Trương Hải cũng nhanh chóng ngửa người đổ nhào về phía sau, một kích của cô gái kia cũng vì thế mà rơi vào khoảng không.

Lúc này, nàng đã kiệt sức mất rồi, lại thêm một kích kia đã đi hụt, càng làm cho nàng bị tổn thương. Cô gái sắc mặt tái mét, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Trương Hải đã gục hoàn toàn. Chợt, nàng cảm thấy một cổ khí lưu cực kỳ khó chịu trong cơ thể mình bốc lên, nàng biết, tác dụng phụ của việc liều mạng đến rồi. Cô gái không nhìn nổi nữa, phun một ngụm máu ra, rơi vãi lên người Trương Hải. Sau đó, nàng giống như một đóa hoa vãn lạc, mềm nhũn ngã xuống, vừa vãn nhào vào trong người Trương Hải, một mình ngất đi.

...

Không biết qua bao lâu.

Trương Hải cảm thấy thân thể mình lúc này vô cùng thoải mái, cổ khí tức nhộn nhạo kia cũng đã dần dần tan đi, để lại cho hắn một cỗ năng lượng vô cùng sung túc đang tuôn trào trong cơ thể. Lúc trước, Trương Hải vẫn chỉ ra về, nhưng hắn cảm thấy mình vẫn kém Dương Thanh Kỳ về mặt tu vi, nhưng đến bây giờ, hắn đã cảm thấy tu vi của mình đã ngang bằng, thậm chí còn trên nàng một chút.

Trong ngực đang ôm một thứ gì đó thật ấm áp, hơn nữa còn có hương thơm dịu dịu làm say đắm lòng người. Trương Hải mơ màng, hắn thoải mái hưởng thụ thứ đó, khuôn mặt cũng cọ cọ vào thứ mềm mại đó, hai tay cũng siết lại. Trong lòng hắn thấy thật thoải mái vô cùng, thứ kia thật là hoàn mỹ, vừa mềm, vừa ấm, vừa thơm, nếu đêm nào đi ngủ cũng được ôm thì thật tốt, cảm giác ôm một mỹ nữ có phải cũng giống thế này hay không?

“Chiếc gối” kia chợt dấy dựa đôi chút, tuy rằng dấy dựa cực kỳ yếu ớt nhưng Trương Hải vẫn còn cảm nhận được. Hơi buồn bực mở đôi mắt ra, Trương Hải nhẹ nhàng buông tay khỏi cái gối đó.

“Chiếc gối” vừa được giải thoát đã ngồi hẳn lên, Trương Hải còn chưa kịp tỉnh táo hoàn toàn đã cảm thấy bên má đau rát, một cái tát nổ đom đóm mắt đã giáng lên mặt hắn.

Cái tát này làm Trương Hải tỉnh hẳn, hắn đưa ánh mắt tò mò nhìn thẳng lên, thấy ngay một cô gái xinh đẹp tuyệt trần đang ngồi trên người mình. Tuy rằng trong bóng đêm hơi mờ mịt nhưng vẻ đẹp của nàng cũng thừa sức tỏa sáng trong không gian này, làm cho Trương Hải nhìn không chớp mắt.

Nàng thật xinh đẹp... một đôi má đỏ bừng như đang xấu hổ, như là tức tối, đôi mắt như đang phun hỏa nhìn chằm chằm hắn. Bộ quần áo của nàng thật cao nhã, là một màu trắng trong tinh khiết, nhưng lúc này nó đã nhiễm đầy bụi bặm, thậm chí... trên ngực còn đang ướt nhèm. Nghĩ lại cái cảm giác vừa nãy, Trương Hải trầm tư tưởng tượng, phải chăng tại mình vừa nãy đã cọ mặt vào... chỗ đó.

Nhìn thấy vẻ mặt hồi tưởng đáng khinh của hắn, cô gái kia lại càng tức tối, vung tay lên định tát cho hắn một cái nữa. Trương Hải buồn bực vô cùng, đưa cánh tay bắt lấy cánh tay nàng lại.

Mặc dù Trương Hải không có ý nhưng lực lượng của từ lúc ra khỏi Tâm Động đã tăng cường một lần, còn chưa kịp thuần thục thì khi vào đây đã tăng thêm một ít nữa, đâu phải chuyện đùa, chỉ giữ nhẹ một cái mà cô gái kia đã thấy đau đớn rồi.

Nàng cố gắng chịu đau, cuống cuồng đưa cánh tay còn lại ra, cố gắng gỡ cái kèm sắt của Trương Hải. Nhưng dường như là vô ích, cảm giác này giống như bàn tay của nàng sắp bị bóp nát ra vậy.

“Hức!” Cô gái cảm thấy thật sự rất đau, nhưng quan trọng ở chỗ, cái cường lực tí tẹo này mọi khi làm sao mà làm cho nàng khuất phục được, lúc này nàng thấy bất lực quá. Tâm tình ủy khuất, phiền muộn làm cho nước mắt đã rung rung nơi khóe mắt của nàng.

Nhưng nàng không khóc, khóc trước mặt kẻ địch, liệu hắn có tha cho nàng không, hay càng coi khinh nàng? Nàng không muốn làm trò cười... .

Trương Hải cũng nhìn ra nàng đang đau, xem ra cô gái này cũng không còn gì nguy hiểm, hắn bình tĩnh buông tay nàng ra. Hắng giọng một cái, đang định nói thì cô gái kia lên tiếng:

- Hồn dân! Tên khốn kiếp phạm phụ tặc tử nguoi sao lại dám làm ô uế bản tiên tử? Ta phải cho nguoi chết, không... là sống không bằng chết... .

Tiếng Trung Quốc?

Chinese Lady à?

Lại còn bản tiên tử? Cái quái gì thế này?

Trương Hải ong hét cả đầu lên. Thế giới này loạn rồi hay sao? Vốn tưởng mấy thứ thần tiên là trong truyền thuyết, sao ở đây lại có một cô gái xưng mình là tiên tử thế này...

Nhìn kỹ lại... . nàng ta đúng là cực kỳ xinh đẹp, xứng đáng với hai chữ “tiên tử” đó... nhưng mà, rốt cuộc là nàng nói thật hay diễn trò?

Vốn tưởng trong cái động này chỉ còn người chết, không ngờ lại còn người sống! Trương Hải mặc dù kỳ lạ, nhưng biết cô ta tạm thời không có uy hiếp thì bình tĩnh nói:

- Cô là ai? - Là một câu tiếng Trung, nên nhớ điển tịch có rất nhiều quyền xuất phát từ Trung Quốc, mặc dù không muốn thừa nhận nhưng đó vẫn là sự thật. Kiếp trước Trương Hải đã học tiếng Trung, học chữ Nôm, học tiếng Anh và tiếng Ý, còn cả tiếng Nhật để tìm hiểu hết những điển tịch này. Vì thế, giao tiếp bằng thứ ngôn ngữ này cũng không khó khăn gì với hắn cả.

- Đờ ta xuống đã. - Cô gái kia cũng đã bình tĩnh lại, thấy lúc này mình vẫn đang ngồi trên người hắn thì thấy hơi xấu hổ, nhưng nàng vẫn cố giữ lại sự trấn tĩnh cho mình. Lúc này, cả người nàng đang mềm nhũn vô lực, cái tát lúc nãy đã tốn bao sức lực của nàng, sau đó lại bị hắn cầm tay, càng thêm mệt, bây giờ nàng chẳng còn sức mà làm bất cứ thứ gì nữa.

Trương Hải gật đầu... . hắn nghĩ rằng cô gái này có lẽ biết cái gì đó, nhờ đâu có thể thoát ra khỏi đây được thì sao?

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Cách Thoát Thân

Trương Hải vừa mới ngồi dậy thì cảm thấy cái gì đó mềm mềm đang cọ cọ vào dưới thân mình, nhìn cô gái kia đang cố gắng kiềm chế sự ngượng ngùng và tức giận, Trương Hải lại nổi lên mấy ý nghĩ ba lăng nhăng, phản ứng sinh lý không thể khống chế được mà hưởng ứng, chọc thẳng vào cái vùng mềm mại ấy.

Tuy rằng còn cách vài lớp quần nhưng mà cảm giác ẩm ẩm mềm mềm ấy cũng làm cho Trương Hải ngất ngây, lại nghĩ đến ngòi trước mặt mình là một “tiên tử”, cảm giác trong lòng Trương Hải lại càng sống động.

Cô gái kia dường như cũng biết được chuyện gì đang xảy ra, khuôn mặt nàng không kèm chế nhạo mà hơi đỏ lên, đôi mắt trừng lên như phún hỏa nhìn hấn. Mặc dù bây giờ đang nằm trong tay hấn, nhưng bảo nàng vì thế mà bị hấn làm nhục thì nàng thà chết đi còn hơn.

Trương Hải cũng hơi xấu hổ, e hèm vài tiếng chẳng đâu vào với đâu, sau đó hấn đưa tay ra, định đỡ cô gái ấy xuống người mình. Lúc này nàng chợt nói như rít lên:

- Đừng có chạm cái bàn tay bẩn thỉu đó vào người ta!

Trương Hải tròn tròn mắt, trước là cô bảo tôi đỡ cô xuống, giờ lại không cho động vào? Cái gì thế? Đùa à? Hấn buồn bực nói:

- Không chạm vào thì đỡ xuống kiểu gì? Cô đúng là không nói lý mà!

Cô gái kia dường như không có chút giác ngộ nào về tình cảnh của mình, vẫn giữ nguyên sự kiêu ngạo, hơn nữa thấy Trương Hải có vẻ nhún nhường thì càng được thể lấn tới nói:

- Mặc kệ ngươi! Muốn làm thế nào thì làm, không được động vào bản tiên tử!

Trương Hải chán nản, quyết định dứt khoát mặc kệ nàng. Hấn cũng chẳng thêm đỡ nữa, chỉ rút thẳng người ra, cái động tác đó làm cho thân dưới của hấn được dịp miết một cái thật mạnh lên cặp mông tròn tròn kia, cảm giác thật là tiêu hồn thực cốt. Trương Hải hơi run lên, cảm thấy thoải mái vì trả được thù cái tát vừa nãy, lại sung sướng khi được làm thế với một đại mỹ nhân thế này.

Cô gái kia cũng cảm nhận được, thân thể đang mềm nhũn như bún của nàng chợt trở nên cứng đờ, sắc mặt từ đỏ sang tím rồi lại từ tím sang đỏ.

Trương Hải cũng lười để ý phản ứng của nàng, hai người trong bóng đêm trầm lặng một chút, sau đó cùng cất tiếng:

- Ngươi là ai?

“Tiên tử” kia thấy hấn lại hỏi mình thì buồn bực nói:

- Ta đang hỏi ngươi là ai? Trả lời nhanh lên, nếu không...

Lời nói đến đây thì im bặt, trong lòng cô gái trầm xuống, biết rằng bây giờ cả người mình chẳng còn chút sức lực, đâu có làm gì được hấn đâu? Trương Hải cũng hiểu, cười cười nói:

- Nếu không thì sao? Cô làm gì được tôi sao? Bây giờ thì trả lời tôi đi! Cô rốt cuộc là ai?

Cô gái kia dứt khoát hừ một tiếng rồi quay mặt đi, không thêm để ý đến hấn nữa.

Trương Hải nhìn cái thái độ này, biết thừa con bé này thuộc vào loại cứng đầu cứng cổ, không cứng rắn thì nàng còn lâu mới khai. Qua quan sát, xem ra nàng rất ghét bị mình động vào người, vậy thì cứ dọa như thế là được...

Trương Hải cười đều một tiếng, ngồi xôm xuống bên cạnh nàng, cô gái không biết hấn định làm gì, sắc mặt khá căng thẳng nhưng vẫn không quay lại. Trương Hải mạnh mẽ nắm lấy chiếc cằm trắng mịn xinh xinh của nàng, quay ngoắt mặt nàng lại, nói:

- Cô không nói phải không? Được thôi! Chẳng phải cô sợ bị ô uế hay sao? Bây giờ tôi đếm đến ba mà cô không trả lời thì tôi ô uế cô cho biết mặt. Đếm đến ba lần nữa mà vẫn chưa sợ thì tôi sẽ lột sạch cô ra, thêm lần nữa thì cho cô thành đàn bà, còn không chịu nói nữa thì cho cô làm thị tỳ thông phòng, ngày ngày làm ấm giường cho tôi đấy, biết chưa hả?

Hấn nói với vẻ mặt hung ác, nhưng cô gái kia dường như chưa bao giờ phải chịu uy hiếp như vậy, sắc mặt tuy tức giận nhưng vẫn giữ vẻ lạnh lùng, không quan tâm.

- Được, thế thì tôi đếm! Một...

Nghe thấy số đếm của hấn, cô gái kia chợt trở nên căng thẳng, do dự xem có nên nói hay không? Nhớ đâu nói ra hấn lại biết sợ mà tha cho mình thì sao? Còn đang suy nghĩ thì đã nghe thấy:

- Ba...

Trong lòng cô gái kia chửi ầm cả lên, vô si, hạ lưu... vừa đếm một, không có hai đã đến ba, đây là cái đạo lý gì vậy? Nàng còn chưa ổn định tâm lý thì tên kia đã áp sát lại, đưa cánh tay xé toạc tay áo của nàng ra, làm lộ ra một đôi tay trắng nõn nà, mềm mại. Nhìn vào đó, chẳng ai ngờ được dưới đôi tay này, đã có hàng ngàn kẻ táng mạng vì đủ loại lý do.

Trương Hải cười tà ác, đưa cánh tay đến gần bộ ngực cao cao của nàng, cô gái trở nên kích động, có tâm tư bóp chết tên khốn kia, nhưng nàng không còn tý sức lực nào, chỉ đành yếu ớt nói:

- Được rồi... ta nói!

Nhìn sắc mặt đáng thương tuyệt vọng của nàng, Trương Hải không khỏi mềm lòng, nhưng mà nghĩ lại đáng về hung thần ác sát của nàng lúc này, sự thương xót của Trương Hải chợt dịu đi nhiều.

Cô gái kia thấy thái độ này có vẻ có hiệu quả, trong lòng chợt có thêm chút hy vọng. Nhưng mà thâm sâu trong thâm tâm lại nổi lên một sự chán ghét, nàng đã rất lâu rồi không phải tỏ thái độ như thế này với bất cứ một ai, coi như hôm nay là vì giữ mạng, sau này sẽ tìm hấn trả lại gấp bội.

- Ta... ta là Liên Hương Nhu, người của Phiêu Vân Các...

Nói ra cái tên này, cô gái chợt len lén đưa mắt nhìn Trương Hải một cái, thấy hấn chẳng có sự kinh ngạc sợ hãi nào, chỉ có sự nghi hoặc thì hơi thất vọng. Xem ra tên này cúi đến nỗi không biết được cả sự tồn tại của Phiêu Vân Các, nhưng nghĩ lại cũng đúng, sơn môn của mình tuy không phải là mạnh nhất, nhưng cũng không phải để cho hạng người như thế này biết đến.

Trong lòng Trương Hải lúc này đang tràn đầy nghi hoặc.

Tiên tử - Phiêu Vân Các... Mấy thứ này xuất hiện liên tiếp làm cho hấn có cảm giác mơ hồ, hình như đây là một dạng tổ chức giống như môn phái tu chân mà hấn đọc trong tiểu thuyết. Nhưng mà rõ ràng ở nơi này không có tu chân mà...

Khoan đã...

Hấn đã từng lén lút xem một tài liệu cất giấu rất kỹ dưới bàn làm việc của Trương Thái Cường, hình như có nhắc đến một thứ gọi là linh trường tộc...

Bộ tộc có thiên phú, nhưng không có biến thân, bọn họ tu luyện, chiến đấu đều dựa vào bản thể chính là hình dáng con người, họ cho rằng như thế mình ưu nhả và cao quý hơn người khùng long.

Người khùng long thì không được truyền thụ gì mà toàn tự lĩnh ngộ, còn linh trường tộc thì lại được dạy dỗ thật đàng hoàng, có hàng tá công pháp để tu luyện cho huyết mạch phát triển mạnh mẽ. Vì thế, mặc dù thiên phú của họ ban đầu không bằng người khùng long, nhưng nhờ vào những công pháp này mà khi họ luyện thành công, sức mạnh không hề thua kém người khùng long chút nào.

Lúc Trương Hải đọc được những thứ này, hấn thậm chí đã từng nghĩ mình là linh trường tộc, nhưng nghĩ lại, linh trường tộc còn có thiên phú, hấn thì đến một mảnh thiên phú cũng không có, đúng là vớ vẩn. Hơn nữa hấn có cha, có mẹ, có em trai, sao phải nghĩ linh tinh.

Nhưng bây giờ nghe đến ba chữ Phiêu Vân Các, hình như cũng giống mấy môn phái của linh trường tộc thì phải? Nhưng tiên tử? Từ này thì hấn chịu, hình như là cách xưng hô của mấy kẻ tu luyện của linh trường tộc, chắc là để tự an ủi, hy vọng mình sớm trở thành thân tiên thực sự...

Trương Hải không nghĩ nhiều, gật gật đầu rồi nói:

- Linh trường tộc sao?

Cô gái kia nghe thấy hấn nói thế thì chợt như gào lên:

- Linh trường cái đầu ngươi! Bọn ta là nhân tộc! Nhân Tiên Tộc hiểu chưa? Đồ ngu dốt! Ngươi... ngươi không phải là nhân tộc... ngươi... chẳng lẽ ngươi là người khùng long?

Trương Hải bất đắc dĩ bịt hai tai vào cho đỡ chói, mấy lời nàng nói thì hấn vẫn nghe được, bị mỹ nữ quát thì không có nhiều bất mãn, hơn nữa lời nàng nói cũng lộ ra rất nhiều tin tức, Trương Hải chỉ có rụt cổ lại mà nghe thôi.

Mỹ nữ thấy hấn co đầu rụt cổ như thế thì càng không để ý đến tình hình, quát như được mùa. Trương Hải cũng không để ý nhiều, chăm chú lắng nghe để kiểm thêm nhiều sơ hở trong đó, nhưng mà những lời tiếp theo thì toàn ngu xuẩn, hỗn láo... gì gì đó. Trương Hải bất đắc dĩ đành phải quát lên:

- Đủ rồi!

Liên Hương Nhu chợt im bặt, sau đó hừ một tiếng rồi lại quay mặt đi. Giống như cực kỳ tức giận hấn vậy.

- Được rồi, thế cô có biết cách ra khỏi đây không?

- Sao ta phải nói cho ngươi?

- Một...

Liên Hương Nhu cực kỳ khổ não, cuối cùng cũng đành khuất phục con số một kia, cúi đầu nói:

- Ta nói cho ngươi, nhưng nếu ngươi ra được thì phải mang theo ta nữa.

Trương Hải gật đầu chẳng hề do dự, coi như đây là một vụ giao dịch, hấn cũng không nỡ để một mỹ nữ thế này ở nơi quái đản như thế. Nhưng mà nghe theo lời của nàng... hình như muốn ra khỏi đây cũng không đơn giản như thế.

- Muốn ra khỏi cái nơi bị phong ấn này thì phải thu thập đủ bảy chiếc chìa khóa, chắc là ngươi cũng đã biết?

Trương Hải gật đầu.

- Chắc các ngươi cũng đã lấy được sáu chiếc chìa khóa kia? Vào được bên trong này... nhưng ta nói cho ngươi biết, muốn ra khỏi Nhãn Động này thì phải có được ít nhất một trong sáu miếng ngọc thánh thú, cũng là phần thưởng trong sáu động còn lại, nhờ đó mới có thể mở ra một con đường bên trong động này, con đường đó sẽ giúp cho ngươi đạt được miếng ngọc thánh thú của Nhãn Động, lại đạt được chìa khóa để Quy Trần. Ngoài ra thì không còn cách nào khác, người đi vào Nhãn Động một là hoàn toàn chiến thắng, hai là chết mất xác, không có lựa chọn dễ dàng hơn nữa đâu.

Sau đó, nàng còn giảng giải tường tận một phen, Trương Hải chợt hít sâu một hơi, mình đã vào đây mà còn không biết được điều này, cũng may mà miếng ngọc thánh thú “giữ đất” vẫn được mình giữ lại. Nhưng mà... còn những người kia thì sao?

- Nếu tôi chiến thắng thì có phải là các bạn tôi cũng chiến thắng, tất cả đều an toàn hay không?

Liên Hương Nhu gật đầu, Trương Hải thầm thở phào nhẹ nhõm. Nhưng hán đột nhiên lại nghĩ đến một chuyện.

Cô gái này hiểu rõ như thế, tại sao lại còn rúc vào đây làm gì? Hơn nữa, nhìn sắc mặt nàng không có chút nào lo lắng rằng hán có thể vượt qua hay không? Chẳng lẽ... không, chắc chắn là nàng có ngọc thánh thú, không thể sai được. Chỉ khi nàng nắm chắc phần chuôi thì mới dám tự tin như vậy. Trương Hải nhìn nàng với sắc mặt quái dị:

- Có phải cô có ngọc thánh thú phải không?

Sắc mặt của Liên Hương Nhu hơi biến đổi, thần sắc chỉ thoáng qua nhưng cũng bị Trương Hải bắt được, hán càng thêm chắc chắn về suy đoán của mình.

- Có thì đưa ra đây đi, cơ hội không có nhiều đâu.

- Không đưa!

- Một...

Liên Hương Nhu cắn chặt răng, ánh mắt căm giận nhìn chằm chằm Trương Hải, cuối cùng cũng không chịu đưa, phải đợi cho đến lúc Trương Hải lục lọi khắp cả người nàng, hơn nữa hán không thấy thì còn có xu hướng tìm tiếp, tìm đến thấy thì thôi. Bất đắc dĩ, nàng đành chịu thua tên vô sỉ này, giao ra ngọc thánh thú của mình.

Không phải là một miếng, mà là hai miếng.

Một con cá voi màu xám, một con hổ màu trắng toát.

Theo như Liên Hương Nhu nói, có một miếng ngọc thì tỷ lệ thành công sẽ thấp, bây giờ có ba miếng thì tỷ lệ thành công sẽ tăng lên nhiều. Trương Hải cười cười, nhìn Liên Hương Nhu nói:

- Được rồi, giao ra sớm có phải xong rồi không! Chắc cô định tính toán chờ lúc hồi phục thì dùng ngọc này để tự thoát thân, cho tôi chết ở đây phải không? Nhưng bây giờ thì không được! Nhưng không sao, tôi đã hứa đưa cô đi thì sẽ làm... nào!

Dứt lời, Trương Hải cúi xuống bế bổng Liên Hương Nhu lên, nàng yếu ớt dẫy dụa, Trương Hải giả vờ buông tay ra làm nàng suýt rơi xuống đất, bất đắc dĩ, Liên Hương Nhu phải ôm lấy cổ hán.

Hai người đi sâu vào bên trong, trong lòng Trương Hải thì thầm đắc ý, nhưng trong lòng Liên Hương Nhu thì chẳng có cảm giác kỳ lạ gì, chỉ có tràn đầy sự khúat nhục, căm giận, thậm chí cảm giác chán ghét còn nổi lên thật nồng đậm.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Mê Cung

Trò chơi của Nhãn Động còn chưa chính thức bắt đầu! Chỉ khi cầm ngọc thánh thú đi vào sâu bên trong cái động này, cánh cửa thử thách mới thực sự mở ra.

Trương Hải chậm rãi tiến về phía trước, Liên Hương Nhu mềm mại đang nằm trong lòng hán, khuôn mặt có vẻ cực kỳ khó chịu, nhưng nàng không còn sức để làm bất cứ điều gì.

- Rốt cuộc cái đám người đã chết kia là ai? Tại sao các người lại vào đây? Mà cái nơi quái quỷ này rốt cuộc là cái gì?

Con đường này không biết đến lúc nào mới chấm dứt, Trương Hải thấy không khí thế này quá nhàm chán nên mới hỏi han vài câu.

- Người là khủng long tộc?

Liên Hương Nhu hỏi lại một câu chẳng liên quan, Trương Hải cũng hơi trầm lặng, một lúc sau thì hơi gật gật, “Ừ!” nhẹ một tiếng.

- Vậy người không biết chuyện tám trưởng lão hoàng gia của họ Phạm và họ Trương đã cùng nhau đi tranh giành với nhân tộc bọn ta hay sao?

Trương Hải lắc đầu, chuyện này chưa nghe thấy bao giờ, hơn nữa, trưởng lão hoàng gia thì có rất nhiều nhưng mà chưa hề nghe thấy phong thanh gì về chuyện đi giao tranh này của tám vị trưởng lão gì gì đó cả. Họ có liên quan quý gì đến chuyện tranh giành này đâu?

Liên Hương Nhu hơi nghĩ nghĩ rồi nói:

- Bây giờ là năm bao nhiêu?

- Bạo quốc lịch năm 2013.

Liên Hương Nhu hơi sững sốt, sau đó thì chột thờ dài:

- Cũng hơn năm trăm năm rồi...

Trương Hải nhú mày... bình tĩnh không nói gì cả, Liên Hương Nhu nói tiếp:

- Năm trăm năm trước, nhân tộc tranh đấu với khủng long tộc, rất nhiều sư huynh đệ trong sơn môn của ta đã ngã xuống, cũng có không ít người khủng long hy sinh. Cuối cùng bọn ta lại bất cẩn mà bị rơi vào trong nơi này. Sự việc sau đó chắc người cũng hiểu được: hợp tác vượt qua hiểm cảnh, đến lúc mấu chốt lại đâm cho nhau một dao! Cuối cùng mọi người đều chết hết, chỉ còn lại một mình ta...

Thực ra, cuộc tranh đấu này cũng chẳng đơn giản như thế, chủ yếu là khủng long tộc muốn ngăn chặn nhân tộc tìm ra cái gì đó ở nơi này, cuối cùng tất cả cùng bị rơi vào bên trong phong ấn, đoạn hợp tác rồi phản bội này thì đúng là sự thật.

Liên Hương Nhu cũng không phải là kẻ hăm, nói hết cho Trương Hải làm gì chứ? Tuy rằng thứ mà nàng muốn tìm cũng chẳng có tác dụng gì với người khủng long như hân, nhưng tác dụng với nhân tộc lại cực lớn, ai mà biết hân biết được điều đó thì có giờ trò gì hay không?

- Vậy còn cái hăng mà chúng ta đang đi thì sao? Rốt cuộc là có bí ẩn gì?

Nói đến vấn đề này, Liên Hương Nhu chột hơi động tâm, hỏi lại:

- Rốt cuộc người làm cách nào mà áp lực của linh khí trong hăng động này lại bị giảm mạnh đi như vậy?

- Thì hấp thu hết vào người thôi!

Liên Hương Nhu cau mày khi nghe câu trả lời lơ đãng đó. Nàng không phải là tay mơ, áp lực trong động này do nguyên tố - linh khí và điện từ trường gây ra, người tu luyện ở trên đồi này thường thì chỉ tu một trong ba con đường, cùng lắm là hai con đường thôi, làm sao mà hấp thu cả ba được cơ chứ? Chính bản thân nàng cũng chỉ thuần tu khí mà thôi, có thể hấp thu linh khí, lại dùng khí để chống đỡ cho thân thể, nhưng mà điện từ trường công kích linh hồn thì nàng không thể chịu được, vì vậy mà cơ thể mới suy nhược đến mức này.

Năm trăm năm trước, Liên Hương Nhu đã cố gắng tiến đến cơ quan để dập tắt áp lực này, nhưng sức của nàng không thể chịu nổi nữa, bất đắc dĩ phải phong ấn mình vào trong băng liên, nhằm duy trì sinh cơ.

Nàng biết, ở trong băng liên thì không thể khôi phục sức lực, hơn nữa, nếu nàng thoát ra thì áp lực lại lập tức trùn lên người nàng, lúc đó thì chỉ có tan xương nát thịt, giống như mấy người đã cùng vào trong cái khu vực áp lực kinh khủng này.

Nàng không biết phải làm gì, nàng vô cùng bất lực, nhưng cũng tự trấn mình năm trăm năm trong khối băng liên đó.

Cho đến ngày hôm nay, Trương Hải đột nhiên ngồi tu luyện bên ngoài, tuy rằng áp lực ở ngoài đó là nhẹ nhất, nhưng sự hấp thụ của Trương Hải đã làm cho áp lực bên trong bị hấp dẫn, kéo các nguyên tố ra bên ngoài, làm cho áp lực trên người của Liên Hương Nhu nhẹ đi nhiều.

Cơ hội không có nhiều, Liên Hương Nhu biết cơ hội mình chờ cả năm trăm năm đã đến, nàng không do dự gì phá băng, lết từng bước với tàn lực của mình để tiến đến cái cơ quan kia. Khi nàng thoát ra khỏi băng liên, áp lực cũng muốn quay lại ép lên người nàng, nhưng mà quá trình đó không được nhanh như thế, đủ thời gian cho Liên Hương Nhu làm được điều mà mình muốn.

Liên Hương Nhu cũng chẳng hề câu nệ nhiều, nàng nói thẳng nghi hoặc của mình ra, đổi lại chỉ là sự trầm mặc của Trương Hải. Hân nghĩ nghĩ một chút rồi nói:

- Cô nói cái động này nguy hiểm như vậy! Thế mà chỉ có mình cô sống sót, chứng tỏ cô là tinh anh của linh... của nhân tộc. Tôi có nên giết cô luôn để báo đáp cho dân tộc mình hay không nhỉ? Hơn nữa, nếu cô hồi phục lại thì chắc gì tôi đã sống tốt được.

Liên Hương Nhu ngẩn người, sau đó sắc mặt lại hơi hoảng loạn. Từ trước tới nay, nàng vẫn luôn là một tiên tử cao cao tại thượng, nàng không phải tán tu, không cần đi loạn khắp nơi, trải nguy hiểm này nọ. Mọi thứ có sơn môn, khó khăn có đồng môn sư huynh đệ. Cơ bản, nàng chưa bao giờ phải rơi vào trong tay người khác, vì thế cũng chẳng cần biết phải ứng phó như thế nào.

Tính ra, nàng cũng đã đến bảy trăm tuổi rồi, tất nhiên đó là tính cả thời gian phong ấn vô vị kia. Nhưng mà kinh nghiệm đối nhân xử thế, hạ thấp mình và giữ mồm giữ miệng thì nàng vẫn chỉ có một con số không mà thôi.

Còn đang hoảng loạn thì Trương Hải đã nói:

- Đừng có sợ, tôi đùa thôi! Tôi không có thói quen hành hạ mỹ nữ! Đó là vận may của cô khi là mỹ nữ đó! Nhưng mà tôi cũng không thể cứ thế mà giúp cô thoát đi được, trừ phi...

Trái tim của Liên Hương Nhu đập thình thịch, có vẻ sốt ruột, bây giờ nàng rất nóng lòng muốn biết điều kiện của hắn.

- Trừ phi cô làm tình nhân của tôi!

Sắc mặt của Liên Hương Nhu trắng bệch, yếu ớt lắc lắc đầu, Trương Hải nhìn thấy cảnh này thì thầm thấy mê mẩn, nhưng hắn cũng nhanh chóng sửa lại:

- Ha ha, nói đùa thôi! Thực ra người như cô có cho làm vợ thì tôi cũng không muốn. Lấy một cô gái không yêu mình, lại còn có thực lực để đề lên đầu mình thì đúng là chỉ có kẻ ngu mới làm. Hơn nữa... cô còn là một lão thái bà mấy trăm tuổi, tôi không có hứng thú đâu...

- Ngươi...

Liên Hương Nhu tức nghẹn họng, chính hắn đề ra cái tư tưởng ấy làm mình sợ. Nhưng còn chưa kịp từ chối thì hắn đã chỉ ra một lỗ một lố đặc điểm, làm cho chính nàng cũng cảm thấy mình là một món đồ không ai cần vậy. Đặc biệt là cái câu “lão thái bà” càng làm cho nàng xúc động muốn nhảy dựng lên tát cho hắn một phát.

- Thôi được rồi! Chỉ cần Tiểu Hương Nhu hứa với ca ca rằng sau này tiểu muội không tìm ca ca gây phiền phức, thậm chí còn phải trả cho ca ca một mạng người, dù là đi giết hay đi cứu người! Nào, thế đi thì ca ca sẽ không trêu muội nữa...

Tiểu Hương Nhu? Ca ca? Liên Hương Nhu sắp tức chết rồi, tên này lúc thì lão thái bà, lúc thì coi nàng như trẻ con. Sao hắn không nhìn lại mình, nhìn qua mới là đồ trẻ mới lớn, so với dung mạo đã trưởng thành của nàng thậm chí còn nhỏ hơn, thế mà cũng không biết xấu hổ xưng ca ca.

Liên Hương Nhu cắn răng một cái, cuối cùng cũng thể độc một câu, lấy danh nghĩa của sư môn và đạo tâm ra thề. Trương Hải lại nghi hoặc hỏi một câu:

- Đạo tâm? Danh nghĩa sư môn? Hai thứ này có đáng tin không vậy?

Liên Hương Nhu giống như mèo bị giẫm phải đuôi, nhảy dựng lên, nhưng nàng quên mất mình đang nằm trên tay hắn, giãy mạnh quá nên rơi xuống đất đập cả móng. Tuy hơi đau nhưng nàng cũng không quên hét lên:

- Hồn dân! Sư môn và đạo tâm là hai thứ quan trọng nhất đời ta, cũng là quan trọng nhất với mọi đệ tử Phiêu Vân Các, không cho phép ngươi làm nhục... Ngươi... nếu ngươi...

Những câu tiếp theo đã nghẹn trong họng, vì Trương Hải lại cúi xuống, bế nàng lên và đi vào bên trong. Miệng lầu bầu nói:

- Ca ca tin muội là được chứ gì? Làm gì mà cứ nặng lên như thế chứ?

Lúc này, Liên Hương Nhu mới bắt đầu hừ một tiếng rồi quay mặt đi.

Đi thêm một lúc, cuối cùng hai người cũng đến trước một bức tường hoành tráng, ánh sáng ở đây cũng không thiếu thốn như trước đó, ít nhất, hai người có thể nhìn được phía trước có gì.

Là một cánh cửa đá, không cao lắm, chỉ khoảng hai mét mà thôi, cánh cửa đá xù xì, trông cổ xưa nhưng cũng không có gì đặc biệt, chỉ là, cánh cửa tuy thấp nhưng lại vô cùng rộng, kéo dài cả bức tường này, ước lượng cũng phải dài đến hơn hai mươi mét. Trương Hải cũng thử mấy lần, kết luận là dù có dốc hết sức cũng không đã động được cái cửa này dù chỉ một chút.

Hắn cũng đã chú ý đến một đồng lỗ ở bên cạnh cánh cửa, trên đó có hình của bảy con vật, chắc là bảy thánh thú đó. Trương Hải nhìn chăm chăm vào đó, cuối cùng xác định được một điều.

Bảy thánh thú này giống hệt như hình trên cánh cửa “Triệt Địa”.

Một rồng, một hổ, một chim, một rùa, một giun đất, một cá voi, còn con còn lại... hắn không nhầm thì đó là một con ếch. Những sinh vật này nói cho đúng thì hầu hết không có trong thế giới này, nhưng Trương Hải lại kết hợp với kiến thức “trong mộng”, chỉ cần nhìn một cái là nhận ra ngay.

Nhưng hắn không có nhiều hứng thú với ngọc thánh thú, ít nhất hiện tại là vậy. Thực lực bây giờ của hắn còn chưa đủ, ngọc thánh thú và “Triệt Địa” quá xa vời với hắn, ước muốn duy nhất của hắn bây giờ là mang mọi người qua được “Quy Trần” mà thôi.

Khê đặt thử con cá voi vào đúng vị trí, quả nhiên cánh cửa bắt đầu mở ra hai bên, con đường phía trước đã hình thành, nhìn khá nhỏ, chiều rộng của con

đường bằng đúng với độ mở ra của cánh cửa.

Trương Hải bình tĩnh đặt tiếp con hổ vào, cánh cửa lại mở ra thêm một chút, lần này thì con đường cũng rộng ra theo, cứ như là cửa mở rộng bao nhiêu thì đường rộng bấy nhiêu vậy.

Trương Hải cũng lò mò hiểu ra, cái xác suất thành công này là cái gì, không do dự gì đặt con giun đất vào nốt, lúc này, con đường đã có thể nói là quá rộng rãi rồi.

Trước khi đi vào, Trương Hải định rút mấy miếng ngọc ra nhưng không được. Liên Hương Nhu phía sau nhàn nhạt nói:

- Đã gắn chắc vào rồi. Bây giờ nếu chiến thắng thì ba miếng ngọc cùng với thánh thú của Nhân Động sẽ tự khắc rơi vào tay ngươi. Nếu không thì ngươi sẽ chết, mấy miếng ngọc đó sẽ trở lại với động nguyên bản của mình, trở lại thành phần thưởng.

Trương Hải gật gù đầu, xem ra việc gắn ba miếng ngọc này làm tỷ lệ thành công tăng cao, nhưng cũng làm mất đi cơ hội lần khác. Giả dụ, nếu Trương Hải dùng một miếng, trao cho Liên Hương Nhu phía sau hai miếng chẳng hạn, hẳn thất bại thì Liên Hương Nhu vẫn có cơ hội. Nhưng bây giờ hẳn đặt cả ba vào, Liên Hương Nhu chẳng có cơ hội nào khác ngoài việc đi theo hắn.

Trương Hải bình tĩnh bế Liên Hương Nhu lên, đi vào bên trong. Mới đi một đoạn thì con đường với tường đá hai bên đã trở nên sáng trắng, hai bức tường giới hạn con đường cũng đã trở nên trong suốt từ lúc nào không hay.

Cả phiên không gian tràn ngập màu trắng trong suốt, Trương Hải nhìn một lúc rồi bật thốt lên hai chữ:

- Mê cung!

Đúng là một mê cung.

Hơn nữa, là mê cung cho người ta nhìn xuyên thấu các bức tường, có thể nhìn thấy rõ cả vật đang phát sáng chói lọi, chính là phần thưởng tối thượng: ngọc thánh thú.

Nhưng đây là Nhân Động.

Nếu qua được đơn giản như thế thì đã không còn là động cuối cùng bên trong phong ấn này.

Những bức tường nhìn thì trong suốt, nhưng thực ra đều gồ ghề lồi lõm, có tác dụng bẻ cong ánh sáng, làm tầm nhìn của người ta bị lệch lạc. Mặc dù rõ ràng nhìn thấy ở bên kia tường có một lối đi, nhưng đó cũng chỉ là điều mà con người “nhìn thấy” mà thôi.

Nhân Động, thử thách của nó luôn là làm lạc hướng, làm người ta không biết đường nào mà lần. Chẳng phải bốn mảnh chìa khóa trên bốn đỉnh núi cũng chỉ là một trò đánh lạc hướng hay sao? Nếu ai cứ u u mê mê tìm lên đỉnh thì chỉ có đường chết.

Mê cung bình thường đã khó vượt qua, loại mê cung cho nhìn nhưng lại là loại ảo giác thế này thì càng khó giải đáp. Nhìn chăm chăm vào miếng ngọc thánh thú ở chính giữa mê cung kia, bất giác Trương Hải lộ ra một nụ cười thật khổ sở.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Đôi Ý

Bây giờ thì Trương Hải đã biết, cái lợi thế khi đặt nhiều ngọc thánh thú để mở cửa là gì rồi.

Hắn đặt càng nhiều ngọc vào thì con đường sẽ càng lớn, đó chính là đặc điểm của mê cung này.

Không gian thì không đổi, nếu như con đường có kích thước nhỏ thì sẽ sinh ra càng nhiều lối đi. Ngược lại, nếu kích thước của con đường mà lớn thì sự ngoắt ngoéo sẽ giảm, cái gọi là tỷ lệ thành công chính là như vậy.

Trương Hải lắc lắc đầu, cố gắng loại bỏ những suy nghĩ tiêu cực kia, nện từng bước tiến lên phía trước.

Miếng ngọc thánh thú kia đã bị che lấp bởi quá nhiều tấm kính khúc xạ, Trương Hải chỉ có thể thấy được ánh sáng rực rỡ của nó chứ không thể thấy được thứ gì khác. Ở trong cái mê cung này, ánh sáng đó phát ra giống như là mặt trời, có tác dụng định hướng cho Trương Hải.

Nhưng Trương Hải dần dần phát hiện ra, cái thứ ánh sáng đó có lẽ không phải là để định hướng, mà là để làm cho hắn lạc hướng.

Ban đầu, hắn cứ nghĩ là giống như lúc lạc trong rừng, đi theo hướng mặt trời là được, nhưng mà mê cung này cũng đâu có đơn giản như hắn nghĩ chứ?

Nếu cho hấn tấm bản đồ của mê cung này, chưa chắc hấn đã vẽ được đường ra, đừng có nói đến chuyện mù mờ ở đây như vậy mà có thể tìm được lối thoát.

Liên Hương Nhu lúc này cũng hồi phục được đôi chút, không cần hấn phải bế nữa, nàng đang chậm rãi đi bên cạnh hấn. Nàng im lặng không nói gì, chỉ nện từng bước theo sát hấn mà thôi.

Thực phẩm mà Trương Hải mang theo đã không còn nhiều, cũng may, Liên Hương Nhu ăn rất ít. Thực ra xưa kia nàng thậm chí không cần ăn, cũng tại bây giờ khí công đang mất hết, không thể dùng linh khí để thay thế lượng dinh dưỡng cần thiết, vì thế mà vẫn phải ăn mấy thứ đồ đó.

Không gian xung quanh thì cứ sáng bừng bừng, muốn ngủ hay là tĩnh tu cũng khó khăn. Hai người cứ đi, cứ đi, cũng chẳng biết đã đến bao lâu nữa, đi mãi cho tới khi lượng thực phẩm của Trương Hải đã dùng sạch nhưng vẫn chẳng thấy một lối thoát nào.

Trương Hải cũng không biết mình đã rẽ bao nhiêu lần, đâm đầu vào ngu cụt bao nhiêu lần. Hấn cũng không thể nhớ rõ được, con dao của mình đã khắc lên tường bao nhiêu vết nữa, nhưng mà mê cung này vẫn rối loạn như thế, dù hấn có cố gắng thế nào thì con đường này chỉ đem đến cho hấn sự bất lực.

Liên Hương Nhu vẫn đi bên cạnh, không lên tiếng, cũng không có hành động quá khích gì. Nàng rất bình tĩnh, bình tĩnh đến không thể bình tĩnh hơn, đến lúc này, Trương Hải cuối cùng cũng nhận ra điều không đúng.

Trải qua bao nhiêu ngày mệt mỏi như vậy, hấn thì càng ngày càng suy sụp, đến giờ phút này, thực phẩm cũng đã hết sạch, trong lòng hấn chợt thấy thật tuyệt vọng, cái đói và cả cơn khát đã bắt đầu bao trùm lên cơ thể hấn.

Cho đến lúc này, Trương Hải vẫn có thể vận dụng những sự tinh táo cuối cùng của mình để phân tích phản ứng của Liên Hương Nhu.

Ung dung, thản nhiên, mặc dù từ lúc gặp nhau tới giờ, nàng vẫn luôn giữ cái dáng vẻ ấy (ngoại trừ lúc bị sấm sỡ), nhưng đến thời khắc thế này mà nàng vẫn luôn giữ được sự bình tĩnh thì đúng là không bình thường.

Hơn nữa, mặc dù ăn rất ít nhưng sức lực của nàng vẫn đầy đủ, đi theo hấn không hề kêu ca, thậm chí, hấn còn cảm thấy nàng càng ngày càng khỏe mạnh. Nghĩ lại cái thân thể của Liên Hương Nhu, Trương Hải chợt muốn tát cho mình một cái cho chừa cái tội ngu ngốc, chẳng phải đi lâu như thế, cô ta có cơ hội hồi phục sức lực hay sao?

Hít sâu một hơi, Trương Hải âm thầm nắm lấy dây chuyền, phát ra thần thức để thăm dò nàng.

Luồng linh khí nhọt nhọt quanh người nàng đã xuất hiện, sắc mặt của Trương Hải nhăn nhó lại, trong lòng nổi lên trăm ngàn suy nghĩ.

Bây giờ cô gái này đã bắt đầu khôi phục thực lực, mặc dù chưa chắc đã bằng một phần vạn thực lực chân chính của nàng, nhưng nếu Trương Hải bây giờ ra tay đối phó nàng thì không rõ là mèo nào cắn mỉu nào đâu.

Một người ngày càng xuống sức, trong khi một người ngày càng mạnh lên, Trương Hải biết, mình hết cơ hội đối phó với cô ta rồi.

Nhưng mà... cô ta có khí, hấn cũng tu khí, tại sao mà cô ta có thể ăn ít đến mức gần như ếch cóc như vậy, trong khi hấn vẫn phải ăn đầy đủ.

Trương Hải xoay chuyển ý nghĩ đôi chút, cuối cùng quyết định đánh cược một lần. Hấn nghĩ ra cách này, nếu may mắn thì cả hấn cũng sống, còn nếu xui thì hấn sẽ tiêu đời, nhưng ít nhất thì có thể cứu sống được đám người kia.

Trước khi chia nhau lên núi, mọi người đã chia đều thực phẩm, đến giờ mình chưa chết đói, hơn nữa lại lấy suất một người chia cho người khác, xem ra mấy người kia đến thời điểm này có lẽ vẫn có thể sống được.

Trương Hải hít một hơi, lấy lại tinh thần rồi nói:

- Cô đã biết trước lối ra khỏi đây phải không?

Liên Hương Nhu hơi khựng lại, quay đầu lãnh đạm nhìn Trương Hải, cân nhắc một chút rồi gật nhẹ đầu. Trương Hải bày ra một dáng cười gượng gạo:

- Xem ra từ đầu đến giờ cô vẫn luôn tính toán với tôi.

Liên Hương Nhu vẫn lãnh đạm như cũ nói:

- Ta không thể tin người hoàn toàn được. Từ lúc người đưa ra cái câu nói đùa rằng giết ta để báo quốc gì đó, ta không thể không đề phòng. Có lẽ ban đầu tại ta ngủ say năm trăm năm nên hơi mê muội, để người khai thác, nhưng từ lúc đó, ta đã biết rằng mình đang nằm trong tay người, ta phải có tính toán của riêng mình.

- Tốt lắm, vậy sao bây giờ cô lại nói ra?

- Người không sống được bao lâu nữa rồi, bây giờ người đang rất đói khát, người cũng đã nhịn suốt 3 ngày rồi, giữ được tinh táo cũng đã là rất khá. Nếu ta đoán không sai, cần khoảng một tuần nữa là người sẽ chết.

Còn một câu mà Liên Hương Nhu chưa nói, đó là bây giờ Trương Hải chưa chắc đã làm gì được nàng.

- Vậy sao cô không tách ra từ sớm, tự tìm lối thoát đi?

Liên Hương Nhu lắc đầu:

- Không được! Ngươi là người đã mở cửa mê cung, ta cần có thân xác của ngươi mới hoàn thành được tất cả những việc này!

Trương Hải chợt hơi thấy lạnh lạnh sau lưng, không ngờ cô nàng này còn có những tính toán đó với hắn. Nhưng hắn vẫn cố gắng giữ sự bình tĩnh nói:

- Nhưng khi tôi chết, cô nghĩ là cô còn giữ được bao lâu, liệu có thể thoát ra khỏi đây hay không?

- Không chắc! - Liên Hương Nhu nhanh chóng lắc đầu.

Trương Hải thở phào một hơi, nếu nàng đã nắm chắc thì hắn cũng chẳng có cái gì để đem ra nói chuyện nữa cả.

- Nếu bây giờ... tôi giúp cô có cả mười phần cơ hội thì sao?

Liên Hương Nhu nhíu mày, nhìn Trương Hải một cách nghi hoặc:

- Chắc cô cũng đã nhận ra, tôi cũng tu khí, trong người cũng có linh khí thiên địa. Chỉ là tôi chưa biết sử dụng nó để thay thế thực phẩm giống như cô mà thôi. Bây giờ... nếu tôi truyền linh khí của mình cho cô, giúp cô có thừa sức lực để vượt qua cái mê cung này, vậy thì cô có thể hứa với tôi một việc hay không?

Tròng mắt của Liên Hương Nhu hơi lóe, ngẫm nghĩ một chút rồi tỉnh bơ nói:

- Nói xem việc gì đã?

- Khi cô ra khỏi đây, cô phải cứu những người bạn của tôi! Sau khi đưa họ vượt qua Quy Trần, cô phải đảm bảo từ nay không bao giờ dây dưa đến họ nữa, cũng không được làm tổn thương đến họ! Cô có làm được không?

Liên Hương Nhu nhẹ nhàng gật đầu, việc này quá dễ đối với nàng, thậm chí còn không cần lộ mặt vẫn có thể làm được. Còn mấy tên gọi là “bạn” kia, nàng cũng không có hứng thú. Chỉ là... ánh mắt nhìn về phía Trương Hải đã có thêm vài phần dị dạng.

Còn về việc Trương Hải lợi dụng lúc truyền công để ám toán? Nàng không quan tâm nhiều, bởi vì nàng không phải là kẻ bị động trong việc truyền công này, nàng rất tinh táo, thậm chí, có thể nói là nàng còn nắm giữ sự chủ động. Nói cho chuẩn là nàng muốn hấp phệ hắn, chỉ là có sự đồng ý của hắn nên quá trình này dễ dàng hơn nhiều mà thôi.

Nhẹ nhàng phát ra lời khời thệ để đảm bảo, Liên Hương Nhu đưa ánh mắt sang nhìn Trương Hải có vẻ đã thở phào hải lòng.

Hai người ngồi đối diện nhau, bốn cánh tay áp vào nhau, nhiệt khí nóng nóng cũng bắt đầu tỏa ra từ chỗ hai người tiếp xúc.

Nhìn bàn tay mềm mại trắng nõn của nàng, Trương Hải lại không nổi lên dục vọng gì. Đó là bởi hắn đang tập trung vào một mục tiêu khác.

Dùng thần thức siêu đẳng dò xét đường vận công của nàng, xem xem nàng đã làm cách nào để có thể ích cốc như vậy.

Liên Hương Nhu không biết mục đích của hắn, trong ý nghĩ của nàng, thực lực của Trương Hải còn chưa có được thần thức đủ mạnh để qua mắt nàng trong lúc này.

Dòng khí trong người Trương Hải theo lòng bàn tay truyền vào thân thể Liên Hương Nhu, trong đó đã chứa một tia thần thức của hắn, tất nhiên, tia thần thức này được hắn lợi dụng dây chuyền để tạo ra.

Trương Hải lợi dụng thần thức, tìm tòi rất lâu, đến khi đã gần thấu triệt được nguyên nhân trong đó thì hắn chợt thấy thần thức của mình bị cắt đứt. Liên Hương Nhu đã tách ra, đứng thẳng người lên dùng con mắt lãnh đạm nhìn hắn, cất giọng nói có vài phần tán thưởng:

- Tốt lắm, không ngờ ngươi vì đồng bạn mà chấp nhận hy sinh bản thân mình! Coi như nể mặt mấy người bạn kia... lần này ta sẽ cứu ngươi một mạng.

Trương Hải sững sốt, không ngờ cô gái này lại đột nhiên thay đổi chủ ý, nhưng trong mắt hắn vẫn tràn ngập sự nghi hoặc nhìn nàng. Liên Hương Nhu nhẹ nhàng cất tiếng, trong âm thanh có vài phần hoài niệm:

- Ta vẫn nhớ các sư huynh đệ đối với ta rất tốt, lúc mà ta gặp nguy hiểm, đại sư huynh đã đứng ra bảo vệ cho ta... Thôi được rồi, nói chung là ngươi làm ta nhớ đến bọn họ, tạm thời tha cho ngươi, nhưng mà ngươi vẫn phải thề với ta một chuyện.

Trương Hải trầm lặng, cơ hội khám phá bí mật coi như đi tong, bây giờ mà mở mồm ra phân bác thì chắc chắn là mất cả chì lẫn chài, chỉ đành nghe điều kiện của nàng vậy. Hắn cũng nhanh chóng phát ra một lời thề “độc” đến mức không thể độc hơn.

- Sau khi ra khỏi phong ấn này, cả bốn miếng ngọc thánh thú sẽ là của ta!

Trương Hải hơi đắn đo, sau đó dứt khoát gật đầu đáp ứng. Mất mấy miếng ngọc không rõ tác dụng để đổi lại mạng sống, có kẻ ngu mới không làm. Hơn nữa, lúc này nàng đã hấp thụ một phần khí của hắn, bây giờ hắn không đánh lại nàng.

Liên Hương Nhu giữ vẻ mặt lạnh tanh gặt đầu, nói cho hắn mấy chữ:

- Ngươi cũng tu khí, nhớ lấy cách vận công này. Tuy thứ này chẳng phải cao minh gì nhưng cũng giúp ngươi chống đỡ đói khát thêm một thời gian nữa, với lượng linh khí trong cơ thể ngươi thì vẫn đủ dùng đó.

Sau đó, một đoạn khẩu quyết vang lên trong đầu Trương Hải. Mặc dù trong lời của Liên Hương Nhu, thứ này không phải là cao minh gì nhưng đối với Trương Hải bây giờ đúng là đồ quý rồi. Có thể nhờ linh khí mà hạn chế ăn uống, ai mà không thích chứ?

Trong lòng Liên Hương Nhu cũng hơi lảng lơi, dùng cách này, nàng và hắn có thể thoát ra khỏi đây là chắc chắn rồi. Còn việc tên này sau khi ra khỏi đây có tuân thủ lời thề hay không thì không quan trọng, đến lúc đó thực lực của nàng đã hồi phục được thêm nhiều, hắn mà lật lọng thì chỉ có chết.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Tuyệt Lộ?

Liên Hương Nhu nói xong thì quay người lại đi trước, Trương Hải lặng lẽ vừa theo sau, vừa vận thử công pháp mà nàng truyền thụ.

Quả nhiên có hiệu quả, con đói khát mệt mỏi của hắn đang dần dần tiêu tán, nhưng linh khí trong cơ thể cũng dần tiêu hao. Theo tốc độ tiêu hao thế này, Trương Hải đoán rằng mình có thể trụ được thêm một tháng, tức là gấp bốn lần lúc trước.

Quá thần kỳ.

Con mẹ nó, đây mà là công pháp lờn không chút cao minh à?

Trương Hải không biết, so với những pháp quyết mà Liên Hương Nhu nắm giữ thì thứ này đúng là quá tầm thường. Luyện đến tu vi của nàng, thậm chí không cần ăn, chỉ cần thở nạp là đã quá đủ sống rồi.

Duy trì sự sống mà còn phải hao khí công, nếu có kẻ nào vì thế mà đắc ý trước mặt Liên Hương Nhu thì nàng đã dành cho hắn một cái nhìn khinh bỉ rồi.

Liên Hương Nhu dẫn trước, Trương Hải lò dò đi phía sau, dần dần, hắn phát hiện ra cái con đường mà nàng đang đi.

Toàn là những con đường đã đánh dấu, nói cách khác, nàng đang đi về đường cũ.

Tuy rằng khó hiểu nhưng Trương Hải cũng vẫn thành thật đi theo nàng, không hề hỏi gì cả, hắn biết, vừa này nàng có thể nuốt chửng hắn mà không làm, bây giờ chẳng có lý do gì để đưa hắn vào chỗ chết làm gì cho phiền.

Dẫn Trương Hải đến trước một con đường tối, Liên Hương Nhu dừng lại. Ánh mắt Trương Hải lại càng nghi hoặc, không thể nhìn nổi mà hỏi:

- Đây chẳng phải là con đường đá mà chúng ta đã đi vào hay sao?

Đúng thế, đây chính là con đường mà khi vượt qua cánh cửa vào, Trương Hải đã đi qua, cũng có nghĩa, họ đã trở về nơi xuất phát.

Liên Hương Nhu không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn Trương Hải một cái, hắn cũng biết điều mà ngậm mồm lại, đi theo xem nàng muốn làm gì.

- Đứng im trước cửa, mắt nhìn thẳng, không được nhìn ngang dọc dù chỉ một chút.

Liên Hương Nhu nói như ra lệnh, Trương Hải mặc dù hơi bực nhưng vẫn làm theo, hắn đứng nghiêm như một chiến sĩ, ngực ưỡn eo thẳng, nghiêm túc vô cùng.

- Tiến lên phía trước hai bước... sang trái một bước... tiến lên chút nữa...

Liên Hương Nhu liên tiếp ra lệnh, Trương Hải vẫn làm theo chẳng hề do dự, cho đến khi Liên Hương Nhu ra lệnh cho hắn đứng đến giữa con đường này thì mới ngừng lại.

- Dồn lực xuống dưới chân, làm sao mà ngươi nhảy thì đầu chạm vào trần động là được.

Trương Hải nhú nhú mày, mắt hắn vẫn đang nhìn thẳng, có biết trần động cao bao nhiêu đâu? Bây giờ hắn lại không dám tòan thần thức ra, sợ cô nàng kia biết thì phiền toái. Nhưng mà trần động này chắc cũng cao khoảng ba mét gì đó, Trương Hải hít sâu một hơi rồi bật thẳng lên.

Bình!

Âm thanh vang lên không quá lớn, nhưng Trương Hải có cảm giác giống như trời sụp xuống rồi.

Con mẹ nó, chỗ này trần động cao có gần hai mét, hấn dồn lực lớn quá thành ra cụng vào bệp cả đầu! Liên Hương Nhu đứng một bên thì nhếch môi lên, dường như đang gấu đi nụ cười khoái trá vì được trả thù. Nàng biết, chỗ đó có trần động hơi thấp hơn xung quanh một chút, vì thế mới cố tình cho Trương Hải đi vào đó chịu tội.

Nhưng mà hành động đó cũng không phải vô nghĩa, cái đầu của Trương Hải đụng mạnh làm cho trần động lõm xuống. Tất nhiên không phải là do đầu Trương Hải làm bằng sắt, mà ở đó vốn là một cơ quan.

Còn đang ngồi xoa đầu, suýt xoa liên tục thì Trương Hải đột nhiên thấy quần của mình hơi căng căng lên. Sau đó thì “bực” một cái, một cái chông nhọt hoắt không hiểu sao lại mọc từ dưới đất lên, chọc xuyên qua đũng quần của hấn.

Trương Hải vẫ mồ hôi lạnh rùng rùng, nhanh chóng rút lại, mặc kệ cái đũng quần rách. Cũng còn may là đũng quần đó khá trùng, nếu không chọc vào đũng quần chẳng phải là chọc chết con cái của Trương Hải từ trong trứng nước, không, phải là còn chưa thành quả trứng được mới đúng nha.

Trong lòng hấn đang chửi ầm cái thằng nào làm trò thất đức này, không biết là Liên Hương Nhu đằng sau đã cười trộm đến híp cả mắt lại, trong lòng vô cùng sáng khoái.

Nhưng Trương Hải nhanh chóng nhận ra điều khác thường.

Cái chông kia nổi lên, đến khi cao ngang với mặt Trương Hải thì dừng lại.

Từ trên cái đỉnh nhọn hoắt của chông, một luồng ánh sáng mờ nhạt có màu đỏ rực bắt đầu phát ra, hơi nóng phả ra cũng làm Trương Hải thấy khó chịu, nhưng hấn đang định đứng lên tránh xa ra thì Liên Hương Nhu chọt lên tiếng:

- Đứng sát lại, căng mắt ra mà nhìn, không được chớp mắt, khi nào thấy chiếc chìa khóa hình tròn thì phải đoạt lấy thật nhanh. Ta không cần biết người thấy nóng hay là thế nào, nhưng nếu người dám bỏ tay ra thì người sẽ vĩnh viễn mất đi cơ hội sống sót, cả bạn bè người cũng thế đấy.

Trương Hải hơi run lên, nhưng hấn cũng hiểu, Liên Hương Nhu đang đưa ra cơ hội sống sót cuối cùng cho hấn.

Mắt của Trương Hải căng ra hết cỡ, ánh sáng ngày càng mạnh chiếu vào mắt làm cho hấn thấy choáng váng, thậm chí có cả xung động nhắm mắt lại. Nhưng Liên Hương Nhu đã nói, hấn không thể nhắm mắt, chỉ có thể cố hết sức chịu đựng mà thôi.

Thời gian trôi qua, ánh sáng trước mặt Trương Hải dần trở thành màu đen. Nhưng đó không phải là do sự biến đổi của ánh sáng, mà là do mắt hấn đang dần mất đi thị lực, các tế bào điểm vàng đáy con người đang sôi sùng sục lên, khỏe mắt Trương Hải cũng bắt đầu uon ướn, từng giọt máu đỏ tươi đã chảy ra thấm đẫm cả khuôn mặt hấn.

Trương Hải thảm than trong lòng, nhưng hấn vẫn kiên trì nhìn chăm chăm vào đó, không rời đi một tấc.

Ánh sáng đã mất đi hoàn toàn, trước mặt Trương Hải chỉ còn lại một màn đêm bất tận.

Đột nhiên, trong màn đêm ấy nổi lên một chút ánh lưu tinh, dần dần hình thành một cái đĩa tròn vành vạnh.

Trương Hải chấn động, hấn không dám chắc, nhưng hấn đoán đó chính là chiếc chìa khóa của Nhân Động này, đúng rồi, chắc chắn là hình tròn mà.

Bàn tay hấn vươn ra nhanh như chớp, chớp lấy cái vật hình tròn ấy. Cùng lúc đó, Trương Hải thấy đầu óc mình mê muội, những thứ trước tầm mắt chợt quay cuồng, lúc sáng lúc tối, chớp nháy liên tục làm cho hấn có cảm giác phát điên. Cuối cùng Trương Hải không nhìn được nữa mà ngã xuống ngất đi.

Liên Hương Nhu nhẹ nhàng tiến lại gần Trương Hải, nhìn vào vẻ mặt hôn mê của hấn, khẽ môi lẩm bẫm:

- Xem ra nghị lực của người cũng rất lớn! Ta cứ nghĩ là người thất bại rồi chứ! Xem ra lần này bản tiên tử chọn đúng. Nếu để người chết thì ta tìm đường ra sẽ vất vả hơn nhiều!

Tự nói xong, nàng đưa tay xách cổ hấn lên, lôi ra bên ngoài con đường đá này.

...

Trương Hải mơ màng mở cặp mắt của mình ra.

Trước mặt hấn toàn một màu trắng xóa, Trương Hải thảm cười khổ, hình như mắt mình mù thật rồi.

- Tỉnh rồi hả?

Một âm thanh lạnh tanh truyền đến từ trên đầu, Trương Hải ngồi phắt dậy, quay đầu theo phản xạ. Hấn có thể nhìn thấy ngay một tiên tử mặc áo trắng đang đứng đó, thần thái xuất trần, phiêu dật, khí chất cao quý, chỉ là, trong con người kia vẫn cứ như cũ, không hề có một cảm xúc gì đáng kể.

Không đúng, mình không mù! Mù thì làm sao còn nhìn thấy cô ta?

Trương Hải không tự chủ được mà quan sát chung quanh, lúc này hắn mới nhớ ra là mình đang ở trong mê cung thủy tinh, không gian xung quanh toàn một màu trắng là đúng rồi.

Chờ cho hắn tỉnh táo lại một chút, Liên Hương Nhu mới nói tiếp:

- Nhìn cho kỹ những bức tường xung quanh, tập trung toàn bộ tinh thần, hít thở điều hòa, xem xem có cảm giác gì kỳ dị hay không?

Trương Hải tuy khó hiểu nhưng vẫn làm theo, điều làm cho hắn ngạc nhiên là khung cảnh xung quanh chợt trở nên vô cùng đặc biệt trong mắt hắn.

Tầm nhìn của hắn dường như đang xoáy lại, tất cả mọi thứ xung quanh dường như phóng to ra trong mắt hắn đến cả triệu lần, tỷ lần. Cảm giác này... thật là choáng váng, nhưng Trương Hải bắt đầu phát hiện ra điều bí ẩn bên trong cái mê cung này.

Trên bức tường chắn trước mặt có một mũi tên cực kỳ nhỏ, nhỏ đến mức Trương Hải nghĩ rằng đó là một con virus cúm của kiếp trước, không, có khi phải nhỏ hơn, nhỏ như nguyên tử... thậm chí là điện tử (electron) là đằng khác.

Trương Hải run rẩy trong lòng, là cái thể loại sức mạnh gì mà khắc được cái mũi tên kiểu đó? Còn... mắt hắn làm sao thể này? Sao lại có thể nhìn được chúng?

- Sao hả? Trải qua chuyện vừa rồi, bây giờ thì biết lối ra rồi chứ?

Trương Hải gật đầu, xem ra những mũi tên này chỉ đường ra. Trong lòng hắn kích động, không ngờ Nhân Động lại có bí mật như thế này.

Người tìm đường có tìm đến chết cũng không tìm ra lối thoát. Nhưng nếu quay lại chỗ khởi đầu thì lại tìm thấy ngay chiếc chìa khóa thoát ra khỏi Nhân Động, cũng là chiếc chìa khóa thứ bảy của Quy Trần.

Đó có tính là một loại che mắt, lừa bịp không?

Nếu từ đầu tới cuối đã che mắt nhiều như vậy, thế thì những mũi tên này liệu có phải là để che mắt hay không?

- Người đang nghi ngờ những manh mối mình đang thấy có phải là một trò lừa nữa hay không đúng không?

Trương Hải gật đầu.

- Vậy thì yên tâm đi, những hướng dẫn này ta có được ở trong Mộng Động, đó không phải là động toàn bẫy rập như nơi đây. Người có thể tin được, trong Mộng Động đã nói, chỉ cần đi theo những hướng dẫn đó, chắc chắn sẽ ra khỏi đây được.

Trương Hải trầm đồng ý, các động khác chung quy đều có thể biết được cách thức thoát ra, chỉ là khó hay dễ mà thôi. Chỉ có cái động này là cách thoát cũng không biết, lại còn hết lần này đến lần khác bày ra đủ trò đánh lạc hướng, Trương Hải có không nghi ngờ cũng không được.

Hít sâu một hơi, Trương Hải đứng lên dẫn đầu đi theo những mũi tên ấy, tuy rằng hắn đang hết sức mệt mỏi, nhưng thời gian gấp gáp bây giờ không cho phép hắn dừng lại bất cứ một phút giây nào.

Trương Hải cũng rất khôn khéo, không dùng khả năng đó liên tục, chỉ khi nào gặp ngã rẽ thì mới mở lên quan sát mà thôi, nếu không thì hắn chưa chết vì đói thì đã chết vì nổ đầu rồi.

Hai người cứ đi, cứ đi. Dần dần, Trương Hải nhận ra mình càng ngày càng gần cái vầng sáng nơi trung tâm kia, tâm tình của hắn cũng kích động vô cùng. Cũng nhờ tâm tình này mà bước chân của hắn mới ổn định được, nếu không thì hắn đã ngã gục xuống mất rồi.

Ngay cả Liên Hương Nhu cũng không tự chủ được mà khấp khởi trong lòng, thoát ra khỏi nơi đây, đã năm trăm năm rồi, năm trăm năm ở nơi này, năng cảm nhớ thế giới bên ngoài lắm chứ!

Nhưng khi đã đến rất sát miếng ngọc thánh thú kia rồi, tâm tình của hai người thoáng chốc lại trở nên uể oải.

Phía trước là một con đường cụt.

Nói cho chuẩn là họ đang bị ngăn cách với ngọc thánh thú bằng một bức tường trong suốt. Ngọc ở trước mặt nhưng có thể nhìn chứ không thể xoi, tâm tình này thật là bức xúc.

Suốt cả đường đi không gặp phải ngõ cụt... tại sao... tại sao đi đến đây thì lại hết đường?

Chẳng nhẽ... hướng dẫn từ đầu lại là một trò lừa nữa? Tên khốn kiếp tạo ra phong ấn này chẳng lẽ lại thừa hơi trâu chọc hậu bối đến mức này hay sao?

Tâm tình của hai người đều nặng nề, chỉ biết đứng im trước bức tường đó, không biết phải nói gì hơn.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Phần Thưởng

- Không đúng! - Liên Hương Nhu chợt thốt lên.

Trương Hải nghi hoặc quay đầu lại nhìn nàng, hần đang rối bời trong lòng. Liên Hương Nhu phát hiện ra thứ gì bây giờ đều có thể làm dấy lên hy vọng trong lòng hần.

- Người xem, những bức tường thủy tinh xung quanh vẫn rất xù xì, chỉ có bức tường trước mặt này là bằng phẳng, trong suốt, có thể nhìn xuyên thấu qua...

- Nhỡ đâu tại bức tường này bao bọc ngọc thánh thú nên thế thì sao?

Liên Hương Nhu tức giận vỗ đầu hần đánh bộp một cái. Trương Hải tuy đau nhưng không nói gì nữa, chỉ nghe Liên Hương Nhu nói tiếp:

- Lần sau ta đang nói thì đừng có ngắt lời! Người nhìn cho kỹ đi, nhìn xuyên qua bức tường này, có thể thấy ngọc thánh thú vẫn đang bị bao bọc cả bốn phía xung quanh, không có một lối vào nào cả. Nhưng người có thể thấy ba bức tường kia đều là loại xù xì để đánh lạc hướng, chỉ có duy nhất bức tường này là trong suốt, không đánh lừa thị giác... Đó chính là dấu hiệu chứng tỏ chúng ta đã thành công vượt qua cửa ải, không còn bị che mắt nữa, hiểu chưa?

Trương Hải nghe xong cũng thấy có lý, nhưng hần lại nghi hoặc nói:

- Nhỡ đâu những gì cô nhìn thấy cũng là ảo ảnh che mắt thì sao?

Liên Hương Nhu hơi ngẹn lại, nhưng nàng không cần phải giải thích, bởi vì phía trước đã xảy ra dị biến, tạm thời thu hút sự chú ý của hai người.

Một cái đài thủy tinh nổi lên, trên đó có một tấm kính phẳng, nhìn trong suốt, nhưng trên đó nhanh chóng hiện ra những dòng chữ.

- Chúc mừng! Những kẻ thắng cuộc! Bây giờ các người sẽ có phần thưởng của riêng mình. Phần thưởng là bắt buộc, người phải nhận phần thưởng thì mới giành được ngọc thánh thú và hoàn thành Nhãn Động này!

- Hãy tự móc mắt của mình ra và đặt lên trên đài...

Nhìn thấy dòng chữ cuối, Trương Hải chợt thấy rung mình, phần thưởng gì mà khủng khiếp thế này?

Cả hai người đều cảm thấy như đây lại là một cái bẫy, cho họ tự lao vào vậy.

Nhưng rất nhanh, Trương Hải lại nhận ra giá trị của mình.

Làm chuột thí nghiệm

Chỉ thấy Liên Hương Nhu nói:

- Người dẫn đường đến đây, bây giờ người lên mà thử phần thưởng đi!

Trương Hải tròn mắt, nhìn nàng bằng ánh mắt không tình nguyện. Liên Hương Nhu chỉ vỗ đầu hần một cái nữa, cười cười nói:

- Rốt cuộc người tự lên hay để ta móc mắt người ra đặt lên đó?

Trương Hải thầm tức giận trong lòng, nhưng hần không thể không tiến lên, đứng trước cái đài đó, hai ngón tay giơ lên, vô cùng do dự, thậm chí là đang tính toán để phản kháng.

Nhưng hần còn chưa kịp nghĩ ngợi cái gì thì cái đài kia chợt sáng lên, hai chiếc xúc tu dài ngoằng không hiểu từ đâu hiện ra. Một cái xúc tu quấn chặt lấy eo Trương Hải, không cho hần giãy dụa, cái còn lại đột nhiên xòe ra hai mũi nhọn, mạnh mẽ chọc thẳng vào mắt Trương Hải, móc cả con người ra.

Trương Hải đau đớn đến sắp ngất đi, hần kêu thảm một tiếng, thân hình càng giãy dụa mạnh nhưng không thể nào thoát ra được. Hai con người đầy máu của hần được đặt lên đài, cùng lúc đó, một dòng chữ được hiển thị lên trên đó:

“Chúc mừng, người chiến thắng đạt được phần thưởng thiện ác nhãn. Tác dụng: nhìn thấu thiện ý và ác ý của người khác với mình, có tác dụng tối đa với kẻ hơn mình hai đẳng cấp tu vi. Đôi mắt có thể truyền thừa, dùng đôi mắt này để thay thế cho người kế thừa của mình...”

Mặc dù không nhìn thấy gì nhưng tất cả những thông tin đó đều hiện ra trong đầu Trương Hải, làm cho hần không thể không chấn động. Cùng lúc đó, đôi mắt của hần trên đài chợt chìm xuống, một đôi mắt đang tỏa ra ánh sáng màu lam và màu đỏ được nổi lên, sau đó phi thẳng về phía hốc mắt của hần.

Khi đôi mắt ấy nhập vào người, Trương Hải cảm thấy trời quay đất cuồng, choáng váng vô cùng. Liên Hương Nhu thì thấy hần đang giãy dụa, trong đôi

mắt phát ra ánh sáng màu đỏ và màu lam chiếu rọi lên trần mê cung, sau đó lại bị phản xạ, phát tán lung tung làm thay đổi tất cả màu sắc bên trong mê cung trắng xóa này.

Đến khi ánh sáng hoàn toàn tan đi, Trương Hải đã mềm nhũn nằm trong sự kìm nén của xúc tu, đến lúc này, xúc tu mới di chuyển, đặt hẳn qua một bên. Trên tấm kính lại tiếp tục hiển thị dòng chữ:

“Người chiến thắng đã có một nửa nhận phần thưởng, mời một nửa số người chiến thắng còn lại tiến lên...”

Liên Hương Nhu nhìn Trương Hải, thấy hắn vẫn còn sống, chỉ là đang ngủ say mà thôi, nàng cũng đã tin cái phần thưởng này đến tám chín phần. Nàng không do dự nữa, cắn răng một cái rồi tiến lên phía trước đài. Không cần xúc tu phải động thủ, nàng đã mạnh mẽ đưa hai ngón tay trắng muốt lên, móc đôi mắt xinh đẹp của mình ra.

Khi đôi mắt ấy đặt lên đài, một dòng chữ được hiển thị:

“Phần thưởng là chân thân nhân. Tác dụng: nhìn thấu chân thân, của chần tinh và yêu tu, nhìn thấu biến thân chủng tộc của người khủng long và mọi chủng tộc khác. Có khả năng truyền thừa lại cho những thế hệ sau...”

Dòng chữ chấm dứt, đôi mắt của nàng lại chìm xuống, một đôi mắt đang tỏa ra ánh sáng tinh khiết như ánh trăng nổi lên, nhập vào hốc mắt của nàng. Liên Hương Nhu cũng có cảm giác đau đớn, nhưng nàng không giẫy dụa gì, hơn nữa, Liên Hương Nhu đã trải qua nhiều tu luyện, nghị lực tốt hơn Trương Hải nhiều, vì thế nên nàng không phản ứng kịch liệt như hắn.

Thời gian trôi đi, Liên Hương Nhu tiếp nhận đôi mắt ấy xong thì cũng lâm vào ngủ say. Không phải nàng không chịu được mà là sau khi vừa thay mắt, đôi mắt mới cũng cần được nghỉ ngơi, hơn nữa sức lực của nàng cũng tiêu hao nhiều rồi, bây giờ chỉ có ngủ mới là lựa chọn chính xác mà thôi.

Cũng không biết qua bao lâu, Trương Hải mơ màng tỉnh lại, lúc này, Liên Hương Nhu đã bình thân ngồi tĩnh tọa ở đó không xa. Đang chờ hắn hoàn thành mà thôi.

Trương Hải tỉnh dậy, Liên Hương Nhu liền mở bừng mắt ra, đôi mắt trong sáng, lạnh nhạt của nàng bây giờ đang phát ra một thứ hào quang trắng thánh thiện. Dưới ánh mắt đó, Trương Hải có cảm giác như mình đang bị nhìn thấu vậy.

Nhưng mà sắc mặt của Liên Hương Nhu chợt trở nên cổ quái vô cùng, thậm chí còn có vẻ ngạc nhiên như không thể tin vào mắt mình vậy.

- Người... người không phải người khủng long, người là nhân tộc... không đúng... trong người người có huyết mạch cực kỳ hỗn loạn, thậm chí có cả vết tích của long thân và long tiên... nhưng mà... vẫn có huyết mạch của nhân tộc cực kỳ nồng đậm. Người... rốt cuộc người là ai?

Trương Hải đang mơ màng nhưng vẫn nghe loáng thoáng được mấy chữ, hắn sững sốt hết cả người, cái gì mà long thân, long tiên, còn có cả huyết mạch nhân tộc? Ta đây rõ ràng là Trex tộc cơ mà?

Nhưng mà không đúng, người tu luyện Tam Huyền Điển Bí phải có huyết mạch hỗn độn, mình... nếu mà cô ta nói đúng thì... chẳng phải là quá hợp logic rồi hay sao?

Vậy còn bố mẹ?

Trong đầu Trương Hải chợt mường tượng ra tất cả sự thật, nói cho đơn giản thì hắn không phải là con ruột của bố và mẹ, từ trước tới nay vẫn như vậy...

Cho dù Trương Hải không muốn tin, nhưng rất nhiều bằng chứng chứng minh rằng hắn chẳng giống họ bất cứ thứ gì, từ dung mạo, huyết mạch thiên phú, cho đến cả cách tu luyện nữa. Hắn cũng đã đoán ra điều này từ lâu, chỉ là hắn không muốn tin mà thôi.

Không nghĩ nhiều nữa, Trương Hải biết khả năng vừa rồi có thể là khả năng đặc biệt của “phần thưởng”, hắn cũng nhanh chóng tập trung tinh thần để vận dụng thiện ác nhãn.

Nhưng mà... hình như vô dụng.

Trương Hải cười khỏ, tình hình không tốt, cô nàng này có tu vi còn cao hơn hắn ít nhất là ba bậc, bây giờ không thể nhìn thấy thiện ác gì trên người cô ta cả. Chẳng biết cái quyết định tha cho cô ta lúc trước có đúng hay không nữa.

Liên Hương Nhu cũng từ từ bình tĩnh lại, tuy rằng nàng vô cùng tò mò với thân thể của Trương Hải nhưng cũng không có thừa thời gian, bây giờ quan trọng nhất là phải thoát ra khỏi đây cái đã.

Bức tường trước mặt đã biến mất hoàn toàn, con đường rộng mở trước mắt, một viên ngọc thánh thú màu xanh lá đang lơ lửng ở giữa không trung, chợt nó sáng bừng lên rồi rơi vào tay Trương Hải, cuối cùng thì ánh sáng cũng dịu đi.

Nhìn kỹ lại, Trương Hải mới nhận ra đó là thánh thú gì, đó chính là thanh long trong truyền thuyết phong thủy kiếp trước.

Một con thần long mang một lực thuần khiết, đại biểu cho sinh mạng, sinh khí... nói chung, thanh long ứng với chữ “sinh”.

Nắm nó trong tay, Trương Hải cảm thấy bao nhiêu mệt nhọc trong cơ thể đều bị thanh trừ sạch, cả người thần thanh khí爽, vô cùng tỉnh táo.

Cùng lúc đó, ba luồng ánh sáng màu trắng, màu xám và màu hồng cùng quấn nhau bay vào tay hắn, đó chính là ba miếng ngọc mà hắn đã gắn lên trên công vào, do hắn đã chiến thắng nên chúng cũng trở về tay.

Nhìn thanh long và bạch hổ trong tay, Trương Hải chợt cất giọng hỏi:

- Có phải miếng ngọc bạch hổ này cô lấy được trong mộng động phải không?

Liên Hương Nhu khó hiểu nhưng cũng gật đầu, Trương Hải cười nhẹ một tiếng, hóa ra là như vậy.

Bạch hổ luôn đối đầu với thanh long, Liên Hương Nhu từng nói, phần thưởng của nàng trong Mộng Động chính là hướng dẫn vượt qua Nhân Động này. Xem ra... là sắp xếp của người tạo ra phong ấn, cho hai con vật này đối đầu để đúng với truyền thuyết rồi.

Nhưng mà sinh vật phong thủy sao lại có ở đây chứ? Trương Hải trầm đầu đầu, nhưng cũng không nghĩ nhiều được nữa, bởi vì phía trước đã xuất hiện mấy cánh cửa liền.

Một cánh cửa ở chính giữa có bảy sắc, nhìn qua là biết chính là cánh cổng thoát ra khỏi chỗ này.

Ở bên cạnh đó là bốn cánh cửa với bốn màu khác nhau, theo suy đoán của Trương Hải thì chính là thông đạo đi tới bốn ngọn núi kia, nhằm cứu giúp tất cả các đồng bạn của mình.

Trương Hải rất nhanh chóng mở cánh cửa màu hồng ra, đó là cánh cửa thông đến núi Xuân, người mà Trương Hải lo lắng nhất bây giờ chính là Dương Thanh Kỳ. Nàng cũng chính là người mà hắn muốn gặp nhất bây giờ.

Bước qua cánh cửa ấy, Trương Hải nhanh chóng xuất hiện trước một tòa “lầu đài” làm bằng gỗ.

Tòa lầu đài đồ sộ, cao lớn, nhưng nhìn kỹ thì đó chính là một cái cây cao lớn được tạo thế, trên cây mọc đầy hoa thơm có màu hồng. Trương Hải cũng chẳng nghĩ nhiều lắm, gì, đây luôn cái cửa ở dưới gốc cây rồi xông vào, vừa chạy lung tung bên trong vừa hô tên của Dương Thanh Kỳ.

Một lúc sau, hắn mới nghe thấy âm thanh như tiếng sáo trời của nàng, Trương Hải kích động, chạy thẳng lên đó.

Lúc này Dương Thanh Kỳ vẫn giữ được vẻ xinh đẹp lúc trước, chỉ là mặt hơi lem luốc và mệt mỏi mà thôi. Trương Hải cũng chẳng câu nệ gì sự có mặt của Nguyễn Thu Hà, chạy lại bế bổng nàng lên, đôi môi đã hạ xuống hôn thật sâu. Dương Thanh Kỳ tuy rằng xấu hổ, nhưng khi tiếp xúc với hắn, nàng chợt cảm thấy thân thể mình mềm nhũn ra, ngoan ngoãn để im cho hắn làm gì thì làm.

Trương Hải hôn xong một cái thì nói với giọng gấp gáp:

- Thôi được rồi, bây giờ chúng ta phải tìm mấy người còn lại rồi ra khỏi đây, nếu cứ ở trong này mãi thì cũng chết đói cả lũ mất...

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Elasmosaurus! Con Của Chấn Tinh

- Ra khỏi đây? Cậu tìm được đường ra rồi sao? - Nguyễn Thu Hà cố nén cái cảm giác chán nản khi đôi trai gái kia hôn nhau, đến khi Trương Hải nói muốn dẫn các nàng đi thì mới hỏi.

- Tất nhiên là thế rồi! Nếu không bạn nghĩ tôi đang ở trên núi Thu sao lại xuất hiện ở đây chứ? Nói chung là việc rất dài dòng, tôi chỉ giải thích sơ qua, bốn mảnh ghép chìa khóa trên đỉnh núi đều là giả, dùng để đánh lạc hướng chúng ta, có tìm cả đời cũng không đạt được. Nhưng tôi đã tìm được chìa khóa thật sự, chúng ta cũng nên ra khỏi đây rồi...

Trương Hải nhanh chóng nói. Lúc này, Dương Thanh Kỳ lại buồn bực chỉ chỉ vào một phía:

- Bọn em cũng đã lờ mờ đoán ra rằng đi mãi cũng không đến được đỉnh núi, may sao lại tìm được chỗ này. Ban đầu trong này có nhiều xác người chết lắm, nhưng bọn em cũng chôn cất bọn họ đang hoảng rồi, bây giờ thì nhìn thấy cái thông đạo kia... Nếu anh đã nói là tìm ra chìa khóa, vậy thông đạo đó...

Trương Hải quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy một cái thông đạo dài nhưng khá nhỏ. Vừa nhìn một cái là hắn đã xác định, thông đạo này giống hệt ở bên trong hang động trên núi Thu. Xem ra cả bốn ngọn núi đều có đường thông vào bên trong, nhưng bây giờ cũng chẳng quan trọng nữa, tìm được chìa khóa rồi còn để tâm những thứ đó làm gì?

Hắn cũng không lảng nhãng nữa, dẫn hai người chạy nhanh ra ngoài. Hai người Dương Thanh Kỳ có vẻ không cần lo lắng về thực phẩm, cũng do trên núi Xuân này tràn ngập hoa cỏ, có thể hái quả để ăn. Tuy rằng thực vật có độc đầy rẫy, nhưng với tài năng của Nguyễn Thu Hà thì không khó để lựa chọn.

Dù hai cô gái này không gặp vấn đề về thực phẩm, nhưng ai mà biết mấy người kia có thể không? Trong lòng Trương Hải bắt đầu thấy lo lắng vô cùng.

Hai người chạy ra ngoài tòa lâu đài đó, ở trước cửa lâu đài có một cái cổng màu đỏ, đó là đường dẫn đến núi Hạ. Tất nhiên, xuân xong là phải đến hạ, không thể đảo ngược tự nhiên được, ở đây cũng chỉ có mỗi cửa thông đến núi Hạ mà thôi.

Cả ba người nhanh chóng đi vào. Ngay sau đó, cảnh tượng trên núi Xuân biến đổi, tòa lâu đài chìm xuống, các cây cối xung quanh chuyển động, sắp xếp lại trật tự, khung cảnh trở nên quang đãng. Có lẽ, ban này là một trận pháp như kiểu đào hoa trận, dùng để đánh lạc hướng cũng nên.

Ba người được đưa đến một cái hồ nước.

Đây là một hồ nước nóng, khói tỏa nghi ngút làm cho mặt hồ có chút kỳ ảo. Ở bên hồ là một đám lửa đang cháy nghi ngút, trên đó còn có một vài con cá đang nướng thơm phức. Ngồi bên đám lửa là một bóng người quen thuộc, đang ngồi xoay xoay cho chín đều, mới nhìn qua đã biết đó là Phạm Đức Linh rồi.

Chỉ là... Trần Mạnh Thắng đâu?

Phạm Đức Linh dường như cũng phát hiện ra đám người Trương Hải, ngẩng khuôn mặt lên. Khuôn mặt hắn bây giờ đã đen đi rất nhiều, hiện lên sự khỏe mạnh, cứng rắn, con người cũng trở nên vô cùng bình tĩnh, không còn sự nóng nảy, bộp chộp như ngày xưa. Thấy mấy người Trương Hải xuất hiện, trong con người ấy chợt nổi lên một sự vui mừng, nhưng cũng có phần nghi hoặc. Nhưng hắn còn chưa kịp hỏi thì dưới hồ chợt nổi lên âm thanh “ào ào”, cùng với đó là khung cảnh làm cho Trương Hải chợt cảnh giác.

Từ dưới hồ, một cái cổ dài ngoằng chợt vung thẳng lên, hất nước bay tung tóe, cùng với đó là cả một đồng cá kỳ dị, có hàm răng sắc nhọn đang giãy dụa.

Một thân ảnh cường tráng xuất hiện, như một tên thổ dân đích thực, cầm một cái lao, trên người không mặc áo, chỉ có cái quần tét từ lá cây, miệng thì ô a a làm Trương Hải tý thì thốt lên: “Tarzan lão đại” rồi.

Không cần phải nghĩ ngợi nhiều đã có thể đoán ra, đó là Trần Mạnh Thắng. Hắn giơ cái lao lên, thân hình ở dưới nước cứ bật lên liên tục, giống như con cá heo vậy, mỗi lần bật lên là xuyên trúng một con cá, mất vài lần là đã có cả bốn năm con rồi.

“Krec...” Cái đầu dài ngoằng kia chợt kêu ré lên, Trần Mạnh Thắng quay người lại cười đều, hi hi vài cái xong đột nhiên quay người chạy trốn chết, cái đầu kia cũng nhanh chóng đuổi theo, cổ họng không ngừng kêu ré.

Trương Hải nhìn thấy đang định tiến lên thì Phạm Đức Linh chợt kêu lên: “Đừng!”, lại liên tục ra hiệu cho họ để hắn giải quyết.

Đến khi con “quái vật” kia đã boi sát lên bờ, Trần Mạnh Thắng cũng sơ xảy mà bị nó ngậm lấy cái quần, hất lên trên cao. Tuy rằng quần của hắn chỉ tét bằng lá, nhưng mà cũng được dùng loại dây lưng thượng hạng để cố định lại, vì thế mà không bị đứt ra tý nào, con khủng long cũng cứ thế mà ngậm hàm răng sắc bén vào dây lưng, nhắc bóng cả người hắn lên.

Dương Thanh Kỳ nhìn cảnh này thì căng thẳng, nắm chặt lấy tay của Trương Hải, còn Nguyễn Thu Hà thì đã sợ đến nhắm cả mắt lại. Nhưng cảnh tiếp theo thì làm những người chứng kiến như Trương Hải chợt tròn mắt.

Trần Mạnh Thắng đang bị ngậm lấy cái dây lưng, tuy rằng quần chưa rách nhưng mà đã bắt đầu tuột ra, nếu cứ thế này thì Trần Mạnh Thắng sẽ không còn gì giữ, cứ thế mà cắm đầu xuống đất.

Lúc này, Phạm Đức Linh chợt cầm lấy một con cá đang nướng, vung thẳng về phía con “quái vật”. “Quái vật” thấy thứ này thì chợt sáng cả mắt lên, vô cùng kích động. Cái đầu của nó hất một phát, Trần Mạnh Thắng theo đó mà bay lên trên trời, nhưng khổ nỗi, chiếc quần đã gắn tịt ra của hắn không chịu nổi lực tác động này, tuột hẳn khỏi hai chân và bay theo một hướng khác.

Con “quái vật” nhanh như chớp vươn đầu ra, tấp một cái đã ngậm trọn cả con cá kia vào mồm, sau đó đầu ngẩng lên. Trần Mạnh Thắng đang bay trên không trung cũng không hoảng loạn gì, thậm chí còn “Zà hứ” như thật, sau đó liệng một cái rồi nhẹ nhàng đáp lên đầu con “quái vật”, một cảnh tượng như phim hành động làm cho Trương Hải được mở rộng tầm mắt.

Chỉ tiếc, người anh hùng ngạo nghễ đáp lên đầu quái vật lúc này lại tồng ngồng, chẳng có gì che thân.

Chiếc quần duy nhất cũng nhẹ nhàng phiêu đảng, cuốn theo chiều gió, bơ vơ không biết đi về đâu. Nó đã bị tách ra khỏi chủ nhân, phiêu du mà buồn thảm, cuối cùng không cam lòng rơi xuống bên dưới.

Dương Thanh Kỳ và Trương Hải đã nhìn trước được phương hướng, rón rén né sang một bên, chỉ có Nguyễn Thu Hà nhắm chặt hai mắt không biết gì, cuối cùng được chiếc quần lá “ưu ái”... đáp lên đầu.

Một mùi lá tươi, trộn với mùi nước hồ xộc vào mũi. Nhưng mà cùng với đó, một mùi mồ hôi, hay nói cách khác là mùi... hôi đã thấm nhuần vào chiếc thắt lưng sau bao năm gắn bó với chủ nhân cũ, thứ mùi đó đã xộc vào mũi của Nguyễn Thu Hà, làm nàng nhú nhú mày, cuối cùng mờ mắt ra.

Nhìn thấy thứ này, nàng ban đầu thì kinh ngạc, sau đó thì tức giận tìm kiếm hình bóng của chủ nhân chiếc quần đó. Sau khi nhìn thấy Trần Mạnh Thắng, con người của nàng lại mở lớn ra, cuối cùng lại nhắm tịt mắt lại, hét lên một tiếng, trong lòng chửi ầm cả lên.

Còn Trần Mạnh Thắng... lúc này hắn đang ngồi trên đầu con “quái vật”, tha hồ đấm đá, mắt tròn trắng dã, miệng thì chửi: “Thằng khốn nạn, đây là lần

tuột quần thứ tư rồi” gì gì đó. Xem ra, cảnh tượng trước mắt cũng không phải là lần một lần hai.

Trên thực tế, hai người Phạm Đức Linh trước đó cũng gặp khó khăn không nhỏ, trên núi này vô cùng nóng, ảo ảnh hiện ra liên miên như trong sa mạc, cũng phải mất rất lâu mới tìm được cái hồ nước nóng này, giống như Trương Hải tìm được cái hang động kia vậy.

Ban đầu thì còn lúng túng, vì sau thì quyết định ở lại đây kiếm đồ ăn đã, hàng ngày sẽ ra ngoài để thám thính. Nhưng mà họ đã thử đến vài ngày, cuối cùng đưa ra kết luận, có đi cả nửa ngày cũng không thể rời xa cái hồ này một trăm mét.

Vậy là cuối cùng, hai người quyết định ở lại hồ này trước đã, hàng ngày vẫn ra ngoài tìm kiếm cách thoát thân. Còn về quái vật kia thì rõ ràng là một loại khủng long nước, Trương Hải nhìn rõ ràng nó thì bắt đầu liên tưởng đến một loài vật.

Thủy quái hồ Loch Ness.

Trương Hải thậm chí thật thú vị, trước kia chính hắn cũng cực kỳ tò mò về con Nessi này, không ngờ bây giờ lại chứng kiến nó đứng ngay trước mặt mình, còn chơi đùa với cả Trần Mạnh Thắng nữa.

Trương Hải đang mãi suy nghĩ miên man, quên mất rằng từ trước đến nay, hắn vẫn nghĩ những đoạn ký ức đó chỉ là một thước phim, không liên quan nhiều đến hắn, nhưng bây giờ chính hắn lại cho rằng đó là “minh của trước kia”.

Con vật này nhìn kỹ thì cao khoảng hơn bốn mét, chân có dạng bánh chèo giống như vây cá mập vậy, cổ dài, hàm răng sắc nhọn để bắt cá.

Dương Thanh Kỳ đứng bên cạnh cuối cùng cũng lên tiếng:

- Đây là một con Elasmosaurus, thuộc loại khủng long cổ dài thủy sinh, ăn cá là chính. Ở Bình quốc cũng có những gia tộc người khủng long thuộc bộ Elasmo, bọn họ hầu hết đều là thiên tài thủy hệ, thậm chí có người có thể thao túng đại hồng thủy để nhấn chìm cả một thành trấn.

Phạm Đức Linh cũng lên tiếng:

- Mấy con khủng long này hiền lắm, ban đầu bọn tao nướng cá làm nó thèm, vì sau thì nó giúp bọn tao bắt loại cá dữ tợn trong hồ này, bọn tao nướng cá cho nó ăn. Chứ nếu không thì bọn tao không thể nào kiếm nổi cá mà ăn đâu, cứ nhảy xuống thì lũ cá ăn thịt đó đều xúm lại ria cho thương tích đầy mình rồi. Chỉ có ngày đầu tiên thằng Thắng đàn kia nhảy xuống, vừa bắt được một con cá thì bị phát hiện, tí nữa bị chúng nó làm thịt, phải thiên tâm vạn khổ dùng hết cả biến thân mới thoát được.

Trương Hải bây giờ cũng đã hiểu ra, hóa ra là bọn này sinh tồn ở đây và làm thân với con vật này. Trương Hải bây giờ cũng lên tiếng thúc giục.

- Vậy là được rồi, bây giờ thì mau chóng lên đường thôi, tao đã tìm ra chìa khóa, bây giờ còn phải đi tìm hai người còn lại nữa. Hai con nhóc kia ở trên núi Đông, chắc gì đã có đồ ăn để mà duy trì! Nên nhớ tao ở trên núi Thu cũng chẳng có một mống đồ ăn nào hết.

Trương Hải cũng kể ngắn gọn mấy chuyện đã trải qua, Trần Mạnh Thắng lúc này cũng đã tìm lại được bộ đồ vớt trên bờ, mặc chỉnh tề rồi chạy qua hóng.

Mọi người đã hiểu sơ sơ, cũng biết không nên ở lại đây lâu nữa. Quyết định nhanh chóng rời khỏi.

Đúng lúc này, con Elasmosaurus kia chợt ngậm chặt lấy áo của Phạm Đức Linh, ánh mắt rung rung “u oán”. Cố gắng kéo lại, Phạm Đức Linh và Trần Mạnh Thắng cũng cảm thấy không ổn, dù sao đã ở lại đây khá lâu rồi, hai người hàng ngày đều chơi đùa với con khủng long này, nếu không có nó thì đúng là rất buồn, bây giờ phải rời xa... nói thật là họ không ổn.

Trương Hải nhìn cảnh này cũng chẳng biết nói gì, ở lại đây thì không được, còn mang theo con khủng long này để thoát đi thì cũng chẳng được. Chỉ có cách duy nhất là bỏ nó lại, nhưng mà...

Trong lúc hai người kia còn đang quẩn luyến thì mặt hồ rộng lớn chợt sôi lên sùng sục, sau đó, một cái đầu khổng lồ nổi lên trên mặt nước, con khủng long đang âu yếm với Phạm Đức Linh chợt như chuột thấy mèo, rụt cả cổ lại, đứng im không nhúc nhích.

Trương Hải nhìn kỹ thì thấy đây là một con Elasmosaurus trưởng thành thật sự, ít nhất nó cũng phải cao đến hơn mười hai mét, cả hàm răng sắc nhọn giống như có thể gặm nát mọi vật trên thế gian vậy.

“Grec...” Âm thanh trầm ấm vang lên nhưng mọi người chẳng thấy dễ chịu chút nào, chỉ thấy bản thân mình cứ như đang trong cái chuông rồi bị người bên ngoài gõ vào vậy, đỉnh tai nhức óc không chịu được.

“Krec! Krec!” Con khủng long kia cũng kêu lại những tiếng đáp trả. Sau đó thì cả hai trầm lặng, một lúc sau, con khủng long lớn lại kêu lên, cùng với đó là một bóng hình nhỏ hơn hiện ra sau lưng nó, đó là một con Elasmosaurus khác.

Cuối cùng, dường như đạt thỏa hiệp nào đó, con khủng long con cúi đầu, còn con khủng long to chợt cất tiếng “nó” ồm ồm, rõ ràng là tiếng của loài người:

- Con ta muốn đi theo các người! Các người có thể sẽ chăm sóc chúng thật tốt hay không?

Cả đám người hơi run lên, nói tiếng người? Xem ra đây là một con chần chừ sắp hóa hình, tức là cũng đã đạt đến thần thông cảnh của người khủng long.

Thế giới này loạn hết rồi hay sao? Một lần nhiệm vụ thôi mà đã hai lần gặp phải chấn tinh cao cấp thế này, lại còn rơi vào cái phong ấn quái quỷ này, bọn họ cũng mới chỉ là những đứa trẻ thôi mà! Sao lại gặp phải những thứ như thế này?

- Tôi cũng không muốn bỏ nó lại... nhưng mà... làm sao mà dẫn nó theo được chứ?

Trần Mạnh Thắng khẽ nuốt nước bọt một cái, dè dặt hỏi lại.

- Những chuyện đó người không phải lo! Ta chỉ cần người thì chăm sóc chúng thật tốt là được.

Phạm Đức Linh và Trần Mạnh Thắng nhìn nhau, cũng biết đây là cơ hội ngàn năm có một. Không lý do lý trấu gì nữa mà dứt khoát nói ra lời thề độc. Con khủng long to lớn kia cũng thờ phào, sau đó dường như trút sức lực, truyền cho cả hai con khủng long con kia cái gì đó, ánh sáng nhòe nhòe cũng phát ra nhuộm lên trên từng làn sương khói trong hồ này.

Không lâu sau, hai sinh vật bé nhỏ đã xuất hiện trong tay của Phạm Đức Linh và Trần Mạnh Thắng, chúng chỉ dài khoảng hơn 10 centimet, có thể được họ ôm trọn trong lòng bàn tay. Con khủng long kia lại nói tiếp:

- Bọn chúng là một đôi, đến khi chúng trưởng thành thì các người hay tác hợp cho chúng. Thôi được rồi, các người đi đi, hãy nhớ lấy lời thề của mình.

Dứt lời, con Elasmosaurus khổng lồ dần lặn xuống, bóng dáng mệt mỏi của nó in đậm bên trong mắt của hai con vật đang nằm trong tay Phạm Đức Linh và Trần Mạnh Thắng.

Năm người nhìn nhau, thở dài một hơi rồi cũng không nấn ná nữa, cất bước rời đi. Con khủng long to lớn kia sau khi lặn xuống đáy hồ thì cũng nằm im một chỗ, phát ra những âm thanh ồm ồm:

- Ta mệt mỏi rồi, đừng để cho bất cứ ai quấy rầy ta.

Không có tiếng đáp lại, chỉ có tiếng quấy đuôi rời đi của sinh vật nào đó, xem ra là những con Elasmosaurus khác sống trong cái hồ này.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Thoát Nạn

Ở dưới sâu cái hồ kia, con Elasmosaurus khổng lồ chợt đưa mắt nhìn một cái thông đạo đang phát ra ánh sáng nhòe nhòe, nó hơi thở dài một hơi, cuối cùng không hề tâm đến nữa, nhắm mắt lại, dường như đã ngủ say.

Trên bờ, năm người Trương Hải đã đi tới bên cạnh một cánh cổng màu vàng, đó là cánh cổng đến núi Thu. Cả năm người đều được chuyển đến trước cánh cổng bảy sắc, Liên Hương Nhu vẫn đứng đó đợi chợt lên tiếng:

- Đủ rồi chứ? Vậy thì đi thôi!

Trương Hải lắc đầu:

- Chưa, vẫn còn hai người nữa ở trên núi Đông, bây giờ tôi phải đi đón họ nữa.

Liên Hương Nhu hừ lạnh một tiếng:

- Ngủ xuẩn, sao người không vào núi Đông từ đầu, bây giờ có phải là xong rồi không? Bày đặt chạy lên núi Xuân đầu tiên, bây giờ lại phải mất công đi thêm một vòng nữa.

Trương Hải bị nàng nói thì cũng đành im lặng, lúc đó lo lắng cho Dương Thanh Kỳ quá nên không tính toán nhiều, bây giờ nghĩ lại, nếu lúc đó lên núi Đông đầu tiên thì bây giờ có phải đã xong rồi không? Nhưng việc đã làm thì hẳn cũng không có gì băn khoăn cả, chỉ nói:

- Bây giờ sẽ đi kiếm bọn họ, cũng đâu có sao đâu!

- Người đi một mình, còn lại ở lại đây! Dù sao bọn chúng đi cũng không có tác dụng.

Trương Hải hơi nhú mày, biết Liên Hương Nhu sợ hắn giờ trò gì đó nên cho họ ở lại làm con tin. Nhưng nàng cũng quá đa nghi rồi, cửa bảy sắc đang ở trước mặt nàng, hẳn có thể giờ trò gì đây chứ? Nhưng hắn cũng không lo, bây giờ chìa khóa trong tay hắn, nàng cũng không thừa sức đi đối phó mấy người này làm gì, chẳng may chọc cho hắn điên lên, bất chấp tất cả mà hủy chìa khóa, giam cả hai bên trong này thì phiền.

Nghĩ thế, Trương Hải đưa mắt nhìn mấy người còn lại, tuy rằng họ không biết cô gái này là ai, nhưng qua cuộc hội thoại không mấy thiện chí này thì cũng có thể hiểu là cô gái này cũng muốn thoát ra khỏi đây, nhưng đang có khúc mắc gì đó với Trương Hải.

Họ cũng không sợ lắm, mặc dù hơi khó chịu với thái độ của cô gái kia nhưng họ không nói nhiều, vào thời điểm này, nhẫn nhịn một chút để thoát ra mới là quan trọng, bớt được việc nào thì hay việc ấy. Nghĩ thế, mọi người đều gật nhẹ đầu với Trương Hải.

Trương Hải cũng không nghĩ nhiều nữa, nhanh chóng bước vào cánh cổng màu trắng, dịch chuyển đến núi Đông.

Bước ra khỏi cánh cửa, Trương Hải nhanh chóng nhìn thấy một khung cảnh làm người ta phải đau lòng.

Đây là một cái hầm băng, hay nói cho chuẩn thì là một cái hồ được đào dưới tuyết. Tuyết trên núi Đông kết cực dày, vì thế mà việc đào hồ tuyết không lạ gì. Chỉ là, nơi này được thiết kế cũng khá là chắc chắn, khẳng định không phải do hai cô gái kia đào ra được. Chắc là đã tồn tại từ trước, cũng giống như lâu đài trên núi Xuân hay cái hang trên núi Thu vậy.

Lúc này, trong hồ băng có hai thân ảnh nhỏ bé, xinh đẹp đang cố gắng gượng chống chọi với sự khắc nghiệt này.

Nguyễn Khánh Huyền với khuôn mặt xinh đẹp, đáng yêu đang lấy hai tay ôm một chỗ, thân hình hơi run lên, làn da của nàng cũng trở nên nhợt nhạt, môi hơi tím. Nhìn qua là biết đã chịu lạnh đến tận cùng, sắp không chịu nổi rồi.

Ở bên cạnh đó là một thân ảnh có vẻ kiên cường hơn, khuôn mặt của nàng không quá xinh đẹp, nhưng vẻ băng giá trên đó làm cho Trương Hải cũng thấy hơi run lên. Phạm Đình Phương tuy rằng đã làm cho thực lực tăng tiến rất nhiều ở trong môi trường khắc nghiệt này, nhưng mà sức chịu đựng của nàng cũng có hạn. Lúc này, khí lạnh cũng đã bắt đầu ngấm vào da thịt, làm cho cơ thể nàng cũng run lên từng đợt.

Ở trước mặt hai nàng là một đóa hoa nhìn chẳng ra hình dáng gì nữa. Chỉ còn mỗi một cái nhụy, ở bên cạnh có một cánh hoa màu vàng đang lay lắt. Lúc Trương Hải đến, Phạm Đình Phương đang nói một câu:

- Cậu ăn đi, thứ này có thể giúp cậu duy trì thêm ba ngày. Tôi có thể chịu được môi trường này, không sao đâu! Coi như đó là lời xin lỗi của tôi khi đã dẫn cậu đến nơi này.

Tuy rằng nói thế như ánh mắt nàng vẫn rất lưu luyến nhìn cánh hoa kia. Thực phẩm của hai nàng đã hết được một thời gian rồi. Cũng may, ở trên núi Đông này, các nàng lại tìm được một bông hoa tuyết màu vàng. Thứ này là dược phẩm cực kỳ quý hiếm, gọi là kim tuyết hoa, tuy rằng dược lực của bản thân nó không ra gì, nhưng lại là thứ gia vị, chất dẫn thuốc cực kỳ quan trọng trong việc chế những loại đan dược cao cấp nhất. Cũng vì thiếu nó mà nhiều loại đan dược cao cấp dần bị thất truyền, trôi theo dòng lịch sử.

Tuy rằng nói dược lực không ra gì, nhưng mà dùng nó làm thuốc bổ, duy trì cơ thể trong vài ngày cũng không phải là không thể. Nói không ra gì ở đây là nói dược lực của nó yếu hơn so với các loại nguyên liệu khác dùng để chế đan dược tuyệt phẩm mà thôi.

Đáng thương cho kim tuyết hoa, đã sinh tồn ở trên núi Đông này cả ngàn năm, là thứ bảo vật quý giá làm cho ngay cả những cường giả thần thông cánh, thậm chí hóa long cánh cũng nhỏ cả rãi, thế mà bây giờ lại bị hai cô bé vật ra ăn sống.

Cũng phải thôi, sinh tử trước mắt, còn quan tâm nhiều đến thế làm gì?

Chỉ là... hành động nhường nhịn của Phạm Đình Phương cũng làm cho Trương Hải thầm sinh lòng cảm phục.

Tuy rằng không biết chịu thêm một thời gian nữa, Phạm Đình Phương có còn duy trì được sự lý trí, nhân từ này hay không, nhưng ít ra, trong thời điểm này, nàng đã làm được.

Trương Hải không nói nhiều nữa, chạy tới bên hai người, ngồi xuống hỏi:

- Không cần nhường nữa đâu, tôi đưa hai người ra khỏi đây!

Cả hai cùng kinh ngạc quay đầu lại, nhìn thấy Trương Hải đến, tuy rằng mơ hồ, nghi hoặc nhưng không hiểu sao trong lòng bỗng thấy nhẹ nhõm. Phạm Đình Phương chưa nói gì, còn Nguyễn Khánh Huyền đã không chịu được, một giọt nước mắt băng giá chảy trên khóe mắt nàng, cuối cùng vì mệt mỏi mà ngất lịm đi.

Trương Hải hoảng hốt, kiểm tra lại thấy nàng vẫn còn thở hơi thở phào. Không chậm trễ nữa, cúi xuống ôm lấy Nguyễn Khánh Huyền, vác thân thể nhỏ nhắn của nàng lên vai. Sau đó lại đưa tay ra, muốn nắm lấy eo của cô bé còn lại.

Phạm Đình Phương theo phản xạ hơi rụt lại, ánh mắt vẫn lạnh lùng như cũ:

- Cậu định làm gì?

Trương Hải lười nói chuyện với nàng, nhanh chóng bắt lấy cái eo thon đã bắt đầu lạnh toát, vác nàng lên vai còn lại. Phạm Đình Phương giãy dụa, nhưng thân thể nàng hết sức yếu ớt, có muốn làm gì cũng không được. Trương Hải chợt cười cợt nhá:

- Bé con, anh đây đã lớn thế này rồi, làm gì có ý định gì với hai con nhóc chưa trưởng thành như em chứ? Nhìn thấy Dương Thanh Kỳ không? Cô ấy nói làm vợ anh đó! Khi nào em được như cô ấy thì may ra anh mới động tâm nổi, còn bây giờ... hắc, bé Phương ngoan một chút đi, em vẫn chưa thể làm cho anh muốn làm việc xấu đâu mà kháng cự... hé hé!

Mồm thì nói nhưng chân hần vẫn không dừng lại chút nào, nhanh chóng đi tới cánh cửa màu hồng, đến núi Xuân rồi lượn một vòng trở lại núi Thu. Phạm

Đình Phương trên vai hần cũng ngừng gầy dựa, khuôn mặt băng giá đã hơi đỏ lên vì ngượng, cũng là vì tức giận. Tên này lại dám nói nàng còn chưa đủ trình làm hần động tâm? Đối với một đại mỹ nữ khiến biết bao gia đình đến hỏi cưới như nàng thì đúng là sỉ nhục. Chẳng qua... chẳng qua ta đây đang dịch dung... chờ đó... tên khốn!

Lúc đến núi Hạ, Trương Hải cố ý dừng lại một chút, cho hai nàng ấm lên một chút nhờ không khí nơi đây. Đến khi Nguyễn Khánh Huyền tỉnh lại thì lại đặc ý làm mấy món ăn cho hai nàng. Cuối cùng còn đích thân đi múc nước nóng dưới hồ lên, chứa vào hai cái thùng cho hai nàng tắm. Tất nhiên, hai cái thùng hần kiểm được ở trong chỗ không gian trừ vật nhật được, chứ hần cũng không có mang theo người.

Hai nàng đề phòng tên sắc lang nhìn lên đến cực điểm, cho hần đi xa thì sợ không giám sát được hần. Cuối cùng, cả hai quyết định cho hần ngồi ở chỗ không gần không xa, lại quay mặt lại, không cho nhìn, lấy lý do là để “trông coi” cho hai nàng. Trương Hải thì sao? Hần ta không nhìn nhưng mà tai nghe âm thanh róc rách của nước chảy cũng rất là khó sở, trong đầu đã tưởng tượng linh tính hết cả lên, giống như dòng nước như cái thác đang đổ xuống, lướt qua chỗ nào đó. Hần đã mấy lần đã định cầm dây chuyền lên vận tý thần thức ra coi lên, cuối cùng lại vì bản thân nổi máu cầm thú với hai con nhóc mà tự chửi rửa thậm tệ.

Dù gì thì minh tính ra cũng đã mười sáu tuổi, trong khi chúng mới được có mười ba tuổi nha.

Cho dù mai sau lớn thì đó cũng là chuyện mai sau! Trương Hải thăm niệm a di đà phật trong mồm, tội dâm ô trẻ nhỏ là bị phạt chung thân đến tử hình nha. Tội lỗi, tội lỗi.

Cuối cùng thì người thành tâm cũng có thể vượt qua kiếp nạn. Trương Hải cuối cùng cũng chờ được cho đến khi hai nàng tắm xong, còn trong lúc đó hần có thực sự dùng thần thức để... thì tác giả cũng chịu!

(Trương Hải: Trời! Hoàng Ma đại ka đừng có mà đổ oan cho tiểu đệ mà! Oa oa, tiểu đệ thuần khiết mà...)

Hoàng Ma: Anh ko tin! Chú giống anh vãi đái ra mà đòi thuần khiết!

Hu hu...)

Làm xong mọi chuyện thì cũng phải mất đến ba tiếng. Tất nhiên, đó là do Trương Hải không hề hưởng thụ gì mà chạy qua chạy lại phục vụ liên tục, hai nàng chỉ việc ăn, đi tắm, nghỉ ngơi, hết!

Bây giờ hai nàng cũng đã khá lên một chút, đi lại không thành vấn đề, tuy rằng vẫn còn mệt nhưng nếu không cần chiến đấu thì không sao cả.

Tính ra, thời gian Trương Hải đi đón bốn người kia còn không bằng được một phần ba thời gian đi đón Nguyễn Khánh Huyền và Phạm Đình Phương. Khi hần trở về, mọi người đều nhìn thấy hai cô gái đều như vừa tắm xong, hai má cũng hơi hồng hào vì vừa tắm nước nóng. Tất cả đều nhìn Trương Hải bằng ánh mắt cực kỳ bất mãn và nghi ngờ.

Tất nhiên, Liên Hương Nhu thì chẳng nói gì, nàng là một tiên tử, việc này chẳng nhẽ không nhìn thấu được hay sao? Chỉ là, từ nãy đến giờ nàng dùng chân thân nhân để quan sát mấy người này thì tâm tình đã trở nên kinh ngạc đến cực độ.

Huyết mạch của toàn bộ người ở đây đều cực kỳ thuần chính, tất nhiên, mức độ này cũng không phải thuộc loại cực kỳ ghê gớm gì với các đại gia tộc của khủng long giới cả. Nhưng có ba người Dương Thanh Kỳ, Phạm Đình Phương và Nguyễn Khánh Huyền làm cho nàng kinh ngạc đến cực độ.

Huyết mạch của họ thậm chí còn hơn nhiều tất cả những người còn lại trong nhóm, nhất là Dương Thanh Kỳ, không ngờ huyết mạch lại ngang ngửa với Phạm Đế và Dương Đế trong thời kỳ của nàng. Lúc nàng chưa bị phong ấn trong này, hai người đó có thể nói là huyền thoại, chỉ trong vòng xấp xỉ một trăm năm đã có thực lực ngang với người tu luyện hơn hai trăm năm như nàng rồi, vậy mà nàng được gọi là thiên tài, vậy họ gọi là gì đây?

Không nghĩ nhiều nữa, dù sao nàng cũng đã thế không gây phiền toái gì cho tất cả những người này, sau khi chia tay, bọn chúng là bọn chúng, nàng là nàng, lo gì chứ?

Còn việc bọn chúng sau này đối đầu với mình? Nàng không lo, bây giờ nàng đã có cảm giác sắp đột phá, có lẽ cơ duyên của mình sắp đến rồi! Bây giờ nàng chỉ cần hoàn thành nốt một tâm nguyện nữa, đến lúc đó đột phá, còn lo gì mấy kẻ phàm tục thế này làm phiền mình?

- Đi thôi! - Liên Hương Nhu lãnh đạm nói.

Trương Hải gật đầu, lấy chiếc chìa khóa tròn ra và nói:

- Tất cả đi sát lại với nhau, chúng ta sẽ ra khỏi nơi quái quỷ này...

Hần không hề nói gì đến Liên Hương Nhu cả, mọi người cũng không hỏi, bởi vì thời điểm này không phải là lúc để làm quen.

Cảm giác vẫn giống những lần trước, vẫn mát lạnh, sáng khoái, sau đó thì đáp xuống cái động chính. Hai người Nguyễn Khánh Huyền và Phạm Đình Phương vẫn chưa hồi phục, tý nữa thì ngã dập mông, may mà Trương Hải đưa tay ra đỡ, nhưng mà hành động đó lại càng làm cho mấy người còn lại nghi ngờ. Sắc mặt của hai nàng thì đỏ lên, cổ găng gầy ra khỏi vòng tay hần.

Trương Hải hít một hơi, nhẹ nhàng đưa chiếc chìa khóa hình tròn, có hình người đang ôm đôi mắt đỏ gấn lên trên trần động.

Khi bảy chiếc chìa khóa đều được gấn vào, một luồng ánh sáng bảy sắc chợt phát ra, chạy dọc theo đường nối những chiếc chìa khóa, thành một vòng

tuần hoàn lung linh mỹ diệu.

Trần động đột nhiên tách ra, lộ ra một cánh cổng ánh sáng trắng. Là một màu trắng tinh khiết, không phải là bảy sắc nũa. Cả tám người cùng hơi thôn thức, cuối cùng lần lượt bước vào trong cánh cửa “Quy Trần” ấy.

Ánh sáng chợt biến mất, cái động này lại trở nên trầm lặng như cũ. Bảy chiếc chìa khóa dần tan biến, bảy cửa động Mộng - Tâm - Thủ - Cước - Phế - Bi - Nhân lại bắt đầu sáng lên, tạo ra ánh sáng bảy sắc, khung cảnh giống như trước khi bọn Trương Hải rơi vào đây.

Cuối cùng... cũng thoát rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Trở Mặt

Soạt phịch...

Mấy âm thanh vang lên làm cho lũ khủng long nhỏ xung quanh chạy tán loạn. Ở giữa không trung đột nhiên xuất hiện một vùng sáng, sau đó, tám thân ảnh cao thấp khác nhau bị bắn ra khỏi đó, đáp xuống đất.

Tám người này chắc chắn là tổ đặc biệt cùng với Liên Hương Nhu rồi.

Đã lâu lắm rồi mới được hít thở lại khí trời như thế này. Tuy rằng rừng núi vẫn như trước, ẩm ướt, bẩn thỉu, thậm chí còn tràn ngập mùi hôi thối của các chất hữu cơ phân hủy, nhưng, đối với bọn Trương Hải, hay ngay cả Liên Hương Nhu thì những thứ này đều thật thân thiết.

- Cuối cùng cũng ra được rồi!

Trần Mạnh Thắng không nhịn nổi kích động mà nhảy cẫng lên hoan hô, bọn Trương Hải cũng dần ảnh hưởng theo, nắm tay nhau cùng nhảy nhót ăn mừng, dường như sự mệt nhọc trước đó đã hoàn toàn tan biến.

- Đến lúc chia tay rồi!

Một âm thanh lạnh nhạt vang lên, đó chính là Liên Hương Nhu nói. Chỉ là, thứ ngôn ngữ này thì chỉ có Trương Hải mới hiểu, còn sáu người kia thì nhìn nhau bằng vẻ mặt mờ mịt. Bởi vì Liên Hương Nhu đang nói tiếng mẹ đẻ của nàng.

Ban này, trong phong ấn kia, Liên Hương Nhu vẫn sử dụng ngôn ngữ của Bạo quốc (nói cho chuẩn thì nó là tiếng Việt), tuy rằng ngữ điệu hơi lệch lạc một chút nhưng mọi người vẫn nghe hiểu. Nhưng bây giờ thì chỉ biết đứng đó nhìn nhau mà thôi.

- Việc tôi đã hứa thì tôi sẽ làm!

Trương Hải cũng lạnh nhạt gật đầu, sau đó bình tĩnh lấy bốn miếng ngọc thánh thú ra.

Bốn miếng ngọc này trông cực kỳ đẹp đẽ, lung linh, làm cho mấy cô gái trong nhóm đều nhìn chăm chăm vào đó. Tất nhiên, Dương Thanh Kỳ thì chỉ chú ý đến ba miếng ngọc còn lại, còn con giun đất thì nàng đã quá quen rồi.

- Ngọc thánh thú này cô hãy cầm lấy đi!

Mọi người xung quanh mờ mịt nghe hai người xì xầm với nhau, nhưng họ cũng không có động tác gì cả, bởi vì Trương Hải cũng rất bình tĩnh, xem ra không có gì đáng lo lắng.

Liên Hương Nhu rất hài lòng với thái độ này của hắn, nàng khẽ phát tay một cái, ba miếng ngọc thanh long, bạch hổ và cá voi lần lượt bay vào tay nàng, chỉ còn lại duy nhất miếng ngọc giun đất vẫn nằm trơ ra đó, không chịu sự khống chế của Liên Hương Nhu.

Đó là một chiêu cách không lấy vật bình thường của người luyện khí, Dương Thanh Kỳ cũng làm được. Chỉ là, miếng ngọc giun đất không theo khống chế làm cho sắc mặt của Liên Hương Nhu trở nên hơi trầm xuống.

Có một việc, Liên Hương Nhu cũng không nói cho Trương Hải biết.

Ngọc thánh thú không thể chuyển giao khi mà chủ nhân của nó vẫn còn sống.

Sở dĩ Trương Hải có thể cầm hai viên ngọc thánh thú bạch hổ và cá voi là do chủ nhân của chúng đã chết rồi. Còn việc trước đó Liên Hương Nhu nói nàng là chủ nhân của ngọc bạch hổ thì là nói dối, vì vậy Trương Hải mới có thể nhận được nó.

Liên Hương Nhu cũng không phải là chủ nhân thực sự của miếng ngọc bạch hổ, cũng có nghĩa là nàng chưa vào Mộng Động, thực tế người chiến thắng Mộng Động chính là đại sư huynh mà nàng vẫn nói, cũng người đó đã nói cho nàng biết tất cả những điều hần biết về Nhân Động, đó cũng là lý do mà Liên Hương Nhu tin tưởng vào những gì mình biết như vậy, bởi vì nàng tin tưởng vào đại sư huynh.

Bây giờ muốn lấy ngọc giun đất, chỉ có cách duy nhất là giết chết chủ nhân của nó.

Nhưng Liên Hương Nhu đã thề không chọc tới hần. . . Nhưng chẳng sao, lấy lý do hần không giữ lời thề trước là được.

- Sao hả? Người muốn lật lọng, không đưa ngọc thánh thú cho ta? - Liên Hương Nhu có vẻ càng ngày càng lạnh lùng, nói một câu tràn đầy sát khí. Trương Hải cũng thấy khó hiểu, nhanh chóng giải thích:

- Lật lọng gì chứ? Đây... cô cầm đi! - Dứt lời, Trương Hải tiến lên đưa ngọc thánh thú đến tận tay Liên Hương Nhu. Hần cũng chưa có ham muốn gì với ngọc thánh thú cả, quan trọng hơn, bây giờ hần không biết thực lực Liên Hương Nhu đã hồi phục đến đâu, nhưng nhìn qua thì có lẽ nàng bây giờ còn mạnh hơn cả bảy người bọn hần họp lại.

Liên Hương Nhu cũng đưa tay ra nhận lấy, nhưng khi nàng gần chạm vào thì miếng ngọc giun đất chợt phát ra ánh sáng chói lọi, đẩy tung Liên Hương Nhu ra, sau đó thì nằm trơ trong lòng bàn tay của Trương Hải.

Trương Hải cực kỳ khó hiểu, nhìn chăm chăm vào con giun đất, những tưởng nó đã hết năng lực khi tái sinh cho mình và Dương Thanh Kỳ, không ngờ còn có những tác dụng này.

Lúc này, trong lòng Liên Hương Nhu vẫn hơi do dự, nàng không muốn làm một người giờ trò như thế này, nhưng để đạt được ngọc thánh thú thì phải chấp nhận, nàng ra vẻ cực kỳ tức giận nói:

- Giỏi cho tên lật lọng! Không ngờ bây giờ người lại dám phản bội lại những lời đã thề. Mau giao ngọc thánh thú ra đây!

Dứt lời, thân hình của nàng lại như quỷ mị xông lên, mấy người xung quanh cũng kinh hãi, bắt chắp mọi thứ xung quanh, chạy ngay tới bên Trương Hải để trợ giúp cho hần.

Liên Hương Nhu ra tay rất mạnh mẽ, nhưng lại vô cùng ưu nhã, mỗi cái phát tay rất nhẹ nhàng của nàng có thể đánh bay cả người của Phạm Đức Linh, mỗi một lần nàng khua múa những ngón tay giống như đánh đàn, dải lụa ở sau lưng lại phát lên, đánh bật một đối thủ ra ngay lập tức.

Nhưng nàng ra tay rất có chừng mực, nàng đã thề sẽ không làm phiền đến mấy kẻ này, nàng đã lật lọng với Trương Hải, không muốn ngay cả lời thề này mà cũng làm trái, vì thế mà nàng không hề ra một đòn sát thủ nào.

Còn đối với Trương Hải, trong lòng nàng cũng đang do dự không thôi, nói gì thì nói, nếu không có hần thì nàng chưa chắc đã có thể thoát được khỏi phong ấn kia, có thể sẽ phải ở trong băng liên thêm ngàn năm, vạn năm cũng không biết chừng. Hơn nữa, lời thề của nàng với hần vẫn còn đó, nàng không muốn tự làm cho đạo tâm của mình vấy bẩn.

Do đó, đòn thế của Liên Hương Nhu nhìn qua rất tàn ác, nhưng mỗi khi mấu chốt lại có vẻ chần chừ, nhiều lúc còn rút tay lại.

Trương Hải lúc này đang vô cùng bức bối, nhưng trong lòng lại có phần phấn khích.

Cao thủ nha!

Tuy rằng Liên Hương Nhu còn chưa hồi phục được bao nhiêu, nhưng trong mắt Trương Hải thì đúng là một đại cao thủ rồi, đây là một dịp tốt cho hần rèn luyện khả năng chiến đấu.

Từ khi trải qua tất cả trong phong ấn kia, thực lực của Trương Hải đã tăng tiến rất nhiều, nhưng không có cơ hội để mà thử nghiệm.

Hần phát hiện, phản xạ của mình đã mạnh hơn lúc trước, ít nhất cũng phải hơn đến bốn lần, nếu như trước đây, những đòn thế của Liên Hương Nhu cũng đủ cho hần phải nằm xuống vài lần rồi, nhưng bây giờ hần vẫn có khả năng né tránh, làm cho Liên Hương Nhu cũng hơi buồn bực.

Trương Hải biết, đấu với kẻ có thực lực cao hơn mình thế này, không được phép ngạnh tiếp, chỉ có thể né tránh, chiến thuật phòng ngự phản công là tốt nhất.

Liên Hương Nhu vừa đánh ra một chiêu, Trương Hải nhanh chóng lách sang bên trái, bàn tay nhanh như chớp bắt lấy cổ tay nàng, tiếp tục giật mạnh về phía trước. Liên Hương Nhu lúc này cũng lỗ đả, nàng nhanh chóng vận khí vào hai chân, muốn dùng sức mà phản lại đà tiến này, nhắm lúi về phía sau.

Nhưng Trương Hải dường như đã đoán trước, cánh tay còn lại đã giơ lên từ lúc nào, Liên Hương Nhu còn chưa kịp phản đả thì một cái cùi chỏ cứng như thép đã áp đến cổ họng nàng, không hề lưu một chút lực nào.

Mắt Liên Hương Nhu không hề thay đổi, thân thể nàng chợt ngửa ra đằng sau, né khỏi cái cùi chỏ đó, cánh tay xinh xắn cũng như một con linh xà, uốn một lúc đã thoát khỏi sự kim kẹp của Trương Hải. Liên Hương Nhu cũng không thêm phản đả nữa, mà nương theo cổ lực đó tiến thẳng về phía trước, tách xa Trương Hải ra.

Lúc này, một tiếng “vút” chói tai vang lên, cùng với đó là một sợi roi rắn chắc quật về phía lưng nàng. Liên Hương Nhu hừ một tiếng, dải lụa ở sau người chợt tự động phát lên, quấn chặt vào chiếc roi, sau đó thì khóa cứng lại. Liên Hương Nhu cũng nhanh chóng giật lại, muốn kéo cái kẻ dám công kích kia

lại gần, nhưng lực của nàng phát ra cứ như đâm vào bị bông, chẳng có tí lực phản kháng nào làm cho Liên Hương Nhu thấy bực bội.

Chỉ thấy cả cái roi kia bay thẳng theo lực kéo đó, còn người thì không thấy đâu. Ngay lúc đó, một dải lụa trắng cũng bay tới gần ngực của Liên Hương Nhu, muốn kích cho nàng một đòn. Tròng mắt của Liên Hương Nhu hơi co lại, nhưng cũng không mất đi chút bình tĩnh nào, chỉ hơi hốt hơi bàn tay trắng nõn lên, bắt thẳng vào dải lụa đó, dù người kia có dùng lực thế nào cũng không kéo lại được.

Âm thanh roi quất lại vang lên sau lưng nàng, Liên Hương Nhu bực tức quay người lại, thấy ngay Trương Hải không biết đã bắt được chiếc roi kia từ lúc nào, đang dùng hết sức vung về phía nàng, có vẻ còn mạnh hơn cả chủ nhân thực sự của chiếc roi này nữa.

Chát!

Chiếc roi đã quất trúng.

Nhưng chỉ quất trúng cánh tay mà Liên Hương Nhu giờ lên chấn mà thôi, tuy rằng cảm giác đau rất truyền đến làm cho Liên Hương Nhu khó chịu, nhưng tay nàng cũng đã bắt lại chiếc roi kia. Tình cảnh có vẻ vô cùng giằng co, một cô gái, đứng ở chính giữa khu rừng, một tay bắt một dải lụa, một tay bắt lấy chiếc roi, chặn cứng chúng lại, không cho đối phương thu về.

“Ya..” Cùng lúc đó, hai tiếng hét lớn vang lên, Liên Hương Nhu nhạy cảm thấy được nhiệt khí và hàn khí đang áp đến sau lưng nàng. Không chần chừ nữa, Liên Hương Nhu dồn khí công vào chiếc roi và dải lụa kia, chấn mạnh một cái, ở hai phía chợt vang lên tiếng kêu đau đớn, hẳn là Trương Hải và Dương Thanh Kỳ đã bị thương.

Liên Hương Nhu quay phắt người lại, thấy ngay hai cú đá ẩn chứa lực lượng kinh khủng đang áp về phía mình, hai cánh nguyệt đao gắn ở cổ chân cũng phát ra ánh sáng sắc lạnh, đang không chút lưu tình chém vào cổ nàng.

Liên Hương Nhu không tránh, nàng biết có tránh cũng không kịp, có khi còn tự làm mình bị thương. Nàng đứng im tại chỗ, hơi hốt đưa hai bàn tay trắng nõn lên, sau đó... kẹp chặt lấy hai lưỡi đao đang chém đến như chớp.

Chỉ dùng tay đã ngăn chặn được nhát chém đó? Hơn nữa còn cả cước lực của hai Trex tộc xuất sắc! Phạm Đức Linh cùng Phạm Đình Phương chợt thấy kinh ngạc, nhưng cũng không có rút lại làm gì, chân còn lại cũng đã chém chéo xuống, nhắm thẳng vào eo của Liên Hương Nhu.

“Beng, beng!” Hai âm thanh trước sau vang lên làm cho người ta có cảm giác giống như con dao chém vào tường thép. Nếu như vừa nãy hai người họ Phạm kinh ngạc thì bây giờ đã thành kinh hãi rồi, đòn chân của họ chém vào eo nàng, không ngờ không thể nào xuyên qua.

Thực ra cũng không trách được, cả bộ quần áo này chính là một bộ đồ phòng thủ. Chẳng lẽ một người tự xưng mình là tiên tử mà không có được những món đồ chiến đấu này hay sao?

Liên Hương Nhu hơi nhíu mày, có vẻ đã hơi tức giận, hai cú đá kia tuy không làm tổn thương gì nhưng lực tác động vào eo vẫn khiến nàng đau nhói, không dễ chịu gì cả.

Hai bàn tay buông hai nguyệt đao ra, nhưng hai người Phạm Đức Linh và Phạm Đình Phương còn chưa kịp lui lại thì hai bàn tay trắng nõn đã tiến trước ngực họ, sau đó nện thẳng vào ngực, một cỗ đại lực nhưng xuyên đá phá sơn truyền vào làm họ bay ngược về phía sau, miệng họ ra một ngụm máu.

Thương thế không nặng, nhưng tạm thời không chiến đấu được nữa, đặc biệt là Phạm Đình Phương, thân thể vẫn còn suy nhược của nàng bây giờ đang bủn rủn, không còn chút lực phản kháng.

“Ầm ầm” Ngay lúc đó, âm thanh ầm ầm nặng nề vang lên làm cho Liên Hương Nhu cảnh giác, lắc mình tránh thoát. Chỗ nàng vừa đứng đã bị một hàm răng sắc bén gặm trúng, lá cây tung tóe. Liên Hương Nhu vừa phi thân lên thì đã thấy một hàm răng khác đang hướng về phía nàng, ý đồ nhai nát nàng thành mảnh vụn.

Hừ lạnh một tiếng, trong ống tay nàng lại hiện ra một dải lụa. Dải lụa mềm mại theo sự khống chế của nàng, xoay một vòng rồi quấn chặt vào cái mõm kia, khóa chặt lại làm cho hàm răng đó không mở ra được nữa.

Hai con Elasmosaurus nhỏ dám tấn công mình làm Liên Hương Nhu tức giận, tuy nàng thể không giết lũ người kia nhưng không có nghĩa là không được giết súc sinh này.

Thân hình nhanh như chớp xuất hiện trước cái đầu của con Elasmosaurus bị khóa mõm, Liên Hương Nhu hơi bàn tay đã bắt đầu phát sáng của mình lên, không chần chờ gì mà giáng thẳng xuống. Nếu trúng phải đòn này, có lẽ cái đầu kia sẽ nát bét, đừng hòng sống sót.

Phịch! Âm thanh nặng nề vang lên, không biết từ lúc nào, ở trên đầu của con Elasmosaurus đó đã xuất hiện một bóng người, tay cầm khiên, áo giáp xì xì. Chính là Trần Mạnh Thắng đã biến thân, đang dồn toàn lực vào để phòng thủ. Dù thế nhưng hắn vẫn bị cỗ lực lượng đáng sợ này đánh cho học máu, sắc mặt uể oải.

Liên Hương Nhu hơi buông tay ra, nhưng đúng lúc đó, nàng cảm thấy một cỗ hơi thở sâm hàn cực độ đang ở đằng sau lưng mình. Nàng nhảy bèn nhảy sang một bên, né tránh được một đôi móng vuốt vừa chụp lấy. Vừa nhìn lại, lông mày của Liên Hương Nhu lại càng nhíu sâu.

- Ta đã nói rằng ta không biết tại sao lại vậy! Nhưng nếu ngươi cứ muốn dùng cách này thì giải quyết thì xin lỗi, ta chỉ có thể phản kháng mà thôi!

Giọng nói sâm hàn, đôi mắt sâm hàn, ngay cả một cái lưỡi dài thè ra liếm liếm mỗi cũng làm cho hình tượng của Trương Hải càng thêm đáng sợ.

Hắn đã kích hoạt Dạ Xoa Ấn. Lần này hắn đã có kinh nghiệm khổng chế, có thể tăng cường sức mạnh lên nhiều, hơn nữa dùng xong chắc chắn không đến mức kiệt sức như lúc trước, cũng lắm là mệt chút xíu thôi, giống như người khủng long biến thân vậy.

Mọi người xung quanh đều kinh hãi nhìn chằm chằm vào Trương Hải, ngay cả Nguyễn Khánh Huyền đang yếu ớt đứng một bên (cô này không chiến vì quá mệt ở trên núi Đông, thậm chí còn yếu hơn Phương nhiều), còn cả Nguyễn Thu Hà đang cuống quýt chạy lại xem tình trạng những người lại ra sao, lại lấy ra ít thuốc gì đó cho họ uống vào cũng phải giật mình nhìn lại.

Chỉ có Dương Thanh Kỳ đang dấn đứng dậy thì nhú mày! Sao lại không dùng một bộ đồ chứ? Bày ra cái bộ dạng này để dọa người à?

Nếu Trương Hải nghe thấy thì chỉ có biết đường ủy khuất nhìn nàng, hắn cũng muốn, nhưng mà nhân của hắn đưa cho nàng rồi mà...

Còn Liên Hương Nhu thì ngạc nhiên nhìn nhìn, sau đó nhếch môi, lẩm bẩm: “Thú vị!” Sau đó, cả hai bên lại lao vào chiến đấu.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Càng Nguy Hiểm

Hai bóng người một đen một trắng cứ giao qua giao lại trên không trung làm cho người ta hoa cả mắt, từng âm thanh va chạm chất chứa vang lên đặc biệt làm khu rừng vắng vẻ này náo động lên.

Trong lòng Trương Hải lúc này đang cực kỳ lo lắng, bởi vì dù hắn có dùng Dạ Xoa Ấn cũng không thể đánh bại được cô nàng này.

Dạ Xoa Ấn có thể giúp hắn bộc phát mọi tiềm năng, tăng sức mạnh lên theo cấp số nhân, nhưng mà thể lực của hắn cũng sẽ giảm mạnh. Nói cách khác, nếu chiến đấu theo bình thường, hắn có thể duy trì được khoảng năm sáu tiếng thì bây giờ sẽ chỉ chiến đấu được cùng lắm là một hai tiếng, nếu không thì tình trạng kiệt sức vẫn sẽ diễn ra như thường.

Nhưng mà cô nàng này lại không dễ xoi một chút nào, không nói đến thứ khí công bá đạo làm hắn phải liên tục tránh né, chỉ nói riêng đến từng chiêu thức nhẹ nhàng mà hiểm hóc vô cùng kia cũng làm cho Trương Hải thấy khó khăn.

Hơn nữa, thực lực của nàng bây giờ đang cao hơn hắn không chỉ một bậc.

Mặc dù chưa hồi phục được bao nhiêu, nhưng sức mạnh của Liên Hương Nhu ít nhất cũng phải ở đẳng cấp tự giác trung cảnh trở lên, đối với kẻ có tu vi ngang với chủng tộc thượng cảnh như Trương Hải thì đã hơn hai cấp rồi.

Hai người tạm thời giằng co là vì Trương Hải đã dồn hết sức, còn Liên Hương Nhu thì vẫn đang suy nghĩ, do dự mà thôi.

Lúc này, Liên Hương Nhu nhanh như chớp áp sát lại gần Trương Hải, bàn tay trắng nõn cũng đã đỏ lên vì dồn khí, nhắm thẳng vào ngực Trương Hải mà đánh xuống. Nhưng lúc này, nàng cũng có thể cảm thấy một luồng gió đang phản phật bên tai, một cú đá cao nhắm thẳng vào thái dương nàng. Tuy rằng Liên Hương Nhu có khí công hộ thể nhưng cũng không dám chắc xem thứ đó có thể không làm tổn thương mình hay không.

Liên Hương Nhu đành phải thu chiêu lại, đưa tay lên ngăn đỡ, nhưng bên thái dương còn lại cũng có tiếng gió, cú đá đầu tiên chưa hết, cú đá tiếp theo đã đến, đây chính là một chiêu liên hoàn cước trong Teakwondo.

Những cú đá liên tiếp làm Liên Hương Nhu lùi lại liên tục, bàn tay cũng phát lên chống đỡ từng cước. Nàng có thể cảm thấy cánh tay mình tê rần, vô cùng khó chịu, nhưng mà Trương Hải đang tấn công kia cũng đang kêu khổ không thôi, bởi vì hắn đá vào tay nàng cứ như đá vào sắt vậy, ổng đồng cảm thấy tê tái.

Lúc này, Trương Hải cũng đã bắt đầu thấy mệt, động tác bỗng dưng chậm lại. Liên Hương Nhu nhìn ra sơ hở, không hề chần chừ gì nữa, đánh tiếp một chưởng về phía ngực của hắn.

Trương Hải co chân lên, đầu gối thúc vào cổ tay nàng, làm cho chưởng thế đó bị chệch hướng, chân cũng không rảnh rồi, đạp thẳng về phía trước, nhắm trúng bụng của Liên Hương Nhu.

“Ầm ầm!” Hai âm thanh rung động vang lên. Trương Hải chợt thấy cổ họng mình ngòn ngọt, phun ra một ngụm máu. Mặc dù đã làm chệch hướng của bàn tay đó nhưng vẫn bị đánh trúng vào vùng ngực trên, gần sát với cổ họng, nội tạng trong cơ thể đã chấn động, trúng phải nội thương.

Liên Hương Nhu cũng lùi lại liên tục, một cước của Trương Hải đã đạp trúng bụng nàng, làm cho nàng cảm thấy co thắt lại. Nhưng mà nhờ có chân khí hộ thể cường đại, nàng không bị tổn thương nặng bằng Trương Hải.

Đang định đứng lên, tiếp tục truy kích thì từng tiếng sột soạt sau lưng làm cho Liên Hương Nhu thấy không ổn, quay người lại thì chợt thấy hàng loạt dây leo, cây cối không biết mọc từ đâu ra đã bắt đầu điên cuồng cuốn đến người nàng, muốn trói chặt nàng lại.

Liên Hương Nhu bật mạnh người lên, nhưng một cây dây leo còn nhanh hơn, cuốn lấy cổ chân nàng, kéo xuống. Cùng lúc đó, một đám cây cối bắt đầu mọc lên như lao tù, bọc chặt Liên Hương Nhu lại, sau đó siết chặt vào với nhau, giống như một cây hoa ăn thịt đang nuốt người vậy.

Trương Hải kinh ngạc nhìn lại, thấy Dương Thanh Kỳ mặt mày trắng bệch đang đứng đó hai tay phát ra ánh sáng, đang cử động liên tục. Bây giờ hắn mới nhớ ra, Dương Thanh Kỳ cũng đã đến chủng tộc thượng cảnh, nàng đã lĩnh ngộ được các thiên phú chủng tộc, chẳng lẽ... đây là thiên phú chủng tộc hay sao? Nhưng hình như không giống, thiên phú chủng tộc thường chỉ khá đơn giản, dùng để tạo nền móng cho các kỹ năng sáng tạo của Tự giác cảnh, sao lại có thể sử dụng một cách uyển chuyển như thế này chứ?

Nhưng Trương Hải không nghĩ nhiều được nữa, bởi chỗ những cành cây, dây leo kia bao bọc bắt đầu diễn ra hiện tượng quỷ dị, dường như chúng đang vận vẹo, phồng lên rồi lại hóp xuống, co kéo liên tục giống như cao su vậy. Trương Hải không rõ, nhưng... hình như đó là sự vận xoắn của không gian!

Chỗ các cành cây bao bọc bắt đầu le lói ra vài tia sáng, dần dần trở nên sáng rọi. Trương Hải kinh hãi, biết là Liên Hương Nhu sắp thoát ra, hắn bắt chấp thương thế trên người, dồn toàn bộ sức mạnh tới gần chỗ đó, muốn đánh cho nàng không kịp trở tay.

Nhưng...

Đã muộn!

Cả một đám cây cối giống như một khối thuốc nổ, bạo tạc mạnh ra xung quanh, từng cành cây, nhánh dây đều giống như tạc đạn, bắn ra xung quanh với tốc độ kinh khủng. Trương Hải ở gần nhất, tất nhiên là lĩnh đòn nhiều nhất, những người còn lại hầu hết đã nằm dưới đất ở phía xa, không có tổn thương gì nhiều.

- Mộc Thần Không Gian! Không ngờ tuyệt kỹ thất truyền của Lý Hiền lại được ngươi ngộ ra. Mặc dù ngươi còn chưa đến tự giác cảnh, khả năng khống chế vẫn cực kỳ kém cỏi nhưng chiêu thức này không thể sai được. Đó chính là thiên phú kết hợp giữa mộc hệ và không gian hệ, có thể nghiền nát mọi thứ bị bao bọc. Cũng may là khả năng khống chế không gian của ta mạnh hơn ngươi nhiều, nếu không...

Giọng nói có phần kinh ngạc của Liên Hương Nhu vang lên, Trương Hải nghe thấy cũng kinh ngạc cực độ.

Mộc Thần Không Gian? Lý Hiền? Hai cái danh từ này đã được hắn đọc bên trong tập tài liệu mà Trương Linh Tuyền đưa cho lúc trước. Đó chẳng phải là một cường giả, một thân một mình sử dụng tuyệt kỹ diệt sát cả một quốc đảo hay sao? Không ngờ thứ kỹ năng kinh khủng ấy lại được Dương Thanh Kỳ ngộ ra.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, sau khi tái sinh, huyết mạch của Dương Thanh Kỳ đã được cải tạo, vô cùng thuần chính, việc ngộ ra những tuyệt kỹ đỉnh cấp thế này cũng không phải là không có khả năng.

Chỉ là, bây giờ còn chưa phải lúc vui mừng, bởi vì Liên Hương Nhu vẫn còn đang đứng đó.

Tuy rằng sắc mặt nàng cũng nhợt nhạt, thở hồng hộc, nhưng dường như vẫn còn sức chiến đấu rất dồi dào. So với Trương Hải thương tích đầy mình, một đám người mất sức chiến đấu, và còn cả Dương Thanh Kỳ đang thổ ra vài ngụm máu tươi kia thì tốt hơn nhiều.

Còn Trương Hải, lúc vừa nãy hắn đã vì uy lực của vụ nổ mà bắn lên một cái cây, dính chặt vào đó, bây giờ mới nặng nề rơi xuống, Dương Thanh Kỳ hét hoảng, chạy đến bên hắn, cố hết sức mới giúp hắn không bị ngã dập mặt. Nhưng đó cũng là phần sức lực cuối cùng của nàng rồi.

Liên Hương Nhu tiến từng bước, từng bước tới gần hai người kia, miệng của nàng nói:

- Con nhóc kia, mau tránh ra. Ta đã thề không làm gì các ngươi, ta sẽ giữ lời. Ta chỉ cần ngọc thánh thú, không cần mạng của các ngươi. - Nàng đang nói với Dương Thanh Kỳ.

Lúc này, đột nhiên một tiếng kêu ré ghê rợn vang lên giữa trời xanh.

Mọi người đột nhiên nhìn lên phía trên, bắt giác tâm tình cùng trở nên hoảng sợ.

Là chần tinh, chính là con chần tinh đã từng ép họ xuống dưới vực lúc trước! Lần này thì nguy rồi, không ngờ vừa mới ra khỏi đây chưa được bao lâu đã bị nó tìm đến.

- Lũ khốn kiếp, dám lấy trộm trứng của ta! Hôm nay ta phải giết hết các ngươi!

Một giọng nói lạnh lẽo vang lên, khá là trung tính, không nghe ra được đó là giọng nữ hay giọng nam. Nhưng cũng chẳng quan trọng nữa rồi, bởi vì lúc này nó đã lao xuống ngay phía Trương Hải, nó còn nhớ rõ, Trương Hải là kẻ duy nhất hôm đó dám đỡ lấy một đòn của nó.

Nhưng lúc này, Dương Thanh Kỳ đang chắn trước người hắn, nếu con chần tinh kia tới thì nàng là người đầu tiên bị nguy hiểm.

Không nghĩ nhiều nữa, Trương Hải lật người lại, đè chặt Dương Thanh Kỳ bên dưới, mặc cho nàng đang hoảng sợ nhìn lên trời, ánh mắt hắn dần trở nên nhu hòa:

- Em đã từng chắn cho anh một đao! Anh đã thề hứa không bao giờ để em phải tổn thương nữa. Nếu hôm nay anh lại để em lĩnh hậu quả cái tai họa này thì anh có phải đàn ông nữa không? Sau này thế nào cũng được, dù sao bây giờ anh cũng không muốn phải nhìn em chết trước mắt anh.

Dương Thanh Kỳ vẫn giãy dụa, nước mắt đã tuôn trào, nhìn hàm răng sắc bén của chằn tinh tới gần mà nàng thấy thật đáng sợ, kinh hoàng. Ngày hôm đó, nàng còn ganh tỵ với Nguyễn Khánh Huyền, tự so sánh xem đến lúc sống chết, người con trai đó có làm như thế với nàng hay không? Nhưng bây giờ nàng mới nhận ra, cho dù hắn có làm thì nàng cũng không muốn. . .

Bình.. xẹt xẹt!

Một âm thanh chói chang vang lên, cùng với đó là từng tiếng nổ điện, từng tia lửa cũng đã bắn ra xung quanh. Lúc này, Liên Hương Nhu đột nhiên lại chặn trước mặt hai người Trương Hải, hai cánh tay trắng nõn đã đưa ra nắm chặt lấy hai cái mỏ dài của chằn tinh, ánh mắt nàng cũng đã có ánh lệ, nhưng miệng thì vẫn lạnh nhạt lắm lắm.

- Cho người nuốt hắn không phải là nuốt cả ngọc thánh thú hay sao?

Thực ra đó cũng chỉ là một lý do. Lý do thứ hai mới là chủ yếu, đó là tình cảnh vừa rồi, những lời Trương Hải nói đã làm cho Liên Hương Nhu rung động trong lòng.

Thật giống đại sư huynh ngày đó.

Thậm chí ngay cả lời nói cũng như vậy. Hai tên đàn ông xấu xa, ích kỷ. Nghĩ rằng chỉ mình hắn không muốn nhìn cô gái bên dưới chết đi hay sao? Chẳng nhẽ khi hắn chết, cô gái đó không đau lòng hay sao?

Còn một nguyên nhân nhỏ nữa, đó chính là trong tình huống này, có khi chằn tinh cũng chẳng buông tha cho nàng, liều mạng sớm hay liều mạng muộn cũng vậy thôi! Đã không khác nhau thì còn cầu nệ nhiều làm gì?

Trong cơn rối bời như vậy, Liên Hương Nhu thậm chí cũng không tự chủ được mà đứng ra ngăn chặn một đòn đó.

Nhưng... sức của nàng cũng đã cạn kiệt rồi.

Con chằn tinh trước mắt còn chưa tới mức hóa hình. Nếu là trước đây thì nàng chỉ cần một chiêu là giết chết nó, nhưng bây giờ... chính bản thân nàng cũng thấy lực bất tòng tâm.

Trong cái miệng kinh khủng kia đã lóe ra điện quang màu tím, một quả cầu chứa đầy năng lượng điện chợt bắn ra, trúng giữa ngực Liên Hương Nhu. Nàng bị kinh lực này đánh bay ra đằng sau, miệng phun ra một ngụm máu tươi. Ánh mắt cực kỳ không cam lòng nhìn vào con Pretanodon trước mắt, cuối cùng không nhìn được nữa mà ngất đi.

“Chỉ là một hồi cố gắng vô ích thôi sao?” Trong đầu Trương Hải chợt nổi lên một sự thất vọng, vừa rồi Liên Hương Nhu đứng ra cũng làm hắn nổi lên chút hy vọng, nhưng bây giờ thì lại tan biến mất rồi.

Vừa nãy đã nguy hiểm, bây giờ còn nguy hiểm hơn! Chẳng nhẽ cả đám người Trương Hải cứ phải liên tục rơi vào tuyệt cảnh như vậy hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Trở Về

Con chằn tinh kia sau khi bắn ra khỏi cầu điện thì lui lại cả chục mét, nhưng cũng chỉ đơn thuần là lui lại, trong lòng nó hơi tức giận nhưng không chịu thương hại gì, vẫn tràn đầy sức chiến đấu.

“Krec!” Nó rít lên một tiếng ghê rợn, ánh mắt đỏ vằn lên, cái cánh to lớn phất lên lao thẳng về phía Trương Hải, điện quang trên cái sừng cũng đã bắt đầu nhấp nháy.

Trương Hải đè chặt Dương Thanh Kỳ bên dưới, nàng cố gắng giãy dụa, muốn thoát ra khỏi vòng tay hắn, nhưng thực sự nàng không làm được, bây giờ... nàng đã quá mệt rồi. Dương Thanh Kỳ vốn chỉ tu thuần khí công, khi hao hết thực lực thì thân thể yếu hơn nhiều so với một kẻ có tu thân như Trương Hải.

Nhìn thấy cái mỏ đang ngày càng lại gần kia, Dương Thanh Kỳ thấy thực sự bất lực, ánh mắt nàng cũng trở nên ngập nước, nhìn chăm chăm vào Trương Hải, có vẻ oán giận, tức tối, nhưng một mảng đau lòng và xót xa trong đó cũng không che giấu nổi.

Đột nhiên, không hiểu Dương Thanh Kỳ lấy sức lực từ đâu, thân thể nàng bật lên, hai cánh môi đỏ mọng chợt hôn lên đôi môi tím tái của Trương Hải, nàng cũng chủ động đưa lưỡi ra, luồn vào trong miệng hắn.

Trương Hải chợt thấy một dòng suối ấm áp chảy trong lòng, lúc sắp chết, có một mỹ nhân chịu hôn mình như thế này, thực sự rất thỏa mãn. Trong cái cảnh sinh tử gần bên thế này, hình ảnh hai con người hôn chặt với nhau này thật là lạc lõng, nhưng mà trong giây phút sinh tử, bản thân lại bất lực thế này

thì họ có thể làm gì đây?

Nhưng... cảm giác thật kỳ quái.

Dòng nước ấm trong lòng dường như không chỉ là cảm giác, mà đó còn là một thứ gì đó thực sự tồn tại, nó đang di chuyển trong cơ thể Trương Hải.

Cảm giác này... thật là lạ, nhưng cũng cực kỳ sáng khoái. Đầu óc Trương Hải chợt trở nên trống rỗng trong giây lát, trước mắt hắn dần hiện lên một màu hồng nhạt, từng luồng hơi ấm áp đang truyền từ dưới miệng vào cơ thể hắn, giúp hắn hồi phục lại phần nào.

Không chỉ hắn, mà cả Dương Thanh Kỳ bên dưới cũng cảm thấy như vậy.

Còn bên ngoài, một kỳ cảnh như trong truyện cổ tích lại diễn ra.

Một đôi trai gái hôn nhau làm trời đất biến đổi, sức mạnh vô biên...

Ặc, nghe có vẻ quá sến, cũng quá nực cười nhưng đó lại là sự thật.

Tất nhiên, nguồn gốc sức mạnh không phải hoàn toàn là “tình yêu vĩnh cửu” như trong mấy cái truyện cổ tích đó, mà là phần thưởng của Tâm Động.

Con giun đất vẫn bất động này giờ chợt tự động bay lên, ánh sáng hồng nhạt tỏa ra bao bọc lấy đôi trai gái đang đắm chìm trong cảm xúc. Ánh sáng hồng nhạt ấy dần dần hình thành một con giun đất khổng lồ, ít nhất cũng phải dài cả bốn mét, đầu lại ngóc cao lên hơn một mét. Từ trên cái đầu nhỉnh thính lại đột nhiên mở ra đôi mắt sâu hàn, lạnh lẽo làm cho chần tinh cũng phải sợ hãi.

Trời đất chợt biến đổi, mây đen kéo đến ảm đạm, sấm rung chớp giạt như sự phẫn nộ của trời xanh. Từng luồng uy áp kinh khủng tỏa ra từ người giun đất, khóa chặt chần tinh lại. Chần tinh vẫn há mồm, nhưng nó không thể nào ngậm lại được, thậm chí di chuyển cũng không. Điều kỳ lạ, đó là nó không cử động nhưng cũng không bị rơi xuống đất, vẫn lơ lửng trong không trung.

“Khè!” Một âm thanh như tiếng gió rít vang lên, từ người con giun đất màu hồng kia toát ra từng đoàn đao gió sắc lẹm, chém tứ tung lên người của chần tinh, thậm chí làm cho đôi cánh của nó cũng rách nát không chịu nổi.

“Gao!” Một tiếng gầm thét vang lên, con giun đất không hiểu sao lại xuất hiện một cái miệng rộng ở trên đầu, nó chỉ gào lên một tiếng đã làm cho con chần tinh kia bay tít lên trời cao, cuối cùng biến mất không còn bóng dáng.

Làm xong việc này, hào quang quanh người giun đất cũng tàn đi, thân hình cũng tiêu tán, để lại một đôi trai gái vẫn đang hôn nhau thắm thiết ở trên nền đất.

Mọi người xung quanh đều đã chứng kiến từ đầu tới cuối, ánh mắt tỏ ra kinh ngạc, thậm chí là quái dị nhìn hai người kia. Từ lúc nào... từ lúc nào mà hai người là luyện được thứ tuyệt chiêu kinh khủng thế này?

Thực ra, trong lòng Trương Hải vẫn không hiểu điều gì xảy ra.

Trong giây phút vừa rồi, trong đầu của hai người đều trống rỗng, chỉ còn lại đối phương, chỉ còn lại một nụ hôn cuối cùng, chỉ còn lại một người con trai và một người con gái.

Tâm Động, đã kết nối tâm linh của họ lại với nhau, hơn nữa, hai người còn đạt được cảnh giới “vĩnh kết đồng tâm”, nhưng họ không biết, họ còn đạt được một tuyệt chiêu bá đạo, dành riêng cho hai người đạt được “vĩnh kết đồng tâm” ấy.

Tuyệt chiêu này không có báo trước, không có bí quyết, không có phương pháp sử dụng. Nhưng... tuyệt chiêu sẽ được phát ra nhờ ngọc thánh thú, nói cho chuẩn là phát ra nhờ giun đất, vào cái lúc mà tâm linh hai người hoàn toàn hòa vào nhau, hoàn toàn tương thông đến mức độ cao nhất, nói thì đơn giản, nhưng cũng chỉ trong giây phút sinh tử vừa rồi, tuyệt chiêu này mới có đủ điều kiện để xuất ra được.

Tình cảm hai người dành cho nhau phải đủ để trong thời khắc đó, trong lòng chỉ còn lại đối phương thì chiêu thức này mới sử dụng được.

Vài giây sau, hai người tách nhau ra, nhìn nhau mỉm cười, sau đó thì ngạc nhiên nhìn vào tình thế xung quanh.

Lúc này, Nguyễn Khánh Huyền được Nguyễn Thu Hà dìu đã đứng dậy, từng bước khó nhọc lại gần bên Trương Hải nói:

- Mình không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây! Chỗ này không ở lâu được, tuy rằng con chần tinh kia đã bị đánh bay, nhưng ai mà biết nơi này còn nguy hiểm gì nữa không?

Trương Hải lúc này vẫn còn mơ hồ, nhưng Nguyễn Khánh Huyền giục liên tục, hắn cũng không nói nhiều nữa, bây giờ rời khỏi đây mới là chuyện cần nhất.

Lúc này, Nguyễn Thu Hà thì cũng Nguyễn Khánh Huyền, Dương Thanh Kỳ vừa rồi được giun đất phục hồi, đã khá khỏe mạnh rồi nên cũng lấy Phạm Đình Phương. Còn Trương Hải thì vác hai thùng còn lại lên vai, cả đội cùng nhau rời đi.

Trước khi rời đi, Trương Hải dùng ánh mắt phức tạp, do dự nhìn vào cô gái áo trắng đang nằm yếu ớt dưới tán cây. Cuối cùng hắn dứt khoát quay đầu, đi theo những người còn lại.

...

Cùng lúc đó, ở cách không xa chỗ bọn Trương Hải vừa gặp nạn.

Trong một cái trường bông.

- Tuyền, sao em lại có thể hồ đồ như vậy, sao lại có thể giao hoàn toàn an toàn của lũ trẻ đó vào trong tay của loại vô dụng này! Được rồi, những đứa còn lại anh không nói đến, nhưng Phuong là một hạch tâm trong dòng họ, là viên minh châu trong mắt mấy lão già! Em... em có biết nếu con bé gặp nạn thì có hậu quả gì không? Đã năm tháng rồi, nó mất tích năm tháng rồi. Em có biết không hả?

Trương Linh Tuyền lúc này đang trầm lặng đứng một bên, ánh mắt sắc lạnh tỏa ra từng đợt cău giận. Nhưng nàng không giận ai cả, chỉ giận mình lúc đó quá bột chộp, không điều tra kỹ đã cho lũ trẻ đi, bây giờ thì xảy ra sự cố thể này.

Ở gần đó, một người đàn ông trung niên đang khúm núm khom lưng, nếu dân chúng Lục Diệp thành nhìn thấy thì sẽ tròn tròn mắt, vì đây chính là thành chủ Trương Thái Sơn.

Muốn nói rõ chuyện này thì phải quay về ngày mà Trương Hải phát hiện ra kẻ theo dõi mình rồi đi báo cáo với Trương Linh Tuyền.

Không mất nhiều thời gian, kẻ đó đã bị tìm thấy, lại bị tra hỏi rõ ràng, cuối cùng khai ra là người của thành chủ, đến theo dõi Trương Hải thiếu gia, còn để làm gì thì hẳn không nói.

Sau đó, Trương Thái Sơn đã đích thân tới giải thích, nhưng không nói rõ ràng rằng Trương Hải nằm trong vòng theo dõi, mà chỉ nói rằng quan tâm nên phải người bảo vệ mà thôi. Tất nhiên, lý do này cũng hợp lý, bởi vì Trương Hải khá xuất sắc, một ông bác bảo vệ cho cháu ruột cũng không có gì sai, Trương Linh Tuyền suy nghĩ mất một ngày rồi đưa ra điều kiện.

Trương Thái Sơn phải phái người mạnh hơn đi, theo dõi phải thật bí mật. Ngoài ra, không chỉ bảo vệ mình Trương Hải mà còn phải bảo vệ cả bảy đứa trong đó. Trương Thái Sơn tất nhiên là đồng ý, đồng ý cả trăm ngàn lần, vì thế mới có cái chuyện kẻ theo dõi rồi làm khó Trương Hải kia.

Tất nhiên, kẻ đó cũng vì nhận được tin tức của chần tình, vì thế mới dùng trăm phương nghìn kế ngăn chặn bọn Trương Hải lại, cuối cùng lại bị hiểu nhầm là thử thách, lần lượt vượt qua. Kẻ kia cuối cùng gặp chần tình, không làm được gì nữa, trở về thì không dám nên quyết định chạy trốn giữ mạng.

Trương Thái Sơn cũng đã giải thích mọi chuyện, nhưng dường như người kia vẫn cực kỳ bất mãn, tất nhiên, hấn nóng nảy như vậy cũng chỉ vì lo cho con bé Phạm Đình Phuong kia mà thôi.

Còn người đang nói kia, hẳn là một trong ba người nổi bật của thế hệ trẻ Trex tộc đời này, hẳn tên là Phạm Đức Văn, cũng chính là anh họ trong lời nói của Phạm Đình Phuong.

Nói về Phạm Đức Văn này, người ta chỉ có thể tả bằng một chữ: tài.

Hắn thực sự có tài, kể cả vấn đề tu luyện, hành xử, đối nhân xử thế, duy trì quan hệ. Còn về vấn đề tình cảm, có thể nói rằng hắn là một người cực kỳ ngọt ngào, nhưng lại cực kỳ nghiêm túc. Không bao giờ có chuyện níu kéo người không yêu hắn, lại càng không có chuyện trêu ghẹo những người mà hắn không yêu.

Tuy rằng người trong dòng họ nói đính hôn cho hắn và Trương Linh Tuyền, nhưng thật sự hắn không thích cô nàng mẩu bạo long nóng nảy này, đối xử với nàng như là một cô em gái, khá chiều chuộng nhưng lại không bao giờ nói những lời đường mật. Mà chính Trương Linh Tuyền cũng không thích hắn, nàng làm giáo quan cũng là một vụ đặt cược với dòng họ, nếu nàng thắng thì tình cảm của nàng sẽ do nàng làm chủ.

- Anh tưởng em không lo lắng hay sao? Không chỉ có riêng Phuong, mà cả sáu đứa kia đều là học sinh của em, em không lo mà được à? Hơn nữa chuyện này cũng liên quan đến... Nói chung là lòng em cũng đang như lửa đốt đây, anh còn nói cái gì? Anh mà còn nói thêm một câu nữa, làm ảnh hưởng đến sự tập trung của em thì anh đi về luôn đi!

Trương Linh Tuyền không nói gì đến Trương Thái Sơn cả, nàng chỉ đang bóp chát lại Phạm Đức Văn mà thôi.

- Em...

Tình hình lúc này đang cực kỳ căng thẳng thì có một người mặc quần áo giáp chạy vào báo cáo:

- Báo! Đã tìm thấy tung tích của tổ đặc biệt, bây giờ họ đang được đưa về đây! Tình hình mặc dù không quá tốt đẹp nhưng không ai bị thương nặng gì, vẫn có thể tự di chuyển.

Ba người bên trong trường chợt giật mình, ánh mắt sáng lên những tia vui mừng. Chuyện xích mích vừa rồi dẹp ngay sang một bên, cả ba hấp tấp chạy ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Cứu Người

Bầu trời vẫn u ám, từng tia sét đánh ngang trời, âm thanh giống như cả thiên khung cũng sắp sụp đổ vang lên liên tục.

Cái khung cảnh này làm cho người ta thật bất an, Nguyễn Thu Hà là một người nhạy cảm với thời tiết, nàng khe khẽ thở dài:

- Sắp mưa lớn rồi, ít nhất cũng phải mưa ròng rã vài ngày.

Mưa như vậy cũng không phải điều gì quá lạ ở nơi đây, ở khung long gió này, việc mưa tầm tã từ một tuần tới mười ngày cũng là một chuyện bình thường mà thôi. Chỉ là, không hiểu sao mà Thu Hà lại thở dài, nàng cảm thấy cái gì, hay là lo lắng cho ai chăng?

Phạm Đình Phương vẫn trầm lặng này giờ chợt lên tiếng:

- Mọi người định giải thích chuyện này thế nào?

Lúc này, mấy người kia vẫn còn một mối nhưng cũng đã hồi phục phần nào, cũng tự đi lại được. Nghe Phương nói như thế thì cả sáu người còn lại cùng rơi vào trầm tư.

- Tôi không biết các cậu nghĩ thế nào nhưng chuyện này tốt nhất là đừng nói ra, nếu các cậu vẫn còn muốn sống yên ổn.

- Vì sao? - Trương Hải cũng không định nói ra cái chuyện phong ấn này, nhưng hắn vẫn cố hỏi lý do của Phạm Đình Phương.

- Bởi vì các cậu là bạn tôi, tôi không muốn các cậu đi vào chỗ chết! Tin tôi đi, chẳng bao giờ tôi lại đi hại bạn mình cả.

Phạm Đình Phương nói khá là úp mở, nhưng mọi người cũng không nói gì nữa, mà lại lựa chọn tin nàng.

Thực tế, Phạm Đình Phương biết hậu quả khi nói những chuyện này ra.

Bạo quốc không phải là một quốc gia lương thiện gì, đó là một đám ăn thịt người không nhà xương. Trong tâm lý của người Bạo quốc, chỉ có chữ tham vọng, quyền lực, sức mạnh. Ba thứ đó luôn luôn ám ảnh họ, làm họ không từ thủ đoạn để đạt được.

Phong ấn này quá thần bí, tuy rằng tổ đặc biệt đã vượt qua, nhưng cơ bản không phải là phá được phong ấn, mà chỉ là tìm được đường sống mà thôi. Nếu như mở được phong ấn, vậy bên trong sẽ có bảo vật tuyệt thế như thế nào chứ?

Không nói đâu xa, chỉ riêng con giun đất cùng với tuyệt kỹ đánh bại chấn tinh vừa rồi cũng đã đủ để cho các thế lực nhòm ngó rồi.

Nếu nói chuyện này ra, chắc chắn hoàng tộc cùng với mấy lão già đầy tham vọng ấy sẽ không buông tha.

Bản thân Phạm Đình Phương thì không sao, nàng cho rằng mình là một hạch tâm, không ai dám động đến. Nhưng sáu người bạn còn lại rất có thể sẽ gặp nguy hiểm, nàng đã chứng kiến thủ đoạn tàn nhẫn mà đám người quyền quý ấy dùng để moi tin tức, bọn họ dùng một cái ghế đặc thù, lại cho một tên gây tro xương đến, làm cái thủ thuật rút linh hồn gì đó, người bị rút linh hồn sẽ quất lại, chỉ còn một cái xác khô mà thôi.

Mà lần đó, lý do người kia bị giết thật sự rất không đáng.

Hắn đã lập công, hắn đi dò xét cả một khu căn cứ địch, hắn đã khai báo đầy đủ. Nhưng mà mấy tên tự cho rằng mình là cao quý ấy, bọn chúng lại rút linh hồn của hắn ra, sau đó dùng kính lưu ảnh chiếu ký ức của hắn lên. Lý do bọn họ đưa ra rất khốn kiếp, là vì trăm nghe không bằng một thấy, họ phải tự mắt nhìn, xem hình ảnh ấy, họ sẽ có được trải nghiệm đúng nhất của hắn, từ đó tạo điều kiện tốt nhất để vượt qua.

Đó mới chỉ là một căn cứ địch, họ đã làm như vậy! Còn một kho tàng nguy hiểm trùng trùng thế này, chẳng lẽ họ lại không dám hy sinh vài con chuột nhỏ để lấy được thứ gọi là “trải nghiệm” hay sao?

Phạm Đình Phương là một hạch tâm của dòng họ, trong người nàng mang dòng máu của bọn họ, nhưng nàng lại là một người khác biệt. Từ nhỏ, nàng cũng cảm thấy khoái đánh nhau, thậm chí là giết người, nhưng những người nàng giết, nàng đánh đều là kẻ mà nàng cho là đáng chết. Chứng kiến cái người đã lập công, rồi lại bị giết ấy, trong lòng của Phạm Đình Phương nổi lên sự ghê tởm.

Nàng cũng không có tâm tư mà phán xét họ đúng hay là sai, chỉ là... nàng không muốn đám bạn duy nhất cùng trải qua hoạn nạn với mình lại phải chịu cảnh ấy.

- Vậy thì giải thích thế nào đây? - Dương Thanh Kỳ vừa nói, vừa chỉ chỉ vào bộ ngực của mình. Ý của nàng là mình, còn có cả Trương Hải tự xưng lớn như vậy, giải thích làm sao? Chỉ là cách biểu đạt của nàng hơi...

Phạm Đình Phương cũng đã nghĩ kỹ, nàng dừng hẳn lại, quay mặt về phía mọi người, nói từng chữ:

- Chúng ta phải thống nhất. Nói rằng cả bọn bị chấn tinh phát hiện, sau đó bị nó tấn công. Chúng ta đã khổ chiến, chạy trốn, cuối cùng Trương Hải và

Dương Thanh Kỳ cắn nuốt được tinh huyết của nó, vì vậy cơ thể mới phát triển như thế này. Còn việc tại sao lâu thế không về, thì nói rằng chúng ta bị lạc đường, đi ra đến vùng vịnh, đến bây giờ mới tìm được đường về là xong.

- Vậy... nếu bọn họ đã cho người ra vùng vịnh tìm kiếm, không tìm thấy chúng ta thì sao? - Trương Hải hơi nhíu mày.

- Không sao cả, cứ nói rằng ở đó quá nhiều Pretanodon, chúng ta không dám liều mạng đi trên bờ, vì thế tôi đã đào đường hầm, đi dưới lòng đất để trở về, vì thế mới lâu như vậy. Thế là được rồi chứ? - Trần Mạnh Thắng nhanh nhẩu nói.

Trương Hải nghĩ nghĩ một lát, cuối cùng gật gật đầu, mọi người cũng không nói gì nữa. Việc giải thích cứ thống nhất là như vậy.

“Oành!” Bảy người đi thêm một lát, tiếng sấm vang trời vẫn vang lên không dứt, từng làn gió lạnh lẽo thổi qua làm cho thân thể mọi người hơi run lên. Ánh mắt của Trương Hải nhìn về phía rừng rậm đằng sau, trong lòng đã bắt đầu do dự vô cùng.

Nhớ lại hình ảnh vừa nãy, khi Liên Hương Nhu đứng ra chắn cho hắn và Dương Thanh Kỳ, lại tưởng tượng đến bộ dạng yếu ớt của nàng vào lần đầu gặp mặt. Trương Hải bắt đầu lại nghĩ đến bộ dạng kiệt sức của nàng trong mưa bây giờ... con bé ấy... nhìn có vẻ dữ dằn, toan tính, nhưng không ngờ đến lúc sống chết lại đứng ra bảo vệ mình! Trương Hải thấy nếu bỏ nàng lại như thế... hắn thấy khó chịu trong lòng.

Rào rào! Từng hạt mưa nặng nề trút xuống. Đây là một cơn mưa rào, hạt mưa ít cũng phải lớn như hạt gạo, có khi còn lớn bằng hạt đậu. Cả bảy người đều cuống quýt chạy như chuột, Trương Hải cũng nhanh chóng lấy ra một cái lều đơn giản, không cắm xuống đất mà giơ lên che cho mọi người.

Cây ở đây rất cao, tỷ lệ dính sét cũng cao nốt, bây giờ mà đứng dưới cây tránh mưa thì đúng là hành động ngu xuẩn.

Nhìn bộ dáng chật vật của mọi người, Trương Hải thấy thật thương. Nhưng mà... trong đầu hắn lại càng quanh quẩn hình bóng của Liên Hương Nhu, hắn thật sự sợ nàng không chịu nổi...

Cẩn trọng một cái, Trương Hải nói:

- Kỳ, em ở lại, đưa mọi người về đi. Những gì đã bàn từ trước thì cứ y như thế mà thực hiện. Nhiệm vụ lần này chúng ta đã hoàn thành xuất sắc, lại tìm được cả trứng chần tinh, đảm bảo thành tích của chúng ta sẽ được công nhận. Bây giờ... anh đi một lát, không cần phải chờ anh đâu, cứ quay về trước đi.

Nói dứt lời, Trương Hải không để ai hỏi han gì mà phóng người đi thẳng. Dương Thanh Kỳ ở đằng sau đã thông linh với hắn nên cũng đoán ra được hắn làm cái gì. Nàng bĩu bĩu môi, bất mãn lắm lắm:

- Quý háo sắc...

Sáu người còn lại vừa che tấm lều trên đầu, vừa cất bước đi trong mưa, chẳng bao lâu sau, họ đã được người tìm thấy, sau đó dẫn về trường bổng của Trương Linh Tuyền.

Mọi việc sau đó khá đơn giản, cũng không có tra hỏi gì. Trương Linh Tuyền là một giáo quan, nhưng nàng không phải chuyên nghiệp, trong lòng nàng, an nguy của lũ trẻ là quan trọng nhất. Hơn nữa, những lời giải thích kia cũng rất hợp lý, độ nguy hiểm cũng khá cao, đủ để cho Trương Linh Tuyền sốt hết cả ruột rồi, còn hỏi nhiều gì nữa.

Còn Phạm Đức Văn, hắn chỉ quan tâm đến Phạm Đình Phương, sau khi thấy cô em gái không sao cả thì thờ phào. Lại nghe những lời giải thích từ chính miệng của nàng, hắn cũng chẳng nghi ngờ nữa, lặng yên rồi đi cho bọn họ nghỉ ngơi.

Còn việc của Trương Hải, mọi người chỉ bảo rằng hắn đang trong thời gian đột phá, ở trong rừng bé quan rồi, sẽ về sau. Còn bé quan ở đâu thì hắn giữ bí mật, không ai biết cả.

Phạm Đức Văn thì chẳng biết Trương Hải là ai nên không để ý. Còn Trương Linh Tuyền nghe thế thì sấn sổ đến hỏi xem hắn đến cảnh giới nào rồi. Sau khi nói rằng hắn đang định đột phá đến chủng tộc thượng cảnh, ngang với Dương Thanh Kỳ thì Trương Linh Tuyền há lớn miệng ra, sau đó thì cười lên ha ha.

Lần này nàng trúng mánh lớn rồi.

Cả một đám này toàn là thiên tài, người kém nhất là Nguyễn Thu Hà cũng đã đến biến thân trung cảnh. Còn cả sáu đứa còn lại đều đạt đến chủng tộc cảnh. Tuy rằng nghe nói cả Trương Hải và Dương Thanh Kỳ đều lớn hắn lên, nhưng mà nhìn qua cũng không phải là quá đặc biệt, vài trường hợp biến dị cũng lớn sớm như vậy mà, điển hình là Phạm Đức Linh, cực kỳ cao to và vạm vỡ.

...

Lại nhắc đến Trương Hải.

Lúc này, hắn đã quay lại chỗ mà cả nhóm vừa rời đi, cũng chính là chỗ vừa giao chiến với Liên Hương Nhu và chần tinh.

Nhưng người đã không còn ở đó. Dưới đất chỉ còn lại những vũng máu đỏ tươi đang phai nhòa theo những giọt nước mưa nặng trĩu. Trong lòng Trương Hải không hiểu sao lại thấy lo lắng vô cùng.

Cũng may, nước mưa làm cho nền đất vốn đã mục xốp này các trở nên nhão nhoẹt, từng dấu chân nhỏ xinh in trên nền đất vẫn chưa tan biến hoàn toàn làm cho Trương Hải nổi lên chút hy vọng.

Đi theo dấu chân đó, Trương Hải cũng tưởng tượng ra được bóng dáng của Liên Hương Nhu trong đầu. Dấu chân của nàng siêu vẹo, một dấu bên trái lại một dấu bên phải, có vẻ đi cũng không vững. Nhưng mà hẳn chẳng hiểu nàng đi đâu? Nghĩ đi nghĩ lại, có lẽ chỉ có thể giải thích rằng nàng đang cố rời xa cái chỗ đó, vì mùi máu có thể dẫn đến những sinh vật ăn thịt mà nàng không chống lại nổi.

Đi thêm một đoạn, tâm trạng của Trương Hải chợt trở nên gấp gáp.

Bên cạnh dấu chân của nàng đã có một dấu chân khác, dấu chân lớn hơn rất nhiều, cũng in đậm xuống đất, nhìn qua là biết dấu chân của một con khủng long to lớn rồi.

Nhìn vào dấu chân này, theo phán đoán thì là một con khủng long bay, rất có thể là Pretanodon, lẽ nào...

Trương Hải đẩy nhanh nhịp bước, chạy hết sức theo hai dấu chân đó. Chẳng bao lâu, hẳn đã nhìn thấy đôi mắt tuyệt vọng của Liên Hương Nhu.

Quả nhiên là con chồn tinh đó.

Tuy rằng trên người nó đang tràn ngập vết thương, đôi cánh rách nát, người đầy máu, nhìn tàn tạ vô cùng. Bước chân của nó cũng khá loạng choạng, giống như thương nặng sắp gục, nhưng vẫn không cam lòng tiến từng bước về phía Liên Hương Nhu, cái miệng há ra như muốn nuốt chửng nàng vào vậy.

Còn Liên Hương Nhu thì tựa vào một thân cây, một tia sét đánh ngang trời, ánh sáng chiếu lên khuôn mặt tái nhợt của nàng làm nó càng thêm thê lương. Nàng đang cố cắn chặt răng, thân hình mềm yếu đang run lên, cố gắng để lùi về sau, nhưng phía sau nàng cũng là đường cùng, làm Liên Hương Nhu thêm hoảng loạn.

“Kết thúc như vậy sao?” Liên Hương Nhu tự nhủ trong lòng, tuyệt vọng đến cực điểm!

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Hương Diễm

Lúc này, khoảng cách giữa Liên Hương Nhu và con chồn tinh kia cũng không đầy một mét, cái miệng nhọn như kim thép của nó đã được mở ra, từng chiếc răng sắc bén như muốn nghiền nát Liên Hương Nhu vậy.

Ánh mắt của nó thật hung tàn, vô cùng khát máu, ngoài ra thì sự phẫn nộ cũng không thể nào che giấu được.

Hôm nay đúng là một ngày tồi tệ với nó.

Vốn dĩ, gần đây có một đám người không biết từ đâu đến ngày nào cũng đến quấy rầy nó, đó chính là đoàn người của Trương Linh Tuyền dẫn đến tìm bọn trẻ, hơn nữa còn nhận trách nhiệm tiêu diệt chồn tinh, nhưng đều bị nó làm cỏ, giết không biết bao nhiêu người, nhưng càng giết thì kẻ địch đến lại càng đông hơn.

Bất đắc dĩ, chồn tinh phải từ bỏ vị trí để đi ra ngoài, nếu cứ ở đó thì nó cũng bị vây cho đến chết. Thật “may mắn”, vừa mới ra đã gặp được kẻ thù cũ, nó buồn bực mấy ngày nay rồi, phát tiết một chút cũng không tồi.

Thế nhưng, con kiến trong mắt nó thế nào mà lại thành một con kiến ba khoang, cắn cho nó một cái đau điếng, thê thảm. Bị trọng thương không nói, còn đánh bật nó về vị trí mà đám người đuổi giết nó. Bọn người kia không bỏ lỡ thời cơ, đánh cho nó tan tác, bất đắc dĩ, con chồn tinh này phải chấp nhận tổn hao nguyên khí, sử dụng thuật thiểm di, biến thành một tia chớp chạy thoát khỏi chỗ bọn chúng.

Tất nhiên, thuật này đã làm cho nó bị tổn thương nặng nề, nhưng mà nó lại phát hiện ra được Liên Hương Nhu đang yếu ớt ở chỗ này.

Thân thể của Liên Hương Nhu đã cạn kiệt linh khí, nhưng khối thân thể đó cũng đã qua cái tạo của linh khí thuần khiết đó, có thể nói là đại bổ ở trong mắt chồn tinh. Chỉ cần nó nuốt được nàng, không lo gì thương thể không khôi phục. Vì thế, dù đang cực kỳ mệt mỏi, nó vẫn cố dồn sức để tiến lên, ăn thịt cô gái đáng thương kia.

Trương Hải nhìn thấy cảnh này thì không đứng yên được nữa, thân hình hắn hiện ra sau lưng con chồn tinh nhanh như chớp, một cú đá như trời giáng tâng thẳng vào đầu nó. Con chồn tinh kia bây giờ cũng chỉ là cái bị bóng, mặc dù dữ tợn trước mặt Liên Hương Nhu nhưng mà chẳng chịu nổi một đòn của Trương Hải, cuối cùng trợn tròn mắt, ngã rầm ra đất.

Liên Hương Nhu cố gắng mở to mắt, ánh sáng của chớp giật chiếu lên khuôn mặt kia làm nó thật sáng lạn. Nàng thảm thờ phào, nhưng trong lòng lại căng thẳng lên, ai mà biết có phải tránh vô dựa gập lại vô dựa hay không?

Nhưng thân thể mềm yếu của nàng không chống đỡ được nữa, tựa vào thân cây rồi trượt dần xuống dưới, ngồi bệt ra đất.

Trương Hải thấy nàng như thế thì chạy nhanh lại gần, nắm lấy vai nàng hơi lay lay, một tay đưa lên vỗ vỗ nhẹ vào khuôn mặt tuyệt mỹ ấy, lên tiếng hỏi han:

- Này... cô không sao chứ? Còn sống không vậy?

Liên Hương Nhu mặc dù rất mệt nhưng vẫn trừng mắt nhìn hắn, ý nói ta còn sống, còn lâu mới chết được. Trương Hải cũng cười cười, còn sống là tốt rồi.

Nhưng mà hắn nhìn quanh một lúc, vẫn chẳng biết làm gì bây giờ, xung quanh toàn là cây, trú mưa dưới đó rất dễ bị sét đánh, nhưng nếu cứ để nàng dưới mưa thế này thì càng không được. Chiếc lều duy nhất hắn có thì lại đưa cho mấy người kia che mưa rồi, làm sao bây giờ?

Ờ? Nhưng mà còn có đồng không gian trữ vật nhất được cơ mà! Trước đó hắn chưa có thời gian kiểm tra nhiều, cũng mới chỉ lấy ra có hai cái thùng đựng nước, bây giờ xem ra lại phải lục lại một hồi rồi.

Trương Hải lôi một đồng không gian trữ vật ra, có nhẫn, khuyên tai, ví, túi tiền... Liên Hương Nhu nhìn thấy càng tròn to mắt, sau đó nghĩ lại thì thầm ám ức trong lòng, lại thấy tức giận nữa. Tên này có một đồng bảo vật trong tay mà không biết dùng, ở trong mê cung kia, chỉ cần hắn nuốt một viên đan được là sống khỏe re thêm vài tuần, đến lúc đó thì thể chủ động lại nằm trong tay hắn rồi còn đâu. Nàng thầm tiếc hận cho đồng bảo vật đó.

- Người đang tìm cái gì? - Liên Hương Nhu lên tiếng hỏi.

- Tìm xem có cái gì che mưa hay không, chẳng lẽ lại để cô thế này, như thế thì làm sao mà chịu nổi, mưa này ít nhất cũng phải ba ngày đấy!

Liên Hương Nhu sững sốt, không ngờ hắn lại lo cho mình. Tuy rằng nàng chưa hẳn đã tin, nhưng cũng lên tiếng nhắc nhở.

- Ở trong chiếc bóp da màu nâu kia có một cái trường bông cao cấp làm theo dạng nhà di động, là bảo vật khó cầu ở trong giới tu luyện nhân tộc. Người dùng nó cũng được.

Trương Hải sững sốt, sau đó thì hiểu ngay. Liên Hương Nhu vốn đã đi chung với chủ nhân của những đồ trữ vật này, tất nhiên là cũng có hiểu biết nhất định về đồ vật bên trong. Tuy rằng không biết tường tận nhưng vài bảo vật cũng không qua được mắt nàng.

Trương Hải mở một chiếc bóp da màu nâu, trông có vẻ hơi cũ kỹ ra, lục lại một hồi, quả nhiên cảm thấy bên trong có cái gì đó rất lớn, hắn quay mặt ra một hướng, rồi dùng tinh thần lực rút thứ đó ra.

Một “căn nhà” đẹp đẽ hiện ra trước mắt hắn, chất liệu không phải bằng gạch đá nhưng lại cực kỳ chắc chắn, vững chãi. Đứng giữa cơn mưa rừng thế này tạo nên một điểm sáng. Nhà không quá nặng, không làm cho đất bị lún sâu nhưng lại có thể chống chịu từng cơn gió rít, điều này làm Trương Hải liên tưởng đến vật liệu xây dựng bằng nhựa tổng hợp.

Nhưng mà không có thời gian để mà suy nghĩ, đã là bảo vật thì chắc chắn phải có chỗ đặc biệt rồi. Trương Hải đưa tay xuống, một lần nữa chạm vào thân thể mềm mại nhu nhuyến của Liên Hương Nhu, hắn nhẹ nhàng bế nàng lên, đưa vào bên trong nhà. Nhìn qua giống như một bên ác bá vừa mới cướp dân nữ về làm chuyện xấu vậy.

Lần này Liên Hương Nhu như đã quen, cũng không còn sức mà phản kháng, nên đành ngoan ngoãn nằm im trong lòng hắn.

Đẩy cửa vào, bên trong là một gian nhà rộng rãi, ước chừng cũng phải rộng tầm một trăm mét vuông. Tuy rằng như thế này không là gì so với mấy thủ phủ hay là biệt thự quý tộc, nhưng mà đối với những người đi dã ngoại, một căn nhà di động thế này đã cực kỳ xa hoa rồi.

Căn nhà thuần một màu trắng toát thuần khiết, bên trong có bố trí một ít đèn pháp thuật, còn cả vài viên dạ minh châu, coi như là loại đèn ngủ ở trong đó nữa.

Ở sát tường là một chiếc giường lớn, được trải nệm trắng đàng hoàng, trên đó vẫn còn mùi hương dịu dịu, thơm mát say đắm lòng người. Đường như nơi đây là chỗ ở của một nữ nhi.

Bên trong này cũng có bàn ăn, tủ sách, phía sâu bên trong có phòng bếp, còn có cả phòng tắm nữa. Bên trong phòng tắm có thiết kế ống dẫn nước, có thể mở nước ra cái bồn ở bên dưới tắm rửa, tất nhiên, nước được chứa trong một cái bể cỡ nhỏ ở ngay trên nóc nhà. Trương Hải nhìn qua mà cứ tưởng mình đang trong mơ, đi vào lại cái thế giới “kiếp trước” ấy.

Tất nhiên, đây cũng chỉ là cách bài bố và thiết kế căn nhà làm hắn liên tưởng đến thôi, chứ nội thất bên trong thì không có tiện nghi như là kiếp trước.

Trương Hải nhìn quanh một chút, không đặt Liên Hương Nhu lên giường mà bế nàng thẳng vào nhà tắm. Liên Hương Nhu lúc này cũng chưa hoàn toàn mơ màng, nàng để phòng nhìn chăm chăm hắn, yếu ớt hỏi:

- Người muốn làm gì?

- Tắm chung!

Liên Hương Nhu sùng sốt, không ngờ cái tên này nói ra chuyện vô lại đến vậy, nàng cố gắng giả dựa kịch liệt, nhưng thân thể quá yếu nên chẳng có tác dụng gì. Trương Hải thấy thế thì giống như trở lại lúc trước, được bắt nạt Liên Hương Nhu vậy, trong lòng thấy vui vẻ, đắc ý nói:

- Hề hề! Cô không thấy chúng ta đang ướt như chuột hay sao? Bây giờ không tắm rửa thay quần áo, nếu như bị nhiễm bệnh thì sao? Ủ, tôi thì không sao cả, nhưng mà cô bây giờ trông giống mấy cô tiểu thư ốm yếu vậy, cô có chịu được không?

Liên Hương Nhu ngừng giả dựa, nhưng vẫn phản đối kịch liệt:

- Thế thì cũng không cần ngại lo!

Trương Hải nhún nhún vai, thả Liên Hương Nhu xuống nói:

- Thế thì cô vào mà tự làm đi, tôi không can thiệp nữa.

Hai chân Liên Hương Nhu bủn rủn, đứng cũng không vững. Nhưng nàng vẫn quật cường tự tiến bước vào bên trong phòng tắm. Khổ nỗi, lúc này thân thể nàng đã mệt lắm rồi, lại thêm quần áo ướt sũng trên người làm nàng lạnh run, còn nặng nề nữa, đi chưa được hai bước, Liên Hương Nhu đã mềm nhũn ngã vật ra đất, chân tay đau đớn.

Trương Hải lắc lắc đầu, nhưng cũng cuống quýt chạy lại gần, ân cần hỏi han:

- Sao nào? Cô thấy rồi chứ? Bây giờ cô đến sức để tự phục vụ cũng không có, còn ra về cái gì?

Liên Hương Nhu vẫn quật cường lắc lắc đầu, khóe mắt đã rom róm, đỏ lên vì ủy khuất, thần thái của nàng giống hệt mấy cô bé con, uất ức vì bị bắt nạt vậy. Trương Hải không đành lòng, chỉ đành nói:

- Thôi được rồi, tôi giúp cô tắm rửa, tôi không nhìn, được chưa?

Liên Hương Nhu vẫn lắc đầu, nước mắt cũng đã chảy ra, nhưng Trương Hải cũng mặc kệ nàng, bây giờ mà không tắm rửa thay quần áo thì ốm lẫn ra đây, hần lo làm sao được. Bà cô này đã yếu mà vẫn còn thích chịu gió, phiền chết đi được.

Chỉ là... thái độ của Liên Hương Nhu cũng làm hần hơi kỳ lạ.

Theo hần suy đoán, nàng là một cường giả, sức mạnh ít nhất cũng ngang với thần thông cảnh, thậm chí ngang với hóa long cảnh. Những người như vậy thì tâm lý phải cực vững, điều này hần cũng đã chứng kiến khi nàng mạnh hơn hần, thái độ lạnh nhạt và bình tĩnh đó làm hần không quên được, nhưng tại sao hai lần nàng yếu ớt toàn tở về cực kỳ đáng thương, lại có vẻ nhu nhược, dễ thương như vậy?

Cái vấn đề này thực ra có liên quan đến công pháp mà Liên Hương Nhu tu luyện, tuy nhiên cũng phải vài năm sau Trương Hải mới biết được phần nào. Còn bây giờ, hần cũng chẳng quan tâm đến điều đó nữa.

Trong sự phản kháng yếu ớt của cô gái, Trương Hải nhẹ nhàng bế nàng vào bên trong, lại dịu dàng đặt nàng ngồi xuống. Tay đã bắt đầu lần mò lên quần áo của nàng.

Liên Hương Nhu đỏ hết cả mặt, lần này thì yếu ớt, nói như cầu khẩn:

- Không làm có được không?

- Không được! Trừ phi cô muốn chết! - Trương Hải kiên quyết nói, thực ra... trong lòng hần còn một cỗ phản kích mơ hồ, chính hần cũng thích làm việc này nhưng lại không nói ra. Đúng là một tên cực kỳ giả dối, vô sỉ.

- Ngươi... ngươi làm thế không sợ sau này ta sẽ tìm giết ngươi hay sao? - Liên Hương Nhu lại nghĩ cái gì đó, tròn mắt hỏi, nhưng trong đó chẳng còn tý sát khí nào, chỉ còn một chút đáng thương, hờn giận mà thôi.

- Ủ nhỉ! Nói cũng đúng! Bây giờ cô thể đi, sau này không bao giờ được tìm tôi báo thù nữa, nếu không thì tôi sẽ mặc kệ cô ở đây cho khủng long hoang dã làm thịt. À quên, trước đó tôi phải coi sạch đồ của cô ra đã, nghe nói bộ đồ này cũng là bảo vật, mang về cho vợ tương lai dùng cũng được.

Liên Hương Nhu muốn khóc.

Lúc này, nàng như một cô bé đáng thương đã rơi vào tay giặc, phản kháng không được, cầu xin không được, uy hiếp thì lại bị hần uy hiếp lại, nàng chẳng biết làm gì bây giờ nữa.

Nhưng ít nhất, tên này cũng đang quan tâm đến nàng.

Điều đó làm Liên Hương Nhu thấy hần cũng không đến nỗi nào.

Bộ quần áo thướt tha dần dần rơi xuống, lộ ra thân thể mềm mại trắng nõn. Khi trên người của Liên Hương Nhu chỉ còn lại một chiếc áo yếm và một chiếc khố nhỏ, tên kia giữ đúng lời hứa, nhắm chặt mắt lại không nhìn. Liên Hương Nhu cũng nhìn chăm chăm vào mắt hần, giám sát chặt chẽ.

Nhưng tên này không nhìn thì lại sờ loạn lung tung, hết sờ bên trái lại sờ bên phải. Liên Hương Nhu thấy thật xấu hổ, nàng đỏ mặt, cuối cùng nghĩ thế nào

lại đi hướng dẫn cho hắn, lại còn phối hợp thân thể để hắn còi nót ra nữa. Nghĩ lại cái tắm thân cả bảy trăm năm chưa ai động vào này, Liên Hương Nhu có niềm xúc động muốn đập đầu đi chết.

Khi mảnh vải cuối cùng trên người đáp xuống đất, Liên Hương Nhu cảm thấy ngay cả tai và cổ mình cũng đã nóng lên rồi, nàng hơi cúi đầu xuống, muốn giấu mặt vào trong ngực. Trương Hải lúc này lại vô si ti hí ra một chút, xuân quang trên người nàng, hai đỉnh núi hồng phấn đáng yêu cùng với cánh rừng hắc sắc kia nữa, tất cả đều đập vào mắt.

Nhưng mà hắn lại nhanh chóng “ngghiêm chỉnh” lại, vừa đúng lúc Liên Hương Nhu ngẩng đầu lên, tiếp tục “canh chừng”.

Đã mở nước đầy bồn từ trước, Trương Hải nhẹ nhàng bế nàng lên, thả vào nước. Cái khung cảnh mờ ám này làm cho Liên Hương Nhu càng lúc càng xấu hổ.

Nước ở trên bề chứa đã được dùng một loại ôn ngọc hiếm có, duy trì nhiệt độ nước vào khoảng năm mươi đến bảy mươi độ, Liên Hương Nhu vừa được ngâm mình vào nước thì đã thấy sáng khoái hết cả người, cảm giác các lỗ chân lông cũng mở hết ra, xả độc khí đi hết vậy.

Trương Hải lại kỳ cộ cho nàng, sau đó lại lấy khăn lau khắp người. Tất nhiên, Liên Hương Nhu liên tục lên tiếng “hướng dẫn” cho hắn, nhưng không biết vô ý hay cố tình, tên “du khách” này không chịu nghe lời của “hướng dẫn viên”, cứ đi du ngoạn đủ nơi, hết lên núi lại xuống rừng. Điều này làm cho cô “hướng dẫn viên” xinh đẹp vừa thẹn vừa tức, mặt đỏ tía tai.

Cuối cùng, khoác một cái áo rộng thùng thình lấy trong không gian trữ vật lên người cho nàng, Trương Hải lại bế nàng ra ngoài, đặt lên giường ngủ. Lý do khoác mỗi cái áo là do Liên Hương Nhu yêu cầu, nàng không dám để hắn mặc quần áo cho mình, bởi vì nhắm mắt thì làm sao mà mặc được, mà mở mắt thì càng không được.

Bế nàng đặt lên giường, Trương Hải định đi tắm một chút, Liên Hương Nhu chợt lên tiếng:

- Sao lại phải cứu ta?

- Vì cô đẹp! Tôi không muốn cô phải chết, lãng phí quá!

Đúng là Trương Hải cứu nàng vì nàng đẹp, nhưng vẻ đẹp ấy không chỉ là bề ngoài, khí chất, mà còn là cả hình ảnh khi nàng cứu hắn nữa. Đó mới là thứ đẹp nhất hắn thấy được ở trên người nàng.

Trương Hải nói xong thì cười hi hi, bước vào trong phòng tắm, để lại Liên Hương Nhu đang đỏ mặt rần rần nằm trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Giúp Đỡ? Học Hỏi

Trương Hải vừa quay mặt đi, Liên Hương Nhu lại nói tiếp:

- Khoan đã! Ta còn có chuyện muốn nói. . .

Trương Hải cũng bình tĩnh quay người lại, khoe miệng cười cười, mắt thì mờ ám lướt qua thân thể nàng từ trên xuống dưới. Trong lòng thầm hồ thật chết người, quá chết người. Trên thân nàng có mỗi một cái áo, có cái gì muốn lộ thì cũng lộ ra mất rồi, thế này có phải là dụ hắn phạm tội hay không?

Liên Hương Nhu thấy sắc mặt tà quái của hắn, cuối cùng cũng nhận ra điều bất thường. Nàng nhanh chóng ôm lấy khuôn mặt nóng ran của mình, chui vào trong chăn. Trương Hải lắc đầu, nhưng vẫn đứng đó chờ xem nàng đi nói gì.

Vài giây sau, Liên Hương Nhu rút rề ló đầu ra khỏi chăn, lí nhí nói:

- Ngươi. . . định xử lý con chăn tình ngoài kia thế nào?

- Thế nào là thế nào? - Trương Hải mờ mịt.

- Bây giờ nó đang cực kỳ yếu ớt, một là ngươi giết nó, hai là khống chế nó đi. Nếu để cho nó khỏe lại thì chính ngươi cũng gặp nguy hiểm đó, biết chưa hả? - Liên Hương Nhu bĩu môi, bắt nạt nói.

Trương Hải thì lại nghĩ theo nghĩa khác:

- Ế! Đây là cô quan tâm tôi đó hả? Nhưng mà nghĩ lại, chính cô cũng giống nó nha, nghĩ đi nghĩ lại, kiểu gì cũng nên gạo nấu thành cơm, mai này cô không thể nào bỏ tôi được nữa. Hé hé. . .

Liên Hương Nhu lại sợ hãi rụt đầu vào trong chăn, một lúc sau thấy không động tĩnh gì thì lại ló ra một chút, động tác đáng yêu làm cho Trương Hải thấy càng ngày càng thích.

- Đùa chút thôi! Cô bảo phải làm gì bây giờ? - Trương Hải vốn định ra giết quách nó đi, nhưng Liên Hương Nhu đã nói thì cứ nghe nằng một chút đã.

Nhắc đến chuyện này, Liên Hương Nhu chợt trở nên nghiêm túc:

- Ra thu phục nó đi! Bây giờ là lúc nó yếu nhất, tâm thần cũng bị đánh gục, lâm vào mê mẩn. Nếu ngươi dùng khế ước chủ nô để khống chế nó thì sau này không sợ nó làm hại ngươi, thậm chí còn nhận được sự trợ giúp của nó nữa.

- Khế ước chủ nô? Dùng như thế nào? Có tốt không vậy? - Trương Hải lại càng mờ mịt.

Liên Hương Nhu cười cười khinh thường, sau đó thì giảng cho hắn cách dùng cái khế ước này như thế nào.

Khế ước chủ nô vốn là cách mà những người tu luyện dùng để khống chế và đồng hóa một con vật, hay nói cho chính xác là mấy loại tu luyện như chăn tinh này. Ở kiếp trước của Trương Hải, yêu tu gần như đã tuyệt chủng, đây cũng là do nạn săn bắt trái phép a, vì thế nên loại kỹ năng này cũng dần bị quên lãng.

Lý thuyết của nó cũng đơn giản, dùng máu vẽ ấn ký rồi dung nhập vào não của sinh vật. Tất nhiên, ấn ký cũng chia ra cao cấp và cùi, hàng cao cấp thì có thể thu nhận sinh vật có đẳng cấp cao hơn, lại có thể rút ngắn thời gian thu phục, khác chế sự phản kháng của mục tiêu... đó là những điều mà ấn ký kém chất lượng không có.

Khế ước chủ nô có một điều kiện quan trọng nhất, đó là người chủ và sủng vật phải có cùng một trường phái tu luyện.

Nói cách khác, người tu thân thì chỉ có thể thu sủng vật tu thân, người luyện khí chỉ có thể thu sủng vật luyện khí, kẻ dưỡng hồn thì chỉ thu được sủng vật dưỡng hồn. Đây cũng là cơ sở để khống chế, bởi vì khế ước này có phần “đồng hóa”, tức là làm cho con sủng vật này trung thành với mình, nếu như tu khác trường phái thì rất dễ dẫn đến bài xích, sủng vật sẽ có tỷ lệ phản bội chủ nhân.

Tất nhiên, cũng có một số sinh vật tu hai trường phái, nếu như thế thì chủ nhân cũng cần có cả hai trường phái tương ứng. Điều này cũng là cái khó, nhưng cũng hợp tình hợp lý, sủng vật mạnh thì cũng cần có được chủ nhân mạnh, đâu phải ai muốn có hàng tốt cũng được đâu?

Theo những gì Liên Hương Nhu nhận xét, cả giống loài Pretanodon này đều thuộc về trường phái tu hồn, sở trường là công kích bằng lôi điện, kết hợp với sóng siêu âm để phá hoại linh hồn của kẻ địch. Ngoài ra thì có một số con biến dị, kết hợp tu thân, có công kích vật lý cuồng bạo, hoặc kết hợp tu khí, trong âm thanh có chứa khí công cường đại, thậm chí chỉ cần hét một cái là có thể chấn cho đối phương đứt vỡ kinh mạch, táng mạng ngay lập tức.

Trương Hải nghe xong thì cũng hiểu đến tám chín phần, trong lòng hắn cảm thấy kích động không thôi.

Bởi vì... hắn tu cả ba trường phái! Chẳng phải đây là điều kiện tốt nhất để thu sủng vật hay sao? Điều đó có nghĩa là hắn thu loại sủng vật nào cũng được!

Nhưng mà... hắn không có ấn ký để lập khế ước!

Liên Hương Nhu thừa hiểu, nằng bĩu môi nói:

- Để ta dạy ngươi!

- Cô dạy tôi? Nhưng mà hình như lúc trước cô còn muốn giết tôi mà.

Liên Hương Nhu vô thức giơ tay lên, vỗ một cái vào đầu hắn, đây cũng không phải nằng cố ý, mà là một thói quen khi dạy dỗ mấy tên văn bối hồi trước mà thôi.

- Ngươi cứu ta! Coi như trả công ngươi một chút!

Trương Hải cũng cười cười, mặc kệ cái động tác của nằng, dù sao thì tay nằng cũng yếu ớt, chẳng có bao nhiêu sức lực cả. Hắn cười hi hi, ngồi chờ nằng dạy cho hắn cái gọi là khế ước.

Một lúc sau.

Bộp.

- Trời ơi! Sao mà ngươi đàn quá vậy? Chọc sâu thêm chút nữa, đúng rồi. Trời đất, ngươi có hiểu ta đang nói gì không hả? Làm đây hết máu lên chân gối rồi...

Trương Hải đáng thương đang chịu đựng bà cô kia giáo huấn, mấy lời nói ra nghe có vẻ mờ ám, nhưng mà thực sự hắn đang học tập làm ấn ký.

Nãy giờ bị ăn không biết bao nhiêu cái vỗ đầu rồi. Nhưng mà cô nằng này dường như không chút nào ý thức về sự bất mãn của hắn, vẫn hăng say giảng giải, như đúng là nghề của nằng là thế vậy. Thấy nằng hăng hái như thế, Trương Hải cũng chẳng nổi giận đoạn.

Với cả, đúng là hần hơi bị đần thàn.

Bởi vì thiên phú vẽ vời của Trương Hải quá là cùi bắp.

Tuy rằng hần khá là khéo tay, biết làm thủ công, biết chế ra vài thứ đơn giản, nhưng mà xưa nay hần lại cực kỳ dốt vẽ. Có thể nói, hần có thể nhìn bản vẽ mà chế tạo ra được một máy móc đơn giản, nhưng bảo hần vẽ lại sơ đồ của một thứ máy móc thì hần chịu chết.

Ngay từ đầu, Liên Hương Nhu đã bảo hần chọn một con linh vật. Đây biểu tượng của hần trong ấn ký, tất nhiên, điều này cũng khá đơn giản với bất kỳ một ai.

Trương Hải nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng chọn... giun đất, có hai lý do, một là hần cũng nhìn khá quen con giun đất, hai là... vẽ giun nó đơn giản.

Khó nổi, con giun đất hần cũng vẽ không xong.

Do hình ảnh của linh vật cần được bố trí đều một chút trong một vòng tròn, nếu vẽ giun thẳng thì chỉ căng ngang được, làm sao mà giàn đều ra. Vì thế nên Trương Hải vẽ giun đất đang cuộn tròn.

Mỗi tội hần vẽ thế nào mà người ta lại tưởng đồng phân trâu, điều này làm cho Liên Hương Nhu dở khóc dở cười, cũng cảm thấy thật là đáng thương cho trình độ sự phạm của mình.

Sắc mặt của Trương Hải đã hơi tối tăm, này giờ không biết trích ra bao nhiêu máu, có lẽ vài lít, có khi vài khối, Trương Hải cảm thấy thật là buồn bực. Đã thế, máu tươi của mình bị rơi chút ra chân đã bị kêu âm lên, thỉnh thoảng còn bị vỗ đầu một cái. Quan trọng nhất, này giờ vẫn chưa học xong cái ấn ký, làm hần sốt hết cả ruột.

Cuối cùng, sau một phen dốc hết công sức, mồ hôi vã ra như tắm, Trương Hải mới có thể vẽ được một con giun đất thứ thiệt, nhưng mà nhìn qua, có khi người ta lại tưởng hần đang vẽ tròn ốc nữa.

Thôi cứ tạm chấp nhận, Liên Hương Nhu cũng coi như biết được một mặt của tên này. Đó là vẽ cực xấu.

Sự việc diễn ra lại khá thuận lợi. Con chăn tinh trong mưa kia đã ngất xỉu, thần thức lâm vào mơ hồ, hỗn loạn. Bị Trương Hải lợi dụng thời cơ in cái ấn ký “tròn ốc” lên mà chẳng có tỷ lực phản kháng nào, dễ dàng bị hần thu phục.

Sau khi thu phục xong, Trương Hải bắt đầu cảm thấy một mối liên hệ kỳ diệu giữa hần và con chăn tinh này.

Cảm giác của hần về con chăn tinh này chỉ có hai chữ: thật mạnh.

Linh hồn lực vô cùng sung mãn, thậm chí có xu hướng phá thể mà ra, dù cho có thành một khối linh hồn không thân thể cũng không chịu khống chế. Chỉ tiếc, nó không phản kháng được nữa.

Sau khi lập khế ước, Trương Hải có thể cảm nhận được phần nào suy nghĩ trong đầu con chăn tinh này:

- Xong rồi, xong rồi! Mẹ nói bị cái sinh vật ghê tởm này bắt là sẽ bị móc tim moi mật ra làm thuốc, không thì cũng làm khổ sai đến ăn cũng không no. Chết ta rồi, hu hu!

Âm thanh vang trong đầu có vẻ như con nít. Trương Hải khó mà tin được, chẳng phải chăn tinh này còn dễ trúng hay sao?

- Ê, ai ngược đãi mày? Sau này đi theo đại ca, đại ca có thịt thì ít nhất cũng cho mày ăn xương, à nhầm, cho mày cùng ăn thịt! À quên, nghe nói chăn tinh như mày rất cần đan dược để đột phá lên hóa thân phồng? Đi theo đại ca, đại ca cho mày đan dược hóa thân.

Trương Hải nhìn chằm chằm vào chăn tinh yếu ớt, giống như một đại thúc đang dùng kẹo để bắt cóc trẻ em vậy. Đây cũng là trò mà Liên Hương Nhu bày ra cho hần, đó là sau khi thu phục thì dùng mấy điều này ổn định tâm tư cho sủng vật, tránh việc nó làm loạn hoặc tuyệt vọng mà đứt hơi...

Quả nhiên, chăn tinh kia sáng cả mắt lên, gấp giọng hỏi:

- Thật?

- Thật!

- Nếu thật sự người giúp ta hóa hình được, vậy thì người sau này sẽ là chủ nhân của ta!

Trương Hải gật gù đầu, tuy rằng con chăn tinh này đồng ý chắc là có một phần do bất đắc dĩ, trúng phải khế ước. Nhưng mà nó có phần tình nguyện thế này là tốt rồi.

Sau đó, Trương Hải lại nhét cho con chăn tinh một viên đan dược. Tất nhiên, đan dược này lấy trong chỗ không gian trữ vật kia, vừa rồi cũng đã cho Liên Hương Nhu một viên. Nghe nói hiệu dụng khá tốt. Quả nhiên, con chăn tinh vừa uống vào thì đã hồi phục lại phần nào khí lực, dòn sức hóa nhỏ lại chỉ còn bằng bàn tay, để Trương Hải mang nó vào trong nhà.

Khê lau khô cho chăn tinh một chút, sau đó đặt nó vào trong cái nhà nhỏ ở góc phòng, trông như chuồng chó vậy... Sau đó Trương Hải cũng mặc kệ

đó, định đi tắm một cái. Lúc này, Liên Hương Nhu lại lên tiếng gọi lại, Trương Hải chợt buồn bực, vừa nãy ướt sũng người, ở lại nghe cô nói, bây giờ ướt tiếp, cô lại nói, không cho tôi đi tắm à?

Liên Hương Nhu cũng biết mình hơi quá, sắc mặt nàng hơi hồng lên, nhưng vẫn không bỏ qua, nhẹ nhàng nói:

- Ngươi... có thể ra ngoài bố trí một chút không? Ta sợ... bọn người đi tìm ngươi, cũng là bọn người tấn công chấn tinh đó đến được đây. Ngươi thì không sao... nhưng ta...

Trương Hải sững sốt, ý nàng hẳn cũng hiểu. Nàng không phải là người khủng long, nếu như bị bắt thì thể thâm rồi, Trương Hải cũng không phải là kẻ phân biệt chủng tộc như mấy thằng khủng đó nên hẳn cũng chẳng có ý gì bắt Liên Hương Nhu lại cả, nếu không hẳn đã không quay lại đây cứu nàng.

- Vậy thì làm thế nào? Cô nói gì thì nói một lần đi! Lai rai mãi, bao giờ mới cho tôi đi tắm?

- Xin lỗi...

Liên Hương Nhu lại càng cúi thấp đầu, vắn vẹo vạt áo như cô bé làm sai gì đó vậy. Trương Hải nhìn thế cũng chẳng nỡ nói gì nữa, phẩy phẩy tay:

- Thôi được rồi. Nói nhanh đi, lần cuối đó nhé...

Liên Hương Nhu cắn răng, gật gật đầu, coi như đồng ý với hai chữ “lần cuối” này, lời tiếp theo của nàng làm cho hai mắt Trương Hải sáng ngời, còn đâu sự bất mãn ban nãy.

- Ta dạy ngươi làm trận pháp, ngươi ra ngoài bố trí vài trận pháp che giấu và thủ hộ cho ta nhé!

Thế này là Trương Hải đang giúp Liên Hương Nhu, hay là Liên Hương Nhu đang làm một giáo viên, cho Trương Hải một cơ hội học hỏi đây nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Động Lòng

Thứ đầu tiên mà Trương Hải được học, đó là một loại trận pháp có tên “chương nhân pháp”.

Nói cho đơn giản, đây là loại thuật che mắt, đánh lạc hướng mục tiêu. Cũng là loại trận cơ bản nhất, đơn giản nhất. Tất nhiên, đơn giản là so sánh với các loại trận pháp khác chứ một kẻ không có tư chất mà dám nói cái này đơn giản thì sẽ bị người ta nhổ vào.

Nói đơn giản, là vì loại trận pháp này không có tính công kích, không có tính phòng ngự, bố trí không quá khó khăn, lại tiêu hao không nhiều năng lượng.

Trương Hải cũng thuộc loại khá thông minh, hơn nữa, hẳn có một khả năng đặc biệt vô cùng thích hợp để học trận pháp.

Đó chính là khả năng “vẽ trong đầu” khi tu luyện tinh thần lực. Tuy rằng khả năng vẽ tay của Trương Hải là hạng bét, nhưng khả năng tưởng tượng của hắn thì lại là hạng đầu. Liên Hương Nhu chỉ cần chấm vài điểm lên một tờ giấy, sau đó giảng giải đôi chút là hắn đã có thể tưởng tượng ra hết khung cảnh xung quanh, từng vị trí cơ quan và tác dụng của chúng rồi.

Trận pháp được tạo dựng trên cơ sở là phong thủy, âm dương, ngũ hành, ánh sáng, bóng tối và đủ các loại năng lượng thiên nhiên. Nguyên liệu chủ yếu để tạo trận pháp là bùa chú, thứ này được làm từ hoàng chi thượng đẳng, lại dùng chu sa, hoặc là máu tươi của người luyện bùa cũng được.

Bùa chú cũng là một môn văn hóa vô cùng phức tạp và đòi hỏi sự đúc kết, tinh luyện. Do đó, người khủng long không quá rành về thứ này, bởi vì bùa chú không giống như sức mạnh. Sức mạnh có thể rèn trong chiến đấu, còn bùa chú thì không như thế được, sự phát triển của bùa chú cần một thời gian dài để thí nghiệm, nghiên cứu, nó cũng giống như khoa học vậy.

Và tất nhiên, nhân tộc của Liên Hương Nhu thì thỏa mãn điều kiện này, vì thế mà bùa chú, và cả trận pháp chính là phương diện phát triển sáng chói nhất của nhân tộc. Nói không ngoa, nhân tộc có thể dùng số lượng ít ỏi của mình để kháng cự lại khủng long tộc với nhân số áp đảo, có một phần rất lớn là nhờ vào nền văn minh bùa chú và trận pháp này.

Bùa chú cũng có nhiều loại, cả bùa chú và trận pháp đều có liên quan mật thiết đến nhau. Có cả một đoạn lịch sử phát triển rất dài.

Ban đầu, người ta vì muốn tăng tốc độ tu luyện, sáng chế ra bùa chú để hấp thu các năng lượng ấy. Có ba loại cơ bản, tương ứng với ba trường phái, đó là bùa nguyên tố, bùa linh khí và bùa từ linh.

Sau đó, người ta phát hiện có thể dùng bùa này, hấp thu các nguồn năng lượng đó lại, phối hợp với nhau để tạo thành trận pháp, cũng chính là thứ mà Trương Hải học bây giờ.

Lại qua một thời gian dài nữa, trận pháp ngày càng được tinh luyện, ngày càng tiến theo hướng tiện lợi và đơn giản. Cuối cùng người ta nghĩ ra cách phong ấn trận pháp lên chính bùa chú, điều này còn khó hơn nhiều so với bày trận pháp, nhưng người ta lại làm được.

Từ đó, đủ các loại bùa chú như bùa công kích, bùa phòng thủ... cũng ra đời. Nhưng không phải ai cũng chế được loại đó, chế bùa là cả một nghệ thuật công phu, không có kinh nghiệm, không có danh sư chỉ điểm thì còn lâu mới làm được.

Cũng do sự khó khăn và khan hiếm của các loại bùa cao cấp kia nên chúng không thể phổ cập. Vì thế mà loại bùa cơ bản, cũng chính là loại bùa nguyên thủy kia trở thành thứ phổ biến nhất trong giới tu luyện. Tất nhiên, loại bùa cơ bản này cũng chia làm đủ loại đẳng cấp, đẳng cấp càng cao thì khả năng thu hút năng lượng càng cao, cũng bày ra được trận pháp mạnh mẽ hơn.

Bây giờ Trương Hải đang tập làm thứ loại bùa cơ bản nhất, còn may cho hắn, tập làm bùa cơ bản này không cần vẽ nhiều, chỉ cần vài cái vạch là xong. Chứ còn bùa cao cấp thì coi như hắn chịu chết, bởi vì thứ đó cần vẽ bằng những thứ đồ hình bát quái, trời sao gì cũng có.

Khoản vẽ không cần lo lắng nữa rồi, còn về khoản luyện thì càng đơn giản với Trương Hải, chỉ cần dồn một chút khí công, thêm chút thần thức vào trong những đường nét trên bùa, vậy là nó đã có thể hấp thu năng lượng xung quanh, cung cấp cho người ta tập luyện.

Trương Hải cầm sản phẩm đầu tiên ở trên tay, khuôn mặt nhăn nhọc, cười tủm tỉm đắc ý. Mặc dù loại bùa này là hàng phế phẩm, nhưng mà bán trên thị trường cũng phải đến mười đồng một tấm, ở trong Lục Diệp thành thấy cũng nhiều, hắn cũng từng mua vài tấm về tu luyện, hiệu quả tu khá tốt nhưng cũng chẳng tăng cường được bao nhiêu, vì thế Trương Hải không bao giờ mua bùa nữa.

Bây giờ mình biết chế bùa rồi, nếu làm nhiều nhiều một chút, bán đi chẳng phải đã kiếm bộn tiền hay sao? Nếu Liên Hương Nhu biết cái suy nghĩ này của hắn thì đã khinh bỉ cho thôi miễn. Không ngờ một kẻ theo học năng mà lại có cái ý nghĩ kiếm ăn nhỏ lẻ thế này!

Trương Hải hứng chí bưng bưng tiếp tục chế bùa, nhưng chỉ sau vài lượt, hắn đã bắt đầu thấy cái ý nghĩ của mình chuối thế nào.

Choáng quá.

Vừa nãy tập khế ước đã tốn vài lượng máu, bây giờ tập chế bùa lại dùng máu tiếp. Trương Hải thấy bỏ ra nhiều máu như vậy để làm mấy tấm bùa rẻ mạt này thì thật không đáng. Thấy khuôn mặt trắng bệch của hắn, Liên Hương Nhu cười nhạo:

- Đồ ngốc, ta còn chưa nói xong ngươi đã tự cắt máu ra làm, bây giờ thì biết mình ngốc thế nào rồi chứ?

Trương Hải nghi hoặc nhìn nàng, sau đó chuyển sang nhìn chằm chằm. Liên Hương Nhu tuy rằng biết hắn sẽ không làm gì mình, nhưng trong lòng cứ thấy chột dạ, cuối cùng đồ mặt chui vào trong chăn một lần nữa, hai con mắt long lanh vẫn lộ ra, nhìn Trương Hải một cách thật đáng thương.

- Tôi ngốc chỗ nào? - Trương Hải hít một hơi, cố làm cho mình tỉnh táo đôi chút rồi nói.

- Ngươi... không nhớ ta đã nói sao? Dùng chu sa để vẽ bùa cũng được! Ngươi...

- Chu sa ở đâu? - Trương Hải chột ngất lời, nhưng vừa nói xong thì đã vỡ đầu, tự chửi mình ngu ngốc. Chu sa là thứ thông dụng như vậy, chẳng lẽ trong đồng không gian trừ vật kia không có một chút nào hay sao?

Quả nhiên, hắn vừa mới lục lọi một lúc đã lôi ra được tới hơn hai mươi mấy hộp chu sa, tất cả đều là dạng bột, đều có màu đỏ gạch nhưng mức độ đậm nhạt khác nhau. Ngoài ra còn hai hộp chu sa rất đặc biệt, một hộp có chu sa lấp lánh ánh vàng, còn một hộp thì có màu bạch kim. Trương Hải hỏi Liên Hương Nhu thì được biết đây là loại chu sa cao cấp, có trộn thêm vàng và bạch kim, tất nhiên đã qua xử lý thích hợp. Hai hộp chu sa này chính là loại tốt nhất để vẽ bùa.

Còn mấy hộp còn lại, tuy chất lượng không bằng nhưng toàn là hàng chất lượng cao, Trương Hải thấy trình mình còn kém, chọn hộp cùi quá thì cũng chẳng làm ăn được gì, nên chọn một hộp có màu sắc thuộc tầm trung.

Làm theo lời Liên Hương Nhu, thả một ít nước vào, sau đó đánh đều lên cho thành dạng dung dịch. Như thế mới vẽ bùa được.

Nếu có một đại sư chế bùa ở đây, có lẽ ngài đã xông vào bóp chết Trương Hải rồi. Hộp chu sa mà hắn đang dùng được xếp hạng thứ hai mươi lăm trong các loại chu sa cao cấp nhất, giá trị một hộp mà hắn vừa dùng cũng đáng giá tới hơn một trăm ngàn đồng, đó còn là giá lý thuyết, chứ nếu quá khan hàng thì giá còn cao hơn nữa. Nếu là các vị đại sư thì chỉ dám đổ một chút ra rồi pha chế, như thế đã xót lắm rồi, vậy mà tên này dám pha chế cả hộp, đã thế lại còn dùng để chế loại bùa mười đồng một tấm... bị ai, thật là quá bị ai!

Còn may là hắn đã giữ lại hai hộp chu sa hoàng kim, bạch kim, và cả hộp nhạt nhất trong cùi nhất kia nữa. Đó là hoàng kim chu sa, bạch kim chu sa và đạm quang chu sa, được xếp thứ nhất, thứ hai và thứ năm trong bảng chu sa cao cấp. Giá trị của một hộp đó không phải dùng tiền để đo đếm, có khi dốc hết cả gia sản, tính mạng mà cướp đoạt cũng không thể giành được một phần mười cái hộp mà hắn đang giữ.

Liên Hương Nhu cũng biết, nhưng nàng cũng lười nhắc hắn, bởi vì mấy thứ đó nàng không thiếu, mà chúng cũng chẳng phải của nàng, thừa hơi sao mà đi xót của cho tên vô lại đó.

Cuối cùng, sau một trận đổ mồ hôi, sôi nước mắt, Trương Hải cũng đã vẽ xong, lại đi bố trí một cái chúng nhãn pháp đơn giản. Nhìn thành quả mà mình lao lực cả ngày, cuối cùng hắn cũng thỏa mãn cười hì hục, thần thái ngạo nghễ ấy làm Liên Hương Nhu thầm buồn cười, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt nóng rực của hắn thì lại sợ hãi chui vào trong chăn.

Buổi tối, Trương Hải tắm rửa sạch sẽ, làm chút đồ ăn tự thưởng thức, lại cho con chăn tinh kia ít thịt. Nhìn hân đang ăn uống ngon lành mà chẳng ngó ngang gì tới mình, Liên Hương Nhu chợt thấy oán giận trong lòng.

Nhưng sự bất mãn của nàng đã được thay bằng sự cảm động rất nhanh, bởi vì tên đó ăn xong thì lại chạy vào trong bếp, sau khi sục sạo một lúc thì bưng một cái bát có khói nghi ngút ra.

Đó là một bát cháo, nấu từ quả ô xỉ già nghiền, lại thêm xương và thịt hầm, cực kỳ thơm ngon. Nhìn bát cháo thơm lừng trước mặt, Liên Hương Nhu chợt nuốt một ngụm nước bọt, bụng nàng cũng đã đói lắm rồi, bây giờ nhìn thấy thứ này cũng muốn ăn lắm chứ.

- Nào, Tiểu Hương Nhu ngoan ngoan, để ca ca chăm cho muội nào... hé hé!

Lối xưng hô ghê tởm làm Liên Hương Nhu nổi da gà, vốn cái bụng đã đói meo, nhưng mặt mũi không thể mất, cuối cùng nàng quay mặt đi, chẳng thèm ngó ngang tới hân nữa.

Trương Hải cũng cười cười, đặt bát cháo lên cái tủ đầu giường, cúi thấp người xuống, mạnh mẽ lột cái chăn ra, đưa tay xuống đỡ lấy lưng Liên Hương Nhu, dựng thẳng người nàng lên.

Liên Hương Nhu muốn phản kháng, nhưng sức của nàng chẳng còn bao nhiêu, cuối cùng đành trừng mắt nhìn hân bất mãn, nhưng cũng không giãy dụa gì nữa.

Trương Hải được một tác lại tiến thêm một thước, múc một thìa cháo, thổi thổi rồi đưa lên miệng nàng, mồm A A như đang dỗ trẻ con nuốt cháo vậy. Liên Hương Nhu vừa thẹn vừa cuống, cuối cùng dứt khoát mặc kệ hân.

Trương Hải càng ngày càng thích bắt nạt cô nàng này, không hiểu sao lúc này nàng đáng yêu thế nhỉ? Hân nhìn nhìn thìa cháo một chút, cuối cùng nhét vào miệng mình, cũng chẳng chán chừ gì nắm lấy cằm Liên Hương Nhu, xoay qua rồi hôn mạnh xuống.

Liên Hương Nhu thất kinh, vừa há miệng ra định kêu thì một dòng cháo ấm trôi vào miệng nàng. Nàng chợt cảm thấy thứ gì đó thật kỳ dị sinh ra trong lòng, nhưng vẫn cố kháng cự, không nuốt xuống.

Trương Hải lại càng tà ác, dứt khoát đưa tay lên bóp cái mũi nhỏ của nàng lại, cuối cùng, Liên Hương Nhu đành chịu khuất phục, nuốt miếng cháo ấy xuống. Trương Hải cũng hài lòng buông ra, giữ nụ cười tùm tùm nhìn nàng:

- Sao nào? Bây giờ cô chịu ăn hay là để tôi bắt cô phải ăn?

- Ta... - Liên Hương Nhu định hét lên, cuối cùng ịu xui nói:

- ... ăn!

- Thế có phải ngoan không nào? Nghe lời ca ca từ đầu là tốt nhất, hi hi!

Liên Hương Nhu đỏ mặt, như một cô bé yếu ớt, nuốt từng thìa cháo xuống cổ họng. Cháo đi đến đâu, dạ dày, cũng như cõi lòng nàng trở nên ấm áp tới đó. Nhưng Liên Hương Nhu vẫn cố gắng đè nén cái cảm giác kỳ dị trong lòng kia xuống, nàng tự nhủ trong lòng không cho phép điều đó xảy ra. Bởi vì... chỉ có càng tuyệt tình, vô cảm thì nàng mới càng mạnh. Nàng còn sứ mệnh, còn việc muốn làm, nàng không thể vì điều này mà làm cho cả thân tu vi của mình biến mất...

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Rời Đi

Mấy ngày tiếp theo đó, cuộc sống của Trương Hải khá là vui vẻ.

Ban ngày thì chạy đi chạy lại học trận pháp của Liên Hương Nhu, sau đó thì lại hỏi han con chăn tinh một ít, cuối cùng thì nghiên cứu mấy cái không gian trữ vật, xem xem trong đó có của gì hay ho không.

Tất nhiên, nói là học trận pháp nhưng chỉ học được thêm đúng một trận, đó là một loại trận phòng thủ, bày bên ngoài để phòng thủ dữ chẳng may đi nhầm vào. Đó cũng là loại trận pháp cuối cùng mà Liên Hương Nhu dạy cho Trương Hải, còn nhiều thứ lợi hại hơn thì vẫn phải giữ. Trương Hải cũng hiểu nên không nói gì nhiều.

Lại nói về con chăn tinh, hóa ra những quả trứng dát vàng đó đều không phải là trứng của nó, mà là trứng của tất cả Pretanodon xung quanh khu vực phong ấn đó. Tất cả khủng long bố mẹ đều bị chăn tinh mạnh mẽ đuổi đi, sau đó thì đoạt lấy những quả trứng đó. Sau đó, chăn tinh mang trứng vào trong cái động có phong ấn, lợi dụng năng lượng bên dưới vực để tinh luyện trứng thành trứng chăn tinh, nhằm kiếm thêm trợ thủ cho bản thân.

Còn về phong ấn kia, theo những gì chấn tinh nói thì phải năm năm phong ấn mới mở ra khoảng hai tháng. Cha mẹ của con chấn tinh này cũng đã luyện nó thành chấn tinh ngay từ trong trứng bằng cách này, tất cả những kỷ ức cũng truyền lại cho nó. Cho đến khoảng mười mấy năm trước, cha mẹ nó bị truy sát và chết hết, bỏ lại nó ở lại đây bơ vơ một mình.

Sau một đoạn thời gian lang thang bơ vơ, bị đánh đuổi không ít lần, cuối cùng chấn tinh nhớ đến phong ấn kỳ diệu này, quyết định tới đây tu luyện, đồng thời luyện ra một ít chấn tinh. Còn về bí pháp luyện trứng chấn tinh thì đã được truyền trong kỷ ức của nó, tất nhiên, bí pháp này còn có quy định là chỉ được tinh luyện cho máu mủ của mình. Nhưng chấn tinh này chỉ còn mình nó cô đơn, lại bị đuổi giết, biết đến bao giờ mới có máu mủ mà luyện, cuối cùng nó cắn răng làm liều, quyết định luyện chấn tinh một lần.

Nhưng đến thời khắc quyết định thì bọn Trương Hải lại đến, sau đó cướp đi thành quả của nó, chấn tinh cũng vì thế mà truy sát bọn họ. Chỉ là, khi đến chỗ cái vực kia, chấn tinh theo bản năng cảm thấy sợ hãi sức mạnh ở bên dưới, vì thế nó mới chần chừ không tiến lên.

Trương Hải nghe xong thì thầm thấy đáng thương cho chấn tinh, khó khăn khổ cực như vậy nhưng cuối cùng lại bị nểng mất, nó không nổi điên đã may lắm rồi.

Nhưng mà Trương Hải nghe xong thì vẫn thấy kỳ quái trong lòng.

Nếu phong ấn này đã lợi hại như vậy, tại sao mà không có một ai ngoài chấn tinh biết đến nó chứ? Còn nữa, Liên Hương Nhu đã ở trong phong ấn năm trăm năm, chứng tỏ trước đó đã có không ít người biết đến sự tồn tại của phong ấn, vậy tại sao đến bây giờ nơi đây lại gần như thất truyền?

Nếu Trương Hải hỏi Liên Hương Nhu thì sẽ được trả lời nhanh thôi, bởi vì nơi mà nàng tiến vào phong ấn năm trăm năm trước cũng không phải vùng núi này.

Phong ấn này đã tồn tại cả triệu năm, nhưng không một ai có thể phá ra được, đó là vì cứ bốn trăm năm, nó lại đổi vị trí cửa vào một lần. Lúc này, phong ấn vẫn còn ở đây nhưng ai mà biết được, vài năm sau, vài chục năm sau, vài trăm năm sau nó sẽ ở đâu chứ?

Còn về khối tài sản “nhặt được”, vấn đề này mới là chỗ làm cho Trương Hải phấn khích nhất.

Năm xưa, những người đi vào phong ấn đều là tinh anh trong tinh anh, mọi người đều làm đủ ngành nghề, đủ chức vụ, chỗ không gian trữ vật mà Trương Hải lấy được cũng chỉ là một phần, còn phần lớn đã bị thất thoát trong khi giao đấu và tranh đoạt qua lại. Nhưng dù thế, chỗ tài sản này đã đủ làm cho cả thiên hạ đổ kị rồi.

Không nói đến chỗ chu sa vô giá kia, giá trị của chúng đã quá rõ ràng rồi.

Trương Hải mò đến một cái nhẫn màu xanh lục, bên trong có rất nhiều bình sứ lớn nhỏ, mở ra một chút thì hương vị đã nồng nặc cả căn phòng, toàn là mùi thảo dược và linh khí thấm đượm lòng người.

Liên Hương Nhu hình như cũng có ý tốt, ngồi giảng giải cho hắn đầy đủ về chỗ đan dược này.

Một hũ nhỏ lớn cỡ bàn tay, bên trong có khoảng ba chục viên đan dược. Đó đều là đan dược cao cấp nhất trong những loại đan dược phổ thông, gọi là Tăng Trưởng Đan. Có thể tăng tốc độ tu luyện cho tu sĩ dưới phân tổ cảnh lên hơn năm lần, là loại đan thông dụng nhất trong các môn phái nhân tộc.

Trương Hải hơi rùng mình, thứ gì mà bá đạo vậy? Hắn không biết là loại đan dược này cũng có trong chính Bạo quốc của mình, cô nàng Phạm Đình Phương kia cũng đã ăn qua rồi, nếu không một đứa bé mười ba tuổi như nàng làm sao mà tu luyện đến chủng tộc cảnh nhanh như thế chứ?

Nhược điểm của loại đan dược này là dễ bị “kháng”, tức là tác dụng sẽ bị giảm mạnh theo số lượng sử dụng. Một viên đầu tiên có tác dụng khoảng hai tháng, càng về sau thì càng giảm, đến viên thứ năm thì gần như mất hoàn toàn tác dụng.

Tiếp theo là một cái bình màu đỏ, nhỏ hơn vừa rồi, bên trong chỉ có năm viên đan dược, trông cũng xin xin thường thường. Nhưng theo lời Liên Hương Nhu nói thì đó được gọi là Cải Tư Đan. Loại đan dược này có thể thay đổi tư chất của một người, cũng như là tăng cường cường độ huyết mạch cho một người khủng long. Đan dược này tuy bá đạo, nhưng cả đời chỉ có thể dùng một lần, đau khổ khi sử dụng cũng không dễ chịu một chút nào, người nghị lực kém ăn vào thì chỉ có chết. Hơn nữa, người có thiên tư, huyết mạch cao cấp mà còn tham lam nuốt vào thì không những không có lợi mà còn có hại, làm cho tốc độ tu luyện quá nhanh, thân thể không chịu nổi mà tự rước vạ vào thân.

Cũng giống như một người đi xe rất nhanh chẳng hạn, nhưng nếu nhanh quá thì khó mà kiểm soát được, chỉ cần lơ đãng một chút là tai nạn như chơi.

Trương Hải ngẫm nghĩ một lúc lâu, cuối cùng bỏ qua thứ này, tạm thời bỏ đó. Huyết mạch của hắn quá hỗn tạp, nhưng tốc độ tu luyện lại nhanh đến khó mà tưởng tượng. Tam Huyền Điển Bí quả tốt rồi, hắn không cần ham hố mấy đan dược tăng cường thiên tư này nữa.

Tiếp theo là một bình màu xanh, bên trong chỉ có hai viên đan dược, một viên xanh trắng, tỏa ra từng đợt hàn khí rợn người, một viên đỏ rực, nhiệt độ cao đến bỏng tay.

- Đây là cái gì? - Trương Hải hỏi.

Liên Hương Nhu hơi nhăn nhó, cuối cùng lí nhí nói:

- Xuân dược!

- Xuân dược? - Trương Hải giật nảy cả mình, xuân dược gì mà khoa trương dữ vậy?

- Người đừng hỏi nữa! Nói chung thứ này đúng là xuân dược, là của một đôi điện khùng tên là Hạng Viêm và Lạc Sương chế ra... Họ... nói chung là người cứ nhớ, tuyệt đối đừng có uống, thứ này là bảo vật dùng để điều hòa nhiệt độ, người cũng vừa thấy khí tức của chúng rồi đó, nếu khi nào thấy âm dương trong cơ thể không điều hòa thì đưa lên mũi hít một chút, hoặc là ôm vào người, có thể giúp người ổn định lại.

Liên Hương Nhu không định nói tiếp, sắc mặt đã hồng rực như táo chín. Nàng là bạn tốt của hai người tên là Hạng Viêm và Lạc Sương đó, hai người đó đều là thiên tài, một người mang cực dương thể, một người là thái âm thể, vốn là một đôi trời sinh. Đến lúc bọn họ động phòng lần đầu, lại dờ người tới mức dùng tuyệt pháp song tu rút nguyên âm và nguyên dương tinh thuần của mình từ... nói chung là rút ra để làm kỷ niệm.

Theo bọn họ nói thì hai viên đan dược này là minh chứng cho tình yêu của bọn họ, sau này thì tặng lại cho chính Liên Hương Nhu và đại sư huynh, làm một món quà chúc phúc. Chỉ là... hai người còn chưa hưởng được phúc thì đại sư huynh đã hy sinh rồi.

Lúc đại sư huynh chết, hắn đã lấy thứ đó ra, muốn đưa cho nàng, ý nói nàng hãy quên hắn đi. Liên Hương Nhu vì đang kích động nên gạt cả hai sang một bên, ôm lấy đại sư huynh nức nở, chẳng hiểu về sau ai lấy được rồi đựng vào trong hai chiếc lọ này.

Liên Hương Nhu vốn đã quên đi rồi, nhưng khi Trương Hải lấy hai viên đan dược ấy ra, sắc mặt nàng cũng hơi ảm đạm đi đôi chút, nhưng cuối cùng vẫn bình thường trở lại.

Trương Hải thì tròn to mắt, dờ khóc dờ cười, vừa nhìn hai viên đan dược, vừa nghe nguồn gốc của chúng. Không ngờ... không ngờ còn có loại người bá đạo, đan dược bá đạo như thế này... Cuối cùng hắn cũng không nhịn nổi mà cười phá lên.

Thứ thú vị thế này... nhưng mà tạm thời vẫn chưa dùng làm việc gì cả.

Cuối cùng là một vật hình cầu, là một cái vỏ bọc bằng kim loại, chỉ cần ấn một cái là tách đôi, lộ ra viên đan dược bên trong.

Thứ này mới là thứ thực sự làm Trương Hải hứng thú.

Dung Hợp Đan.

Tác dụng: giúp dung hợp các trường phái tu luyện khác nhau trên cùng một chủ thể. Thứ này cực kỳ quý hiếm, chế tạo rất khó, giá trị rất cao nhưng không có mấy người có tâm tư với thứ này.

Bởi vì người song tu hai đường cũng không nhiều lắm. Tuy không có gì để đảm bảo, nhưng Trương Hải lại thấy đây chính là một thứ tốt để giúp hắn hoàn thành quá trình dung hợp tại thiên thứ năm của Tam Huyền Điện Bí.

Ngoài ra, ở bên trong còn vô số thiên tài địa bảo, toàn những loại thảo dược ngàn năm vạn năm, vài vạn năm, có tìm mãi mất trên thị trường cũng không có một món. Lại còn có cả khoáng thạch cứng rắn, chứa đầy năng lượng... Rất tiếc, Trương Hải không biết luyện dược, cũng không biết chế tạo vũ khí, có khi sau này sẽ học, nhưng mà không phải bây giờ. À quên, còn một đồng đồ rất quan trọng, đó là những loại “nhà di động” cũng không có thiếu, tuy rằng không có sang trọng như ngôi nhà này, nhưng cũng là loại cực kỳ cao cấp rồi.

Ở trong đám không gian trữ vật, còn có một hai thứ hơi khác biệt một chút.

Có một chiếc vòng vàng, không biết để làm gì, vì nó không to cũng chẳng nhỏ, nhìn qua chắc tầm như cái vòng kim cô của Tôn Ngộ Không, nhìn đeo vào tay cũng không được, đeo vào cổ cũng không xong. Không gian trữ vật bên trong có khá nhiều thứ kỳ lạ, ví dụ như vài quyền trục gì đó, lại có thêm vài bình chứa máu, không rõ máu con gì, một cây quyền trượng bằng gỗ, có khảm ngọc thạch. Đặc biệt, bên trong còn có một chiếc lông vũ trắng muốt, đang tỏa ra chút ánh sáng yếu ớt.

Một thứ khác thì lại là một cái khuyên tai có hình một con chim nhỏ, đúng, chỉ có một chiếc khuyên tai, không phải là một đôi, nhìn khá là lạc lõng, quái dị.

Trương Hải cũng không có nghĩ nhiều sao lại thế, hắn chỉ hứng thú bên trong có gì mà thôi. Kết quả làm cho hắn càng mờ mịt, bởi vì trong đó toàn là binh thủy tinh, đựng đủ thứ xanh xanh đỏ đỏ, có lọ đang bốc lên vài bọt nước, có lọ thì đặc quánh như hồ, bên ngoài không có ghi chú gì hết.

Hỏi Liên Hương Nhu thì nàng chỉ hừ một tiếng, nói hai chữ “không biết” rồi quay mặt đi.

Lúc đó, trong miệng nàng vẫn lẩm bẩm hai chữ: “Điều nhân!”

Trương Hải cũng chẳng nói gì nữa, cất hết tất cả đi rồi coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Khoảng nửa tháng sau, cuối cùng Trương Hải cũng quyết định rời đi.

Chăm chút cho Liên Hương Nhu nửa tháng, nàng cũng đã hồi phục được một phần, có thể đi lại, có thể tự nấu ăn. Thậm chí, Trương Hải còn có điểm phúc được thưởng thức món ăn nàng nấu.

Nhưng... ở lại với nàng quá nguy hiểm.

Mấy ngày nay, ánh mắt nàng nhìn hắn ngày càng lạnh, ngày càng vô cảm, cũng không có sự rụt rè, tình cảm như mấy ngày trước nữa, theo thời gian trôi

qua, cái cảm giác này càng ngày càng mạnh.

Không biết cú nằng là đúng hay sai đây?

- Muốn đi sao? - Liên Hương Nhu đang nằm ngù trên giường chọt ngò bật dậy nói.

- Dậy rồi à? - Trương Hải không trả lời, mà hỏi ngược lại.

Ánh mắt Liên Hương Nhu dần trở nên phức tạp, trong đó có điều gì rất vui, rất thích thú, nhưng cũng tràn đầy băng lạnh, có một loại quyết tâm nào đó.

Cảm xúc tranh đấu rất lâu, cuối cùng nàng cũng thờ dài:

- Đi đi! Ta cũng không muốn gặp lại người nữa...

Trương Hải mỉm cười lắc đầu, rồi dứt khoát quay người.

- Khoan đã. - Liên Hương Nhu lại gọi giật lại. Giống như mấy lần trước vậy.

Trương Hải quay đầu, ba vật thể nho nhỏ bay về phía hắn, được hắn nhẹ nhàng nắm vào lòng bàn tay.

- Cầm cả ba miếng ngọc thánh thú này đi! Ta đã không lấy được giun đất, giữ chúng cũng không có tác dụng! Nhưng nếu có “duyên”, chúng ta sẽ gặp lại, đến lúc đó ta sẽ đích thân lấy lại cả bốn miếng ngọc này.

Trương Hải vuốt mũi cười khở, vừa bảo không muốn nhìn thấy hắn, bây giờ lại nói có “duyên” gặp lại thì cướp ngọc. Có ý gì đây chứ?

Nhưng không nghĩ nhiều nữa, Trương Hải cười hi hi, thu lấy cả ba miếng ngọc, lại hôn gió một cái, dứt khoát rời đi.

Ở đằng sau, ánh mắt của Liên Hương Nhu dần trở nên lạnh lùng, sát khí tràn ngập. Cuối cùng nàng tức giận phất tay một cái, cả căn phòng tắm tràn ngập hình ảnh hương diễm hôm nào đã tan thành tro bụi, nàng đâu còn vẻ yếu ớt, nhu nhược trước đây. Cuối cùng, Liên Hương Nhu thờ dài, ánh mắt trở nên âm đạm, vô thần. Nàng mệt mỏi ngã vật ra giường, nhìn lên trần nhà một hồi lâu rồi nhắm mắt, chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Ăn Hụt

Vài hôm sau.

Trương Hải vẫn đang trên đường trở về Lục Diệp thành.

Lúc này, cha hắn đang ngồi đối diện với ông bác Trương Thái Sơn, hình như đang bàn bạc cái gì đó.

- Cường! Anh nghĩ cũng đến lúc cho thằng Hải gia nhập rồi...

- Gia nhập cái gì? - Trương Thái Cường đã biết nhưng vẫn giả vờ ngạc nhiên.

- Hừ! Đừng có giả vờ trước mặt anh. Từ mười ba năm trước, anh đã nói, sau này nó lớn lên, nếu hữu dụng thì chúng ta sẽ cho nó đi huấn luyện tẩy não, rồi cho nó trở về với linh trưởng tộc, làm gián điệp cho Bạo quốc chúng ta. Thời điểm đó cũng đã đến rồi, chẳng nhẽ cậu định cho nó vào thần điện truyền thừa hay sao? Cậu nên nhớ rằng bọn linh trưởng đó vào thần điện sẽ không nhận được bất cứ truyền thừa gì, nhưng bọn chúng lại có thể vơ vét hàng loạt những thứ quý giá trong đó, làm cho thần nổi giận, đến lúc đó thì được không bằng mất.

- Nên nhớ, quyết định giữ lại nó năm xưa là của riêng anh và cậu! Cấp trên không biết, bởi vì chúng ta chưa biết hành động này có thành công hay không, nên mới giữ lại tự giải quyết. Bây giờ cậu nghĩ sao? Cậu muốn giữ lại nó cả đời hả? Hay là đợi nó trưởng thành đến mức không thể kiểm soát được? Anh nói cho cậu biết, nếu cậu làm thế thì cậu sẽ là phản đồ của quốc gia...

Trương Thái Cường trầm ngâm, rồi hừ lạnh một tiếng:

- Nói thì lắm liệt, chẳng phải anh cũng chỉ vì củng cố cái ghế ngò này của mình hay sao? Theo em biết, anh cũng đã đi thu thập, bắt cóc không ít trẻ con của linh trưởng tộc, Hải chẳng qua cũng chỉ là một trong số đó mà thôi. Anh đang cố gắng để cung cấp nhân lực cho cái gọi là “bộ gián điệp” của Bạo quốc, nhằm lấy lòng mấy lão già trong gia tộc, củng cố địa vị của mình, không phải sao?

- Im ngay! - Trương Thái Sơn quát lên:

- Cứ cho là thế thì thế nào? Chẳng phải anh đang cố gắng để không làm cha mất mặt hay sao? Mọi thành tựu của anh, sau khi anh chết chẳng phải sẽ giao cho thằng Lập hay sao? Anh không có con, nó như là con trai anh, cũng là con cậu, cậu hãy nghĩ lại đi. Đòi một thằng nhóc không nên tồn tại để có được sự cùng cố được địa vị của mình, cậu không thấy đáng hay sao?

- Nhưng một mình thằng Hải thì làm nên trò trống gì? Thiếu nó cũng không sao, thêm nó cũng không có nhiều tác dụng! Sao hết lần này đến lần khác anh lại cứ nhằm vào nó?

- Bởi vì nó là đứa xuất sắc nhất trong tất cả những đứa trẻ anh tìm được! Đừng nói nó không có nhiều tác dụng, một đứa trẻ mười ba tuổi, có thể vượt qua sự truy sát của chằn tinh, sống sót yên bình, cậu nghĩ nó bình thường hay sao? Hơn nữa, lần trước anh phái người theo dõi, cũng bị chính nó nhận ra, cậu nghĩ nó bình thường hay sao? Anh đã suy xét kỹ lắm rồi, thằng Hải chắc chắn là có thiên phú “ngộ”, sự tiến bộ của nó còn nhanh hơn anh tưởng nhiều, bây giờ không nhanh chóng kiểm soát nó, rồi để đến một ngày nó biết được thân thế của mình, cậu nghĩ rằng nó, anh, cậu, và cả gia đình cậu nữa có thoát khỏi trách nhiệm hay không? Có thoát khỏi sự trừng phạt của mấy lão già kia hay không?

Trương Thái Sơn bực bội nói một hồi, sau đó thì ngồi phịch xuống ghế da rồng, chờ Trương Thái Cường trả lời.

- Nếu... không ai biết chuyện này, thằng Hải vẫn sống một đời bình thường. Sau này lớn lên làm một bác sĩ như em, vậy thì sao?

Trương Thái Sơn hơi nghẹn, trong lòng cũng thấy tức giận. Nói này giờ nhưng thằng em cố chấp của ông vẫn cứ khẳng khẳng muốn bảo vệ thằng nhãi kia, chẳng lẽ nó quan trọng như thế hay sao?

- Cậu... cậu làm tôi tức chết mà! Biết thế này thì năm xưa tôi đã không giao nó cho cậu! Cậu có biết suy xét không? Một thằng không rõ lai lịch, đến bố mẹ cũng không biết là ai có đáng cho cậu làm vậy hay không?

- Anh không hiểu! Nuôi thú, nuôi cá, hay là nuôi chim thì lâu ngày cũng có tình cảm, không nở xa rời. Huống chi thằng Hải còn là một đứa con trai rất ngoan. Nó đã sống với em mười ba năm rồi, em không phải là người chuyên tâm tu luyện, liệu đời này em có được mấy cái mười ba năm đây? Còn có mấy cái mười ba năm đây? Anh muốn nói gì cũng được, nhưng chỉ cần em còn ở đây, em sẽ không cho phép anh mang nó đi đâu hết, cũng không cho phép nó đi đâu hết. Em sẽ quản nó, không cho nó quá phát triển, cả đời này, nó sẽ chỉ là một bác sĩ trưởng, giống như em mà thôi. Nó là con trai em, nó sẽ kế nghiệp cha mình... .

Bốp.

Trương Thái Sơn tức giận vỗ bàn, đứng bật dậy:

- Được! Cậu cứ nói thế đi! Nếu cậu cứ cố chấp như vậy, thế thì tôi cũng nói thẳng với cậu! Tôi cho cậu một tháng, nếu trong một tháng cậu không giao nó ra, vậy thì tôi sẽ đích thân báo lên cấp trên, nói rõ thân phận của nó. Yên tâm, tôi sẽ chỉ nói là cậu chẳng may nhận nuôi nhầm, bây giờ phát hiện ra nên muốn cấp trên đến thu nhận mà thôi, không có ảnh hưởng gì đến cậu cả...

Trương Thái Cường cũng tức giận vô cùng, bàn tay đã nắm đến mức trắng bệch cả ra. Mặt ông tái xanh, nhìn chằm chằm vào đôi mắt kiên quyết của anh trai mình. Cuối cùng không nói gì nữa, ừ ừ ra khỏi phủ thành chủ.

Tối hôm đó.

Trương Hải cuối cùng cũng bước chân vào trong Lục Diệp thành. Cái không khí náo nhiệt mà quen thuộc này làm cho tâm tình hắn thật thanh thản.

Không có khủng long, không có rừng rậm, không có nguy hiểm. Chỉ có đèn đuốc, tiếng người hô hoán, mùi thức ăn thơm phưng phức, còn có cả những cô gái xinh đẹp đứng trên lầu cao hoặc bước chân trên đường.

Tuy rằng xã hội này thật ra rất phức tạp, nhưng với một đứa trẻ như Trương Hải, hắn chưa từng ném quá những mặt trái ấy. Trong mắt hắn, xã hội này vẫn chỉ đơn giản như thế mà thôi, người với người, không quen thì không động, quen rồi thì cười đùa hát ca, chẳng phải rất tốt hay sao?

Trước khi vào Lục Diệp thành, Trương Hải đã nhảy xuống cái hồ ở ngoại thành tắm một cái, sau đó thay một bộ đồ quý tộc người khủng long. Trong mắt những người đi đường, hắn thực sự là một anh chàng quý phái, điển trai và tràn đầy lực hấp dẫn. Tất nhiên, trong Lục Diệp thành cũng không thiếu người như hắn.

Trương Hải đã về thành, nhưng hắn chưa về nhà ngay, mà lại lần la sang nhà của Dương Thanh Kỳ.

Nhà của nàng không ở khu trung tâm mà lại ở một vùng khá vắng vẻ. Trước khi chia tay, Trương Hải đã hỏi được nơi đây nên muốn đến thăm nàng một chút.

Nhà của Dương Thanh Kỳ là một ngôi nhà hai tầng, không quá rộng rãi, nhưng nói chung là đủ thoáng.

Trương Hải vừa mới đến thì cánh cửa đã mở ra, thân hình mềm mại của Dương Thanh Kỳ lao vào lòng hắn, hai tay ôm chặt lấy lưng hắn, bộ dạng vô cùng hưởng thụ. Thực ra, từ lúc hắn còn cách nhà nàng khoảng hơn một cây số, Dương Thanh Kỳ đã cảm nhận được rồi. Cái nhịp tim quen thuộc, tâm tình quen thuộc hiện lên trong lòng làm nàng không thể nào không nhận ra.

Đó cũng là chỗ tốt cùng tâm linh tương thông.

- Thôi nào thôi nào! Vào nhà đã, em không sợ bố mẹ em nhìn thấy à? - Trương Hải cười nhẹ nói.

- Không sao đâu! Bố mẹ em hình như có việc, đã đi sang Bình quốc từ tháng trước rồi. Lúc em về thì trong nhà cũng chẳng còn ai, buồn lắm. Cũng may mà mấy hôm nay, Huyền với Hà sang chơi với em nên cũng đỡ đi phần nào.

Hai mắt Trương Hải sáng ngời: không có ai?

Cái này thật là có ý nghĩa nha.

Hắn ngó ngó xung quanh một chút, thấy khu này cũng khá vắng vẻ. Cười cười ám muội rồi ôm luôn thân thể đang mềm nhũn của Dương Thanh Kỳ vào nhà. Nhẹ nhàng đặt nàng lên chiếc giường nệm bên trong.

- Có nhớ anh không? - Trương Hải khẽ sát vào tai nàng, nhẹ nhàng hỏi.

- Nhớ... - Dương Thanh Kỳ lí nhí nói, sắc mặt cũng đỏ lên. Chẳng hiểu sao, mấy ngày nay nàng luôn nhớ đến hắn, còn nhớ cái cảnh lúc hai người vừa mới tái sinh xong nữa. Cứ nghĩ đến đó là đột nhiên nàng thấy rạo rức trong lòng, cũng có mấy phần chờ mong.

- Nhớ lắm hả? Vậy hôn một cái cho đỡ nhớ nào... - Dứt lời, Trương Hải hôn thẳng xuống đôi môi đang run run của nàng. Dương Thanh Kỳ không từ chối, lại rất hưởng thụ, phối hợp. Bàn tay của Trương Hải cũng đã bắt đầu không an phận, lướt khắp người nàng, du ngoạn mọi nơi mọi chốn.

Thân thể của Dương Thanh Kỳ ngày càng nóng, nóng đến mức quần áo cũng phải cởi bớt ra. Lúc này, trên người nàng chỉ có một chiếc áo ngủ mỏng manh, việc cởi ra cũng không có khó khăn gì, chẳng mấy chốc, thân hình mềm mại, trắng nõn và đầy tín đàn hồi của Dương Thanh Kỳ đã hiện ra trước mặt hắn.

Trên người nàng chỉ còn một chiếc quần lót nhỏ có màu trắng tinh khiết, ngoài ra thì chẳng còn tí gì nữa.

Trương Hải bắt đầu hôn, hôn khắp người nàng, hôn từ đôi mắt, lông mày, vành tai, hôn xuống cổ, xuống bên dưới, ngậm lấy nụ hoa, nhẹ nhàng kích thích. Thân thể Dương Thanh Kỳ cũng dần căng cứng lên, phản ứng sinh lý ngày càng mạnh.

Đôi môi lại trườn tiếp xuống bên dưới, đến khi hắn tìm đến vùng bụng tròn nhẵn của nàng, Dương Thanh Kỳ đột nhiên thấy cái gì đó... chảy từ trong thân thể mình ra.

Thật ẩm ướt.

Nhưng mà... không đúng, sao lại chảy liên tiếp như thế, không dừng lại, Dương Thanh Kỳ hoảng hốt, nàng cúi đầu nhìn xuống bên dưới. Quả nhiên, cả một vùng toàn là mầu đỏ tươi, đã tràn ra, thấm đẫm cả ga giường, còn chiếc quần lót thì cũng đã chuyển từ màu trắng thành màu đỏ. Trương Hải cũng chú ý đến dị trạng, dừng động tác rồi cúi đầu nhìn xuống.

Trương Hải khẽ buông ra, đưa tay lột nốt cái quần lót mỏng manh của Dương Thanh Kỳ, nhìn thẳng vào vùng đảo nguyên tội nghiệp kia.

- Đừng... đừng nhìn mà! Em... em... không hiểu tại sao từ lúc trở về, thân thể em lại bị như vậy. Em cũng không muốn... - Dương Thanh Kỳ đỏ mặt, lúng túng nói

Trương Hải nhìn vào chiếc quần lót kia, chỉ có mình nó, không có thứ gì thấm thấu hết. Hắn thở dài, con bé này hình như chưa được dạy về vụ dục thì thì phải?

Xem ra hôm nay vẫn chưa ăn được rồi. Trương Hải thầm tiếc nuối, nhưng cũng rất quan tâm đến Dương Thanh Kỳ. Hắn nhẹ nhàng ôm nàng lên, đưa vào nhà tắm rồi nói.

- Rửa sạch sẽ một chút đi! Sau đó thay quần áo, anh dẫn em đến nhà anh, em đang bị tình trạng bình thường của con gái thôi, không sao đâu. Nhưng mà vụ này anh chẳng biết xử lý thế nào, thôi thì đến gặp mẹ anh, mẹ là bác sĩ khoa sản, giải quyết việc này là tiện nhất.

Dương Thanh Kỳ hoảng hốt, mặt lại đỏ lên:

- Đến... đến gặp mẹ anh! Nhưng mà... nhưng mà em...

- Sợ gặp mẹ chồng hả? - Trương Hải cười chế giễu.

Dương Thanh Kỳ trừng mắt nhìn hắn một cái:

- Mẹ chồng gì chứ? Anh xấu lắm, suốt ngày bắt nạt em! Em phải nghĩ lại xem có nên lấy anh không! Thôi anh đi ra ngoài đi, đứng đây làm gì?

Trương Hải nghiêm mặt:

- Anh muốn giám sát xem em làm có đúng cách không!

Vô sỉ! Biến thái! Dương Thanh Kỳ thầm mắng trong lòng, nhưng cũng chẳng thèm đuổi hắn nữa, nhẹ nhàng tiến đến chỗ một chậu nước, ngồi xuống và bắt đầu... rửa.

Trương Hải được một hồi mở mắt, nhưng mà hắn cũng không dám động tay động chân gì. Bởi vì việc này không phải chuyên môn của hắn, hướng dẫn bấy bạ làm hại nàng thì sao?

Một lúc sau, hai người ăn mặc chỉnh tề, Trương Hải lại thân mật dắt tay Dương Thanh Kỳ, kéo nàng đi trên đường, tiến về nhà mình. Dương Thanh Kỳ mặt vẫn nóng rực lên, nhưng càng như thế thì càng áp sát vào người hắn để giấu đi vẻ mặt của mình. Trương Hải được một hồi đắc ý, cười sung sướng tung tăng đi trên đường.

Dẫn bạn gái về nhà, lại là một cô gái xinh đẹp như thế này! Bảo hắn làm sao mà không kích động chứ? Tuy rằng tính ra, cả hai người cũng mới chỉ có mười ba tuổi, nhưng mà trải qua nhiều chuyện như thế, thân thể đã không còn là của người mười ba nữa rồi, việc gì mà phải ngại ngần nữa.

Chỉ là, Trương Hải không biết, lần trở về này của hắn cũng không phải một cuộc trùng phùng vui vẻ như trong tưởng tượng. Có lẽ... cuộc đời của hắn sẽ thực sự thay đổi từ đây...

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Không Phải Con Ruột

Về nhà rồi...

Căn nhà thân thuộc mười mấy năm, mới chỉ rời xa nửa năm... không, phải là ba năm mới đúng. Rời xa ba năm rồi, sao mà nhớ thế?

Cảnh cửa này, bức tường này, cái sân này, còn cả mấy gốc cây không cao cũng chẳng chấp kia nữa.

Cảm giác thân thương làm Trương Hải thấy kích động trong lòng.

Nhưng hắn còn chưa kịp hưởng thụ bao lâu thì đột nhiên nghe thấy tiếng gió rít bên tai.

Có người tấn công!

Nhưng hắn không hoảng hốt, chỉ cười nhẹ, vỗ vỗ bàn tay nhỏ của Dương Thanh Kỳ, ý bảo nàng đừng làm gì cả. Bản thân hắn thì tiến lên phía trước, đối chọi với kẻ tấn công đó.

Đó là một cú đá nặng cả ngàn cân, mạnh hơn Phạm Đức Linh xưa kia cả vài chục lần, nhưng Trương Hải chỉ hơi hột né sang một bên, hai cánh tay đan vào nhau, xoay một vòng rồi bắt chặt lấy cổ chân người đó.

Tay phát lực giật mạnh về phía sau, làm người đó chưa kịp rút chân lại mà còn phải di chuyển theo lực tác động của hắn. Chân của Trương Hải cũng không nhàn rồi, hắn ra về hơi hột, nhưng thực ra đã dồn toàn lực vào chân phải, đá mạnh vào vị trí kheo chân trụ của đối phương, nhằm làm cho người đó mất đà, ngã ra đất.

Người bên kia cũng không vừa, biết nhất thời chưa rút chân lại được, dứt khoát không rút nữa. Chân trụ bật một cái đã rời khỏi mặt đất, né được cú đá nham hiểm của Trương Hải. Không những thế, cái chân được bật lên đã tạo thành một hình vòng cung hoàn mỹ, giáng thẳng xuống đầu Trương Hải.

Trương Hải hơi giật mình, bây giờ có tránh cũng không kịp, hắn chỉ đành buông cái chân đang bắt được kia ra, cả hai tay đề lên vai, sau đó lắc mình một chút, dùng hai tay đỡ lấy cú đá đó.

Rầm.

Mặt đất mọc đầy cỏ dưới chân Trương Hải đã bắt đầu lún sâu, thân hình hắn cũng khụy xuống, trán đổ mồ hôi. Không ngờ cú đá nhìn tầm thường đó lại khủng khiếp như vậy, trực tiếp đánh tan lực phản kháng của hắn.

Nhưng Trương Hải cũng chưa dễ khuất phục như vậy, thân hình hắn vẫn rất kiên cường, cố gắng đứng thẳng. Người kia hừ một tiếng, chân lại tiếp tục phát lực, nhấn mạnh xuống, mặt đất dưới chân Trương Hải lại càng lún sâu, chân cũng bắt đầu run rẩy, lên.

Không cứng được thì phải uyển chuyển.

Trương Hải cắn răng, chờ đúng lúc mà người đó tiếp tục phát lực, thân hình hắn đột nhiên hạ thấp hẳn xuống, nhưng không phải là quỳ, mà là ngã giữa người ra. Người kia dường như cũng hơi bị bất ngờ, vì thế nên hột đà, có vẻ hơi lung lay.

Trương Hải lợi dụng thời cơ này, hai tay chống xuống đất, hai chân bật mạnh lên, đập thẳng vào vị trí giữa hai chân của người đó.

Người kia cuống quýt đưa tay chặn lại cái cú đá nham hiểm đó, sau đó lợi dụng lực bật ra xa.

Người kia có vẻ tức giận vô cùng, hành động này đúng là cực kỳ nham hiểm, hấn không thèm đợi Trương Hải đứng dậy, vọt một phát đến trước mặt hấn, nắm tay đã siết chặt, vung về phía Trương Hải tạo ra từng đợt gió rít. Trương Hải còn chưa kịp đứng dậy, né tránh cũng không kịp, chẳng ngờ người này nhanh đến như thế, nếu ngay từ đầu dùng tốc độ này thì làm sao hấn đánh được?

Nhìn bàn tay đang nhắm vào mắt trái của mình, Trương Hải đau khổ nhắm mắt, tưởng tượng ra khuôn mặt gấu mèo và nụ cười châm chọc của Dương Thanh Kỳ.

Bịch bịch...

Mấy âm thanh va chạm vang lên, nhưng Trương Hải chưa thấy thân thể mình đau đớn gì cả.

Mở mắt ra thì đã thấy một thân hình thon thả, eo nhỏ, chân dài đứng trước mặt mình, còn cái kẻ tấn công vừa nãy thì đang đứng một bên, gãi gãi đầu như đang xấu hổ:

- Lão già kia! Chẳng phải nói chỉ thử một chút thôi sao? Già đầu như vậy rồi còn ra tay hết sức với thằng con mười ba tuổi bé bỏng của tôi. Không biết xấu hổ à?

Giọng nói vốn hiền dịu của Đỗ Kim Hoa bây giờ đã có thêm vài phần tức giận, nói xong thì không để ý đến ông chồng “vũ phu” kia nữa. Quay người lại ôn nhu phui phui bụi trên người Trương Hải, đỡ hấn dậy, lại ôm hấn vào lòng như một đứa bé, nhẹ nhàng nói:

- Con trai ngoan của mẹ! Đừng sợ nhé! Bố chỉ đùa chút thôi, nhưng mà con trai mẹ cũng rất lợi hại nha, tí nữa thì làm cho lão già kia ăn đủ, bây giờ tên nào còn dám nói con mẹ yếu đuối thì mẹ liều mạng với kẻ đó. Thôi nào, vào nhà để mẹ nhìn cho rõ con trai ngoan của mẹ nào, đi nửa năm rồi nhớ quá cơ! O, mà con mẹ lớn nhanh thật, bây giờ cũng cao to cường tráng quá rồi... vào kê cho mẹ nghe xem nửa năm qua con làm được những gì rồi nào...

Đỗ Kim Hoa nói liên hồi làm cho Trương Hải dở khóc dở cười, Trương Thái Cường bên cạnh cũng tí thì cười ra tiếng, nhìn nhìn vào cặp mắt cảnh cáo của Đỗ Kim Hoa thì thức thời ngậm miệng lại.

Đỗ Kim Hoa nói chán nói chê thì đỡ Trương Hải đứng dậy, định dẫn vào nhà. Lúc này, ánh mắt của bà lại chuyển lên người của Dương Thanh Kỳ, ánh mắt lóe lên, nhưng vẫn nghi hoặc hỏi:

- Đây là...

- Dạ thưa bác, con tên là Dương Thanh Kỳ, là bạn... bạn... bạn...

Trước đây đã chuẩn bị tốt những lời phải nói, nhưng khi gặp Đỗ Kim Hoa thì Dương Thanh Kỳ lại thấy thật lúng túng, nói mãi không thành lời. Ngay cả chữ “bạn gái”, đã dự định nói từ sớm nhưng bây giờ thì lại do dự, lúng túng không nói nên câu.

- Là bạn gái? - Đỗ Kim Hoa như cười như không hỏi.

Dương Thanh Kỳ vô thức gật đầu, nhưng sau đó lại hoảng hốt lắc đầu, mặt đỏ bừng như táo chín, cuối cùng cúi gầm xuống, tay mân mê vạt áo không nói gì nữa.

Đỗ Kim Hoa nhìn kỹ con bé này. Ánh mắt lập lòe ánh sáng, đẹp thật, con nhà ai mà xinh quá thế này? Kiểm cả cái Lục Diệp thành này cũng không có mấy đứa bé xinh như nó. Nhưng mà con bé này nhìn cũng phải mười sáu mười bảy tuổi nha... sao lại quen biết thằng nhóc nhà mình. Không đúng, cái chuyện kia bố nó cũng đã nói, chẳng phải có hai đứa nuốt tinh huyết chần tinh nên phát triển trước tuổi hay sao? Xem ra đúng là thằng con mình và con bé này rồi...

Cuối cùng, ánh mắt của bà lại quai dị nhìn Trương Hải, làm hấn hơi chột dạ, không biết mẹ có phản đối hay không? Cuối cùng, Đỗ Kim Hoa cười ha hả, chạy tới dắt tay Dương Thanh Kỳ nói:

- Vào nhà đi, vào nhà! Đứng đây nói chuyện làm gì? Thằng bé này cũng thật là, dẫn bạn gái về nhà mà cũng đường đột thế này, làm bố mẹ không chuẩn bị kịp gì cả. Ha ha, trước cứ chê cười thằng bé ngốc nghếch, ít giao thiệp. Bây giờ xem ra ánh mắt của nó tốt thật, à, ánh mắt của bé gái này cũng rất tốt. Tốt lắm, tốt lắm...

Nghe lời nói không đầu không đuôi của Đỗ Kim Hoa, Trương Hải hơi bất đắc dĩ, nhưng cũng thờ phào nhẹ nhõm, xem ra mẹ không có ý kiến phản đối gì.

Trương Thái Cường vẫn đứng đằng sau nãy giờ lại đi lên vỗ vỗ vai Trương Hải, dẫn hấn vào nhà.

Sau khi ngồi xuống, Đỗ Kim Hoa lại hỏi hấn xem đã ăn cơm chưa. Tất nhiên, trước khi đến nhà Dương Thanh Kỳ thì hấn đã ăn rồi, vì sợ buổi tối đường đột thế này thì lấy đâu ra cơm cho hấn ăn chứ?

Bốn người bắt đầu ngồi xuống nói chuyện, thằng nhóc Bi vốn đang học bài trong nhà, thấy anh trai đã trở về thì cũng lon ton chạy xuống, ôm ấp thằng anh một hồi. Sau đó thì lại tò mò nhìn Dương Thanh Kỳ, mắt sáng lên, mồm gọi chị dâu, chị dâu liên tục làm cho Dương Thanh Kỳ đỏ bừng mặt.

Sau đó, Trương Hải ngồi kể lại những chuyện mình đã “trải qua”. Tất nhiên, những gì hấn nói vẫn chỉ là kịch bản mà hấn và bọn Phạm Đình Phương thương lượng từ trước, không phải là sự thật chân chính, bởi vì chuyện này càng ít người biết càng tốt, mà nói ra cũng đâu có tác dụng gì, chỉ làm cho người nhà thêm tò mò, lo lắng mà thôi.

Khi nghe những chuyện đó, Đỗ Kim Hoa và Bi đều tròn cả mắt, cứ như thú vị lắm vậy. Tất nhiên cũng là do Trương Hải thêm thắt mấy vụ chui rúc trong lòng đất, ăn lông ở lỗ các kiểu nên họ cũng bắt đầu thấy thương cảm cho hắn. Còn chuyện tình cảm với Dương Thanh Kỳ, cứ đơn giản nói là cùng trải qua hoạn nạn nên có ý với nhau, vậy thôi.

Sau khi kể xong, mọi người tạm thời trở nên im lặng, lúc này, Trương Hải mới lên tiếng:

- Mẹ! Kỳ có việc riêng muốn nhờ mẹ, hai người vào trong phòng nói chuyện riêng một chút đi!

Dương Thanh Kỳ cũng đợi câu này mãi, bởi vì nãy giờ nàng cũng thấy rạo rức, khó chịu trong người lắm rồi.

Đỗ Kim Hoa cũng gật đầu, dẫn tay Dương Thanh Kỳ vào trong một căn phòng, đó là phòng nghiên cứu tại nhà của hai vợ chồng, hoàn toàn cách âm, thỉnh thoảng cũng có người quen họ hàng gì đó đến nhờ khám bệnh, đều được đưa vào trong đó.

Sau khi hai người phụ nữ đã đi khuất, Trương Hải lại nói với Bi:

- Bi lên phòng học tiếp đi, tối anh lại kể chuyện cho em nghe, được không?

Bi cũng ngoan ngoãn gật đầu, sau đó chạy lên trên gác, đóng cửa phòng học bài.

- Bố muốn hỏi gì con ạ? - Sau khi mọi người đã đi hết, trong phòng chỉ còn lại Trương Hải và Trương Thái Cường thì Trương Hải mới hỏi. Bởi vì ban nãy, lúc Trương Thái Cường vỗ vai hắn thì đã nói có chuyện muốn nói riêng với hắn. Vì thế mà Trương Hải cũng thuận thể đuôi khéo Dương Thanh Kỳ đi, để lại không gian riêng cho hai người đàn ông.

- Tập huấn có kết quả tốt chứ? - Trương Thái Cường đã nghe toàn bộ câu chuyện vừa rồi nhưng vẫn hỏi lại.

- Dạ tốt, bọn con tuy chỉ hoàn thành một nhiệm vụ duy nhất, nhưng theo suy đoán thì nhiệm vụ này đã có độ khó vượt qua sức tưởng tượng, thành quả lại là trứng chần tình, có thể nói là làm người ta khó phủ nhận sự vượt trội. Có lẽ, thành tích của tổ đặc biệt bọn con đủ để được đặc cách, không cần tham gia vòng loại trực tiếp trước khi vào không gian truyền thừa nữa.

- Vậy à... - Trương Thái Cường cũng chỉ nhàn nhạt đáp một câu, không coi cái thành tích ấy ra gì. Trong lòng Trương Hải chợt thấy bất an, rốt cuộc bố muốn nói gì đây?

- Nếu... Bố nói là nếu... Nếu như bố muốn anh bỏ qua cái đợt truyền thừa này, ở lại đây nối nghiệp bác sĩ của bố. Anh nghĩ sao? - Trương Thái Cường buông ra một câu làm cõi lòng Trương Hải run lên

- Nhưng mà...

- Không nhưng gì hết. Bố chỉ hỏi, anh có đồng ý hay không?

- Tại sao bố lại hỏi con điều này?

- Bởi vì anh là con trai, phải nối nghiệp bố! Anh cũng thấy rồi đấy, thằng Lập có thiên phú rất tốt, hơn nữa nó cũng không phải là một đứa ham học. Bố không nghĩ nó không thể nối được sự nghiệp này. Còn anh, từ nhỏ anh đã là đứa ngoan ngoãn, tuy rằng anh cũng không quá ham học, nhưng những điều anh hiểu về y sinh cũng không hề ít hơn một y tá thực tập trong viện của bố. Bố nghĩ, để anh nối nghiệp là một lựa chọn tốt nhất.

Trương Thái Cường đưa ra một lý do khá thô thiển

- Nhưng... chẳng phải trước kia bố đã từng cổ vũ con hay sao? Chính bố cũng từng nói cứ cố gắng hết mình, nếu có thành quả thì chứng tỏ mình đã được hồi đáp, còn không có thành quả thì cũng không hối hận, bởi vì mình đã cố hết sức rồi. Tại sao? Tại sao đến bây giờ, khi mà con vừa đạt được một chút thành quả thì bố lại bảo con từ bỏ?

- Trước đây bố nói thế là vì muốn anh không suy sụp. Anh nên hiểu, bố là một bác sĩ, bố biết dùng cách nào để ổn định tâm tình cho bệnh nhân. Bố cũng không nghĩ rằng một thằng không có thiên phú như anh có thể thành công được, thực sự, ngay từ đầu bố đã muốn anh nối nghiệp bố, trở thành một viện trưởng tương lai rồi.

- Nhưng... nhưng mà tại sao lại là ngay lúc này? Ngay khi con đang nghĩ rằng con còn nhiều bậc thang dài phía trước thì bố lại chặn con lại? Hơn nữa, con cũng đâu có thích làm bác sĩ, con...

- Anh không hiểu, đi vào con đường tu luyện cực kỳ nguy hiểm, lúc nào cũng phải đối đầu với sống và chết để tìm đột phá. Năm xưa bố cũng vì không chịu nổi mà từ bỏ, anh nghĩ anh giỏi hơn bố hay sao? - Câu này làm cho Trương Hải cứng họng, bảo hơn cũng được, mà bảo không hơn cũng chẳng xong.

- Thế còn thằng Lập thì sao? Sao bố không nói đến chuyện ngăn cản nó! Bố định cho nó làm cái gì trong tương lai? Theo lời bố vừa rồi, chẳng phải con đi làm viện trưởng, còn nó thì tiếp tục tu luyện hay sao? - Trương Hải gào lên, hắn bắt đầu thấy sự bất công, một cảm giác uất ức cường liệt nổi lên trong lòng hắn.

Bốp.

Trương Thái Cường tức giận vỗ bàn, chỉ thẳng vào mặt của Trương Hải nói:

- Nó khác! Còn anh khác!

- Khác cái gì? Khác ở chỗ nó là con trai ruột của bố, còn con không phải có phải không?

Trong lòng Trương Hải uất ức vô cùng, cuối cùng không nhịn được, thốt ra cái lời mà hắn giấu trong lòng cả mấy tháng nay...

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Kế Hoạch

Bốp

Một cái tát thô bạo giáng lên mặt Trương Hải.

Hắn không né, cũng không vận dụng lực lượng gì để chống trả, chỉ ngồi im đó lĩnh nhận sự “trừng phạt”.

Mắt của Trương Thái Cường đã trợn lên, khí thế trên người cũng tỏa ra cuồng bạo, áp bức lấy Trương Hải. Tuy rằng ông không tu luyện nhiều nhưng huyết mạch mang trong người ông vẫn thuộc loại khá là cao cấp, đến tuổi này rồi, việc đạt đến Tự Giác thượng cảnh cũng là bình thường. Áp lực này cũng đã đủ để Trương Hải ngồi im, không nhúc nhích nổi.

Hai mắt Trương Hải đã ngằm ngằm tỏa ra một ít ánh sáng màu lam và màu đỏ. Hắn đã bắt đầu vận dụng thiện ác nhãn, không ngờ lần đầu tiên dùng thứ này lại là với bố mình.

Ánh sáng trên người Trương Thái Cường là màu lam, hơn nữa còn là một màu lam nồng đậm.

Điều đó chứng tỏ ông không có một chút ác ý nào với hắn, ngược lại còn mang một luồng thiện ý khổng lồ, thậm chí là sự quan tâm nữa.

Nhưng tại sao? Tại sao ông lại làm ra vẻ như vậy?

- Mày được lắm! Mày nói mày không phải con tao? Thế thì tao nuôi mày mười ba năm nay là cái gì? Mày gọi tao là bố mười ba năm nay là cái gì? Mày gọi vợ tao là mẹ, gọi thằng Lập là em, mày còn muốn cái gì nữa?

- Bây giờ tao nói cho mày biết! Tao! Trương Thái Cường là chủ cái nhà này, tao đã dự tính trước, tao sắp đặt để cho mày nối nghiệp tao thì không một ai có thể thay đổi, mày là con thì chỉ có trách nhiệm làm theo những gì tao nói, nếu không thì mày sẽ là thằng bất hiếu. Nếu mày muốn cãi, được, mày rút ra khỏi cái nhà này, từ nay mày không còn là con tao nữa!

Trương Thái Cường nói như cực kỳ tức giận, thân hình cũng run rẩy, nhưng không ai biết, sự run rẩy ấy, thực ra là vì đau lòng.

Phải làm ra cái quyết định này, ông cũng khổ tâm lắm chứ.

Trong lòng ông, Trương Hải mãi mãi sẽ là thằng con trai mà ông yêu quý. Mãi mãi là như vậy.

Nhưng, vì để bảo vệ nó, ông chỉ có cách này mà thôi.

- Bố... - Trương Hải lên tiếng, hắn định hỏi ông nguyên nhân, tại sao phải làm như vậy? Nhưng đến miệng thì lại ngập ngừng, bởi vì biểu hiện của ông quá hung ác, hắn nói ra, chắc gì ông đã nhận đây.

- Không cần nói nhiều làm gì nữa! Tao cho mày một tháng! Một tháng này, mày cứ ở trong căn phòng dưới gầm cầu thang mà suy nghĩ đi, không cần ra ngoài, tao sẽ ở nhà trông chừng mày. Sau một tháng, mày trả lời cho tao biết, mày muốn nối nghiệp, hay là để tao từ mày...

Nói xong, Trương Thái Cường hừ một tiếng, xoay người ra ngoài. Đi đến cửa phòng, ông lại đứng lại, nói:

- Còn không đi, muốn tao phải tự tay nhét mày vào trong phòng đó hay sao?

Trương Hải nhăn nhó gật gật đầu, ừ ừ đi theo Trương Thái Cường ra ngoài, tiến xuống căn phòng bên dưới.

Ở ngoài hành lang, con mắt nhỏ bé, linh động của Bi đã tràn đầy nghi hoặc, nhìn chăm chăm vào hai bóng lưng mà nó vẫn ngưỡng mộ kia cho đến khi chúng khuất bóng, Bi mới nhẹ nhàng đóng cửa, chui vào trong phòng.

Sau đó, Dương Thanh Kỳ đã được bà “mẹ chồng” giảng giải cho đầy đủ kiến thức về vệ sinh thời kỳ mới lớn. Mặt nàng đã đỏ bừng, nhưng trong lòng cũng nhẹ nhõm, không ngờ mẹ chồng cũng khá tâm lý, nói chuyện chẳng có chút áp lực nào (bác sĩ mà)

Chỉ là, lúc về, Dương Thanh Kỳ thấy sắc mặt Trương Thái Cường hơi ưu tư, không khí hơi trầm lắng, còn Trương Hải cũng không thấy đâu. Nàng còn chưa hỏi thì Trương Thái Cường đã nói rằng Trương Hải vừa được ông chỉ điểm, cần bế quan một tháng xem có tiến bộ gì không... Tất nhiên, Dương Thanh Kỳ không tin, nhưng mà nàng cũng không tiện hỏi nhiều, chỉ nghỉ hoặc nhìn thoáng qua ngôi nhà này, sau đó quay người bước đi.

Còn Trương Hải, lúc này hẳn đang trầm lặng suy nghĩ.

Nhưng nghĩ mãi mà hắn vẫn không hiểu tại sao ông lại làm như vậy.

Chắc chắn là có lý do.

Trương Hải nghĩ lại luồng khí màu lam nồng đậm trên người ông, hắn thầm cười nhẹ một tiếng.

- Không hiểu tại sao bố lại làm vậy! Nhưng con tin bố! Bởi vì... bố mãi mãi là bố của con.

Cõi lòng hắn nhẹ nhàng đi rất nhiều, cũng không thêm nghĩ nữa. Nếu Trương Thái Cường đã định làm như thế, hắn sẽ làm theo ông một lần nữa. Từ nhỏ đến giờ, ông luôn là người dàn xếp cho hắn mọi thứ, kể cả lần đánh hắn trước mặt Trương Linh Tuyền, hắn vẫn nhớ kỹ, lần đó, ông làm vậy là để bảo vệ hắn, bảo vệ cho cái gia đình này.

Điều này hắn biết được khi nghe đến thân phận chân thực của Trương Linh Tuyền qua miệng của Phạm Đức Linh, sau đó thì cái lý do đưa ra cũng không khó đoán chút nào.

Trương Hải khẽ nhắm mắt lại, tập trung hoàn toàn vào tu luyện, hắn không muốn nghĩ nữa, bởi vì chỉ ngồi đây mà nghĩ thì làm được cái gì đây?

Ngày tháng cứ trôi qua như vậy. Thấm thoát đã trôi qua bốn tuần, chỉ còn một hai ngày nữa là đến kỳ hạn “một tháng”.

Hàng ngày, Trương Thái Cường vẫn ngồi trong phòng, lúc thì xem tin tức, lúc thì ngắm người, lúc thì đi đi lại lại. Nhưng... ông không hề ra khỏi nhà, vẫn ngồi im một chỗ như đang “canh phòng” Trương Hải vậy.

Thực ra, ông biết, chỉ cần ông rời đi là Trương Thái Sơn sẽ phái người đến, đột nhập vào và bắt Trương Hải đi.

Mục đích mà ông đánh Trương Hải ngay hôm trở về chính là để thử xem sức mạnh của hắn.

Tuy rằng tu vi của hắn rất quái dị, ông nhìn thì mới đến biến thân sơ cảnh, lúc thì lại ra biến thân trung cảnh, nhưng chiến lực mới là thứ quan trọng nhất.

Sau khi thử qua, ông kết luận rằng, chiến lực của hắn vào mức chủng tộc sơ cảnh đến trung cảnh gì đó.

Ông không biết, đó là do Trương Hải đã dùng thần thức nhìn thấu thân phận của ông nên không ra tay hết sức, hơn nữa, hắn còn chưa dùng Dạ Xoa Ấn. Nếu thực sự dùng tất cả sức mạnh, hắn có thực lực đánh với Tự Giác sơ cảnh một trận.

Vì nhận thức về thực lực của Trương Hải như vậy, Trương Thái Cường cho rằng một thằng nhóc cũng chẳng có bao nhiêu thực lực ẩn giấu, nên ông phán định: hắn không đủ lực để tự vượt qua chuyện này.

Vì thế, ông dùng cách thứ hai, cũng là cách bảo vệ hắn tốt nhất. Ông không chắc có thể thành công đến đâu, giúp Trương Hải về đâu. Nhưng... ông đã làm hết sức vì hắn rồi, ông là cha của Trương Hải, nhưng ông còn là cha của Trương Tiến Lập, là chồng của Đỗ Kim Hoa. Ông không thể nào liều mạng hay là làm cật lực gì vì hắn, bởi vì ông vẫn còn trách nhiệm trên vai.

Hôm này, đột nhiên cánh cửa phòng nhốt Trương Hải chợt được mở ra, đúng lúc hắn đang thử nghiệm thuật khinh công và thuật thao túng khí đạo, thân hình lướt qua lướt lại quanh phòng, từng kiện đồ đạc bị ném lung tung, nhưng sắp đập xuống đất thì lại bị một thứ lực lượng nào đó gạt lại, thay đổi hướng di chuyển.

Cách này là để luyện tập giao chiến trong không trung, cũng như chiến đấu từ xa, dùng để chiến đấu với cao thủ khí đạo như Dương Thanh Kỳ hay Liên Hương Nhu là cực kỳ thích hợp, tất nhiên, ở đây chỉ nói đến phương pháp chiến đấu chứ chưa nói đến thực lực.

Thấy có người mở cửa, Trương Hải giật mình, khí đạo tán loạn, thân hình nặng nề rơi phịch xuống đất, mấy món đồ dễ vỡ cũng theo đó mà rơi xuống, vỡ tan tành.

Người bên ngoài dường như cũng giật mình, đóng cửa phòng lại rồi chạy biến đi mất. Trương Hải buồn bực, nhưng vẫn bình tĩnh thu chỗ đồ vỡ kia lại, chờ đợi Bi, người vừa đẩy cửa kia đến đây một lần nữa.

Bên ngoài, Bi vừa nấp được một lúc, ngó nghiêng thấy không có gì khác thường thì mới rón rén lại gần căn phòng của Trương Hải, đưa tay nhẹ nhàng mở cửa một lần nữa. Trương Hải lúc này đã ngồi im trong phòng, đợi Bi được một lúc rồi.

Bi rón rén đi vào phòng, cố gắng không gây ra một tiếng động gì. Trương Hải nhìn bộ dáng này của Bi mà thầm buồn cười, nhưng nhìn vào khuôn mặt có vẻ cực kỳ nghiêm túc của nó, Trương Hải cũng chẳng cười ra tiếng được nữa.

- Anh! Anh mau đi đi! Rời khỏi nhà này đi! Nếu không... nếu không...

Trương Hải nhú mồm, sao Bi lại hoảng hốt như vậy?

- Nếu không thì bố sẽ biến anh thành y sinh tầy nã đấy! Không còn nhiều thời gian đâu.

- Y sinh tầy nã? Là cái gì? - Trương Hải nghi hoặc hỏi.

- Em... em không biết! Nhưng tối qua bố nói với mẹ, bố sẽ tầy nã anh hoàn toàn, sau đó dạy anh thành một người chỉ biết nghiên cứu, trở thành một cỗ máy để phục vụ cho y học. Bố còn nói, anh... anh không phải là con ruột bố, làm thế cũng chẳng sao...

Trong lòng Trương Hải hơi run lên, nhưng nghĩ đến luồng khí màu xanh đậm trên người của Trương Thái Cường, hắn lại tự lắc đầu, tự nhắc nhở mình: không thể nào!

Chẳng nhẽ đại bảo vật của Nhân Động lại là thứ hăng lỏm nhìn nhầm hay sao?

Đầu óc Trương Hải bắt đầu thấy rối rắm, nhưng hắn còn đang nghi hoặc, Bi còn đang thúc giục liên tục thì một tiếng hừ nhẹ vang lên trước cửa.

Cả người Bi như bị sét đánh, khuôn mặt cứng ngắc, Trương Hải cũng chấn động, ngẩng mặt lên thì thấy Đỗ Kim Hoa đã đứng đó từ lúc nào.

- Nghe lên bố mẹ nói chuyện hả? - Đỗ Kim Hoa bình tĩnh hỏi.

- Không! Con... con... - Bi lắp ba lắp bắp. Cuối cùng không nhịn nổi nữa mà òa khóc, ôm lấy Đỗ Kim Hoa, nước nỡ nói:

- Mẹ... những gì bố nói... không phải thật đúng không? Mẹ... mẹ cứu anh đi! Đừng để bố làm như vậy, con xin mẹ, con xin mẹ mà...

Đỗ Kim Hoa yêu thương vỗ vỗ đầu của Bi, sau đó ánh mắt cũng hiền dịu nhìn Trương Hải nói:

- Những gì Bi nói con cũng đã nghe rồi. Thực ra con không phải là con ruột của bố mẹ, bây giờ bố lại muốn lấy con ra làm công cụ, thực sự, mẹ cũng không đồng ý. Hôm nay, bố con đã đi ra ngoài làm gì đó, đây là cơ hội duy nhất để con thoát đi, đừng chần chờ nữa...

Nếu Trương Hải không nghi ngờ gì về những lời mà Trương Thái Cường nói hôm nọ thì hắn đã tin lời Đỗ Kim Hoa ngay lập tức rồi, nhưng mà... thiện ý của Trương Thái Cường là không giả, tại sao... tại sao ông lại có thể đưa ra cái quyết định như thế chứ?

Khẽ vận dụng thiện ác nhãn một lần nữa, Trương Hải nhìn thẳng vào Đỗ Kim Hoa.

Là màu lam!

Thậm chí màu lam còn đậm hơn cả Trương Thái Cường! Vậy... rốt cuộc ai mới là người có thiện ý đây?

Nếu Trương Thái Cường có thiện ý, vậy ông nói dối thế để làm gì?

Còn nếu Đỗ Kim Hoa có thiện ý, vậy chẳng phải là Trương Thái Cường đúng là có ác ý với hắn hay sao?

Không đúng!

Cả hai người tuy làm những việc khác nhau, nhưng mục đích hình như lại khá là thống nhất.

Đuổi hắn đi! Đuổi hắn ra khỏi căn nhà này! Làm cho hắn hình thành ác cảm, sợ hãi... không bao giờ quay về nơi đây nữa!

Tại sao phải làm vậy?

Trương Hải còn chưa kịp nghĩ xong thì cửa nhà đã bị mở ra, hai bóng đen nhanh thoăn thoắt nhảy vào, một tên ném khói mù, tên còn lại len lén đến khổng chế Trương Hải, có vẻ cực kỳ nhuần nhuyễn...

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Trốn

Hai tên này hành động khá là chuyên nghiệp, nhưng cũng chưa đến mức qua mắt được Trương Hải. Hắn không dám mạnh mẽ nói rằng mình thắng được cả hai tên này, nhưng nếu chạy trốn thì hắn thừa sức.

Nhưng Trương Hải còn chưa kịp ra tay thì đã nghe thấy mấy âm thanh bình bịch chát chúa, cũng chỉ có khoảng ba bốn tiếng, sau đó thì tất cả lại rơi vào im lặng.

Trương Hải ngẩn cả người, bởi vì hẳn thậm chí còn chưa nhìn thấu hoàn toàn chuyện vừa rồi.

Lúc đó, Đỗ Kim Hoa chỉ lắc mình một cái, trong vòng nửa giây đã hiện ra sau lưng một tên, chặt một nhát vào gáy hắn, hạ gục ngay lập tức. Lại lắc mình một lần nữa, dùng một chiêu tương tự với tên kia, nhanh chóng, chuẩn xác.

Ra tay đủ dứt khoát, nhưng không hề trí mạng, lực đạo khổng lồ cực tốt, điều đó chứng minh: Đỗ Kim Hoa cũng là một cao thủ, tất nhiên, cũng chỉ tính là cao thủ trong mắt Trương Hải mà thôi.

Nghĩ lại thì thấy cũng bình thường, ở trong Lục Diệp thành này có không ít người như Đỗ Kim Hoa, hầu hết là do trong đường tu luyện không tìm được cách đột phá, hoặc là do tư chất có hạn nên đành bỏ qua, trở về làm những công việc khác. Nhưng dù thế, những nỗ lực trong quá khứ cũng giúp họ có được chút tu vi nhất định, việc đối phó với vài tên lâu la thế này không thành vấn đề.

Việc này xảy ra âu cũng là do ông bác Trương Thái Sơn quá coi thường sự có mặt của Đỗ Kim Hoa, không ngờ được năng lực của bà cũng khá lợi hại. Thậm chí, ông còn không biết rằng, khả năng của người phụ nữ mềm yếu, ôn nhu ấy còn mạnh hơn cả Trương Thái Cường.

Đỗ Kim Hoa thực ra đã đạt đến Phản Tổ cảnh, nhưng vì không đủ nghị lực đối chọi với đau đớn khi phản tổ, cho nên bà quyết định từ bỏ, vốn dĩ thân phận con cháu một bang hệ của một gia tộc tâm trung, không được coi trọng, bà quyết định từ bỏ tất cả, đến Lục Diệp thành này tìm kiếm cuộc sống tự do.

Ra tay xong, Đỗ Kim Hoa cười nhẹ, lẩm bẩm:

- Lâu lắm không ra tay, nhưng mà mình vẫn thật lợi hại...

Trương Hải bất đắc dĩ cười khổ! Tính tình của mẹ thật là “đáng yêu”, chẳng trách ông bố kia thích mẹ đến như vậy.

Sau đó, Đỗ Kim Hoa lại bình tĩnh phân phó:

- Bi, lên trên gác, tý nữa bố, hoặc là người của bố đến đây có hỏi thì bảo là mãi học bài, phòng lại cách âm nên không biết, hiểu chưa? Nếu con dám nói ra nửa chữ thì anh con sẽ gặp họa lớn đấy!

Đỗ Kim Hoa cố tình nói là “người của bố”, cố tình đổ hết mọi tội lỗi lên người của Trương Thái Cường, làm cho Trương Hải càng thêm sợ hãi ông bố này, quyết tâm ra đi, không bao giờ quay lại nữa.

Còn về quyết định để Bi ở lại thì càng hợp lý, bởi vì dù là Trương Thái Cường hay Trương Thái Sơn là người ra tay thì cũng không dám động đến Bi, bởi vì Bi chính là con ruột của Trương Thái Cường. Nếu bây giờ mang Bi theo, việc che giấu, ẩn nấp và tránh truy đuổi sẽ thêm khó khăn, chẳng có ích lợi gì hết.

Bi cũng rất nghe lời, khẽ gật đầu, nhìn Trương Hải lưu luyến rồi chạy lên trên nhà, tự nhốt mình vào căn phòng thí nghiệm cách âm của Đỗ Kim Hoa.

Đỗ Kim Hoa lúc này lại lên tiếng:

- Đi thôi con trai, chúng ta không có nhiều thời gian đâu!

Trương Hải cắn răng, quyết định đi theo bà xem sao. Bây giờ đã có người xông vào tận nhà, ai mà biết tiếp theo còn chuyện gì nữa hay không?

Hai bóng người nhanh như chớp rời khỏi khu nhà này, Đỗ Kim Hoa dẫn đường, ban đầu, bà còn cố tình đi chậm để cho Trương Hải đuổi theo. Nhưng càng ngày bà càng thấy ngạc nhiên, bởi vì dù bà có tăng tốc lên vài lần nhưng hắn vẫn nhàn nhả đuổi theo, không hề có một chút cố gắng nào.

Đi đến một khu vắng vẻ, Đỗ Kim Hoa chợt lắc mình một cái, chui vào trong một cái hẻm nhỏ, Trương Hải cũng nhanh chóng rẽ theo. Nhưng khi hắn đi vào hẻm thì đã mất dấu của Đỗ Kim Hoa rồi.

Đang định lò dò bước đi thì tay đã bị kéo một cái, nấp vào đằng sau một đồng gỗ củi. Đỗ Kim Hoa nhẹ nhàng đưa tay bịt miệng hắn lại, Trương Hải cũng nằm im, không hề nhúc nhích gì.

Cùng lúc đó, hai bóng người nhanh nhẹn chạy qua nơi này, ngó nghiêng một lúc, dường như bức bối khi làm mất dấu, cuối cùng giậm chân rồi đi, tản ra kiểm tra xung quanh.

Bọn chúng tìm thật cẩn thận, lục tung tất cả ngõ ngách lên, thậm chí còn lại gần chỗ củi mà hai người đang ẩn nấp. Nhưng thật kỳ lạ là dù có đứng trước mặt Trương Hải thì bọn chúng cũng giữ cái ánh mắt dò xét, ngờ vực chứ không phát hiện ra bất cứ điều gì cả.

Nhưng, hình như tên này cũng không quá kém, hẳn cũng có chút kỳ quái ở nơi này, hình như ánh sáng hơi mờ ảo... không đúng.

Hắn vẫy vẫy tay gọi tên đồng bạn kia đến, bọn chúng cùng trèo lên quan sát kỹ cái chỗ này, dường như để tìm ra sự khác biệt vậy.

Nhưng chúng chỉ kịp quan sát có một giây, Đỗ Kim Hoa thấy thời cơ thật thuận lợi, không hề chần chừ nhào người ra, hai cánh tay nhỏ bé bắt chặt lấy

cổ của hai tên đó, xoay lại dí sát vào tường, sau đó lại đập mạnh một cái, làm chúng ngất đi, nhưng bà vẫn không giết người.

Trương Hải toát mồ hôi, nếu vừa rồi bà có chủ ý giết người thì chỉ cần một dao mỗi tên là xong, đây rốt cuộc là thủ đoạn gì vậy?

Đỗ Kim Hoa xử lý xong hai tên này thì nhanh chóng ra lệnh:

- Lột hết quần áo của chúng ra, nhanh lên, đừng hỏi bất cứ một thứ gì cả.

Trương Hải cũng nhẹ nhàng gật đầu, cúi xuống lột quần áo của hai tên đó ra.

Nhưng hần vừa mới cởi xong một tên thì Đỗ Kim Hoa chợt động, bà đè chặt người hần xuống, dí vào tường, giống như lúc này giữ hần ở trong góc vậy. Trương Hải cũng biết có lý do, cho nên không động dậy gì cả.

Bộp bộp.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên sau lưng Trương Hải.

Thình thịch.

Nhịp tim của hần chợt nhanh lên, nhưng không phải là vì hồi hộp, mà là... cảm giác thật quen thuộc, thật ám áp.

Bây giờ cả hai người đều quay mặt vào tường cho nên không thấy đó là ai, tuy rằng Trương Hải có thể tọa thần thức ra để nhìn, nhưng hần chẳng cần làm thế mà cũng biết ở ngoài kia là ai rồi, chỉ cần dựa vào cái nhịp tim bất thường ấy.

Nhưng... Đỗ Kim Hoa thì không biết, tâm trạng của bà vẫn đề phòng cực độ.

Chợt, một bàn tay non mềm, nhỏ xinh vươn sát tới gần Trương Hải, nhẹ nhàng đặt lên vai hần.

Đỗ Kim Hoa kinh hãi, đang định ra chiêu khống chế người kia thì Trương Hải lại động, nhanh chóng cản bà lại.

Bàn tay đến gần khuôn mặt của người kia thì bị giữ chặt lại, Đỗ Kim Hoa cũng ngạc nhiên, nhưng sau khi nhìn đến khuôn mặt của người đến thì hơi thở ra, tâm tình nhẹ xuống.

- Mẹ! Là Kỳ, mẹ đừng ra tay!

Dương Thanh Kỳ cũng ngạc nhiên vô cùng. Vừa nãy, nàng đang ngồi ở nhà thì chợt cảm thấy tâm tình của mình bồn chồn, khó mà chịu được, lại nghĩ đến cái khả năng giữa mình và "hần", nàng không chịu nổi mà ra khỏi nhà, chạy sang nhà Trương Hải.

Đã một tháng nay nàng không gặp hần, nhưng cái tình trạng ở nhà Trương Hải hôm đó, nàng vẫn nhớ rõ. Lúc đó, Dương Thanh Kỳ cảm thấy tâm tình của Trương Hải có vẻ hơi rối, nhưng vẫn rất bình thân, không có gì lo lắng vì thế nàng cũng bình tĩnh lại, không nghĩ nhiều. Nhưng cái cảm giác cường liệt hôm nay khiến nàng không ngồi yên được nữa.

- Sao cháu lại phát hiện ra chỗ này...

- Cháu... cháu... - Dương Thanh Kỳ đang định giải thích thì Trương Hải đã lên tiếng

- Mẹ, đừng hỏi nữa, Kỳ là người đã trải qua hoạn nạn với con. Nói thế nào nhỉ... bọn con có thần giao cách cảm. Mẹ tin cũng được, không tin cũng được, nhưng đó là sự thật, thực ra, từ lúc cô ấy đến đây thì con đã biết rồi...

Đỗ Kim Hoa nhìn Dương Thanh Kỳ một cách quái dị, sau đó lại thở ra:

- Thôi được rồi, nếu đã thế thì cháu hãy về đi, nhưng hãy nhớ không được nói chuyện này cho bất cứ ai! Điều này liên quan đến cả đời Hải đấy.

Dương Thanh Kỳ sững sờ, sau đó lại càng kiên quyết lắc đầu:

- Cháu không đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao hôm nay tâm tình của Hải thật trầm trọng, hơn nữa, thần sắc của hai người là như thế nào vậy?

Đỗ Kim Hoa thiếu kiên nhẫn, còn Trương Hải thì hơi bùi ngùi, giải thích ngắn gọn:

- Một lời khó nói hết, nói chung là có người muốn bắt anh lại, đưa anh đi làm gì đó. Bố và mẹ vì muốn bảo vệ anh nên mới ép anh đi khỏi đây, có như vậy thôi.

Trương Hải đã nghĩ rất kỹ rồi mới nói ra cái câu vừa thật như hư như thế này, mục đích là để dò xét Đỗ Kim Hoa. Quả nhiên, bà hơi biến sắc, hai mắt cũng bắt đầu có một chút ánh sáng gì đó.

Trương Hải thấy cái thần sắc này của bà thì càng thêm khẳng định, lại giả là hỏi thêm một câu:

- Mẹ... rốt cuộc người muốn bắt con đó là ai? Con rồi đi có ảnh hưởng gì đến gia đình mình không?

Nhìn như đang diễn trò trước mặt Dương Thanh Kỳ, giữ thể diện cho “ông bố ác độc”, nhưng trong lòng hai người đều bắt đầu ngẫm nghĩ, những câu hỏi này, hoàn toàn là nghiêm túc.

Đỗ Kim Hoa hít sâu một hơi rồi nói:

- Mục tiêu của người đó chỉ là con, chỉ có riêng con mà thôi! Nếu con còn ở lại thì cả cái gia đình này sẽ bị ảnh hưởng, chỉ có rời đi mới là thượng sách. Con rời đi, kẻ đó sẽ chuyển mục tiêu đi chỗ khác, không nhằm vào nhà mình nữa, tốt nhất con nên chấp nhận đi. . .

Bà cũng nói một câu, cố tình đá kích Trương Hải một cách trầm trọng. Ý nói hắn là cái mầm tai họa, cứ mau đi cho nước nó trong. Bà muốn cho hắn cảm hận người trong nhà này, mãi mãi không về nữa.

- Có thật là con rời đi thì gia đình sẽ không sao không? - Trương Hải lại nhẹ nhàng hỏi.

Đỗ Kim Hoa quyết định gạt đầu, không hề do dự, thần sắc cũng vô cùng lạnh nhạt, trong lòng Trương Hải thấy đau khổ, nhưng hắn cũng không phải là đồ ngu, hắn rõ ràng đã biết cả bố và mẹ đều có thiện ý với hắn, việc rời đi này chắc chắn chỉ có lợi cho hắn, không hề có hại gì.

Suy xét kỹ lại, hắn không phải là con ruột của ông bà, điều này không cần bàn cãi nữa, dù không muốn nói, nhưng trên thực tế thì đối với họ, chắc chắn Trương Tiến Lập sẽ quan trọng hơn Trương Hải hắn.

Nếu hắn rời đi mà lại ảnh hưởng đến gia đình, ảnh hưởng đến Trương Tiến Lập thì họ có làm không? Chắc chắn là không! Điều đó chứng tỏ những lời Đỗ Kim Hoa cũng có một phần là đúng, mục tiêu của người kia chỉ là hắn, rốt cuộc, người đó là ai?

Trương Hải không hỏi nữa, hắn nhẹ nhàng gạt đầu:

- Được, con đi! Kỳ, em về nhà đi, chuyện này không liên quan đến em đâu!

- Không! - Dương Thanh Kỳ quả quyết:

- Em không hiểu chuyện này kỳ thực là thế nào! Nhưng em hiểu, anh rời đi lần này không biết bao giờ mới về, em còn nửa năm nữa là truyền thừa rồi, em không muốn xa anh! Em sẽ đi với anh! Anh và em đã trải qua nhiều chuyện như vậy rồi, chẳng lẽ anh còn muốn một mình phiêu bạt, còn bỏ em ở lại cái nơi này hay sao?

- Em. . . Vậy còn bố mẹ em thì sao?

- Họ sang Bình quốc rồi! Một hai năm nữa chưa chắc đã về! Hơn nữa, nửa năm sau em cũng sẽ tham gia truyền thừa, em. . . nửa năm tới em muốn ở bên cạnh anh! Bởi vì. . . em yêu anh!

Trương Hải trợn mắt há mồm, trước mặt mẹ mình, con bé này không hề cố kỵ mà bày tỏ. Sắc mặt cũng hiện ngang, lấm liệt, thật sự làm cho hắn cảm động từ đáy lòng. Nhưng hắn vẫn đưa mắt nhìn về phía Đỗ Kim Hoa, bởi vì việc nằng có đi cùng hắn được hay không thì cũng phải chờ bà cho ý kiến xem làm thế nào là tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Đôi Mắt Thần Kỳ

- Con nói thật? - Ánh mắt của Đỗ Kim Hoa lại càng thêm kỳ quái khi nhìn vào Dương Thanh Kỳ. Ánh mắt đó cũng làm cho Kỳ hơi chột dạ, nhưng nằng vẫn kiên quyết gạt đầu.

- Ha ha! Tốt! Rất tốt, xem ra con trai của mẹ tìm vợ cũng hay lắm! Được rồi, nếu hai đứa đã quyết định, vậy thì thay đồ của hai tên kia vào nhanh lên!

Trương Hải và Dương Thanh Kỳ nhìn nhau, cuối cùng gạt gạt đầu, nhanh chóng cầm chỗ quần áo đó lên rồi nhanh chóng thay vào. Đỗ Kim Hoa cũng rất hiểu ý, quay mặt đi làm việc khác.

Chỉ thấy, bà ném hai tên đó vào trong góc, sau đó lấy tờ giấy gì đó trong người ra, miệng niệm niệm, tay phát phát, sau đó ném tờ giấy về phía trước mặt của hai tên lâu la đang mê man đó. Một màn kỳ lạ xảy ra, không gian vặn vẹo một trận, giống như có một bức tường nước đang được hình thành vậy, dao động một lát rồi yên lặng hẳn, cuối cùng trở lại như bình thường. Chỉ là, thân hình của hai tên kia đã không còn ở nơi đó.

Dương Thanh Kỳ hơi trợn mắt, lần đầu tiên nằng được chứng kiến thủ đoạn kỳ diệu như vậy. Thì ra, vừa nãy Hải và mẹ hắn cũng đều ẩn nấp như vậy, nhờ thế mới che giấu được hành tung.

Còn Trương Hải? Lúc này hắn đang hơi choáng váng, động tác hơi ngừng lại.

Không phải là vì ngạc nhiên vì thủ đoạn của Đỗ Kim Hoa, hẳn không ngạc nhiên vì thứ gì cả, sự choáng váng ở đây được hiểu theo đúng nghĩa đen, đầu óc hẳn đang không ổn định, hơi quay cuồng lên rồi.

Trong cái khoảnh khắc vừa rồi, khi mà Đỗ Kim Hoa sử dụng lá bùa đó để tiến hành che giấu, đột nhiên tầm nhìn của Trương Hải xám xịt lại, mọi sự vật phóng to lên hàng triệu lần. Hắn nhìn thấy từng dòng, từng dòng gì đó đang chuyển động... hình như... hình như đó là thủy nguyên tố! Hơn nữa lại còn có dao động năng lượng, là thủ đoạn của khí công.

Thật cao minh!

Dùng khí chế bùa, dùng những hoa văn trên bùa chú để thao khống nguyên tố, nhờ đó, những người không theo đường tu thân lại có thể khống chế nguyên tố trong không gian, tạo thành hàng loạt thủ đoạn khác nhau.

Nhưng làm Trương Hải thật sự thấy kinh hãi, đó là tại sao mình lại nhìn thấy những thứ này?

Đây rõ ràng là năng lực đã dẫn đường cho hắn trong mê cung Nhãn Động. Những tưởng sau khi thay mắt, năng lực này cũng biến mất, không ngờ hôm nay lại tái hiện ở ngay nơi này, ngay lúc này, nhìn xuyên qua thủ đoạn mà Đỗ Kim Hoa sử dụng.

Trong lúc không kịp chuẩn bị, hắn chỉ cần nhìn ba bốn giây mà đầu óc đã choáng váng, cả hệ thần kinh như ong ong lên, trên trán cũng đã nổi lên vài sợi gân xanh, nhưng nhanh chóng ổn định lại.

- Anh sao thế? - Dương Thanh Kỳ dịu dàng hỏi, Trương Hải đang mê muội cũng bị kéo về thực tại. Hắn cũng chưa hiểu chuyện này ra sao, hơn nữa bây giờ đang gấp gáp, thời gian đâu mà nói nhiều chứ?

Hắn lắc lắc đầu, lại tiếp tục mặc quần áo chỉnh tề vào. Lúc hắn mặc xong thì Đỗ Kim Hoa cũng đã hoàn tất công việc, quay mặt lại nhìn hai người bọn hắn.

Nhìn vóc dáng không quá thích hợp của hai người, Đỗ Kim Hoa hơi nhíu mày. Sau đó, lại chạy tới chỉnh sửa đôi chút, lại lấy ra vài thứ quần áo gì gì đó, nhồi vào bên trong người họ, làm sao cho nở nang hơn. Sau khi dáng người của họ cũng giống hai tên kia tới tám phần thì bà mới miễn cưỡng hài lòng.

Tiếp theo, Đỗ Kim Hoa lại lấy ra hai ba lá bùa gì gì đó, thủy lực trong không gian lại bắt đầu bị thu hút, tràn về phía bàn tay bà. Đỗ Kim Hoa nhẹ nhàng nói:

- Con hãy đứng im! Đừng cử động gì cả, cũng đừng hỏi bác bất cứ câu gì, được chứ?

Dương Thanh Kỳ gật đầu, ngoan ngoãn như cô con dâu nhỏ mới về nhà chồng, nghe mẹ dạy dỗ vậy.

Hai bàn tay Đỗ Kim Hoa lại thao tác liên tục, nhưng bà không biết, Trương Hải đứng một bên lại ngây ra như hóa đá.

Bởi vì, hình ảnh từng sợi nguyên tố lại bắt đầu đập vào mắt hắn. Hắn thấy chúng cuốn vào nhau, từng dòng thủy lực vặn xoắn không gian, làm cho tầm nhìn bị lệch lạc, sau đó lại cuốn lên trên khuôn mặt tinh xảo của Dương Thanh Kỳ. Mãi cho đến khi Đỗ Kim Hoa kết thúc công việc, Trương Hải mới rùng mình tỉnh lại, đưa mắt nhìn sang thì đã thấy khuôn mặt Dương Thanh Kỳ bị đổi khác hoàn toàn, trở thành khuôn mặt giống hệt hai tên vừa bị đánh ngất ban nãy.

Sắc mặt của Đỗ Kim Hoa đã hơi mệt mỏi, lâu lắm không làm mấy chuyện này, hơn nữa, dùng bùa làm mấy chuyện này cũng khá tốn sức, bởi vì bà không phải người tu thân, dùng bùa chú cường chế làm mấy việc này vốn đã không thể thuận lợi bằng người tu thân làm rồi.

Đỗ Kim Hoa lại lấy mấy lá bùa ra, định tiếp tục làm cho Trương Hải. Nhìn thấy sắc mặt hơi tái đi của bà, hắn không nỡ để bà làm thế nữa.

Đỗ Kim Hoa đang định thao tác thì Trương Hải chợt vươn tay ra, bắt chặt lấy cổ tay bà. Đỗ Kim Hoa ngạc nhiên, sau đó thì hơi nhíu mày, hỏi:

- Sao thế? Mẹ chỉ cài trang cho các con thôi, sau khoảng mười hai mươi ngày là tự động biến mất, cũng không để lại tác dụng phụ gì! Con sợ cái gì chứ?

- Không phải! Con chỉ muốn thử một chút mà thôi...

- Thử? Thử cái gì? Bây giờ là lúc...

Lời của Đỗ Kim Hoa còn chưa dứt thì biểu tình đã chuyển sang trợn mắt há hốc mồm. Chỉ thấy hai tay Trương Hải bắt đầu khua múa, động tác giống hệt như bà làm vừa rồi, chỉ khác ở chỗ không cần thông qua bùa chú để khống chế nguyên tố trong không gian.

Trương Hải có một khả năng tưởng tượng siêu việt, đó là nhờ tu luyện tinh thần lực trong thời gian dài. Bây giờ, trong đầu hắn đang tính toán lại từng bước từng bước mà mình vừa mới nhìn thấy, bàn tay lại xuất ra từng luồng lực nguyên tố, nguyên tố trong cơ thể phát ra hòa trộn với nguyên tố trong không gian, dần dần theo sự khống chế của hắn, hình thành một lớp màng giống như trên mặt Dương Thanh Kỳ.

Chỉ là... Trương Hải vẫn đang máy móc làm theo, cho nên hắn không biết khống chế diện mạo kiểu gì, thành ra hắn hóa trang thành khuôn mặt có chín phần giống với Dương Thanh Kỳ, nhìn qua giống như anh em sinh đôi vậy.

Tuy rằng Đỗ Kim Hoa thâm thấy buồn cười, nhưng sự rung động trong lòng bà còn kinh khủng hơn thế.

Thủ đoạn hóa trang, che giấu này là tuyệt kỹ tự giác cảnh của dòng họ Đỗ của bà. Chính xác, chỉ có dòng họ Đỗ, không phải là Cerat tộc. Một người trong dòng họ có khi dùng hết cả đời cũng chỉ ngộ ra được một chiêu, nhưng còn không thể thuần thực như Trương Hải vừa làm.

“Nó đã làm thế nào?” Đỗ Kim Hoa không thể tin được, tuy nói rằng một kẻ ngoại tộc nhìn người của dòng họ Đỗ dùng chiêu này nhiều lần cũng học được, nhưng đó cũng chỉ là hàng nhái, chắc chắn có sự khác biệt, tại sao... tại sao nó lại làm giống hệt được như thế chứ?

Đang lúc Đỗ Kim Hoa ngẩn ngơ, thần thức của Trương Hải lại miễn cảm nhận ra có người đi đến. Hai tay hắn lại múa lên nhanh như chớp, bức tường nước che giấu giống hệt do Đỗ Kim Hoa làm ra lại xuất hiện, bao bọc lấy cả ba người. Đỗ Kim Hoa cũng nhận ra điều bất thường, nhanh chóng giữ tay Dương Thanh Kỳ lại, ý bảo nàng đứng im, đừng động gì cả, cả ba người cùng trầm lặng như thế.

Một lúc sau, khi người tìm kiếm kia đi mất, Đỗ Kim Hoa mới thở ra. Ánh mắt nhìn Trương Hải càng ngày càng quái dị.

Năm xưa mình nhặt về một quái vật hay sao?

Nhìn một lần là có thể bắt chước giống đến tám chín phần? Hơn nữa, nó không cần dùng bùa chú cũng làm được, điều đó chứng tỏ nó có sức mạnh nguyên tố của người tu thân!

Vậy mà từ trước đó, khi nó giao đấu, bà không nhìn thấy một chút lực nguyên tố nào, bà còn thấy kỳ lạ khi lực công kích vật lý của Trương Hải rất mạnh, nhưng bên trong còn ẩn chứa cả dao động năng lượng khí công. Lúc đó bà không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng Trương Hải là người tu khí, dùng khí đạo để tăng cường lực vật lý, nhưng bây giờ, xem ra cần phải nghĩ lại rồi...

Thằng nhóc này... trở nên tràn đầy bí ẩn như thế này từ bao giờ?

Tuy rằng có chút cảm giác xa lạ, nhưng trong lòng Đỗ Kim Hoa lại thấy hơi vui mừng. Nó càng có nhiều khả năng, vậy chẳng phải khả năng được sống, thậm chí sống tốt của con trai mình càng cao hay sao?

Có thể sau này không còn được gặp Trương Hải nữa, nhưng chỉ cần thấy hắn sống tốt là bà thấy vui lắm rồi.

Đỗ Kim Hoa cũng không hỏi nhiều, tuy rằng không nhìn thấy sắc mặt của Trương Hải, nhưng Đỗ Kim Hoa có thể cảm thấy trạng thái thân thể của hắn không được ổn lắm. Dường như làm xong những việc kia đã làm cho hắn bị tiêu hao một phần rồi vậy. Bà nhanh chóng động tay động chân một chút, biến khuôn mặt của Dương Thanh Kỳ thành một khuôn mặt khác, là của tên lâu la còn lại, sau đó thì bày ra kế hoạch của mình.

Bà lấy ra ba lá bùa nữa, vuốt nhẹ lên mặt mình một cái, nhanh chóng biến thành dung mạo của Trương Hải, sau đó lại mặc quần áo của hắn vào. Bây giờ nhìn bà chẳng khác gì một Trương Hải thứ thiệt cả.

Kế hoạch của bà chính là hai người diễn vai kẻ truy tìm, phát hiện ra tung tích “Trương Hải”, sau đó thì đuổi theo cho đến khi “Trương Hải” chạy ra chỗ công thành.

Giờ này, chắc chắn Trương Thái Sơn đã cho người canh giữ ở đó, nhưng chắc chắn sẽ không nhiều lắm, bởi vì Trương Hải thật sự còn chưa còn chưa quan trọng tới mức để ông ta dốc sức để lùng bắt.

Đến lúc đó, “Trương Hải” sẽ thu hút sự chú ý, giúp cho hai tên lâu la kia chạy ra khỏi công thành, chuyện sau đó thế nào thì tùy hai tên “lâu la” đó xử lý.

- Khoan đã! Như thế chẳng phải mẹ sẽ lọt vào tầm công kích của bọn họ hay sao? Mẹ..

- Không cần nói nhiều nữa, bây giờ không có thời gian để suy nghĩ kế sách này nọ. Khả năng đến đâu thì làm tới đó, yên tâm, sức của mẹ hai con cũng đã biết. Không cần lo cho mẹ, hơn nữa, khi hai con rời đi, mẹ cũng sẽ bộc lộ thân phận, mấy kẻ đó không dám làm gì mẹ đâu!

Trương Hải cúi đầu.

Đề mẹ vào chỗ nguy hiểm? Hắn có làm được không?

Chắc chắn là không!

Ánh mắt lập lòe, đầu óc cũng xoay chuyển, cuối cùng Trương Hải gật đầu ngoan ngoãn. Nhưng mắt thì lại nhìn Dương Thanh Kỳ đầy ẩn ý, cô bé cũng mỉm cười nhẹ nhàng, giống như tất cả những điều hắn nghĩ, nàng đều nắm trong tay vậy.

Đỗ Kim Hoa thấy thế thì hài lòng, kéo tay Dương Thanh Kỳ lại, sắc mặt nghiêm nghị, giống như đang chuẩn bị một nghi thức nào đó vậy:

- Kỳ! Bác... không, mẹ muốn cho con thứ này! Thằng Hải đi lần này không biết còn có đường về hay không! Con đã chấp nhận đi cùng nó, lại nói là yêu nó, vậy con chính là con dâu của mẹ. Mẹ không có gì cả, chỉ có chiếc nhẫn cũ này, bên trong là không gian trữ vật, mẹ đã chuẩn bị đủ đồ ăn, thức uống và quần áo rồi! Con cầm lấy nó, chăm sóc thằng bé này thay mẹ.

- Chiếc nhẫn này chính là vật năm xưa mẹ và bố đính ước, bây giờ tặng cho hai con! Sau này... sau này...

Đỗ Kim Hoa không nói được nữa, bởi vì bà cũng không biết sau này thì thế nào. Thôi thì để thời gian quyết định đi!

Dương Thanh Kỳ cảm động, nâng niu chiếc nhẫn như chỉ bảo, cẩn thận cất vào người. Bây giờ nàng đang còn là tên lâu la, chưa đeo thứ này lên tay được.

- Thôi được rồi! Chúng ta cũng không còn nhiều thời gian nữa, đi thôi! Còn Hải, con hãy nhớ, dù con đi đâu thì con cũng là con của mẹ! Mẹ có một lời khuyên cho con, đừng ở lại Bạo quốc hay là khủng long giới nữa. Đi đi... hãy đi càng xa càng tốt, sẽ có ngày con tìm được nơi của những người giống như con...

Trương Hải thầm thở dài trong lòng. Rời khỏi khủng long giới, vậy chẳng phải là chạy qua với linh trường... nhân tộc hay sao? Mẹ à, có lẽ mẹ cũng không biết, Liên Hương Nhu cũng từng nói với con, con thậm chí còn không thuộc nhân tộc bọn họ, mẹ bảo con biết phải đi đâu đây?

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Ly Biệt

Cổng thành phía nam.

Chỗ này cũng không khác với bao ngày trước, vẫn được canh gác nghiêm ngặt, người ra khỏi thành hay vào thành đều phải đóng một lượng phí nhất định. Tất nhiên, phí này không đắt, cũng chỉ có một đồng mà thôi. Nhưng với lượng người qua lại lên đến vài ngàn người mỗi ngày thế này, cổng thành cũng thu về không ít lợi ích cho Lục Diệp thành.

Lúc này, có một đám người đang đứng trên cổng thành. Nhìn trang phục, uy thế của bọn chúng, những lính canh tầm thường dưới bên dưới cảm thấy hơi run rẩy. Những người này đều là võ sĩ trong phủ thành chủ, tuy rằng cũng không phải là hạng cao cấp, nhưng đâu phải loại lính canh như bọn chúng có thể so sánh chứ.

Những người này cũng không quá nghiêm túc, cười đùa nói chuyện với nhau, hơn nữa còn mang cả rượu ra uống, điều đó có vẻ hơi phản cảm đối với những lính canh luôn phải giữ sự nghiêm túc này, nhưng bọn họ cũng không dám làm gì.

Đúng lúc này, ba bóng người truy đuổi nhau lờ mờ xuất hiện, làm náo loạn cả một vùng. Nơi cổng thành này không cho phép buôn bán, để tránh bọn xấu trà trộn, nhưng cũng có khá nhiều người xếp hàng để thông hành. Nhất thời, cổng thành trở nên một mớ hỗn độn, nhốn nháo, mất trật tự.

Bọn lính canh xanh mét mặt mày, một tên đội trưởng đã đứng ra quát lớn:

- Bọn đầu đường xó chợ nào làm loạn ở đây? Mau đứng ra chịu chết!

Hôm nay có quan trên đến giám sát, thế mà lại xảy ra tình hình này, bọn họ vừa thấy xấu hổ, vừa tức giận, nhưng còn có cả sự sợ sệt, lo lắng nữa.

Nhưng lời của hắn vừa dứt thì một bóng người đã lướt qua thân thể hắn, quệt một cái làm hắn quay như chong chóng, đầu óc choáng váng. Hắn còn chưa kịp ổn định lại thì lại có hai bóng người xẹt qua người hắn, lần này, hắn không chịu nổi nữa mà ngã vật ra đất, há miệng thở hổn hển.

Một trong hai thân ảnh đuổi đằng sau quát lớn:

- Mau bắt nó lại, đó là mục tiêu mà chủ nhân đã giao cho chúng ta...

Mấy tên đứng trên cổng thành giật nảy mình, vừa nhìn lại thì thấy rõ diện mạo của kẻ bỏ trốn kia, tuy rằng dáng người không giống hoàn toàn, nhưng trong lúc cấp bách thế này, bọn chúng còn suy xét được cái gì chứ?

Ba bốn tên nhao nhao chạy xuống, truy đuổi theo cái bóng người kia. Người đó dường như cũng không có ý định bỏ trốn vội, mà lại duy trì tốc độ rất bình thản, cho bọn chúng đuổi theo.

Nếu Đỗ Kim Hoa vừa vọt ra đã biến mất ngay, bọn người này sẽ nhanh chóng tìm đến hai người Trương Hải để “hỏi chuyện”, chẳng phải sẽ hỏng bét hay sao? Bây giờ điều cần nhất là kéo dài thời gian cho bọn chúng thừa cơ bỏ trốn.

Nhưng mấy tên này càng đuổi thì càng thu gọn lại khoảng cách, bọn chúng phối hợp với nhau rất tốt, mỗi tên chặn một hướng, ép Đỗ Kim Hoa phải đi thẳng, nhưng những chướng ngại vật trước mắt khiến bà phải giảm tốc độ đi, bọn chúng sẽ thừa thời cơ đó mà thu gọn khoảng cách. Tình thế ngày càng trở nên gấp gáp.

Đột nhiên, mục tiêu kia khựng lại, lấy trong người ra một lá bùa, phẩy nhẹ một cái, thân hình vụn vụn một trận rồi biến mất trong không gian.

Mấy tên kia ngẩn ngơ, lúc chúng đuổi đến thì đã muộn, thân hình của người đó đã hoàn toàn biến mất.

Đỗ Kim Hoa không định giao chiến trực diện.

Tuy rằng bà có tu vi Phản Tổ sơ cảnh thật, nhưng khả năng và thiên phú chủ yếu vẫn là kỹ thuật ẩn thân và ra đòn chớp nhoáng, chứ giao chiến thì bà không rành.

Mấy tên truy đuổi này cũng có tu vi không kém bà là bao nhiêu, lại có lợi thế về nhân số, hơn nữa, bọn chúng hình như còn có khả năng phối hợp khá là nhuần nhuyễn. Nếu cứ thế mà giao đấu, bà có đến bảy phần khả năng bị đánh bại.

Quan trọng hơn, nếu như bà bị đánh bại, bị bắt thì Trương Thái Sơn có thể lấy đó làm cái cớ để làm khó Trương Thái Cường. Còn nếu không có bằng chứng gì, thì kể cả Trương Hải có biến mất thì cũng chỉ trách là bọn họ làm ăn tắc trách, Trương Thái Cường và Đỗ Kim Hoa chẳng liên quan gì đến việc Trương Hải bỏ trốn cả.

Ông thích bắt nó, tôi không xen vào là tốt rồi, còn bắt tôi chịu trách nhiệm sao?

Cả Đỗ Kim Hoa và Trương Thái Cường đều đã bàn nhau trước như vậy.

Nhưng, dường như bà đã tính sai gì đó.

Mấy tên này khá là có kinh nghiệm, khi thấy bà biến mất trong không gian, bọn chúng nhanh chóng nghĩ đến thuật ẩn hình huyền thoại trong giới sát thủ.

Nhưng người ở trước mặt bọn chúng cũng không có tu vi quá cao, thuật ẩn hình này chắc chắn cũng chỉ ở mức thấp. Nếu như bọn chúng đoán không sai, người đó đang ngồi im một chỗ, không thể di chuyển.

Không thể không nói, kinh nghiệm truy lùng của bọn này cũng khá là phong phú. Đừng nghĩ rằng bọn chúng tu vi thấp, những kẻ đi làm võ sĩ như chúng thường có xuất thân không phải là đại gia tộc gì, đạt đến tu vi này đều phải trải qua hàng trăm ngàn trận chiến, phải tự lĩnh ngộ, tự phát triển sau mỗi lần đau đớn thì mới đến được bây giờ. Thực lực của chúng chính là xây dựng trên cơ sở máu thịt, tuy rằng sức mạnh vẫn chỉ có vậy, nhưng kinh nghiệm thì nhiều lắm.

Bọn chúng bắt đầu tỏa ra bốn phía, khuôn mặt nghiêm nghị, trên người từng tên bắt đầu tỏa ra khí tức cuồng bá, kết hợp chặt chẽ với nhau rồi ép xuống bên dưới.

Bọn chúng đang muốn thực hiện một đòn công kích trên quy mô rộng. Đỗ Kim Hoa kinh hãi, nếu như bà cứ giữ nguyên vị trí thế này thì sẽ trúng đòn chắc, đến lúc đó, không chỉ thuật ẩn hình này mất đi, mà ngay cả bản thân bà cũng sẽ bị thương nặng.

- Khắc khắc... Đòn thế cũng có vẻ đẹp mắt đó!

Đột nhiên, một giọng nói thâm hàn vang lên giữa không gian. Đỗ Kim Hoa nghe thấy những lời này thì sắc mặt càng thêm khó coi, bởi vì chỉ cần nghe qua, bà cũng có thể nhận ra, đó là Trương Hải.

Chẳng phải bảo trốn đi hay sao? Tại sao còn quay lại đây?

Giọng nói ấy cứ thế vang qua vang lại, dường như được phát ra từ bốn phương tám hướng, thể hiện ra đối thủ cực kỳ “cao thâm”, chắc chắn là “cao thủ”.

Nhưng chúng không biết, Trương Hải chỉ bày bố một pháp trận nhỏ chứa bên trong “chương nhãn pháp” mà thôi. Nhờ trận pháp này, giọng nói sẽ được phát đi như cái loa phường, phát ra từ vài vị trí khác nhau, tạo ra cái hiệu ứng quái đản này, đó cũng là chiêu thức hoa dạng để đánh lừa ở trong “chương nhãn pháp”.

Bọn người kia đề phòng cực độ, bọn chúng vô thức tiến gần lại nhau, nhằm hỗ trợ bất cứ lúc nào, nhưng chúng lại không biết, mình đang dính vào bẫy rập của đối phương.

Vụt, vụt, vụt...

Ngay khi bọn chúng vừa mới tụ lại, còn chưa kịp ổn định tâm lý thì một loạt dây leo đã phá đất mà ra. Dây leo cứ như dài bất tận, lại nhanh như chớp cuốn bọn chúng lại. mấy tên này vừa định thoát ra thì lại bị một bức tường gì đó ngăn cản, chỉ cần bọn chúng chạm vào đó là sẽ cảm thấy áp lực như muốn nghiền nát xương thịt của mình ra vậy.

Đó chính là sức mạnh khổng lồ chế “không gian”.

Và đó cũng là nguyên lý làm người bị “Mộc Thần Không Gian” bắt giữ khó mà thoát thân ra khỏi vòng vây.

Dương Thanh Kỳ bây giờ đã bắt đầu dùng chiêu này thành thục hơn, tuy rằng chưa chính thức tiến lên đẳng cấp Tự Giác cảnh, nhưng chỉ cần ngộ thêm một chút, hoàn thiện kỹ năng này hoàn toàn thì nàng sẽ chính thức tấn giai, trở thành một trong những người trẻ tuổi xuất sắc nhất.

Nhưng giam mấy tên có tu vi cao hơn mình thế này không phải là chuyện tốt, sự kháng cự của bọn chúng làm cho Dương Thanh Kỳ ăn không tiêu, chiêu thức của nàng có thể bị phá bất cứ lúc nào.

Đúng lúc này, một bóng đen khổng lồ hiện ra giữa không gian, có tiếng phản phật của gió, tiếng soàn soạt của cây cối bị va chạm, và tiếng răng rắc của những cành cây vang lên có thể chứng minh sự hiện hữu của sinh vật này.

Đôi cánh dài hơn sáu mét như che cả bầu trời, cái mỏ dài cùng hàm răng sắc nhọn, giống như có thể nghiền nát mọi thứ. Cái sừng trên đầu đã bắt đầu phát ra từng tia lửa điện, mồm cũng há ra, một quả lõi cầu khiếp đảm đang dần dần xoay tròn trong đó.

Đỗ Kim Hoa nhìn đến ngẩn ngơ.

Chần tỉnh!

Đúng là chần tỉnh!

Hơn nữa sức mạnh còn kinh khủng đến như vậy! Áp lực này... áp lực này khiến bà rung động trong lòng, bởi vì bà biết, con chần tỉnh kia còn mạnh hơn bà gấp bội.

- Ê, khoan đã Cún! Mày làm cái gì mà nóng vậy? Mẹ tao còn đang ở bên dưới, mày bắn xong làm mẹ anh bị thương thì sao?

Một giọng nói có phần buồn bực vang lên, Đỗ Kim Hoa lại càng kinh ngạc hơn, bởi vì... thằng con trai đang phải chạy trốn của bà đang ngồi trên đầu của con chần tỉnh ấy, ra sức vỗ vỗ xuống, giọng gấp gáp nhắc nhở.

- Đại ka à! Anh cũng phải nói sớm thì em mới biết đường mà lần chứ! Thế thì nhanh nhanh gọi mẹ anh ra đây đi! - Một giọng nói non nớt khác vang lên, đó chính là giọng của con chần tỉnh. Nếu không nhìn nó mà chỉ nghe giọng nói, có khi người ta còn nổi lòng yêu thương, muốn ôm đứa trẻ bé bỏng ấy vào lòng nữa kia.

- Mẹ! Mẹ ra đây nhanh lên...

Đỗ Kim Hoa cũng giật mình, nhanh chóng loại trừ thuật ẩn thân, con chần tỉnh tên “Cún” cùng với Trương Hải cũng đáp xuống, Dương Thanh Kỳ xinh đẹp cũng hiện ra sau lùm cây.

Trương Hải kéo Đỗ Kim Hoa đến bên cạnh mình, sau đó cười lạnh lùng, ra hiệu một cái cho con chần tỉnh kia ra tay. Quả cầu sét lại tụ một lần nữa, định công kích về phía chỗ Mộc Thần Không Gian kia.

- Đứng! - Đỗ Kim Hoa ngăn cản.

Trương Hải và con chần tỉnh khựng lại, Trương Hải thăm buồn bực, nhìn Đỗ Kim Hoa nghi hoặc. Bà cũng gấp gáp nói:

- Đứng có hỏi gì cả! Các con đi nhanh đi! Mẹ đã nói rồi, không được giết bọn chúng! Đi nhanh đi!

- Tại sao? - Trương Hải vẫn cực kỳ nghi hoặc.

- Không có chuyện mạng người thì không sao! Động đến mạng người thì chuyện không đơn giản nữa đâu! Bác Sơn sẽ làm khó nhà...

Mới vừa ra được nửa câu, bà đã biết mình lỡ mồm. Nói cái tên bác Sơn ra đã làm cho Trương Hải phút chốc hiểu ra tất cả.

Hóa ra là ông ta!

Thảo nào mà mấy tên võ sĩ này lại có bản lĩnh như vậy, Trương Thái Cường làm sao mà móc ra những kẻ này cơ chứ?

Thảo nào mà Đỗ Kim Hoa lại không cho hấn giết bọn chúng.

Thảo nào mà Trương Thái Cường phải dùng khổ nhục kế này đuổi hấn đi! Ông không muốn hấn trở về, cả Lục Diệp thành này đều nằm trong tay Trương Thái Sơn, nếu như hấn lén lút trở về gặp gia đình, vậy thì chẳng phải tất cả sẽ thành công cốc hay sao?

Trước đó, hấn đã nghĩ đến một kế hoạch, Dương Thanh Kỳ cũng cảm nhận được kế hoạch đó của hấn..

Vốn hấn còn định lợi dụng chần tỉnh, giết chết hết mấy kẻ này, sau đó lại lên vào trong thành, giết sạch những kẻ khốn kiếp đó. Tất nhiên, hấn không tự phụ đến mức cho rằng mình là vô địch thủ, chần tỉnh là vô địch thủ, nhưng ám sát vài kẻ cầm thú thì chắc không thành vấn đề.

Nhưng bây giờ... xem ra tất cả những điều đó cũng không làm được rồi...

Giết Trương Thái Sơn sao? Hấn không ngại, nhưng hấn phải để ý đến suy nghĩ của Trương Thái Cường...

Thờ dãi một hồi, Trương Hải thấy thật suy sụp...

Trong một giây, trong lòng hấn lướt qua hàng ngàn suy nghĩ. Cuối cùng lấy ra một đám bùa chú hạ đẳng, khẽ vận lực dán chúng vào những gốc cây xung quanh, sau đó Trương Hải nói với Đỗ Kim Hoa.

- Mẹ cũng rời đi nhanh lên! Con đã dùng bùa chú bố trí một trận pháp tụ linh, nhờ đó duy trì Mộc Thần Không Gian của kỳ thêm một vài phút, bây giờ đi ngay vẫn còn kịp...

Cái trận pháp tụ linh này thực ra là bắt chúc hoa văn ở trên bùa sơ đẳng. Như đã giải thích, bùa chú và trận pháp có cùng bản chất, có thể vẽ trận pháp

lên bùa để làm bùa cao cấp, vậy thì cũng có thể dùng cách bố trí trận pháp để làm thành một tấm “bùa lớn”, bao phủ cả một diện tích rộng như thế này. Đó cũng chỉ là một lĩnh vực cơ bản về bùa chú của Trương Hải mà thôi.

Còn Trương Hải, sau khi nói xong những lời ấy, hần dứt khoát quay mặt đi, dẫn tay Dương Thanh Kỳ và đi về phía chần tỉnh...

Khẽ quay đầu lại, Trương Hải nói nhỏ:

- Mẹ... con yêu bố mẹ nhiều lắm... nói những lời này với bố hộ con nhé...

Nói xong, hần bế bổng Dương Thanh Kỳ lên, nhảy lên lưng con chần tỉnh “Cún”, khẽ ra hiệu một cái, chần tỉnh phát cánh bay bổng lên trên không trung. Hình dáng nhanh chóng nhỏ lại, thành một chấm đen nơi cuối trời.

Đỗ Kim Hoa cũng cố nén lệ mà rời đi. Trong lòng bà vẫn còn rất lo lắng cho Trương Hải, nhưng bà cũng thấy vui mừng cho hần... con trai bà, thật sự trưởng thành rồi!

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Kinh Đô

Bốn tháng sau.

Băng Hỏa thành. Thủ đô Bạo quốc.

Quán trọ Quý Tộc là một quán trọ thuộc hạng cực kỳ sang trọng của kinh đô này, hàng ngày có hàng trăm hàng ngàn người ra ra vào vào. Có người ở lại, có người chỉ tới ăn cơm, cũng có những người tới đây chỉ vì sĩ diện, bởi vì tới đây chính là thể hiện đẳng cấp. Tuy rằng quán này không phải là sang nhất, đắt nhất, nhưng nói về sự độc đáo của nó thì sợ rằng cả kinh đô này chỉ có một.

Nói là quán trọ, nhưng trong lòng nhân vật chính Trương Hải của chúng ta, nơi đây xứng đáng được gọi là một hộp đêm kết hợp với khách sạn.

Nói là hộp đêm cũng không đúng, bởi vì nơi đây không chỉ có ngồi uống rượu không, mà còn phục vụ cả ăn cơm như là một nhà hàng vậy, cũng có mấy tên tiểu nhị chạy qua chạy lại, nhưng người ta lại lịch sự gọi đó là “bồi bàn”, ăn mặc đều rất chỉnh tề, tác phong ngay ngắn làm cho người ta có cảm giác như được phục vụ trong phủ quý tộc vậy.

Tình trạng của Bạo quốc bây giờ được Trương Hải đánh giá là “dở dở ương ương”. Sở dĩ nói như vậy, đó là vì xã hội thì phát triển rất nhanh, trong vòng mấy ngàn năm nay đã là như vậy. Các loại đạo cụ, thuật pháp ngày càng được chế tạo đơn giản nhằm phổ cập cho dân chúng, nâng cao đời sống xã hội, cũng giống như khoa học kỹ thuật của thời hiện đại vậy.

Nhưng sự phát triển này lại hơi bị nín lại chứ không thể bạo phát như ở thời hiện đại, bởi vì một lý do cực kỳ đặc thù.

Sinh mệnh!

Giải thích cho kỹ thì là do sinh mệnh của mấy lão già cai trị đất nước này quá dài, bọn họ đều là người tu luyện chính tông, sống vài trăm, thậm chí cả ngàn năm cũng không thành vấn đề. Tuy rằng nói họ đã đến thời kỳ tu luyện mấu chốt, thường bế quan hoặc đi vân du để tìm kiếm đột phá, nhưng cũng có không ít người đã cả trăm tuổi mà chưa tu luyện được đến cảnh giới kia, vẫn có những mối liên quan về thể tục.

Xã hội đã phát triển, nhưng mấy lão già đó thì lại mang tư tưởng cổ hủ như trước. Việc duy trì hoàng thất thì không nói làm gì, nhưng mà xã hội kiểu mới, các định nghĩa mới như là bệnh viện, khách sạn... họ rất khó mà chấp nhận. Các kiểu sống mới tự do, không gò bó vào khuôn phép cổ hủ cũng làm họ khó chịu. Đặc biệt, cái tư tưởng dân chủ gì đó làm cho họ càng không thể không bức tức, họ bài xích sự phát triển, họ cho rằng chỉ có chế độ cũ mới là tốt nhất dành cho mình.

Việc nhân nhượng cho mấy hình thức đổi mới trong tầng lớp nhân gian và quý tộc đã là cực hạn của họ rồi, bởi vì số người ủng hộ chế độ mới quá đông, tuy rằng họ có thể giết hết, nhưng làm thế thì còn ai để họ thống trị nữa đây?

Họ chấp nhận cho xã hội phát triển, nhưng với điều kiện là hoàng thất vẫn phải nắm quyền uy tuyệt đối, trong hoàng thất vẫn duy trì các quy định như xưa. Đặc biệt, hệ thống pháp luật, các chế độ giai cấp... rất nhiều thứ vẫn giống như chế độ cũ. Vì thế mới gọi cái xã hội này là dở dở ương ương.

Cái quán trọ Quý Tộc này nghe nói là tài sản của một người trong hoàng thất, vẫn duy trì kiểu hình quán trọ xưa, có ăn uống, có phục vụ rượu và phòng ở, nhưng đó chỉ là một mặt của quán trọ. Thực ra ở bên trong còn có dịch vụ như kiểu hộp đêm, có cả một sân khấu ở bên trên để phục vụ biểu diễn ca nhạc cho mọi người.

Tuy rằng mấy lão già không thích ứng với cái việc “đổi mới” này, nhưng mà những người trẻ tuổi lại cực thích. Biết cái gì gọi là “sành điệu” không? Biết thế nào mới gọi là “âm nhạc” không? Biết “ca sĩ” không? Không biết hả? Vậy thì đến quán trọ Quý Tộc đi! Rồi bạn sẽ hiểu hết những thú vui của giới trẻ

bây giờ.

Trước đây, ở vùng long giới cũng chỉ có khái niệm ca kỹ, chứ chẳng có cái khái niệm ca sĩ này! Ca kỹ là một nghề mua vui cho thiên hạ, bị coi là một nghề thấp hèn, ti tiện... Tất nhiên, đó chỉ là suy nghĩ trong lòng mấy tên tự cho mình là thanh cao, chứ ca kỹ cũng chẳng phải xấu xa như vậy.

Đoạn thời gian trước, con gái có hai loại, một là loại có tài năng, có thể làm những nhiệm vụ khó, có thể trở thành người nắm giữ quyền lực trong tay. Hai là những người kém tài, sức mạnh không đâu vào đâu thì chỉ có ở nhà làm khuê nữ, chờ ngày gả đi vì mục đích chính trị mà thôi.

Xã hội đổi mới, những điều mắt thấy, tai nghe trong xã hội cũng làm cho tư tưởng của giới trẻ bị thay đổi. Không còn cam chịu như lúc trước nữa. Gia đình có thể giết bọn họ, chứ đừng hòng mà bắt ép họ làm những điều trái ý... Vâng, còn có cả tiền lệ, một đôi không đến được với nhau đã dấn tay nhau đâm đầu xuống sông Tô Lịch, à nhầm, là uống thuốc độc để tự tử. Về sau được cả hai nhà cứu sống, coi như hết cách với bọn họ, tức giận đuổi ra khỏi nhà, nhưng vẫn chu cấp tiền bạc, coi như là đã được thành toàn.

Qua cái tiền lệ ấy, trào lưu cải bổ như chém chả, cải mẹ như chặt nem càng ngày càng phổ biến. Các bậc trưởng bối cũng càng ngày càng đau đầu, tuy rằng đại đa số giới trẻ đều bị khuất phục bởi quyền uy của trưởng bối, nhưng cũng không ít người “quật cường”, không chịu khuất phục sự sắp đặt.

Sự gia tăng của phái nữ đi ra đường cũng làm cho một sự tình khác nảy sinh.

Đó là tình trạng “thất nghiệp”, hay nói cho chính xác thì là nhiều người chạy ra ngoài đường không nghề, hết ăn rồi chơi nhưng lại chẳng biết làm gì khác. Có mấy nữ lưu ra ngoài ăn chơi trác táng thì không nói làm gì, đó là những thành phần không thể tránh khỏi, nhất là trong giai đoạn quá độ thế này thì càng không thể tránh, nhưng cũng có không ít người muốn làm những việc “đứng đắn” hơn, không muốn sa vào sự vô độ ấy.

Và qua thời gian, cuối cùng thì cũng có người nghĩ ra một nghề rất danh giá.

Ca sĩ.

Người đầu tiên tự xưng ca sĩ là một tiểu thư quý tộc. Ở trong gia đình đã học cực nhiều cảm kỳ thi họa, tuy rằng không thích bị gò bó trong khuôn khổ, nhưng nàng lại cực thích khoản âm nhạc bị “ép học” này.

Nàng rất có thiên phú về âm nhạc, vì thế mới nghĩ ra cái nghề này. Nhưng ban đầu cũng bị gia đình phản đối kịch liệt, về sau có một người anh họ có gia thế không nhỏ, sau khi nghe thấy ước vọng của nàng thì hết sức ủng hộ. Lại làm một cột chống sau lưng, giúp nàng ca hát nhưng không bị bất cứ một ai dị nghị, không một ai dám động tâm tư.

Trong thời gian nàng ca hát, tổng cộng đã có một trăm linh năm người chết hoặc tàn phế do dám động đến nàng, hoặc là buông lời nhục mạ nàng. Hai mươi tư dòng họ bị toàn diệt hoặc tan đàn sệ nghệ chỉ vì dám to giọng đòi báo thù. Từ đó, người ta mới biết đến một nghề cao quý như là “ca sĩ”.

Phong cách bá đạo, trực tiếp và tàn khốc của người anh họ kia đã dẹp sạch mọi dị nghị về cái nghề ca sĩ này. Đưa nó chính thức trở thành một nghề được xã hội chấp nhận, tất nhiên, không phải ai cũng chấp nhận điều đó, ít nhất là những lão già khủ đê thì vẫn coi đó là nghề ti tiện như cũ, dòng họ, gia tộc lớn có mấy lão già đó tồn tại thì đừng hòng đi làm nghề mới nổi thế này.

...

Nói cả nửa chương cũng chỉ để giới thiệu hoàn cảnh, bây giờ đến với nhân vật chính của chúng ta.

Lúc này, Trương Hải đang ở trong một căn phòng hạng sang của quán trọ Quý Tộc, hắn đang nồng nhiệt lăn lộn trên giường, mặt đỏ bừng, hai bàn tay thì lướt qua lướt lại trên từng khối da thịt mịn màng của ai đó. Miệng liên tục hôn, hôn hết bên trên thì lại trườn xuống bên dưới, miệng thì thảo những câu khiêu khích làm người con gái dưới thân lại càng thêm thẹn thùng.

Người bên dưới không phải ai khác mà chính là Dương Thanh Kỳ đã bỏ đi cùng hắn bốn tháng trước. Lúc này, trên thân thể nàng chỉ còn một hai miếng vải mỏng manh, yếu ớt đang cố bám trụ. Nhưng dưới bàn tay như ma thuật của tên kia, chính nàng cũng cảm thấy muốn sớm giải trừ sự gò bó ấy.

- Thích không? - Trương Hải đột nhiên ngừng tay, liếm vào bên tai Dương Thanh Kỳ một cái rồi nhẹ nhàng hỏi.

- Ừm... - Không có tiếng trả lời, chỉ có một tiếng hờn dỗi bất mãn. Trương Hải cười hi hi, coi như đã hiểu, tiếp tục tiến tới.

Cộc cộc!

Cánh cửa vô duyên!

Kẻ phá đám chết tiệt!

Chẳng phải đã đi rồi hay sao? Chẳng phải nói hôm nay có việc bận hay sao? Cô ta bị điên rồi à?

Đã hai tháng rồi! Hai tháng liên tục bị phá đám, Trương Hải có cảm giác phát điên.

Số là hai tháng trước, hắn qua một hành trình dài đằng đẵng, cuối cùng cũng đã đặt chân đến cái mảnh đất Băng Hỏa thành này. Vốn cũng chỉ mất khoảng một tháng rưỡi mà thôi, nhưng do chán tính quá nổi bật, hắn và Dương Thanh Kỳ phải ẩn vào trong rừng, sau đó đi đường bộ tới đây nên mới mất nhiều thời gian như thế.

Bây giờ Trương Hải chẳng biết phải đi đâu nữa, hắn như một con sói hoang bơ vơ, người bên cạnh hắn thì chỉ còn duy nhất Dương Thanh Kỳ. Hắn không phải là kẻ ích kỷ, chỉ vì mình mà ngăn cản Kỳ đi nhận truyền thừa, điều duy nhất hắn có thể làm là bồi bên người nàng những ngày này mà thôi, chính vì vậy mà hắn mới chọn tới kinh đô này.

À tất nhiên, Trương Hải không có ý định buông tha cho con cừu non Dương Thanh Kỳ này. Mỹ nữ ở trước mặt, đồng ý cho hắn ăn mà hắn không ăn thì trừ phi hắn không phải đàn ông.

Chẳng qua đây là lần đầu tiên của cô bé, hắn không thích mối tình đầu của mình, mối tình đầu của nàng, lần đầu tiên của cả hai lại diễn ra ở cái nơi rừng rú như vậy. Hắn muốn dẫn nàng tới một nơi thật sang trọng, ẩm cúng, ăn một bữa cơm ngon, cùng đi tắm rửa sạch sẽ rồi sẽ tiến hành cái thời khắc lãng mạn ấy.

Nhưng... vấn đề lại xảy ra.

Hết tiền rồi.

Trương Hải có một vạn tiền lúc trước được bố Phạm Đức Linh cho. Ngày thường chẳng tiêu gì nhưng cũng làm vài phi vụ, tính đi tính lại cũng chỉ còn khoảng hai ba ngàn. Đi mất hai tháng, số tiền ấy cũng đã dần tiêu hết, tất nhiên, Trương Hải cũng đã nghĩ đến cách trộm cướp gì đó, nhưng cuối cùng bị Dương Thanh Kỳ cản lại, nàng không thích hắn làm như vậy.

Cũng không biết Đỗ Kim Hoa quên hay là cố ý cho hắn độc lập hoàn toàn, bên trong cái nhẫn đưa cho Dương Thanh Kỳ chỉ toàn quần áo và đồ ăn, chẳng có tí tiền nào cả...

Trương Hải trước đó cũng chẳng lo lắng gì về tiền, hắn cũng giống như một đứa trẻ đang được bao bọc thì bị vứt ra ngoài đời vậy. Nếu hắn không có vài năng lực thì có lẽ đã chết đói mất tiêu rồi.

Sờ dĩ phát hiện hết tiền là do lúc nghênh ngang đi vào quán trọ Quý Tộc, lúc móc tiền ra trả thì không có. Đúng lúc ấy, Trương Hải lại nhìn thấy buổi biểu diễn bên dưới nên mới đưa ra một điều kiện.

Cho hắn hát một bài, kiếm tiền từ khán giả, sau đó trả phí sân khấu cho quán trọ.

Hắn đang coi như mình biểu diễn mãi vớ, bởi vì hắn cũng không biết cái quán trọ này hoạt động kiểu gì.

Người chủ quán trọ này thì lại có quy định, những người lên hát mà thực sự thu hút được khán giả thì được miễn phí ăn ở, thậm chí còn có thể có lương.

Hình thái làm việc này giống với việc thuê ca sĩ hát bar ở thời hiện đại, không biết ai là chủ quán mà linh hoạt nghĩ ra cái cách này.

Trương Hải cũng không nói gì, ký một cái vào phiếu lên hát, sau đó vào xếp hàng. Bởi vì ở đây còn cho cả khách lên hát, giống như kiểu tỏ tình hoặc là biểu diễn gì gì đó nữa, số người không tính là đông, nhưng cũng khoảng năm sáu người. Hôm đó không có ca sĩ nổi tiếng nào lên biểu diễn, vì thế nên hầu hết là dân chưa đến nghiệp dư, hát như com ngội làm cho khán giả trong quán thấy hơi buồn bực.

Cho đến khi Trương Hải lên thì tình hình bắt đầu đổi khác.

Và đó cũng là sự đánh dấu cho tình trạng bị thâm khi muốn ăn mà toàn bị phá của hắn...

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Dòng Nhạc Mới

Tuy rằng xã hội này đã phát triển nghề ca sĩ này nhưng âm nhạc cũng không phải là quá phát triển, nói chung đi nghe nhạc toàn mấy thể loại ý éo có lỗi, nghe hoài cũng một rồi. Khi nghe mấy loại nhạc ấy, tâm trạng của người ta cứ thấy nặng nề, chẳng có tí hào hứng nào.

Tất nhiên, loại nhạc cổ này cũng có không ít bài hay làm người ta say đắm, điển hình là cô ca sĩ huyền thoại đã hủy diệt hai mươi tư gia tộc kia. Những bài của nàng thật sự làm người ta thấy say đắm và khó có thể quên.

Trương Hải thì chẳng hiểu gì về tình hình âm nhạc của thế giới này.

Hắn chỉ biết rằng, bài hắn sắp sửa hát là một bài hắn rất thích, dùng để tặng Dương Thanh Kỳ cũng không tồi.

Trương Hải khẽ mang một cái mặt nạ che nửa mặt lại. Hắn không muốn lộ diện ở cái nơi đông người thế này, có thể mang lại những rắc rối không cần thiết. Tuy rằng thể lực của Trương Thái Sơn cũng chẳng thể với đến đây, nhưng ai mà biết ông ta có bỏ qua cho hắn chưa.

Trước khi bước lên sân khấu, Trương Hải đã phải mất gần cả tiếng đồng hồ để chỉ đạo bên âm thanh làm sao cho tốt nhất. Bởi vì thứ nhạc hắn muốn phải có dụng cụ đặc thù, nói cho chuẩn bị cần dụng cụ chỉnh âm, nhưng ở đây không có nên chỉ đành dùng một số thủ đoạn để giả âm mà thôi.

Khi hắn bước lên, người ta cũng không có để ý nhiều, vẫn chỉ tập trung vào việc tán phét với người bên cạnh. Bởi vì hôm nay không có ca sĩ nổi tiếng nào biểu diễn, số người ở đây không quá đông, chỉ có khoảng vài chục người hẹn nhau đến bày tiệc liên hoan hoặc là vài đội người bàn chuyện làm ăn nhỏ gì đó.

Nhưng khi thứ nhạc kỳ quái vang lên, không ít người đã bắt đầu nhíu mày, có vẻ hơi không thích ứng, sau đó dồn dập quay người, nhìn lên kẻ đang đứng trên đài, cầm dụng cụ khuếch âm kia.

- Xin chào tất cả mọi người. Hôm nay lên đây để hát phục vụ mọi người, nhưng bài hát này, tôi muốn đặc biệt gửi tặng cho cô gái mà tôi yêu! Mong rằng em hiểu những gì mà anh muốn nói...

Mọi người bắt đầu chăm chú, tặng bài hát cho bạn gái à? Trò này cũng không phải chỉ có mình tên này sử dụng, nhưng mỗi lần như thế đều có trò vui, có thể người kia hát không hay, nhưng mà tình cảm gửi gắm thì đúng là thứ làm cho mấy người thích đôi mới này hứng thú.

Mọi người bắt đầu chú ý, và khi tiếng hát cất lên thì không ít người cảm thấy máu trong người bắt đầu nóng lên, hai mắt sáng như sao như phát hiện ra lục địa mới. Thứ âm nhạc gì thế này? Nghe thật sôi động, lời ca vẫn thật tình cảm nhưng mà nghe vui vẻ hơn mấy thứ nhạc ỉ ôi kia nhiều! Hơn nữa, tình cảm gửi gắm trong đó không cần phải nói, toàn là những lời biểu lộ trần trụi, thật táo bạo, cũng vô cùng phá cách, đây chính là điều mà giới trẻ bây giờ thích nhất...

Đôi tay ai vẫn ôm anh bao ngày qua?

Đôi mắt ai trêu mến khi nhìn anh?

Đôi môi ai thật xinh mỗi khi đặt nụ cười lên?

Và hình bóng ai đã làm cho những giấc mơ của anh đẹp thêm mỗi lần?

Là em... anh sẽ không bao giờ để em phải rơi nước mắt

Là em... anh luôn muốn thấy em vui cười

Là em...

Nàng công chúa trong lâu đài được xây bằng trái tim anh

Con tim anh nhỏ bé ..

Dành riêng em thôi nhé ..

Hai ta sẽ không bao giờ chia rẽ ..

Em mãi được nghe anh hát

Những lời yêu thương thật ấm áp

Khi ta cùng nô đùa trên bờ cát

Em hãy nói rằng em yêu anh ..

Ummm..

Em hãy ôm anh như anh đã làm ..

Em hãy nói em yêu anh mãi...

Và ôm anh thêm một lần nữa (I'm in love: <http://mp3.zing.vn/bai-hat/I-m-In-Lo.../IW6970F6.html>)

Người kích động nhất ở đây phải kể đến Dương Thanh Kỳ đứng bên dưới, hai mắt nàng đã sáng như sao, khuôn mặt đỏ bừng. Cô gái phục vụ đứng bên cạnh cũng ngơ ngác nhìn lên sân khấu, sau đó nhìn lại Dương Thanh Kỳ đang kích động bằng ánh mắt có vài phần hâm mộ.

Xem ra biểu lộ bằng cách này có vẻ hiệu quả!

Giới trẻ thường hay lãng mạn hóa, tỏ tình thế này là đúng cách, làm cho họ dao động từ nội tâm rồi.

Hơn nữa, trong bài này còn có cả một loại hình âm nhạc mà họ còn chưa gặp bao giờ.

Rap.

Tên đứng trên sân khấu kia chỉ đọc một loạt từ ngữ theo nhịp điệu, nhưng lại làm cho người ta không thể nào phủ nhận được tính âm nhạc của nó. Không có luyến láy, chỉ có ngữ điệu và nhịp điệu mà thôi, nhưng chính đoạn rap đó lại làm cho bài hát càng thêm nổi bật giữa đám đông.

Những khi gặp em anh đã dám trao chọn trái tim lạnh giá đó cho em

Mong em sưởi ấm và anh muốn được hôn nhẹ lên môi mềm

Sẽ giữ chặt em thật chặt trong bàn tay

Thôi bong bóng hồng theo làn mây

Mong được yêu em bên em mãi thôi

Không bao giờ xa em, bên em suốt đời

Mong rằng tiếng cười đó sẽ mãi theo anh theo dòng thời gian

Câu chuyện tình yêu anh sẽ viết bắt đầu từ I'm in love

Anh mong và hy vọng rằng kết thúc của câu chuyện vẫn là I'm in love...

Mặc dù trong đó có vài thứ ngoại ngữ, hình như là ngôn ngữ của một chủng tộc thiểu số ở vùng đảo quốc phía tây. Nhưng cũng có một số người ở đây hiểu được, dần dần giải nghĩa cho những người xung quanh, mọi người cũng bắt đầu truyền tai nhau cái danh từ này: "I'm in love là Anh đang yêu".

Mãi cho đến khi bài hát kết thúc, mọi người hầu như đã tập trung lên sân khấu, nhìn chăm chăm vào hắn rồi. Thậm chí họ còn quên cả vỗ tay làm cho Trương Hải thậm buồn bực, thất vọng.

Nhưng khi hắn xoay người định đi xuống thì tất cả đều bắt đầu vỗ tay rào rào, vài người còn la ó, mỗi tội không biết tên hắn là gì nên chẳng biết hô gì tấ, có vài cô gái ả chơi bắt đầu học cái câu trong bài hát kia, hô "I'm in love" liên tục.

Trương Hải cười tươi rồi đi xuống, không biết rằng có một đôi mắt xinh đẹp đang hào hứng nhìn chăm chăm vào hắn.

Tất nhiên, Trương Hải đã làm được điều mà hắn muốn: làm cho mọi người ủng hộ. Hắn được quán trọ sắp xếp cho một phòng hạng nhất, đưa tới đồ ăn ngon nhất, phục vụ miễn phí tất cả trong vòng một tháng.

Đây là đãi ngộ mà chính ông chủ đưa ra, nếu một tháng sau hắn làm tiếp một lần biểu diễn thế này thì ở miễn phí thêm một tháng nữa. Với điều kiện là quán có thể dùng bài hát của hắn cho những người khác biểu diễn.

Không thể không nói, tên chủ quán này đúng là biết làm ăn thật. Chỉ dựa vào phản ứng của mọi người hôm nay, tin chắc rằng không bao lâu nữa thì bài hát này sẽ được lan rộng ra cái giới trẻ ưa đôi mới này.

Tuy rằng bài đó không phải là hay nhất, nhưng nó chính là một mở đầu của thể loại nhạc mới. Thứ mở đầu nếu thành công thì luôn luôn được khắc ghi hơn là những thứ đi sau nó.

Ngày hôm đó, Trương Hải được hưởng đủ sự phục vụ. Đồ ăn ngon nhất, phòng sang nhất, nước tắm có hương liệu. Tất nhiên, điểm phúc tắm uyên ương của hắn cũng đã đến rồi.

Tắm sạch sẽ xong, vừa mới đặt Dương Thanh Kỳ lên giường, đang định bắt đầu cái thời khắc thiêng liêng thì cửa phòng vang lên tiếng cộc cộc.

Cực kỳ không đúng lúc.

Dương Thanh Kỳ hơi buồn bực.

Trương Hải thì cực kỳ buồn bực.

Chẳng phải đã treo cái biển đang bận cấm vào rồi hay sao?

Nhưng hắn còn chưa kịp nói gì thì cửa phòng đã bị mở ra không thương tiếc.

Trương Hải lại càng bực bội, rõ ràng đã khóa cửa, sao còn bị mở ra như thế này nhỉ? Mà kẻ nào vô duyên, khốn nạn đến thế chứ? Bất đắc dĩ, hắn đành phải kéo vội cái chăn che người cho Dương Thanh Kỳ, còn bản thân thì chưa kịp có gì che chắn.

Đang định kiểm chỗ nào rúc vào thì cái người kia đã phăm phăm xông vào như chốn không người vậy.

Đó là một cô gái, nhìn qua khoảng chừng mười tám tuổi. Khuôn mặt tươi tắn động lòng người, hai má hồng hào, làn da trắng nõn, mềm mại, mái tóc dài ngang lưng được thả xõa nhưng lại cực kỳ suôn mượt, không khác gì mái tóc trên quảng cáo Pantene. Thân thể nàng cũng đã phát triển khá đầy đủ,

nhưng cặp mắt vẫn tỏa ra chút gì đó ngây thơ, đang chớp chớp nhìn chăm chăm vào giữa hai chân Trương Hải.

Trương Hải muốn khóc.

Rõ ràng không phải người quen mà! Sao lại đi vào phá đám chuyện tốt của người ta? Bộ cô ghen tỵ, muốn cùng hưởng điểm phúc hả?

Hơn nữa, cái con bé kia vẫn cứ nhìn chăm chăm vào đó, không hề có ý quay mặt đi, không có một chút giác ngộ rằng mình đang thất thố. Trương Hải cố gắng hít sâu vài hơi, rồi cũng mặt dày đứng dậy, từ từ mặc quần áo vào, khuôn mặt trở nên lạnh tanh, hỏi cô gái kia:

- Cô là ai? Vào đây làm gì?

Trong lòng hắn đang cực kỳ khó chịu, thái độ làm sao mà tốt được? Huống chi con bé này hình như cũng không biết xấu hổ.

- Ê! Cậu là cái thằng nhóc vừa hát đúng không? Tôi muốn hợp tác với cậu!

Trương Hải sắp ngất!

Hợp tác gì đây chứ?

Sau một hồi kỳ kèo qua lại, cuối cùng Trương Hải mới biết con nhóc này là ai.

Đại tiểu thư nhà họ Đào, Đào Thủy Tiên.

Còn nhắc về gia thế của nàng...

Cứ nhớ về cái vụ cô ca sĩ có thể lực diệt sát hàng chục gia tộc là biết.

Đó chính là mẹ của Đào Thủy Tiên. Còn cha của nàng chính là người “anh họ” đã đứng sau tất cả những chuyện đó.

Họ Đào là một gia tộc cực kỳ hùng mạnh, nắm giữ một nửa quân đội của Bạo quốc. Tất nhiên, không ai lại đi so sánh với cả dòng họ Phạm với Trương, bởi vì hai dòng họ đó, đều là hoàng tộc.

Có hai dòng họ hoàng tộc, kể ra hơi lằng nhằng nhưng sự thật là thế, sau này sẽ giải thích. Hiện tại chỉ biết họ Đào là một thế lực không lồ là được rồi.

Cô bé Đào Thủy Tiên này từ nhỏ đã nhiễm phải máu mê ca nhạc của mẹ, cũng có niềm đam mê vô cùng về khoản này.

Và tất nhiên, nàng đã bị hấp dẫn bởi bài hát vừa rồi. Còn về việc phòng của Trương Hải thì cũng không khó để tìm ra, bởi vì người chủ quán trọ này quen thân với nàng, dù sao thì cũng đều là quý tộc cả mà.

Trương Hải ban đầu còn từ chối, nhưng mà nàng lại bắt đầu uy hiếp bằng mấy trò trẻ con như ngày nào cũng đến làm phiền hắn, thậm chí còn báo tin đó ra ngoài, làm người ta đến tìm hắn để kiểm lại bản nhạc kia. Nên nhớ, giới trẻ bây giờ có khá nhiều trẻ trâu và thừa tính lực, không có việc gì làm, đi bắt một tên ca sĩ mới nổi về biểu diễn cho mình nghe cũng là việc mà họ muốn làm.

Trương Hải đảo đảo tròn mắt, cuối cùng đồng ý.

Hắn sẽ viết cho nàng mấy bài nhạc, lại có thể trợ giúp cho nàng hát. Nhưng mà nàng phải cố hết sức để giữ bí mật vị trí của hắn, cản giúp hắn mọi phiền phức ngay từ bên ngoài.

Đào Thủy Tiên đồng ý.

Hai bên hợp tác, và rồi bi kịch của Trương Hải diễn ra.

Sau cái ngày đó, Đào Thủy Tiên bắt chợt về hỏi mẹ mình về giới tính, hỏi về con run con giã gì đó ở giữa hai chân đàn ông.

Mẹ của nàng hoảng hốt, cuối cùng cũng nhận ra con gái cũng đã lớn rồi, năm ngoái vừa mới nhận truyền thừa xong, bây giờ cũng gần mười tám tuổi, cuối cùng bà bình tĩnh giải thích cho nàng mấy chuyện nam nữ.

Qua buổi nói chuyện đó, Đào Thủy Tiên cũng đã bắt đầu nhận biết được, nàng chắc chắn rằng Trương Hải đang muốn làm “chuyện xấu” với cô bé Dương Thanh Kỳ kia.

Lấy tư cách là một người “ghét ác như cừu”, Đào Thủy Tiên có trách nhiệm đứng ra ngăn cản con sói đói Trương Hải, bảo vệ sự thuần khiết cho Dương Thanh Kỳ. Điều này cũng làm cho Kỳ đỡ khóc đỡ cười, mỗi lần nhìn về mặt như ăn ố của Trương Hải, Kỳ thực sự thấy hơi khoái trá trong lòng.

Hơn nữa, nàng cũng bắt đầu rất thân với Đào Thủy Tiên, bởi vì cô gái này... có thể nói là cực kỳ hoạt bát, dễ gần. Đã thế còn truyền cho nàng rất nhiều kinh nghiệm vượt qua thử thách trong truyền thừa, điều này mới là điều thực sự làm cho Dương Thanh Kỳ hứng thú.

Còn trong hai tháng này, Trương Hải luôn luôn làm người giấu mặt, đứng đằng sau viết cho Đào Thủy Tiên mấy bài nhạc, Đào Thủy Tiên cũng có thiên phú nhất định trong âm nhạc, mấy bài đó đều được nàng phát huy cực tốt, dần trở thành một ca sĩ khá nổi tiếng của trong Băng Hỏa thành này.

Tất nhiên, nàng cũng giữ đúng lời hứa, chặn đứng mọi phiền phức từ bên ngoài cho Trương Hải, nhưng mà chính nàng thì lại “làm phiền” hấn.

À, còn một chuyện nữa.

Dương Thanh Kỳ không ngờ cũng hát rất tốt.

Nàng đã mấy lần lên song ca với Đào Thủy Tiên, cũng có lúc hát một mình. Tuy rằng nàng không thể hát hay như Đào Thủy Tiên, nhưng nhờ vào sắc đẹp, nàng cũng trở thành một mục tiêu cho bao kẻ chú ý.

Có không ít kẻ không dám động đến Đào Thủy Tiên, chuyển mục tiêu sang Dương Thanh Kỳ.

Nhưng...

Tất cả bọn chúng đều đã thành xác chết một cách ly kỳ.

Người ta bắt đầu đồn rằng, sau lưng Kỳ có một thế lực nào đó tồn tại, “huyền thoại ca sĩ” năm xưa sẽ tái hiện. Nhưng mà họ không biết, tất cả mấy vụ giết người ấy đều do một tay Trương Hải làm ra.

Hấn không cần nàng đi hát, hấn không trách nàng rước phiền toái. Nhưng... hấn sẽ âm thầm giải quyết sạch phiền phức đó cho nàng.

Đó chính là phong cách của Trương Hải.

Nói ít, làm là chính. Chẳng nhẽ giết người mà còn phải lằng nhằng nữa hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Giết Người

Trương Hải buồn bực trong lòng. Đào Thủy Tiên kia lại gõ cửa, hấn cũng chẳng còn cách nào khác ngoài mặc quần áo chỉnh tề lại, đứng lên mở cửa. Trong lòng hấn bắt đầu có ác tâm, ngày nào đó phải ném con bé Đào Thủy Tiên này lên giường, trêu chọc cho nàng hứng lên rồi rên dừ, cho nàng biết cái cảm giác nghẹn khuất là thế nào.

Tất nhiên, ý tưởng đó chỉ lóe lên trong đầu, sau đó Trương Hải bỏ qua luôn, nhanh chóng chạy ra mở cửa.

- Này! Ra ngoài biểu diễn đi! Hôm nay mẹ tôi đến nghe tôi hát! Cậu nhớ hỗ trợ cho tốt vào. Còn cả Kỳ nữa, em cũng ra ngoài hát với chị.

Trương Hải cúi kính nói:

- Chẳng phải bảo hôm nay được nghỉ hay sao? Đã bảo nghỉ thì cứ nghỉ, mẹ chị thì chị đi mà biểu diễn, gọi tôi làm gì. Chị đi nhanh đi, bọn tôi còn có việc!

Đào Thủy Tiên hơi sầm mặt lại, hừ một tiếng rồi cười gằn:

- Bận? Chẳng phải bận trêu chọc con gái nhà lành hay sao? Tôi còn lâu mới để cho thằng nhãi xấu xa như cậu đắc thủ!

Trương Hải trợn mắt, nói giống như quát lên:

- Này! Chị có hiểu cái gì là trêu chọc, cái gì là ân ái không hả? Tôi và Kỳ là vợ chồng đó! Bọn tôi làm cái gì thì liên quan gì đến chị? Bộ chị ghen tỵ hả? Ghen tỵ thì vào đây gia nhập chung luôn đi, tôi có bao giờ nói sẽ từ chối chị đâu? Hớ hớ, dù sao chị cũng là đại mỹ nhân nha...

Trương Hải bắt đầu cười khà ồ, ánh mắt cũng lập lòe dâm quang lướt khắp người Đào Thủy Tiên. Nàng hơi đỏ mặt, lùi lại vài bước, nhưng sau đó thì nghĩ lại, mình là người nhận truyền thừa, dù sao cũng đã đạt đến Tự Giác thượng cảnh, sao lại đi sợ cái thằng nhóc con này...

- Rất cuộc cậu có đi hay không? Nếu cậu không đi, tôi sẽ...

- Được rồi... được rồi! Không đi là hủy hợp đồng, chị có thể nói ra ngoài chuyện của bọn tôi. Bla bla bla... Biết rồi... Chị đi ra ngoài trước đi...

Dứt lời, Trương Hải đóng sầm cửa lại, bỏ mặc Đào Thủy Tiên tức đến giậm chân ngoài cửa.

Một lúc sau, ba người đã xuất hiện trên sân khấu, tất nhiên, Trương Hải vẫn đeo mặt nạ, trầm lặng đứng trong góc chơi nhạc mà thôi. Sau lần đầu tiên đó, hấn không bao giờ lộ diện nữa, làm cho vài người đến đây vì hấn cũng có phần thất vọng. Nhưng sau khi Đào Thủy Tiên và Dương Thanh Kỳ xuất hiện thì bọn họ cũng đã chạy theo niềm vui mới. Dù sao thì ca sĩ nổi tiếng, lại là mỹ nữ thì cũng tốt hơn cái tên kia chứ lý...

Hôm nay đột nhiên cả hai cô ca sĩ xinh đẹp cùng xuất hiện làm không ít con sói đói bắt đầu tru tréo loạn cả lên. Tiếng hò reo ầm ỹ, bên dưới không ít kẻ vẫn đang hò cái gì mà “Đào Thủy Tiên, I’m in love”, hoặc là “Nhị vị nữ thần”... Hai cô gái cũng đã biểu diễn nhiều rồi, không còn vẻ ngại ngùng gì nữa, chỉ bình tĩnh hát lên từng làn điệu sôi động.

Ở trên hàng ghế khách quý, có một người phụ nữ nhìn qua tầm gần ba mươi tuổi. Nàng rất xinh đẹp, kiều diễm, thu hút không ít ánh mắt của những người ngồi đây. Có không ít người đã xem những bài biểu diễn của nàng qua kính lưu ảnh trong nhà, nhận ra được nàng là “đại minh tinh” một thời: Hoàng Tịnh Như, nghe nói bây giờ đã giải nghệ, nhưng sự tích lịch sử của nàng thì ai đam mê ca nhạc cũng biết.

Nếu nhìn kỹ thì khuôn mặt của nàng có đến sáu bảy phần giống với Đào Thủy Tiên ở trên đài kia, hay nói cho chuẩn thì họ là mẹ con. Nhưng nếu mà hai người đứng cạnh nhau thì người ta chỉ dám nói hai người là chị em, chứ ai nói là mẹ con có khi lại bị cười nhạo.

Hai cô gái xinh đẹp như hai đóa ngọc lan cùng biểu diễn trên đài. Ca khúc cũng thuộc loại vui vẻ dễ nghe, người ở dưới ủng hộ rào rào. Hoàng Tịnh Như cũng gật gù đầu, vui mừng nhìn con gái mang phong thái có vài phần giống mình năm xưa.

Bà không phản đối chuyện đi hát, thậm chí còn ủng hộ Đào Thủy Tiên nữa kìa.

Hai cô gái hát xong, mọi người bên dưới bắt đầu vỗ tay, Hoàng Tịnh Như cũng đứng dậy, vỗ tay bốp bốp, ý cười trên mặt không thể nào giấu được. Đào Thủy Tiên thấy mẹ như thế thì thầm đắc ý trong lòng, thân hình như một chú chim én nhỏ, lao xuống, nhào vào lòng của Hoàng Tịnh Như.

Dương Thanh Kỳ đứng bên trên cũng chỉ lắc đầu, nàng chẳng nói gì nữa, thoáng nhìn qua Trương Hải, mỉm cười ngọt ngào rồi đi thẳng ra phía sau khán đài.

Lúc này, một tiếng la lớn chợt vang lên, át hết tiếng của người khác, cả cái hội trường chợt trở nên im lặng như tờ:

- Đứng lại đã! Cô Dương Thanh Kỳ, mời xuống đây tiếp chuyện với thiếu gia nhà chúng tôi...

Âm thanh cực kỳ ngạo mạn, tuy rằng đã nói chữ “mời”, nhưng người ta nghe mà còn tưởng hắn đi gọi gái ra tiếp mình vậy. Dương Thanh Kỳ nhú mày, Trương Hải nhú mày, hầu như tất cả mọi người trong này đều nhú mày.

Dương Thanh Kỳ dứt khoát mặc kệ, nàng lên đây là vì Đào Thủy Tiên muốn thế, thuyết phục nàng mãi mới đồng ý. Nàng không có trách nhiệm gì đi gặp mấy tên không coi ai ra gì như vậy. Hơn nữa, chuyện như thế này nàng cũng từng gặp rồi, ác cảm trong lòng với mấy tên ăn chơi trác táng này không thể nào giảm bớt được.

Thấy Dương Thanh Kỳ coi như công biết, một tên công tử mặc đồ xa hoa, khuôn mặt khá điển trai đứng dậy, giọng điệu cực kỳ ngạo mạn nói:

- Cô Kỳ, chẳng nhẽ không thể nể mặt tôi một chút hay sao? Tôi là...

Không đợi hắn nói xong, một thân hình “lả lướt” đã đi tới bên cạnh Dương Thanh Kỳ, bàn tay “nũng nịu” vỗ lên vai nàng trách mắng:

- Kia! Kỳ! Sao em lại có thể từ chối một anh đập chai đến vậy! Người ta đã mời rồi, em cũng nên tiếp đi chứ...

Toàn trường lặng ngắt như tờ.

Kia là... đàn ông!

Hơn nữa còn là một tên đàn ông trát phấn, mặt đầy son do chơe đỏ choét. Nhìn qua thì cũng rất “quyến rũ”, nhưng mà nghe cái giọng lơ lớ của hắn làm cho người ta sồn da gà.

Dương Thanh Kỳ cũng rung mình, ánh mắt u oán nhìn người đó. Bởi vì đó chính là Trương Hải, không biết từ lúc nào đã thay bộ đồ “thiếu nữ”, bôi gio trát phấn, à nhầm, bôi son trát phấn lên mặt rồi làm ra cái bộ dạng này.

Trương Hải chết bầm, Trương Hải chết giẫm, Trương Hải chết... chết vì thương mã phong! Tên khốn kiếp nhà anh! Em ghét anh... ghét ghét... Trong lòng Dương Thanh Kỳ như gào lên. Nàng đã bảo bao nhiêu lần rồi, đừng có dùng cái trò mất mặt như vậy để giải vây cho nàng, nhưng tên này cứ như không có da mặt, cứ trơ trơ ra đó.

Trương Hải mặc kệ ánh mắt quái dị của mọi người, lại “nũng nịu” nói tiếp:

- Em thật là! Anh đập chai như thế, em không tiếp thì thôi, để người ta tiếp cho! Xí...

Dứt lời, Trương Hải nhanh như chớp đẩy Dương Thanh Kỳ một cái, thân hình lại là lướt chạy xuống bên người “anh đập chai”, ngượng ngùng nói:

- Anh à, Kỳ với em là chị em cùng phòng... nếu Kỳ không chịu, vậy thì để em tiếp anh nhá... Được không?

Đến lúc này, tên kia mới rung cả mình, ánh mắt như gặp quỷ nhìn Trương Hải, nói:

- Tránh xa tao ra! Đồ bệnh hoạn, ghê tởm...

Đổi lại cho hắn là một ánh mắt thật “u oán”, tên kia chột rùng mình. Đột nhiên quay người đi, nôn ra một chút gì đó, giọng nói trở nên ác độc:

- Đi đi... ném thằng bệnh này đi chỗ khác! Con mẹ nó. Chúng mày ngu hết rồi à? Nhanh mẹ chúng mày lên! Nhanh...

Còn bản thân hắn thì chạy trốn chết ra khỏi hội trường này. Tên này là một kẻ mê tín, gặp phải đồ bệnh thế này bị hắn coi là bị đen cả ngày, bây giờ phải nhanh chóng rời khỏi đây, chỗ này quá đen rồi...

Nhưng trước khi đi, hắn vẫn dùng ánh mắt dâm tà nhìn về phía cánh gà. Hắn không biết, khi hắn quay lưng đi, Trương Hải đằng sau cũng đang cười lạnh lùng nhìn hắn.

Tất nhiên, Đào Thủy Tiên cũng không để ai làm gì Trương Hải, bản thân nàng đứng ra cản mấy tên lâu la lại, sau đó dẫn Trương Hải đang “u oán” đi vào bên trong.

Tên công tử kia đi ra ngoài, có vẻ vô cùng bức bối trong lòng. Hắn cứ thể phẩm phẩm đi thẳng một đường, tên giống như người hầu kia vẫn bám sát theo từng bước.

Hai tên đi đến một cái ngõ vắng người thì chột khựng lại, tên công tử kia cất giọng nói:

- Dao! Mày gọi mấy người đi bắt con ranh kia lại cho tao! Tao không dám làm gì với Đào Thủy Tiên, chẳng lẽ ngay cả một con ranh không rõ lai lịch cũng không làm gì được sao? Còn cả thằng bệnh kia nữa, mày tiện tay thì thịt nó luôn đi, nó làm cho tao thật ghê tởm...

Thằng đây tớ tên là Dao kia vâng một tiếng, đang định rời đi thì chột sững người lại.

Ở đầu ngõ không biết đã xuất hiện một bóng người từ lúc nào. Tên đó như u linh, xuất hiện không có một chút dấu hiệu. Hắn mặc một bộ đồ đen, che kín mặt mũi, tuy rằng không biến thân nhưng vẫn đem cho người ta cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

- Con mẹ nó, thằng mất mụ nào dám cản đường tao! Không biết tao là...

Hắn còn chưa nói hết câu thì đã phải nuốt tất cả những lời định nói vào họng.

Cổ thằng Dao kia đã xẹt ra một tia máu, hai mắt trợn trừng, không cam lòng mà ngã ngửa ra đất, hoàn toàn tuyệt khí.

Trương Hải lắc đầu, không thèm nói gì. Hắn không phải là kẻ nghiện giết người, mà có giết thì cũng nhanh gọn là chính, hắn không thích mấy trò nói nhảm ba lôm côm để dọa người ta. Chẳng phải đảng nào cũng chết sao? Vẽ vờ làm gì?

Gần đây hắn đã giết không ít người, hầu hết là mấy thằng ăn chơi trác táng như thế này. Bọn chúng cho rằng mình là nhất thiên hạ, muốn bắt Kỳ lại sao? Vậy thì cho chúng mày chết trước!

Trương Hải có thiện ác nhãn, hắn vốn tưởng chỉ có thể nhìn được ác ý của người khác với mình, không ngờ ác ý đối với người bên cạnh mình cũng nhìn ra được. Đối với mấy thằng có khí trường đồ như máu thể này, không giết thì còn làm gì?

Kỳ lạ ở chỗ, hắn giết người hai tháng rồi mà không có một điều gì bất thường xảy ra.

Đó cũng là do hiệu ứng còn sót lại của bố Đào Thủy Tiên năm xưa.

Động vào một ca sĩ, sau đó chết một cách thần không biết, quỷ không hay, hình như chuyện này cũng khá là quen thuộc. Cái bóng ma từ năm nào làm các gia tộc của mấy thằng ăn chơi đó co rụt cổ lại, tinh bơ coi như không biết.

Trương Hải cũng đã nghe chuyện lịch sử giới ca hát này từ Đào Thủy Tiên, tuy rằng không biết đó là mẹ nàng, nhưng khi tình huống này xảy ra thì hắn cũng đoán được đôi phần. Và càng như thế thì hắn lại càng ít cô kỵ, cứ thể mà thẳng thắn ra tay.

Rất hiển nhiên, hôm nay, thằng khốn kiếp đang đứng trước mặt này sẽ trở thành mục tiêu của hắn.

Trương Hải vọt người lên nhanh như chớp, con dao găm trong tay đã lập lòe ánh sáng chết chóc. Thằng công tử kia cũng chỉ là hạng phế vật, đến truyền thừa cũng không được tham gia, hàng ngày chỉ dương dương tự đắc ở nơi đây, mang cái da hồ của dòng họ ra mà làm màu, làm gì có tỷ lực phản kháng nào trước mặt Trương Hải chứ.

Hắn nhắm mắt lại, trong lòng sợ hãi, tuyệt vọng vô cùng.

Nhưng qua một lúc, hắn vẫn chưa thấy mình có chút cảm giác đau đớn gì. Hắn rụt rè mở mắt ra, khung cảnh trước mắt làm hắn nhẹ nhõm hơn phần nào.

Không biết từ lúc nào, một bóng người khá vạm vỡ đã chắn trước mặt hắn. Chiếc lá chắn đang lơ lửng trên cao, dường như vừa chặn một đòn của tên kia lại. Xung quanh đó còn có thêm bốn bóng người khác đang vây tên kia lại. Một người đang tỏa ra khí tức băng hàn, mặc bộ đồ biến thân của Trex tộc lên tiếng:

- Hừ, quả nhiên mấy vụ giết người gần đây có kẻ lên ra tay. Ngươi cũng giỏi đó, hừ cho mấy gia tộc kia không dám ho he, nhưng hôm nay ngươi chết chắc rồi!

Trong lòng Trương Hải hơi nghi hoặc.

Âm thanh này... hơi quen thì phải?

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Bạn Bè Gặp Lại!

Ánh mắt của Trương Hải hơi lóe lên một chút, lại đảo một vòng xung quanh. Hắn thấy trên người của cả năm người này đều mang một màu đỏ nồng đậm. Bất giác, trong lòng hắn cười khổ, bởi vì những người này dù có địch ý sâu đến mấy đi nữa, hắn cũng không giết được.

Bởi vì họ chính là năm người trong tổ đặc biệt! Nhìn từng kiểu biến hình, cách chiến đấu quen thuộc như thế vẫn chưa thể nào kết luận được. Nhưng cái giọng nói lạnh lẽo kia đã giúp hắn nhận ra thân phận của họ.

Bởi vì hắn đã quá quen thuộc với năm người này, giọng nói của Phạm Đình Phương... hắn không thể nào nhầm được.

Nghĩ lại, chỉ còn hai tháng nữa là đến đợt tiếp nhận truyền thừa, mấy đứa bạn này đến đây cũng đúng thôi. Có lẽ, ngay cả Trương Linh Tuyền cũng đã đi theo bọn họ lên đây, không biết “giáo quan” vô trách nhiệm ấy có đến đây không nữa?

Nhưng bây giờ không tiện bại lộ thân phận, hiển nhiên năm người này muốn bảo vệ thằng ôn vật đang đứng đằng sau lưng cười khẩy kia, xem ra việc giết nó không khả thi cho lắm.

Hắn còn đang suy nghĩ thì một tên Trex tộc mang hệ hỏa đã mạnh động tấn công trước. Chân của hắn di chuyển rất nhanh, sau đó quét một cái dưới đất, không cần nghi ngờ, nếu mà Trương Hải không phản ứng kịp thì cả hai chân sẽ bị cắt đứt bởi lưỡi nguyệt đao đó rồi.

Trương Hải bình tĩnh nhún một cái, thân hình vọt tới bên tường, lại đập vào tường một cái nữa, bật lên trên nóc nhà phía đối diện. Sau đó, thân hình của hắn còn đứng ngạo nghễ ở đó, như chờ bọn người kia đuổi theo vậy.

Mấy người cũng sững sốt, nhưng một thân ảnh khá bình thường đằng sau lại đột nhiên di chuyển, vọt một cái đã bay thẳng lên trên không trung. Bộ áo giáp trên người cũng bắt đầu rực rực, đột nhiên mọc ra đôi cánh xinh đẹp sau lưng, giúp thân hình bay thẳng lên không hề khó khăn gì.

Trương Hải cười nhẹ, hắn cũng đã đoán ra được, người đó chính là Nguyễn Khánh Huyền, dù sao thì trong nhóm cũng chỉ có nàng là “mọc cánh”. Tất nhiên, Nguyễn Khánh Huyền dám sử dụng cánh cũng là vì nơi đây không có mấy người, với cả tên phế vật kia có thấy cũng chẳng làm gì được, nàng đang dùng đồ biến thân, hắn làm sao mà biết được nàng là ai chứ.

Phạm Đức Linh và Phạm Đình Phương cũng nhún một cái, dùng đôi chân bá đạo của mình bật thẳng lên mái nhà. Hai người còn lại nhìn nhau, cuối cùng đuổi theo ở dưới đất, trên tay cũng không biết từ lúc nào đã xuất hiện một cây nỏ, thỉnh thoảng lại bắn một nhát về phía Trương Hải đang chạy trốn trên mái nhà.

Nhưng Trương Hải đều khéo léo né tránh mỗi mũi tên làm cho họ buồn bực. Hơn nữa, tốc độ của hắn cực nhanh, làm cho cả năm người truy đuổi đến bờ hơi tai mà không thể nào bắt được. Đã thế thỉnh thoảng hắn còn cố tình khựng lại, làm một cú hồi mã thương ra đằng sau làm cho đội hình của mấy người hơi loạn lên, sau đó lại chạy tiếp.

Bây giờ lại đang là buổi tối, nơi này lại hơi cách xa khu trung tâm nên không có nhiều người, cảnh tượng truy đuổi này cũng không dẫn đến sự chú ý nào. Trương Hải cũng cố ý dẫn bọn họ ra ngoại thành để tránh một số chuyện phiền phức.

Đến gần hồ Vong Tình, cái hồ theo truyền thuyết là để cho mấy kẻ si tình “tự tử tập thể”, chờ kiếp sau mãn nguyện, Trương Hải dừng hẳn lại, quay người nhìn mấy người bạn đằng sau.

Mấy người kia cũng đề phòng nhìn chằm chằm hắn, kẻ này dù là tốc độ, sự nhanh nhạy hay là giao hoạt thì đều nhìn hơn bọn họ. Nhưng họ tự tin rằng ở tuổi của mình có được sức mạnh như bây giờ đã cực kỳ xuất sắc rồi. Với lại, chẳng lẽ cả năm người mà không đánh lại hắn hay sao?

- Hay lắm! Chiến một trận đã rồi hãy nói, chấp cả năm người đó!

Trong lòng của cả năm người đều nổi lên sự tức giận mơ hồ, không ngờ tên này dám coi thường bọn họ. Được, thích chấp thì cho ngươi chết!

Bọn họ cũng chẳng có cái tư tưởng sĩ diện một đánh một. Đối thủ mạnh hơn thì phải quần chiến, nếu mà cứ ngu ngốc lao lên một mình thì đúng là bị điên đó.

Nguyễn Khánh Huyền lao vào đầu tiên.

Bởi vì nàng đang ở sau lưng hắn, chính xác thì là ở trên không, lao xuống với tốc độ như tên bắn.

Trương Hải cười nhẹ một tiếng, chưa tránh né vội. Nguyễn Khánh Huyền càng thêm chắc chắn về đòn đánh lén này của mình. Nhưng khi nàng lại gần hẳn thì Trương Hải lại lách sang một bên nhanh như chớp. Nguyễn Khánh Huyền lỡ đà, lao thẳng xuống bên dưới, có xu hướng đập mặt xuống đất.

Nguyễn Khánh Huyền thăm mắng một tiếng, đang định đảo đôi cánh để liệng lên trên thì đột nhiên thấy eo bị siết lại, thân hình không tự chủ được mà bị kéo về một hướng. Nàng thất kinh, nhưng còn chưa kịp phản ứng gì thì đã thấy bên má hơi nóng lên, lại có âm thanh gì đó kêu đánh chụt một cái. Mặc dù vẫn còn cách lớp đồ biến hình nhưng nàng vẫn cảm thấy được, mình vừa bị thom trộm rồi.

Trong lòng nổi lên cảm giác kỳ dị, tên này chẳng những là tội phạm giết người, mà còn là dâm tặc nữa chắc?

Lòng quyết tâm diệt trừ tên này của Nguyễn Khánh Huyền lại càng thêm chắc chắn!

Mấy người kia đều nhìn thấy hết hành động của hắn, trong lòng cảm thấy tức giận vô cùng. Phạm Đức Linh vẫn là thằng bộp chộp nhất, khó kềm chế nhất, hắn lao lên như một khối đạn pháo, hỏa lực trên cơ thể cũng bốc lên theo ngọn lửa tức giận ở trong lòng. Nhiệt độ xung quanh thoáng chốc đã trở nên nóng bừng bừng, vài ngọn cỏ dưới chân hắn đã bắt đầu không chịu nổi mà cháy thành tro tàn.

“Yaaa!” Phạm Đức Linh hét một tiếng, cước bộ dưới chân đã di chuyển nhanh như chớp. Lần này hắn không chọn cách chém ngang chân như mọi khi mà lại lựa chọn đập thẳng, mục đích của hắn chính là đập bay Trương Hải ra, giải thoát cho Nguyễn Khánh Huyền.

Quả nhiên, Trương Hải đã lách sang một bên, tay đưa xuống bắt lấy chân hắn. Sau đó Trương Hải giật mạnh một cái, Phạm Đức Linh không tự chủ được mà lao về phía trước, đúng lúc hắn định lao cả thân lên, sử dụng cái chiêu “vung người” như Trương Hải đã dạy trước đây thì tên kia lại tiếp tục ra đòn, đập thẳng vào khoeo chân của hắn.

Phạm Đức Linh chỉ thấy khoeo chân đau nhói, không tự chủ được mà khụy xuống, cuối cùng ngã ngửa ra, thân mình đau đớn.

Thủ pháp chiến đấu thật quen thuộc!

Phạm Đức Linh thăm nhủ trong lòng, nhưng ý chí chiến đấu không hề bị lung lay một chút nào.

Đúng lúc này, đột nhiên Trương Hải thấy hai chân mình cứng đờ.

Chết, trúng chiêu rồi!

Không biết từ lúc nào, hai bàn tay cứng như thép đã thò từ dưới đất lên, bắt chặt lấy cổ chân hắn, không cho di chuyển. Trương Hải không cần nghĩ nhiều cũng đoán ra, đó chính là thằng bạn Trần Mạnh Thắng thông thạo đào đất kia. Chắc rằng sau khi đạt đến Chủng Tộc cảnh, thằng này đã ngộ ra được tuyệt kỹ gì đó, chắc là kiểu như độn thổ, chui xuống đất âm thầm ám toán hắn.

Lúc này, lại có hai thân ảnh khác tiến tới. Một thân ảnh to lớn, hơi nhiều “thịt”, còn một thân ảnh thon thả, mặc bộ đồ Trex tộc đang tỏa ra hàn khí thấu xương.

Xem ra cả Nguyễn Thu Hà cũng tới rồi.

Trương Hải bình tĩnh vô cùng, Nguyễn Thu Hà đang lao thẳng về phía hắn, tính sử dụng chiêu “lấy thịt đè người” quen thuộc của tộc Stego, vai của nàng đang nhô về phía trước, định húc vào bụng hắn. Trương Hải chờ cho đến khi nàng đến tận nơi thì đột nhiên ngã người sang bên phải một cách quỷ dị làm cho Nguyễn Thu Hà đánh vào khoảng không.

Hắn cũng chưa dừng lại mà lại bám vào người nàng, nương theo cổ lực kéo ấy, lại bật thêm một cái làm cho hai bàn tay đang giữ lấy mình không chịu nổi nữa, tuột ra khỏi tay của Trần Mạnh Thắng, lấy lại sự linh hoạt.

Lúc ấy, công kích của Phạm Đình Phương cũng tới, Trương Hải theo bản năng, định sử dụng thủ pháp tá lực đã lực quen thuộc thì đột nhiên thấy đầu óc hơi choáng váng.

Trúng độc!

Chết rồi, quên mất tộc Stego còn có một thiên phú cực mạnh, đó là dùng độc! Lần này bất cẩn, trúng kế của Nguyễn Thu Hà rồi.

Sự mê muội làm hắn nhất thời không thể tránh né nhanh nhẹn như bình thường, bị Phạm Đình Phương quét một nhát trúng ngực, máu tươi cũng phụt ra.

Phạm Đình Phương thấy kế hoạch đã thành công, trong lòng thêm kích động, định tiến lên truy kích thì cái tên “tội phạm” kia lại lên tiếng:

- Được rồi... được rồi! Các cậu giỏi, các cậu hay! Tôi thua, không đánh nữa không đánh nữa! Ê ê, bé Phương ngoan nào, bình tĩnh, bình tĩnh...

Mồm tên kia cứ như cái máy, luyến thối loạn cả lên làm cho mọi người xung quanh nhất thời như lạc vào sương mù. Cho đến khi tên kia tháo cái khăn che mặt xuống, lộ ra từng đường nét thanh tú, điển trai, mấy người xung quanh nhìn thấy mà chột ngắc cả người.

Trương Hải!

Không ngờ lại là hắn!

Mọi người cũng dần bình tĩnh lại, tất cả cùng thu bộ đồ biến thân, hiện ra hình dáng thực của mình. Đúng là năm người còn lại của tổ đặc biệt như Trương Hải đã đoán.

- Là mày thật à? - Phạm Đức Linh là người lên tiếng đầu tiên.

Trương Hải còn chưa kịp trả lời thì một thân ảnh nhỏ nhắn đã nhanh như chớp nhào vào ngực hắn. Trương Hải ngẩn cả người, bốn người xung quanh cũng ngẩn cả ra.

Nguyễn Khánh Huyền không biết đã rom róm nước mắt từ lúc nào, hai bàn tay trắng như phấn cứ thế đánh lên ngực hắn:

- Xấu xa! Đồ xấu xa! Cậu đột nhiên bỏ đi làm cho mọi người tìm cậu mệt muốn chết! Bây giờ vừa xuất hiện lại ức hiếp mì... ức hiếp mọi người! Cậu có còn lương tâm không hả? Đồ... đồ... hu hu!

Trương Hải cười khỏ!

Biết là mình đột ngột bỏ đi, mấy người này có thể sẽ đi tìm, nhưng ai mà biết được phản ứng của cô bé này lại kịch liệt như vậy chứ?

Thực ra cũng chỉ có Nguyễn Khánh Huyền là kích động nhất. Từ khi Trương Hải chặn giúp nàng một kích của chấn tinh, trong lòng của Nguyễn Khánh Huyền, hắn đã trở thành một người thật quan trọng.

Khi về đến Lục Diệp thành, Nguyễn Khánh Huyền vốn đã chuẩn bị đi cảm ơn hắn một chút. Nhưng khi nghe tin hắn về thì lại bế quan ngay nên nàng mất đi cơ hội.

Còn chưa nhận được tin hắn xuất quan, nàng đã nhận tiếp tin: Trương Hải mất tích!

Nguyễn Khánh Huyền thật buồn bực, cũng thật lo lắng.

Đến mức... nàng đã khóc.

Hôm nay vừa gặp lại hắn thì lại đánh nhau, sau đó còn bị hắn hôn một cái. Nguyễn Khánh Huyền nghĩ lại mà thấy xấu hổ... lại thấy có cảm giác gì đó hơi vui vui. Một đồng cảm giác hỗn tạp trộn vào nhau khiến nàng muốn phát tiết...

Sau khi nháo loạn một hồi, mấy người mới bình tĩnh ngồi xuống với nhau.

Từ từ kể lại câu chuyện của mình, cuối cùng mọi người cũng tạm quyết định chia tay đi về trước, đến ngày mai gặp lại rồi nói tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Xuân Sắc!

Lúc này, trong quán trọ Quý Tộc.

- Kỳ! Chị phải về đây! Hay là... em về cùng với chị luôn đi! Em ở đây...

Người lên tiếng chính là Đào Thủy Tiên. Thực ra hôm nay nàng phải về nhà có chút việc, nhưng cuối cùng vẫn cứ “lò” cho Dương Thanh Kỳ. Cứ nghĩ đến chuyện tên kia muốn làm chuyện xấu là nội tâm nàng lại tức giận một cách khó hiểu. Mãi mới nghĩ ra cái cách gọi mẹ đến đây nghe hát, kiểm tra khả năng. Nhưng mà giờ này vẫn phải về, không ở lại đây được.

Vì thế nên Đào Thủy Tiên mới đưa ra cái ý kiến có phần hơi hoang đường này.

- Không cần đâu! Chẳng hiểu anh Hải lại đi đâu, em muốn đợi anh ấy trở về...

Đào Thủy Tiên cũng hết cách, mẹ thì đang đứng gác ở đằng xa, bản thân Kỳ lại không muốn. Mặc dù có phần hơi buồn bực trong lòng, nhưng nàng cũng cắn răng quay mặt đi. Trong lòng thầm nhủ cái gì mà “thằng nhãi kia mà dám làm bậy thì bản tiểu thư thiện mĩ...”

Đào Thủy Tiên đi rồi, Dương Thanh Kỳ chuẩn bị một chút để đi ngủ. Nói là ngủ nhưng thực ra cũng chỉ là nằm trên giường đợi Trương Hải về. Mặc dù hắn cũng đã ra ngoài vài lần thế này, lần nào trở về cũng bình yên vô sự, nhưng không hiểu sao trong lòng Kỳ vẫn thấy có phần lo lắng.

Đúng lúc Kỳ định leo lên giường thì tiếng bước chân có phần bất ổn bên ngoài làm nàng hơi cảnh giác.

Mặc dù người kia đã cố gắng để bước chân nhẹ nhàng, không cho ai phát hiện nhưng cảm giác nhạy bén của một người gần đạt đến Tự Giác cảnh vẫn

giúp Kỳ nhận ra được hành tung của kẻ đó.

Bước chân có vẻ loạng choạng... theo phán đoán thì thực lực của kẻ đó cũng xấp xỉ nàng.

Trong lòng nghĩ đến cái gì đó... Kỳ chợt thấy hoảng hốt. Không phải Hải bị sao chứ?

Kẻ đó ngày càng tiến gần lại bên này, trong lòng của Kỳ càng thêm hỗn loạn, hoảng hốt.

Không lâu sau, tiếng gõ cửa cộc cộc vang lên, thanh âm thì thảo yếu ớt của Trương Hải cũng theo ngay sau đó:

- Kỳ! Mở cửa cho anh!

Dương Thanh Kỳ không nghĩ nhiều nữa, nhanh chóng chạy ra mở cửa. Thân hình của Trương Hải đổ ập về phía trước, nhào vào trong lòng nàng. Lúc này, Dương Thanh Kỳ đang lo lắng muốn chết, nhìn thấy khuôn mặt hắn có vẻ hơi tái, trong mắt ánh lên sự mệt mỏi thì gần như muốn khóc. Mặc dù trên ngực có cảm giác bị đè ép, vuốt ve hơi khác lạ, nhưng tâm trạng của Kỳ cũng không để vào chỗ đó.

- Anh... anh bị làm sao thế? Đừng làm em sợ! Để em đỡ anh lên giường...

- Đóng cửa vào đi đã... Hự, có người... - Trương Hải diễn như thật, làm như có kẻ đang truy sát hắn. Kỳ mặc dù lo lắng cho thương thế của hắn, nhưng vẫn còn đủ bình tĩnh để suy xét trước sau, nhanh chóng chạy ra ngoài, nhìn trước ngó sau một chút rồi đóng cửa lại. Lúc này nàng cũng không nghĩ nhiều đến kẻ địch là ai, lợi hại đến mức nào, nàng chỉ lo lắng cho Trương Hải mà thôi! Nào đâu biết, con sói kia đang dùng mưu để dụ nàng vào bẫy...

Trong lòng Trương Hải lúc này chỉ có một ý niệm duy nhất. Cũng là ý niệm bi ối nhất, thú vật nhất.

Còn may, hắn vẫn còn suy nghĩ thú vật, nếu không thì hắn cũng là loại không bằng cảm thú rồi...

Chẳng là hôm nay nói chuyện với mấy người bạn kia, quyết định sẽ thử đi theo họ một chuyến. Họ đã khuyên hắn cùng về nơi ở mà Trương Linh Tuyền sắp xếp, nhưng hắn không đồng ý vội, bởi vì hắn biết Trương Linh Tuyền cũng là người của dòng họ Trương, nhờ đâu nàng cũng biết cái chuyện của Trương Thái Sơn, cũng có cùng mục đích thì sao?

Vì thế nên hắn định đi theo họ một chuyến, cho họ diễn một vở kịch trước mặt Trương Linh Tuyền và để xem xét thái độ của nàng.

Có thể Trương Linh Tuyền sẽ diễn kịch, nhưng thiện ác nhãn của Trương Hải thì không bao giờ nói dối... Cũng vì có cái thứ hữu ích như thế này, Trương Hải mới yên tâm mà tin tưởng vào người khác. Tất nhiên, những người bạn thân như là tổ đặc biệt thì hắn cũng không rảnh mà sử dụng thiện ác nhãn, bởi vì hắn chẳng có gì phải nghi ngờ họ cả.

Ngoài ra, còn một lý do mà hắn không sử dụng thiện ác nhãn tùy tiện.

Bởi vì dù là bạn thân thì trong lòng cũng có một phần khoảng cách nhất định với nhau, điều đó sẽ hiển thị lên trong thiện ác nhãn, màu xanh sẽ không phải tinh thuần, mà sẽ mang màu tím đậm. Thậm chí, kể cả bạn thân thì cũng có lúc bất mãn với nhau, cãi nhau vài câu cũng là chuyện bình thường. Như lúc vừa rồi, khi mà địch ý của họ khi đánh nhau với Trương Hải còn chưa tiêu tan, nếu hắn nhìn vào thì sẽ thấy sắc đỏ nhiều hơn là sắc xanh, sẽ làm hắn mất đi một số tín niệm vào người khác.

Trương Hải đã trải qua Tâm Động, hắn biết, loài người nhiều lúc không thể không chế suy nghĩ ở trong lòng. Hắn cũng như thế, mặc dù hắn biết cái phần địch ý mờ nhạt ấy trong lòng họ là có nguyên do, nhưng trong tâm hắn cũng sẽ nảy sinh một loại tâm lý xa cách khó mà kềm chế, bởi vì điều đó sinh ra từ sâu trong tâm khảm.

Chỉ nhìn một cái vớ vẩn mà làm cho mình xa cách hơn với bạn bè, liệu có đáng không? Chắc chắn là không! Vì thế mà Trương Hải đã tự nhủ không biết bao nhiêu lần rằng, không bao giờ được sử dụng thiện ác nhãn với người thân của mình.

Tất nhiên, khi sử dụng với Trương Thái Cường và Đỗ Kim Hoa thì hắn vẫn chưa nhận ra được quan niệm ở trên. Hắn mới chỉ nhận ra điều này trong khoảng một tháng gần đây mà thôi...

Sở dĩ hắn nhận ra là vì hắn hay dùng thiện ác nhãn với Đào Thủy Tiên. Mặc dù hắn coi nàng là một người bạn, cũng không tính là thân thiết lắm, nhưng nói chung là tin được. Nhưng nhiều lúc, hắn thấy sắc đỏ đại diện cho địch ý trên người nàng khá là đậm.

Đó là mấy lần mà nàng phát hiện ra hắn định làm chuyện xấu với Dương Thanh Kỳ... mặc dù địch ý đó chỉ chốc lát là tiêu tan, nhưng Trương Hải vẫn thấy cảm giác hơi xa cách với Đào Thủy Tiên...

Lại nói, mặc dù chưa biết có đi theo Trương Linh Tuyền hay không. Nhưng Trương Hải cũng muốn "nấu com" với Dương Thanh Kỳ cho sớm...

Hắn biết, da mặt của Dương Thanh Kỳ thuộc loại mỏng. Bây giờ ở riêng với hắn nên mới cho phép hắn làm chuyện xấu. Nhiều khi có Đào Thủy Tiên ở trong quán trọ, dù Trương Hải có dụ dỗ đến mấy thì nàng cũng không đồng ý. Nếu như sau này đi theo Trương Linh Tuyền, chỗ đó có nhiều người như vậy, nàng còn phóng túng được như bây giờ sao?

Hơn nữa, kể cả không theo Trương Linh Tuyền thì cũng bị Đào Thủy Tiên kia quấy rối. Đêm nay chính là một cơ hội ngàn năm có một, không ăn thì để đến đời nào?

Kỳ nhẹ nhàng đỡ hấn lên giường, thân hình của Trương Hải có vẻ rất yếu ớt, mềm oặt nên nâng đỡ cũng khá dễ dàng.

Nhưng vừa thả hấn lên giường thì một cánh tay đã trở nên cứng rắn, siết chặt lấy eo của Kỳ. Theo lực quán tính khi ngã xuống giường đó, mạnh mẽ kéo nàng ngã theo.

Bốn phiến môi đã chạm vào nhau, một chiếc lưỡi như linh xà cũng nhảy bén chui vào trong miệng của Kỳ, nghịch ngợm khuấy loạn lên. Sau đó bắt lấy cái lưỡi nhỏ thorn tho của Kỳ, cuốn chặt lại.

Dương Thanh Kỳ bị tập kích bất ngờ, trong lòng hơi hoảng loạn, cố gắng “dẩy dựa trong vô vọng”. Nhưng bàn tay dưới eo cứ như cái kim thép, nàng càng đẩy dựa thì nó lại càng siết chặt lại, không chịu buông nàng ra.

Trong lòng của Dương Thanh Kỳ dần mềm nhũn ra, nhưng lại xuất hiện một nỗi tức giận mơ hồ. Thế này mà bị thương cái gì chứ? Rõ ràng là khỏe như trâu! Lại còn dám giả vờ làm mình lo lắng... đồ... đồ khốn!

Tuy trong lòng có chút hờn dỗi, nhưng Dương Thanh Kỳ cũng dần thả lỏng thân thể, đáp trả lại nụ hôn của hấn.

Sau khi hôn một lúc, Trương Hải bắt đầu lướt qua từng bộ vị trên người Dương Thanh Kỳ. Từ bộ ngực mới phát dục, cho đến cái eo thon nhỏ, bờ mông mềm mại như vải sa tanh. Tất nhiên, vùng đất bí hiểm nhất cũng được hấn khám phá. Hấn phát hiện, nơi đây đã trở nên ẩm ướt từ lúc nào.

Hai đôi môi tách nhau ra, sắc mặt của Dương Thanh Kỳ đã đỏ bừng, mở miệng oán trách:

- Anh thật xấu xa! Rõ ràng không bị sao mà còn giả vờ dọa em sợ muốn chết... Rõ ràng muốn làm chuyện xấu... lần sau... cấm dọa em như thế nữa đó...

Lần sau?

Trong lòng Trương Hải kích động, còn hẹn lần sau nữa nha! Cái này là ka thích nhất nè, cô bé này trông thế mà táo bạo gớm... hé hé...

- Ồ... anh bị thương thật mà! Em làm anh đau lòng quá, không ngờ em lại có thể cho rằng anh lừa dối em, thật đáng buồn... hức hức...

Dương Thanh Kỳ bĩu bĩu môi, đột nhiên lại nhìn thấy trên ngực áo của hấn có một vết máu. Mặc dù chỉ là vết xước ngoài da, máu cũng đã khô lại, dần đóng vảy nhưng Dương Thanh Kỳ cũng sốt hết cả ruột. Đây người hấn ra, gấp gấp hỏi:

- Anh bị thương thật à? Đã bị thương mà còn muốn làm trò xấu... anh... anh có thể cẩn thận một chút được không? Anh cứ thế này... em sợ lắm... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...

Thái độ của Kỳ làm Trương Hải bất đắc dĩ, làm gì mà đến mức lo lắng như thế chứ? Chẳng phải chỉ là một vết thương nhỏ thôi sao? Hấn đâu có biết, mỗi lần hấn đi ra ngoài, tâm trạng của Dương Thanh Kỳ đều như treo cao lên, mãi cho đến lúc hấn trở về mới hạ xuống một chút. Hôm nay, lúc đầu khi hấn trở về, con tim của Kỳ như bị chém một đao. Sau đó, khi thấy hấn vẫn còn khỏe mạnh, nàng lại thấy thả lỏng đôi chút, cho đến lúc nhìn thấy vết thương trên ngực hấn, cái cảm giác tiêu cực của mấy lần trước, cộng với vừa nãy nữa, tất cả dồn lại làm nàng không chịu nổi mà thốt ra.

Trương Hải cũng nhẹ nhàng nói:

- Không cần phải lo lắng như thế đâu! Chẳng phải không sao hay sao? Nên nhớ anh rất là lợi hại, chấn tinh cũng không làm gì được anh nha! Trải qua nhiều chuyện với anh như vậy, chẳng nhẽ em còn không tin anh?

- Không... nhưng mà... Ừm...

Lời của Dương Thanh Kỳ còn chưa nói xong thì miệng đã bị chặn lại, một nụ hôn nồng cháy đã trực tiếp hòa tan mọi khúc mắc trong lòng nàng. Ít ra, lúc này là như thế, còn ngày mai khúc mắc đó có tái diễn hay không thì để mai tính.

- Đừng nói gì nữa... bây giờ anh chỉ muốn hỏi em một câu!

Dương Thanh Kỳ không nói, nàng chỉ đỏ mặt cúi đầu vào ngực hấn, nàng cũng đã lờ mờ đoán ra hấn định nói cái gì:

- Em đã từng nói muốn làm vợ anh... lúc đó anh không nói gì, bởi vì chúng ta thực sự còn nhỏ! Ừ, mặc dù mới chỉ trôi qua vài tháng, nhưng cả hai cũng đã trưởng thành lên nhiều, kể cả thân thể và tâm lý đều trưởng thành! Bây giờ, anh muốn nói với em rằng, anh đồng ý! Liệu đêm nay em có thể làm vợ anh không?

Dương Thanh Kỳ ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt hấn. Trong con ngươi trong suốt lộ ra một chút vui mừng, nàng đưa cánh tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve mặt hấn, giọng nói thì thào:

- Không chỉ đêm nay! Dù là ngày mai, tháng sau, năm sau, hàng chục hàng trăm hàng ngàn năm sau. Thậm chí dù khi trời đất sụp đổ, em vẫn sẽ làm vợ anh. Em không biết chuyện kiếp này kiếp sau có thật hay không? Em chỉ biết, dù cả hai chúng ta hóa thành tro tàn đi nữa thì hai nắm tro ấy cũng sẽ là vợ chồng. Một đôi vợ chồng không còn sinh mệnh, nhưng quan hệ đó thì vẫn sẽ giữ gìn mãi mãi...

- Em thật ngốc! Có biết mấy lời như thế rất sến hay không? Cái gì mà kiếp này kiếp sau với cả vĩnh viễn chứ. Nếu anh còn sống, anh sẽ cố giữ em bên mình, nhưng nếu anh thật sự chết, vậy thì mong muốn của anh, đó chính là em có thể hạnh phúc, đừng có nhớ đến anh làm gì... Nhưng mà em yên tâm,

anh sống dai lắm, vì thế mà sau đêm nay, em không rời khỏi anh được nữa đâu. . .

- Hừ... anh thì nắm giữ được ai chứ? Em còn lâu mới để anh nắm giữ... Anh tránh xa ra đi. . .

- Nói bây giờ thì muộn rồi, đêm nay nếu em muốn làm liệt nữ, vậy thì anh sẽ làm dân tặc, he he. . .

Dương Thanh Kỳ hô lên một tiếng kinh hoàng, nhưng âm thanh đã nhanh chóng đổi thành tiếng ừm ừm phát ra từ cổ họng mà không ra khỏi miệng được. Sau đó, tiếng quần áo sột soạt vang lên, âm thanh làm cho người ta thật dễ tưởng tượng. . .

Nhìn người ngọc trước mắt, Trương Hải có cảm giác thật thỏa mãn trong lòng. Nàng thật đẹp, da thật trắng. Tuy rằng bây giờ thân thể nàng cũng chỉ vừa phát dục xong, vẫn có thể phát triển tiếp, đảm bảo đến lúc đó, đàn ông trên thiên hạ này sẽ phải điên đảo vì nàng.

Vậy mà bây giờ, cô gái ấy lại đang lỏa lồ trước mặt hắn, đôi mắt long lanh, quyến rũ nhìn hắn, thân sắc có vẻ oán trách, lại có vẻ chờ mong. Hai má đỏ bừng, cánh mũi phập phồng thở dốc, hai mí mắt run run, có vẻ cực kỳ xấu hổ.

Trương Hải dịu dàng kích thích khắp cơ thể nàng, miệng cũng nhẹ nhàng đảo qua đồi núi, dần dần đi xuống, đi xuống. . . Cuối cùng, hắn không nhịn nổi mà cởi hết quần áo ra, bắt đầu xách thương ra trận.

Khẽ tách hai chân trắng như ngọc ra, Trương Hải động thân tiến vào. Cùng với một tiếng rên khẽ có phần đau đớn của thiếu nữ, một người phụ nữ đã chính thức ra đời. . .

Căn phòng tràn đầy xuân sắc, mồ hôi và tiếng thở dốc của cả hai người hòa trộn vào nhau. Hình thành một bức tranh mỹ lệ, tràn đầy hạnh phúc của đôi lứa. . .

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Trương Linh Tuyên Bá Đạo

Trong căn phòng nhỏ, cuộc chiến cũng đã đến hồi cao trào.

Cảm giác đau đớn ban đầu đã biến mất, dần dần bị cảm giác sáng khoái, thư thái thế chỗ. Dương Thanh Kỳ dần dần chìm trong khoái cảm, vô thức mà phát ra tiếng rên rỉ nhẹ nhàng.

Cũng may, trước đó Trương Hải đã động tay động chân, bố trí cái trận pháp nhỏ bên ngoài để cách âm, nếu không thì đêm nay vui như hội rồi. . .

Dù sao thì Trương Hải cũng mới chỉ thử lần đầu, kinh nghiệm thì không có nhiều lắm, được cái thân thể rèn luyện tốt nên trâu. Cuối cùng đưa Dương Thanh Kỳ lên được đỉnh một lần thì hắn cũng lên theo, sáng khoái hưởng thụ cái cảm giác mỹ diệu đó.

Hai người chậm rãi tách nhau ra, Trương Hải yêu thương vuốt ve khuôn mặt đang mang nét ửng hồng của Dương Thanh Kỳ, dịu dàng nói:

- Qua ngày hôm nay! Em đã là vợ anh rồi! Có muốn trốn cũng không được.

- Em mà thêm trốn! Chỉ sợ anh trốn thôi!

- Anh trốn? Trốn làm gì? Anh mà trốn đi thì không biết có bao nhiêu thằng vừa cảm ơn anh vừa chửi anh ngu đần! Tự dưng đi bỏ lại một tuyệt thế mỹ nữ thế này, anh đâu có điên? Hì hì.

- Ăn nói linh tinh! Ngủ đi. . .

Tuy rằng miệng thì hờn dỗi nhưng trong lòng Dương Thanh Kỳ cũng thấy ngọt ngào khó tả. Lần này là lần đầu tiên của nàng, thực sự cũng thấy hơi mệt mỏi, cuối cùng không nhịn nổi nữa mà ôm chặt lấy Trương Hải, chìm vào giấc ngủ.

Trương Hải mỉm cười, tối nay hắn cũng thực sự mệt quá rồi, không lâu sau cũng nhắm mắt, chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau.

Trương Hải đột nhiên thấy có cảm giác gì đó thật là tuyệt.

Có thứ gì đó ấm ấm đang bao phủ người anh em thân thiết của hắn.

Phản ứng sinh lý vào buổi sáng làm cho thằng ôn kia đứng nghiêm chào cò, hơn nữa lại bị kích thích như vậy làm cho Trương Hải nhà ta thấy thật là thích. . .

Nhưng cảm giác kích thích nhanh chóng bị thay thế bằng cảm giác “ngạt thở”. Chính xác thì là do thằng em đã bị bóp nghẹt lại, Trương Hải thấy đau đớn, mờ trắng mắt ra, ai oán nhìn chằm chằm Dương Thanh Kỳ.

Cô nàng kia không biết đã dậy từ bao giờ, lúc này đang thích thú trên người anh em của hắn. Sáng nay Kỳ còn đang ngủ say thì đột nhiên thấy cái gì đó chổng vào bụng mình, cảm giác nhột nhột làm nàng tỉnh giấc, lại thấy tò mò, sao cái thứ này không làm gì mà cũng thẳng nhỉ? Hay là... tên kia làm trò gì xấu ở trong mơ? Cuối cùng, nàng đùa đùa một lúc, thấy cái “thằng nhãi” kia không những không xẹp mà càng ngày càng hung hăng quá đáng, Kỳ thấy vừa bực vừa buồn cười, đưa tay bóp cho nó một phát.

- Vợ yêu! Vợ ngoan! Vợ vĩ đại! Mau thả nó ra... ai ui! Đừng đừng, em mà làm hại đến tính mạng của người anh em này là tương lai con chúng ta cũng bị ảnh hưởng đó...

- Nói! Có phải anh lại đang mơ đến con gái nhà nào rồi đúng không?

Dương Thanh Kỳ hỏi cũng là vừa trêu, vừa ném đá dò đường. Nào ngờ Trương Hải lại bị nói trúng tim đen, mồ hôi lạnh bắt đầu toát ra trên đầu.

Ban đêm, trong đầu hắn toàn là hình ảnh của Dương Thanh Kỳ. Cái cảnh tượng vừa diễn ra làm tâm tình hắn kích động, khó mà ngủ được. Có thể nói, lúc đó, Kỳ là tất cả hình bóng trong đầu hắn.

Nhưng đến gần sáng, khi Trương Hải bắt đầu ngủ say thì trong đầu hắn bắt đầu hiện ra mấy cảnh tượng lung tung.

Bắt đầu là Liên Hương Nhu! Không cần phải nói nhiều, thân thể mê người của nàng cũng đã in dấu sâu đậm trong lòng hắn. Hơn nữa, cái thần thái lạnh lùng, cao ngạo khi thực lực phục hồi cùng với sự rụt rè, đáng yêu như chú nai con khi nàng suy yếu, hai cái cảm giác ấy hòa trộn vào nhau làm cho Trương Hải đã có ấn tượng mạnh.

Có vẻ như vừa trải qua việc khoái hoạt nhất đời người, trong đầu Trương Hải toàn là chuyện đó, chẳng chứa nổi chuyện gì khác.

Sau đó, hắn lại nghĩ đến Trương Linh Tuyền sắp gặp mặt.

Hắn thề, chuyện này không phải hắn cố ý, đó là tự trong mơ nó hiện ra như thế. Không hiểu sao hắn lại tưởng tượng lại cái cảm giác khi nắn bóp bộ ngực mềm mại của Dương Thanh Kỳ, sau đó lại bối mớ ra cái cảnh hồi trước, khi hắn từng lướt qua bộ ngực của Trương Linh Tuyền, càng nghĩ lại càng bậy bạ, trong đầu hắn toàn là ý râm.

Tất nhiên, cái việc trong mơ này thì Dương Thanh Kỳ không thể nào đọc được. Thông tâm của hai người có hạn chế, đó là chỉ hiểu nhau khi cả hai còn tỉnh táo, có thể kiểm soát được suy nghĩ, vì thế mà nàng mới không biết được hắn đang mơ cái gì, nếu không thì thâm rồi.

Nghe Dương Thanh Kỳ hỏi, Trương Hải lấp bắp nói:

- Làm gì có chuyện đó? Em nghĩ linh tinh đi đâu thế? Vừa rồi anh đang mơ đến em! Hi hi, anh nhớ lại cảm giác tối qua đó mà! Hay là... hay là chúng mình thử lại một lần nữa đi!

Quả nhiên, vừa nói thế đã đánh lạc hướng được Dương Thanh Kỳ. Mặt nàng đỏ bừng, vội vàng lắc đầu từ chối. Đùa à? Bây giờ chỗ đó của nàng vẫn còn hơi đau, hơn nữa Đào Thủy Tiên cũng sắp đến rồi! Làm tiếp á? Da mặt của nàng còn chưa có dày đến thế.

Trương Hải thấy cũng đã đạt được mục đích, không ép tới nữa. Hắn chậm rãi đứng lên, mặc đồ lại. Ánh mắt vẫn nhìn vào bông hoa màu máu ở trên nệm, trong lòng thấy thật thương yêu Dương Thanh Kỳ, dù sao đây cũng là lần đầu của nàng mà.

Dương Thanh Kỳ đang định mặc quần áo thì Trương Hải lại ngăn, hắn nói:

- Đừng mặc! Bây giờ anh ra ngoài lấy nước cho em, cứ ở đó đi. Sáng nay cũng đừng đi đâu nữa. Anh giúp em tắm xong thì nằm đó nghỉ ngơi là được.

Thấy ánh mắt kiên quyết của hắn, Dương Thanh Kỳ mềm nhũn cả cõi lòng, ngoan ngoãn gật đầu, rúc vào trong chăn, tính ngủ thêm một chút.

Trương Hải cũng nhanh chóng chạy ra ngoài, đi xách nước nóng các kiểu trong quán trọ. Đồn vào thùng nước tắm đã chuẩn bị trong phòng của hai người. Sau đó, hắn lại tỉ mỉ, cẩn thận đỡ Dương Thanh Kỳ dậy, bế nàng đặt vào trong thùng.

Mặt của Dương Thanh Kỳ đã đỏ đến mang tai, nhưng nàng không cản hắn, trong lòng lại có một cổ tình cảm mãnh liệt, càng thêm cảm động, yêu thích Trương Hải hơn vì cái hành động dịu dàng, thân mật này.

Sau khi ân cần tắm cho Dương Thanh Kỳ, lại tranh thủ làm công tác du ngoạn một chút. Sau đó Trương Hải mặc quần áo kỹ càng cho nàng, đặt lên nàng lên chiếc giường đã thay chăn gối sạch sẽ, cuối cùng hắn khóa cửa cẩn thận rồi ra ngoài.

Tất nhiên, trong khi tắm, hắn đã kể mọi chuyện tối qua cho Dương Thanh Kỳ, kể cả việc hôm nay mình định làm nữa. Dương Thanh Kỳ nghĩ lại, thấy gặp toàn người quen, cũng không có gì nguy hiểm nên gật đầu đồng ý.

Hôm nay đã hẹn với mấy người kia, hắn muốn đi xem thế nào.

Đến khoảng tầm gần trưa, lúc này trên đường xá đông đúc, bởi người ta bắt đầu tìm chỗ ăn trưa. Việc làm buổi sáng cũng đã kết thúc, Trương Hải chìm

trong dòng người đó, lặng lẽ đi đến bên hồ Vong Tinh.

Khác với ban đêm hôm trước, hồ này khá là đông đúc vào ban ngày. Ở bên hồ có rất nhiều đình hóng mát, nhưng chúng không phải là nơi công cộng bình thường, mà chính là một hình thức kinh doanh.

Mỗi một đình hóng mát đều tương ứng với một phòng ăn. Buổi trưa mà ra đây ngồi ăn trưa, ngắm cảnh hồ, hưởng thụ bóng râm và nhìn về ánh nắng chang chang đằng xa, tâm trạng con người ta nhiều lúc thấy thanh thản, lại có chút ý vị “trữ tình”.

Tất nhiên, dịch vụ này không chỉ có một nhà làm, mà là một cơ sở gia tộc, dòng họ đầu tư mới bao quanh kín cả cái hồ này như thế. Còn hoàng gia như hai nhà họ Trương và họ Phạm cũng phải chiếm đến một phần ba sản nghiệp nơi này, hàng năm thu lợi không nhỏ.

Chỉ là, nơi này vào ban đêm thì cực kỳ vắng lặng. Do có khá nhiều vụ tự tử ở nơi này, hình như còn thành truyền thống, cứ tự tử là đến đây hay sao ý? Mọi người kinh doanh đã nhất trí: đóng cửa vào ban đêm, không cho người ra vào. Còn vụ bọn Trương Hải hôm nọ thì cũng được tính là “lên” vào.

Lúc này, Trương Hải đến vẫn còn quá sớm so với giờ ăn trưa, nhưng cả năm người kia đều đã đến đông đủ. Dù sao thì đến trước còn sắp xếp chỗ cho Trương Hải, bàn bạc kế hoạch cho kỳ nữa.

Cả sáu người nhất trí với nhau, cuối cùng cho Trương Hải ngồi riêng một phòng kín, có rèm che xung quanh. Hắn sẽ dựa vào thần thức để nghe lên xem Trương Linh Tuyền nói gì, đồng thời cũng dùng thiện ác nhãn để xem tâm ý của nàng ra sao. Sau đó mới quyết định mọi chuyện.

Đến giữa trưa, một thân ảnh thướt tha động lòng người xuất hiện ở nơi cổng vào.

Cô gái chừng hai mươi tuổi, làn da trắng nõn, mịn màng. Đôi mắt sâu màu nâu cùng với lông mày sắc xảo. Đôi chân dài thướt tha đang lắc lắc theo từng nhịp bước. Không phải Trương Linh Tuyền thì còn ai?

Không thể không nói, tuy rằng hầu hết Tộc đều có huyết mạch xinh đẹp trong người, nhưng Trương Linh Tuyền thì đúng là cực phẩm, sắc đẹp của nàng có thể làm cho đàn ông ngây ngất, đắm say. Chỉ là cái tính cách mầu bạo long của nàng làm người ta sợ hãi, hơn nữa thân phận nàng quá cao quý, không ai dám liều đi cưa nàng mà thôi.

Hơi ngó nghiêng một chút, sau khi nhìn thấy năm người của tổ đặc biệt, Trương Linh Tuyền nở nụ cười ngọt ngào mê người, một nụ cười vui vẻ xuất phát từ tâm can. Mấy tên đàn ông ở đây có kẻ đang ngồi với bạn gái, thậm chí đang ngồi với vợ nhưng cũng không kèm nổi mà liếc qua, kết quả là tai bọn họ đều bị kéo một cách tàn nhẫn không thương tiếc.

Còn có một tên ăn chơi trác táng, hàng ngày đều ra đây săn mỹ nữ, nhưng ngày hôm nay hắn quá đen đui, không săn được cô nàng nào. Cho đến khi thấy Trương Linh Tuyền, hắn thêm đến rõ ràng, không nhìn nổi mà tiến lên, chặn trước mặt Trương Linh Tuyền, mở cái giọng điệu ghê tởm nói:

- Cô em! Cho anh làm quen được không? Cả đời anh đã nhìn thấy rất nhiều con gái, nhưng không một ai có thể đẹp bằng em! Từ lúc nhìn thấy em, anh đột nhiên nhận thức được cái gì là tình yêu sét đánh! Cho anh một cơ hội, hôm nay đi chơi với anh nhé! Yên tâm, anh có rất nhiều tiền, hơn nữa nhà anh cũng có thể lực, anh đảm bảo sẽ cho em đầy đủ những gì anh muốn...

Hắn cứ thao thao bất tuyệt không ngừng. Mấy câu đầu là do hắn đọc trong tiểu thuyết, còn mấy câu sau là lời ra để dụ dỗ. Không thể không nói, nếu như hắn đang tán một cô gái nhà nghèo, chỉ cần hắn vớt ra một xấp tiền là cô gái đó có thể phân vân này nọ. Nhưng những điều đó chỉ là vô dụng với Trương Linh Tuyền mà thôi.

Nàng liếc tên này một cái, hốc mắt trũng sâu, thân thể bạc nhược. Nhìn là biết là dạng phế vật, tu luyện không được, truyền thừa không xong nên ở nhà ăn bám, chờ ngày hết sinh mệnh thì đi chết. Loại người này là nàng ghét nhất! Tu luyện không ra gì, ở nhà kiếm việc, giúp đỡ kinh doanh hay làm bất cứ một việc gì khác chẳng hạn, như thế thì Trương Linh Tuyền cũng có chút hảo cảm mà làm quen. Nhưng cái loại ăn bám thế này thì...

- Tránh ra! - Trương Linh Tuyền nói ngắn gọn, trong giọng điệu đã bắt đầu thiếu kiên nhẫn.

- Em gái! Đừng nóng nảy vội như thế chứ! Em yên tâm, anh đảm bảo sẽ đáp ứng đủ những gì em muốn. Anh...

Lời của hắn đã phải ngừng lại.

Một âm thanh chói vang lên, người ngoài chỉ thấy Trương Linh Tuyền tung một cước tuyệt mỹ, giáng thẳng vào mặt của tên ăn chơi kia. Cú đá cũng được không chế cực tốt, hầu hết là lực đẩy, chứ không tác dụng nhiều vào xương sọ của tên kia.

May cho hắn, Trương Linh Tuyền đã nương... “chân” nên hắn mới chỉ rụng vài cái răng, chứ nếu nàng mà tức lên thì cú đá đó đủ cho hắn nát sọ rồi.

Thân thể tên đó như một viên đạn pháo, bay vèo một cái đã cách xa bờ đến hơn năm mươi mét. Rơi ầm một cái xuống mặt nước, hắn đang bị choáng váng, lại không biết bơi nên liên tục lóp ngóp. Cũng may là mấy nhà hàng ở đây cũng có cứu hộ, đề phòng trường hợp có kẻ lén tự tử, làm hỏng danh tiếng nhà hàng, tên công tử kia nhanh chóng được vớt vào trong.

Trương Linh Tuyền đá xong một cước thì phui phui chân, coi như không có việc gì. Thân hình tuyệt mỹ lại tiếp tục tiến lên. Mọi người xung quanh nhìn nàng với ánh mắt hoảng sợ, nhưng cũng không dám nói gì. Hầu hết mọi người đều có chút thân phận, nhưng cô gái đẹp, quý phái như thế, lại không nói không rằng, thích sút là sút, chứng tỏ thân phận của nàng cực kỳ không đơn giản. Bọn họ không muốn chọc ngaoáy lung tung vào người như thế.

Tất nhiên, cũng có vài tên côn đồ không có mắt, bọn chúng là bạn và tay chân của tên công tử kia, chúng không biết sống chết mà lên tiếng sủa một hai

câu. Kết quả là cả đám đi xuống hồ thăm quan một lượt.

Bá đạo quá!

Trương Hải cũng ăn quả đắng của Trương Linh Tuyền một lần. Nhưng mà hắn còn chưa hiểu lắm về tính cách của nàng. Hôm nay coi như được mở rộng tầm mắt! Cô nàng này đúng là mẫu bạo long chính gốc, nói không nghe là động thủ động cước, không cần nói nhiều.

Nghĩ đến cảnh tượng mà mình mơ đêm hôm qua, sau lưng Trương Hải bắt đầu mướt mồ hôi! Cố gắng gục đầu vào chén trà cho đỡ căng thẳng, trong đầu đang niệm A Di Đà Phật liên tục...

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Giáo Huấn!

- Nhiệm vụ tiến triển thế nào rồi? - Trương Linh Tuyền mặc kệ những ánh mắt xung quanh, chỉ thông thả tiến lại gần chỗ năm người tổ đặc biệt, ngồi xuống rồi cất giọng hỏi thẳng.

Cũng phải nói lại một chút, nhiệm vụ lấy trứng Pretanodon của tổ đặc biệt đã có kết quả xuất sắc, vốn Trương Linh Tuyền còn định lấy đó để cho họ đặc cách qua vòng đấu loại trực tiếp, đi thẳng vào truyền thừa. Nhưng trong dòng họ lớn như họ Trương, Trương Linh Tuyền cũng không phải là không có đối thủ, cũng có một số người muốn bảo đảm cho người của họ được đi thẳng vào truyền thừa, nhằm xây dựng thế lực, vì thế mà họ đã tranh đoạt quyền của Trương Linh Tuyền gay gắt.

Lý do được đưa ra là tổ đặc biệt của Trương Linh Tuyền chỉ hoàn thành một nhiệm vụ duy nhất, dù xuất sắc nhưng vẫn chưa đủ chứng minh. Trương Linh Tuyền bất đắc dĩ, cuối cùng nhận một nhiệm vụ khác, giao cho tổ đặc biệt.

Nhiệm vụ lần này chính là điều tra một vụ giết người hàng loạt ở trong kinh đô này.

Người chết hầu hết là thế gia công tử, những kẻ ăn chơi trác táng có thực lực thấp kém. Điều kỳ lạ đó là gia đình của tất cả những tên công tử này đều im hơi lặng tiếng, không ho he bất cứ một điều gì, cũng không có một ai điều tra, tất cả các manh mối bị cắt đứt.

Đây rõ ràng là đang làm khó cho Trương Linh Tuyền.

Nàng là người thông minh, chỉ cần nghĩ một chút là đã nghĩ ra những khó khăn trong đó.

Khó khăn đầu tiên chính là nguồn tin tức. Tất cả các gia tộc đó đều không ho he, cũng không ai điều tra, điều đó chứng minh rằng việc thu thập manh mối của tổ đặc biệt sẽ gặp phải sự vướng mắc.

Quan trọng hơn, đó chính là lý do làm cho các gia tộc đó im hơi lặng tiếng. Vậy chẳng phải kẻ đứng sau tất cả những việc này cũng rất thần bí, hoặc giả... người đó rất có thế lực hay sao? Nếu điều tra ra, chẳng may đắc tội với người đó thì sao? Rõ ràng, chuyện này chẳng có ai muốn xen vào như thế, nếu cho Trương Linh Tuyền thời gian dài, nàng có thể suy xét xem nên làm thế nào mới tốt. Nhưng mà nàng chỉ còn có hai tháng, thời gian không cho phép nàng lựa chọn nhiều, và nàng đã chọn mặc kệ tất cả những chuyện thế lực linh tinh, nàng chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là được.

Rất hiển nhiên, bóng ma của nhà họ Đào năm xưa đã làm cho rất nhiều người hoài nghi trong lòng, hình thành cục diện bình lặng như thế. Nhưng bọn họ cũng không cam lòng để người nhà mình chết uống như vậy đâu, họ đều đang âm thầm điều tra thân thế của Dương Thanh Kỳ, chỉ cần làm rõ phải trái trắng đen thân phận của nàng, vậy thì tai họa chắc chắn sẽ ập xuống.

Do nguồn tin thiếu thốn, lại chẳng có bất cứ một ai chịu phối hợp, tổ đặc biệt quyết định làm theo cách hơi rắc rối một tý, nhưng khá là có hiệu quả.

Theo suy đoán, kẻ đã giết người hàng loạt như vậy thì chắc chắn sẽ tiếp tục ra tay. Từ đặc điểm chung trước đó được xác định, nạn nhân đều là mấy tên công tử ăn chơi trác táng không ra gì, có thể hung thủ là người căm hận mấy tên phế vật đó.

Tổ đặc biệt cũng không biết bắt đầu từ đâu, không biết động cơ của hung thủ, không biết mục tiêu kế tiếp sẽ là ai... Nhưng họ có thể phán đoán, nạn nhân là ăn chơi trác táng, vậy thì chắc chắn trước khi bị sát hại đều làm việc gì đó đắc tội người ta, hoặc làm người ta oán giận. Nghĩ vậy, họ chia ra theo đôi năm tên ăn chơi khác nhau, xem bọn chúng hàng ngày làm những việc gì, hay đi đến chỗ nào và chọc vào những ai.

Qua theo dõi mấy ngày, họ thấy những tên này đắc tội rất nhiều người. Đặc biệt nhất chính là tên mà Trương Hải muốn giết hôm nọ, cơ hồ đi đến đâu cũng gây chuyện, hống hách lớn lối làm người ta chán ghét.

Thân phận thật của hắn cũng là một người họ Trương, thậm chí còn là trực hệ, thân phận tính ra còn cao quý hơn cả Trương Thái Sơn. Nhưng mà thực lực của hắn thấp kém, lại lười biếng thích ăn chơi, cũng trở thành một tên ăn bám trong dòng họ.

Chuyện hắn gây sự trong quán trọ Quý Tộc đều đã được bọn họ thu vào trong mắt. Nhưng lúc đó, họ không nhận ra được Dương Thanh Kỳ.

Kỳ lúc đó ăn mặc quá sang trọng, khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ, kiểu tóc cũng do chính tay Trương Hải làm, cố ý che đi mí mắt bên phải. Trên đầu lại đội một chiếc mũ có vành ở đằng trước, hơn nữa ánh sáng nơi đó cực kỳ thiếu thốn, khoảng cách thì xa, họ không thể nào mà tưởng tượng được, người đứng trên đài đó là Dương Thanh Kỳ.

Chính ra hôm đó cũng không có chuyện cả năm người cùng đi theo tên công tử kia. Nhưng hôm qua lại là một ngày đặc biệt.

Ngày Tế Tổ. Vào ngày này, con cháu các dòng họ, gia tộc đều trở về cúng bái tổ tiên. Rất nhiều tên ăn chơi cũng không ngoại lệ, ngay cả Đào Thủy Tiên cũng vì thế mà phải về nhà. Tất nhiên, cũng có vài trường hợp có thể ra ngoài chơi, giống như Đào Thủy Tiên và tên công tử kia. Và tất cả những người không có gia tộc lớn chống lưng thì cũng bỏ qua cái nghi thức này.

Và ngày hôm đó, chỉ có duy nhất tên công tử kia bị lọt vào tầm ngắm, cả năm người cũng chẳng có việc gì làm, thế nên mới theo dõi hắn, ai ngờ duyên số thế nào lại đụng trúng lúc Trương Hải ra tay.

Việc sau đó thì ai cũng biết rồi, chỉ có Trương Linh Tuyền là chưa biết mà thôi.

- Chưa điều tra được gì ạ... - Nguyễn Khánh Huyền nói.

- Chưa điều tra được gì? Vậy bọn em còn ngồi đây làm gì? Không mau đi điều tra đi! Nếu không hoàn thành được nhiệm vụ này, việc phải tham gia đấu loại chỉ là việc nhỏ, mất đi sự coi trọng của hoàng gia mới là việc lớn đó.

Trương Linh Tuyền biết, được hoàng gia coi trọng có lợi ích với những đứa bé này thế nào. Mặc dù trên thực tế, Nguyễn Khánh Huyền cảm thấy hơi khó khăn khi phục vụ cho mấy kẻ quyền quý đó, có lẽ nàng cũng chẳng hy vọng được mấy lão già coi trọng, nhưng điều đó lại khá quan trọng với Trần Mạnh Thắng, Phạm Đức Linh và Nguyễn Thu Hà.

- Giáo quan! Hôm nay bọn em tới đây là để báo với cô một chuyện khác! - Nguyễn Khánh Huyền nói tiếp.

- Chuyện gì? - Trương Linh Tuyền nghi hoặc.

- Cô còn nhớ Trương Hải chứ? Cả Dương Thanh Kỳ nữa? Nếu bây giờ bạn đó ở đây, cô sẽ xử trí thế nào? Việc gia đình Trương Hải đăng tin “tìm trẻ lạc” trong khắp Lục Diệp thành thì cô cũng biết rồi. Nhưng bọn em thấy chuyện đó không bình thường, người ra lệnh lại là thành chủ Trương Thái Sơn, vốn dĩ là một người trong dòng họ của giáo quan, em nghĩ... giáo quan biết được chuyện gì đó.

Người lên tiếng là Phạm Đình Phương, nàng vẫn chưa tiết lộ thân phận thật của mình ra trước mặt các bạn, nhưng nàng vẫn là người hiểu rõ thân phận của Trương Linh Tuyền nhất, cũng coi như là người hành sự cẩn thận nhất, vì thế nhiệm vụ dò xét được giao cho nàng.

Trương Linh Tuyền nghe đến chuyện này thì hơi khựng lại. Thực tế thì nàng không hề biết một điều gì về thân thế của Trương Hải cả, vẫn chỉ nghĩ rằng hắn là con trai của Trương Thái Cường mà thôi.

Điều này cũng là do Trương Thái Sơn tận lực giữ bí mật. Trương Hải đã trốn thoát, việc coi như đã vỡ lở, bây giờ mà báo lên trên thì chắc chắn sẽ bị lãnh tội nặng, hắn còn chưa có dân đến thế. Hơn nữa, một thằng nhóc con như thế thì làm được trò trống gì, cứ cho chạy không không đó, có khi còn chết sớm ý chứ!

Lúc Trương Hải mất tích, Trương Linh Tuyền cũng rất là sốt ruột. Một đệ tử tốt như vậy, kiếm ở đâu ra chứ? Vốn còn định đưa hắn vào đào tạo trọng điểm sau này, không ngờ dùng một cái đã mất tích, làm cho nàng thấy đáng tiếc, trong lòng cũng có gì đó mất mát.

Bây giờ nghe Phạm Đình Phương hỏi một câu chẳng đâu vào đâu như thế, nàng sừng sốt một chút rồi trả lời ngay:

- Xử trí thế nào chứ? Thằng bé đó mất tích, thậm chí cả Kỳ cũng mất tích theo! Bây giờ chúng đến đây thì cô lại giúp chúng đi nhận truyền thừa, có gì mà phải suy nghĩ?

Trương Hải ngồi trong cái đình gần đó, thần thức tỏa ra, mọi sự việc xảy ra bên trong đình của Trương Linh Tuyền đều được hắn cảm nhận được hết. Hơn nữa, hắn còn âm thầm sử dụng thiện ác nhãn, kết hợp vào trong thần thức để thăm dò nàng.

Là màu lam.

Tuy khá là nhạt, nhưng đó thực sự là màu lam, chứng tỏ Trương Linh Tuyền thực sự có thiện ý với hắn. Dù cho thiện ý đó không quá dồi dào nhưng cũng làm Trương Hải thấy an lòng.

- Sao hả? Bọn em phát hiện ra tung tích của Hải và Kỳ hả? Hai đứa nó đến kinh đô rồi sao? Thế thì mau dẫn chúng nó đến gặp cô đi! Thực sự đã lâu không gặp, cô cũng hơi nhớ hai đứa đó rồi... O! Nhưng mà hình như chuyện này là do thằng nhóc kia dẫn Kỳ bỏ trốn...

Màu lam trên người Trương Linh Tuyền lại đậm hơn một chút.

- Hừ! Thằng nhóc đó cũng thật hư đốn, mới tí tuổi đầu đã bỏ nhà ra đi với bạn gái! Sau này chắc chắn sẽ là dạng đàn ông thói phong lưu, rảnh tình khắp nơi. Nó mà dám đến thì cô sẽ giáo huấn cho nó một trận... bây giờ nó còn nhỏ, uốn nắn vẫn còn kịp nha...

Trương Hải ngồi bên cạnh đó chợt toát mồ hôi, mấy người kia cũng mồ hôi ròng ròng. Giáo quan mà nói là “giáo huấn” kẻ nào là kẻ đó gặp họa rồi.

Trương Hải cũng thấy một ít màu hồng nhạt xuất hiện, chứng minh rằng nàng không mang ác ý gì, nhưng việc đánh hấn thì là thật...

Trong lúc ấy, cảm xúc của Trương Hải hơi dao động một chút, thân hình cũng trở nên hơi lạnh lạnh. Đột nhiên Trương Linh Tuyền ngẩng phắt dậy, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm sang cái đình sát bên cạnh. Khóe miệng nàng nhếch lên một đường cong mê người, nhưng sự lạnh lùng trong nụ cười ấy làm người ta sờn tóc gáy.

- Dám nghe lén bản tiểu thư nói chuyện! Chán sống rồi à?

Vừa nói, thân hình nàng động dậy nhanh như chớp. Trương Hải còn chưa phản ứng gì thì nàng đã hất tung màn che lên, tung một cước về phía ngực của hắn. Trương Hải kinh hãi, cúi đầu xuống một chút để né tránh đòn này, sau đó thuận thế lui ra phía sau, ánh mắt quái dị nhìn Trương Linh Tuyền.

Phát hiện ra thân thức của mình rồi sao? Biết trước thế này thì dùng dây chuyền vận thân thức cho chắc, cứ tưởng rằng đạo này mình lợi hại rồi, không ngờ vẫn dễ dàng bị phát hiện như vậy.

Trương Linh Tuyền đánh xong một đòn, đang định ra chân tiếp thì lại nhìn rõ khuôn mặt của kẻ kia. Nàng nhất thời ngẩn ra, sau đó thì nhủ mảy, nghĩ nghĩ một lát, một lúc sau, khuôn mặt nàng lại trở nên tức giận, nhăn nhó. Nhìn Trương Hải với ánh mắt phun hỏa:

- Nhóc! Mi chán sống rồi mới dám dò xét “cô” của mình! Vốn đã định “giáo huấn” nhóc đôi chút nhẹ nhàng tình cảm thôi. Nhưng nếu nhóc đã thích thế, vậy thì hôm nay... he he...

Trương Linh Tuyền xưng là “cô”, chứ không phải là giáo quan. Xem ra nàng đang lấy tư cách trưởng bối trong nhà giáo huấn mấy đứa hậu bối chứ không phải là giáo quan. Dù sao thì thân phận giáo quan của nàng cũng đã chính thức chấm dứt từ bốn tháng trước rồi.

Khóe miệng nhếch lên nụ cười tà ác, hai tay hai chân đã bắt đầu khởi động. Khách khứa xung quanh lại thấy cô nàng kia gây chuyện tiếp, một mặt tránh xa ra, một mặt hứng thú nhìn tên thiếu niên xinh trai kia, xem lần này hắn ăn đòn như thế nào.

Còn mặt Trương Hải thì đã thành quả mướp đắng, đau khổ nhìn Trương Linh Tuyền với ánh mắt cầu xin, lại đá đá lông nheo sang cho mấy tên “đồng đội”. Nhưng mà năm đứa kia tỏ ra không quen biết hắn, cười cười nói nói ăn nốt số đồ ăn đã gọi, Trương Hải bất đắc dĩ, vô cùng bất đắc dĩ, con mắt ngược lên nhìn trời cao.

Ông trời ơi! Sao trên đời lại có loại bạn thế này chứ? Kiếp trước tôi gây ra nghiệt chương gì thế này?

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Lặn

Nửa tiếng sau.

Không khí bên hồ Vong Tinh đã dần bình ổn lại. Mặc dù mọi người vẫn đang bí mật thì thầm nhau, bàn tán về trận đấu vừa rồi nhưng không ai dám lớn tiếng, sợ mẫu bạo long kia nghe thấy thì thảm rồi.

Trong một cái đình góc phía tây, không khí đang trở nên khá là quái dị.

Một cái bàn gồm bảy người... không, có lẽ phải gọi là sáu người và một cái đầu heo mới đúng. Đầu heo kia đang sàu thăm, sắc mặt oan ức, oán giận nhìn mọi người xung quanh, còn năm thiếu niên khoảng chừng mười ba tuổi thì cố gắng nhịn cười, còn có một tên cao lớn nhất không hề giữ ý tứ mà cười lên ha ha.

Trong chỗ đó còn một thiếu nữ khoảng hơn hai mươi tuổi, sắc mặt tỏ ra nghiêm nghị vô cùng, nhưng nếu nhìn kỹ thì vẫn có thể thấy được vẻ buồn cười trong mắt. Cái đầu heo kia thu hết tất cả thần thái đó lại, trong lòng vừa chửi bậy vừa thề (hay gọi tắt là chửi thề ^.^) một ngày nào đó ka sẽ “páo chửi”.

- Hừ! Hôm nay cô đã nương tay rồi đó. Nhóc, em rất là hư đốn, còn cần giáo huấn thêm vài lần nữa thì mới khá được...

Trương Linh Tuyền nhếch miệng nói, nội dung câu đó làm cho Trương Hải thầm cầu khẩn trong lòng, mấy tên bạn khốn nạn kia thầm “chúc phúc” cho hắn.

Vừa rồi Trương Hải đã được ném cái gì gọi là “giáo huấn”. Ban đầu, Trương Linh Tuyền ra tay cũng khá nhẹ, Trương Hải cũng có thể chống đỡ lại, giằng co nhau một hồi.

Trương Linh Tuyền cũng dần dần tăng sức mạnh lên nhưng mà Trương Hải vẫn có thể chống đỡ được làm cho nàng kinh ngạc không thôi.

Nhìn bên ngoài thì tu vi của Trương Hải chẳng đâu vào đâu, thậm chí có thể nói là kém cỏi, nhưng lực chiến đấu của hắn thì ít nhất phải ngang với Chứng tộc thượng cảnh.

Lý do làm tu vi bề ngoài của Trương Hải thấp kém cũng đơn giản, đó là do hắn luyện cả ba trường phái, tuy rằng thực lực của mỗi một trường phái không ra gì, nhưng kết hợp cả ba thì lại ra sức mạnh khổng lồ, vì vậy người khác mới không nhìn ra được tu vi thật của hắn.

Nhưng kể cả thế thì Trương Hải cũng không đánh lại Trương Linh Tuyền.

Dù hắn có dốc sạch mảnh khỏe ra, cứ cho là ăn được một tên có tu vi Tụ giác sơ cảnh bình thường đi. Nhưng Trương Linh Tuyền không phải là Tụ Giác sơ cảnh.

Tu vi thực của nàng đủ để làm cho người đời kinh hãi: Hai mươi hai tuổi đạt được tu vi Phân tổ trung cảnh.

Nên nhớ rằng Đỗ Kim Hoa, mẹ của Trương Hải cũng đã đến bốn mươi tuổi nhưng cũng chỉ có tu vi Phân tổ sơ cảnh, thậm chí không dám tu luyện tiếp vì độ khó khăn và nguy hiểm quá cao. Trương Linh Tuyền có lẽ xứng danh với bốn chữ “thiên chi kiều nữ”.

Tu vi đó cũng đồng nghĩa, nàng chỉ cần tiến thêm một cảnh giới nhỏ nữa thôi là sẽ vượt qua Trương Hải hai đẳng cấp tu vi, thiện ác nhân của hắn cũng trở nên vô dụng với nàng.

Trương Linh Tuyền cứ thế tăng dần sức mạnh lên, cuối cùng Trương Hải cũng không chống đỡ được nữa, bị nàng đập cho thành đầu heo. Trương Linh Tuyền cũng nhờ đó mà ước lượng được thực lực thật của hắn, đó là vào khoảng Chung tộc thượng cảnh.

Vào tuổi của hắn mà tu luyện đến mức này thì cũng là cực giỏi rồi. Tuy rằng đó là do hắn gặp kỳ ngộ, “uống máu chần tinh” làm cho tu vi tăng nhanh, thân thể cũng trở thành thân thể của người mười sáu tuổi, nhưng kể cả mấy đứa mười sáu tuổi cũng không có nhiều người đạt tu vi như hắn.

- Kỳ có đi cùng em không? - Trương Linh Tuyền nghiêm túc hỏi.

- Ó! (Có) - Trương Hải cũng trả lời ngắn gọn, mồm đang đau thế này, làm sao mà nói nhiều được.

- Bây giờ hai đứa đang ở đâu?

- Ủy Ôc (Quý Tộc). - Trương Linh Tuyền không hiểu, may mà có mấy người Nguyễn Khánh Huyền biết trước nên phiên dịch hộ hắn.

Trương Linh Tuyền chớp chớp mắt nhìn năm người kia, trong mắt xẹt qua một tia tinh quái. Năm người tổ đặc biệt chột cô rúm người lại, biết là nàng lại đoán ra chuyện gì đó rồi.

Quả nhiên, Trương Linh Tuyền vừa cười khẩy vừa nói:

- Năm đứa cũng giỏi thật, cấu kết bao che cho thằng nhóc này! Tốt lắm! Xem ra tổ đặc biệt rất là đoàn kết, chấp nhận “mạo hiểm” vì bạn bè.

Mấy người kia sắc mặt đau khổ, còn cặp mắt đang bị thịt che giấu của Trương Hải lại lóe ra sự hả hê, cười trên nỗi đau của người khác. Nhưng câu nói tiếp theo của Trương Linh Tuyền lại như cho hắn một gáo nước lạnh:

- Nhưng thôi! Chắc cả đám cũng là bị thằng nhóc này dụ dỗ. Lần này cô tha cho một lần, không có lần sau đâu đó. Còn nhóc... đừng có hòng gạt cô lần nữa nghe chưa! Có chuyện gì thì cứ đến nói với cô một tiếng, cô sẽ giúp nhóc. Dù sao chúng ta không chỉ là “cô trò”, mà còn là “cô cháu”, cô sẽ không hại nhóc đâu! Còn nếu mà nhóc thích nghi ngờ tấm lòng của bản tiểu thư thì... hừ hừ...

Trương Hải gật đầu như gãi tóc! Tuy rằng trên mặt biểu lộ sợ hãi mới phải nghe lời, nhưng trong lòng lại thầm thấy ám áp. Trương Linh Tuyền thật tốt, bây giờ sao càng ngày càng thấy nàng xinh đẹp nhỉ? Đúng thế, nàng là người xinh đẹp nhất ngôi trong cái đình này! Không, nàng phải là người xinh đẹp nhất bên bờ hồ Vong Tinh mới đúng...

Sau buổi sáng đó, Trương Linh Tuyền dẫn Trương Hải về nói với Dương Thanh Kỳ, sau đó thì chuyển chỗ đến nơi mà nàng sắp đặt. Ở đó có dụng cụ tập luyện cao cấp, Trương Linh Tuyền cũng thỉnh thoảng đến đó để chỉ giáo cho tổ đặc biệt, nhằm có được thực lực tốt nhất khi tham gia truyền thừa. Dù sao thì trong không gian đó cũng không dễ dàng gì.

Khi Trương Hải về đến phòng, Dương Thanh Kỳ vẫn còn đang ngủ. Hắn thở phào một hơi, lại tranh thủ thời gian đó, lợi dụng thuật cải trang học được từ Đỗ Kim Hoa để trang trí khuôn mặt mình cho đỡ bầm dập, tránh bị nàng hỏi han nhiều thì mệt.

Nói ra cũng không sao, chẳng qua hắn sợ nàng lo lắng mà thôi.

Hơn nữa, trước đó Trương Hải cũng đã nói rất nhiều chuyện với sáu người kia. Cuối cùng cũng hiểu được tại sao họ lại ra mặt bảo vệ cho tên kia. Còn có cả tất cả những chi tiết, phản ứng của giới thượng lưu với vụ giết người hàng loạt này.

Hơn nữa, hắn còn hiểu được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Bây giờ, mấy gia tộc kia đều không dám rục rịch gì, chỉ vì họ đang nghi ngờ người đứng sau tất cả những vụ giết người đó là một thế lực mạnh mẽ nào đó. Họ cũng đã tập trung sức chú ý lên người Dương Thanh Kỳ, điều tra chi tiết về nàng. Nhưng nhà của Dương Thanh Kỳ là ở Lục Diệp thành, cách chỗ này khá xa. Mọi chi tiết, manh mối của nàng ở kinh đô đều cực kỳ mù mịt, người ta xem đi xem lại hồ sơ của nàng, chỉ thấy hai chữ “di dân” rất rõ ràng.

Không què quán, không nhà cửa, cứ như là từ trên trời rơi xuống. Càng là như thế thì Dương Thanh Kỳ trong mắt họ lại càng thần bí, không thể vội đắc tội được.

Nhưng Trương Hải lại nghĩ theo cách khác.

Nếu như mấy gia tộc kia điều tra ra thì làm sao? Tuy rằng hắn chỉ giết mấy tên tiểu nhân vật, nhưng đó cũng là người nhà của họ, chắc chắn họ sẽ không bỏ qua cho hắn nếu tìm ra chân tướng.

Bây giờ mọi chuyện còn chưa vỡ lẽ, Dương Thanh Kỳ “đột nhiên biến mất” là một lựa chọn tốt nhất.

Như Trương Hải đã nói: “Đập chết xong té! Đó là một nghệ thuật!”

Trương Hải cũng không ngần ngại mà nói thẳng ra cho Trương Linh Tuyền. Qua màn đánh đập tên công tử vừa rồi, hắn biết rằng Trương Linh Tuyền rất ghét bọn công tử bột. Đánh vào tâm lý này, hắn nói ra đủ lời chỉ trích, lại nói mấy tên kia muốn lên bắt cóc Kỳ để làm việc xấu, vì thế hắn mới ra tay...

Quả nhiên, vừa nghe lý do của hắn xong thì Trương Linh Tuyền đã trợn mắt lên, nhỏ giọng chửi bới mấy tên khốn nạn đó. Cuối cùng bảo hắn không cần phải lo, để cho nàng lo chuyện này.

Trương Hải cũng thăm thò phào, Trương Linh Tuyền nói rất chắc chắn, xem ra nàng thật sự có cách.

Tất nhiên, việc của hắn bây giờ là kéo Dương Thanh Kỳ “biến mất”.

Sau khi nghe hắn kể tất cả mọi chuyện, Dương Thanh Kỳ chỉ hỏi một câu:

- Chị Thủy Tiên thì sao?

Trương Hải cũng đã biết trước nàng sẽ hỏi vậy, nhanh nhẩu trả lời.

- Không sao đâu! Dù sao chúng ta cũng không quen thuộc gì nhiều, cùng lắm thì em viết một bức thư lại cho cô ta, nói là đi nhận truyền thừa. Dù sao thì việc này sớm muộn gì cũng phải xảy ra, bốn năm sau em trở lại, mọi việc cũng đã lắng xuống rồi, lúc đó nếu muốn gặp lại cô ta hay không thì tùy em quyết định.

Dương Thanh Kỳ cũng thấy đúng, cuối cùng không nói gì nữa. Viết lại một bức thư cho Đào Thủy Tiên rồi theo Trương Hải cùng “biến mất”.

Còn về Đào Thủy Tiên, khi nàng nhìn thấy bức thư kia thì trong lòng cũng thấy hơi mất mát. Nhưng sau đó cũng bình tĩnh lại, dù chuyện này đến hơi đột ngột quá, nhưng nàng cũng đã có chuẩn bị tâm lý rồi, trong lòng chỉ thầm chúc cho hai người bạn kia sẽ thành công tiếp nhận phần truyền thừa này.

Năm mươi ngày sau.

Trong một sân viện thoáng đãng, tám bóng người đang mài mê tập luyện, đấu võ với nhau. Cứ hai người thành một đôi, cùng nhau tập luyện.

Đó chính là Trương Linh Tuyền và bảy người của tổ đặc biệt.

Chuyện ám sát đó cuối cùng cũng có “kết quả điều tra”.

Người ám sát là một tên sát thủ tên là “Dạ Lạc”. Tất nhiên, kẻ đó chỉ là kẻ thế thân mà thôi. Người ngoài thấy cái kết quả này thì cũng nghi ngờ vô cùng, lại càng thấy hoảng hốt về “thế lực thật sự” đứng sau chuyện này. Mấy kẻ trong tộc vốn định chỉ trích này nọ, nhưng Trương Linh Tuyền đã nói ra một câu làm họ cứng họng:

- Các người giỏi thì đi mà tìm ra hung thủ! Tôi đã tìm ra được rồi, còn nếu các người vẫn cố tình đi tìm một hung thủ nào khác, nếu gây ra họa thì tự gánh đi nhé!

Mấy kẻ kia cũng e dè cái thế lực sau bóng tối kia, không thừa hơi mà đi treu chọc. Hơn nữa việc ám sát này lại chẳng liên quan gì đến họ, có cần thiết phải lao đầu vào không?

Đáp án là không! Chẳng ai thừa hơi đi lo chuyện bao đồng như vậy. Họ cố tình vẽ ra cái việc này vốn chỉ là để làm khó Trương Linh Tuyền mà thôi. Ai ngờ nàng cũng chơi “bài cùn”, cứ trơ ra nói như vậy thì họ làm gì được?

Vậy là chuyện của tổ đặc biệt đã được giải quyết.

Chỉ là, Trương Linh Tuyền vẫn chưa biết việc Trương Hải vốn không định vào không gian truyền thừa đó.

Chuyện thân phận thực của hắn vốn là một bí mật. Mặc dù cũng đã tin tưởng Trương Linh Tuyền một phần, nhưng hắn vẫn chưa thể chắc chắn rằng nàng sẽ hành xử thế nào khi biết hắn không phải người khủng long.

Vì thế, hắn lại lựa chọn cách “lảng tránh” một lần nữa.

Hắn ở đây, giờ này, phút này chỉ là để giúp Dương Thanh Kỳ có một không khí tốt nhất, tâm trạng tốt nhất mà thôi. Nàng đi rồi, hắn sẽ chờ nàng bốn

năm, không sao cả. Khi nào nàng nhận truyền thừa xong thì hấn sẽ lại xuất hiện, dẫn nàng về nhà và cầu hôn nàng, cuộc sống sau đó sẽ lại tiêu dao bốn biển, thật là đẹp biết mấy nha?

Ước mơ thật là đẹp, nhưng cuộc đời có đẹp như thế không thì không ai biết. Trương Hải chỉ đang rõ ràng một chuyện.

Trương Linh Tuyền trước mắt có vẻ đang tức giận, mắt mở trừng trừng với hấn. Ra tay không hề lưu tình làm hấn bầm dập khắp người. Nếu nhìn kỹ thì có thể thấy vài tia máu trong mắt nàng, xem ra tối qua ngủ không ngon.

Trương Hải không biết, cái âm thanh do tên khốn kiếp nhà hấn hành hạ Dương Thanh Kỳ cũng đã bị nàng nghe thấy toàn bộ. Đó cũng là tại tối qua Trương Hải đang bày trận pháp thì có người đi qua, ngắt mất một lá bùa khi trận pháp còn chưa hoàn thành, vì thế nên âm thanh đó truyền ra ngoài hết.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Đảo Lộ Thức

Trương Linh Tuyền lại đá một cước về phía mặt của Trương Hải, hấn cũng không dám đón đỡ, lựa chọn né tránh ngay tức khắc.

Cô nàng này hình như có thù oán với mặt của hấn hay sao đó, từ lúc đánh tới giờ chỉ nhằm vào mặt, không công kích vào bất cứ một chỗ nào khác, điều này làm cho Trương Hải buồn bực không thôi.

Từ sáng hôm qua, Trương Linh Tuyền đã tới đây, nói rằng ở chung với họ trong mười ngày còn lại, tăng cường huấn luyện để họ có được sự chuẩn bị tốt nhất.

Vốn Trương Hải vẫn luôn tập luyện với Dương Thanh Kỳ, hoặc là một mình hấn chơi với cả mấy người kia... Dù sao thì hấn cũng không có ý định nhận truyền thừa, tranh thủ thời gian đem thân ra làm bao cát cho bạn bè tập luyện cũng tốt.

Nhưng Trương Linh Tuyền đến thì ngay lập tức chỉ định, hấn đâu tập với nàng.

Dù sao thì theo nàng, cần phải đấu với người mạnh mới mạnh lên. Trong tổ đặc biệt này, dù là Dương Thanh Kỳ cũng không thể bắt Trương Hải cổ sức. Vì thế, Trương Linh Tuyền nhận trách nhiệm “huấn luyện” cho hấn.

Hôm qua thì còn đỡ, dù sao thì nàng đánh với mục đích huấn luyện cho hấn. Nhưng hôm nay... sao có vẻ hung hăng thế nhỉ? Đường như mục đích là để đập cho hấn một trận chứ không phải là huấn luyện nữa rồi.

Trương Hải đau khổ trong lòng, tính tình của cô nàng này cực kỳ nóng nảy, hơn nữa hành sự khỏi phải suy xét nhiều, thích là làm, thích là đánh, ai cũng đánh được, kể cả người nhà cũng đánh. Có lẽ, nàng chỉ không dám đánh bố mẹ thôi, còn mấy lão già “trưởng bối” suốt ngày ngồi chỉ tay năm ngón, thích làm chủ chuyện của người khác thì nàng cũng chẳng thêm để tâm.

Trương Hải đang than khổ trong lòng, bất chợt lơ đãng, bị Trương Linh Tuyền bắt thời cơ, đâm cho hấn một phát ngay vào mắt trái.

Trương Hải đau đớn, đầu óc hơi choáng váng. Bước chân lảo đảo một chút. Trong lòng buồn bực tích lâu thành tức giận, chẳng phải nói chỉ đánh tập thời sao? Sao giờ lại ra tay thật rồi!

Trương Hải cay cú trong lòng, nếu nàng đã không thích nướng tay, vậy thì hấn cũng chơi thủ đoạn với nàng.

Nhắc chân lên, một cú đá xé gió lao về phía sườn của Trương Linh Tuyền. Nhìn thấy cú đá này, Trương Linh Tuyền chỉ cười khẩy, cũng chẳng thêm tránh né, đưa tay lên bắt lấy cổ chân của Trương Hải, đồng thời, một cú đá còn mạnh gấp đôi như thế hướng về phía mặt của Trương Hải.

Trương Hải cũng chẳng tỏ ra hoảng hốt hay có ý né tránh gì cả, ánh mắt chợt trở nên mờ ám, dám dám nhìn chằm chằm vào Trương Linh Tuyền. Nhìn theo ánh mắt hấn, Trương Linh Tuyền đang thấy một bàn tay vô sỉ chộp về phía ngực mình.

Tuy rằng đòn thế vô sỉ này không có tỷ lệ sát thương nào với thân thể, nhưng lại đã kích lớn về tinh thần nha. Trương Linh Tuyền hoảng hốt, nhanh chóng thu chân lại, lùi về sau một bước.

Không ngờ tên kia được thế lại lần tới, không cho nàng một cơ hội thở dốc nào, hai tay múa lên tục, nàng lùi một bước thì hấn tiến một bước, chỉ cần Trương Linh Tuyền dừng lại là “đỉnh chuông” ngay.

Trương Linh Tuyền trừng mắt, tức giận nhìn Trương Hải, nhưng nhất thời không chặn hấn lại được.

Lùi liên tục như thế, cuối cùng thì cũng hết đường, Trương Linh Tuyền đụng phải bức tường đằng sau lưng, không thể nào di chuyển được nữa. Nhìn hai

bàn tay quái ác đang ngày càng đến gần, Trương Linh Tuyền thấy hơi bối rối.

Cấn răng một cái, Trương Linh Tuyền quyết định cho tên này thêm một bài học.

Trương Hải ở phía đối diện chỉ thấy Trương Linh Tuyền giang hai tay ra, trên bàn tay lóe ra chút gì đó màu trắng như bạch ngọc. Đến khi hai bàn tay chắp lại, nhiệt độ không gian xung quanh đã bắt đầu tăng lên một cách cuồng bạo.

Trương Hải khựng lại, trán toát mồ hôi, một phần là vì áp lực kia làm hắn khó thở, hai là vì... nóng quá.

Trương Hải còn đang thất thần thì Trương Linh Tuyền phía đối diện đã tung ra một chiêu, một quả cầu mang ánh sáng trắng cũng bay ra theo, bắn về phía hắn.

Trương Hải thấy hơi kinh sợ, kia rõ ràng là một ngọn lửa, hơn nữa còn là lửa màu trắng, chắc chắn là một trong những thiên phú kinh khủng của Tộc.

Bạch sắc hỏa!

Đó là Trương Linh Tuyền vẫn còn nương tay, Bạch Sắc Hỏa vẫn chỉ là một thiên phú Chung Tộc cảnh mà thôi, nếu nàng sử dụng Bạch Sắc Hỏa làm cơ sở, biến hóa một chút để hình thành chiêu thức Tự Giác cảnh thì Trương Hải chết chắc.

Trương Hải vừa mới né được một quả cầu lửa thì quả tiếp theo đã bay đến, làm cho hắn né tránh cực kỳ chật vật. Trương Hải cuồng quát hô to:

- Dừng! Dừng lại! Chẳng phải nói chỉ so đấu thể thuật, không sử dụng thiên phú khác hay sao? Chị muốn gì đây? Ê ê...

Nghe thấy Trương Hải lại gọi mình là “chị”, Trương Linh Tuyền lại hơi bực trong lòng. Rõ ràng mình là “cô” mà, từ lúc mình đánh nó lần trước tới giờ, thắng nhót này suốt ngày gọi chị để chống đối, không thêm gọi cô nữa. Nhưng nghĩ lại, chẳng phải điều đó chứng minh mình vẫn rất trẻ hay sao? Vì thế mà Trương Linh Tuyền thấy mâu thuẫn, nửa vui nửa bực, cuối cùng chẳng cần Trương Hải xưng hô loạn nữa.

- So đấu thể thuật? Vừa rồi gọi là so đấu thể thuật hả? Cậu vừa mới làm cái gì? Trong lòng tự hiểu đi!

Trương Linh Tuyền hét một tiếng, hai tay lại di chuyển nhanh gấp đôi, Trương Hải kêu khổ trong lòng, nhưng vẫn tránh đông tránh tây, có lúc còn phải ngã vật ra để né, vô cùng chật vật.

Ừm...

Trương Hải chạy đến bên một cái hồ nhỏ trong căn viện này, nhảy thẳng xuống bên dưới. Nhưng mà cảnh tượng tiếp theo làm cho hắn tròn tròn mắt.

Những tường xuống nước là không sợ lửa, nhưng Bạch Sắc Hỏa này lại lao thẳng xuống nước, thậm chí còn cháy phừng phừng, đốt cho móng hắn này cả lửa, đang ăn mòn quần áo, tấn công vào bên trong!

Trương Hải khẽ vận khí một cái, đánh bật ngọn lửa kia ra, còn may đây chỉ là một ngọn lửa nhỏ, uy lực cũng không lớn lắm.

Sáu người còn lại cũng đã dừng tập, nấp vào một bên xem trò hay.

“Thằng Hải khôn kiếp kia, hàng ngày lên mặt dạy đời bọn tao, hôm nay thì ăn hành đủ, cho mày chết! Hé hé...” Đây là suy nghĩ chung trong lòng Trần Mạnh Thắng và Phạm Đức Linh.

“Hàng ngày ra vẻ đẹp trai nhất trên đời! Để xem sau khi bị hành xong thì cậu có bộ dạng gì...” Đây là suy nghĩ trong lòng cả bốn cô gái, Dương Thanh Kỳ cũng không ngoại lệ. Kể ra cũng thật là bi ai cho Trương Hải khi kiếm được cô bạn gái thế này.

Trương Hải tránh né như điên, Trương Linh Tuyền thì ra tay ngày càng nhanh, nhưng bây giờ không chỉ mang tâm lý “hành” Trương Hải như lúc đầu, mà là còn để rèn luyện thân pháp cho hắn nữa.

Nếu nhìn kỹ, những vị trí mà nàng bắn vào đều khá hiểm hóc, nhưng không đến mức không né được, tất cả đều là cố ý, giúp cho Trương Hải rèn luyện phản ứng.

Trương Hải đã né được một lúc, chân cũng mỏi rồi, thế mà cô nàng kia vẫn cứ ra tay không ngừng nghỉ, dường như không chém được hắn thì không cam lòng vậy. Trương Hải lại không thể lộ ra cái “biến thân” dạ xoa của mình, vì thế, hắn chỉ có thể sử dụng cách khác.

Xem ra cũng đến lúc sử dụng chiêu đó rồi.

Đào Lộ Thức.

Đây là chiêu thức thứ hai trong Tam Huyền Điển Bí. Trương Hải cũng đã lợi dụng thời gian mấy tháng này, nghiên cứu rất nhiều mới ngộ ra.

Trong Tam Huyền Điển Bí có ghi chép khá nhiều chiêu thức lợi hại, ngay cả Dạ Xoa Ẩn cũng có ở bên trong đó. Nhưng tất cả những chiêu thức này đều tồn tại ở dạng gọi ý khá là mập mờ, có đôi lúc, trong đó còn chỉ rõ ra cách vận hành công pháp để thi triển, nhưng mà loại lực lượng cần dùng là thân, hồn, hay khí thì không nói, mà cần dùng khoảng bao nhiêu cũng không có nốt, làm cho việc thi triển cực kỳ khó khăn.

Kiếp trước, Trương Hải cũng đã từng ngộ ra được những chiêu này, nhưng mà thực lực của hắn lúc đó khác hoàn toàn bây giờ, trong cơ thể lại trộn lẫn tạp thêm vài loại công pháp nữa. Có thể nói là thể trạng của hắn khác hoàn toàn bây giờ, vì thế, muốn sử dụng những chiêu thức này thì cũng cần thời gian để nghiên cứu.

Đào Lộ Thức này chính là cơ sở để luyện thành chiêu Nghịch Đào Càn Khôn, chiêu thức mà Trương Hải đã dùng để tiêu diệt cả trăm mạng người truy đuổi hắn trước khi xuyên thời gian.

Dồn toàn bộ hồn lực lại, hai mắt của Trương Hải bắt đầu biến thành màu vàng, ánh sáng tỏa ra từ đôi mắt dường như muốn chấn nhiếp con người từ tâm can.

Trương Linh Tuyền cũng ngạc nhiên, nhưng hai tay của nàng vẫn không ngừng lại chút nào, nàng muốn xem xem tên này muốn làm gì.

Từ thân thể của Trương Hải, một luồng linh hồn lực cuồng bá tỏa ra xung quanh, hình thành nên một dòng từ trường trong không trung. Từ trường này mạnh tới mức tất cả những thứ bên trong đều nhiễm điện, thậm chí, chỉ cần hai người chạm vào nhau cũng thấy được cảm giác tê tê giật giật nơi bàn tay.

Khóe miệng Trương Hải nhếch lên, thân hình di chuyển nhanh chóng về phía Trương Linh Tuyền.

Kỳ lạ là, khi những quả cầu lửa màu trắng kia sắp chạm đến người hắn thì chợt như chịu lực ảnh hưởng nào đó, hơi lung lay rồi bay chệch đi vài li, cuối cùng sượt qua người Trương Hải, không làm ảnh hưởng gì đến hắn.

Đó chính là công hiệu đặc biệt của Đào Lộ Thức.

Đào Lộ chính là làm điên đảo tuyến đường, đơn giản chính là làm cho những công kích kia bị mất phương hướng, không đánh trúng được bản thân.

Nguyên lý của chiêu này cũng khá đơn giản, bên trong mỗi chiêu thức công kích đều có một phần lực lượng dùng để liên kết với người ra chiêu, còn nếu không có thì càng đơn giản với Trương Hải. Hắn chỉ việc sử dụng linh hồn lực của mình, tước đoạt khả năng khống chế chiêu thức của người đó.

Tất nhiên, khống chế chiêu thức của mình đã khó, khống chế chiêu thức của đối phương còn khó hơn. Trương Hải cũng chưa bá đạo đến mức đảo ngược hẳn chiêu thức đó lại để công kích người kia, việc hắn có thể làm chỉ là quấy nhiễu sự khống chế của Trương Linh Tuyền, làm chệch hướng công kích đi đôi chút mà thôi.

Dù là như thế thì chiêu này cũng làm Trương Linh Tuyền ngạc nhiên đến cực điểm rồi.

Trương Hải tiếp tục lao tới, hai tay lại tiếp tục giơ ra làm thế “long trào thủ”.

Thực ra hắn cũng chỉ muốn trêu Trương Linh Tuyền một chút thôi, cứ tưởng nàng sẽ lại tránh né như ban nãy, ai ngờ Trương Linh Tuyền kinh ngạc tới mức quên cả né tránh...

Bóp trúng rồi!

Mềm quá, lại âm ẩm nữa...

Nhưng... hình như có sát khí trên đầu!

Trương Hải nhìn lên bên trên, thấy khuôn mặt đã đỏ gay vì tức giận của Trương Linh Tuyền. Biết đại sự có biến, vội vàng tách ra, tránh khỏi khu vực này. Nhưng thật tiếc, Trương Linh Tuyền đã nhanh nhẹn bắt lấy cái cổ tay của hắn.

Cả thân hình nàng vung lên, hai chân kẹp lấy cổ hắn, vít một cái đã đè chặt Trương Hải xuống. Hai tay nàng giữ chặt tay hắn, vặn ngược lại làm Trương Hải đau đớn không thôi.

Trương Hải khóc không ra nước mắt! Không phải tôi cố ý mà! Tại cô không tránh đó chứ!

Nếu mà Trương Linh Tuyền biết đọc ý nghĩ giống như Dương Thanh Kỳ thì giờ phút này, Trương Hải có là con giò cũng phải tàn phế với Trương Linh Tuyền rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Có Người Theo Dõi!

Trương Linh Tuyền kẹp chặt tay của Trương Hải lại mà vặn, không biết rằng tên kia cũng đang ngo ngoáy quấy loạn cả lên giữa ngực nàng.

Một lúc sau, dường như Trương Linh Tuyền đã nhận ra cái gì đó, sắc mặt càng đỏ ké lên, tức giận nhảy lên, tay nắm chân đá loạn xạ, cũng may, lần này

nàng nể mặt mấy bé gái ở đây, không công kích vào khuôn mặt mang vẻ “trai bao” của hắn nữa.

- Thằng ranh chết bầm! Bé tí tuổi đầu đã dám có ý nghĩ không trong sáng! Nói... là ai dạy cho mi hả? Con heo con này... đúng là muốn chết mà...

Trương Hải vừa hai tay ôm mặt, mắt vừa tí hí nhìn ra ngoài. Lúc này, Trương Linh Tuyền đang mặc một cái váy bó khá sát, trông như váy công sở kiêu trước vậy. Bộ quần áo bó như thế, cộng thêm thân hình này nở mẽ người, khuôn mặt thiên kiều bá mị của nàng, khí chất của nàng cũng có thêm một phần trang nhã, cao quý. Mặc dù đang đánh đấm nhưng khí chất ấy vẫn tỏa ra từ trên người nàng.

Thực ra đây là loại quần áo nàng thích nhất, mặc vào cũng không ảnh hưởng đến việc giao chiến với Trương Hải, bởi vì căn bản tu vi của nàng hơn hẳn quá nhiều rồi, mặc như thế này ngược lại có thể không chế lực đạo của mình, không cho quá chân quá tay...

Bình thường Trương Linh Tuyền xuất cước đánh Trương Hải thì đều rất khéo, góc độ của thân thể toàn hơi nghiêng, làm cho đui che đi phần bên trong. Nhưng lúc này, Trương Hải đang nằm bên dưới, chỉ cần liếc một cái là nhìn thấy tất cả, trong lòng hắn đang thầm nhảy loạn cả lên, không ngờ... cô nàng này thích màu đỏ...

Trương Linh Tuyền đánh một lúc, dường như cũng đã thấy đủ, không đánh nữa. Hừ một tiếng rồi quay lưng đi.

Lúc này, mấy người kia cũng đã chạy ra. Dương Thanh Kỳ nhanh nhẩu đỡ Trương Hải dậy, nhìn nhìn vào thương thế của hắn, nàng cũng không đau lòng gì, dù sao thì đó cũng chỉ là vết thương ngoài da, một hai ngày là khỏi. Quan trọng là bộ dạng của hắn làm cho nàng buồn cười.

Bụi đất đầy mặt, tóc tai bù xù, tay thì ôm eo, dáng đi cà nhắc, người không biết còn tưởng hắn vừa hoạt động trên giường ba ngày ba đêm không nghỉ ngơi nữa ý chứ!

Dương Thanh Kỳ vừa giúp hắn sửa sang, lại đỡ hắn về phòng, miệng thì thì thầm bên tai hắn:

- Bị thương đến mức này rồi! Tối nay không cho làm chuyện xấu, anh nghỉ ngơi cho tốt đi!

Trương Hải trợn mắt.

Vốn đang định giả vờ để Dương Thanh Kỳ đỡ về phòng, sau đó để nàng ở lại “chăm sóc” hắn, nhưng mà cái lý do nàng đưa ra làm cho hắn thấy buồn bực.

Thân hình đứng thẳng tắp, dáng đi hiên ngang vũ dũng, cũng không cần Dương Thanh Kỳ đỡ nữa. Trương Hải còn đang định thể hiện tiếp thì Dương Thanh Kỳ đã cho hắn một gáo nước lạnh:

- Xem ra anh cũng khỏe rồi! Thôi anh tự chăm sóc đi nhé, em đi luyện tập tiếp... hi hi!

Mặt của Trương Hải thành quả mướp đắng.

Cô nàng này trở nên tinh quái từ lúc nào vậy? Tối qua vẫn còn uyển chuyển rên rỉ thích thú, hôm nay đã bày đủ mọi kế để trốn... Thôi! Nàng không thích thì hắn cũng chẳng ép.

Trương Hải không biết, mấy ngày nay, ngày nào hắn cũng đẩy ngã nàng ra để làm mấy chuyện người lớn. Tuy rằng nàng cũng thấy thích, nhưng mà làm nhiều quá thì không tốt, dù gì thì thân thể Dương Thanh Kỳ vẫn có thể trưởng thành tiếp, bây giờ cứ đắm chìm vào đó thì chỉ có hại mà thôi.

Điều này cũng là do sáng nay, “đại phu” Nguyễn Thu Hà nhắc nhở Dương Thanh Kỳ sau vụ “âm thanh chấn động” tối hôm qua. Còn may, chỗ ở của nam và nữ được tách biệt, Trương Hải là lên sang bên này, nếu không thì âm thanh đó đủ để hai tên dám côn Trần Mạnh Thắng và Phạm Đức Linh kia chạy ra chửi bới Trương Hải về tội kích thích lâm anh em bứt rứt rồi.

Ôm tâm trạng buồn bực đó, Trương Hải một mình trở về phòng. Hắn cũng lấy cớ rằng bị thương, không tập nữa, ở trong phòng vài ngày để “đường thương”.

Thực ra, Trương Hải ở trong phòng để thể ngộ lại cảm giác sử dụng Đảo Lộ Thức một chút thôi. Vừa rồi chính là lần đầu hắn thử nghiệm, bây giờ có một số kinh nghiệm nhất định, cần phải suy nghĩ, tổng hợp lại để chiêu thức này trở nên hoàn thiện nhất có thể.

Ba ngày sau.

Trương Hải mở bừng mắt ra.

Trong ba ngày này, hắn đã ngồi thể ngộ được hoàn toàn chiêu Đảo Lộ Thức kia, bây giờ, hắn đã luyện thành kỹ năng thứ hai trong Tam Huyền Điển Bí.

Cũng có nghĩa, hắn đã đạt được “mức độ hai” của ba Thiên đầu tiên.

Tu vi của hắn nhích lên thêm một chút, đã chính thức đạt tới mức Tự Giác sơ cảnh. Thực ra, khi Trương Hải hấp thu năng lượng trong cái động mà Liên Hương Nhu tự phong ấn, bản thân hắn đã tích lũy đủ sức mạnh để đột phá rồi. Nhưng lúc đó, hắn vừa mới đột phá mức độ một, còn chưa sử dụng được Dạ Xoa Ấn thành thực, vì thế nên tu vi của hắn không thể nào đột phá được.

Trong ba thiên đầu của Tam Huyền Điển Bí có ba chiêu thức, tương ứng với ba lần đột phá. Đến khi Trương Hải đột phá lần thứ ba thì hắn cũng đã

luyện được chiêu thức cuối cùng, lúc đó, tu vi của hắn tương đương với một người Phản tổ sơ cảnh.

Trong giai đoạn này, người không long sẽ tiến hành “phản tổ”, còn Trương Hải sẽ tiến hành “dung hợp” ba loại trường phái. Nếu tính như thế, tu vi kiếp trước của Trương Hải chính là thần thông sơ cảnh, tức là đã dung hợp thành công, đạt được đến mức tu luyện thần thông rồi. Đáng tiếc, hắn còn chưa kịp hưởng thụ cảm giác đó thì đã bị “vũ khí bí mật” chuyển rời về đây, lại mất đi toàn bộ sức mạnh và ký ức.

Trương Hải lúc này đang cố nhớ lại toàn bộ cả ba chiêu thức trong Tam Huyền Điển Bí.

Dạ Xoa Ấn đại diện cho thân, bởi vì năng lượng đều được dồn lên thân thể, lấy thân thể làm cơ sở, tỏa sức mạnh ra ngoài.

Đảo Lộ Thức đại diện cho hồn, dùng hồn lực để cường chế khả năng khống chế đòn thế của đối phương, đạt đến mức cao nhất thì chính là Nghịch Đảo Căn Khôn, dùng gậy ông đập lưng ông như kiếp trước.

Còn chiêu thức thứ ba, cũng là chiêu thức đại diện cho khí. Nó không phải là một chiêu thức công kích hay phòng thủ gì, mà lại là một chiêu thức chạy trốn.

Man Thiên Bộ!

Xuất phát từ câu “Man Thiên Quá Hải”, có nghĩa là giấu trời vượt biển. Đây vốn là một kế sách, dùng hành động ngoài sáng thu hút sự chú ý của đối phương, bản thân lại âm thầm làm việc chính ở trong bóng tối, nhằm kích cho đối phương một đòn trí mạng.

Man Thiên Bộ cũng có ảo diệu như thế, sử dụng chiêu thức này có thể làm cho đối phương nhìn thấy hình ảnh bản thân chạy về một hướng, nhưng bản thể lại chạy theo hướng khác, lén lút trốn đi.

Ảo diệu của chiêu thức này chính là dùng khí, khí đạo vận chuyển xung quanh, làm cho những đường ánh sáng gấp khúc, nguyên lý gần giống như ảo ảnh ốc đảo trong sa mạc vậy. Làm được việc này cần có khí công cực mạnh, mạnh đến mức thao túng khí quyển mới làm được ra.

Ngoài ra, Man Thiên là một việc, muốn Quá Hải thì lại là một việc khác. Muốn chạy trốn thành công thì còn cần có khinh công lợi hại. Man Thiên Bộ này đặc biệt ở chỗ, chân của người sử dụng có thể lợi dụng chính khí trường mà mình tạo ra, làm cho thân thể nhẹ như một chiếc lông chim, di chuyển nhanh nhưng không hề tạo ra một tiếng động, làm cho đối thủ hoàn toàn không thể phát hiện ra bản thể thật của bản thân.

Chiêu thức này còn có thể sử dụng trong chiến đấu! Thử tưởng tượng, tạo ra một ảo ảnh công kích đối phương, còn bản thân thì vòng ra sau cho hắn một kích, việc đó sẽ thống khoái thế nào chứ?

Nhưng đạt đến cảnh giới dùng Man Thiên Bộ để chiến đấu thì còn xa lắm, bởi vì khi công kích đối phương thì bản thân cũng tỏa ra một áp lực đặc biệt, sẽ làm đối phương nhận ra, không thể nào lừa lọc được hắn như chạy trốn cả. Đẳng cấp công kích mà không có áp lực... kiếp trước Trương Hải vẫn chưa đạt đến.

Hít sâu một hơi, Trương Hải quyết định thu thần thức của mình lại.

Muốn dùng Man Thiên Bộ thì lực lượng khí đạo phải đủ, ít nhất cũng phải đạt đến ngang với Tự Giác thượng cảnh. Bây giờ hắn còn chưa đủ bản lĩnh, cùng lắm cũng chỉ làm được bước “Quá Hải”, tức là thân pháp nhanh nhẹn và nhẹ nhàng mà thôi, chứ chưa tạo ra được ảo ảnh.

Tu vi tiến bộ làm Trương Hải nghĩ đến một thứ.

Dây chuyền!

Chính xác thì là không gian trữ vật bên trong đó.

Hắn còn nhớ, mình từng vào trong không gian trữ vật nhiều lần, nhưng không gian đó vẫn bị giới hạn như trước, không có dấu hiệu mở rộng ra xung quanh. Đã nhiều lần nhìn từng bảo vật trôi lơ lửng đằng sau bức tường màu kính râm, Trương Hải thêm rõ ràng nhưng chưa có cơ hội.

Nhưng tinh thần lực của hắn vừa mới đặt vào dây chuyền thì tâm thần lại máy động.

Có người!

Kẻ kia đang lén lút theo dõi hắn, thậm chí đã mò vào trận pháp hắn bày ra, đang nghiên cứu cách làm sao để phá giải trận pháp này. Thậm chí, Trương Hải còn nhận ra được, kẻ kia sắp chạm đến tám bùa trung tâm, đoạt quyền khống chế trận pháp này mất rồi...

Không ổn.

Tuy rằng chương nhân pháp này cũng không phải là cao minh, người khác biết phá giải cũng không lạ lùng gì, nhưng nếu kẻ kia mà đoạt quyền khống chế trận pháp thì bản thân Trương Hải hẳn sẽ bị nhốt trong phòng. Bằng vào tu vi và kiến thức của Trương Hải, muốn phá giải trận này để thoát ra thì còn mất một thời gian.

Tên này muốn làm gì đây?

Tuy rằng câu hỏi đó đang lún quẩn trong lòng, Trương Hải cũng không biết hắn là ai, nhưng không thể để việc này xảy ra được.

Miệng khẽ lẩm bẩm một tiếng, hai tay toát ra làn khói màu lam, tinh thần của Trương Hải hoàn toàn tập trung vào trận pháp.

Ngoài kia, tên áo đen chợt thấy khung cảnh quay cuồng, thậm chí hắn còn thấy mưa gió bão giạt, bụi khói mù mịt. Trong lòng hắn biết là không ổn, vội vàng lui lại vài bước.

Đáng tiếc, đây chỉ là “chương nhân pháp”, hư trương thanh thế thì được, chứ lực công kích thì không có. Tên kia lùi lại cũng là vì biết mình bị phát hiện, muốn rời đi thôi chứ không phải hấn sợ cái trận pháp cấp thấp này.

Quả nhiên, tên kia chỉ nhún chân một cái, thân thể đã xuyên qua trận pháp của Trương Hải, chạy vèo đi. Trương Hải nhủ mảy, thân hình cũng lướt đi nhanh chóng, vận dụng khinh công “quá hải bộ” (Man Thiên Bộ còn chưa hoàn thành, mới chỉ biết “quá hải” thôi), đuổi theo thân hình kẻ đó.

Ban đầu, Trương Hải còn thấy hơi sừng sững, nhưng một lúc sau thì đã quen dần, đuổi theo tên kia không bỏ qua một chút nào. Tên kia dường như cũng muốn cò quay, toàn chạy lách vào ngõ ngách này nọ, hơn nữa chưa hề vượt ra khỏi căn viện này.

Một lúc sau, dường như tên áo đen thấy buồn bực với việc không bắt được Trương Hải. Vốn hắn còn định lách một cái, nấp vào một chỗ rồi lại theo dõi tiếp, nhưng theo tình hình này thì tên kia cũng không dễ chơi, có lẽ phải rời khỏi căn viện này rồi.

Trông mất hấn đảo đảo, cười khẩy một tiếng, đột nhiên thân hình hơi lay động.

Trương Hải phía sau thì chỉ thấy, đột nhiên thân hình tên kia tách làm hai, một thân hình nhảy vào trong một căn phòng, một thân hình thì bay vọt lên trời.

“Này giờ tên này toàn cò quay, không chịu rời căn viện! Có lẽ thân hình lao vào phòng kia mới là hấn!” Đây chính là ý nghĩ của Trương Hải, nào biết tên kia vì buồn bực mà đi thẳng mất rồi.

Trương Hải còn đang phân tích thì đột nhiên nghe thấy một tiếng “Rầm!” ở bên trong căn phòng kia. Trong lòng hắn càng xác định về giả thiết của mình, lắc người một cái, đập thẳng cửa căn phòng kia ra, lao vào bên trong.

Nhưng cảnh tượng bên trong lại làm hắn xịt máu mũi!

Là Trương Linh Tuyền!

Nhưng mà... nàng không mặc đồ đặc gì! Làn da trắng nõn nà lộ ra dưới ánh đèn mập mờ, tỏa ra sự tuyệt mỹ đến cực điểm. Mái tóc dài vẫn đang ướt nước thả xõa sau lưng, thậm chí trên thân thể thon dài, gọi cảm kia cũng có những giọt nước chảy xuống. Hai điểm hồng đào bên trên, ngay cả cánh rừng u uất kia cũng đang ướt sũng nước.

Dưới bàn chân nhỏ bé của nàng đang đầm máu, dưới đó còn một thứ gì vừa bị giẫm nát, một cái đuôi dài dài vẫn đang ngoe nguẩy, cuối cùng thì mềm nhũn, nằm im ở đó.

- Mẹ kiếp! Sao ở trong này lại có rắn? Loại bò sát thấp kém này sao lại xuất hiện ở đây? - Lúc Trương Hải đẩy cửa vào thì Trương Linh Tuyền đang chửi bậy một câu như thế.

Chữ xong câu đó, Trương Linh Tuyền mới ý thức được tình cảnh lúc này. Nàng ngẩng đầu lên, nhìn Trương Hải đang đứng im tại chỗ, không biết là hấn “ngây thơ”, “ngây ngất” hay là “ngây dại” nữa. Hai mắt hấn chẳng hề kiêng kỵ gì mà lướt khắp thân thể nàng, khóe miệng có vẻ chép chếp khô khốc.

Trương Linh Tuyền đỏ bừng mặt, đang định đá cho hấn một cước bay ra ngoài, mặc quần áo xong lại giáo huấn một trận thì đột nhiên thanh âm sột sắng truyền đến:

- Cô Tuyền! Sao thế? Em vừa mới đi chế thảo dược cho cô mà đã ồn ào như vậy sao? Có chuyện gì vậy?

Con bé Hà về rồi? Thôi chết! Trương Linh Tuyền thầm bối rối trong lòng, còn Trương Hải cũng giật thót cả mình, không biết phải làm sao.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Rắc Rối

Theo như độc giả nghĩ, vào trường hợp thế này, họ sẽ giải quyết như thế nào?

Một thằng con trai mới lớn, đang rất ham muốn thân thể con gái.

Một cô gái cực kỳ xinh đẹp, đẹp tới thiên kiều bá mị đang không mặc đồ đặc gì, khuôn mặt đỏ bừng đứng trước mặt hấn, thần tình quyến rũ, ánh mắt bối rối. Thậm chí còn quên mất việc phải che đi những chỗ cần che.

Một người khác đang tiến tới, nếu để người đó chứng kiến tất cả những chuyện này, vậy thì coi như mặt mũi của cô gái sẽ mất hết... Lúc đó hai người có nhảy xuống sông Tô Lịch... à nhầm, nhảy xuống hồ Vọng Tĩnh cũng không rửa sạch hết “tội lỗi”.

Chắc hẳn có một cơ sở bạn đọc đến tối đang nghĩ rằng tác giả này thật nhàm chán, cái trò nhìn thấy con gái đi tắm, có người đến... Sau đó kiểu gì chả nhét thẳng đó vào bồn tắm, sau đó làm mấy chuyện thú vị ba lằng nhằng...

Nhưng xin lỗi... các bạn nhầm rồi đó!

Trương Linh Tuyền là ai? Mẫu bạo long có máu mặt ở kinh đô! Ai dám chọc nàng? Có mà đi kiếm cả bảy ngày cũng không có!

Vào trường hợp thế này, cách xử lý của Trương Linh Tuyền là trực tiếp nhất, bá đạo nhất. Và cũng là con ác mộng để đòi cho tâm linh non nớt của Trương Hải. Tội nghiệp, thằng bé sau này sẽ bị bóng ma ám ảnh, bị ai a...

Đầu óc đen tối của Trương Hải cũng đang tràn đầy những cảnh hương điển, tưởng tượng không khác gì cách miêu tả ở trên. Cũng là do hắn kiếp trước đọc tiểu thuyết mạng cho đỡ nhàm chán, bây giờ đang nghĩ đến, có lẽ nào... mình sắp được đi vào thế giới tiểu thuyết rồi hay không?

Thấy Trương Linh Tuyền đang gấp gáp chạy đến, Trương Hải có niềm xúc động muốn thả lỏng thân thể, sau đó để nàng yếu ớt kéo hắn vào trong bồn tắm... hắc hắc.

Nhưng cảm giác đau đớn sau mộng lại làm cho Trương Hải tỉnh mộng.

Thân hình của hắn bay vọt đi.

Mông đau đớn.

Rầm!

Cơ thể của Trương Hải như muốn vỡ vụn, dường như hắn vừa mới va chạm với cái gì đó, sau đó đánh nát cả thứ đó ra, xuyên ra ngoài.

Gió mát quá!

Bịch! Soạt soạt...

Trương Hải cảm thấy mình vừa rơi xuống đất, sau đó lăn lộn vài vòng, cực kỳ chật vật. Còn may, hắn vừa rơi xuống một thảm cỏ trong vườn, nếu không thì da thịt bong chóc chỉ là chuyện nhỏ, gãy vài cái xương mới là chuyện lớn đó.

Trương Hải cay cú trong lòng, thân thể cũng đau xót không thôi. Thậm chí lệ rơi đầy mặt cho số phận thảm thương của mình.

Vừa rồi, khi hắn đang ôm đầy mộng tưởng, thả lỏng thân thể ra. Nhìn Trương Linh Tuyền không thèm mặc quần áo, chạy thẳng đến chỗ hắn, những đường cong mê người, mái tóc dài đen nhánh mê người, và cả... những điều mê người khác, Trương Hải thầm thấy nhân sinh thật là hạnh phúc.

Nhưng, khi nàng giơ cái chân thon dài, trắng nõn không tỳ vết kia lên, giáng thẳng cho hắn một cú sút vào mông, mọi mộng tưởng của hắn đã tan vỡ.

Thân thể Trương Hải bay vọt lên trên không, lao chéo vào bên trong phòng ngủ của Trương Linh Tuyền, sau đó thì xuyên thủng nóc nhà, vọt đi như một viên đạn pháo.

Còn Trương Linh Tuyền thì vẫn hồn nhiên, không hề hay biết mình vừa làm tổn thương một trái tim mỏng manh, non nớt... thôi được rồi, thực ra là “đâm thì đâm”.

Nhưng mà... lúc nàng tung cú đá, cái cảnh tượng bên dưới... Hàiz, chẹp chẹp, đau tý nhưng mà lãi a...

Sau khi đá bay Trương Hải, Trương Linh Tuyền lại cố tình tạo ra vài âm thanh rầm rầm nữa, tiếng khá to để át đi âm thanh Trương Hải đục thủng mái nhà. Sau đó, nàng nhảy tót một cái, giặt một chiếc khăn tắm rồi trùm lên người, điềm nhiên chờ Nguyễn Thu Hà đi vào, giống như chưa từng có việc gì xảy ra.

- Cô Tuyền! Có chuyện gì thế? - Nguyễn Thu Hà trực tiếp đi vào. Hai người đều là phụ nữ, hơn nữa, Nguyễn Thu Hà lại được coi là một thầy thuốc, đang điều chế được thảo để Trương Linh Tuyền hòa vào nước tắm, vào làm trắng da hơn một chút, vì vậy việc đi vào lúc người ta tắm cũng chẳng sao cả.

- Không có chuyện gì! Chẳng qua là đột nhiên có một con rắn chui vào trong này. Cô tức giận nên xử lý nó một chút thôi! Không sao đâu! Đúng rồi, em điều chế được thảo xong chưa?

- Xong rồi cô ạ. Lần trước chỉ là một loại thuốc bình thường, cũng tại em chưa có nhiều tiền nên thế. Đợt thuốc lần này toàn dùng được thảo cao cấp điều chế, chắc là hiệu quả cũng phải gấp hai lần...

Tròng mắt của Trương Linh Tuyền sáng lên, dường như quên bống chuyện vừa rồi, sẵn lại hỏi han Nguyễn Thu Hà xem thứ này có thể dùng bao lâu. Nguyễn Thu Hà nhìn nhìn vào cái đồng máu bầy nhầy đằng sau, nhíu mày nói:

- Cô Tuyên! Cô vừa bảo con rắn, là cái thứ kia hả?

Trương Linh Tuyên giờ mới nhớ ra, vừa rồi, trong lúc thấy con rắn kia, nàng đã tức giận giẫm một nhát vỡ đầu nó. Sau khi Trương Hải bị đá bay thì lại giẫm thêm vài nhát nữa, khiến thân thể nó nát be nát bét. Thực ra, lúc này Trương Linh Tuyên cũng có phần coi con rắn là Trương Hải, muốn hành hạ nó cho bõ tức.

Nguyễn Thu Hà nhú mày, tiến đến bên cạnh cái xác nát bét đó, sau đó lại nhìn nhìn cái đầu bẹp kia, lại lật qua lật lại con rắn một hồi, trầm giọng nói:

- Đây không phải là loại rắn thấp kém bình thường đâu!

Trương Linh Tuyên sững sốt. Sắc mặt cũng dần trở nên nghiêm túc, nghĩ đến chuyện Trương Hải lại xông vào xuất hiện đúng lúc con rắn đó vừa xuất hiện, trong lòng nàng bắt đầu hiểu ra cái gì đó.

Tất nhiên, Trương Linh Tuyên không hề ngờ cho rằng Trương Hải bày trò quái ác để khinh bạc nàng, bởi vì Nguyễn Thu Hà đã nói, con rắn kia không bình thường, chẳng lẽ Trương Hải lại đi dùng một loại động vật “không bình thường” như thế để làm cái trò hèn hạ này hay sao? Thế thì nàng đã nhìn nhầm hán mất rồi!

- Hà! Em nói con rắn này không bình thường, đây là có ý gì?

Nguyễn Thu Hà là một người tinh thông dược lý, việc nghiên cứu về độc cũng không tránh khỏi, trong đó loại rắn cực kỳ đặc biệt này cũng đã được nàng đọc qua, nghe nói, nọc độc của nó cực quý giá, da và xương cũng có điểm đặc biệt riêng, đáng tiếc, loại rắn này chỉ có duy nhất một chủng tộc nuôi dưỡng và bán ra ngoài, số lượng cũng không nhiều. Nàng nhanh chóng giải thích mấy điều này, rồi nói tiếp:

- Theo những gì em biết, loài rắn này được gọi là Hoảng Tâm Xà. Loài rắn này đặc biệt ở chỗ, nó không chỉ có một loại nọc độc, mà là hai loại, tương ứng với hai bên răng nanh của nó. Một loại độc là độc giết người, chỉ cần để độc đó xâm nhập vào mạch máu, không mất đến mười giây sẽ công đến tim, nội tạng, thậm chí còn làm máu nhiễm độc, chết ngay tức khắc. Loại độc này có thể nói là ác mộng cho tu sĩ dưới Phản tổ trung cảnh. Tu sĩ Phản tổ trung cảnh vì đã cải tạo huyết mạch đến mức độ nhất định, có kháng tính cao với độc tố nên ảnh hưởng bị giảm đi, đến Phản tổ thượng cảnh thì không sợ nọc độc này nữa. Nhưng nếu có kẻ dùng độc cao mình, lợi dụng nọc của Hoảng Tâm Xà chế độc thì kẻ cả cao thủ Thần Thông cảnh cũng khó mà thoát chết!

Nguyễn Thu Hà nói một tràng dài, cũng cố gắng nói dễ hiểu nhất cho Trương Linh Tuyên.

- Vậy còn loại độc nữa là gì? - Trương Linh Tuyên hỏi.

- Loại độc thứ hai mới là loại làm nên cái tên “Hoảng Tâm” này. Người trúng loại độc thứ hai có thể bị rối loạn thần kinh, trở nên điên điên dại dại. Đây chưa phải là điều đáng sợ nhất. Điều đáng sợ nhất là kẻ biết sử dụng có thể đốt loại nọc độc thứ nhất lên, tạo thành mùi hương đặc dị, khống chế tâm thần của kẻ đã trúng nọc độc thứ hai này. Nếu muốn giải trừ độc tố thì phải uống trực tiếp loại nọc độc thứ nhất đó vào, tuy rằng độc tố kia không lan qua đường tiêu hóa, nhưng khi đi vào cơ thể thì cũng ăn mòn và làm nội tạng tổn hại nghiêm trọng, người có thân thể yếu ớt thì gần như không có cách nào giải trừ loại độc tố “Hoảng Tâm” này.

- Lợi hại như vậy? - Trương Linh Tuyên càng nhú mày sâu hơn. Tại sao con rắn này lại xuất hiện ở đây? Tuy rằng nghe kể hết ra thì con rắn này cũng không có nguy hiểm trí mạng với Trương Linh Tuyên, nhưng đối với tất cả mọi người trong căn viện này thì quá nguy hiểm.

- Cậu vừa nói chỉ có một chủng tộc có thể nuôi dưỡng thứ này? Vậy đó là chủng tộc gì? - Không biết Trương Hải đã quay lại từ lúc nào. Mặc dù quần áo hơi xộc xệch, nhưng đầu tóc và mặt mũi đã chỉnh trang lại gọn gàng, mỗi tội, trên đầu vẫn đang dính một ngọn cỏ.

Trương Linh Tuyên quay đầu lại, vừa nhìn thấy hán chặt vật như thế, suýt nữa đã phì cười. Nhưng vừa nghĩ đến chuyện vừa này, khuôn mặt lại đỏ ửng lên, lòng hơi chột dạ. Cuối cùng trừng mắt uy hiếp Trương Hải, cấm nói ra chuyện vừa rồi.

Trương Hải cũng như không để ý, chỉ chăm chú nhìn Nguyễn Thu Hà, chờ nàng trả lời. Hán biết, hôm nay có người theo dõi, có vẻ như có chuyện gì đó trục trặc rồi.

- Chủng tộc đó được gọi là Tanys. Có tổ tiên là một loại... .

- Tanystropheus! Loài thần lằn dưới biển đó sao? - Trương Hải bật ra tiếng, thực ra hán cũng không biết chủng tộc người này, nhưng loài khủng long kia thì hán biết, cũng là độc trong sách cả thôi.

Tuy rằng được mọi người gọi là khủng long, nhưng Trương Hải vẫn gọi đó là một loài thần lằn, bởi vì chúng không đứng thẳng được, dáng đi giống như kiểu thần lằn vậy, được cái chúng có một cái cổ dài, thậm chí, nếu như bỏ đi mấy cái chân, người ta lại tưởng đó là một con rắn.

Rắn?

Trương Hải không cần suy nghĩ nhiều, Nguyễn Thu Hà đã giải thích tiếp:

- Cậu muốn nói thế nào cũng được, nhưng Tanystropheus thực sự có thể thống trị các loài rắn. Có người nói, loài khủng long này vốn là “rắn được vẽ thêm chân”. Chủng tộc Tanys này cũng có khả năng nuôi rắn và khống chế rắn cực kỳ xảo diệu, thậm chí có nhiều người đã gọi họ là “người rắn”.

- Chúng tộc sinh sống ở chỗ nào? - Đây mới là vấn đề Trương Hải quan tâm nhất.

- Do cái cổ dài của mình, họ được Bình quốc tiếp nhận. Cũng là một trong những chủng tộc hùng mạnh đứng dưới Sauro tộc ở Bình quốc.

Bình quốc?

Trương Hải nhú chặt lông mày!

Đột nhiên hắn nghĩ đến một người.

Dương Thanh Kỳ.

Chẳng phải nàng là người của Bình quốc sao?

Hơn nữa, căn phòng mà hắn ở lúc này cũng là phòng của Kỳ. Hắn vốn ngồi đó đợi nàng tới, hai người lại vui đùa một hồi. Trận pháp bày ra nhưng Kỳ cũng biết cách vượt qua, không có gì khó khăn. Chỉ là, đạo này hình như Kỳ lại đến thảng, không đến tìm hắn nữa, hơn nữa còn vì trốn hắn mà chạy sang ngủ nhờ ở phòng Nguyễn Khánh Huyền hoặc là hai cô gái còn lại.

Phải chăng, mục đích của tên kia là Kỳ?

Sự việc ngày càng rắc rối rồi! Chỉ còn vài ngày nữa là truyền thừa, sao lại có sự việc như thế này cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Trương Hải Mất Tích!

Trương Hải đang định mở miệng nói gì đó thì Nguyễn Thu Hà lên tiếng cắt đứt, thân hình to lớn cũng không biết đã chắn trước mặt Trương Linh Tuyền từ bao giờ:

- Cậu đi ra ngoài trước đi đã! Vào phòng con gái người ta lúc chưa mặc quần áo mà không biết xấu hổ à?

Cả Trương Linh Tuyền và Trương Hải bây giờ mới sực tỉnh. Trương Linh Tuyền đỏ rục cả mặt lên, cắn cắn môi núp sau lưng Nguyễn Thu Hà, Trương Hải cũng gãi gãi đầu quay mặt đi, nhưng không khỏi cố chống chế một câu:

- Người ta chính chủ còn chưa nói, cậu vội cái gì chứ?

Tuy rằng câu lầm bầm kia khá nhỏ, Nguyễn Thu Hà không nghe thấy nhưng Trương Linh Tuyền lại nghe được, sắc mặt nàng bây giờ đã tím lại vì tức, nàng nghiêng răng quát lên:

- Cút!

Đồng thời, Trương Linh Tuyền lại nhanh như chớp vượt qua người Nguyễn Thu Hà, tung một cước đập thẳng vào mũi Trương Hải, làm hắn bay vọt ra ngoài, cắm mặt xuống đất, cạp vào miệng ít nhất vài lạng cỏ, thậm chí còn vì tránh ma sát cái cằm xuống đất mà phải nhấc cao lên, vô tình nhai nhai mất mấy phút.

“Cỏ đắng vãi cả #\$%^, chát vãi cả %&*!” Trương Hải chửi bậy một một câu. Không biết vị đắng mà hắn nói là đắng do cỏ, hay là do sự chát chúa khi bị bắt nạt nữa!

“Mẫu bạo long... mẫu bạo long đáng ghét! Nguyễn rửa chị cả đời không lấy được chồng!” Trương Hải ác động nguyên rửa chính “cô họ” của mình.

Một lúc sau, giọng nói có phần bực bội, cau kinh của Trương Linh Tuyền truyền đến:

- Vào đây nói chuyện!

Tuy rằng nàng đang buồn bực muốn chết, thẳng nhai này mấy hôm trước dám... dám khinh bạc mình, hôm nay lại dám làm thế thêm hai lần nữa. Nhưng nàng cũng biết Trương Hải đang có chuyện cần nói, có vẻ cũng khá là nghiêm túc, vì thế đành phải gác chuyện kia sang một bên.

Trương Hải cũng chẳng nghĩ nhiều, bây giờ chuyện có người theo dõi này quan trọng hơn. Cũng chẳng biết cái số mình thế nào, bị người ta lên lút đi theo cũng đã ba lần rồi, có ít ỏi gì đâu chứ? Mặc dù mục tiêu lần này rất có thể là Kỳ, nhưng điều đó cũng làm cho hắn thấy nghi hoặc.

Trương Hải vào trong căn phòng đó, nhìn lại sương khói vẫn hơi mờ ảo phía trong phòng, mùi hương thơm ngào ngạt làm hắn không nhịn nổi mà hít thêm vài hơi. Miệng không khỏi thốt lên một câu khen ngợi:

- Thơm quá!

Trương Linh Tuyền cũng lờm lỏm một cái, nhưng trong lòng lại thầm vui mừng. Xem ra thảo dược của con bé Hà đúng là hàng tốt nha, vừa này nàng chỉ dùng hàng bình thường còn dư lại, thứ thượng phẩm mới chế này còn chưa thử, không biết đến lúc đó sẽ có mùi hương thế nào.

Mặc dù là mẫu bạo long, nhưng ai dám bảo rằng Trương Linh Tuyền không thích đẹp, không thích nổi bật chứ? Dù sao nàng cũng chỉ là một cô gái hai mươi hai tuổi, nói ra thì đúng là tuổi thanh xuân còn dồi dào chán. Đối với người tu luyện như nàng, nếu có thể tăng tu vi nhanh chóng thì đến năm mươi sáu mươi tuổi, thậm chí hàng trăm tuổi thì vẫn là thanh xuân, Liên Hương Nhu chính là một ví dụ điển hình nhất. Còn mấy vị thần tiên... quên đi, có khi họ đã đến cả vạn tuổi, triệu tuổi cũng không biết chừng.

Còn Nguyễn Thu Hà, nàng đã đi gọi mấy người còn lại lại đây. Điều này cũng là do Trương Hải vừa này đã ra hiệu. Tổ đặc biệt đã làm việc với nhau vài tháng, mấy ký hiệu như thế là không thể thiếu được.

Lúc này tuy rằng đã là buổi tối nhưng mấy người kia vẫn chưa ngủ. Con gái thì có một lô một lốc chuyện để buồn, còn con trai như hai thằng con trai kia thì có rất nhiều điều về con gái để nói với nhau.

Mấy người kia kéo đến thì vẫn còn đang tán chuyện rôm rả, nhưng thấy sắc mặt có vẻ nghiêm túc của Trương Hải thì cũng thu lại câu chuyện của mình, ngồi xuống nghe thử xem hắn muốn nói cái gì.

- Hôm nay có kẻ đột nhập vào trong căn viện này! - Trương Hải nói nhanh cho nó vuông.

Thần sắc của mấy người kia hơi động, nhưng vẫn im lặng. Mặc dù nghe được tin này, nhưng vẫn phải nghe Trương Hải nói rõ đầu cua tai nheo ra sao đã chứ.

- Người đó muốn đột nhập vào phòng của Kỳ, nhưng cô ấy không có trong đó. Chỉ có mình ngồi đó và nhận ra được mà thôi. Theo suy đoán, mục tiêu rất có thể là Kỳ.

- Có biết ai làm không? - Dương Thanh Kỳ nghe thấy có người muốn đến tìm mình, thần sắc trở nên hơi nặng nề, nhưng trong lòng cũng nghi hoặc không thôi. Kỳ còn chưa kịp hỏi thì Phạm Đình Phương đã lên tiếng hỏi trước.

- Không chắc! Nhưng kẻ đó bị mình đuổi bắt, cuối cùng vứt một con rắn ra để dụ mình đuổi theo, sau đó thì rơi vào phòng của chị Tuyền rồi bị giết. Con rắn này được xác định là Hoàng Tâm Xà, là loại rắn đặc trưng của tộc Tanys ở Bình quốc. Tuy rằng không loại trừ khả năng là kẻ khác lấy Hoàng Tâm Xà để giả họa, hoặc là kẻ đó cũng chỉ mua Hoàng Tâm Xà ở đâu đó, nhưng nếu kết hợp với đối tượng của kẻ đó thì... .

- Thì có thể gần như chắc chắn, đó là tộc Tanys, còn mục tiêu là em phải không? - Dương Thanh Kỳ ngắt lời. Trương Hải gật đầu, cũng chẳng cần giữ ý. Giữa hắn và Kỳ có gì thì cứ nói thẳng, không cần câu nệ nhiều như vậy. Sắc mặt của Dương Thanh Kỳ cũng hơi nặng nề.

Có lẽ, nàng đã đoán ra cái gì đó...

Thái độ của nàng coi như là chấp nhận rằng người kia đến vì mình. Trương Hải cũng biết, nàng có thể đã đoán ra một số điều. Nhưng nhìn sắc mặt do dự, lúng túng của Dương Thanh Kỳ, hắn thật sự không nỡ. Thờ dãi một hơi rồi nói:

- Thôi được rồi. Em không muốn nói thì thôi! Nếu kẻ kia đã đến vì Kỳ, vậy thì chắc cũng không dễ dàng bỏ qua như thế. Bây giờ sắp đến thời gian truyền thừa rồi, tin chắc kẻ đó cũng không còn nhiều thời gian, mấy ngày sau, cô Tuyền hãy cho người bảo vệ kỹ nơi này, đừng cho ai vào. Chỉ cần Kỳ vào được không gian truyền thừa thì không còn sợ những kẻ đó nữa...

Mọi người cùng gật đầu đồng ý. Trương Linh Tuyền cũng cảm thấy tức giận trong lòng, kẻ nào mà lại dám ra tay ngay trong nhà mình như thế chứ? Đúng là không coi ai ra gì!

Ngay trong tối hôm đó, Trương Linh Tuyền đã điều động người đến bảo vệ, tăng cường phòng bị một cách nghiêm ngặt. Dù sao đây cũng là viện của nàng, thân phận nàng lại khá quan trọng, trong dòng họ cũng có không ít người quan tâm, điều động thêm vài người cũng không phải chuyện khó khăn gì.

Chỉ là... hai ngày sau thì Trương Hải đột nhiên mất tích.

Trương Linh Tuyền tìm cuống cả lên, nhưng mãi vẫn không có tin tức gì. Điều này làm nàng cực kỳ buồn bực, cũng cực kỳ lo lắng. Mấy người trong tổ đặc biệt cũng cảm thấy không khác gì Trương Linh Tuyền, chỉ ngoại trừ một người, đó chính là Dương Thanh Kỳ.

Trước đêm đó, Trương Hải đã đến tìm nàng, nói cho nàng một số toan tính.

Hắn không muốn vào không gian truyền thừa kia. Giống như mẹ đã nói, hắn vào đó cũng không có ích lợi gì. Mặc dù trong tay hắn đang nắm giữ chiếc số hiệu 4196, cũng là một nửa của một chiếc chìa khóa thần điện, đủ tư cách đi vào bên trong. Nhưng ai mà biết được Trương Thái Sơn có lần theo manh mối này để chờ hắn vào bẫy hay không?

Mà bây giờ nếu nói cho Trương Linh Tuyền thì lại không thể nào giải thích rõ, có một số chuyện khó mà nói nên lời. Vì thế tốt nhất là nên lặng lẽ rồi đi, cứ cho là mình bị "mất tích" đi.

Trương Hải cũng đã lĩnh ngộ được một số ảo diệu trong cách thức ẩn thân của Đỗ Kim Hoa, bây giờ hắn rất tự tin về khả năng ẩn nấp của mình. Theo hắn nghĩ, nếu mình cứ ở bên Kỳ như vậy thì chỉ có thể bị động mà bảo vệ nàng, nếu mình lên vào trong tối, lén quan sát một số thứ, vậy thì lại có điều dễ dàng hơn, nắm được thế chủ động trong tay.

Và quả đúng như Trương Hải tính toán, mỗi một ngày, lũ người kia đều đến quấy rối. Lần này không chỉ là một người, hai người mà là cả chục người. Tuy rằng tu vi của chúng không cao, hầu hết là Tự Giác cảnh, có vài tên Phân Tổ cảnh nhưng đều bị người của Trương Linh Tuyền ngăn cản.

Khi mấy kẻ kia rút đi, bọn chúng không hề biết rằng có kẻ đã động tay động chân ở trong sân viện, lưu lại dấu vết trên người mình. Sau đó âm thầm bám theo.

Nếu như Trương Hải vẫn còn ở bên Trương Linh Tuyền, chắc chắn nàng sẽ ngăn cản đủ điều. Nếu như Trương Hải muốn đi thì sẽ phải giải thích rất nhiều thứ, không có lợi một chút nào. Bây giờ tách ra như thế sẽ tiện lợi cho hắn hành sự hơn.

Trương Hải đã lĩnh ngộ được loại bùa chú ẩn thân của Đỗ Kim Hoa, thậm chí vận dụng còn có phần tinh diệu hơn bà. Đó là tác dụng của đôi mắt phân tích kia cùng với khả năng tưởng tượng bằng tinh thần lực siêu việt. Hơn nữa, khi truy tung hắn luôn sử dụng “quá hải bộ” kia, hoàn toàn che giấu được hành tung khi đi theo mấy kẻ đó.

Tất nhiên, hắn cũng không tự cao tự đại mà đi sát bên người bọn chúng, mà chỉ đi từ xa xa, thỉnh thoảng dùng thần thức trong dây chuyền để xác định phương hướng đôi chút mà thôi. Nếu tiến tới quá gần thì bọn người kia có thể phát hiện ra hắn bất cứ lúc nào.

Theo được một giờ, mấy tên kia chợt dừng lại, chui vào bên trong một căn nhà tranh rách nát.

Bên trong đó đã có một người ngồi sẵn. Đó là một người đàn ông, nhìn khá là anh tuấn, điển trai, nhưng khuôn mặt lại có vẻ âm trầm, âm hiểm, âm sâm. Nếu Trương Hải ở đây thì có thể nhận ra ngay, tên này chính là tên phế vật “họ hàng” của Trương Linh Tuyền, là kẻ mà Trương Hải muốn giết, nhưng lại bị mấy người bạn của mình cản lại.

Hắn tên là Trương Đàm Tú, ừ... đúng là một “thiếu gia” nhà họ Trương.

Từ khi bị Trương Hải suýt nữa sát hại, hắn đã nảy sinh tâm tư độc ác, muốn báo thù. Hắn cũng không ngu lắm, đặt hết nghi vấn lên người Dương Thanh Kỳ và thẳng ẻo là vừa gặp trước đó. Nhưng khi hắn quay lại quán trọ Quý Tộc thì đã không còn thấy người đầu nữa rồi. Điều này làm cho hắn càng thêm nghi ngờ hai kẻ kia.

Úc chế vô cùng, tên này tìm họa sư vẽ lại hình của hai người kia, lại thuê mấy thằng côn đồ trong thành đi dò la tin tức. Cuối cùng thế nào mà bọn đó lại gặp đám người này, bị bọn họ dò hỏi xem đã thấy người này ở đâu? Tìm làm gì? Tất nhiên là bọn côn đồ không biết, và ngọn lửa đó đã dẫn lên người Trương Đàm Tú.

Mấy người kia tra hỏi hắn đủ điều, về xuất thân, về hành động, về tất cả những gì hắn nói. Sau đó, cả một bọn truy tìm dấu vết, kết hợp tin tức, lại nghi ngờ chính những kẻ cứu Trương Đàm Tú cũng quen biết với người kia... Cuối cùng dò la ra tin tức của Dương Thanh Kỳ, cũng biết được Dương Thanh Kỳ là người của tổ đặc biệt, là học sinh của Trương Linh Tuyền, hạch tâm của dòng họ Trương. Họ đoán rằng Dương Thanh Kỳ đang ở chỗ giáo quan của mình, nhưng lại không biết chỗ đó ở đâu.

Mấy người này vốn định giết quách Trương Đàm Tú đi, nhưng lại nghĩ đến một việc, đó là lợi dụng Trương Đàm Tú để dò la tin tức căn viện kia.

Bọn họ nói rằng, nhiệm vụ lần này là tên ẻo là kia, sau khi giải quyết xong thì tiện tay dâng Dương Thanh Kỳ cho Trương Đàm Tú. Quả nhiên, tên háo sắc đồng ý ngay, chạy về dò la tin tức của Trương Linh Tuyền trong dòng họ, không lâu sau đã đem tới cho họ.

Mấy tên này cũng không có tin hẳn, vẫn phải tự thân dò la tra xét. Lúc đầu, bọn chúng bắt mấy người hạ nhân, dò la tin tức các phòng, cuối cùng biết được phòng của Kỳ, vốn đêm đó là đêm đầu tiên kẻ áo đen kia vào dò xét, không ngờ lại đụng ngay phải Trương Hải.

Qua mấy ngày dò xét, cuối cùng bọn chúng cũng xác định, mục tiêu của mình có ở trong đó.

Hơn nữa, bọn chúng còn nghĩ ra một kế hoạch gần như hoàn hảo để bắt Dương Thanh Kỳ lại.

Còn về nguyên nhân làm thế, cũng đơn giản thôi, đó là do bọn chúng nhận được ủy thác, người ủy thác cũng cực kỳ có thân phận ở Bình quốc, bọn chúng không dám không nghe theo. Bọn chúng cũng không dám nhắc thẳng đến thân phận của người đó, chỉ dám gọi bằng hai chữ “Chủ Thượng”.

Sau khi đã xác định mọi thứ, ngồi bàn bạc với nhau chán chê. Cuối cùng, họ nhìn tên mặt rệp Trương Đàm Tú một cái, hừ lạnh một tiếng, đi tới nhét cho hắn một viên thuốc. Tên này đã hết giá trị, nhưng nếu hắn chết bây giờ thì nhà họ Trương sẽ có động tĩnh, bọn chúng cũng bị ảnh hưởng. Tốt nhất là cho uống thuốc độc, cũng là loại độc Hoàng Tâm Xà kia, tạm không chế hắn cho tới khi xong việc thì cho hắn chết cũng không muộn.

Còn Trương Hải... hắn đã nghe toàn bộ kế hoạch của mấy kẻ kia. Tuy rằng nghi hoặc với thân phận của Kỳ, mục đích của bọn chúng. Nhưng khóe môi của hắn cũng đã lộ ra một nụ cười, để xem kế hoạch lần này của các người thành công kiểu gì đây?

Chương 89: Ngày Truyền Thừa

Trương Hải đang dạo bước dưới đêm trăng.

Chỉ còn ba ngày nữa, bọn chúng sẽ ra tay.

Kế hoạch của chúng, đó là lợi dụng tên Trương Đàm Tử kia, về bỏ độc vào trong đồ ăn của mấy người phụ trách quản lý cổng truyền thừa lần này, nhờ đó mà khống chế họ, phục vụ cho mục đích bắt Dương Thanh Kỳ của mình.

Họ biết, Dương Thanh Kỳ có thân phận là người của Sauro tộc, tuy rằng luật lệ không cấm Sauro tộc nhận truyền thừa ở Bạo quốc, nhưng nếu vin vào lý do đó để làm khó cũng không thành vấn đề.

Dù sao thì thực lực mới là tất cả, người ta là người phụ trách, muốn nói cái gì mà chả được chứ!

Nhưng mà việc bỏ độc này cũng không sao cả, chỉ cần bảo Trương Linh Tuyền để ý đến tên Trương Đàm Tử kia là được, tin rằng, nếu theo dõi hẩn cẩn thận, chắc chắn có thể phát hiện ra điều bất thường do bị trúng độc.

Bọn người này đã chọc ngoáy vào căn viện của Trương Linh Tuyền mấy ngày, bọn chúng rút ra kết luận: không thể nào công phá!

Bằng sức của chúng thì đúng là không thể.

Bây giờ Dương Thanh Kỳ cứ ở trong viện đó, đến ngày truyền thừa thì bọn chúng lại càng không có cách nào tấn công. Dù sao thì nơi đó cũng có khá nhiều lão quái vật trấn giữ, làm sao mà bọn chúng thành công được. Mà kể cả có thành công thì cũng mất nửa cái mạng, làm gì còn đường về Bình quốc.

Cách tốt nhất chính là cho Dương Thanh Kỳ không tiếp nhận truyền thừa được nữa.

Mục tiêu của bọn chúng là đưa Kỳ trở về Bình quốc, hơn nữa còn không được làm tổn thương nàng.

Còn về việc không thể nhận truyền thừa thì không sao, về đến Bình quốc, chắc chắn “Chủ Thượng” sẽ cho nàng nhận truyền thừa lại. Với thân phận của người đó, còn cả thân phận của Kỳ nữa, chỉ cần một câu là không thành vấn đề.

Chỉ cần Kỳ không nhận truyền thừa được, bọn chúng có cả ngàn ngàn vạn vạn cơ hội ra tay. Dù gì thì Trương Linh Tuyền cũng không phải vạn năng, lúc nào cũng bảo vệ chu toàn cho cô học sinh bé bỏng kia được.

Trương Hải còn đang nghĩ miên man thì trên đầu hẩn chợt xẹt qua một tia sáng.

Sao băng sao?

Trương Hải trầm nghĩ đến chuyện cầu nguyện với sao băng! Nghe có vẻ buồn cười nhĩ, nhưng loài người là như thế, có thêm vài phần niềm tin thì vẫn tốt hơn chứ! Thế là Trương Hải nhẹ nhàng nhìn lên trời, chuẩn bị cầu nguyện.

Nhưng hẩn còn chưa kịp cầu cái gì thì đã có thêm vài tia sáng nữa xẹt qua, tất cả đều mang màu trắng, cả bầu trời đêm chợt trở nên rực rỡ, mỹ lệ đến khôn cùng. Trương Hải đứng đó ngẩn ngơ, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Từng tia sáng thì nhau xuất hiện, có đến cả ngàn, cả vạn tia sáng như thế đã trôi qua bầu trời đêm.

Chợt, trong thành nổi lên từng đốm sáng, từng nhà từng nhà háo hức mở cửa, tiếng hoan hô rầm trời, người lớn nhất của từng nhà thì đang đứng trên mái nhà, sân thượng làm cái lễ gì đó. Mặc dù họ tuổi già nhưng đều đã luyện tập ít nhiều, làm những chuyện này cũng không nặng nhọc gì.

Trương Hải sức nhớ ra một chuyện.

Chẳng phải đây là hình tượng khi những chiếc chìa khóa thần điện bị thất lạc trở về hay sao?

Bạo quốc có tất cả bốn bộ chìa khóa, mỗi một bộ có khoảng ba triệu chiếc chìa khóa, phân phát thành số hiệu cho học sinh trên tất cả nước mỗi năm.

Tất nhiên, không thể nào có chuyện cả ba triệu học sinh đều được nhận truyền thừa, như đã nói, số người đạt tiêu chuẩn chỉ có khoảng năm vạn mà thôi.

Hơn nữa, số người được vào không gian truyền thừa là năm vạn, nhưng thử thách trong đó cũng không phải đơn giản, có người chết, có người thì không đến được thần điện để tự tay đặt chìa khóa lên cánh cổng khổng lồ đó, cuối cùng chỉ có một bộ phận người thành công mà thôi.

Vậy thì số chìa khóa của những người thất bại thì sao?

Tất nhiên là thất lạc trên khắp mọi nơi!

Nhưng cánh cổng đó vẫn cần đủ chìa khóa để mở ra.

May mắn, thần điện có một năng lực đặc biệt, đó là tự động triệu hồi tất cả chìa khóa lại vào thời điểm cần mở cửa. Vì thế, khung cảnh “triệu khóa quy môn” thế này, cũng là báo hiệu thời gian truyền thừa của lớp học sinh bốn năm trước đã đến, cũng có nghĩa, sắp có một lớp nhân tài xuất hiện, phục vụ cho Bạo quốc quê hương.

Thời khắc này được tôn vinh là thời khắc thiên liêng nhất trong năm, là minh chứng cho việc thần linh không bỏ rơi con cháu của họ, là lúc mà các vị thần triển hiện thân tích, ban sức mạnh cho con cháu.

Thật đẹp!

Trương Hải thầm cảm thán.

“Thần linh? Không biết họ đang ở đâu? Không biết có cơ may được thấy hay không?” Trương Hải thầm nghĩ trong lòng. Hắn không nhận ra, sự nghi hoặc về thần tiên trước đó của mình đã hoàn toàn tan biến, bây giờ, câu hỏi mà hắn nghi hoặc đó là “họ ở đâu”, chứ không phải là “tồn tại hay không” nữa.

Mà Trương Hải lại càng không biết, tuy rằng mình chưa gặp được một vị thần linh nào, nhưng có một tán tiên, chỉ cần một bước nữa là thành tiên chính thức, thế mà nàng lại bị hắn khinh bạc cho không chịu nổi, hơn nữa còn làm cho tâm trạng của nàng rối tung cả lên.

Đó chính là Liên Hương Nhu.

Nàng chỉ cần một chút nữa là sẽ thành tiên, cũng có nghĩa, tu vi của nàng ngang với cấp bậc Hóa Long đỉnh phong. Cũng là tồn tại thần thánh siêu nhiên trong mắt vạn chúng sinh trên đại lục.

...

Khung cảnh mỹ lệ cũng chỉ duy trì trong nửa tiếng. Đêm nay coi như một đêm hội, mọi người ăn uống hát ca, giống như đây là một ngày lễ tết vậy.

Trương Hải vẫn lặng lẽ, ẩn trong bóng đêm. Khẽ tiến về phía căn viện của Trương Linh Tuyền. Sau đó viết một dòng chữ, cố tình làm cho nó nguệch ngoạc đi, ném vào bên trong.

...

Ba ngày sau.

Truyền thừa chính thức bắt đầu.

Trên một ngọn núi phía đông của kinh đô, nơi đây đã tụ tập hàng vạn người, xếp hàng đông như kiến, phủ màu lên cả ngọn núi vốn vẫn luôn luôn hoang vắng.

Nhưng không một ai dám làm náo loạn, dù có nói chuyện cũng chỉ dám thì thào thì thầm. Tất cả mọi người đều là thiếu niên chừng mười ba tuổi đến mười bảy tuổi, trên khuôn mặt vẫn còn non nớt của họ phát ra thần sắc kích động, háo hức, nhưng cũng có không ít người lo lắng, ánh mắt chột dạ.

Ở dưới chân núi và những vùng phụ cận xung quanh cũng đông nghìn nghịt, không ít “phụ huynh” vì lo lắng cho con mình mà cũng đến đây. Chỉ tiếc là họ không được phép lên núi, số học sinh đã quá đông rồi, nếu còn lên núi nữa thì loạn mất. Những phụ huynh này cũng biết đây là quy định truyền đời, không có nói gì cả mà chỉ ngồi trong mấy lữ quán xung quanh, chờ đợi tiểu nhị mang thông báo trở về.

Còn việc đây là thông báo gì thì cũng không khó trả lời. Chẳng phải trước khi vào truyền thừa vẫn còn một vòng loại trực tiếp hay sao? Trong cả chục vạn học sinh trên núi thì cũng có gần một nửa bị loại, những người ngồi đây đều là phụ huynh, lẽ nào không quan tâm đến con mình chứ!

Cứ khoảng một giờ là ở trên núi sẽ truyền tin xuống về những cuộc đấu mới có kết quả, những tiểu nhị này chạy đi xem, sau đó thì chép về để bàn giao cho mấy vị phụ huynh đang sốt ruột kia.

Còn về Trương Hải, lúc này hắn đang hồ hững đứng trên núi. Vì để kiểm tra thân phận, chắc chắn hắn phải đưa số hiệu ra cho người ta xem. Nếu thế thì Trương Linh Tuyền rất có thể cho người canh giữ các cổng, chỉ đợi người mang số hiệu 4196 đi vào.

Vì vậy, Trương Hải lại phải dùng một ít tiểu xảo.

Tay của hắn đã khéo léo che đi một vài chỗ trên số hiệu, lại sử dụng sức mạnh ngự trang thủy hệ học của Đỗ Kim Hoa bao phủ lên đó, sửa số 4196 thành 2188, mấy tên canh gác dưới chân núi cũng chỉ là bọn lâu la, không thể nào nhận ra được nên đã cho hắn đi lên mà không cần suy nghĩ.

Trương Hải cũng đã tính kỹ rồi mới sửa thành 2188, số này là của một tên bạn quen biết không sâu lắm trong trường (không phải Phạm Đức Huy đâu nhé), sau này tên đó đã bị loại ngay trong vòng tập huấn của Trương Linh Tuyền, vì thế mà giả trang số của hắn thì không lo bị lộ.

Cũng phải nói lại, trước khi nhận số hiệu thì mỗi một học sinh đều đã được dùng thủ thuật để nhận chủ, ngoài chủ nhân số hiệu thì không một kẻ nào khác

có thể sử dụng được nó, vì vậy mà những người ở đây không bao giờ nghi ngờ việc có người đánh cướp số hiệu để trà trộn cả.

Hơn nữa, số hiệu của Trương Hải cũng là đồ thật, cũng qua được kiểm tra, chỉ là cái lóp đánh lừa thị giác trên đó đã thay đổi thân phận của hắn đi mà thôi.

Hắn đứng đó, nhìn chăm chăm lên trên đài.

Trận chiến kịch liệt bên trên cũng không làm hắn để ý lắm, hắn đang tập trung về một góc. Nơi đó có Trương Linh Tuyền cùng với sáu người bạn của mình, tất nhiên, cả Dương Thanh Kỳ yêu dấu cũng đứng ở đó.

Trương Linh Tuyền có vẻ khá sốt ruột, trong tay nắm một chiếc huy hiệu hình tròn, nếu nhìn kỹ thì trên đó cũng được khắc số 4196 rõ ràng. Đây chính là một nửa chìa khóa còn lại của Trương Hải, nếu Trương Hải có thể lấy được nó, kết hợp với số hiệu của mình thì sẽ được danh chính ngôn thuận mà bước vào trong không gian truyền thừa.

“Cái thằng nhãi chết tiệt kia! Đi đâu mà đến giờ này còn không tới? Không biết mình đã được thông qua rồi, không cần tham gia đấu loại hay sao?”

Còn Dương Thanh Kỳ thì vẫn đứng đó, ánh mắt hơi ngần ngại. Lần này đi là phải bốn năm sau mới gặp lại, không biết hắn còn nhớ mình hay không nữa? Sau khi mình truyền thừa xong, liệu hắn có giữ lời hứa, dẫn mình đi tiêu dao bốn biển hay không?

Trước đó, Trương Linh Tuyền cũng đã nhận được thông báo của Trương Hải, cuối cùng phát hiện ra tên Trương Đàm Tú kia quả nhiên có vấn đề.

Thần tình ngờ ngác, nói không gãy gọn, đó là một điểm đáng nghi.

Sau khi theo dõi, nàng lại thấy hắn muốn bỏ độc chính bố đề của mình. Bố hắn là một trong những người giám sát truyền thừa lần này, vai trò cực kỳ quan trọng.

Không biết hắn làm thế làm gì, nhưng Trương Linh Tuyền cũng giam hắn lại, sau đó tra hỏi kỹ càng. Khổ nỗi dù làm gì thì tên này cũng trơ ra, thần tình ngờ ngợ ngần ngại, người không ra hồn người.

Trương Linh Tuyền cũng đã cho kiểm tra số độc mà hắn định bỏ vào, nhưng tới giờ cũng chưa có kết quả, dù sao thì thời gian ba ngày vẫn là quá ngắn.

Đến tận xế chiều, những trận đấu loại này cũng đã xong gần hết. Cả chục vạn người, tức là cũng có năm vạn trận đấu. Ở nơi này có khoảng hơn năm mươi võ đài, mỗi trận đấu được quy định thời gian một phút, nếu không K.O được thì sẽ có giám khảo chấm điểm xem cho ai qua. Vì thế mà các trận đấu trôi qua rất nhanh.

Lúc này, đột nhiên có một chỗ trở nên náo loạn, một người đàn ông trung niên, khuôn mặt trắng bóc, để râu kẽm đang kéo theo một tên thanh niên thân tàn ma dại, hùng hùng hổ hổ chạy lên đài trung tâm.

- Trương Linh Tuyền! Cô ra đây cho tôi! Thằng Tú không phải đồ nên thân gì, nhưng dù sao nó cũng là cháu họ cô, sao cô có thể ra tay độc ác như thế này, hả?

Người đến không ai khác, chính là cha của Trương Đàm Tú, cũng là người giám sát truyền thừa lần này, Trương Thái Biên. Trưa nay hắn đã về dòng họ vào giờ nghỉ trưa một chút, nhưng sau đó thì biến mất luôn làm cho người ta khó hiểu, bây giờ lại hùng hùng hổ hổ chạy đến làm cho mọi người nghi ngờ.

Trương Hải nhú mày.

Chẳng phải bảo chị Tuyền kia phải cản Trương Đàm Tú hay sao? Tại sao tên Trương Thái Biên kia vẫn đứng ra gây rối? Lần này đến đây vốn tưởng xong rồi, hắn chỉ chờ để tiễn Dương Thanh Kỳ cùng năm người bạn kia mà thôi. Nhưng... dường như sự việc này vẫn tiếp diễn theo chiều hướng tiêu cực!

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Náo Loạn

Trương Hải nhìn kỹ thằng thanh niên thân tàn ma dại được Trương Thái Biên kéo theo, chỉ cần liếc qua, kết hợp với một số tin tức là Trương Hải có thể xác định, thằng đó chính là Trương Đàm Tú.

Bây giờ nhìn hắn thảm hại không chịu được, đầu tóc rối bù, quần áo rách rưới, mặt đầy tro bụi, khoe miệng còn vương vài vết máu, còn sắc mặt thì tái nhợt, thần tình ngờ ngợ ngần ngại.

Trước đó ba ngày, Trương Hải thậm chí còn có ý định giết chết Trương Đàm Tú ngay để diệt họa từ trong trứng nước.

Nhưng sau khi suy nghĩ, hắn từ bỏ cái ý định đó.

Thứ nhất, tuy rằng Trương Đàm Tú có thù hận với Trương Hải, cho người đi tìm, nhưng mà hắn đã trúng độc, sau này cũng chết chắc, chắc chắn không gây nên được sóng gió gì.

Thứ hai, nếu giết Trương Đàm Tú, vậy thì kế hoạch của mấy tên Bình quốc kia sẽ thất bại, hơn nữa còn bị bọn chúng nhận ra ngay. Nên nhớ bọn này đều là người tộc Tanys, sử dụng độc cực kỳ thành thạo, bọn chúng sẽ có thủ đoạn để xem Trương Đàm Tú còn sống hay đã chết. Chặn được kế hoạch đó rồi, nhưng ai mà biết bọn chúng có bày ra trò ma quỷ gì khác nữa hay không?

Nếu để bọn chúng âm thầm ám toán, chỉ bằng nắm lấy cái kế hoạch mình biết này, cho Trương Linh Tuyền âm thầm ngăn cản. Tin rằng bọn Bình quốc kia khi biết kế hoạch thất bại thì cũng đã muộn, không thể bố trí thêm gì nữa.

Nhưng bây giờ, hình như mọi chuyện cũng không phải giải quyết đơn giản như Trương Hải vẫn nghĩ.

Trương Thái Biên kia cứ như một con khủng long nổi giận, mở miệng hét lớn lên:

- Trương Linh Tuyền, cô ra đây cho tôi, giải thích rõ xem tất cả những chuyện này là như thế nào?

- Anh Biên, bình tĩnh đã, chuyện này là em sơ sót, chưa báo cho anh! Nhưng đây cũng là do chuyện chưa điều tra rõ ràng, em vẫn đang làm một số kiểm tra, chắc ngày mai là sẽ có kết quả... - Trương Linh Tuyền rút cuộc vẫn phải đứng ra giải thích.

- Kết quả? Kết quả cái cục c#%\$! Cô tưởng tôi không biết gì à? Thăng Tú đã kể hết cho tôi rồi, cô vì một con bé rẻ mặt của tộc Sauro mà trở mặt với Thăng Tú. Giám nó lại không nói, lại còn tra tấn hành hạ nó đến mức này, cô có còn nhân tính không?

- Anh Biên... Em... - Trương Linh Tuyền còn định giải thích gì đó thì Trương Thái Biên đã ngắt lời.

- Cô không cần nói, để tôi nói cho hết đã! Trong đám học sinh của cô có một con bé tên là Dương Thanh Kỳ phải không? Tôi đã điều tra rõ rồi, con bé đó là học sinh của cô ở Lục Diệp thành, không có gia thế và địa vị gì. Sau đó lên kinh thành này, lại lẳng lơ đi làm “ca kỹ”? Đừng tưởng tôi không biết, rất nhiều vụ sát hại các thiếu gia, công tử đều liên quan tới con nhóc này, định học theo Hoàng Tịnh Như năm xưa sao? Nếu không có kẻ nào đứng sau thì làm sao một đứa nhóc như nó dám làm như thế chứ? Bây giờ... kẻ ác độc đó lại vì một người ngoài mà ra tay với chính cháu họ của mình, cô trả lời cho tôi! Kẻ đó có xứng đáng với long mạch cao quý hay không?

Trương Linh Tuyền biến sắc.

Ở cách đó không xa, vài tên thuộc tộc Tanys nào đó cũng biến sắc mặt. Kế hoạch của bọn chúng chỉ là làm náo loạn, không cho Dương Thanh Kỳ vào không gian truyền thừa. Kể cả mặt dây vô sỉ, không cần lý do cũng được. Nhưng tên Trương Thái Biên này... sao lại đưa ra những lý lẽ như thế chứ? Phoi bày ra như vậy chẳng phải là đưa Dương Thanh Kỳ vào tầm ngắm của mấy gia tộc kia hay sao? Khôn kiếp!

Nhưng nghĩ kỹ lại, Dương Thanh Kỳ bị mấy gia tộc kia chứa tầm ngắm, chắc chắn Trương Linh Tuyền sẽ đứng ra bảo vệ, mà kể cả nàng có buông bỏ thì bọn chúng cũng có cách đưa Dương Thanh Kỳ đi! Như thế này cũng khá được, vì thế bọn chúng lại bình tĩnh, ngồi xem tiếp vở kịch này.

- Mẹ kiếp! Bà không chửi thì mày lại tưởng bà mày dễ bắt nạt! Đừng tưởng tao gọi mày một tiếng anh họ mà căng, nên nhớ, mày cũng chỉ là một thằng bàng hệ mang huyết mạch thấp kém mà thôi! Tưởng kiếm được cái chức chấp sự là ngon à? Bây giờ tao nói cho mày biết, thằng con chó đẻ của mày dám dùng thủ đoạn bỉ ổi để ám hại người khác, bà không nói! Nhưng nó còn định hạ độc để không chế chính thằng bố nó, tức là mày đó, hạ độc để không chế mày, làm một số việc mờ ám trong cái lễ truyền thừa này! Hơn nữa, chính bản thân nó cũng trúng độc, làm con rối cho kẻ khác. Bà mày đang nghiên cứu xem đó là độc gì, chưa cho mày xem được, có thể thôi mà mày suy diễn cái rắm gì...

Trương Linh Tuyền tức giận vô cùng, bản tính mẩu bạo long bốc phát đến cực hạn, xuất ra những lời nói cực kỳ thô tục và bá đạo. Đừng tưởng thường ngày nàng vẫn giữ lễ nghĩa, ăn nói bình tĩnh có chừng mực, nhưng nếu kẻ nào đã chọc tức nàng thì nàng sẵn sàng đốp thẳng vào mặt kẻ đó. Nàng cần gì phải sợ bất cứ kẻ nào, đứa nào dám nói nàng không có lễ nghĩa, nàng đập cho thẳng đó một trận.

Trương Thái Biên cũng tức tối, mặt đỏ gay lên lý luận:

- Cô nói cái gì? Đồ không có phép tắc, vô giáo dục! Cô nói có bằng chứng gì không? Theo tôi hiểu thì chính cô đã hành hạ Thăng Tú ra mức này. Cho đến bây giờ miệng nó vẫn còn lảm bảm cái gì mà “Đừng đánh, cháu không biết gì, cháu không nói...”. Cô còn giải thích cái gì nữa? Vừa rồi cô nói là ngày mai giao kết quả điều tra cho tôi phải không? Ngày mai thì con điểm kia đã đi mất rồi, tôi còn đòi người làm sao được? Bây giờ tôi nói cho cô biết: Tôi không đồng ý cho con bé gọi là Dương Thanh Kỳ đó vào truyền thừa! Tôi là chấp sự quản trực tiếp việc này, không nói đến chuyện con bé đó là tộc Sauro, không biết chừng là gián điệp, mà chỉ riêng việc nó có liên quan đến nhiều vụ giết người như thế cũng đã đủ lý do để ngăn cản rồi.

- Anh... anh có bị điên không hả? - Thái độ của Trương Linh Tuyền cũng hơi biến đổi:

- Việc Dương Thanh Kỳ được thông qua, được vào truyền thừa đã được mấy người già trong dòng họ duyệt, anh thì có quyền gì mà quản?

- Quyền gì? Hôm nay tôi đứng ở đây, có mấy vị trưởng lão canh giữ cổng vào làm chứng, tôi xem ai có thể cho con nhóc đó vượt qua?

Trương Linh Tuyền gần như tức phát điên. Nàng biết, mấy vị trưởng lão canh giữ kia đều là cao thủ nhất lưu trong dòng họ, nhưng họ chỉ cho học sinh vào không gian truyền thừa khi chúng đã có được sự tán đồng của tất cả mọi người. Bây giờ Trương Thái Biên đứng đây làm loạn, bọn họ sẽ chờ cho đến khi ý kiến được thống nhất, nếu không thì Dương Thanh Kỳ cũng không thể nào vượt qua được.

Lúc này, một đôi vợ chồng già lão ngồi ở cái bàn gần đó đứng dậy, cất giọng nói:

- Hai đứa thôi đi! Cãi nhau giữa đường giữa chợ thế này vinh quang lắm hay sao? Có gì thì đóng cửa bảo nhau, hai bọn ta tuy không được xen vào quyết định của hai đứa, nhưng có thể đứng giữa giúp phân tích đúng sai! Đừng có đứng đây làm loạn lên chỉ vì cái việc thế này nữa!

Hai người này vừa nói vừa đưa mắt quét xuống bên dưới, quả nhiên thấy mấy ngàn học sinh chưa kịp nhận truyền thừa còn lại đang nhìn họ với ánh mắt tò mò. Trương Thái Biên cũng biết việc này liên quan đến danh dự của dòng họ, không nói nhiều nữa mà nhẹ nhàng gật đầu, ngoan ngoãn nghe lời hai vị trưởng lão.

Nhưng hắn đang định với tay kéo thẳng con mình thì đột nhiên sắc mặt biến đổi.

Đâu rồi?

Nhìn quanh quất một chút, sắc mặt của Trương Thái Biên chợt tái xanh.

Chỉ thấy Trương Đàm Tú đang đứng ngay bên chiếc bàn mà hai vị trưởng lão vừa rời đi, tay đang cầm mấy chiếc huy hiệu ở trên bàn, điên cuồng ném lung tung tứ tán, một số cái còn rơi xuống vực. Thần tình của Trương Đàm Tú giống như thằng điên, vừa ném vừa hô hoán loạn cả lên, cộng với ngoại hình của hắn thì ai cũng cho rằng Trương Đàm Tú vừa đi ra từ nhà thương điên.

Trương Hải cũng biến sắc.

Nãy giờ chú ý đến Trương Thái Biên, nhưng hắn vẫn tập trung sự chú ý lên người của Trương Đàm Tú. Dù sao thì thằng này cũng trúng độc Hoảng Tâm Xả, rất có thể bị bọn người kia khống chế làm chuyện gì đó.

Hai vị trưởng lão thì lại lạnh nhạt, nhìn tất cả những việc này, chân cũng chẳng thềm di chuyển. Nhưng nếu nhìn kỹ thì có thể thấy một tia sùng sốt trong mắt họ.

Vừa nãy họ cũng không để ý nhiều đến Trương Đàm Tú, thấy hắn ngơ ngẩn ngẩn ngẩn thì cho rằng hắn bị điên, không cần phải xen vào.

Nhưng khi Trương Đàm Tú đến gần chỗ kia, họ đã nhận ra điều bất thường.

Có kẻ đang thao túng nó!

Và việc mà họ cần làm, đó chính là dò xét ra kẻ nào dám thao túng người nhà họ Trương, chứ không cần phải ngăn cản Trương Đàm Tú. Bởi vì việc hắn làm bây giờ không ảnh hưởng nhiều đến bọn họ. Chỗ huy hiệu kia cũng chỉ còn mấy ngàn cái, cứ cho Trương Đàm Tú vứt hết đi cũng chỉ là việc mấy đứa bé không được truyền thừa, đâu có ảnh hưởng nghiêm trọng bằng việc kia chứ.

Nhưng Trương Hải thì không nghĩ thế.

Ngoại trừ huy hiệu của Trương Hải đang được Trương Linh Tuyền giữ, còn sáu chiếc huy hiệu của tổ đặc biệt đều được đặt trên chiếc bàn đó.

Chúng cũng không phải bị trộn lẫn vào với đồng còn lại, mà được để riêng ra, chứng minh rằng họ được đặc cách. Chỉ cần hai vị trưởng lão xác nhận là sẽ được vào truyền thừa. Nếu Trương Hải cũng tham gia truyền thừa, vậy thì chính tay hắn sẽ đặt huy hiệu của mình lên trước mặt hai vị trưởng lão đó, chứng minh sự đặc cách của mình.

Lúc này, Trương Đàm Tú kia đã bắt đầu vơ đến chỗ huy hiệu của tổ đặc biệt. Hắn cầm ngay cái của Dương Thanh Kỳ, chuẩn bị ném xuống vực.

Sắc mặt Trương Hải, Trương Linh Tuyền và cả mấy người kia đều tái lại.

Nếu như để hắn ném xuống như vậy, chẳng phải tất cả công sức đều thành công cốc hay sao? Trương Hải bây giờ mới biết, thì ra bọn người kia còn có hậu chiêu, không lợi dụng Trương Thái Biên được, vậy thì bọn chúng sẽ dùng Trương Đàm Tú để thực hiện mục đích, dù cách này hơi tiêu cực và vô si, nhưng có thể nói, bọn chúng khá là thành công.

Trương Hải động.

Cả Trương Linh Tuyền cũng động.

Trương Thái Biên cũng động theo.

Ba cái bóng nhanh như chớp hướng về vị trí của Trương Đàm Tú.

Nhưng Trương Thái Biên thì mang mục đích ngăn Trương Linh Tuyền làm tổn thương đến con trai mình. Hai người kia lại mang mục đích ngăn cản Trương Đàm Tú.

Nhưng Trương Thái Biên không ngờ, còn có một người như Trương Hải!

Hắn đánh ra một cước, ngăn cản bước tiến của Trương Linh Tuyền, nhưng nhìn thấy bóng người màu đen kia thì chợt kinh hãi, hắn hét lớn lên:

- Khốn kiếp!

Thân hình Trương Hải còn chưa tới gần thì khí kinh đã dao động mạnh mẽ, từ người hắn toát ra một cỗ khí thế mỏng manh, nhưng không kém phần tinh diệu.

Trương Hải phát tay, một luồng khí kinh bắn ra, đập thẳng vào cổ tay Trương Đàm Tú làm cho hắn hét thảm một tiếng. Chiếc huy hiệu trong tay cũng rơi xuống bàn, bản thân Trương Đàm Tú thì lùi lại hai ba bước.

Nhưng đằng sau hắn chính là vực sâu.

Trương Đàm Tú bây giờ như thăng thiên, bước đi không vững, cuối cùng hụt chân một cái, ngã xuống vách đá.

Trương Thái Biên đang giao đấu với Trương Linh Tuyền như bị đá kích cực lớn, khóe mắt như nứt ra. Miệng gào lên:

- Khônggggg!

Nhưng Trương Linh Tuyền cứ bám lấy hắn như sam, không thể nào dứt ra được. Trương Hải đánh hạ Trương Đàm Tú xong thì cũng nhanh chóng chạy đến, cầm lấy sáu chiếc huy hiệu của tổ đặc biệt. Nhìn lướt qua một cái, sau đó phát tay, ném chúng về vị trí của đám Dương Thanh Kỳ.

Sáu chiếc huy hiệu, nhắm chuẩn xác lên sáu số hiệu đeo trên cổ bọn họ. Lúc này, hai vị trưởng lão cũng đang phân tâm làm gì đó, lợi dụng thời cơ này, ném Dương Thanh Kỳ vào không gian truyền thừa một cách nhanh nhất có thể. Đến lúc đó thì mọi âm mưu của bọn người kia sẽ thất bại.

Còn bốn năm sau, khi đó Dương Thanh Kỳ có thể sẽ lại gặp phiền phức. Nhưng Trương Hải hắn sẽ lại giống như lần này, giải quyết phiền phức cho nàng. Bởi vì... nàng chính là người con gái của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Trốn Chạy

Mấy người của tổ đặc biệt chưa kịp động.

Họ chỉ thấy sự việc bên phía Trương Linh Tuyền và Trương Thái Biên có vẻ căng thẳng vô cùng, mọi sự chú ý đều dồn sang bên đó.

Cho đến lúc Trương Đàm Tú làm ra chuyện kia, sự chú ý của họ mới được chuyển rời, nhưng cũng chưa kịp làm ra hành động gì.

Lúc đó, một thân ảnh màu đen nhanh như chớp đánh hạ Trương Đàm Tú, lại làm hắn rớt xuống vực. Sau đó, thân ảnh kia lại chớp lấy vài cái huy hiệu, ném vô cùng chuẩn xác về phía số hiệu trên cổ và ngực họ.

Mấy người vô thức đưa tay ra bắt, nhưng mấy huy hiệu kia như được người khổng lồ chế, lách một cái đã vượt qua phản ứng của họ, áp thẳng vào số hiệu có họ.

Ánh sáng chợt phát ra cường liệt, thân ảnh của sáu người chợt bị một lực hút mạnh mẽ kéo một cái, biến mất sau cánh cửa ánh sáng đang lơ lửng trên bầu trời.

Trong lúc Trương Hải làm việc đó, mấy vị trưởng lão cũng đã bắt đầu động.

Họ lao về một phía bên dưới đài, ở đây cũng phải có ít nhất năm trưởng lão, bao gồm cả đôi vợ chồng già đang khuyên nhủ Trương Linh Tuyền kia. Họ tách nhau ra, mỗi người truy theo một phương hướng. Chẳng mấy chốc, những âm thanh thảm thiết đã bắt đầu vang lên, tiếng xương gãy, tiếng da thịt nứt vỡ cứ liên tục phát ra làm cho đám học sinh sồn tóc gáy.

Đó cũng là do Trương Hải kích vào người Trương Đàm Tú, con đầu đã làm tinh thần hắn dao động, sự khống chế của đám người kia cũng dao động theo, nhờ đó mà mấy trưởng lão mới bắt được vị trí của bọn chúng nhanh như vậy, nếu để thêm một lúc nữa thì chúng đã trốn mất rồi.

Sự việc chỉ xảy ra trong chớp mắt, một lúc sau, mấy trưởng lão đã xách về mấy tên mặc đồ học sinh, khuôn mặt thì che kín mít, mỗi tội chân tay tàn tạ, người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Tuy rằng đã bị khống chế, nhưng bọn chúng vẫn giương cặp mắt lạnh lùng, oán độc như rắn rết nhìn chăm chăm vào mấy người nhà họ Trương.

Trương Thái Biên chợt ra một đòn, đập thẳng vào bụng của Trương Linh Tuyền, nàng đang phân tâm sang mấy trưởng lão nên bị dính đòn, lùi về sau vài bước. Trương Thái Biên cũng không truy kích, mà lại nhanh chóng chạy đến bên bờ vực, ánh mắt căng ra như muốn tìm hình bóng của Trương Đàm Tú, đáng tiếc, dù hắn có cố mấy thì cũng không thể tìm được.

Còn Trương Hải, sau khi “bắn” huy hiệu cho tổ đặc biệt, hần nhanh chóng xoay người chạy mất dạng, bộ pháp khinh công cực kỳ thuần thực, thân hình di chuyển như một con gió, chỉ cần vài giây thôi, hần có thể rời khỏi phạm vi của ngọn núi này.

Trương Thái Biên chợt hét lên một tiếng:

- Đứng lại! Đèn mạng cho con trai ta! - Sau đó, hần cũng nhảy dựng lên, truy đuổi theo phía Trương Hải.

Nhưng Trương Hải đã không còn nghe thấy nữa, bởi vì hần đã chạy quá xa rồi.

Trong lòng Trương Hải thầm thở phào ra một hơi. Xem ra tốc độ vẫn là sở trường của mình nha, tốc độ chạy thể này ít nhất cũng phải đến 500 km/h, ở xã hội hiện đại đã quá đủ làm người ta kinh hãi rồi. Chỉ cần vài giây nữa là rời được khỏi ngọn núi này, đến lúc đó lại kiếm một chỗ kín đáo, chuyên tâm tu luyện chờ bốn năm nữa đi đón Kỳ. Dù lúc đó có phiền phức gì thì cũng có thêm thực lực để mà giữ an toàn.

Nhưng mọi tính toán của Trương Hải đã bị ngắt quãng.

Một tiếng cười thật phúc hậu của một bà lão vang lên, nhưng tiếng cười ấy lại làm cho Trương Hải sồn tóc gáy.

Hần buộc phải dừng bước, trước mặt hần, không biết từ bao giờ đã xuất hiện một bà lão hạc phát hồng nhan. Tuy rằng tóc bạc trắng nhưng khuôn mặt lại nhìn không ra bao nhiêu nếp nhăn, hơn nữa, bà còn sở hữu một nụ cười rất hiền, làm cho người ta nhìn thấy mà như cảm nhận được tình cảm của một người bà từ ái.

Nếu không phải vừa rồi Trương Hải đã nhìn thấy bà ta trong số các trưởng lão thì hần đã cho rằng bà đến để giúp mình rồi.

Trương Hải kinh sợ trong lòng.

Vốn nghĩ rằng tốc độ của mình là hàng đầu, khó có ai đuổi kịp, nhưng không ngờ bà già này nhanh tới vậy! Xem ra, mình đã quá coi thường cái thể giới này, cũng quá coi thường một quốc gia như Bạo quốc rồi!

Kiếp trước, Trương Hải mới chỉ có tu vi tầng sáu của Tam Huyền, cũng tương đương với thần thông cảnh, vậy mà đã mang sức mạnh kinh khủng, làm cho giới tu luyện cả thể giới kiêng kỵ, hơn nữa giết chết hần cũng là một điều khó khăn. Trương Hải cho rằng thể giới này cũng như thế, người xuất sắc cũng chẳng được bao nhiêu, cùng lắm cũng chỉ như kiếp trước mà thôi.

Nhưng hần nhầm to rồi.

Cái thể giới hiện tại kia, mọi năng lượng trong trời đất đã suy thoái nên sức mạnh mới kém cỏi như vậy, còn ở trong thời đại này, cả thể giới vẫn còn rất trong xanh, tràn đầy năng lượng. Người tu luyện cũng phát triển hơn. Không nói đâu xa, một mình bà già đứng trước mặt cũng có thể chấp bốn người như “hần kiếp trước”.

- Nhóc rất khá! Thủ pháp sử dụng khí công thật tinh diệu, tốc độ cũng vô cùng nhanh. Khi bà già này có tu vi bằng con, di chuyển được tốc độ một phần trăm như thế đã tốt lắm rồi. . . - Bà già nói.

“Tu vi bằng con” mà bà già nói là tu vi còn chưa đến Chung Tộc cảnh mà thôi. Như đã nói trước, vì Trương Hải tu luyện cả ba trường phái, cho nên người ta chỉ cảm nhận được sức mạnh của hần khá là thấp, chứ không biết ba nguồn sức mạnh thấp kém ấy trộn vào nhau thì mạnh thế nào.

Hơn nữa, cách xưng hô thân mật này cũng làm cho Trương Hải chẳng biết nói gì.

Bà đang định bắt tôi lại cơ mà! Có phải bà cháu quái gì đâu mà xưng bà mới chả con?

- Lão già! Ông xem, thằng bé này có khí công tinh diệu lắm nè! Mang nó về làm bạn với cháu mình cũng được đấy chứ! - Bà già chợt hô lên, Trương Hải cũng trầm mặt xuống, vì một thân ảnh đã bắt đầu hiện ra sau lưng hần.

Là một lão già, nhìn khuôn mặt có vẻ khá phúc hậu, cười cười gật đầu nhìn bà già, sau đó, khi chuyển tầm mắt qua Trương Hải thì có vẻ yêu thích, nhưng không phải là kiểu yêu thích với con người, mà là coi Trương Hải như là một thứ công cụ hay ho vậy.

- Hai vợ chồng già các người cũng đừng có làm loạn! Thằng ranh con này dám hại người của nhà họ Trương, không thể chấp nhận được. Tuy rằng thằng phé vật kia cũng không đáng một xu, nhưng nếu chuyện chúng ta không bảo vệ được con cháu, cũng không bắt hung phạm xử phạt truyền ra ngoài thì danh dự nhà họ Trương vứt đi đâu chứ?

Lại một người nữa đến, Trương Hải nhú mày càng chặt, bây giờ đã bị vây ba phía rồi, chỉ còn một con đường là ở phía sau, cũng là đường quay lại trên núi mà thôi!

Nếu không chạy, để vòng vây bị khép lại thì khóc cũng không kịp!

Nghe mấy người này nói chuyện là biết muốn bắt mình về trừng phạt rồi, dù biết khó mà chạy, nhưng chạy được đến đâu thì hay đến đó! Hơn nữa, trên núi còn có rất nhiều người, có thể tạo điều kiện cho Trương Hải trà trộn. . .

Dứt khoát nghĩ như thế, Trương Hải vọt thân mình, chạy ngược về phía sau. Mấy người già thế mà lại không bắt hần, chỉ chăm chú quan sát.

Cách tu luyện của người khủng long chính là quan sát chiêu thức của người khác để mà lĩnh ngộ. Tuy rằng Trương Hải yếu kém, nhưng khinh công của hắn lại tinh diệu đến cực điểm, mấy người già này cũng tự nhận không bằng.

Tất nhiên, dù có khinh công tinh diệu nhưng vì tu vi quá cùi bắp, Trương Hải trong mắt họ chỉ giống như con chuột cổ giấy dựa vào vuốt con mèo mà thôi.

Trương Hải còn đang chạy lên núi thì lại cảm thấy có áp lực đè nén trước mặt. Vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy một bà già khác đang cười lạnh nhìn mình. Khí tức bà tỏa ra cũng băng hàn tới cực điểm, hiển nhiên là một Tộc hệ băng hiếm có.

Trương Hải khẽ cắn răng, đằng sau có ba người, đằng trước có một người, hắn tình nguyện chạy về phía trước.

Chợt, bà già kia vùng chân một cái, một luồng khí tức băng hàn bắn thẳng về phía Trương Hải. Hắn kinh hãi vô cùng, nhưng bây giờ đang đà lao về phía trước, làm sao mà ngừng lại được?

Đào Lộ Thức!

Trương Hải gào lên một tiếng, dồn toàn bộ linh hồn lực lại, tước đoạt khả năng khống chế luồng khí băng hàn của bà già kia. Trong tích tắc sắp bị hàn khí phủ trúng, Trương Hải hơi lách sang một bên, hàn khí cũng chệch một chút sang phía còn lại, nhờ đó Trương Hải mới thoát được đòn thế kinh khủng này.

Phụt!

Trương Hải phun ra một ngụm máu tươi, linh hồn đã bị tổn thương không nhẹ. Bà già kia đầu phải là Trương Linh Tuyên, chiêu thức cũng không phải thứ công kích hơi hợt để rèn luyện lúc trước, mà đó là một chiêu thức cực kỳ lợi hại. Cường chế tước đoạt khả năng khống chế của bà ta, dù chỉ trong tích tắc thôi nhưng cũng đủ làm Trương Hải trả giá đắt rồi.

Hơn nữa, dù đã tránh được nhưng cánh tay phải của Trương Hải cũng đã nhiễm hàn khí, trở nên cứng ngắt, tê rần, nhất thời khó mà cử động linh hoạt được.

Hàn khí cũng chỉ bị làm chệch hướng trong tích tắc, nhưng vẫn lao thẳng về phía sau, nhằm vào mấy người già đang truy đuổi Trương Hải. Họ cũng bất đắc dĩ, không muốn đón đỡ nên chỉ đánh né sang một bên.

Sắc mặt của cả bốn người trở nên kỳ dị vô cùng, ánh mắt nhìn về phía Trương Hải càng thêm sáng rực rỡ. Lại là một chiêu thức cực kỳ tinh diệu nữa, hơn nữa, lại còn là hồn lực!

Song tu khí hồn sao?

Thằng nhóc này mới có tu vi gì? Mà mới được bao nhiêu tuổi chứ? Nhìn cái vóc người, cộng với da tay lộ ra, và cả một vài đặc điểm nữa, bọn họ nhìn là đã phát hiện ra hắn không quá được hai mươi tuổi.

Tuy rằng tu vi lên cao, như đạt đến thần thông cảnh chẳng hạn, người tu luyện có thể tu tập một trường phái khác, đạt đến mức độ song tu. Thậm chí, họ còn suy đoán rằng thần tiên trong truyền thuyết kia tam tu cũng không thành vấn đề.

Nhưng khi mới bước chân vào tu luyện, hầu hết mọi người đều phải bắt đầu từ một hệ duy nhất. Có một số thiên tài cực kỳ hy hữu mới song tu hai hệ ngay từ đầu.

Mà Trương Hải hiển nhiên được họ nhận định là thiên tài như thế.

Nếu họ biết, Trương Hải dùng Tam Huyền Điển Bí để tam tu ngay từ lúc cơ sở thì chắc kinh hãi mà rớt cả hàm. Nếu không khống chế được hắn thì cũng tìm cách mà giết hắn đi cho rảnh nợ.

Trương Hải tiếp tục tiến lên, chẳng mấy chốc đã trèo lên đỉnh núi. Mấy người già đằng sau dù có đuổi kịp, nhưng cũng không bắt hắn lại. Họ còn muốn quan sát hắn cho thật kỹ, nhờ đó làm ra những lĩnh ngộ cho bản thân.

Trương Hải nhanh chóng trà trộn vào trong đám học sinh đang nhốn nháo. Hắn đang định dùng thủ pháp thay quần áo nhanh như chớp của mình thì ánh mắt lại trở nên dờ dẩn.

Một bàn tay khô gầy đặt lên vai hắn, nhìn ra đằng sau, trông mắt của Trương Hải co lại, bởi vì đó chính là vị trưởng lão còn lại.

Trà trộn cũng không thoát!

Xem ra lần này chỉ bộp chộp khinh suất, hơn nữa ra tay với Trương Đàm Tú hơi quá mà rước họa lớn rồi!

Trương Hải đứng im không nhúc nhích.

Bàn tay kia cũng vỗ vỗ hai cái, sau đó buông ra, chắc là chờ Trương Hải ngoan ngoãn mà đưa tay chịu tội.

Trương Hải đưa mắt nhìn quanh một chút.

Khi nhìn đến vị trí Trương Linh Tuyền, thấy nàng đang ôm ngực, hơi thở phập phồng, chắc vẫn hơi đau vì bị Trương Thái Biên công kích ban nãy. Tròng mắt của Trương Hải hơi lấp lóe cái gì đó, nhìn chăm chăm vào số hiệu 4196 mà nàng đang cầm trong tay.

Hay là... chính mình cũng vào không gian truyền thừa? Tuy rằng mẹ đã nói mình vào đó không có tác dụng gì, thậm chí còn nguy hiểm chết người, nhưng... bây giờ chỉ còn con đường đó là lối thoát duy nhất!

Ánh mắt Trương Hải đanh lại, trong lòng đã quyết định chủ ý.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Thông Thiên

Trương Hải hét lên một tiếng, sau đó lao thẳng về phía Trương Linh Tuyền. Mặc ông bà già kia sững sốt, sau đó thì cười khinh thường.

Con bé Tuyền là ai chứ? Bản thân nó cũng là thiên tài hạch tâm của dòng họ, tu vi đã đạt đến Phấn Tỏ trung cảnh, bằng vào thăng nhóc này mà định làm gì nó?

Trương Linh Tuyền cũng không nhận ra Trương Hải, mặc dù vừa rồi tên kia hình như tên kia đã giúp mấy đứa học sinh của mình đi vào không gian truyền thừa, nhưng ai mà biết mục đích của hắn là gì chứ. Thấy hắn dám công kích mình, Trương Linh Tuyền tức giận hét lên một tiếng, tung ra một cước nặng cả vạn cân nhằm thẳng vào đầu Trương Hải.

Xẹt.

Cú đá của Trương Linh Tuyền đã đi vào không khí, nhưng nàng chưa dừng lại, mà chuyển hướng đập về phía bên trái.

Vừa rồi, nàng đã cảm thấy có cái gì đó không đúng, Trương Hải trước mặt có vẻ mờ mờ ảo ảo, không có gì là thật cả. Nhưng do phát hiện quá muộn, không kịp thu cước lại nên Trương Linh Tuyền cũng chỉ đánh đánh nốt, sau đó mới tung một cước khác ra, nhằm vào chân thân của Trương Hải.

Vừa rồi Trương Hải đã sử dụng Man Thiên Bộ, nhưng vì tu vi không đủ, vì thế nên ảo ảnh hắn tạo ra quá dễ nhận biết. Nếu không phải Trương Linh Tuyền đang bị đau do vừa nãy đánh với Trương Thái Biên, phát hiện ra hơi muộn thì hắn đã thất bại chắc rồi.

Trương Hải cũng biết là Man Thiên Bộ của mình bây giờ chưa lừa nổi ai cả, cũng chỉ hi vọng mong manh mà dùng thử, không ngờ Trương Linh Tuyền lại dính bẫy. Hắn còn đang định cướp đi chiếc huy hiệu bên tay trái của nàng thì cú đá đã chuyển hướng, nhằm thẳng vào sườn hắn.

Trương Hải bắt đắc dĩ phải từ bỏ chiếc huy hiệu, né sang một bên.

Hắn bây giờ mới nghĩ ra, mình cứ trùm mặt kín mít thế này thì làm sao Trương Linh Tuyền nhận ra, làm sao mà chịu đưa huy hiệu cơ chứ?

Nhưng nếu bỏ mặt ra thì mấy lão già kia lại nhìn thấy, dù có trốn được bốn năm đi nữa, nhưng sau này thì thế nào?

Không so đo được nhiều thế nữa, chuyện bốn năm sau thì để bốn năm sau tính. Việc quan trọng nhất bây giờ là lấy được huy hiệu kia.

Nhưng Trương Hải đang định gỡ mũ trùm ra thì một âm thanh chấn động vang đến, thu hút tất cả sự chú ý của mọi người.

“Krecccc!” Âm thanh rít gào làm rung chuyển cả ngọn núi, tâm thần của nhiều người đứng đây, kể cả mấy trưởng lão kia cũng rung động vô cùng. Không phải là vì sợ hãi, mà là vì thanh âm kia, nó đang công kích vào sâu trong linh hồn bọn họ.

Sóng Âm Động Hồn!

Đây là chiêu thức công kích cực kỳ bá đạo của những kẻ tu hồn. Chiêu thức này khó ở chỗ, nó yêu cầu người sử dụng có một cái cổ họng cứng như thép, ngoại trừ mấy con chồn tinh thuộc họ thằn lằn sấm ra thì chỉ có người của Phi quốc là làm được mà thôi. Mà người của Phi quốc muốn dùng chiêu này thì còn phải kết hợp tu thân, làm cho cổ họng được cường hóa thì mới có thể làm được.

Quan trọng hơn, từ uy lực của chiêu này mà xem, tu vi của kẻ đến kia ít nhất cũng ở mức thần thông trung cảnh!

Dạng tu vi này dù ở bất cứ một quốc gia nào cũng được xếp vào hàng hạch tâm, cung phụng. Ngay cả mấy trưởng lão này cũng chỉ có tu vi Thần Thông sơ cảnh và trung cảnh mà thôi, chỉ có duy nhất bà già Trex tộc hệ băng căn Trương Hải ban nãy là có tu vi Thần Thông thượng cảnh.

Là ai vậy?

Vừa ngẩng đầu lên, mấy trưởng lão liền nhú mày lại.

Phía xa xa, một bóng đen đang lớn dần lên, lộ ra hai cái cánh to lớn như muốn bao phủ bầu trời. Trương Hải thầm giận trong lòng: “Gọi cả nửa ngày mới tới, mà làm ăn cái kiểu gì vậy?”

Không sai, “cao thủ” kia chính là con cháu tinh được Trương Hải đặt tên là Cún!

Từ khi vào kinh đô với Dương Thanh Kỳ, Trương Hải luôn để Cún ở vùng ngoại thành. Hơn nữa còn vứt lại vài lọ đan dược tu luyện cao cấp cho nó. Bảo ngồi đấy tranh thủ tu luyện, chờ đến khi tích lũy đủ, hần sẽ có một viên đan dược dành cho nó biến thân.

Trương Hải vốn không muốn để Cún lộ diện, bởi vì hần muốn dùng đó làm con bài sát thủ, ra tay lần nào là chết lần đó. Nếu bây giờ để lộ nó ra với mấy người này thì sau này sẽ càng phiền phức.

Nhưng tình huống bây giờ đúng là không gọi không được. Nếu nó không có nó, kể cả hần có lấy được huy hiệu thì cũng có thể bị mấy người kia công kích trước khi trốn vào không gian truyền thừa.

Quả nhiên, chiêu thức ấy vừa xuất ra thì mọi người đều sững lại. Tất nhiên cũng không bị tổn thương quá nặng, nhưng bị công kích bất ngờ như vậy, bọn họ cũng tạm thời mất đi khả năng phản ứng.

Cơ hội duy nhất!

Trương Hải thấy Trương Linh Tuyền cũng đã trúng chiêu, đứng sững ra đó. Cả ngọn núi chỉ còn một mình hần không bị dính chiêu này. Hần nhanh chóng vọt tới, giật huy hiệu trong tay Trương Linh Tuyền.

Trương Hải thầm mừng trong lòng, đang định thò tay vào ngực lấy số hiệu 4196 của mình ra thì chợt thấy trước mặt nóng hừng hực, không khỏi bất đắc dĩ né sang một bên.

Trương Linh Tuyền đã hồi phục sau khoảnh khắc, bây giờ cặp mắt nàng đang trợn lên, tức giận công kích hần liên tục.

Lại là Bạch Sắc Hỏa!

Không! Không phải, đây không phải là Bạch Sắc Hỏa đơn thuần, mà là một chiêu thức Tự Giác cảnh, là chiêu thức mà Trương Linh Tuyền sáng tạo ra từ cơ sở Bạch Sắc Hỏa.

Bạch Sắc Thiên Lao!

Từng luồng Bạch Sắc Hỏa nhằm vào Trương Hải đều bị hần né được. Nhưng trán hần đang đổ mồ hôi lạnh ròng ròng.

Bởi vì từng luồng Bạch Sắc Hỏa kia đang thiêu đốt hừng hực trong không khí, bọn chúng cứ cháy giữa không gian, không cần bất cứ một nhiên liệu nào cũng vẫn duy trì.

Lửa nóng hình thành một lao tù, bao kín mọi đường đi nước bước của Trương Hải. Phạm vi hoạt động của hần ngày càng hẹp, dần dần không thể di chuyển được nữa. Nếu hần cứ cố mà di chuyển, chỉ tổ bị Bạch Sắc Hỏa mạnh mẽ kia thiêu cho thành tro mà thôi.

- Tuyền! Đừng giết nó, nhớ bắt sống!

Một vị trưởng lão chợt hô to. Cả năm người đều đang bị Cún cầm cự, chưa tách ra được. Mặc dù việc một chấp năm là quá sức đối với Cún, nhưng nó có thể lợi dụng sóng âm để làm cho năm người choáng váng, thân thể lại to lớn, dễ dàng cản đường những người muốn tách ra.

Tuy rằng trên người Cún cũng bắt đầu có những vết thương, máu chảy tí tách nhưng nó vẫn có thể dây dưa được với bọn họ, không ai tách ra được làm cho họ cấu giận không thôi.

Trương Linh Tuyền gật nhẹ đầu. Nàng chợt bật thẳng người lên, bóng hình mảnh khảnh, kiều diễm đó xuyên qua từng lớp từng lớp Bạch Sắc Hỏa, lao tới bên Trương Hải. Hai chân cũng xoạc ra như một cây kéo trên không trung, nhằm thẳng tới cổ của Trương Hải.

Nếu bị nàng bắt được, chỉ cần kéo một cái là hần hết đường chạy trốn.

Nhưng bây giờ hần không thể nào tránh được, mọi lối đi của hần đã bị chặn rồi.

Trương Hải kinh hãi trong lòng, cũng không có thời gian mà nghĩ nhiều nữa. Hần nhanh chóng xé toạc chiếc áo mặc trên người ra, làm bại lộ bộ ngực rắn chắc. Trước ngực Trương Hải có hai thứ, một thứ là chiếc dây chuyền màu đen nhạt, có thể nhìn xuyên qua, trên đó có khắc chữ Hải. Một thứ còn lại có hình tròn, bên trên có khắc số 4196.

Trương Hải cuống quýt cầm chiếc huy hiệu vừa giật của Trương Linh Tuyền lên, định gắn vào chỗ của số hiệu. Nhưng kinh phong trên đầu đã sát lắm rồi.

Trương Hải thầm thở dài trong lòng.

Không kịp nữa rồi...

Nhưng...

Khi kinh phong đã đến sát thân thể hần, thậm chí Trương Hải còn cảm nhận được một hồi gió thổi xẹt qua cổ mình. Nhưng kỳ lạ là không hề có bất cứ cảm giác thân thể tiếp xúc nào.

Ngẩng đầu lên, chỉ thấy Trương Linh Tuyền vẫn đang giữ tư thế đập vào cổ hần.

Sắc mặt nàng tỏ ra ngạc nhiên, kinh hãi, hai mắt nhìn chăm chăm vào số hiệu trên cổ Trương Hải.

Sau đó, Trương Linh Tuyền tái xám cả mặt lại. Một tiếng “phụt” vang lên, đóa hoa máu thấm thương bắn ra khỏi miệng nàng, thân thể cũng trở nên mềm nhũn, không chịu nổi trọng lực mà rơi xuống bên dưới.

Trương Hải kinh hãi.

Chỗ này đang ở rất sát cánh cổng vào không gian truyền thừa. Cũng có nghĩa là lơ lửng trên không trung, bên dưới là vực sâu cả vạn trượng.

Rơi xuống đó thì chỉ có chết.

Trương Hải cũng dừng động tác lại, phi người lao tới, ôm lấy thân thể mềm mại của Trương Linh Tuyền.

Nhưng hần không những không cứu được Trương Linh Tuyền, mà ngay cả hần cũng rơi xuống dưới.

Khí trường hần tạo ra dùng để duy trì Man Thiên Bộ vốn đã bị Bạch Sắc Thiên Lao thiêu cháy sạch, chỉ còn lại một vùng nhỏ ở đúng chỗ mà hần đứng thôi.

Khi hần phi thân ra ôm lấy Trương Linh Tuyền, cũng có nghĩa là hần đã rời khỏi khí trường.

Không gian xung quanh vẫn nóng hừng hực, chưa phục hồi để tạo ra khí trường mới, vì thế Trương Hải không thể giữ được, rơi thẳng xuống bên dưới.

Tốc độ rơi cao quá!

Tốc độ cao thế này thì không thể tạo được khí trường đủ mạnh giữ thân thể lại, nếu cứ thế này thì chết chắc.

Trương Hải nhìn lại Trương Linh Tuyền đang nằm trong ngực, thấy nàng cũng đang nhìn hần, ánh mắt giận dữ, oán trách tới cực điểm, khóe mắt cũng chảy ra một giọt lệ. Mấy ngày nay nàng rất lo cho hần, nhưng hần lại cứ như bốc hơi, không có chút tin tức nào, đến bây giờ xuất hiện thì lại chọn cái cách thế này, suýt nữa thì nàng giết chết hần rồi.

Nếu không phải Trương Linh Tuyền chấp nhận tổn thương khí huyết, cưỡng ép thu lại một cước đó thì cổ của Trương Hải đã bị lệch, bả vai bị đập gãy, trở thành người tàn phế rồi.

Trương Hải cắn răng một cái, hét lớn lên:

- Chị có vào được không gian truyền thừa không?

Trương Linh Tuyền sững sốt:

- Cậu muốn làm gì?

- Em sẽ vào đó nhờ huy hiệu! Nhưng cũng kéo chị theo! Bây giờ chỉ có duy nhất cách này mà thôi!

Trương Linh Tuyền phản ứng ngay:

- Không biết! Nhưng tôi nhận truyền thừa trong từ đường dòng họ, chưa vào không gian truyền thừa bao giờ. Người ta đã quy định, một người có thể vào không gian truyền thừa một lần, tôi không biết có vào được không! Nhưng nếu cậu dùng cách này cưỡng ép kéo tôi vào, có thể có nguy hiểm tới cả hai đó.

- Còn hơn là rơi xuống đây rồi chết! Chị có sợ không?

Trương Linh Tuyền đột nhiên cười, cười tươi như một đóa hoa lan nở rộ, nàng nói:

- Thằng nhóc cậu đã không sợ, tôi còn sợ cái gì?

Trương Hải sững sốt.

Nhưng sau đó, chính hần cũng nở nụ cười.

Không do dự gì nữa, Trương Hải gắn huy hiệu vào số hiệu. Hai nửa chìa khóa đã hợp lại, phát ra ánh sáng chói lòa.

Thân thể hắn bị kéo vọt đi, cánh tay cũng trở nên tê rần, còn có cả một lực đẩy, muốn tách hắn ra khỏi Trương Linh Tuyền nữa.

Nhưng hắn không thể buông tay, nếu hắn buông, nàng sẽ chết.

Hắn ôm chặt lấy Trương Linh Tuyền, khuôn mặt của nàng áp sát vào ngực hắn, thân hình mềm mại cũng cố gắng vận hết sức ôm lấy hắn. Nàng rất sợ.

Trên đầu chột có một bóng đen to lớn lao thẳng xuống. Đó chính là chần tinh, thân thể của nó đã có rất nhiều vết thương, nhưng vẫn cố đẩy lui mấy vị trưởng lão kia, quay người lại chạy thẳng xuống tìm dấu vết của Trương Hải.

Tâm thần Trương Hải thấy cảm động. Hắn đột nhiên cầm lấy dây chuyền, giơ lên ngang mặt. Dây chuyền lóe lên một cái, chiếu lên người chần tinh. Cả một thân thể to lớn của Cún đã hoàn toàn biến mất, giống như chưa từng xuất hiện.

Trương Hải mỉm cười thỏa mãn, thân thể lại vọt thẳng lên trên, chui vào trong cánh cửa như một tia chớp.

Không khí lại yên tĩnh trở lại, phảng phất chưa từng có gì xảy ra. Chỉ là, có hai ký tự đang lập lòe trên cánh cửa, ánh sáng dao động kịch liệt.

Hai chữ đó là “Thông Thiên”. Không biết Trương Hải có nhìn thấy không, mà dù nhìn thấy, không biết hắn có thấy cánh cổng này quen thuộc hay không nữa...

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Hôn Mê

Thông Thiên!

Trương Hải đã nhìn thấy.

Hắn đang tự hỏi, hình như cái này quen quen.

Bản thân hắn cũng quên mất, khi bản thân đứng trước cánh cổng Triệt Địa, hắn từng tự hỏi, liệu có cánh cổng Thông Thiên không nhỉ?

Bây giờ thì thành sự thực rồi.

Nhưng Trương Hải không nghĩ nhiều được nữa, bản thân hắn bây giờ cũng chật vật vô cùng.

Ngay khi bị hút vào cánh cổng, Trương Hải chợt cảm thấy cả thân thể trở nên cứng ngắc, mọi sức mạnh dường như bị rút cạn không còn một mống. Hắn có cảm giác, cái không gian chết tiệt này thật kinh khủng, không ngờ lại có thể phong ấn hết sạch tất cả các năng lượng trong người mình.

Không những tốc độ di chuyển ở đây quá nhanh, mà... dường như còn không có bất cứ một chút không khí, năng lượng nào cả.

Không thể nào hít thở được.

Trương Hải vẫn cố gắng nhịn thở, nhưng Trương Linh Tuyền thì không tốt được như thế.

Sắc mặt nàng từ trắng bệch đã chuyển sang màu tro tàn, dường như mất hết đi sức sống vậy.

Trước đó, Trương Linh Tuyền đã bị thương khi công kích Trương Hải. Tuy rằng nội thương không quá nặng, chỉ cần nghỉ ngơi điều dưỡng một hai ngày là có thể bình phục, nhưng trong thời khắc ấy, Trương Linh Tuyền thực sự bị thoát lực.

Nàng có vận chuyển công pháp để khôi phục khí lực một chút, nhưng không ngờ, khi bị hút vào không gian này, mọi sức mạnh đều bị khóa chặt, không thể vận chuyển một chút nào. Điều này làm thương thể của Trương Linh Tuyền càng thêm trầm trọng.

Nhưng có một việc còn trầm trọng hơn, đó chính là nàng không thể nào thở được.

Điều này đối với một người bị nội thương thì chính là nguy hiểm trí mạng, làm cho một vết thương dù nhỏ, cũng bị khuếch đại lên đến cả trăm lần, trở thành một thương thể uy hiếp đến sinh mạng.

Đúng lúc này, trước cổ Trương Hải tỏa ra một luồng ánh sáng.

Đó chính là chiếc chìa khóa thần điện đã được ghép lại, lúc này nó đang phát huy ra năng lực của mình.

Luồng sáng trở thành một cái lồng, bọc thân thể của Trương Hải lại, tuy rằng cái lồng không lớn, nhưng nếu Trương Hải co người lại thì vẫn được bọc trọn thân hình. Ở bên trong cái lồng đó, tuy rằng sức mạnh vẫn không có nhưng lại có đường khí, Trương Hải hung hăng hít vài hơi cho thỏa thích, thân hình cũng bớt căng cứng đi.

Chỉ là có một điều làm Trương Hải cực kỳ khó chịu.

Cái lồng kia chỉ bao bọc hần, còn Trương Linh Tuyền thì đang bị bài xích mạnh mẽ. Cái lồng càng bành trướng thì lực đẩy lại càng mạnh. Thậm chí Trương Hải còn có cảm giác lực bất tòng tâm, bởi vì hần bây giờ cũng quá yếu ớt.

Trương Linh Tuyền ở bên ngoài không có một chút đường khí nào, sắc mặt của nàng ngày càng xấu, thậm chí nhịp tim cũng giảm mạnh, sắp không thể chịu được nữa rồi.

Dù thế, Trương Linh Tuyền vẫn giữ được đôi chút tỉnh táo. Cũng phải nói, Trương Linh Tuyền không phải là người thường, ý chí của nàng rất mạnh mẽ, nhờ thế mới duy trì được đến bây giờ.

Nhưng, Trương Hải lại phát hiện ra một chuyện.

Thân thể mình có thể thò ra khỏi cái lồng ánh sáng này.

Diễn hình là tay của Trương Hải, tay hần vẫn đang đưa ra ngoài, siết chặt lấy eo Trương Linh Tuyền, không để nàng tách khỏi bản thân.

Nhìn đôi môi đã tím lại của Trương Linh Tuyền đang nhấp nháy, dường như muốn nói cái gì đó, Trương Hải thấy ruột đau như cắt.

Dù nàng hay đánh hần, hay chửi bới này nọ, tính tình cũng mang đậm tính chất đại tiểu thư, kiêu căng, ngạo mạn và bá đạo. Nhưng không thể phủ nhận, nàng đối xử với hần rất tốt, cực kỳ tốt.

Chỉ riêng việc nàng hết lòng hết sức huấn luyện cho hần, lại cố gắng để hần vào được không gian truyền thừa này đã đủ làm Trương Hải cảm kích rồi. Mặc dù không chỉ mình hần có được đãi ngộ này, nhưng điều đó cũng không thể phủ nhận sự cảm kích mà Trương Hải dành cho Trương Linh Tuyền.

Nhìn cô gái mới vài phút trước còn vui tươi hoạt bát, hùng hùng hổ hổ như một con cọp cái, bây giờ lại yếu ớt, nhu nhược đến cực điểm, đôi mắt ảm đạm nhìn mình, trong đó có sự trách cứ, oán giận, ... rất nhiều cảm xúc nhưng chỉ có một thứ duy nhất là không có.

Đó là hối hận.

Nàng không hối hận một chút nào về những việc mình đã làm. Trương Linh Tuyền là vậy, việc mà nàng đã quyết thì không bao giờ hối hận, không bao giờ ...

Chẳng nhẽ vừa rồi không theo hần vào đây, rơi xuống vực kia thì sống sót được hay sao?

Kết cục vẫn chỉ có chết mà thôi, hơn nữa còn chết rất khó coi, để cho người khác nhìn thấy thì ngượng chết đi được.

Ừm! Đúng là như thế, tiểu thư ta đây xinh đẹp quyền rũ như thế này, đến lúc đó mặt mày bầm dập, để mấy tên ăn hại trong dòng họ nhìn thấy thì còn ra thể thống gì. Không bằng chết trong này, để một mình tên nhóc này nhìn thấy còn đỡ hơn.

Còn điều mà nàng vừa định nói, đó chẳng qua là lời uy hiếp hần, không cho phép nói linh tinh về bộ dạng của nàng lúc này cho người khác.

Còn về việc mình sẽ chết, Trương Linh Tuyền lại không sợ.

Mấy năm nay sống thật mệt mỏi, mấy lão già kia mồm thì bảo yêu thương nàng hết lòng, nhưng chẳng ai cho nàng quyết định hạnh phúc của mình, nàng đã định tự kết liễu không chỉ một lần rồi, chỉ là ... đám Trương Hải vẫn cho nàng một chút hy vọng, dù chúng có mong manh đi nữa.

Chỉ là, lần huấn luyện này có kết quả rất tốt, có lẽ mình sẽ thoát ra được gông cùm đó. Nhưng bây giờ lại thế này, nghĩ lại thì cũng hơi tiếc.

Trương Linh Tuyền nhắm mắt lại.

Nhưng trước khi ý thức mất đi, Trương Linh Tuyền chợt thấy một cánh tay nắm lấy gáy mình, kéo lại.

Nàng chợt mở mắt, ở đây cũng chỉ có mình Trương Hải mà thôi, không cần phải hỏi, Trương Linh Tuyền cũng biết là hần.

Nhưng đập vào mắt nàng là một đôi môi cũng đã cực kỳ nhợt nhạt. Nhìn không có nhiều mỹ cảm, nhưng nó thật sự làm Trương Linh Tuyền thấy nhịp tim mình nhanh hơn.

Cảm giác ấm áp đè lên môi nàng, Trương Linh Tuyền chợt thấy ngẩn ngơ.

Hôn rồi?

Đây là nụ hôn đầu đời của nàng! Thế mà cuối cùng lại mất vào “môi” một thằng nhóc kém mình gần mười tuổi.

Trương Linh Tuyền còn chưa kịp phản ứng thì một cái lưỡi ấm nóng như con rắn nhỏ đã tấn công, liên tục trùng kích vào hai hàm răng đều như hạt ngô của nàng, thậm chí, chiếc lưỡi đó còn cố tình trêu chọc, làm Trương Linh Tuyền cảm thấy “ngứa lợi”.

Nàng vô thức há miệng ra.

Ngay lúc đó, một hơi thở ấm nóng, mang đầy tính đàn ông thổi thẳng vào trong miệng nàng. Nhưng hơi thở đó không quá cuồng dã, mà lại rất chậm rãi, từ từ thấm vào trong miệng, đi xuống phế quản, rồi vào đến tận tim gan Trương Linh Tuyền.

Nàng chợt thấy cảm giác khó thở, tức ngực ban nãy giảm mạnh, nhịp thở cũng bắt đầu trở nên dồn dập, đúng là triệu chứng khi nhịn thở lâu gây ra.

Từng luồng hơi thở thơm như hoa lan, ngắt từng quãng một đi ra từ mũi của Trương Linh Tuyền, chui thẳng vào mũi Trương Hải làm cho hắn thấy ngứa ngáy trong lòng.

Hơi thở của Trương Linh Tuyền dồn dập vô cùng, liên tục hít vài cái trong miệng Trương Hải, cũng chẳng thèm để ý xem đây có phải hôn hay không, có gì sai trái không. Trương Linh Tuyền chỉ biết, mình không hít thì chỉ có chết.

Một lúc sau, dường như Trương Hải cũng sắp không nhịn được rồi, hai má đỏ kè, mắt trợn trừng, ngực phập phồng kịch liệt. Hắn muốn tách ra, nhưng Trương Linh Tuyền lại mút chặt lấy, dường như nụ hôn của hắn là chỉ bảo đối với nàng vậy.

Chết ngạt mất.

Trương Hải thầm kêu khổ trong lòng. Vào thời khắc này, hắn mới biết được cái gì gọi là chết đuối vớ được cọc, Trương Linh Tuyền bây giờ đúng là như thế.

Lưỡi của hắn đang trong miệng nàng, hắn cứ định rút ra thì nàng lại càng cắn chặt lại, nếu mà hắn rút mạnh thì có khi đứt lưỡi. Mà bây giờ thì có muốn nói cũng không nói được.

Trương Hải buồn bực, bây giờ hắn chỉ có thể dùng một tay mà thôi. Tay còn lại đã dứt chiếc chìa khóa thần điện xuống, giờ chiếc chìa khóa tránh xa thân thể, nhờ đó mà cái đầu của Trương Hải mới thoát ra ngoài để tiếp cận Trương Linh Tuyền được. Nếu không thì hắn di chuyển đầu, cái dây chuyền cũng di chuyển theo, cho đến kiếp sau cũng đừng hòng chạm được vào phiến môi thơm mềm mại của nàng.

Tách ra kiểu gì giờ?

Mắt Trương Hải lóe lên, dường như nghĩ đến cái gì đó. Đôi mắt híp lại thành hai sợi chỉ, trông “gian” vô cùng. Cánh tay đang ôm gáy của Trương Linh Tuyền cũng đã đưa xuống dưới, ôm lấy eo nàng, rồi vòng qua eo, lần mò ra phía trước.

Trương Linh Tuyền đang cố gắng thở dốc từng ngụm, chợt thấy trên ngực mình có gì đó nhột nhột, một cổ nhiệt lực truyền từ ngực lên làm cho hai má nàng đỏ bừng, nhưng miệng thì vẫn không ngừng nghĩ chút nào.

Chưa buông?

Trương Hải lại càng ác ý, bàn tay luôn tiếp xuống dưới, xuyên qua chiếc áo bó của Trương Linh Tuyền, chộp thẳng lên trên.

Mềm quá!

Trương Hải thầm khoái trá trong lòng. Tuy rằng đã từng hưởng thụ thân thể của Dương Thanh Kỳ, nhưng nói đi cũng phải nói lại, Dương Thanh Kỳ chưa phát triển hết, thân thể không mê người, không đầy đặn và mềm mại như Trương Linh Tuyền. Sờ vào mà có cảm giác săn chắc, lại đàn hồi làm người ta thích thú không muốn buông tay.

Trương Hải lần mò nhanh vô cùng, bắt được một vài điểm mấu chốt làm cho hơi thở của Trương Linh Tuyền càng thêm dồn dập. Nhưng càng như thế thì nàng lại càng không buông, thậm chí Trương Hải đã véo vài cái đau điếng nhưng nàng cũng không chịu, làm cho Trương Hải phiền muộn không thôi. Vừa nãy hít một hơi căng cả ngực, bây giờ cũng sắp hết mất rồi.

Không dùng thủ đoạn mạnh là không được rồi!

Trương Hải vô si thâm nghĩ, cũng mặc kệ người khác nghĩ thế nào về hắn, hắn chỉ biết, không dùng thủ đoạn độc thì bây giờ mình toi mất.

Vuốt sỏi đã buông tha cho bộ ngực mê người kia, bắt đầu lần xuống dưới.

Trương Linh Tuyền cũng biết, trong tâm thần cũng có chút hoảng, nhưng nàng lại không buông ra được.

Việc hít từng hơi ngắt quãng từ miệng Trương Hải thế này thì có được bao nhiêu dưỡng khí chứ? Cảm giác ban nãy chẳng bớt được bao nhiêu, nếu bây giờ nàng buông ra thì chắc chắn sẽ rơi vào tình cảnh dở sống dở chết ban nãy.

Bàn tay tà ác đã luồn vào bên trong, chạm đến nơi tư mật nhất của người con gái, thậm chí ngày càng tiến gần đến công thành. Trương Linh Tuyền chợt mở trừng mắt, oán giận cắn một phát lên lưỡi Trương Hải, làm cho hắn kêu thảm một tiếng, nhanh chóng tách nhau ra.

Trương Hải cũng không có thời gian mà trách cứ, nhanh chóng chui vào trong lồng, hít vài ngụm lớn, hít lấy hít để như chưa bao giờ được hít. Sắc mặt Trương Linh Tuyền bên ngoài mặc dù đỏ bừng như táo chín, nhưng cũng nhanh chóng chuyển sang màu trắng bệch, dường như bắt đầu thiếu đường khí trở lại.

Cũng may, Trương Hải cũng chỉ hít hai hơi, sau đó lại trôi ra, tiếp sức cho Trương Linh Tuyền.

Cũng chỉ hít được một hơi dài ban đầu, Trương Linh Tuyền còn chưa thỏa mãn, định tiếp tục thì tên kia lại véo lên eo nàng một cái. Trương Linh Tuyền không định thử thách Trương Hải nữa, đành phải nuốt tiếc “thả” hẳn ra.

Mặc dù vẫn cực kỳ tức ngực, khó thở và mệt mỏi, nhưng bây giờ cũng đã khá hơn vừa nãy nhiều rồi. Trương Linh Tuyền cũng đã bắt đầu thanh tỉnh lại đôi chút, tất nhiên có thể kiểm soát hành động của mình.

Tiếp sau đó, Trương Hải làm cái việc này liên tục, tần suất dần ổn định, hắn cũng cảm thấy thế này giống như bơi ếch vậy: ngụp xuống nước thở ra, trôi lên lại hít vào, cứ thế lặp đi lặp lại.

Nhưng thế này cũng không phải là biện pháp tuyệt đối.

Hai người không thể duy trì mãi thế này được. Người đi bơi còn biết mệt, hai người lại còn vừa phối hợp hít thở, vừa vận động thân thể ra ra vào vào, không mệt mới lạ đó.

Sắc mặt Trương Hải ngày càng xấu, Trương Linh Tuyền cũng không hơn một chút nào.

Lúc này, da mặt Trương Hải cũng đã tím tái, nhưng hắn cũng không bỏ qua Trương Linh Tuyền, liên tục tiếp sức cho nàng. Mặc kệ bản thân có suy yếu, nhưng hắn cũng không dừng lại, không hề rúc đầu vào trong lồng hít thở cho bản thân, bỏ mặc cô gái yếu ớt kia tự sinh tự diệt. Mặc dù tay hắn cũng đã tê rần, nhưng vẫn cố gắng siết chặt lấy eo Trương Linh Tuyền, cố chết cũng không buông.

Hành động ấy rơi hết vào mắt Trương Linh Tuyền. Tâm thần nàng cảm động, nhưng cũng không dờ hơi đi ngăn cản hắn.

Cản hắn thì nàng chết sao? Hơn nữa, nàng cũng chẳng còn sức mà cản!

Nhưng, hai người vẫn chưa tận số.

Đến khi mà Trương Hải sắp hết sức, sắp không thể nào trụ được nữa, đột nhiên hai người cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, bắt đầu lao xuống bên dưới. Sau đó, cảm giác ma sát bắt đầu truyền tới, làm cho Trương Hải thấy choáng váng đầu óc.

Da tay, da lưng của hắn bắt đầu bong tróc, lộ ra cả cơ thịt bên trong, máu cũng bắt đầu chảy ròng ròng. Trương Hải cắn chặt răng, nhưng không thể nào duy trì ý thức được nữa, nghiêng đầu sang một bên, mất đi tri giác.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Ròng Lửa Giữa Hàn Băng

Lạnh quá!

Trương Hải mở choàng mắt.

Phía trước chỉ là một phiến trắng xóa, từng tia sáng le lói xạ thẳng vào mắt của Trương Hải, làm hắn vô thức nheo mắt lại, không dám nhìn trực tiếp.

Trương Hải thử cử động thân thể đôi chút, bắt giác cảm thấy tê rần, sau lưng đau đớn vô cùng. Trương Hải không nhìn được mà rên rỉ cả ngoài miệng lẫn trong lòng.

Khẽ lắc đầu vài cái cho thanh tỉnh, Trương Hải cố gắng cảm nhận mọi thứ chung quanh.

Có cái gì đó... đang run run trong lòng mình!

Vừa nhìn xuống, sắc mặt Trương Hải đã biến đổi.

Trương Linh Tuyền đang nằm sát vào người hắn, thân hình run lấy bầy, sắc mặt xanh mét, môi tím tái, da thịt lạnh ngắt. Mọi triệu chứng đều cho thấy: nàng không thể chịu nổi nhiệt độ kinh khủng thế này.

Hắn cố gắng dựng người lên, nhưng sau lưng lại truyền đến cảm giác như kéo rách da thịt, Trương Hải đau đến nhe răng trợn mắt. Cuối cùng phải cố gắng vài ba lần mới có thể ngồi dậy được.

Quay đầu nhìn lại, Trương Hải càng thêm nhăn nhó. Hắn và cả Trương Linh Tuyền đang nằm trên một phiến băng, xung quanh cũng là băng, trước mặt cũng là băng, sau lưng cũng là băng nốt. Không có tuyết, chỉ có băng mà thôi!

Phía đằng trước vẫn còn lưu lại một chút dấu vết, chắc là do Trương Hải ma sát với mặt băng, khiến chúng tan ra đôi chút, hình thành một vết dài, nhưng không sâu lắm.

Chỗ hấn vừa nằm bây giờ đã thấm đẫm máu, lại có cả một ít thịt da nữa. Đó cũng là do Trương Hải áp vết thương sau lưng vào mặt băng, bị dính chặt vào, sau đó lại mạnh mẽ tách ra làm da thịt bị tàn phá.

Còn Trương Linh Tuyền, tuy rằng da thịt nàng không bị tổn thương gì, bởi vì hấn đã cố ý nằm bên dưới, dùng thân hình che cho nàng. Nhưng trước đó bị nội thương, lại lọt vào cái đường hầm không gian kia, không thể nào trị liệu kịp lúc, thiếu dưỡng khí khiến cho hôn mê. Bây giờ lại phải chịu cái lạnh cắt da cắt thịt thế này khiến nàng không thể nào chịu nổi, thân hình co quắp như sắp chết rét.

Đầu óc còn đang mơ mơ màng màng, một luồng khí rét căm căm phả vào da thịt làm Trương Hải rùng mình, tinh thần tỉnh táo lên nhiều, sự đau đớn cũng theo đó mà giảm bớt, làm cho Trương Hải có cảm giác như róc xương róc thịt vậy.

Thân thể của Trương Hải cũng đã trải qua tu luyện, được coi như khá mạnh mẽ nhưng cũng ăn không tiêu loại lạnh giá này, khổ tập trung vận chuyển khí đạo một vòng trong thân thể, giống như việc tăng cường calo, Trương Hải cũng thấy bớt lạnh và có sức hơn đôi chút.

Hơn nữa, Trương Hải còn điều động linh hồn lực, chặt đứt sự liên hệ của một số dây thần kinh. Các loại đau đớn, mệt mỏi của thân thể không thể nào truyền lên não bộ, Trương Hải bất giác thấy khá hơn nhiều.

Tuy rằng bây giờ thân thể đã rất khá, nhưng Trương Hải cũng biết, dùng linh hồn lực miễn cưỡng cắt đứt sự đau đớn, mệt mỏi thế này thì cũng chỉ như dùng thuốc giảm đau, trị ngọn không trị gốc, cử thế này thì vết thương sẽ chỉ càng ngày càng nặng mà thôi. Việc cần nhất bây giờ là tìm chỗ yên tĩnh mà trị liệu thương thế, chứ ngồi đây tiếp cò mà bị đóng băng.

Cố gắng dựng cái thân thể tàn tạ dậy, Trương Hải đưa tay ôm lấy Trương Linh Tuyền, cũng không hỏi gì nhiều mà đưa tay bắt mạch, kiểm tra nhiệt độ thân thể của nàng một chút. Sắc mặt của Trương Hải bây giờ cũng khá là khó coi.

Nhiệt độ cơ thể bình thường của Trex tộc hệ hòa vào khoảng bốn mươi đến bốn mươi hai độ, tùy vào mức độ thuần của huyết mạch. Tuy rằng ở đây không có dụng cụ đo lường gì, nhưng Trương Hải cũng có thể cảm giác rõ ràng sự lạnh lẽo của Trương Linh Tuyền. Theo hấn suy đoán, nhiệt độ của nàng bây giờ chỉ khoảng trên ba mươi độ một chút mà thôi.

Nếu cứ để thế này thì nhiệt độ sẽ còn giảm nữa, nàng sẽ lâm vào nguy hiểm mất!

Bây giờ Trương Hải đang cố nén tất cả thương thế lại, tuy rằng máu sau lưng cũng đang chảy, nhưng hấn coi như không biết, chỉ ôm chặt lấy thân thể của Trương Linh Tuyền, lết từng bước về phía trước.

Theo những gì Trương Hải từng tìm hiểu, mỗi chiếc chìa khóa sẽ đưa chủ nhân vào một vùng đất khác nhau, không ai bị chuyển dịch trùng với ai cả, vì thế chung quanh đây chắc chắn là chẳng có người nào.

Còn về việc Trương Linh Tuyền, đó là do Trương Hải cưỡng ép kéo nàng vào, nói thì đơn giản, nhưng trong đó cũng chứa vô vàn nguy hiểm.

Giả sử Trương Hải không luyện thân thể, phổi không mạnh thì có duy trì việc “tiếp sức” cho Trương Linh Tuyền trong thời gian lâu như thế không?

Đáp án là không!

Giả sử Trương Hải không luyện khí, việc hô hấp và điều chỉnh khí đạo đã thuần thục, liệu hấn có thể giữ sức lực để duy trì đến cuối cùng không?

Đáp án là không!

Nếu Trương Hải không tu hồn, dùng hồn lực để đánh lừa cảm giác của chính mình, làm cho tâm tình không bị rơi vào tình trạng nản lòng thoái chí do đuối sức, thì liệu hấn có duy trì được đến tận cùng không?

Đáp án vẫn là không!

Chỉ cần thiếu đi một trong ba thứ, Trương Hải chắc chắn sẽ rơi vào tình trạng vạn kiếp bất phục. Dù hấn có thể đánh lừa bản thân, nhưng hấn không có hai thứ còn lại thì cũng chết; dù hấn có phổi mạnh, nhưng không biết điều hòa nhịp thở: vẫn chết, nếu hấn biết điều hòa nhịp thở, nhưng lại dễ nản lòng vì phổi yếu: vẫn chết.

Tất nhiên, chữ “chết” ở đây là áp dụng cho Trương Linh Tuyền, còn bản thân hấn thì vẫn có thể rúc vào trong lòng ánh sáng để duy trì sự sống.

Có thể nói, lần này là Trương Linh Tuyền gặp may, đụng phải một tên quái thai tu cả ba trường phái mới có thể tìm được đường sống trong chỗ chết thế này. Nếu không thì nàng không chết vì rơi xuống vực thì cũng phải chết vì thiếu dưỡng khí.

....

Trương Hải ôm Trương Linh Tuyền chạy phăm phăm đi, hần cũng không dám công năng lên, bởi sau lưng hần đã thành một đồng huyết nhục mơ hồ, động chạm nhiều mà làm vết thương loét ra thì tiêu.

Trương Hải vừa di chuyển, vừa quan sát nhận xét tình hình chung quanh, theo hần nhận biết thì đây rõ ràng là một cái hồ băng, hoặc là một dòng sông băng gì gì đó. Khí hậu ở đây lạnh đến cùng cực, thậm chí còn nổi lên từng làn sương mang hàn khí dày đặc.

Tình hình mang sương khói thế này thường diễn ra ở hai loại địa phương, một là ở nơi có hồ nước nóng, những sương mù này chính là nước bốc hơi do nóng mà tạo thành. Độ nguy hiểm của nơi đó thì còn tùy vào nhiệt độ, nhưng thường thì hồ nước nóng sẽ trở thành nơi được nhiều người yêu thích, chứ không có nhiều nguy hiểm.

Địa phương thứ hai chính là nơi mang hàn khí kinh khủng thế này. Nhiệt độ hạ thấp làm cho các loại khí bị đông đặc, có dấu hiệu hóa lỏng. Sương mù này cũng là tạo ra từ các loại khí hóa lỏng đó, chứ không phải là hơi nước.

Trương Hải cứ chạy, nhưng mà làn sương mù này lại cản trở tầm nhìn của hần, làm hần không biết đường nào mà lần. Trương Hải cắn răng một cái, cầm dây chuyền rồi vận thần thức lên quan sát, hần cũng không dám duy trì lâu, bởi vì tiêu hao thần thức ở thời điểm thế này sẽ chỉ làm hần sớm ngã quỵ, được không bằng mất.

Chỉ quan sát một giây, nhìn thoáng qua một bóng đen sau làn sương, Trương Hải nhanh chóng bế Trương Linh Tuyền tới đó. Nếu hần không nhầm thì kia chính là đất liền.

Trên đường đi, Trương Hải không dưới một lần nhìn thấy cái gì đó lấp lờ dưới chân, hình như là một đôi mắt. Tâm tình Trương Hải cũng hơi căng thẳng, nếu như loại sinh vật sống dưới sông băng (hồ băng?) này mà tấn công thì hần và Trương Linh Tuyền sẽ gặp nguy hiểm lớn.

Cũng may, con vật kia cũng chỉ quan sát vài lần, sau đó thì lặn mất, không thấy tăm hơi. Trương Hải thở phào, lại càng tăng bước tiến.

Bóng đen lơ mờ kia ngày càng rõ, tâm tình Trương Hải cũng dần tốt lên. Nhưng khi tới gần, hình dạng thực sự của bóng đen lại làm cho hần chết khiếp.

Không phải đất liền!

Là một con khủng... không phải khủng long, là “long”, là một con cự long trong truyền thuyết phương Tây.

Hình dáng giống hệt, một đôi cánh da sau lưng, một thân hình to lớn mang vảy, đuôi dài, mỏ quặp như chim ưng. Con rồng này mang màu đỏ, toàn thân toát ra một cỗ nhiệt khí yếu ớt, nhưng vẫn có thể duy trì trong không gian rét căm căm này.

Trương Hải sau một hồi kinh hãi cũng dần bình tĩnh lại.

Đây là một cái xác.

Là xác của một con rồng, lại còn là rồng lửa nữa. Nếu không thì cái xác của nó đã đông thành tượng băng rồi, làm gì còn nhiệt khí lơ mờ kia được nữa.

Trương Hải ôm Trương Linh Tuyền đứng trước cái mũi của nó, nhưng không hề thấy một chút hơi thở nào. Đi tiếp xuống bên dưới, đứng trước cái mõm của nó thì lại thấy nhiệt khí nhẹ nhàng, vô cùng ấm áp. Tuy rằng chỗ đó có một mùi hôi hôi, lại giống như thứ gì cháy khét lẹt vậy, nhưng chỗ này lại là chỗ ấm áp duy nhất.

Trương Hải không cho rằng con rồng này nằm đây già chết, bởi vì một con rồng lửa sẽ không ham mà lao đầu vào chỗ rét căm căm thế này nằm sẵn mồi. Theo hần suy đoán, con rồng này có thể bị thứ gì đó lợi hại hơn truy đuổi, bị đánh cho trọng thương rồi ép tới đây, cuối cùng thì nằm chết ở nơi này.

Cũng chỉ có lý do của tự nhiên như thế mới lý giải được tại sao con rồng lửa lại ở đây, chứ Trương Hải chẳng nghĩ ra lý do nào khác.

Nhìn nhìn ngó ngó tình hình xung quanh, lại nhìn chăm chăm vào cái miệng hơi há ra của con rồng. Đầu óc Trương Hải xoay chuyển liên tục, cuối cùng cắn răng, dứt khoát bế nàng vào bên trong cái miệng đó.

Đây có gọi là “tự dâng lên miệng” không nhỉ?

Nếu như đây là một con rồng sống, vậy thì đúng là Trương Hải ngu xuẩn tự chui đầu vào chỗ chết.

Nhưng hần đã quan sát kỹ lắm rồi, đây rõ ràng là một cái xác, trên lưng rõ ràng còn vết răng ngập vào tận xương, trông kinh dị vô cùng. Mặc dù đứng dưới này không nhìn rõ lưng nó, nhưng dùng thần thức thì vẫn nhìn được.

Chui vào trong miệng của rồng, mùi vị khá là khó ngửi, nhưng do đây là rồng lửa, quanh năm dùng lửa tẩy trùng miệng nên cũng không đến nỗi như mấy con rồng Komodo dùng nước giải làm thuốc độc kia. Đi sâu vào một chút, chạm đến tằm cổ họng thì mùi hương cũng giảm đi đôi chút.

Lúc này, Trương Hải mới có thể thở phào, thả Trương Linh Tuyền xuống, cũng giải trừ trạng thái cưỡng ép trên bản thân. Các con đau thấu xương truyền đến làm Trương Hải gần như sắp ngất, nhưng hần vẫn cố gắng nhịn đau, lấy trong không gian trữ vật vài lọ thuốc trị liệu, bắt đầu công tác dưỡng thương của mình...

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 95: Hỏa Linh Quả

Trương Hải rất may mắn.

May cho hắn khi có một không gian trữ vật như chiếc dây chuyền này, nếu không thì bao nhiêu loại thuốc men dụng cụ đồ đặc biệt để vào đâu chứ?

Bây giờ chính là lúc mà những thứ này phát huy tác dụng.

Hồi trước Trương Hải đã lấy được rất nhiều đan dược, thuốc trị thương, dược thảo... ở trong Nhãn Động trước kia, tất cả đều bị hắn ném vào trong dây chuyền, ngoài ra còn một đồng không gian trữ vật nữa. Hắn đã tặng cho mấy người bạn mình mỗi người một cái không gian, ngoài ra trong mỗi không gian còn có một căn nhà di động, cho bọn họ thoải mái hơn khi sinh hoạt độc lập thế này.

Hắn lục lọi ra một bình thuốc màu đỏ rực, một lọ màu tím biếc, Trương Hải cũng lười để ý, bởi vì Liên Hương Nhu đã giúp hắn sắp xếp tất cả các loại thuốc men này lại, hắn chỉ việc tìm trong đồng thuốc trị thương thượng phẩm bừa một lọ là được.

Bây giờ Trương Hải rất mệt, chỉ muốn nhắm mắt lại ngủ một giấc. Nhưng hắn vẫn cố gắng duy trì một tia thanh tỉnh, cố gắng bôi chỗ thuốc này vào. Nếu không thì vết thương kia bị cái môi trường không mấy an toàn xung quanh này làm nặng thêm mất.

Trương Hải mở lọ màu tím biếc ra, bên trong là thuốc dạng lỏng, tỏa ra mùi hương thơm ngào ngạt. Trương Hải cũng biết đây là thuốc trị nội thương, trung khí bổ huyết gì gì đó. Dùng cho Trương Linh Tuyền bây giờ chắc chắn là không sai.

Cố gắng tách miệng nàng ra, đồ thẳng vào cổ họng, lại còn bịt mũi nàng lại, bắt Trương Linh Tuyền phải uống cho bằng hết. Sau đó Trương Hải mới thở phào, tiến hành trị liệu cho bản thân.

Khê vận một chút khí công cuối cùng, điều chỉnh cho lọ thuốc bột màu đỏ lơ lửng trên không trung, Trương Hải bắt đầu rải đều bột thuốc lên vết lở loét trên lưng mình. Bột thuốc chạm vào vết thương bắt đầu sinh ra phản ứng, Trương Hải cảm thấy lưng mình đang đau đớn kịch liệt, lại còn thấy như từng thớ cơ đang co giật vậy. Cuối cùng, hắn cũng không nhịn được nữa mà ngắt đi.

...

Không biết qua bao lâu.

Cảm giác có cái gì đó mềm mại ấm ấm đang sát vào cơ thể mình, một mùi hương nồng nàn quyến rũ xông thẳng vào mũi, Trương Hải không nhịn được mà hít sâu một hơi, sau đó mở mắt ra.

Khung cảnh xung quanh vẫn tăm tối như cũ, nhiệt độ mặc dù coi như ấm áp so với bên ngoài, nhưng cũng không đủ nhiệt độ. Không khí lạnh lẽo làm cho người ta có cảm giác như đang đứng giữa trời đông giá rét vậy.

Trương Linh Tuyền đang nằm co quắp lại, mặc dù thần sắc của nàng có vẻ khá hơn đôi chút, không còn thiếu sinh cơ như vừa rồi. Nhưng mà nhiệt độ xung quanh quá lạnh, với một người tu luyện hỏa hệ như nàng thì hoàn cảnh này đúng là khắc tinh. Nếu là bình thường, Trương Linh Tuyền chỉ cần vận thiên phú hỏa hệ một chút là có thể loại trừ hết cái lạnh, nhưng lúc này nàng lại đang bị thương đến hôn mê, lấy đâu ra năng lực đó chứ?

Trương Hải khẽ khởi động thân hình một chút, nằm sấp lâu làm hắn cũng hơi tức ngực, khó chịu, sau lưng vẫn còn đang ê ẩm, ngứa ngáy vô cùng. Nhưng như thế cũng làm Trương Hải mừng lắm rồi, bởi vì đau đớn sau lưng đã giảm đi, có lẽ vết thương cũng đã khô lại, đang kéo vảy rồi.

Trương Hải nhanh chóng kéo bàn tay nhỏ bé của Trương Linh Tuyền, bắt mạch thử xem sao. Thần sắc của hắn cũng hơi hơi nhẹ nhõm đi một chút.

Nhịp đập có vẻ hỗn loạn, khí huyết không thông suốt, hơi thở phập phồng. Nhưng được cái là tình trạng không có dấu hiệu xấu đi, đây chính là một điều tốt. Chỉ cần Trương Hải chăm sóc chu đáo thì nàng sớm muộn cũng có thể hồi phục.

Chỉ là không biết phải mất bao lâu mới hồi phục được, lần này Trương Linh Tuyền bị đá kích không dưới một lần, làm cho nội thương vốn chỉ tý xíu đã khuếch đại ra gấp bội, trở nên rất trầm trọng.

Bây giờ quan trọng nhất là phải sưởi ấm cho nàng!

Nghĩ tới là làm, Trương Hải lục lọi một hồi lâu mới móc ra một đồng chắn mệnh, có dày có mỏng, nhưng tất cả đều vô cùng mềm và ấm áp.

Đang định đắp lên người nàng, đôi lông mày của Trương Hải đã nhíu lại.

Lúc này chạy ngoài băng giá, quần áo của Trương Linh Tuyền cũng đã dính không ít sương lạnh, đông kết thành một tầng băng. Đến khi vào trong này, tầng băng cũng bắt đầu tan ra, tuy rằng rất chậm nhưng cũng đã làm cho quần áo nàng ướt nhẹp, đây cũng là nguyên do mà Trương Linh Tuyền lạnh đến run lẩy bẩy như vậy.

Trương Hải đảo đảo trông mắt, thầm nghĩ đại ka sờ cũng sờ đủ rồi, cời ra thì làm sao? Nghĩ đến đó, hẳn chẳng có chút do dự hay áy náy gì mà lột sạch đồ của Trương Linh Tuyền ra, sau đó quấn nàng vào trong đồng chăn mền dày đặc.

Lúc này, thần sắc Trương Linh Tuyền cũng giãn ra, ôm chặt lấy đồng chăn, thân thể bớt run, hô hấp cũng bình ổn lại một chút. Nàng bắt đầu ngủ say, không biết trời trăng gì nữa.

Chỉ còn lại Trương Hải đang âm thầm lau máu mũi, trái tim vẫn đập thình thịch, trong lòng thầm hô: “Cảm giác thật Yomost!”

Ở một nơi cách đó xa lắc, một cô gái xinh đẹp đang đi lại trong rừng, đột nhiên trái tim đập thình thịch lên. Nàng đột nhiên hơi đỏ mặt, nhú nhú mày nhìn về phía nơi xa, nội tâm có vài phần nghi hoặc.

...

Đôi mắt mỹ lệ của Trương Linh Tuyền mở ra.

Trong đó chứa đầy sự mờ mịt, khó hiểu, tò mò.

“Minh chết rồi sao?”

“Địa ngục đen tối thế này đây à?”

Trong đầu của Trương Linh Tuyền chứa toàn những câu hỏi như vậy. Cho đến khi tiếng bước chân vang lên bên cạnh thì sự chú ý của nàng mới được chuyển dịch.

- Chị đã tỉnh rồi à? Cảm thấy thế nào?

- Tôi chưa chết sao? Hay là cả cậu cũng chết theo tôi rồi? - Câu hỏi ngây thơ của Trương Linh Tuyền làm trán Trương Hải xuất hiện vài vạch đen, mở miệng buồn bực hỏi.

- Chết rồi thì tôi còn hỏi chị cảm thấy thế nào làm gì?

Đến giờ Trương Linh Tuyền mới biết là mình còn sống, tâm tình của nàng kích động vô cùng, lên tiếng hỏi Trương Hải liên tục:

- Chúng ta còn sống sao? Vậy đây là chỗ nào? Mà chúng ta thoát chết thế nào? Có người cứu sao...

Một đồng câu hỏi làm cho Trương Hải nhức hết cả đầu, hẳn cũng không trả lời mà lại lặp lại câu hỏi vừa rồi:

- Chị cảm thấy người mình thế nào? Nói ra nhanh để tôi còn biết được mà xử lý...

- Còn thế nào được nữa? Nội thương một chút, chờ vài ngày tĩnh dưỡng là lại khôi phục...

Trương Linh Tuyền nhanh nhẩu nói, nhưng mà chỉ được nửa câu đã khựng lại.

Cảm giác thân thể của nàng lúc này không hề giống những lần nội thương khi luyện tập lúc trước tí nào. Lúc này, thân thể nàng một chút khí lực cũng không có, đến cử động một chút cũng thấy khó khăn, dường như cái khối thân thể này không còn nằm trong sự khống chế của nàng nữa vậy.

- Tôi... làm sao thế này? Thân thể không một chút khí lực, cử động cũng khó khăn, đây rốt cuộc là chuyện gì?

Trương Linh Tuyền chợt yếu ớt hỏi, khí lực dường như bị rút sạch, trở lại vẻ ủ rũ ban nãy.

- Nội thương nặng rồi! Tồn hao khí huyết, bên trong cơ thể cũng có chỗ vì bị thiếu năng lượng trong thời gian quá dài, bây giờ xuất hiện tình trạng bị thoái hóa, khó mà hồi phục được. Còn may cho chị, vì có tu luyện thân thể nên mới chịu đựng được đến khi bay ra khỏi được hầm chết tiệt đó, nếu không giờ này chị đã thành cái xác rồi.

Trương Hải nói sự thật.

Trương Linh Tuyền trầm mặc.

Nàng hiểu hẳn đang nói cái gì.

Các cơ quan trong cơ thể nàng vì thiếu dưỡng khí, năng lượng và thiếu sự tuần hoàn trong thời gian dài dẫn đến việc thoái hóa, ngừng hoạt động. Đến bây giờ, tuy rằng đã hồi phục lại nhưng những cơ quan đó đã bị thoái hóa thì chắc chắn không thể có sức mạnh như trước được nữa, thực lực của nàng cũng sẽ bị giảm mạnh. Quan trọng nhất là nàng không thể nào tu luyện như lúc trước nữa, tu vì đừng hòng tăng tiến.

Đây là một con ác mộng sao?

Không phải chứ?

Trương Linh Tuyền cắn răng, nàng cố gắng để nước mắt không chảy ra. Việc thân thể bị di chứng vĩnh viễn thế này đúng là con ác mộng cho người tu luyện, với một cô gái kiêu ngạo như nàng thì lại càng là ác mộng.

Nhưng nhìn qua khuôn mặt vẫn có vẻ bình tĩnh của tên kia, Trương Linh Tuyền lại như bắt được một tia hy vọng. Nàng mong chờ hỏi:

- Có cách nào chữa trị hay không?

- Có! - Trương Hải trả lời dứt khoát.

- Là cách gì? - Trương Linh Tuyền lại càng trông mong.

- Tăng tiến tu vi! - Trương Hải nói.

Trương Linh Tuyền sửng sốt, sau đó thì cau mày nghi hoặc nhìn Trương Hải, thậm chí còn có cả sự tức giận. Hắn đang trêu nàng sao?

- Đừng có nhìn tôi với ánh mắt đó! Nói thẳng ra thế này, may cho chị, chị đang tu luyện ở Phản Tổ cảnh, mỗi một lần tăng tiến tu vi đều được cải tạo thân thể một lần, tuy rằng đau đớn phải chịu cũng tương ứng, nhưng không thể không nói, sau khi cải tạo thì thân thể sẽ mạnh lên một bậc. Tăng tiến tu vi trong Phản Tổ cảnh cũng là một niềm hạnh phúc, bởi vì mọi di chứng, bệnh tật, độc tố trong người đều bị bài trừ sạch, thân thể của chị sẽ trở lại với đúng huyết mạch của mình...

- Tôi cũng biết, nhưng bây giờ thân thể tôi thế này, không thể nào hấp thu năng lượng nguyên tố để tăng tiến tu vi được nữa! Cậu đang trêu đùa tôi đấy à? - Trương Linh Tuyền lại càng nhú chặt lông mày.

- Tôi không đùa! - Trương Hải nói:

- Đừng bảo rằng chị không biết! Tôi đoán dòng họ khổng lồ như họ Trương các người chắc chắn biết về loại dược vật nào đó giúp tăng tiến tu vi. Cái tôi cần biết chính là cảnh giới của chị đã sắp đến hồi đột phá chưa, nếu đã tích tụ đủ lực lượng, chỉ cần một liều dược vật mạnh là có thể đột phá, vậy thì tôi sẽ giúp chị đi tìm. Còn nếu mà chị chỉ mới tấn giai, còn lâu mới đột phá được thì coi như chị xui xẻo, tôi cũng hết cách rồi.

Trương Linh Tuyền chột ngẩn ra.

Sau đó lại rơi vào trong suy tư, thần sắc lúc thì giãn ra, lúc lại nhăn nhó lại, dường như đó là một việc rất khó nghĩ vậy.

- Rốt cuộc là có không? - Trương Hải sốt ruột.

- Có! - Trương Linh Tuyền trả lời dứt khoát:

- Thực ra tôi cũng đã sắp đến lúc đột phá rồi! Trong dòng họ cũng đã chuẩn bị dược vật để cho tôi bế quan, nhưng chưa kịp dùng thì đã bị cuốn vào chuyện này.

- Theo những gì tôi biết, dược vật đó được chế từ Hóa Linh Quả, là quả của Băng Hỏa Linh Thụ, có tác dụng giúp cho tu sĩ Phản Tổ Cảnh hòa hệ tăng cường thiên phú hỏa hệ, tiến tới đột phá.

- Nhưng thứ đan dược này cũng chỉ được chế từ một phần rất nhỏ của Hóa Linh Quả mà thôi! Dược lực còn lâu mới đủ cho kẻ tàn phế như tôi đột phá. Bây giờ nếu muốn đột phá được, theo tôi nghĩ phải sử dụng cả trái Hóa Linh Quả mới được.

Trương Hải giật mình.

Đan dược dùng để đột phá chỉ dùng “một phần rất nhỏ” để luyện chế, vậy thì cả quả sẽ có dược lực kinh khủng đến mức nào?

- Chị có chịu nổi dược lực đó không?

- Chắc là có! - Trương Linh Tuyền yếu ớt nói, chính nàng cũng biết, mình không có nhiều khả năng chịu được dược lực kiểu đó.

Trương Hải thì không nghĩ nhiều, hắn hỏi tiếp:

- Vậy thứ đó ở đâu?

- Núi lửa giữa hàn băng! - Trương Linh Tuyền phun ra vài chữ làm Trương Hải càng thêm mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Hàm Rồng Âm Áp

- Đó là chỗ quái nào? - Trương Hải mờ mịt hỏi.

- Thì là núi lửa giữa hàn băng chứ là chỗ nào nữa! - Trương Linh Tuyền cũng buồn bực nói. Chính nàng cũng đâu có biết vị trí đó là chỗ nào. Nhưng không sao, lát nữa tra cứu một chút trong cái đồ vật kia là biết ngay mà.

Trương Hải cảm nín.

Có người trả lời câu hỏi kiểu đó hay sao?

Không biết thì bảo không biết, trả lời kiểu đó thì bó ai mà hiểu được? Mà thôi nghĩ lại cũng chẳng lạ lung gì, bà cô này làm đại tiểu thư quen rồi, hành xử tùy hứng, vô phép vô tắc. Mà cũng không biết mấy lão già nhà họ Trương kia nghĩ gì nữa, có đứa con gái mà cũng không chịu dạy cho nên hồn.

Trương Hải đâu biết, Trương Linh Tuyền được liệt vào dạng hạch tâm tu luyện, tương lai có thể sẽ gánh vác một số nhiệm vụ lớn, không cần thiết phải để tâm vào mấy việc lễ nghi phép tắc, bởi vì nàng không cần phải làm mẹ hiền dâu thảo của bất cứ nhà nào cả. Tất nhiên, hôn nhân của nàng cũng đã được định sẵn, mà cũng chẳng cần nàng phải có tình cảm tình kiết gì với cái vị “hôn phu” kia cả.

Mục đích mà mấy người họ Trương khi kết đôi thì chỉ có hai chữ: “sinh sản”.

Như Trương Linh Tuyền, huyết mạch của nàng cực kỳ cao cấp, nàng nên tập trung vào tu luyện, nâng cao thực lực của dòng họ chứ không phải là đắm chìm vào những việc không đâu vào đâu. Việc kết đôi thì chắc chắn người ta sẽ kiếm cho nàng một “đức lang quân” có huyết mạch cao cấp không kém. Hai người kết hợp sẽ cho ra được “sản phẩm” mang huyết mạch cao cấp, đó mới là chuyện mà dòng họ muốn.

Kết hôn chỉ là để sinh sản, cùng lắm thì là thỏa mãn dục vọng. Không cần tình cảm, không cần vừa ý, cũng không cần phải làm vừa lòng cha mẹ chồng hay bất cứ ai khác cả.

Sau khi sinh sản ra được người có huyết mạch cao cấp, cung cấp nhân lực cho dòng họ thì hai người đã “kết hôn” có thể muốn làm gì cũng được. Thậm chí ra ngoài ngoại tình như những quý tộc phương Tây cũng chẳng sao, mà kể cả sinh con với người khác cũng có thể, không ai quản hết.

Ý nghĩa tồn tại của đệ tử hạch tâm chỉ là: “Tu luyện và duy trì huyết mạch!”

Cũng vì thế, mấy cô gái làm “đệ tử hạch tâm” hầu hết đều bị giáo dục thành người có tính cách “đại tiểu thư”, hoặc là có cảm giác mình ưu việt hơn người khác. Ví dụ như Phạm Đình Phương, ban đầu nàng cũng không coi đám Trương Hải ra gì, chỉ khi sống với nhau nhiều ngày, hiểu rõ đám bạn của mình hơn, thì nàng mới dần thay đổi đôi chút.

- Chị nghỉ ngơi tiếp đi, tôi đi kiểm đồ ăn! - Trương Hải cũng không nói gì nữa. Mọi việc cứ đợi nàng khỏe lại đôi chút đã rồi mới tính.

- Đây! - Trương Linh Tuyền gọi.

Trương Hải dừng lại.

- Có nước tắm không? Nước nóng ý, sao tôi thấy ngứa người quá! Mà cái chăn này ở đâu ra vậy, vải thô quá...

- Không có gì cả! - Trương Hải chán lắm rồi. Giờ phút này hắn mới cảm thấy phục vụ một bà cô khó thế nào. Không biết đây là đâu sao mà còn đòi hỏi mấy thứ không thực tế đó?

- Đây! Thế thì không cần tắm cũng được, kiếm một chậu nước nóng để tôi thanh tẩy một chút... - Trương Linh Tuyền cắn răng, gần như đã hạ giá thấp lắm rồi vậy.

- Không có! Đã bảo không có là không có! Cô... aiz! Thôi chị nghỉ ngơi cho tốt đi! - Trương Hải sắp phát hỏa, xung quanh toàn băng là băng, buốt vô cùng, bà cô này còn đòi nước nóng, muốn giết hắn sao?

Mà quan trọng nhất, đó là loại nhà di động của Trương Hải không chịu nổi cái nhiệt độ ở nơi này.

Bây giờ trong tay Trương Hải còn ba căn nhà di động như của Liên Hương Nhu hồi trước, nhưng chất liệu thì lại kém hơn lần đó. Hắn đã thử đưa cả ba căn ra chỗ hàn băng này, nhưng vừa đưa ra là chất liệu của căn nhà đã bị đông cứng ngắc, cánh cửa vừa động vào đã gãy, thậm chí cả bể nước cũng hóa băng luôn.

Bất đắc dĩ, Trương Hải mới phải đi khắp nơi tìm chỗ trú thế này.

Hơn nữa, trong miệng con rồng này cũng không rộng rãi gì cho cam, làm sao mà bày nhà ra được? Chẳng may lòi ra không có chỗ để, mình bị nhà đè chết thì không phải oan uổng sao?

Thấy Trương Hải định đi thật, Trương Linh Tuyền lại gấp gáp nói:

- Thôi được rồi, không tắm, không lấy nước nóng nữa! Cậu bỏ cái chăn rê tiền này ra khỏi người tôi đi, ngứa lắm! Mà không đúng, sao da thịt của tôi lại

ma sát trực tiếp với cái chắn... Cậu... tôi...

Trương Linh Tuyền chợt nhận ra sự bất thường nào đó.

Áaaaaaa....

Một lúc sau, thanh âm la hét chói tai của một cô gái vang lên, cùng với một thân ảnh chật vật chạy ra khỏi hầm rỗng, sắc mặt cũng hơi nhợt nhạt nhìn vào bên trong.

Trương Linh Tuyền hồng rục cả mặt, lại nghĩ lại mấy hành động mà hấn làm trong cái đường hầm không gian kia, khuôn mặt nàng trở nên nóng ran như lửa đốt. Cảm nhận cái sự thô ráp đang cọ cọ lên thân thể mềm mại của mình, Trương Linh Tuyền có niềm xúc động muốn đập đầu tự sát.

Bốn lần... không, là năm lần. Thằng nhãi đó dám khinh bạc mình năm lần! Những lần trước không nói, mình vẫn có thể đập cho hấn một trận, nhưng vừa này mình hôn mê, hấn... hấn...

Trương Linh Tuyền bất chấp cái chắn kia “rẽ tiền” đến mức nào, nàng co rút thân thể lại, chui tọt vào trong chắn, miệng rên rỉ chửi tên khốn nạn kia. Nhưng bất giác, khoe môi của Trương Linh Tuyền lại hơi nhếch lên một nụ cười.

Một lúc sau.

Tiếng bước chân quen thuộc lại vang lên. Trương Linh Tuyền xấu hổ tới mức nằm im trong chắn, không dám nhúc nhích một chút.

Hình như con gái hay thế thì phải? Hồi trước Liên Hương Nhu cũng toàn làm như thế. Trương Hải cười nhẹ, cũng không để ý nhiều.

Vừa rồi, hấn ra ngoài cũng chỉ là để quan sát tình hình xung quanh một chút. Sau khi thấy không có nhiều manh mối về đường thoát thì lại quay trở về, bởi vì ở lâu ngoài đó thì hấn cũng không chịu nổi. Sau đó, hấn lại lấy ra ít đồ ăn dự trữ, một ít củi khô trong đây chuyển ra. Tất nhiên, những thứ này đều là vào trong miệng rỗng rồi mới lấy, chứ nếu lấy ở bên ngoài thì sẽ bị đóng thành băng mất.

Kể ra cũng thật kỳ diệu, một không gian băng giá thế này, nhưng xác con rồng lửa lại duy trì được nhiệt độ thân thể. Tuy rằng không phải là ấm áp gì, nhưng cũng coi như là chỗ cho con người sống. Chứ khí hậu bên ngoài thì đúng là muốn giết người, ai mà chịu cho thấu.

Âm thanh lách cách vài thứ đồ kim loại, tiếng lửa cháy bùng lên, lại có cả tiếng nổ lép bép của củi nữa. Không khí xung quanh cũng bớt đi lạnh lẽo, thêm vài phần ấm cúng. Trương Hải cũng tranh thủ xoa xoa tay, sưởi ấm thêm đôi chút cho bản thân mình.

Trên đồng lửa là một miếng thịt đùi, tuy rằng chỉ có một phần của đùi, nhưng cũng đã thừa đủ cho ai người ăn rồi. Còn nếu nguyên cả cái đùi này thì phải bằng một cái đùi trâu.

Mùi thịt nướng thơm phức truyền ra làm cho bụng của Trương Linh Tuyền bắt đầu kêu rồn rột. Âm thanh xuyên qua cả chắn, truyền vào tai Trương Hải, tuy rằng hấn không cảm thấy gì, nhưng Trương Linh Tuyền lại càng thấy xấu hổ hơn.

- Đói rồi phải không? Ra ăn đi! - Trương Hải nói.

Nhưng đợi một lúc mà chẳng thấy động tĩnh gì, Trương Hải lại nhắc thêm một lần nữa, nhưng trong chắn vẫn giữ nguyên sự trầm mặc như cũ.

Ọt ọt... “tiếng lòng” của ai đó lại vang lên. Trương Hải cười cười, cũng muốn trêu nàng một chút, cất giọng cợt nhả nói:

- Này! Chị còn tỉnh không đó? Nè, đừng làm tôi sợ! Không là tôi lật chắn ra đó nhé... Này...

Vừa nói, bàn tay của Trương Hải lại chậm rãi chạm vào mép chắn, bắt đầu nhấc lên từng chút một. Khi da thịt trắng nõn bên dưới sắp lộ ra, một bàn tay nhỏ nhắn chợt bắt lấy tay hấn, một khuôn mặt đỏ bừng như sắp cháy máu cũng thò ra. Giọng nói cường ngạnh thường ngày đã trở nên lí nhí:

- Cậu... vô lại! Quần áo của tôi đâu!

Trương Linh Tuyền kịch liệt né tránh vấn đề “ai đã cởi”, nàng chỉ cố gắng hỏi về quần áo của mình mà thôi.

Trương Hải vẫn giữ nguyên nụ cười mờ ám, lấy ra một chiếc thắt lưng nữ nho nhỏ, đưa cho Trương Linh Tuyền:

- Không gian trữ vật của chị đây phải không? Chắc chị cũng phải mang theo quần áo với đồ dùng gì đó chứ? Còn bộ quần áo kia thì bị đông thành băng, lúc cởi ra đã bị vỡ nát mất rồi, chỉ còn cái thắt lưng này là không ảnh hưởng nhiều, nên tôi nghĩ nó là không gian trữ vật.

Sắc mặt Trương Linh Tuyền càng đỏ, cặp mắt xinh đẹp tròn lên nhìn hấn. Trương Hải cũng cười hi hi, bỏ chiếc thắt lưng xuống rồi lại chỉ chỉ về đồng lửa đang kia.

- Đó! Nước nóng cho chị đó! Nước này khó sôi lắm, chị tự căn cho nhiệt độ vừa phải. Tôi ra ngoài, một tiếng sau quay lại. Chị cũng ăn trước luôn đi, tôi về sẽ ăn sau.

Nói xong, Trương Hải lại cất bước đi ra ngoài.

Thực ra, cách mà hần kiểm nước rất đơn giản.

Bấy sương!

Trong không khí có rất nhiều sương mù, tuy rằng trong đó có rất nhiều vật chất khí hóa lỏng, nhưng cũng không có thiếu hơi nước.

Loại hơi nước này tồn tại ở dạng bụi nước, vô cùng nhỏ bé. Trương Hải chỉ cần dùng mấy tấm vải sạch, treo lên một hồi là miếng vải sẽ bị nước bám vào, sau đó đông cứng lại. Việc của Trương Hải chỉ là mang cái “cục băng” đó vào, đặt lên chiếc nồi rồi đun cho chảy ra là được. Do đây là băng mới đông, không quá bền như lớp băng dày đặc dưới chân, vì thế mới có thể đun ra làm nước dùng cho Trương Linh Tuyền.

Còn về những vật chất hóa lỏng kia thì khó mà đông thành dạng rắn, cũng không bám được vào những tấm vải kia.

Trương Hải đi ra rồi, Trương Linh Tuyền cũng yếu ớt đôn sức, chui ra khỏi chiếc chăn ấm áp kia.

Không khí xung quanh làm nàng lạnh run, nhanh chóng rút lại, cuối cùng bọc cả chân, lại gần bên đồng lửa đang cháy hừng hực.

Nhìn vào trong chiếc nồi đang có chút nước sôi lên, trong đó còn một hai miếng vải bông sạch. Trương Linh Tuyền run run cầm lấy, đưa vào trong chăn, lau rửa thân thể.

Nhìn vào một miếng vải vẫn còn sót chút băng lạnh kia, Trương Linh Tuyền cũng đã hiểu Trương Hải làm cách nào để lấy nước cho mình.

Nàng cũng hiểu được tình cảnh xung quanh ác liệt đến mức nào.

Tên kia cũng biết chiều chuộng đó chứ! Bản tiểu thư thích rồi đó...

Sau khi rửa thật sạch sẽ, Trương Linh Tuyền lại lục lọi trong không gian trữ vật. Lấy ra bộ quần áo ấm áp nhất, mặc hết lên thân thể. Nàng vừa mặc xong thì tên kia cũng trở về.

- Chưa ăn à? - Trương Hải nghi hoặc hỏi.
- Vừa mới “làm” xong! Còn chưa kịp ăn! Cậu đi gì mà về nhanh thế?
- Một giờ rồi đó bà cô ạ! Chị không biết tác phong của mình rất chậm chạp à?
- Tôi là con gái!
- Chị là bà cô già thì có!
- Tôi giết cậu!

Âm thanh lão nháo phát ra trong miệng rỗng, ngọn lửa cháy lách tách mang lại chút không khí ấm áp, hai con người đang lọt trong hiểm cảnh cũng có thêm chút không khí. Không lâu sau, âm thanh đã nhỏ dần, trở thành tiếng nhai nuốt, cuối cùng chuyển thành tiếng hít thở đều đều, cô gái đã chìm vào giấc ngủ say...

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Bắc Cực

Thời gian trôi qua, mặt trời mọc rồi lại lặn, mặt trăng hết tròn rồi lại khuyết. Cái xác rỗng rỗng vẫn nằm giữa hàn băng, không hề có chút dấu hiệu bị phân hủy nào. Có lẽ cũng là vì nhiệt độ nơi đây quá lạnh, sự phân hủy gần như không thể xảy ra chăng?

Lại nói, bên trong con rồng lửa có nhiệt độ khá ấm, nhưng bên ngoài da thịt cũng đã lạnh lại rồi. Hơn nữa, Trương Hải sống ở đây một thời gian, cũng biết được cái xác này ngày càng hao nhiệt, chắc chắn đến một lúc nào đó sẽ hóa băng, trở thành một phần chính thức của khí hậu nơi này.

Lúc này, ở trong làn sương băng giá đó, một thân ảnh “mập mập” đang dò dẫm di chuyển. Trong tay hần đang cầm một cây gậy đã đóng băng, phát ra hàn khí nhàn nhạt. Người đó thỉnh thoảng lại chuyển cây gậy sang tay còn lại, tay vừa cầm được xoa lên mặt để giảm bớt sự băng giá.

Nhìn kỹ lại, người kia cũng không mập, chẳng qua là mặc quần áo quá dày, bề ngoài thân thể trở nên cồng kềnh mà thôi.

Hắt xì!

- Cái đêch! Một năm nay bị cúm ba lần rồi! Cái chỗ quỷ quái này sao mà lạnh vậy.

Trương Hải rên hừ hừ, nhưng bước chân không dừng lại chút nào, vẫn từ tốn tiến lên phía trước.

Hắn và Trương Linh Tuyền đã ở lại đây hơn một năm rồi. Vậy mà vẫn chưa thể nào kiếm được cách thoát nạn. Bất đắc dĩ, Trương Hải phải học làm quen với hoàn cảnh, tìm đường mà sống sót trong hoàn cảnh gian khó thế này.

Trở lại thời điểm hơn một năm trước.

Lúc đó, Trương Hải đã chăm sóc Trương Linh Tuyền, nàng cũng khôi phục lại đôi chút, đủ sức để tự lo cho bản thân mình.

Lúc này, Trương Linh Tuyền mới lấy từ trong không gian trữ vật ra một tấm bản đồ.

Bản đồ này khá rộng, trải ra thành một hình vuông, dài hai mét rộng hai mét. Trên đó có ghi chi chít các loại ghi chú, màu sắc cũng vô cùng hỗn tạp, chỗ hồng chỗ trắng, chỗ xanh chỗ vàng.

Theo Trương Linh Tuyền giải thích, đây chính là bản đồ của không gian truyền thừa, được tất cả các học sinh qua cực nhiều thế hệ đúc kết, tích lũy mới vẽ ra được. Mỗi học sinh vào trong này đều có một phần bản đồ, giúp thuận lợi hơn trong việc vượt qua các thử thách.

Tuy rằng bản đồ đã làm chi tiết nhất có thể, nhưng do độ thu nhỏ quá lớn, nhiều chỗ không thể nào chính xác được. Ví dụ như có một vài địa điểm được chặn tinh khùng bố trấn trụ, hoặc là vài loại sinh vật kỳ quái như con rồng lửa này cũng có, nguy hiểm trên đường là không thể tránh khỏi.

Vốn, phần bản đồ này là dành cho Trương Hải, nhưng hắn lại biến mất giữa chừng, vì thế nên Trương Linh Tuyền mới giữ hộ, chờ dịp trao cho hắn.

Theo Trương Linh Tuyền dò dẫm, trong bản đồ này có khoảng sáu vị trí tồn tại Băng Hỏa Linh Thụ, đó đều là nơi mà các tiền nhân đã tới thu hoạch Hỏa Linh Quả, không có gì phải bàn cãi về sự tồn tại ở đó.

Trương Hải nhìn trên bản đồ, sáu vị trí này đều nằm ở cực nam, cả một vùng đều có màu trắng xóa, nhưng những vị trí có Băng Hỏa Linh Thụ thì hơi phỉếm hồng một chút, hiển nhiên, vị trí đó có núi lửa tồn tại, nhiệt độ được nâng cao phần nào.

Tuy rằng sáu vị trí chỉ cách nhau vài phân, cùng lắm là vài chục phân trên bản đồ. Nhưng theo cái tỷ lệ thu nhỏ được ghi chép thì ít nhất, mấy vị trí này phải cách nhau từ vài ngàn đến vài chục ngàn cây số. Cơ bản là khoảng cách đánh đố người ta mà!

Trương Hải thấy rung động trong lòng, cái quả cầu mà hắn đang đứng này, đi một vòng quanh nó cũng chỉ mất đến hơn bốn vạn cây số, vậy mà mới chỉ vài ngọn núi ở nơi đây đã cách xa nhau như vậy, thế thì không gian này phải khổng lồ tới mức nào chứ?

Bản đồ này đã được đánh dấu cực kỳ chi tiết, thậm chí còn cách cả cách xác định xem mình đang ở vùng nào trên băng nguyên này.

Nhưng có một vấn đề được Trương Hải đặt ra.

Bọn họ đang ở trên một cái hồ băng, hoặc là sông băng, biển băng gì đó. Bên dưới chắc chắn là nước, làm sao là băng nguyên được.

Trương Linh Tuyền nghe thấy điều này thì hơi nhú mày, dò dò một lúc rồi tìm ra một vị trí.

Đó là một cái “hồ nhỏ” trên bản đồ. Cả một vùng băng nguyên nam cực cũng chỉ có một cái hồ này thôi. Hồ này được người ta mệnh danh là hồ Băng Mệnh, bởi vì có truyền thuyết, có người đào sâu xuống dưới băng, chạm được vào nước trong hồ nhưng chỉ chạm một ngón tay vào đã bị đóng băng cả sinh mệnh.

Có thể truyền thuyết này chỉ là phóng đại, nhưng từ đó có thể hiểu được nhiệt độ dưới hồ lạnh giá thế nào. Nhưng điều kỳ lạ là ở chỗ, nước ở dưới không hề đóng băng, mà vẫn giữ nguyên thể lỏng, điều này làm cho người ta khó mà hiểu được, mà cũng chẳng có gan đi tìm hiểu.

Để xác định thêm tính chính xác của vấn đề, Trương Linh Tuyền bảo Trương Hải đi làm một việc.

Đào thử lớp băng này, xem nó sâu đến đâu. Đây cũng là cách xác định vị trí của bản thân trên băng nguyên, đã được đúc kết qua rất nhiều thế hệ. Ví dụ như hồ Băng Mệnh này, độ sâu của lớp băng là khoảng hơn bốn mét, không đến năm mét.

Nhưng hai người Trương Hải lại bị rơi vào đám sương mù một lần nữa.

Trương Hải chỉ đào đến gần ba mét là đã chạm tới mặt nước, không trùng khớp chút nào với ghi chép trong bản đồ. Điều này cũng làm Trương Linh Tuyền nghi hoặc không thôi.

Hơn nữa, nước trong “hồ” cũng bị Trương Hải cảm về sử dụng, không có chút kiêng kỵ nào, dưới hồ còn có cả cá và vài loài lưỡng cư, tuy rằng chúng đều có khả năng tấn công người, nhưng đều bị Trương Hải đập cho vãi nát, trợn mắt chết tươi, sau đó thì cho lên giá “hỏa thiêu” xử quyết.

Trương Linh Tuyền nghĩ mãi mà không hiểu, tại sao mặt băng lại chỉ dày có gần ba mét? Có gì nhầm lẫn chăng? Nhưng nàng nhìn mãi mà cũng chỉ thấy duy nhất cái hồ này trên băng nguyên mà thôi. Cuối cùng, Trương Linh Tuyền kết luận rằng có thể lâu ngày, mặt băng xói mòn hay vì nguyên do gì đó mà mỏng đi, dù sao cũng có câu “nước chảy đá mòn” cơ mà.

Theo như trên bản đồ, ngọn núi lửa có Băng Hỏa Linh Thụ gần nhất là đi về phía Tây Bắc ba nghìn cây số. Lúc đó, Trương Linh Tuyền cũng đã khôi

phục đến mức tốt nhất có thể rồi, thế nên hai người quyết định lên đường.

Bây giờ, thực lực của Trương Linh Tuyền đã bị giảm mạnh, chỉ còn ở mức Tự Giác trung cảnh mà thôi. Tuy rằng các chiêu thức trước kia của nàng cũng vẫn dùng được, nhưng sử dụng vô cùng khó khăn, có vài chiêu còn bị phản phê do không đủ thực lực nữa.

Hai người nghỉ ngơi khoảng hai tháng, sau đó thì lên đường dọc lên phía Tây Bắc. Tất nhiên, phương hướng được dự đoán dựa vào mặt trời.

Nhưng...

Theo trong bản đồ, càng lên phía bắc thì càng ấm hơn!

Hai người Trương Hải lại càng đi càng thấy buốt giá, cái lạnh kinh khủng làm cho họ có cảm giác muốn co quắp thân hình lại, nằm im một chỗ.

Đi không được bao lâu, Trương Linh Tuyền đã gục trước.

Còn Trương Hải, hẳn lợi dụng Tam Huyền Điển Bí nên mới trụ được.

Cũng không phải là Tam Huyền Điển Bí quá imba, cái gì cũng là nhất. Nó chỉ có lợi thế ở một số phương diện “cực kỳ có lợi” mà thôi.

Trong một số tiểu thuyết, công pháp của nhân vật chính kinh khủng tới mức anh ấy tu luyện ầm ầm, lại còn đánh vượt cấp, thân thể mạnh mẽ, khí lực mạnh mẽ, v.v... Trương Hải đọc được mà chỉ cười nhạt.

Kiểm đâu ra thứ công pháp siêu quần như thế chứ?

Tam Huyền Điển Bí chỉ có hai đặc điểm nổi bật: tu luyện cực nhanh, nhanh gấp hàng chục lần người khác, thể lực cũng cực tốt. Đó cũng là do khả năng tuần hoàn không ngừng nghỉ của ba loại năng lượng trong thân thể, hỗ trợ nhau tăng tiến.

Còn chuyện chiêu thức tinh diệu bá đạo, đánh vượt cấp thì không có.

Chiêu thức trong Tam Huyền chỉ đảm bảo cho Trương Hải thuộc diện mạnh bạo trong đám đồng cấp mà thôi.

Tu luyện nhanh như chớp, lại còn đòi đánh vượt cấp nữa thì cả thiên hạ này chết hết à?

Tất nhiên, nếu như Trương Hải tìm được vài loại “pháp khí” nghịch thiên nào đó thì lại là chuyện khác.

Sau khi Trương Linh Tuyền ngất đi, Trương Hải cũng bắt đầu đi, ôm nàng lần theo đường cũ trở về trong miệng rồng.

Tất nhiên, sau đó lại là một màn “chăm sóc”. Cũng may cho Trương Linh Tuyền, nàng mặc khá nhiều áo, chỉ có cái áo bông bên ngoài bị ướt, phải cởi ra, còn đóng còn lại thì vẫn giữ nguyên, không có gì thay đổi.

Sau lần đó, Trương Hải cũng một mình dò xét xung quanh rất nhiều lần. Hắn đưa ra kết luận: càng lên phía bắc càng lạnh giá, đi xuống phía nam lại ấm áp hơn.

Trương Hải đưa ra một phán đoán làm cho Trương Linh Tuyền thấy lạnh run.

Họ đang ở Bắc Cực!

- Tại sao lại phải sợ? - Trương Hải nhìn thần thái như mất hồn, run rẩy của Trương Linh Tuyền thì chợt thấy tội nghiệp, đưa tay vỗ vỗ lên tấm lưng của nàng.

Một lúc sau, Trương Linh Tuyền mới bình tĩnh lại, nhưng nàng vẫn giữ nguyên tư thế cũ, rúc trong ngực hắn, ôm chặt lấy hắn, giọng nói trở nên run rẩy:

- Trên bản đồ này, chỗ ít chữ nhất là vùng Bắc Cực, cậu có biết tại sao không?

Trương Hải nghi hoặc, mở tấm bản đồ ra, vừa nhìn vào đôi chút, cái miệng của hắn đã suýt thì rớt ra khỏi cằm, mở miệng chửi bậy một câu:

- Cái đạch!

Không chửi thì có thể làm gì?

Cả cái bản đồ này có rất nhiều màu sắc, nhưng mỗi màu cũng chỉ chiếm một diện tích nhỏ mà thôi, sau đó lại sang màu khác, cứ thế đan xen nhau.

Bản đồ chia làm hai nửa, như kiểu bắc bán cầu và nam bán cầu vậy, ở phía nam hầu hết là đất liền, cũng chỉ có vài vùng biển, vài vùng nội hải, và hai vùng biển bám ở rìa Tây và rìa Đông của đại lục mà thôi.

Nhưng ở phía Bắc thì khác.

Một nửa của bắc bán cầu là đất liền, nối sát với phía nam, nhưng một nửa bắc bán cầu còn lại thì...

Hoàn toàn là biển.

Cả một màu xanh biếc vắt ngang từ bên trái sang bên phải, phía bên trên là màu trắng bạc, đại diện cho biển băng. Tất nhiên, ở phía Bắc Cực này lại có một lục địa bị băng nhấn chìm, bên trong có cái gì thì không ai biết.

Bởi vì không có mấy ai sống sót ra được khỏi cái vùng màu trắng khốn kiếp này.

Thử nghĩ xem, khi mà xung quanh người toàn là băng, đến lúc đi đến vùng hết băng, thì lại là biển cả rộng lớn. Ở một nơi đến cây cũng chẳng có mà mọc thế này, người dùng cách gì để vượt qua được vùng biển không lồ đó chứ?

Cái vùng biển này như một dải lụa vắt ngang bán đồ, chiều rộng ít nhất cũng phải đến gần nửa mét, tương ứng với năm vạn cây số trên thực tế. Liệu một kẻ đơn độc một mình có vượt qua được cái hoàn cảnh này hay không?

Đáp án là không! Tất nhiên là cũng có ngoại lệ, nhưng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Lúc đó, hai người Trương Hải gần như sụp đổ.

Nhưng Trương Hải vẫn rất kiên cường, hàng ngày ra ngoài thăm dò, cũng đã kiếm được chỗ bắt cá bên dưới hồ. Theo Trương Hải suy đoán, cái hồ này nằm trong đại lục nhỏ ở Bắc Cực, vì vậy nước không có vị mặn, sử dụng rất tốt.

Hàng ngày, hắn ra ngoài bắt cá, tiện thể xách nước về. Trương Linh Tuyền “ở nhà” làm mấy việc lật vật như giặt giũ, lại lấy thực phẩm đã còn dư từ đợt săn bắt trước ra chuẩn bị cơm cho hắn. Tình cảnh cứ như là một gia đình nhỏ của thợ săn vậy.

Thời gian rảnh, hai người chẳng biết làm gì khác hơn là tu luyện.

Nếu là hai vợ chồng thật, họ đã tập tành để sinh con rồi. Chỉ là... Trương Hải và Trương Linh Tuyền không phải vợ chồng, do đó khoảng thời gian trống này thật là nhàm chán.

Tất nhiên, Trương Hải sống bên một người đẹp thế này thì cũng khó mà yên ổn. Mỗi khi Trương Linh Tuyền ngây thơ nói: chán quá, làm gì bây giờ? Hắn có niềm xúc động muốn cho nàng biết cái gì là vui thú...

Đã mấy lần, Trương Hải muốn làm thịt nàng. Nhưng những khi đó, nhìn cái vẻ mặt cảnh giác đến cùng cực, còn cả câu hỏi: “cậu muốn làm gì?” của nàng nữa, mọi dục vọng của Trương Hải lặn xuống đáy hồ băng.

Hôm nay, tâm tình của Trương Hải khá tốt.

Câu đầu tiên khi hắn về nhà đã làm cho Trương Linh Tuyền giật mình nhảy dựng lên:

- Có cách thoát nạn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Tim Ròng - Hồn Ròng

- Có cách thoát nạn? Cậu đang nói đùa à?

Tuy rằng trong lòng kích động, nhưng Trương Linh Tuyền vẫn phải nghi ngờ. Hai người đã cố gắng rất nhiều lần mà không thể nào ra khỏi đây được, hy vọng rồi lại thất vọng, nhiều lần như thế làm Trương Linh Tuyền có cảm giác nhụt chí.

- Tôi không nói đùa? - Trương Hải nghiêm túc nói:

- Chị biết hôm nay tôi bị làm sao không?

- Bị làm sao? - Trương Linh Tuyền nghi hoặc vô cùng.

- Tôi bị cúm!

- Vậy thì sao? - Trương Linh Tuyền lại càng không hiểu!

- Haiz! Có lẽ chỉ ở trong này nhiều, ít ra ngoài nên không cảm thấy. Nhưng tôi cũng sống ở đây hơn một năm rồi. Trong một năm này, tôi bị cúm hai lần, mỗi lần cách nhau năm tháng. Với cái thân thể này, tuy không nói là bách bệnh bất xâm nhưng cũng có kháng tính rất mạnh, vì vậy tôi mới tìm hiểu nguyên

do. Kết quả, tôi nhận thấy vào thời điểm đó, không khí chợt lạnh hẳn xuống, các luồng khí lạnh cũng bắt đầu dịch chuyển, tạo thành gió lạnh cắt da cắt thịt. Nhưng sau khi cái lạnh qua đi, nơi này sẽ có thời gian khoảng mười ngày đến nửa tháng trở nên ấm áp. Theo tôi thì thời điểm đó chính là lúc chúng ta rời khỏi nơi này.

Trương Linh Tuyền nghe được thì như bất được chút hy vọng, nhưng nàng cũng không dám quá tin tưởng:

- Cậu có chắc không?

- Không chắc! - Trương Hải trả lời dứt khoát:

- Dù sao thì cũng mới chỉ có hai lần bị cúm, cách nhau năm tháng, bây giờ là lần thứ ba, cũng cách lần trước năm tháng! Hôm nay tôi đã cảm nhận rất kỹ càng khí hậu, nhận thấy có gió rít cực mạnh, nhiệt độ hạ thấp. Tôi đoán có lẽ cũng giống hai lần trước, sẽ có một khoảng thời gian ấm áp để chúng ta rời đi.

Còn một đồng lõa mà Trương Hải chưa nói, theo hần thì tình trạng này diễn ra như kiểu gió mùa, không khí dịch chuyển từ áp cao đến áp thấp. Nơi lạnh thế này thì là áp thấp, gió sẽ bắt nguồn từ đây thổi đi nơi khác, nhưng chính nhờ thế mà màn sương và hàn khí nơi đây cũng được chuyển đi một phần, đem lại một đoạn thời gian ấm áp ngắn ngủi. Nhưng lý thuyết như thế nói ra thì có ích lợi gì? Cứ dùng thực tế để chứng minh là cách tốt nhất.

Trương Linh Tuyền trầm ngâm một chút, thờ dãi một hơi rồi nói:

- Theo cậu đoán thì bao giờ chúng ta có thể rời đi?

- Ba ngày nữa! - Trương Hải cũng không chắc lắm:

- Cũng có thể sớm hơn đôi chút, nhưng chắc chắn phải hơn hai ngày.

Trương Linh Tuyền nghe thế thì thở phào một hơi, dường như dự đoán của Trương Hải đã làm cho nàng hài lòng, nàng khẽ vỗ vỗ bộ ngực đầy đặn, làm bầm nói:

- Hai ngày là đủ rồi, không cần quá lâu...

- Chỉ nói cái gì vậy? - Trương Hải nghi hoặc không thôi.

Sắc mặt Trương Linh Tuyền chợt trở nên dịu dịu đi, nhẹ nhàng nói:

- Cậu có biết, cả cái xác rỗng này đều là bảo vật hay không?

- Biết! - Trương Hải gật đầu:

- Da có thể làm giáp, xương có thể làm binh khí, sừng và răng cũng không kém phần giá trị... Nhưng chỗ này là nhà của chúng ta, phá hoại nó thì sống vào đâu chứ? Hơn nữa... bây giờ có muốn thu lại thì cũng muộn rồi.

Trương Linh Tuyền nghe thấy ba chữ “nhà chúng ta” thì chợt đỏ mặt, nhưng nhanh chóng giấu mặt đi một hướng khác, nhẹ nhàng nói tiếp:

- Có lẽ cậu cũng đã biết rồi, tôi ở nhà suốt ngày thì càng hiểu rõ hơn về cái xác này. Có lẽ lúc chúng ta đến đây, con rỗng này cũng chưa chết được bao lâu, cũng lắm cũng chỉ đến hơn một năm là cùng. Trên xác rỗng vẫn còn ẩn chứa hỏa linh lực của nó trước khi chết, nhờ đó mới giữ được độ ấm. Nhưng qua một năm này, hỏa linh lực ngày càng suy yếu, thân thể, cốt cách của xác rỗng cũng bị hàn băng ảnh hưởng, dần hao sạch năng lượng tích tụ được khi còn sống. Vì thế, bây giờ cái xác này gần như đã là vô dụng, không có nhiều giá trị nữa.

- Bây giờ chúng ta không sống ở miệng rỗng nữa, mà đã đi sâu vào bên trong, bởi vì nhiệt độ ở miệng rỗng đã không còn đủ. Theo cái tốc độ phân hủy này, khoảng chừng nửa năm nữa là cái xác rỗng sẽ thành một khối băng của nơi đây.

Trương Hải gật đầu đồng ý với những phân tích của Trương Linh Tuyền. Dù sao nàng cũng ở nhà suốt ngày, quan sát những chuyện này cũng không có gì lạ.

- Nhưng vẫn còn một thứ có giá trị! - Trương Linh Tuyền cười nhẹ.

- Thứ gì?

- Tim rỗng! - Nói đến thứ này, trong mắt của Trương Linh Tuyền còn lóe lên cả sự thích thú.

- Tim rỗng thì sao? - Trương Hải vẫn chưa hiểu! Cũng khó trách, tên này cả hai kiếp làm người có biết bộ dạng thật của con rỗng nó ra làm sao đâu. Đến giờ mới được chứng kiến thì lại biến thành cái xác, hẳn không hiểu gì là phải. Còn về vụ da rỗng xương rỗng thì chỉ là chém gió từ mấy tiểu thuyết, chẳng may trúng được thôi, còn tim rỗng để làm gì thì hẳn chịu.

- Cậu đúng là đồ thiếu kiến thức! Ở trường giáo viên dạy cậu cái gì vậy hả? - Trương Linh Tuyền nhìn thấy thần sắc chẳng đáng của Trương Hải mà muốn tát cho hắn mấy cái.

- Chị cũng coi như là giáo viên của tôi đó!

- Còn biết thế cơ à? Sao cậu không tôn trọng tôi một chút, gọi thưa cô đi? Lúc nào cũng chị chị em em, cậu tự hỏi xem cậu coi tôi là giáo viên không?

Trương Hải cầm nín.

Chẳng lẽ lại nói chị đã dạy tôi được cái gì? Nhưng như thế thì quá đả kích Trương Linh Tuyền rồi.

Dù sao thì khái niệm về giáo viên của Trương Hải và khủng long giới cũng có sự khác nhau. Theo Trương Hải, người nào chỉ dẫn cho hắn, chỉ điểm cho hắn, dạy hắn phải làm thế nào thì mới là thầy. So với Trương Linh Tuyền, Trương Hải nguyện nhận Liên Hương Như làm thầy hơn.

Gi vậy? Sao lại nhớ đến Tiểu Hương Như nhỉ? Không được! Cô ta làm sao mà làm thầy mình được? Thật vớ vẩn!

Thấy Trương Hải trầm mặc, Trương Linh Tuyền cũng không nói đến vấn đề này nữa. Dù sao quan hệ bây giờ của hai người cũng khá là lộn xộn, chẳng ra cái bối phận gì, thôi thì mặc kệ đi. Hơn nữa, chuyện về rồng này cũng không phải thứ đem ra dạy phổ cập, họa chăng chỉ có mấy người lớn trong nhà kể truyền thuyết cho con cái mà thôi.

- Tìm rồng, nhất là tìm rồng lửa, đó là vị trí chứa sức mạnh tinh thuần nhất của cả thân thể nó. Sở dĩ cái khối thân thể này duy trì được nhiệt độ, đó là do tác dụng của tim rồng bên trong. Từ đó có thể thấy được, tim rồng lửa này có tác dụng giữ độ ấm, cực kỳ hữu dụng khi đi trong môi trường hàn băng thể này. Trước đây tôi không muốn động đến nó, bởi vì nó còn đó thì thân thể này vẫn có thể làm một cái nhà, nhưng bây giờ sắp đi rồi, mang theo nó để phòng thân cũng không tồi.

Còn một câu Trương Linh Tuyền chưa nói, đó chính là tim rồng lửa có khả năng trợ giúp người tu luyện hóa hệ như nàng, giúp tăng tốc độ hấp thu năng lượng trong trời đất, từ đó tu vi sẽ tiến triển nhanh hơn.

- Vậy sao lần trước chị không mang nó theo? - Trương Hải hỏi. “Lần trước” mà hắn nói chính là lần hai người đi lên phía bắc, Trương Linh Tuyền ngắt xù đó.

- Tôi quên mất! - Sắc mặt Trương Linh Tuyền có vẻ không được tự nhiên.

Trương Hải bĩu môi:

- Đừng tưởng tôi không biết, trước đó chị cũng chẳng hiểu quái gì về con rồng này. Về sau nhảm chán mới mở sách ra nghiên cứu, bây giờ nói lại cho tôi. Thế mà trước đó còn bao tôi thiếu kiến thức, học ở trường thì ai dạy mấy thứ này chứ?

Trương Linh Tuyền như bị nói trúng tim đen, nhảy dựng lên, sắc mặt đỏ bừng, giờ đôi phần quyền nhỏ bé lên đuổi giết Trương Hải, làm hắn chạy nặng lên như con thỏ vậy.

Một lúc sau.

Hai người đã bắt đầu đi sâu vào bên trong. Thân thể con rồng này cũng không phức tạp gì lắm, cứ đi thẳng theo đường thực quản là được rồi. Đi đến nửa đường, Trương Linh Tuyền dừng lại nói:

- Được rồi, từ đây đục thủng thực quản của nó ra, thoát ra khỏi đường tiêu hóa là có thể tìm được tim rồng. Theo tôi thì vị trí này chuẩn xác rồi đó, bởi vì nhiệt độ chỗ này ấm lên nhiều rồi.

Quả nhiên, Trương Hải cũng cảm thấy chỗ này khá ấm áp. Ngoài ra, hắn còn mờ mờ ngửi thấy một mùi vị hơi thối từ sâu trong “đường hầm” này, chắc hẳn bên dưới là vị trí dạ dày rồi.

Nhưng đục thủng cái thực quản này cũng đâu có dễ.

Đây là thân rồng nha! Cứng rắn vô cùng, đâu phải cứ muốn đục là đục. Cũng may, đây là bên trong thân thể, chứ nếu là lớp da của con rồng này thì còn vất vả hơn nữa.

Trương Hải lấy ra một món vũ khí từ trong không gian trữ vật. Thứ này là một thanh kiếm to bản và dày, Trương Hải lấy được ở trong Nhân Động không ít những thứ thế này, lôi ra dùng tạm cũng khá là thuận tay.

Sau nửa ngày hi hà hi hục, Trương Hải cũng đã đục được một cái lỗ vừa người chui, đang thờ hồng học thì Trương Linh Tuyền đang ngoan ngoãn như tiểu cô nương đứng bên cạnh lại nói ra một câu làm hắn tức muốn thổ huyết:

- Không tồi không tồi! Vốn tôi còn định cho cậu mượn Tiềm Hóa Thương của tôi để làm cho nhanh, không ngờ cậu lại hăng hái như vậy, mới nửa ngày đã làm xong rồi.

Trương Hải tròn tròn mắt nhìn nàng, có niềm xúc động muốn đập đầu vào đầu hũ để tự sát. Hắn sống với loại người gì thế này? Có đồ tốt không mang ra mà trợ giúp, lại giấu nhem đi, còn bảo mình hăng hái nữa chứ? Đúng là làm cho hắn tức chết mà!

Trương Linh Tuyền nhìn về mặt như ăn phải ruồi nặng của Trương Hải thì thầm thấy hả hê trong lòng, nở nụ cười khanh khách, leo ra khỏi cái đường

hầm áy bằng tư thế của một cô bé tỉnh quái vừa thắng trận.

Trương Hải bất đắc dĩ vô cùng, nhưng còn chưa kịp cất bước thì đã nghe thấy tiếng kêu hoảng sợ của Trương Linh Tuyền. Tinh thần hấn chấn động, vội vàng nhảy ra ngoài. Đập vào mắt hấn là cảnh Trương Linh Tuyền đang ôm lấy cánh tay, né về một bên, đằng sau nàng là một đoàn hỏa diễm nóng hừng hực, tốc độ di chuyển nhanh như chớp.

Mắt thấy đoàn hỏa diễm kia sắp lao thẳng vào người Trương Linh Tuyền, bất thình lình lại có một bóng người xẹt qua, ôm ngang lấy eo nàng rồi nhảy đi mất. Ngọn lửa kia cũng vì thế mà đánh hụt, chợt khựng lại trong tích tắc.

Sau đó, một tiếng rống gầm vang lên. Tiếng rống gầm không lớn, nhưng lại như truyền thẳng đến từng tấc sâu trong linh hồn, làm Trương Hải thấy chấn động.

- Long Hồn!

Trương Linh Tuyền thốt lên, thần sắc có chứa sự hoảng sợ.

Sao lại có long hồn?

Phải rồi, chỗ này là chỗ nhiều năng lượng nhất trong cái xác, có thể con rồng này đã dồn hết phần linh hồn còn lại vào đây, nhằm duy trì một cơ hội sống sót cuối cùng! Minh quá bất cẩn rồi!

Trương Linh Tuyền hoảng sợ cũng là có lý do.

Nàng là người tu thân.

Trong khi tu luyện, thân thể là một nhân tố vững chắc để bảo vệ linh hồn, bởi vì thân thể có khả năng làm vỏ bọc, ngăn chặn sự cuồng bạo của năng lượng từ trường bên ngoài, nhưng thân thể lại bị linh hồn lực dễ dàng xuyên qua, nhờ thế mà linh hồn mới có thể thông qua thân thể để hấp thụ từ lực, thực hiện quá trình tu hồn.

Cũng do đó, trong giao chiến thì linh hồn lực chính là khắc tinh của người tu thân.

Tại sao?

Vì linh hồn lực có thể xuyên thấu thân thể, mà linh hồn của người tu thân lại yếu ớt không chịu được, phải chịu đả kích cực lớn.

Đây cũng là lý do mà lúc trước, Cún có thể dây dưa với cả năm trưởng lão nhà họ Trương.

Và đó cũng là lý do mà Trương Linh Tuyền thấy hoảng sợ long hồn tới như vậy!

P/S: Một người tu luyện có ba phần Thân - Hồn - Khí

Thân bảo vệ hồn khỏi năng lượng từ trường khi tu luyện, nhưng lại bị linh hồn lực xuyên thấu, vì thế, trong giao chiến thì Tu Thân sợ Tu Hồn.

Hồn bảo vệ khí trong kinh mạch khi tu luyện, nhưng khí đạo lại có thể đồng hóa năng lượng của linh hồn lực (linh hồn lực là một dạng năng lượng có sinh mệnh, có ý thức). Do đó, trong giao chiến thì Tu Hồn sợ Tu Khí.

Khí có thể toát ra, bao bọc và bảo vệ thân thể, giống các cao thủ nội công Trung Quốc vậy. Nhưng khí thì lấy uyển chuyển, âm nhu, công kích vào kinh mạch là chính. Khí lại khó mà xuyên qua cơ bắp được cường hóa đẳng cấp cao của người tu thân. Ngược lại, dùng khí đạo ngành kháng lực vật lý của người tu thân sẽ rất dễ bị đánh vỡ khí hộ thân, một khi đó thì thân thể yếu ớt sẽ bị công kích cho tàn tạ. Do đó, trong giao chiến thì Tu Khí sợ Tu Thân.

Tất nhiên, kết quả giao chiến còn phụ thuộc vào rất nhiều yếu tố. Ví dụ như người Tu Hồn ngạo ngo, không biết giữ khoảng cách thì vẫn có thể bị mấy tên vũ phu Tu Thân một quyền đâm chết... Hoặc là, ví như người có khí đạo ở đẳng cấp quá cao, dùng lực vật lý không công phá nổi thì Tu Thân cũng phải thất thủ trước Tu Khí!

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Tốt Và Xấu

Trương Hải nhìn chăm chăm vào long hồn đang công kích mình kia, chân vẫn di chuyển liên tục, không hề dừng lại.

Sau một hồi dây dưa, cuối cùng Trương Hải cũng coi như hiểu được sức mạnh của long hồn này.

Cũng thường thôi!

Không phải là Trương Hải coi rẻ một con rồng, mà là khối hồn phách này không được đầy đủ, có lẽ đã bị dả thương từ trước khi chết, hoặc là tiêu tán theo thời gian, sức mạnh giữ lại cũng chẳng có bao nhiêu cả.

Trương Linh Tuyền là người tu thân, lực công kích vật lý rất mạnh, nhưng lại không có hiệu quả với long hồn. Lại thêm cả nguyên tố công kích của Trương Linh Tuyền là hệ hỏa, gần như vô dụng với con rồng lửa này, chẳng trách nàng lại hoảng sợ như thế.

Lại thêm cả năng lực đặc thù của công kích linh hồn, đó chính là gây sợ hãi ảo giác cho tâm tình đối thủ, Trương Linh Tuyền lại gần như không có lực phản kháng, đúng là cực kỳ bất đắc dĩ.

Nhưng đối với Trương Hải, long hồn này có khi còn là món ngon.

Năng lượng ẩn chứa trong long hồn này là nguyên tố hỏa hệ trộn lẫn với linh hồn lực, nói là thuốc bổ cho kẻ vừa tu thân vừa tu hồn như Trương Hải cũng không sai. Hơn nữa, con rồng này chắc là cũng sống ở vùng quanh đây, hấp thu ký ức của nó, việc tìm đường sẽ được hỗ trợ một phần.

Nhưng hần đang định giải quyết thì lại dờ khóc dờ cười phát hiện ra Trương Linh Tuyền đang ôm chặt lấy tay mình, bộ ngực đầy đặn đang áp sát vào đó, thân hình run run cũng làm hai khối tròn mềm mại ấy run theo, cảm giác thật là mỹ diệu...

- Buông tôi ra có được không! - Trương Hải lên tiếng, giọng nói có thể hơi gấp gáp.

- Đừng bỏ tôi lại, tôi sợ lắm... - Sắc mặt Trương Linh Tuyền đã tái mét lại, trong mắt tràn ngập sự khủng hoảng. Trương Hải đoán chắc là do nàng chịu công kích linh hồn của long hồn kia, khiến tâm thần không ổn định nên mới vậy, cũng chẳng trách nàng được gì. Nhưng hần đâu có biết, Trương Linh Tuyền trở nên như thế là vì... nàng sợ ma!

Thật đáng sợ, vừa rồi cái đốm lửa ma chơi kia lao về phía mình, mồm há ra phả thứ mùi từ khí nồng nặc, nhiệt độ thì cao nhưng lại tạo cho Trương Linh Tuyền cảm giác lạnh cả sống lưng. Nàng từ nhỏ đã sợ ma, cực kỳ sợ ma, vì thế nàng mới chuyên tu hỏa hệ, bởi vì nàng nghe nói, ma quý sợ ánh sáng...

Nếu mấy lão già trong nhà biết lý do Trương Linh Tuyền cố gắng tu luyện là như thế thì không biết sẽ có cảm tưởng gì...

- Chì không buông ra thì tôi giải quyết nó kiểu gì? - Trương Hải đã bắt đầu nhăn nhó như ăn phải ớt.

- Giải quyết? - Trương Linh Tuyền sùng sốt, nhưng sau đó lại run lên:

- Đừng có đùa! Ma quỷ kỳ dị lắm, đánh nó không được, chém nó không xong. Hơn nữa lúc nào cũng nó cái âm thanh rít gào sồn tóc gáy, mặt con nào con nấy đều ghê tởm vô cùng, hộc mắt thì thối nát, lưỡi thì thè lè... híc híc...

Trương Hải vốn không sợ nhưng nghe bà cô này miêu tả với giọng âm trầm khủng bố thì cũng thấy nổi cả da gà, nếu cho nàng về thế giới hiện đại, đi kể chuyện ma thì có khi còn đắt khách hơn cả bác Nguyễn Ngọc Ngân nữa.

Mặc dù nói thế nhưng Trương Linh Tuyền cũng buông lỏng tay Trương Hải ra, thần sắc vẫn có sự nghi ngờ, nhưng nàng cũng đành phải tin hần.

Hơn nữa, thằng bé con năm nào bây giờ đã trưởng thành hơn nhiều rồi. Cả một năm qua, nàng đã chứng kiến hần làm rất nhiều việc, tuy rằng không thấy tận mắt, nhưng từ những thành quả mà hần đạt được thì Trương Linh Tuyền cũng có thể đoán ra.

Bây giờ thì nàng cũng hiểu, tại sao đám Trương Hải có thể thoát ra khỏi nanh vuốt của chấn tinh ngày đó. Chỉ riêng một Trương Hải đã có thể xử lý tốt như vậy, cộng thêm cả mấy đứa kia nữa, chẳng phải sẽ tăng cường hơn nhiều sao? Mà còn một việc Trương Linh Tuyền vẫn chưa hỏi, đó là chấn tinh xuất hiện giúp đỡ Trương Hải hôm đó, nàng đã nhìn thấy nó, nhưng vẫn nghi hoặc không thôi. Nàng không hiểu Trương Hải làm cách nào mà kiếm được một con chấn tinh cường đại như vậy.

Trương Hải được buông ra thì nhanh chóng vọt lên phía trước, thân hình cũng bị bao phủ bởi một lớp áo giáp mỏng.

Áo giáp này nói ra thì chỉ là một bộ đồ rộng thùng thình che kín toàn thân mà thôi. Mặc dù cũng có tác dụng bảo vệ thân thể, nhưng mà uy lực cũng không lớn, dù sao đây cũng chỉ là đồ biến thân bình thường. Trương Hải làm thế cũng là để cho không có nhiều người biết được bộ dáng sau khi biến thân của mình.

Nhưng hần không biết, làm thế này lại càng giống giấu đầu lòi đuôi, bởi vì mỗi tộc đều có một dạng thiết kế đồ biến hình cho riêng mình, tất nhiên, chủ nhân mỗi bộ đồ có thể sáng tạo riêng ra, nhưng nhìn chung vẫn có phần giống với khuôn mẫu.

Còn bộ đồ của Trương Hải thì sao? Hoàn toàn là một tấm áo choàng, hình dáng chẳng đâu vào đâu! Dù hần có ngu ngốc cũng không đến mức không biết hóa ra đồ của T rex tộc chứ? Chỉ có một lý do, đó là hần dùng không hợp mà thôi, và dùng không hợp cũng đồng nghĩa, biến thân của hần không giống với những T rex tộc khác.

Mà đúng là dùng không hợp thật, bộ đồ kia được thiết kế phần trên cứng nhắc, rắn đanh, bởi vì chỗ đó là điểm yếu của T rex tộc. Nhưng như thế lại làm hạn chế sự vận động của đôi tay, T rex tộc ít dùng tay, nhưng Trương Hải thì khác.

Còn một điểm nữa, hai cánh nguyệt đao dưới chân đối với Trương Hải cũng là trở ngại. Hần xuất đòn hầu hết là tay chân kết hợp, tấn công liên tục không cho đối phương phản kích, nếu có hai cánh nguyệt đao ở đó thì lại thành sự vướng víu cho sự hoạt động của đôi tay, không ổn tý nào.

Dù sao cũng ít biến thân, dùng tạm cái tạo hình này cũng được...

Trương Hải lao về phía long hồn kia. Long hồn lúc này cũng vô cùng phẫn nộ, nó đã cố gắng duy trì sinh cơ ở đây, tìm cho mình một cơ hội. Vốn chỉ là tư tưởng viễn vông, nhưng không ngờ lại có kẻ dám mò đến thật. Cơ hội như thế, nó nào chịu buông tha? Chỉ cần chiếm đại một khối thân thể, dùng thân thể đó hấp thu năng lượng vào để chữa trị linh hồn này, đến một ngày nào đó, nó có thể có thành tựu dùng hồn tái sinh, trở thành tồn tại như kiểu quý thân gì đó.

Vốn tìm được một khối thân thể đầy mùi hỏa lực, lại là kẻ tu thân có linh hồn cực kỳ yếu ớt, con rồng này mừng như bắt được vàng, công kích ngay không cần chờ.

Thế mà vẫn còn một kẻ ở đằng sau, không những kéo con mồi kia đi, lại còn không hề bị ảnh hưởng bởi thuật công kích linh hồn của nó. Thậm chí nó còn cảm thấy tất cả công kích của mình khi chạm vào người kia đều bị đánh tan trong tức khắc, điều này làm nó vô cùng buồn bực.

Bây giờ, tên khốn nạn kia còn dám chủ động công kích nó, điều này làm hỏa long càng thêm phát điên.

Đôi mắt mờ ảo của long hồn trùng lớn lên, tỏa ra sự oán độc vô tận. Đó không chỉ là sự oán độc với Trương Hải, mà còn là oán khí của nó với số mệnh của mình. Chắc chắn nó vì sao đó mà bị chết oan, bây giờ nó không những muốn sống, mà còn muốn báo thù.

Tên khốn kia dám ngăn cản nó, đáng chết!

Một tiếng rít gào kinh khủng làm cho thân thể con rồng rung lên bần bật, Trương Linh Tuyền bên kia đã tái nhợt cả mặt mày, bởi vì tiếng hét này đã làm cho tinh thần nàng choáng váng, nhức đầu vô cùng.

Trương Hải cũng nhíu mày, nhưng chỉ hừ một tiếng là toàn bộ sự ức chế đã bị xua tan, ánh mắt nhìn long hồn kia càng thêm tà quái.

Con mẹ nó, năng lượng linh hồn cũng không tồi, đủ để đã kích người tu thân cấp độ Phản Tổ thượng cảnh, còn lên Thần Thông cảnh có thể kiêm tu trường phái khác, việc chống lại thứ này đã không còn nhiều vấn đề.

Còn nếu thứ này đánh với người tu khí... hắc, bé Kỳ nhà mình cũng đủ sức xử lý nó.

Còn về người tu hồn, chắc là khoảng Tự Giác trung cảnh là chơi được thứ này...

Còn về Trương Hải? Hắn bây giờ cũng thừa sức để hạ gục thứ này bất cứ lúc nào.

Tu vi của hắn sau một năm đã tăng tiến mạnh, bây giờ cũng đã ngang với Tự Giác trung cảnh rồi. Tuy rằng không có sức đánh vượt cấp vượt kiếu gì, nhưng hắn đứng là người mạnh nhất trong đám đồng cấp.

Khê vận dụng Dạ Xoa Ấn, toàn thân Trương Hải đã bị bao bọc bởi hình dạng quái đản, hoa văn quái đản, sức mạnh cũng bùng phát mạnh mẽ.

Tuy rằng Dạ Xoa Ấn là chiêu thức của "thân" nhưng cũng tạo nên một điều kiện tốt nhất để phóng khí đạo ra ngoài. Trương Hải chỉ cần giật một cái, thân hình rồng kia đã cứng ngắc lại, hai mắt lóe ra vẻ hoảng sợ.

Cả ba nguồn sức mạnh trong cơ thể Trương Hải bắt đầu sôi trào, lấy khí đạo chủ động công kích, sức mạnh nguyên tố của thân diễn cuồng phản ứng lại với nhau, tạo ra năng lượng càng thêm cuồng bạo, linh hồn lực lại hỗ trợ, tăng cường hấp thu nguyên tố từ bên ngoài, làm quá trình tăng cường cứ sinh sinh không dứt, nhất thời, sức mạnh của Trương Hải tung ra làm cho long hồn thấy sợ hãi.

- Gào! Khoan... - Long hồn phát ra tiếng gào thét thê lương, thậm chí còn cả tiếng người run rẩy nữa. Nhưng nó còn chưa kịp giải thích lắng nghe gì, Trương Hải đã kéo mạnh một tiếng, trực tiếp thu nó vào trong bàn tay, các hoa văn của Dạ Xoa Ấn nhanh chóng cuốn chặt nó lại, bóp nghẹt một cái. Long hồn hoàn toàn tiêu tán, mọi việc giải quyết trong chớp mắt như vậy.

Trương Linh Tuyền tròn mắt há hốc mồm.

Nhanh như vậy...

Trương Linh Tuyền tự nhận rằng mình có ở trạng thái đỉnh phong cũng không có ăn con rồng này nhanh như thế, thậm chí còn có thể bị đánh cho thua chạy. Nhưng... thắng nhóc này...

Nhưng Trương Linh Tuyền cũng không nói gì! Vạn vật có tương sinh tương khắc, long hồn có thể khắc nàng, vậy thì cũng có thể bị kẻ khác tương khắc, như Trương Hải chẳng hạn.

Còn Trương Hải, lúc này hắn cũng đã thu hết năng lượng lại, nhắm mắt hấp thu tất cả của long hồn kia.

Tay khẽ nắm vào dây chuyền, vận công pháp truyền xuyên qua đó.

Lúc này, dây chuyền vốn có màu hổ phách chợt phát sáng lên, tách ra thành ba màu đỏ lam vàng. Màu vàng vốn có vẻ hơi yếu thể đột nhiên tăng mạnh, lẫn sang hai màu còn lại, màu đỏ cũng có sự tăng cường, nhưng không mạnh bằng màu vàng, riêng màu xanh thì đứng im, không nhúc nhích.

Một lúc sau, dây chuyền đã bình thường trở lại, hóa thành thứ màu hổ phách như ban nãy, chỉ là hình như nó lại sáng ra không ít, trở nên sáng và hấp dẫn hơn vừa nãy nhiều.

Trương Hải mở mắt ra, miệng lẩm bầm:

- Khí yếu quá! Bây giờ chỉ cần tu khí cân bằng với hai hệ kia là có thể chính thức dung hợp được rồi!

Trương Linh Tuyền nghe không hiểu gì cả, Trương Hải cũng không giải thích, chỉ tươi cười nhìn nàng, nói:

- Có hai tin tức, một tốt và một xấu, chị nghe tin nào trước?

- Tin tốt! - Trương Linh Tuyền trả lời mà không cần nghĩ ngợi.

- Tin tốt đó là tôi biết được một lối thoát ra khỏi Bắc Cực này, hơn nữa còn trùng hợp là trên đường thoát có Hòa Linh Quả dành cho chị. Hơn nữa Hòa Linh Quả này cũng là loại cao cấp, có lẽ là loại sống lâu năm, cực kỳ hiếm có.

Trương Linh Tuyền mừng rỡ như điên, nhưng vẫn không quên hỏi:

- Còn tin xấu?

- Tin xấu đó là nơi đó có một đối thủ cực kỳ lợi hại trấn thủ ở đó! Tất nhiên, đồ tốt thì càng khó giành giật! Hơn nữa, tôi cũng chỉ biết mỗi một chỗ đó mà thôi, ngoài ra ở Bắc Cực này chẳng còn chỗ nào kiếm ra Hòa Linh Quả cho chị nữa...

Trương Hải chậm rãi nói ra tin xấu làm cho sắc mặt Trương Linh Tuyền trở nên ngưng trọng.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Núi Vô Danh

- Đối thủ đó là thế nào? - Trương Linh Tuyền lên tiếng hỏi han.

- À, thế này nhé! Con rồng này vốn là chủ của ngọn núi lửa vô danh đó! Ừ, gọi là núi Vô Danh đi! Trên đó có Băng Hòa Linh Thụ sinh trưởng, lại là loại cao cấp, chứng tỏ năng lượng ở đó cũng thuộc hàng cực kỳ sung túc, việc một con rồng lửa sống nơi đó cũng không có gì lạ cả.

- Lại nói, như chị biết đấy, rồng có hai loại, một là loại ngay từ khi sinh ra đã là rồng, hai là như người khủng long chúng ta, tu luyện đến cực hạn của Hóa Long cảnh là có thể trở thành long thể chân chính...

- Khoan đã! - Trương Linh Tuyền ngắt lời:

- Cái truyền thuyết hóa rồng này cũng chưa được xác định. Cả Bạo quốc và Bình quốc đều không thấy bất cứ một ai có tu vi vượt qua Hóa Long Cảnh, sao cậu biết vượt qua được thì sẽ thành rồng?

- Chị nghĩ sao? - Trương Hải cười nhẹ hỏi lại.

Trương Linh Tuyền trầm mặc.

Cái ánh mắt quái dị kia làm nàng thấy hơi mất tự nhiên, nhưng nàng cũng không phải là cô gái ngốc nghếch gì. Chỉ suy nghĩ một chút là hiểu ra.

Người ta có tu vi như vậy, đứng ở bên cạnh người người cũng không biết, còn đòi nhìn thấy họ hay sao?

Thực tế thì chính Trương Hải cũng không có chắc chắn lắm về vấn đề này, hắn cũng chỉ suy đoán mà thôi. Bởi vì trong ký ức của con rồng lửa này, loài rồng mà mang long thân từ bé tu luyện khoảng một nghìn năm, có được tu vi ngang với khoảng Phân Tổ cảnh là có thể hóa hình người, tức là hóa hình sớm hơn hẳn một đẳng cấp tu vi.

Nghĩ lại cũng lạ, người khủng long có hình hài con người, tu luyện thì lại biến thành rồng, còn con rồng này tu luyện thì lại biến thành hình người...

Nhưng nghĩ kỹ thì điều này cũng quá hợp lý đi chứ, hình thái con người và hình thái con rồng là hai khái niệm khác nhau. Chiến đấu ở hình dạng con người thì có được sự linh hoạt, chiêu thức tinh diệu, có hiệu quả lấy yếu thắng mạnh. Nhưng chiến đấu ở thân rồng thì lại có được lực công kích cuồng bá, sức mạnh bộc phát cũng phải tăng lên gấp rưỡi, thậm chí gấp bội, không phải là chuyện đùa. Có hai hình thái chiến đấu như vậy thì có thể linh hoạt hơn trong từng trường hợp, đúng là cực kỳ chuẩn xác.

Đúng là trăm sông quy về một biển, dù khởi nguồn là rồng, hay là người khủng long thì rốt cuộc cũng sẽ trở thành hình thái vừa là long thân, lại có thể

biến thành hình người chiến đấu. Những người vượt qua Hóa Long Cảnh đều giống nhau như vậy, khoảng cách giữa “người” và “rồng” đã hoàn toàn bị xóa bỏ, bởi vì họ căn bản không khác gì nhau cả.

Nghĩ lại cái cảnh giới cao thâm ấy, trong lòng Trương Hải cũng là một mảnh lửa nóng, nhưng cũng kịp thời dập xuống. Bởi vì bây giờ hẩn tạm thời chưa đủ trình độ để mơ tưởng đến nó.

Chỉ là tu luyện thì hình thái rồng thì tốc độ quá chậm, được cái tuổi thọ lại dài đằng đẳng, cũng chưa biết thế nào là tốt, thế nào là xấu.

Ở người khủng long, tu luyện chậm cũng có nghĩa là tư chất kém, không có nhiều năng lực tiến xa xôi, thậm chí nhiều người cả đời cũng chỉ kẹt ở mấy tầng Biến Thân, Chủng Tộc, thậm chí còn nhiều người không thể tu luyện.

Nhưng ở rồng, tu luyện chậm cũng không nói lên điều gì, bọn họ có lợi thế là tiềm chất vô hạn, có thể phát triển đến cảnh giới cao, cao, cao mãi! Tất nhiên, điều này còn tùy thuộc vào thọ mệnh, chứ tu luyện mà bị chém chết như con rồng này thì quá vô nghĩa.

Vấn đề tiềm chất không cần lo nữa, vì vậy tu luyện chậm lại tạo thành một lợi thế nhỏ, đó là khi đánh với những kẻ đồng cấp, thậm chí hơn cấp mình chút xíu, loài rồng đều có kinh nghiệm chiến đấu phong phú hơn, có khả năng chiến thắng cao hơn.

À, còn một điều về chần tinh nữa.

Chần tinh là những sinh vật tu luyện từ thân khủng long.

Loài này tu luyện có thể hóa thành hình người, nhưng hình thái thứ hai mãi mãi là khủng long, không có chuyện rồng riết gì ở đây cả.

À đâu, thực ra có một cách để hóa rồng đó.

Đó là chần tinh sau khi hóa hình người, sử dụng công pháp phong bế, bảo trụ hình dạng con người của mình, sau đó thì phế toàn bộ tu vi đi, bản thân trở thành một “người khủng long” bình thường, tu luyện lại từ đầu. Lúc này họ sẽ đi theo lộ tuyến của người khủng long, cũng có lúc được Hóa Long như trong truyền thuyết.

Đây cũng là lịch sử của người khủng long. Người khủng long đầu tiên xuất hiện chính là một con chần tinh sử dụng phương pháp này để tiến hóa!

Trương Hải chậm rãi nói mấy kiến thức này ra làm cho Trương Linh Tuyền tròn tròn mắt. Cũng may, mấy con rồng này khác người khủng long, huyết mạch của bọn chúng đã thức tỉnh đầy đủ ngay từ đầu, truyền thừa ký ức cũng đã được chuyển giao lại ngay từ bé. Tuy rằng trong đầu con rồng này không có kiến thức tu luyện gì hữu hiệu với Trương Hải, nhưng những lịch duyệt, kiến thức về đẳng cấp sức mạnh thì lại quá là bổ ích.

- Lại nói tiếp, con rồng này vốn là kẻ thống trị ở ngọn núi Vô Danh kia, lợi dụng linh lực mà Băng Hóa Linh Thụ tản ra để tu luyện, thỉnh thoảng lại được nuốt một Hóa Linh Quả, tu vi tăng nhanh hơn nhiều so với lúc trước. Trước khi nó chết, đẳng cấp cũng đã là Thần Thông Thượng Cảnh rồi!

- Ở dưới chân núi có một đối thủ cực kỳ lợi hại của nó. Đó là một con T.Rex hóa hệ vô cùng hung hăng, nhiều lần muốn tranh đoạt địa bàn với nó nhưng đều bị nó dựa vào lợi thế địa bàn đánh đuổi chạy trốn chết. Con T.Rex này cũng có tu vi đến Thần Thông Trung Cảnh, tuy chưa thắng được rồng lửa nhưng như thế cũng quá mạnh mẽ rồi.

- Theo cậu nói, con rồng này chết, cũng có nghĩa là con T.Rex kia sẽ hoàn toàn khống chế núi Vô Danh? - Trương Linh Tuyền trầm ngâm nói.

- Thông minh! - Trương Hải gợn ngón tay cái tán thưởng, Trương Linh Tuyền bĩu môi, nhưng trong lòng lại thấy hơi vui vui.

- Vậy đối thủ mà cậu nói chính là con T.Rex kia hay sao?

Trương Hải nặng nề gật đầu bổ sung:

- Cũng không chắc! Bởi vì trong ký ức của con rồng này, có một khúc hơi mờ ảo. Chắc là lúc nó đã bị trúng đòn gì đó mà choáng váng. Tôi không chắc chắn, nhưng có lẽ là còn có kẻ đánh lên...

- Kẻ đánh lên? - Trương Linh Tuyền nhú mày.

- Đúng vậy! Nhưng kẻ đánh lên này có phải đồng bọn của T.Rex không thì không biết, chị có thể hy vọng khi con rồng này trốn đi, hai thứ kia chiến nhau đến lưỡng bại câu thương, bây giờ núi Vô Danh sẽ là núi “Vô Chủ”.

Trương Linh Tuyền hơi trầm mặc, một lúc sau mới nói:

- Vậy cậu có đi nơi đó không?

Ý tứ rất rõ ràng, chỗ đó nguy hiểm như vậy, Trương Hải còn định đi hay sao?

- Đi! Tất nhiên là phải đi! Thứ nhất, đẳng nào cũng phải đi qua nơi đó mới có thể thoát ra khỏi Bắc Cực, vượt biển trở về Thần Điện. Chắc chị cũng biết, trở về thần điện là con đường duy nhất ra khỏi không gian truyền thừa này đúng không? Thứ hai, cơ hội chữa trị cho chị, sao có thể bỏ qua chứ?

Tròng mắt của Trương Linh Tuyền hơi lóe lên, nhưng cũng không nói gì, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Dù sao không cướp được thì ăn cắp. Tiềm phục ở đó lâu dài, chắc chắn sẽ chớp được thời cơ lấy thứ đó.

Ngoài ra, Trương Hải còn một con bài sát thủ, đó là Cún.

Một năm trôi qua, Trương Hải chỉ thỉnh thoảng mới thả Cún ra một chút, đưa đan dược và chữa thương cho nó. Còn hầu hết thời gian hắn đều để nó lẳng lặng tu luyện trong không gian linh thú, bởi vì theo Cún nói thì nơi đây quá lạnh, với thân thể của nó cũng khó mà chịu đựng, ở bên ngoài này không tốt.

Còn về không gian linh thú là cái gì thì cũng đơn giản thôi. Đây là thứ mà Liên Hương Nhu đã dạy cho hắn, sử dụng ấn ký “con giun” của khế ước chủ nô, phong ấn một không gian vào lòng bàn tay mình, trở thành không gian có thể chứa sủng vật của bản thân.

Còn không gian ở đâu ra thì có hai cách, một là tự xé mở, Trương Hải còn chưa đủ trình làm việc này! Cách thứ hai là đánh vỡ một không gian trữ vật, sau đó nhanh như chớp phong ấn lại, việc này phải làm thật nhanh, nếu không không gian kia khép lại là coi như uổng phí.

Trương Hải lúc ấy cũng phải phí mất tiêu ba cái không gian trữ vật mới làm xong được một không gian linh thú nho nhỏ.

Cũng vì không gian quá nhỏ nên bình thường Cún rất ghét chui vào trong đó, nếu không phải khí tức nơi đây quá lạnh lẽo thì nó đã ra ngoài cho sưởi rồi. Vào trong này cứ phải biến nhỏ xíu lại, không gian thì tối tăm đơn điệu, có cái gì hay chứ?

- Thôi không chán chừ nữa! Lấy trái tim của con rồng này rồi đi chuẩn bị một chút thôi!

Trương Linh Tuyền nghe Trương Hải nói thì gật đầu, đi về một phía và cắt một trái tim ra.

Quả tim này hình như cũng không quá lớn như trong tưởng tượng, nhìn kỹ thì nó cũng chỉ to tầm hơn một bàn tay, bên trên không phải màu cơ tim màu tím như bình thường mà là màu đỏ, trên đó tỏa ra hỏa lực nồng hậu, thậm chí vẫn đang điên cuồng hấp thụ hỏa lực xung quanh, sau đó lại nhả ra một luồng hỏa lực còn dày và mạnh hơn vừa nãy.

Cũng nhờ thế mà sự ấm áp của cái xác rồng mới được duy trì đến bây giờ.

Trương Hải thầm tán thán, đúng là bảo vật nha. Theo Trương Linh Tuyền thì thứ này bây giờ đã thành một loại tài bảo, cũng giống như ngọc thạch, có tác dụng hấp thụ năng lượng để tăng cường tốc độ tu luyện, chỉ cần nâng luyện hóa một chút, thứ này sẽ có khả năng biến hóa nhỏ lại, làm một chiếc dây chuyền cũng không tệ.

- Này! - Trước khi lên đường, Trương Linh Tuyền chột lên tiếng:

- Cậu thật sự không lo lắng sao?

- Lo lắng cái gì? - Trương Hải sững sốt.

- Lo lắng con rồng kia quá mạnh...

- Tất nhiên là lo lắng chứ! - Trương Hải trả lời chắc nịch.

- Vậy liệu cậu có đổi ý không? - Trương Linh Tuyền hơi rụt rè, nhưng cũng dường như chờ mong cái gì đó...

- Đổi ý? - Trương Hải nhún mày:

- Cũng chưa biết được! Sức người có hạn, nếu như đây là cách cuối cùng thì tôi có thể liều một phen vì chị, nhưng thực tế thì vẫn còn con đường khác, thay vì liều mạng, tôi có thể tìm biện pháp khác tốt hơn! Mà cũng lắm, nếu chị thật sự không khỏi được thì cả đời này ở bên tôi, để tôi hiếu kính “bà cô” này là được chứ gì? Hi hi...

Nửa câu trước của Trương Hải làm Trương Linh Tuyền hơi thất vọng, nhưng nghĩ lại cũng thấy rất đúng. Cách kiếm Hỏa Linh Quả thì còn nhiều, tuy rằng nó sang quý nhưng không phải là không kiếm được, cần gì liều lĩnh như thế?

Hơn nữa câu cuối cùng làm nàng thực sự thấy vui vui.

Ở bên tôi cả đời!

Câu này thật hay nha... bản tiểu thư thích!

Hai ngày hôm sau, hai người mặc quần áo đầy đủ, Trương Linh Tuyền khẽ nắm tay Trương Hải, tay còn lại nắm tim rồng, nhiệt độ lưu chuyển qua thân thể hai người, có vẻ cực kỳ ấm áp.

Nhiệt độ đã tăng lên một chút, sương lạnh xung quanh cũng tan đi, con đường xung quanh cũng trở nên rõ ràng hơn nhiều. Trương Hải cũng dựa theo phương hướng mặt trời, đi về phía Tây Nam, cũng là phương hướng núi Vô Danh như trong ký ức của con rồng lửa.

Chỉ là, dưới tầng băng, một đôi mắt màu lam đang hơi lập lờ nhìn theo bóng của họ, sau đó lại thành linh biến mất, không có dấu vết gì nữa.

Trương Hải hơi nhú mồm, nhưng nhìn mãi mà vẫn không thấy một thứ gì kỳ lạ. Dùng dây chuyền cảm nhận cũng không thấy gì cả. Hắn chợt cảm thấy tâm tình hơi nặng nề, nhưng vẫn đều đều dắt tay Trương Linh Tuyền tiến lên phía trước.

Mục tiêu, núi Vô Danh thẳng tiến!

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Hàn Kỳ Lân

Hai người cố gắng đẩy nhanh tốc độ, theo như trong ký ức của Trương Hải, ngọn núi Vô Danh nằm ở phía Tây Nam hơn bốn trăm cây số. Đối với những người tu luyện thì khoảng cách này không dài. Nếu như Trương Hải dốc toàn lực như lúc trốn chạy lúc trước thì chưa đến một giờ đã tới nơi.

Tất nhiên, đó chỉ là nói trên lý thuyết, chứ đã gọi là tốc độ trốn chạy thì không thể nào duy trì lâu. Trương Hải cũng chỉ duy trì được mười phút là cùng.

Hơn nữa, khí hậu và địa hình này quá khó đi, cơ bản không thể nào chạy nhanh được. Vì vậy hai người chỉ đành từ tốn đi từng chút một.

Theo như Trương Hải tính toán thì mất khoảng ba, bốn ngày là sẽ tới nơi. Trong thời gian này, từng giây từng phút đều được nắm bàn tay nhỏ bé của Trương Linh Tuyền, điều này làm hắn cũng có chút vui vẻ.

Biết nói thế nào nhỉ... hắn thực sự quan tâm đến Trương Linh Tuyền.

Thứ nhất, nàng là mỹ nữ.

Thứ hai, tính cách của nàng đúng là cực kỳ giống hắn.

Bình thường thì nói nói cười cười, cực kỳ thân thiện. Nhưng một khi có kẻ nào chọc giận thì ra tay thẳng thừng, không cần nói chuyện, không cần giải thích, chỉ cần mảy chọc vào bà là đánh.

Tính cách như thế, hành động như thế giống hệt như Trương Hải. Trong tiềm thức của hắn, những thắng khốn nạn thích chọc ngoáy, thích giờ trò âm hiểm với bản thân thì phải bóp chết càng sớm càng tốt. Giống như lúc trước, mấy thằng công tử dám đánh chủ ý với Kỳ, hắn chẳng do dự gì mà cho mỗi thằng một đao cưa.

Đối với những thằng như thế cần gì phải giải thích, sửa một câu bỏ đấm một nhát, thằng nào thích hổ báo thì giết.

Thế mới nói, Trương Hải rất là thưởng thức cách làm việc của nàng.

Còn một lý do nữa, tuy rằng Trương Linh Tuyền rất nhiều lần củ hành hắn, nhưng thực ra nàng còn quan tâm tới hắn hơn cả mấy người khác trong tổ đặc biệt.

Nếu không có nàng, các kỹ năng của Trương Hải cũng không có thành thực như bây giờ. Liên tục bị nàng dùng áp lực để trui rèn, Trương Hải mới có thể gấp gáp ngộ ra Đào Lộ Thức cùng Man Thiên Bộ! Nếu không thì hắn cũng chưa thể nào dùng được hai chiêu đó.

Còn điều cuối cùng!

Cũng là điều quan trọng nhất.

Hắn nhìn cũng đã nhìn, sờ cũng đã sờ, hôn cũng đã hôn, lại còn ở chung một nhà, ăn cơm người ta nấu, mặc quần áo người ta giặt... Còn bảo không có hảo cảm thì là nói điều.

Chỉ là... thân phận của hai người hơi bị rối rắm một chút.

Thực tế thì Trương Hải đâu có quan tâm đến những thứ này, hắn biết mình không có huyết thống gì với nhà họ Trương, nói cách khác thì hắn là người ngoài, thích Trương Linh Tuyền thì cứ thích chứ sao.

Mà kể cả hắn có là con trai ruột của Trương Thái Cường đi nữa thì vẫn có tư cách thích Trương Linh Tuyền. Nên nhớ là bố hắn và Trương Linh Tuyền đã có họ cách nhau sáu đời, trong cái gia phả của nhà họ Trương thiếu gì cặp vợ chồng cách nhau bốn đời, thậm chí ba đời còn có, sáu đời quá xa rồi! Còn có người lại nói, bối phận của hai người tính ra là cô cháu gì gì đó, Trương Hải không quan tâm, đó là mớ lý thuyết chó má của mấy thằng hủ nho dùng để thi hành chính sách ngu dân mà thôi!

Nhưng hắn không quan tâm, không có nghĩa là Trương Linh Tuyền không quan tâm!

Hắn đã nhiều lần quan sát nàng, khi hắn nói mấy lời quan tâm, bóng gió như “chị ở bên tôi suốt đời” giống vừa rồi, rõ ràng nàng tỏ ra vui mừng ra mặt. Nhưng ngày thường thì lại kiêu chể, không biểu lộ ra cái gì, lại càng né tránh hắn. . .

Trương Hải có định tiến tới thì nàng lại né tránh, điều này làm hắn cực kỳ buồn bực, nhất thời cũng chẳng có tâm tư tiến tới vội làm gì. Việc gì cũng phải từ từ, cưa gái cũng giống như cưa gỗ, phải cò kè từng nhát từng nhát một nha.

Còn về vụ tam thê tứ thiếp là có lỗi với Dương Thanh Kỳ. . . Trương Hải cũng đã nghĩ đến, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hắn thấy mình làm thế dù có vô sỉ, nhưng cũng đâu có đáng trách lắm đâu?

Thời đại này là thời đại gì? Là thời đại của chiến đấu và chém giết! Hàng năm có không biết bao nhiêu đàn ông trai tráng ra trận mà chết mất xác, còn cả những việc lao động nặng như xây dựng nữa, toàn đàn ông là đàn ông. Tuy rằng phụ nữ cũng tu luyện, cũng có người nắm quyền rất lớn, thậm chí trong một số tổ chức đầu não, địa vị của phụ nữ còn hơn xa đàn ông. Nhưng có một điều, đó là không có đội quân nữ binh nào ở Bạo quốc này cả, còn Bình quốc thì chịu, mà đâu có đi nữa thì cũng chỉ giới hạn số lượng trong lòng bàn tay.

Vậy thì sao? Vậy thì chứng tỏ rằng số lượng đàn ông thua xa số lượng phụ nữ! Vì thế mà chuyện một chồng nhiều vợ đã gần như thành truyền thống.

Còn nữa, chuyện đưa phụ nữ ra làm chính trị, làm tướng quân gì gì đó cũng là do cái lý do thiếu đàn ông này. Hơn nữa, tài nghệ của phụ nữ ngày càng được chứng minh, người ta cũng hết lời dị nghị!

Cũng chỉ có người đam mê nghiên cứu, chữa bệnh như Trương Thái Cường, cả đời không gần nữ sắc, mãi mới thích một mình Đỗ Kim Hoa, mới đi theo cái lộ tuyến 1 vs 1 như vậy. Còn như ông bác Trương Thái Sơn, Trương Hải nghe nói lão có đến hơn ba mươi bà vợ. . . thậm chí còn phải chia ra sống ở vài cái biệt thự cho đỡ náo loạn!

Ặc, thằng nào cũng thế. . . thành ra quan niệm của phụ nữ ở khủng long giới này rất là. . . thoáng! Kể cả mấy người phụ nữ nắm quyền cực cao trong bộ máy chính trị cũng có không ít người chung chồng với người khác. Theo như quan niệm ở khủng long giới: “Gia đình là gia đình, công việc là công việc! Không thể nào vì việc người ta chung chồng với kẻ khác mà cho rằng địa vị người ta thấp kém!”

Nếu thằng nào cũng thế thì Trương Hải còn khách khí cái gì? Nếu để cho Dương Thanh Kỳ, hay là Trương Linh Tuyền đi theo thằng nào khác, cũng có nhiều vợ nhưng mà không quan tâm đến các nàng, thà rằng giữ lại bên mình, chăm sóc cho tỉ mỉ mới là thượng sách!

Trương Hải vô sỉ nghĩ thế.

(Tác giả khinh bỉ chú rồi đó, ku Hải ạ!

Tình hình thực tế! Tình hình thực tế! - Trương Hải ngượng ngùng)

Đang vui sướng hưởng thụ, đột nhiên Trương Hải cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Lốp băng dưới chân bắt đầu chấn động, thậm chí còn nghe tiếng rầm rắc thật rõ ràng.

Hôm nay đã là ngày thứ hai, đỉnh núi kia cũng đã có bóng dáng lơ mờ tít trên cao đằng xa, có lẽ cũng sắp tới nơi rồi, băng ở chỗ này khá là mỏng, Trương Hải và Trương Linh Tuyền đã cố gắng đi nhẹ nhàng hết sức, nhưng không thể tưởng được, tại sao lại có hiện tượng này.

Không đúng!

Có một âm thanh gì đó. . . như tiếng quẫy nước!

Ngay dưới chân mình!

Trương Hải phát hiện ra, chẳng lẽ Trương Linh Tuyền không phát hiện? Hai người đánh mất một cái, sau đó không hẹn mà cùng tung người lên trên cao, nhảy vọt về phía trước.

Ngay lúc hai người vừa rời đi, một chiếc sừng chọt chọc xuyên qua tầng băng ngay vị trí đó, tiếp theo, hai chiếc sừng nữa lại chọc theo, hình thành một hình tam giác trên mặt băng.

Trương Hải neho mắt nhìn kỹ, chỉ thấy đó là ba chiếc sừng trắng như ngọc, nhưng trên sừng lại tỏa ra từng đoàn sương khí có màu lam nhạt, tỏa ra hàn khí khiếp người. Dưới mặt băng, một đôi “đèn pha” hơi phát lạnh nhìn họ, trong cặp mắt đó có chứa sự khinh thường, cũng có sự tham lam vô độ.

Crac crac. . .

Mặt băng ngày càng nứt vỡ, nhưng Trương Hải không có dây mà chứng kiến, hắn đã sớm dặt tay Trương Linh Tuyền tăng hết tốc lực bỏ chạy rồi.

Đùa à? Cái uy áp vừa rồi thật kinh khủng, không thua gì Cún hồi trước, thậm chí còn hơn.

Quan trọng nhất, đó chính là con vật này chắc chắn là loài của bản địa, con mẹ nó, chiếm hết địa lợi thế này thì làm sao mà đánh được? Kể cả có đưa Cún ra thì cũng thật chắc!

Hơn nữa, Cún bây giờ cũng chưa đột phá đến Thần Thông trung cảnh, Trương Hải không chắc, nhưng hắn đoán là con vật kia đã đạt đến trung cảnh rồi.

Bởi vì uy áp đó hơn Cún cả một bậc, không phải là chuyện đùa.

Hai người Trương Hải vẫn chạy như điên, tay vẫn nắm chặt lấy nhau, mỗi khi một người đuối sức thì người kia lại kéo đi thêm một đoạn, cho người mệt dưỡng sức một chút, cứ thế liên tục, liên tục.

Hai người đã chạy được năm phút, cũng đã ra ngoài hơn bảy mươi cây số, trong lòng đang định thở phào thì đột nhiên lại cảm thấy một cổ khí tức sâm hàn đập thẳng vào mặt, làm tâm thần của họ chấn động.

Nhìn kỹ lại phía trước, tâm thần của cả hai đều chấn động, đồng thời thốt lên:

- Hàn Kỳ Lân!

- Triceratops! (Con này là tam giác long)

Người thốt lên trước là Trương Linh Tuyền, còn người sau là Trương Hải, hai người hô xong thì quay lại nhìn nhau, Trương Hải nghi hoặc nói:

- Hàn Kỳ Lân?

- Đúng vậy! Con này đúng là tam giác long Triceratops! Nhưng nó là chấn tinh! Chấn tinh của loài này thường tu luyện hệ hàn, giống như Cún của cậu tu luyện hệ lôi vậy!

- Hệ Hàn? - Trương Hải chấn động:

- Tu khí sao? - Tu Thân thì có các loại thuộc tính là: Hỏa Thủy Băng Mộc Thổ Kim. Tu khí có các trường phái: Nhiệt Ôn Hàn Không gian và Vận mệnh. Tu Hồn thì có: Lôi Phong. Ngoài ra còn có hai hệ đặc biệt nhất: Quang cần song tu thân khí, Âm cần song tu thân hồn.

Hàn hệ khác với băng hệ! Băng hệ là tu thân, có thể từ thân thể bắn ra các cột băng, làm lạnh không khí xuống, từ đó sinh ra hàn khí. Còn hàn hệ thì lại xuất ra hàn khí, đóng băng cả hơi nước lại hình thành băng. Hai con đường hoàn toàn trái ngược nhau, một cái là tu thân, một cái là tu khí.

Tương tự như thế, hỏa hệ và nhiệt hệ cũng giống hệt, không khác nhau là bao nhiêu.

Nếu nói về sự khác biệt cơ bản nhất giữa băng hệ và hàn hệ, thì đó chính là phương pháp công kích.

Có thể hiểu nôm na thế này, băng hệ dùng công kích vật lý là chính, dùng chính các loại băng đao băng thương để làm tổn thương thân thể đối phương, lại kết hợp với các loại băng bắn ra, bao bọc lấy từng bộ phận thân thể, làm chúng trở nên giòn yếu, dễ dàng bị công kích vật lý của băng hệ làm cho tan nát.

Còn hàn hệ thì khác, đặc tính là truyền hàn khí vào thẳng trong cơ thể của đối phương, làm họ phát lạnh từ bên trong, chân tay bủn rủn, mất toàn bộ khí lực. Nói cách khác, đây là một đòn phé hoàn toàn khí lực của đối phương, làm họ trở thành cá nằm trên thớt.

Hàn hệ mà nhẹ nhất thì có thể làm đối phương nhiễm... phong hàn.

Còn nặng thì có thể đông cứng khí huyết, máu không lưu chuyển, các được tuần hoàn đều bị khổng chế sạch, đối thủ chết ngay tức khắc, thân thể còn tím tái vì lạnh từ bên trong.

Tất nhiên, hai thứ này cũng có điểm tương tự, vì vậy mà tu sĩ thần thông cảnh thường kiêm tu Băng - Hàn, hoặc là Hỏa - Nhiệt cũng tức là thân khí song tu!

- Hỏi nhiều làm cái gì? Nghĩ cách mà đối phó đi! - Trương Linh Tuyền giục gấp.

Trương Hải cười khỏ.

Hỏi thì mới biết mà ứng phó chứ! Lần này thì khó rồi, Cún là chấn tinh tu hồn, vốn đã không chịu nổi con Triceratops... ặc, Hàn Kỳ Lân này, tu vi còn kém hơn! Lại còn phải chịu ưu thế địa lợi của đối phương, làm gì có cơ mà thắng!

Hàn Kỳ Lân thần thông trung cảnh! Làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Hàn Kỳ Lân Nổi Giận!

- Này này! Người anh em, người anh em làm chi ngoài nó rứa? Tui hông có làm gì sất á! Tự dung người anh em chặn đường tui chi rứa? - Trương Hải

gương gao phát ra một trận giọng điệu buồn nôn, làm cho Trương Linh Tuyền hơi run rẩy cánh tay, chắc đang nhin cười mà không dám cười.

Cùng lúc nói mấy lời này, Trương Hải âm thầm giới bị, cũng quan sát thật kỹ con Hàn Kỳ Lân này.

Đó là hình dáng nguyên bản của tam giác long! Một thân to lớn, dài đến hơn chín mét, cao gần bốn mét, toàn thân tỏa ra hàn khí khiếp người. Da của nó có màu lam nhạt, nói cho chính xác thì là màu xanh da trời, nhưng Trương Hải có thể nhạy bén nhận ra, cái màu xanh này chỉ là một lớp khí mờ mờ ảo ảo bao trùm, căn bản không phải màu da thật của nó.

Đặc biệt, ba cái sừng trên đầu đang hung hăng chọc chọc trong không khí, hai đôi mắt ẩn dưới hai cái sừng ở trán đang lóe ra từng đợt tham lam.

Trương Hải nhú nhú mày.

Bởi vì con vật kia vừa mới truyền âm cho hắn!

- Đưa tim rỗng ra đây! - Đây là lời nó nói.

Không chỉ Trương Hải, cả Trương Linh Tuyền cũng nghe thấy. Hai người liếc nhau một cái, trong mắt đồng thời hiện ra sự nhất trí, không do dự gì mà ném thẳng tim rỗng về phía con Hàn Kỳ Lân kia.

Tim rỗng này có tác dụng giữ ấm trong khí hậu thế này, nhưng ở nơi đây, sự lạnh giá đã được giảm đi nhiều, tác dụng của tim rỗng cũng không quan trọng nữa. Chỉ là, mất đi một bảo bối tu luyện như thế khiến Trương Linh Tuyền hơi tiếc nuối.

Nhưng khi đưa tay ra nửa đường, còn chưa rời tay thì Trương Hải đã giữ lại, cất giọng nghi ngờ nói:

- Đưa cho người anh em thì người anh em sẽ để bọn tôi đi chứ? - Trương Hải nghi ngờ nói.

- Không! - Hàn Kỳ Lân nói.

- Tao chỉ nói bọn mày đưa! Đâu có bảo đưa ra là tha cho chúng mày đâu!

Hàn Kỳ Lân nói thẳng. Xem ra tâm tư nó cũng khá đơn thuần, không biết lừa dối. Quả đúng là vừa nãy nó chỉ bảo Trương Hải đưa ra chứ chưa hề nói đưa ra là thoát.

- Vậy người anh em muốn làm gì? - Trương Hải vẫn cố gắng hết sức bình tĩnh, không để xung động, vì tình thế bây giờ quá nguy hiểm.

- Yên tâm! Tao không giết bọn mày đâu! - Hàn Kỳ Lân cười lạnh. Tiếng cười truyền thẳng vào tâm linh làm người ta có cảm giác khá là quái dị.

- Tao vừa tăng tiến tu vi! Bây giờ đang lĩnh ngộ thần thông thứ hai, hy vọng sẽ đạt được thần thông hóa hình! Cần bọn mày làm người hầu của tao một chút! Sao hả? Đồng ý chứ?

Hàn Kỳ Lân cười đắc ý vô cùng, giống như mọi chuyện đã nằm gọn trong túi nó. Nó muốn làm gì thì làm vậy.

Trương Hải nhú mày, Trương Linh Tuyền cũng nhú mày.

Mẹ kiếp! Đòi đồ, tao cho mày còn được, dù gì thì bọn ông cũng không đánh lại. Nhưng nếu mày có cái ý tưởng khốn nạn như thế dù chết ông cũng không cho mày sống yên ổn.

Trương Hải còn chưa trả lời thì Cún trong không gian linh thú đã chửi ầm cả lên:

- Đại ca! Không được đồng ý nó! Anh mà đồng ý thì em khinh bỉ anh! Má nó, thằng chó này tưởng nó tu đến Thần Thông trung cảnh mà to à? Anh để em ra chiến với nó, em không tin loại không biết bay như nó mà làm gì được em! Anh tranh thủ chạy đi, sau đó có đánh thua đi nữa thì em cũng chạy được, nó không ăn được em đâu!

- Chú có chiến được không đấy? Con Hàn Kỳ Lân này là chán tình tu khí, vốn đã là khác tính của chú! Tu vi nó lại cao hơn, lại chiếm được ưu thế môi trường, chẳng phải chú bảo không thích ứng với cái đồng băng này rồi hay sao?

- Anh nói nhiều làm gì? Chẳng phải chính anh cũng nghĩ thế à? Còn làm trò! Đừng có lo, em biết bay, đánh không lại thì chạy, cứ thình thoàng ngồi rĩa nó một hai phát, dù không làm gì được nó thì cũng cầm chân được! Anh cứ để em ra chiến với nó!

Trương Hải bị nói toạc ra tâm tư thì hơi ngượng ngùng. Công nhận là bây giờ, ngoài cún ra thì hắn chẳng còn thủ đoạn nào khác để mà thoát thân cả. Chẳng qua... trốn được một lần thì con vật này lại đuổi theo mình lần khác, mình còn đang hoạt động trên cái đại lục băng này, biết lúc nào nó xiên cho mình một sừng từ dưới lên chứ? Vì thế nên vừa rồi Trương Hải mới chịu vứt quả tim rỗng kia ra để cho xong chuyện.

Nhưng không ngờ đồ khốn nạn này còn có cái tâm tư kia, hắn làm sao mà chịu được chứ?

- Được rồi, chú bình tĩnh! Tý nữa anh thả ra một phát là chú phát động công kích mạnh nhất vào cho anh! Minh yếu thế thì phải chơi đánh lén. - Trương Hải âm hiểm nói.

Hít sâu một hơi, Trương Hải nắm lấy tay Trương Linh Tuyền, gãi gãi vài cái rồi nói:

- Được rồi! Tôi làm phục vụ cho người anh em! Sau khi xong việc, người anh em sẽ thả bọn tôi đi chứ? - Trương Hải vừa nói vừa dắt tay Trương Linh Tuyền đến lại gần nó. Trương Linh Tuyền chưa hiểu gì, nhưng thấy hắn đã ra hiệu thì cũng ngoan ngoãn làm theo.

- Vậy thì còn xem thái độ của bọn mày. - Con Hàn Kỳ Lân cũng trả lời rất lập lờ.

Trương Hải làm ra vẻ mặt cứng ngắt nói:

- Người anh em! Đừng có quá đáng thế chứ! - Giọng nói vô cùng khỏ sấp, giống như một cô gái đáng thương, đang bắt lực trước cường quyền, chờ bị lãng nhục vậy!

- Tao không quá đáng! - Hàn Kỳ Lân nghiêm nghị nói:

- Mày phải tự hào khi tao đề phòng mày như vậy chứ! Điều đó chứng tỏ tao đang tôn trọng mày mà! Tao tôn trọng mày thì mày cũng nên tôn trọng ý kiến của tao, đồng ý nhanh lên!

Trương Hải tròn tròn mắt, thiếu chút nữa thổ huyết. Cái lý lẽ chó má gì vậy? Lời vô si như vậy mà cũng nói ra được à?

Trương Linh Tuyền đứng bên cạnh cũng khóc không ra nước mắt! Nàng sống đến bây giờ rồi mà lần đầu tiên mới thấy một người... à không, là một con Hàn Kỳ Lân vô si đến mức này.

- Không thương lượng được sao? - Trương Hải đang cố tìm một cơ hội tốt nhất, vì thế tận lực khuếch tán sự chú ý của nó.

- Có! - Hàn Kỳ Lân nói:

- Mày có thể làm người hầu cho tao cả đời cũng được! Tao hứa không ghét bỏ đuổi mày đi đâu!

Ặc!

Trương Hải tức đến sắp ngất xỉu. Cũng may, hắn đang tìm cơ hội chứ không phải là thương lượng với nó, nếu không thì hôm nay... tức chết lão phu rồi!

- Ê, quyết định nhanh lên mày! Tao không có nhiều thời gian đâu! - Hàn Kỳ Lân thúc giục.

- Được rồi! Tôi đồng ý làm người hầu cho người anh em cả đời. - Trương Hải giả vờ khóc lóc nói, đáng về ủy khuất, vô cùng ủy khuất.

Hàn Kỳ Lân ngẩn ra.

Cái điều kiện sau vốn là thứ nó đưa ra để uy hiếp, không ngờ thằng ngu này đồng ý thật!

Cái quái gì đang diễn ra vậy?

Chẳng lẽ mị lực của Bản Kỳ Lân quá lớn, vừa gặp một phát đã được tên kia ưu ái... phi phi. Cái con mẹ nó, bản Kỳ Lân là một đại lão gia nha, nhìn cái tên kia cũng đẹp trai, nhưng không phải là hình mẫu mà ta thích.

Hàn Kỳ Lân còn đang tự sướng ằm ằm thì đột nhiên một luồng áp lực khủng bố tràn đến làm nó giật nảy mình.

Còn chưa kịp làm ra bất cứ phản ứng gì thì đầu óc đã như mê muội, một đoàn sóng âm hung bạo xung tới như muốn phá tan cái hệ thần kinh đáng thương của nó ra. Hàn Kỳ Lân không nhận nổi mà rống mạnh một tiếng, hơi triệt cái thanh âm kia đi rồi nhanh chóng vận hàn khí trong người, bao bọc lại mọi cơ quan ngõ ngách trong cơ thể. Lúc này, tác dụng của đoàn sóng âm kia mới giảm đi nhanh chóng.

Vừa nhìn lại một cái, hai cái bóng người vừa đứng đây đã lách qua người nó, chạy biến về đằng sau. Cái thằng vừa rồi còn đang nhăn nhó giờ chạy còn nhanh hơn thỏ, nào có chút ý khuất phục nào chứ?

Điều này làm nó vô cùng tức giận.

Quả nhiên, nhiều người... ặc, nhiều chỗ nói loài người cực kỳ giáo hoạt, âm hiểm, quả không sai. Đòn vừa rồi thiếu chút nữa đã làm Bản Kỳ Lân đi tong rồi.

Tức giận!

Tức chết mất!

Hàn Kỳ Lân hung hăng nhìn chằm chằm vào cái nguồn phát âm kia. Đó là một con chồn tinh Pretanodon, bây giờ nó cũng đang vô cùng giận dữ nhìn chằm chằm vào mình. Nhưng mà... cặp mắt kia sao mà “xinh đẹp” thế!

Vừa mới nhìn một cái mà đã như lấy mất hết cả hồn phách của Bản Kỳ Lân... không được, ta yêu nàng mất rồi...

- Ê! Mụ đàn bà kia! Mụ giúp hai tên kia chạy thoát cũng được! Bây giờ mụ về với ta, chờ ta hóa hình xong lại giúp mụ hóa hình, hai chúng ta cùng sinh con, được chứ?

Hàn Kỳ Lân chợt nhảy dựng lên, lời nói vô cùng trực tiếp, hơn nữa còn gọi “mụ”, đúng là không biết tí gì về “tình thú” cả.

Nếu Trương Hải ở đây thì đã khinh bỉ Hàn Kỳ Lân đến chết, đúng là đồ không biết چرا gái!

Nhưng mà... xưa nay Trương Hải vẫn coi cún là “chú em”, giờ mà biết đó là “cô em” thì thế nào nhỉ?

Cún nổi giận gầm lên một tiếng, âm thanh như xé rách không gian nhưng khi chạm vào Hàn Kỳ Lân thì chẳng có tác dụng gì. Chỉ thấy nó cười nhạo:

- Mụ không cần chống cự! Ta biết mụ thuộc dòng hồn tinh, thuộc loại biết bay, tu hồn! Nếu mụ dùng lời thì ta còn sợ một chút, chứ dùng cái thể loại phong lực kích âm này thì không có tác dụng gì đâu!

Hàn Kỳ Lân vừa nói xong thì đã thấy không đúng.

Nó vốn tưởng Pretanodon đằng kia chỉ biết mỗi phong hệ, vì vậy mới nói ra câu kia, nhưng nói xong thì lại thấy cái sừng trên đầu nó chớp chớp, mắt cũng híp lại như đang nở một nụ cười quỷ dị.

Không xong!

Hàn Kỳ Lân vận khí toàn thân, chợt hừ một tiếng thật mạnh. Từ mũi của nó chợt phun ra từng trận hàn khí làm người ta rét lạnh.

Chấn tinh không hề luống cuống, vừa nhảy một cái đã bay tít lên trên cao, cái miệng dài kẹp như hai chiếc kim thép được há ra, một từng đoàn sấm sét đang hội tụ ở đó, cả trời đất như thất sắc, âm ảm, từng tiếng sấm kinh thiên cũng vang lên giữa trời xanh.

- Ê ê, đợi tí đợi tí! Có gì nói sau, đừng chơi cái trò đó...

Hàn Kỳ Lân cuống quýt nói, nhưng Cún mặc kệ, chỉ phun một cái, đoàn lôi quang kia đã lao thẳng lên đầu Hàn Kỳ Lân, tốc độ đúng là “nhanh như chớp”.

Hàn Kỳ Lân tỏ ra vẻ cực kỳ khó chịu, cũng có sự bất đắc dĩ, nhưng trong đó không có chút nào sợ hãi. Khó chịu là vì sắp ăn đòn rồi, bất đắc dĩ là thân thể này lớn quá, không tránh được khối lôi cầu kia, còn không sợ hãi là vì...

Oành.

Oành oành oành.

Âm thanh bùng nổ như tiếng trời đất oán than, ngay cả Trương Linh Tuyền phía xa cũng không nhận được mà run rẩy. Trương Hải chợt dừng bước, đang truyền tâm linh để xem Cún ra sao rồi.

Gào...

Một tiếng rống cuồng bạo vang lên làm cho Trương Hải giật thót mình.

Ngay cả Cún cũng cuống quýt né sang một bên, thân tình vô cùng cảnh giác.

Khi cái làn khói bụi do băng tuyết văng tứ tung tan đi, thân ảnh Hàn Kỳ Lân đã đứng bên dưới, vô cùng chật vật, hàn khí màu lam nhạt trên người cũng lung la lung lay, nhưng cặp mắt của nó thì đã hơi chuyển sang màu đỏ.

- Đáng chết! Tao bảo dừng lại, có gì từ từ nói cơ mà! Mày có biết tao ghét nhất là bị người ta công kích, dù chỉ là công kích như con kiến đốt không hả? Con mẹ nó, mày chết chắc rồi...

Tiếng này chỉ là truyền âm, còn Trương Hải thì chỉ nghe thấy những tiếng gào rống phẫn nộ vô bì. Cùng lúc đó, Cún cũng truyền âm lại cho hắn những lời này, trong tâm tình có vẻ vô cùng lo lắng.

Hàn Kỳ Lân bị chọc giận rồi! Lần này ngay cả cún cũng thấy khó mà ăn được nó!

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Băng Thiên Tuyết Địa Vs Thiên Ma Đại Hóa

Grao grao...

Hàn Kỳ Lân liên tục gào rống, từ ba cái sừng của nó bắt đầu lóe ra từng đợt u quang, nhiệt độ xung quanh chợt hạ xuống từng đợt, từng đợt, khiến cho Cún phía đối diện có cảm giác hít thở không thông.

Chết rồi!

Hàn Kỳ Lân chết tiệt, chưa gì đã dám giờ thần thông ra chiến đấu! Nó bị điên, điên nặng rồi!

Chiều sấm sét vừa rồi của Cún cũng chỉ là một đòn bình thường, mới mang dáng dấp của thần thông thôi chứ chưa thể gọi là thần thông giống như Sóng Âm Động Hồn nó sử dụng trước đây được.

Cún bây giờ chẳng qua chỉ biết kết hợp thêm một chút lôi điện vào trong cái làn sóng âm ấy, làm tăng uy lực của Sóng Âm Động Hồn, vì thế mà trước đây, các trưởng lão nhà họ Trương mới tưởng nó là Thần Thông Trung Cảnh, nhưng thực ra không phải, nó mới chỉ sắp đột phá mà thôi!

Suy

Một tiếng vang rất nhỏ, nhưng tiếng vang ấy lại làm cho Cún sợ hãi, chỉ thấy từ cái sừng của Hàn Kỳ Lân, một đạo khí hơi lò mờ bắn thẳng ra, ập về phía đối thủ. Nếu Cún bị trúng phải đòn này thì toàn bộ các cơ năng trong thân thể sẽ bị đóng băng sạch, ngay cả linh hồn cũng sẽ nhiễm hàn, vô cùng nguy hiểm.

Cún đập cánh một cái đã tránh khỏi được chiêu này, nhanh chóng liệng sang một bên, lại bắn một quả lôi cầu thẳng xuống dưới, đáng tiếc, Hàn Kỳ Lân không thèm né tránh, lao thẳng đầu vào lôi cầu và phá tan nát nó ra.

Suy

Lại một đạo hàn khí nữa bắn tới, âm thanh vô cùng nhỏ bé nhưng lại cứ như búa tạ đập vào con tim nhỏ bé của Cún, làm nó hoảng hốt không thôi. Thân hình to lớn của nó liệng qua liệng lại liên tục, nhưng càng ngày càng thấy lực bất tòng tâm.

Nơi đây là môi trường Bắc Cực, tuy rằng chỗ này không lạnh lắm, nhưng vẫn là địa bàn của con Hàn Kỳ Lân này. Ngay từ lúc giao chiến, nó đã biết cách dẫn dắt cái lạnh của môi trường, tác động lên người Cún từng chút từng chút một, khiến thể lực của Cún tiêu hao nhiều hơn gấp bội.

Chỉ là... thần thông đâu sao mãi không thấy?

Chạy!

Cơ hội duy nhất để chạy, không chạy thì chờ đến bao giờ?

Không do dự gì nữa, Cún đập cánh một cái, quay người bỏ chạy thẳng.

Hàn Kỳ Lân phía sau chợt hí mắt, khoe miệng hơi nhếch lên giống như cười nhạo. Cún chưa chạy được mấy mét đã chợt thấy vài đợt hàn khí từ phương hướng trước mặt tập kích tới. Nó không biết những thứ này ở đâu ra, nhưng nó biết, không né tránh thì ăn đủ!

Cún nhấc người một cái, phương hướng bay đã từ phương song song với mặt đất chuyển thành hướng thẳng lên trời, nhưng một đạo hàn khí đã xuyên qua chiếc cánh trái của nó, để lại một vết rách nhỏ xíu xiu. Nhưng từ vết rách ấy, một luồng hàn khí quý dị đang lan tràn ra xung quanh, làm cho màu cánh của Cún bắt đầu chuyển thành màu tái xanh, vừa nhìn đã thấy lạnh ngắt rồi.

Gào...

Hàn Kỳ Lân lại gầm lên một tiếng kinh thiên động địa.

Từ trên trời, hàng loạt khối băng nhọn bắt đầu xả xuống, giống như mưa rào vậy. Mỗi một khối cũng phải có kích thước hơn một mét, nếu bị vài khối đâm vào người thì chỉ có chết!

Cún vô cùng hoảng sợ, nó nhanh chóng lật người, mặc kệ khí huyết bị tổn hao thế nào cũng phải đảo ngược hướng, bay chéo xuống dưới, hy vọng thoát ra khỏi khu vực bị băng nhọn bao vây.

Nhưng...

Khi Cún lao xuống bên dưới thì thấy nơi đó đang hình thành từng đợt hàn khí chuyển lưu, xoáy chặt vào nhau như một cơn cuồng phong vậy. Hàn khí vốn đã là thứ lạnh cắt da cắt thịt, nhưng bây giờ di chuyển giống như gió thế này thì càng tăng thêm sự đáng sợ của nó.

Cún cảm thấy sợ...

Hàn Kỳ Lân là một trong những loại chần tinh khắc chế tộc của nó, vì thế nó cũng có một số hiểu biết về Hàn Kỳ Lân. Trong đó, có một thần thông áp chế tộc Pretanodon đến cực hạn, cũng là chiêu mà tộc của Cún sợ nhất.

Băng Thiên Tuyệt Địa!

Chiêu thức này là thần thông được ngộ ra khi song tu hai trường phái là “Thân - Khí”, nói chính xác thì là song tu Hàn - Băng. Nói trên lý thuyết, tu hồn không sợ tu thân, bởi vì trước khi kẻ tu thân công kích được thì linh hồn hắn đã bị phá tan nát rồi!

Nhưng song tu Thân - Khí thì lại khác, khí đạo đã áp đảo được hồn lực, người tu hồn chỉ còn lại khối thân thể yếu ớt, vô pháp chống lại uy lực của tu thân, nếu trúng một chiêu thì rất có thể tan xương nát thịt.

Tộc Pretanodon có hồn lực mạnh mẽ, nhưng bây giờ lại bị Hàn khí của Hàn Kỳ Lân áp chế. Dòng xoáy bên dưới chính là Hàn khí tinh thuần được điều động liên tục, chèn ép vào nhau mà trở thành cơn lốc. Bởi vì hàn khí này lưu chuyển, cuốn theo sương khói các kiểu, khá giống bão tuyết nên người ta mới gọi là “tuyết địa”, còn “băng thiên” thì dễ hiểu rồi!

Thân thể của Cún là thân chần tinh, tuy rằng mạnh hơn người khủng long tu hồn không ít, nhưng nó cũng không thể nào chịu được uy lực của hàng loạt băng nhọn trên trời găm xuống.

Cún có vẻ tuyệt vọng...

- Sao rồi, nhóc! Tuyệt vọng sớm thế à? - Đột nhiên, một giọng nói bình thản vang lên!

- Đại ca! Lần này có khi em sai rồi! Nhẽ ra không nên ra mặt vì anh, Hàn Kỳ Lân này nguy hiểm quá!

- Sặc... - Trương Hải đang truyền âm trên trời, cuối cùng cười khổ một tiếng:

- Đừng nói nhảm nữa, còn một cách cứu chú đây!

Hai mắt của Cún sáng lên, gấp gấp hỏi:

- Cách gì?

- Tinh tâm cảm nhận đi! Chúng ta chỉ có ba giây, hai cái mạng, một chiêu thức! Thất bại thì không những chỉ chú dọ, mà anh cũng dọ theo luôn đấy!

- Đại ca... - Cún trầm cảm động...

- Cảm nhận đi! - Trương Hải không nói nhiều nữa mà quát lên!

Cún im bất, nhắm mắt lại cảm nhận sự biến hóa. Lúc này, Trương Hải không biết đã đứng trên lưng nó từ lúc nào, khuôn mặt tái xanh lại vì sự lạnh giá xung quanh, mà cũng có khi là vì đang hao tâm tổn sức làm chuyện gì đó.

Chỉ thấy, hai tay Trương Hải đang đặt trên lưng Cún, thần thái chăm chú như sư ông nhập định, trên tay đang lóe lên vài điểm sáng đỏ rực như máu. Người khác có lẽ sẽ nói đây là hỏa lực, nhưng Trương Hải thì biết, đó chính là lực lượng tu thân tinh thuần, nhưng cũng hỗn độn, lực tu thân của Trương Hải đã bao hàm tất cả các hệ, kể cả kim mộc thủy hỏa thổ gì đó, lực lượng này có thể diễn hóa ra bất cứ hệ nào, mà cũng có thể tồn tại ở dạng hỗn độn, không là hệ nào cả.

Cún cảm nhận!

Nó chợt thấy trong người mình có một dòng khí lưu truyền vào, đang chậm rãi hút lấy năng lượng của nó, chuyển hóa thành năng lượng của dòng khí lưu, sau đó lại chảy dọc theo thân thể nó với một lộ tuyến kỳ lạ.

Cún không phản kháng.

Nó biết đây là cái gì rồi!

Thứ này gọi là Phụ Súng! Là chiêu thức kết hợp giữa người và súng vật của mình.

Khi dùng Phụ Súng, người chủ nhân có thể lợi dụng sức mạnh của súng vật thể thực hiện chiêu thức của bản thân. Nhưng chủ nhân cũng phải trả giá, bởi vì dùng lực lượng của súng vật, không phải lực lượng của mình nên rất dễ bị phản phệ, trọng thương. Súng vật có tu vi cao hơn chủ nhân càng nhiều thì sự phản phệ này càng mạnh.

Hơn nữa, nếu chủ nhân mà có tu vi quá kém, thì làm sao chiêu thức có sự đặc sắc được? Dùng sức mạnh của súng vật chỉ là một sự lãng phí, hại mình hại người. Chiêu thức phát huy không được vài thành lực lượng của súng vật, đã thế còn bị phản phệ nặng nề.

Vì thế, khi thấy Trương Hải làm động tác này, Cún cũng vô cùng lo lắng. Nếu như chiêu thức của hắn không ra gì, vậy thì cả hai người tiêu chắc rồi.

Dù sao thì Cún cũng đã gần đến Thần thông trung cảnh, còn Trương Hải cũng lắm mới chỉ là Tự Giác trung cảnh mà thôi!

Nhưng bây giờ chỉ còn ba giây, không còn lựa chọn nữa rồi.

Cún thả lỏng thân thể, không khống chế gì nữa mà để ý thức của Trương Hải điều khiển bản thân. Còn nó thì chuyên tâm cảm thụ chiêu thức kia, bởi vì đây là một cơ hội linh ngộ rất khó có được.

Một giây!

Cún cảm thấy dòng khí lưu kia bắt đầu chảy nhẹ nhàng trong cơ thể nó, giống như một dòng suối nhỏ đang vuốt ve thân thể người con gái tám tuổi vậy...

Hai giây!

Dòng khí lưu bắt đầu phân tán ra thành nhiều nhánh, sau đó lại hội tụ ở một điểm, va chạm nhau mãnh liệt, làm cho Cún thấy cực kỳ đau đớn.

Ba giây!

Các dòng khí lưu đã không còn chảy xuôi nữa, mà lại di chuyển theo quỹ đạo hình xoắn ốc, cuối cùng xoắn cái nơi tập trung lại thành một dòng xoáy cuồng bạo, đang điên cuồng hấp thu năng lượng trong người của cún, liên tục chuyển hóa, liên tục lớn mạnh, làm cho Cún có cảm giác sắp kiệt sức.

- Thiên... Ma... Đại... Hóa!

Âm thanh vắng vẳng vang lên trong đầu của Cún, tinh thần nó chấn động, bởi vì nó có cảm giác, dường như tất cả năng lượng trong cơ thể mình đều bị rút sạch ra ngoài để phát động chiêu thức này. Đó là tất cả năng lượng đó! Chính Cún cũng chưa dùng được một chiêu thức nào tiêu hao triệt để thể này, rốt cuộc đại ca dùng chiêu gì vậy?

Cún căng thẳng, nhưng nó đâu biết, đại ca cũng căng thẳng kém gì nó đâu?

Đây là lần đầu tiên Trương Hải dùng thử chiêu này, nhưng không ngờ lại phải dùng Phụ Sùng để thi triển trên người Cún, đúng là bất đắc dĩ!

Chiêu này là Thiên Ma Đại Hóa, là thần thông được phát triển dựa trên cơ sở ban đầu là Dạ Xoa Ấn!

Dạ Xoa hóa Thiên Ma, nhân thần cùng phần nộ!

Đây chính là nhận xét miêu tả về Thiên Ma Đại Hóa trong Tam Huyền Điển Bí! Kiếp trước, Trương Hải cũng đã nghiên cứu rất lâu về chiêu này, nhưng vẫn chưa thể sử dụng vì vấn đề tu vi, đến bây giờ cũng chỉ là lần đầu thử nghiệm!

Ngoài thực tế.

Thân thể màu tím của Cún đang tỏa ra từng đợt hào quang quý dị, sau đó, từng dòng hoa văn cũng cổ quái không kém bắt đầu lan tràn, cả người của Cún tràn ngập kim tuyến và hắc tuyến, đôi mắt cũng trở nên đỏ lờm, đầy vẻ ma quái.

Một luồng áp lực kinh khủng phát tán ra xung quanh. Áp lực của Cún thậm chí còn lớn gấp rưỡi lúc trước. Quan trọng là, luồng áp lực này làm cho Hàn Kỳ Lân kiêng kỵ.

Áp lực đang đè nén thân thể nó, khiến da thịt nó đau đớn, xương cốt vang lên từng tiếng răng rắc, cột kẹt, khiến nó thấy vô cùng đau đớn.

Đây là áp lực điển hình của Tu Thân!

Hàn Kỳ Lân nhanh chóng vận khí đạo bao trùm lấy thân thể của mình! Bây giờ, tuy nó cũng có sức mạnh tu thân Băng Hệ, nhưng con đường tu thân của nó mới chỉ bắt đầu, không thể nào mạnh bằng khí đạo được!

Rítttt

Một hồi âm thanh ghê rợn phát ra, tròng mắt của Hàn Kỳ Lân trở nên hoảng sợ. Trên lưng của Cún, không biết từ bao giờ đã xuất hiện một hư ảnh đầy hắc ám, cao hơn mười mét. Hư ảnh đó có đôi mắt cũng đỏ lờm, lóe ra từng đợt hung quang, hai bàn tay đầy hoa văn quý dị kia, trông cực kỳ gớm giếc. Đôi mắt đỏ đó quét qua thân thể của Hàn Kỳ Lân, làm nó cảm thấy rét lạnh!

Thời khắc đến rồi!

Trì hoãn nữa thì hỏng bét!

Trương Hải quát một tiếng, hư ảnh Thiên Ma trên lưng Cún bắt đầu nhấc cánh tay khổng lồ của mình lên, gạt phăng một cái, đánh tan toàn bộ băng nhon trên đầu mình. Bàn tay không dừng lại, vỗ thẳng một phát xuống bên dưới, nhắm đúng hướng của Hàn Kỳ Lân.

Cùng lúc đó, trên bầu trời bắt đầu phát ra từng tiếng nổ đình tai nhức óc, từng đoàn từng đoàn hỏa diễm đen kịt xuất hiện, phủ kín cả bầu trời, sau đó giáng xuống như sự trừng phạt của thiên khung.

Nhưng hỏa diễm còn chưa rơi xuống đất đã chạm phải “băng thiên” của Hàn Kỳ Lân, cả hai phát sinh xung đột mạnh mẽ, cuối cùng dần dần cùng nhau tiêu tán.

Oành...

Bàn tay của Thiên Ma đã đập thẳng xuống đất. Cùng lúc với tiếng đập này là âm thanh gào rú đau đớn của Hàn Kỳ Lân. Vừa rồi nó đã cố né tránh, nhưng thân thể này lại là một cái bìa ngấm sống cho người ta, né cũng khó. Cuối cùng, nó chỉ có thể giảm uy lực của chiêu này đi một chút, không làm mình tổn thương quá mức, nguy hại tới tính mạng mà thôi.

Rầm... rầm...

Hai âm thanh trước sau vang lên cách nhau chừng ba giây. Cả hai đều vô cùng nặng nề, đoán chừng là hai thứ to lớn gì đó rơi xuống đất.

Khi khói bụi tan đi, trời lại quang, mây lại tạnh. Người ta chỉ nhìn thấy một con Triceratops đang nằm thờ hồng học trên mặt băng, đôi mắt vẫn hoảng sợ nhìn về phía đối diện. Ở phía kia, một con Pretanodon còn thảm hại hơn cả thế, thân thể nứt toác, máu chảy đầm đìa thấm đẫm cả mặt băng, trên thân thể nó còn có một người đang cố hết sức đứng dậy, nhưng lực bắt tòng tâm.

Dưới thân thể của hai con khủng long, từng vết rạn nứt bắt đầu mở rộng từng chút một, trông như mạng nhện vậy, tình thế đã vào hồi nguy cấp...

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Thu Phục Hàn Kỳ Lân

Rắc rắc rắc...

Tiếng những tảng băng nứt nẻ ngày càng dày đặc, giống như âm thanh đập vào tim người ta vậy.

Giữa những âm thanh ấy, vài tiếng thờ hồng học của cả người và khủng long đều phát ra, những tiếng thờ thật nặng nề, mệt nhọc, thỉnh thoảng còn đứt quãng, chứng tỏ chủ nhân của tiếng thờ đó đang gần như kiệt sức.

Sau rất nhiều cố gắng, Trương Hải dần dần đứng dậy được, nhưng hấn đứng cũng không vững, vì dưới chân hấn đang rung rung lên, dù chân động rất nhẹ, nhưng cũng làm cho hấn chao đảo rồi.

Cún thì vô cùng yếu ớt, hơi thở mong manh, hai mắt ảm đạm sụp xuống, người dính đầy máu, thậm chí, vài vết thương còn bị mặt băng bám lại, dính như keo con voi.

Trương Hải thấy trời đất như quay cuồng, chân tay không tự chủ được mà run lên. Tuy rằng chiêu vừa rồi hầu hết là thực lực của Cún, nhưng Trương Hải cũng phải dùng sức mạnh của bản thân làm đường dẫn, dùng thần thức của bản thân để thi triển. Thực lực của Cún quá mạnh, còn thần thức của hấn lại không đủ, vì thế mà Trương Hải đã bị phản phệ, tổn thương đầu óc là không cần nói đến.

Nhưng chính Cún cũng đã bị thương nặng!

Bình thường, khi chủ nhân dùng Phụ Sủng, lợi dụng thân thể sủng vật có tu vi cao hơn mình để thi triển chiêu thức, sủng vật sẽ không có nhiều ảnh hưởng, bởi uy lực chiêu thức của “chủ nhân” có tu vi thấp kém làm sao mà tổn hại đến sủng vật được cơ chứ? Hơn nữa, bình thường thì chủ nhân và sủng vật phải có cùng một trường phái, ví dụ như Cún là tu hồn, vậy chủ nhân cũng là tu hồn, kể cả chủ nhân có dùng một chiêu thức hồn lực nào đó thì Cún cũng không tổn thương đến nó.

Nhưng đáng thương cho Cún, chủ nhân của nó lại dám dùng thần thông tu thân lên sủng vật tu hồn, làm Cún không chịu nổi uy lực của thần thông đó đè ép lên thân thể, dẫn đến tổn thương nặng nề như bây giờ.

Hơn nữa, Trương Hải cũng đã đánh giá thấp chiêu Thiên Ma Đại Hóa! Vừa rồi, Cún cũng chỉ phát ra được sáu phần uy lực mà thôi, vậy mà đã phải trả cái giá đắt như thế này...

- Đồ khốn nạn! Bọn mày... đây là chiêu thức gì? Mụ đàn bà kia là tộc hồn tinh (Pretanodon), đó là thần thông tu thân, làm sao chúng mày làm được? Dù mày có ngộ ra đường tu thân đi nữa thì cũng chỉ là “mới ngộ được”, làm sao chiêu thức lại tinh thuần lực tu thân đến như vậy? Không thể nào...

Hòa Kỳ Lân khiếp sợ, vừa rồi nó thi triển Băng Thiên Tuyệt Địa, gần như đã hao tổn gần hết thực lực, sau đó lại bị Thiên Ma vỗ một chưởng, chấn bay ra ngoài. Cũng may nó đã né tránh kịp, vì thế tổn thương không nặng, chỉ là sức cùng lực kiệt, nhất thời mất đi lực chiến đấu mà thôi.

Trương Hải hít một hơi, dốc ra một nắm đan dược nhét thẳng vào mồm Cún, bản thân cũng ăn vài viên, nhanh chóng vận công hấp thụ được lực. Tuy rằng hấn đã cảm thấy đỡ hơn một chút, nhưng cứ đứng ở đây thế này thì không được, hấn sắp gục rồi...

Trương Hải cố gắng trừng to mắt lên, truyền âm cho Hàn Kỳ Lân:

- Cho mày một cơ hội! Làm sủng vật của anh! Anh tha cho mày một mạng.

- Mày bị điên à? Hay mày bị ngu? Bây giờ tao chỉ cần một tiếng là sẽ hồi phục hoàn toàn, bọn mày có tư cách gì mà ra điều kiện? Đợi tỳ nữa băng nứt

ra hết, rơi xuống nước thì tao sẽ làm thịt bọn mày!

- Có thật bọn tao không có tư cách không? - Trương Hải cười quỷ dị nhìn Hàn Kỳ Lân. Đột nhiên, đôi mắt nó trở nên cực độ đề phòng và bất đắc dĩ. Nó đã nhớ ra, vừa rồi còn một kẻ nữa đi cùng tên này!

- Hành động! - Trương Hải cố gắng làm ra một ký hiệu. Gần như cùng lúc, một bóng người đáp phịch một cái lên lưng Hàn Kỳ Lân. Mặc dù thân thể của cô gái kia cực kỳ ấm áp, đôi chân còn tỏa ra hỏa nhiệt nhàn nhạt, nhưng nàng lại mang tới cho Hàn Kỳ Lân cảm giác rét lạnh!

- Từ từ! Từ từ! Có gì thương lượng! - Hàn Kỳ Lân lại bắt đầu dùng trò, kéo dài thời gian, nhưng Trương Hải biết thời gian là vàng, còn lâu mới dây dưa với nó.

Trương Linh Tuyền chẳng thèm nghe lời nó, thấy Trương Hải vẫn ra hiệu “hành động” rất kiên quyết, nàng không do dự gì mà ném thẳng một vật lên người của Hàn Kỳ Lân.

Vật kia đang tỏa ra nhiệt khí nhàn nhạt, bình thường, thứ này đối với Hàn Kỳ Lân chính là bảo vật, nhưng vào tình huống này, thời điểm này, nó lại trở thành một thứ vũ khí sát thủ!

Tim rồng lửa!

Hàn Kỳ Lân khóc không ra nước mắt.

Trước đó, nó ham muốn tim rồng là để luyện tập nghị lực chịu lửa của bản thân. Chỉ cần đặt tim rồng vào một vị trí “nhạy cảm” trên thân thể, tim rồng sẽ dễ dàng lan truyền nhiệt khí ra toàn thân, làm cho nó cảm thấy khó chịu, nhưng không ảnh hưởng gì đến sự khỏe mạnh của nó.

Phương pháp này giống như mấy nhà sư Thiếu Lâm đeo bao cát tập chạy vậy, tự tạo áp lực cho mình để thúc đẩy sự tăng tiến. Tất nhiên, Hàn Kỳ Lân luyện tập nghị lực cũng là có nguyên do, chứ không phải tự dưng nổi hứng tự làm khổ mình.

Nó cũng đã đến Thần Thông trung cảnh rồi, một ngày nào đó, nó sẽ đạt tới mức Thiên Phạt, tức là cũng tương đương với Hóa Long cảnh của người khủng long. Lúc ấy, mỗi một lần tấn giai lại là một lần hứng chịu thiên phạt, cần phải có nghị lực thật lớn.

Thiên phạt vốn không phải là do ai quy định gì cả, mà là một quy luật có thể giải thích.

Thiên phạt diễn ra ở tất cả sinh linh biết tu luyện, kể cả người khủng long, nhân tộc, long tộc... đều phải trải qua quá trình này!

Ở cái giai đoạn này, tốc độ hấp thu năng lượng trong trời đất của người tu luyện đã đạt đến mức không thể tưởng tượng được. Họ hấp thu quá nhanh, nhanh hơn nhiều so với một tu sĩ Thần Thông cảnh, hơn nữa, chính bản thân họ cũng không thể chế được.

Đặc biệt, lúc họ tấn giai lên một “cảnh” thì tốc độ hấp thu lại càng tăng mạnh hơn nữa, mạnh đến cùng cực.

Trong trời đất này, tại sao bình thường không xảy ra thiên tai gì khi bản thân nó chứa nhiều năng lượng như vậy? Rất nhiều nơi yên yên bình bình, an tĩnh làm người ta say mê?

Đó là vì sự cân bằng giữa tất cả các năng lượng, giống như “lực vật lý tổng hợp”, triệt tiêu lẫn nhau làm mọi thứ đứng im hoặc dịch chuyển theo quỹ đạo đã định trước vậy.

Năng lượng trời đất cũng như thế, băng, hàn, cân bằng với hỏa, nhiệt; kim, thổ, mộc cân bằng với nhau, v.v... Vì thế mà thế giới mới tồn tại mà không bị hủy diệt.

Khi tu sĩ đột phá, họ hấp thu sức mạnh của một “hệ” nào đó quá nhanh, ví như Hàn Kỳ Lân vậy, nó sẽ hấp thu hàn khí trong thiên địa cực kỳ mãnh liệt, khiến sự cân bằng giữa Nhiệt và Hàn bị đánh vỡ, hơn nữa, Hàn Kỳ Lân này có kiêm tu băng hệ, sự cân bằng giữa băng và hỏa cũng bị đánh vỡ luôn. Lúc này, Nhiệt và Hỏa không còn bị áp chế nữa, nguồn năng lượng đó sẽ đi đâu?

Tất nhiên là hình thành thiên phạt úp sọt cái tên dám đánh vỡ cân bằng rồi! Vì thế, thiên phạt của Hàn Kỳ Lân chắc chắn có liên quan đến hỏa diễm và nhiệt độ cao.

Đề đến lúc đó mà chịu không nổi thiên phạt, bản thân Hàn Kỳ Lân chỉ có chết.

Vì thế, nó mới muốn lợi dụng một vài thứ để trui rèn bản thân. Vốn dĩ, ở cách đây không xa có một ngọn núi lửa cực tốt, nhưng có một tên đáng hận dám lừa gạt nó, chiếm ngọn núi đó làm của riêng, đúng là vô sỉ.

Hàn Kỳ Lân vốn đã ngập ngừng quả tim rồng này từ lâu rồi, nhưng vẫn chưa có cơ hội thu vào. Bởi vì thân thể nó quá to lớn, không thể nào chui vào trong người con rồng đó được. Hơn nữa, Hàn Kỳ Lân lại không thể nào xé thịt con rồng kia ra được, bởi vì khi thân thể mà bị đánh tan nát, tim rồng cũng lập tức mất đi năng lượng, trở thành phế liệu. Chỉ có cách duy nhất là vào thân thể rồng, cắt quả tim đó ra mà thôi.

Vì thế, khi hai người Trương Hải dám nghênh ngang mang thứ này ra, nó không ngại ngần gì mà tập kích hai người, cướp tim rồng về tu luyện.

Vốn, tim rồng sẽ được Hàn Kỳ Lân đặt vào điểm yếu hại nhất trên cơ thể để trui rèn, bởi vì năng lượng của tim rồng thì chưa đủ để làm tổn thương đến nó, chỉ có thể đặt vào đó thì mới phát huy ra được tác dụng lớn nhất.

Nhưng, bây giờ Trương Linh Tuyên tự tay giúp nó đặt quả tim rỗng vào đúng vị trí, đột nhiên Hàn Kỳ Lân thấy hoảng sợ.

Bây giờ nó đang kiệt sức, không thể nào vận khí để đối chọi với tim rỗng, một khi hỏa khí lan tràn vào cơ thể, nó sẽ bị hỏa diễm công tâm mà chết bất đắc kỳ tử.

Đáng chết nhất là, không ngờ mấy kẻ âm hiểm này dám nhằm vào điểm yếu của nó. Đó chính là vị trí gáy được giấu bên dưới cái diềm. Vốn cái diềm trên đầu là một lớp giáp bảo vệ cái gáy yếu hại, nhưng chính cái diềm lại là thứ thừa nhận đó là điểm yếu, chỉ cần người ta khéo léo một chút, lợi dụng khe hở mà tấn công vào, loài Triceratops này sẽ lâm vào tình trạng cực kỳ nguy hiểm.

Gừ gừ....

Thủy Kỳ Lân rên hừ hừ đau đớn, thậm chí nó còn không còn sức lực để là gào to, bộ dáng cực kỳ thống khổ. Bây giờ, toàn thân Thủy Kỳ Lân như bị rút đi sức lực, không thể nào hoạt động mạnh được nữa.

- Sao nào, nhanh chóng chấp nhận làm sủng vật của anh! Anh sẽ cứu mày! Nếu không thì mày chỉ có chết!

- Không... chịu! - Thủy Kỳ Lân nghiêng ra từng chữ một.

- Không chịu? Được! Chờ xem! Nếu mày bị ngắt mà không chết, anh lợi dụng lúc mày ngắt để thu phục, còn nếu mày chết, chỉ đành tiếc nuối vì số mày quá nhỏ mà thôi! - Trương Hải vô si uy hiếp. Lời nói làm cho Cún đằng sau tròn tròn mắt, trong lòng buồn bực. Hồi trước đại ca cũng dùng cái cách vô si này để “chiếm hữu” mình.

- Hừ! Mày đừng tưởng tao không biết nhược điểm của cái trò này! Lợi dụng lúc tao ngắt để thu phục? Mày có tu vi thấp hơn tao, dù có thu phục thì một là mày không thể để tao chết khi khế ước vẫn tồn tại, nếu không mày cũng sẽ chết hoặc mất nửa cái mạng. Thứ hai, đó là cái khế ước này chỉ tồn tại được cùng lắm là năm năm! Năm năm sau, nếu mày không có tu vi cao hơn, hoặc ít nhất là bằng tao thì cái khế ước này sẽ biến mất, đến lúc đấy tao sẽ làm thịt mày... - Thủy Kỳ Lân đọc thẳng ra nhược điểm của khế ước làm cho mắt của Cún hơi sáng lên, hơn nữa, Kỳ Lân còn bắt đầu uy hiếp!

- Khặc! Năm năm sau? Mày có tin là năm năm sau tu vi của tao sẽ áp đảo cái loại mày không? Dù gì đi nữa thì mày vẫn còn thời gian lựa chọn, chọn nhanh lên, ký khế ước, hay là chết!

- Tao... ký! - Hàn Kỳ Lân nghiêng răng nghiêng lợi nói! Không ngờ nó lại có ngày hôm nay, đi trộm gà không được còn mất cả thân cho người ta, đúng là khóc không ra nước mắt.

- Tốt lắm! Thế có phải ngoan không nào? - Trương Hải vừa cười đều vừa ra hiệu cho Trương Linh Tuyên gỡ tim rỗng ra khỏi gáy của Hàn Kỳ Lân. Lúc này, con vật mới thở phào một hơi, ngã gục xuống lớp băng kia.

Trương Linh Tuyên nhanh chóng chạy lại, đỡ Trương Hải lại gần con vật đáng thương. Trương Hải bắt đầu cắn ngón tay, cố gắng vẽ ra một con giun đất xấu xí, dung nhập vào trán của Hàn Kỳ Lân. Cuối cùng thì hắn ngắt xiù, không biết gì nữa! Trước đó còn nở một nụ cười mãn nguyện, như vừa chiếm được đại mỹ nữ nào đó vậy!

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Vô Đề

Trương Hải tỉnh lại.

Đau đầu quá...

Đây chính là cảm giác của hắn!

Bây giờ, Trương Hải có cái cảm giác thoát lực trầm trọng, tay chân không biết ở nơi nào rồi, đến cái việc muốn chống tay để ngồi dậy cũng khó, miệng lưỡi thì khô khốc, họng như cháy bỏng, nói không nên lời.

Bây giờ, cả người hắn chỉ còn duy nhất có đôi mắt hoạt động được mà thôi.

Đưa mắt nhìn qua, đập vào mắt Trương Hải là cả một màu đỏ rực, bốn bức tường chung quanh, cả trên đầu cũng là màu đỏ, đến mấy thứ lật vật như cái tủ, cái bàn gì đó cũng mang màu đỏ, chỉ là độ đậm nhạt khác nhau để phân biệt ra mà thôi.

Ai mà chơi trội vậy?

Nhưng mà, nhìn cái nơi này hơi quen quen...

Chẳng phải là một trong mấy căn nhà di động mà mình kiếm được hay sao?

Mình kiếm được tổng cộng mười cái. Cho năm người bạn mỗi người một cái là năm cái, tặng cho Liên Hương Nhu cái tốt nhất, mình giữ ba cái, còn một cái cuối cùng là đặt lại trong phòng của Trương Linh Tuyền trước khi bỏ đi khỏi căn viện đó.

Chẳng phải đây chính là căn nhà mà mình tặng cho Trương Linh Tuyền sao?

Trương Hải còn nhớ rất rõ, bên trong căn nhà này có màu đỏ nhạt, mái nhà hình như được khảm loại bảo thạch gì đó, tỏa ra nhiệt khí bùng bùng, bên trong có một cái lò sưởi kỳ dị, được bố trí bùa chú xảo diệu xung quanh, có thể hấp thu hỏa khí trong môi trường để duy trì, làm lò sưởi cháy liên tục mà không hề cần nhiên liệu...

Căn phòng này lúc nào cũng tràn đầy nhiệt khí, chắc là để sử dụng trong môi trường giá lạnh. Trương Hải nghĩ rằng, để nó lại cho Trương Linh Tuyền là tốt nhất, bởi vì nàng tu hệ hỏa, ở trong căn phòng thế này có lẽ là một sự hưởng thụ với nàng, vì thế mới để lại cho nàng.

Nhưng, căn phòng này bây giờ có chút không giống.

Biết nói thế nào nhỉ, trước đây căn phòng này cũng có màu đỏ, cũng có sự nóng bức hùng hục, nhưng trong phòng rất đơn giản, chỉ có một cái giường, một cái bàn. Nhưng bây giờ lại có thêm tủ quần áo, bàn trang điểm, giường cũng được phủ một lớp chăn ấm nệm êm, chứ không phải cái giường khô khốc cứng như đá trước đây nữa.

Nếu như nói cái phòng này trước đây là của đàn ông, thì bây giờ nó đã trở nên đầy nữ tính rồi.

Không ngờ mẫu bạo long còn có một mặt nữ tính đến thế! - Trương Hải thầm nghĩ.

Chỉ là, cái khuyết điểm của căn nhà này là không có phòng tắm, có lẽ người đàn ông chủ nhân cũ của nơi này cũng là dạng phiêu bạt khắp nơi, đi vào thành thì kiếm nhà trọ tắm, đi ngoài hoang dã thì kiếm sông suối tắm, không cần vào căn nhà này, mà có khi chẳng tắm cũng được, vì thế thứ đó thành thừa.

Nhưng với Trương Linh Tuyền thì đây là một khuyết thiếu, đáng tiếc, nàng không thể sửa được. Ngôi nhà này không phải là nhà thường, mà là một đạo cụ đã chế tác hoàn chỉnh, muốn sửa cũng phải tìm người chế tác, đâu phải tùy tiện là được đâu?

Trương Hải lại đưa mắt nhìn quanh, thấy trên chiếc bàn đằng kia, một thân ảnh yêu kiều đang ngồi đó, hai tay chống cằm, mắt nhắm lại, mơ màng ngủ say. Trong khi ngủ, khóa miệng nàng còn hơi giật giật, cong lên như trăng khuyết, giống như gặp chuyện gì cực kỳ ủy khuất vậy, đáng yêu tới cực điểm.

Đúng là Trương Linh Tuyền rồi!

Càng nhìn càng đẹp! Không ngờ nàng ngủ mà cũng đẹp như vậy...

Bây giờ không cần hỏi cũng biết, rõ ràng là Trương Linh Tuyền chăm sóc hần rồi, trong lòng của Trương Hải như chảy ra một dòng nước ấm, cảm thấy như có chút hạnh phúc đang ở bên mình...

Trước đây một năm, là hần chăm sóc nàng, bây giờ thì được nàng chăm sóc lại, đúng là ở hiền thì gặp lành mà!

Trương Hải há mồm ra, muốn nói cái gì đó với Trương Linh Tuyền, nhưng lời ra đến miệng thì không thoát ra được, đúng là do hần yếu quá.

Hao hết khí lực, Trương Hải mới ú ớ được một tiếng. Những tưởng giống như trong phim, cô gái kia sẽ hăng hái chạy đến, ôm chầm lấy hần rồi khóc lóc một hồi, sau đó chăm chút cho hần từng chút một, làm Trương Hải sướng như lên tiên. Nhưng không...

Nàng vẫn ngồi đó, tiếp tục ngủ gà ngủ gật, coi như không biết đến có một sinh vật giống đực đang đau khổ mà mơ mộng cảnh lên tiên...

Trương Hải sắp khóc!

Cảm giác khó chịu cứ quán lấy thân, không cử động, không thể nói, muốn uống nước nhưng không được uống, đầu thì đau như búa bổ, vậy mà...

Trương Hải nhanh chóng hao hết khí lực, coi như nhận biết thêm một chút về cô nàng “cực phẩm” này. Cao thủ gì mà đi ngủ không cần duy trì đề phòng, đến tiếng rên của hần cũng không nghe thấy, chẳng may bây giờ có cao thủ khác tập kích thì làm sao? Sau này phải giáo huấn nàng một trận, không thể để thế được... Trương Hải hung hăng thầm nghĩ, cuối cùng mệt quá mà ngất trên cành quất lần thứ hai.

Tỉnh lại lần nữa...

Lần này, khuôn mặt xinh đẹp kia không còn xa cách với hần nữa, nàng đang ngồi ở bên giường, sốt ruột nhìn chăm chăm hần. Khi hần mở mắt ra, con ngươi của nàng ánh lên nét vui mừng, hấp tấp hỏi:

- Sao rồi? Cậu còn sống được bao lâu? Mau mang hết bảo vật ra đây cho tôi đi!

Trương Hải sắp ngất tập ba.

Cái gì thế này?

Nhưng khi nhìn lại khuôn mặt vui mừng của Trương Linh Tuyền, lại có cả chút gào hoét ở trong mắt nữa, Trương Hải biết mình vừa bị đùa giỡn...

Giờ phút nào rồi mà còn đùa chứ!

Thấy đôi mắt Trương Hải tỏ vẻ buồn bực, Trương Linh Tuyền cười hi hi, vỗ vỗ lên mặt hấn:

- Còn nhận thức được là tốt rồi! Cậu tỉnh lại tôi rất vui! Nếu như cậu mà mơ mơ màng màng thần trí mơ hồ, không biết tôi vừa nói gì mới là đáng lo đó! Cậu còn biết buồn bực, vậy là tốt rồi. Oa, nhìn cái đôi mắt giận dữ kia, thật đáng yêu quá đi! Nào, quay lại đây, cô không làm gì cung đâu, nào, quay lại cô thương...

Giọng điệu như mẹ mìn bắt cóc trẻ em làm Trương Hải thấy rung mình, cuối cùng cũng phải chịu thua, quay mặt lại nhìn nàng với ánh mắt đáng thương, như muốn nói “tha cho con đi mẹ trẻ” vậy.

Há há cái mồm khô khốc ra, Trương Hải muốn nói gì đó nhưng không phát ra âm thanh gì được. Trương Linh Tuyền nhìn thấy thì hiểu ngay:

- Muốn uống nước hả? Chờ một chút nhé.

Trương Hải rút cuộc cũng có thể thở phào, cô nàng này cũng tinh tế đó chứ, còn biết chăm sóc người khác...

Sau khi uống được ngụm nước, Trương Hải rút cuộc cũng thấy cổ họng mình lấy lại được cảm giác, âm thanh ú ớ cũng bắt đầu phát ra được.

- Tôi ắt mao ngày ời... (Tôi ngất bao ngày rồi)

- Hai ngày! - Trương Linh Tuyền nói:

- Hừ hừ! Nhóc! Lần này cậu không trả lời tôi thì chết chắc rồi! Chiêu thức hôm nọ là thế nào? Con chăn tinh đó là thế nào? Không trả lời thì... Hừ hừ! Trước đây chẳng qua là cậu chăm sóc tôi, tôi cũng không chắc ăn được cậu nên mới bỏ qua! Bây giờ mà cậu còn dám đánh lạc hướng như hôm nọ thì...

Nhắc đến chăn tinh, Trương Hải mới gấp gấp hỏi:

- Ai on hần kinh kia dư gào? (Hai con chăn tinh kia như thế nào?)

- Chúng nó hả? Không sao rồi! Hần Kỳ Lân chỉ mất một giờ đã hồi phục, vì cái lệnh cuối cùng mà cậu âm thầm hạ xuống trước khi ngất đi nên nó đã giúp con hồn tinh kia đi về chỗ ấm áp hơn. Con hồn tinh cũng đã hấp thu đan dược của cậu để khôi phục sức khỏe, bây giờ tuy vẫn còn yếu nhưng không còn nguy hiểm gì nữa rồi.

Trương Linh Tuyền nói, sau đó lại nhú mày:

- Không đúng! Không được đánh trống lảng! Trả lời mau...

Trương Hải nhắm mắt lại.

Trương Linh Tuyền đang định tra hỏi đến cùng, nhưng như nghĩ ra cái gì đó, cuối cùng khựng lại:

- Bây giờ cung còn yếu, cô không ép nữa ha! Đợi khi nào cung khỏe hơn một chút mà còn không chịu nói, vậy thì... he he, cung cứ chờ mà “hường thụ” đi!

Trương Hải đang nhắm mắt giả ngủ cũng chợt rung mình, rút cuộc cũng đành mặc kệ Trương Linh Tuyền đang gào hoét đảo đảo trông mắt ở bên ngoài.

Tối hôm đó.

Sức lực của Trương Hải cũng đã hồi phục lại đôi chút, mặc dù vẫn chưa thể xuống giường nhưng chống tay ngồi dậy, nói chuyện này nọ cũng đã lưu loát hơn, đầu óc cũng bớt đau đớn. Chỉ là, cái cảm giác vô lực này vẫn làm cho hấn cực kỳ khó chịu.

Lúc này, Trương Linh Tuyền đang ở bên trong một gian phòng nhỏ, hình như là làm bếp. Gian phòng này trước đây chắc là được dùng để người kia nghiên cứu cái gì đó, tuy nhỏ, nhưng có rất nhiều chai lọ dụng cụ, cuối cùng bị Trương Linh Tuyền dọn hết sang một bên, lại dùng mấy thứ nhỏ nhất làm đồ đựng gia vị, nhất quyết cải tạo nó thành một nhà bếp.

Trong cái nhà bếp này cũng chỉ có mỗi một cái “bếp ga”, tất nhiên, nó không có hoạt động bằng ga, mà hoạt động bằng tinh dầu hỏa xì, cũng là thứ mà Trương Hải dùng để lừa gạt thị giác Trương Linh Tuyền mấy năm trước. Loại bếp này dùng cũng khá tiện, chỉ là đốt hỏa xì hơi khói đôi chút, nhưng so với việc đốt củi thì đỡ hơn nhiều rồi.

Trong phòng bếp truyền ra một ít mùi thơm phức, lọt vào mũi Trương Hải làm hấn cũng phải thốn thốn. Đã sống với Trương Linh Tuyền hơn một năm rồi, nàng đã từng kể rằng, sau khi trở về từ đợt tập huấn, nàng đã từng học nấu ăn cấp tốc một phen, mỗi tội chưa tiến bộ. Thời gian đầu sống với nhau, Trương Linh Tuyền nấu ăn không ngon lắm, nhưng nói chung là nuốt được, nhưng càng về sau, tài nghệ của nàng lại càng tinh tiến, kết hợp mấy kiến thức được dạy từ trước nhưng chưa hiểu được vào làm món nàng nấu ngày càng ngon, Trương Hải ăn hoài mà không chán.

Nhưng mấy món trước đây mà so với món này thì... có lẽ là thua xa.

Một lúc sau, Trương Linh Tuyền bung một cái bát nóng hôi hổi ra khỏi phòng bếp, nhìn cái đám khói nghi ngút kia mà Trương Hải thầm nuốt nước bọt, cũng không biết là ánh mắt hắn nhìn vào cái bát, hay là bộ ngực núng nính đằng sau cái bát nữa...

Trương Linh Tuyền bung cái bát đến trước mặt Trương Hải, nở nụ cười thật dịu dàng, ôn nhu. Thần thái “chưa từng xuất hiện” đó làm Trương Hải sáng cả mắt, nhưng trong lòng thầm thấy kỳ dị, tâm trạng vô cùng đề phòng.

Sáng nay... có khi không phải nói đùa!

Thứ Trương Linh Tuyền làm là một bát cháo, được hầm xương và nấu thịt cẩn thận. Thịt lại được ướp hương liệu, xào qua trước rồi mới cho vào cháo, cháo được nấu bằng bột nhuyễn, trông đặc lại và dễ ăn tới cực điểm, mới chỉ nhìn sơ qua mà nước miếng Trương Hải đã tiết ra ầm ầm rồi.

- Ăn một miếng đi! - Lời nói của Trương Linh Tuyền cực kỳ mềm mại.

Vừa nói câu đó, nàng vừa xúc một thìa cháo, đưa lên miệng thổi thổi cho bớt nóng, chậm rãi đưa đến tận miệng hắn, từng động tác đều cực kỳ chậm rãi mà dịu dàng, làm Trương Hải nghĩ ngờ mình có đang nằm mơ hay không?

Thậm chí, đôi mắt ánh lên vẻ mong chờ kia cũng làm người ta không nở mà từ chối...

Trương Hải há mồm, đang định nuốt xuống thì Trương Linh Tuyền chợt rút lại, dứt thẳng thìa cháo đó vào miệng mình.

Trương Hải tròn mắt, mồm há hốc chưa khép lại được.

- À, vừa nãy tôi quên chưa nếm, Bây giờ mới nhớ ra! Ngon thật đó, cậu không ăn thì không biết, bản thân tôi nấu ra nó lại còn thấy ngon thêm ba phần nha...

Âm mur!

Tuyệt đối là âm mur! Vì tra hỏi mà dùng thủ đoạn “tàn khốc” như vậy sao? Món ngon trước mặt mà không cho người ta ăn! Có ý gì? Có ý gì đây?

Trương Linh Tuyền lại dịu dàng thổi thổi một thìa cháo khác, chậm rãi đưa đến trước miệng của Trương Hải.

Trương Hải không há miệng!

- Aiz, cậu không ăn hả? Tại tôi nấu ăn không ngon sao? Tôi tui thân quá, hu hu! Từ nay tôi không dám nấu cho cậu ăn nữa đâu.

Lại uy hiếp!

Trương Hải thật sự sắp ngất rồi.

Mấy chuyện mà nàng hỏi cũng không có gì là không nói được. Dù sao thì bí mật của mình nói ra cũng không có gì kinh thế hãi tục cho lắm (thằng này chưa biết nó là người xuyên thời gian nữa) Cùng lắm thì cho là thần báo mộng, truyền dạy công pháp thôi nha. Việc này hiếm, nhưng không phải là không có!

Còn việc chẩn tinh thì cũng giống như hôm nay, chính xác là Trương Hải lợi dụng lúc nó yếu ớt mà ám toán, chuyện này thì ai mà chả làm được! Chỉ là, không có nhiều người có vận số tốt như hắn mà thôi.

Ừ, hắn vốn định cưa cô nàng này đồ hắn rồi mới nói, nhưng mà...

Ế!

Đây là cơ hội cưa đồ nàng nha!

Đã thế, thiếu gia đây sẽ cưa đồ nàng, sau đó nói cho nàng biết! Hừ hừ, sau đó mà dám hành hạ thiếu gia thì...

Trương Linh Tuyền vẫn đang uy hiếp Trương Hải, không biết rằng mình đã bị con sói vô si đưa vào tầm ngắm!

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Dứt Khoát

- Được rồi, tôi ăn! - Trương Hải khỏ sáp nói, gương mặt nhăn nhó lại như trái mướp đắng, làm Trương Linh Tuyền lại càng thấy thích ý không thôi.

- Nhắm mắt vào! - Trương Linh Tuyền cười gian như vừa thực hiện được âm mưu. Trương Hải rùng mình, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe theo.

Trương Hải há mồm, thìa cháo cũng đã được đưa vào miệng hắn, nhưng Trương Hải còn chưa kịp cảm nhận cái mùi vị nó ra sao thì hắn đã định phun thẳng thìa cháo ra ngoài.

Nóng!

Nóng rất cả lưỡi.

Bình thường thì cái độ nóng này cũng không làm gì được hắn, nhưng mà bây giờ hắn chẳng có cái gì gọi là “đề phòng” cả, độ nóng của thìa cháo làm hắn tí thì sặc chết.

Trương Hải tròn trừng mắt nhìn Trương Linh Tuyền, ánh mắt vô cùng ai oán, giống như một đại cô nương vừa bị ức hiếp, mắt đi sự trong sạch vậy. Trương Linh Tuyền cũng thấy chột dạ, có phải đùa hơi quá rồi không? Dù sao hắn cũng chưa có khối hắn.

Nhưng nghĩ lại thì nàng lại thấy không đúng. Ở chung với nhau một năm cũng không phải là bỏ đi, nhiều lần Trương Hải bị thương trở về, có nặng có nhẹ, nhưng tên này hồi phục cực nhanh, lần dài nhất cũng chỉ mất ba ngày. Đừng nhìn cái thương thế này của hắn có vẻ nặng, thực ra là do kiệt sức, tinh thần hao tổn mà thôi, theo Trương Linh Tuyền suy đoán thì chỉ cần sang ngày mai, hắn sẽ lại sinh long hoạt hổ như cũ.

Suy đoán đó của nàng chẳng sai tí nào.

Đêm

Trương Linh Tuyền đã đoạt lại chiếc giường yêu quý, thực ra là đoạt lại một nửa, một nửa giường còn lại để Trương Hải ngồi đó vận công, khôi phục sức lực.

Chiếc giường cũng lớn, ít ra cũng phải đủ cho bốn năm người nằm, cho hai người Trương Hải chia nhau vẫn còn tốt chán. Còn cái vấn đề “tế nhị” ở đây thì đều được cả hai người bỏ qua.

Cả một năm sống với nhau, buổi tối hai người ngủ gần bên nhau cũng đâu có ít.

Trương Linh Tuyền thừa biết cái bản mặt tên này, cơ bản chính là một tên tiểu dân tộc, mỗi tội dân tộc này sắc đậm quá bé, không dám cưỡng đoạt con gái nhà lành. Hồi đầu, Trương Hải buổi đêm còn lăn lộn qua lại một hồi, cuối cùng sáng ra, hai người ôm nhau mà ngủ. Mỗi tội, tên này toàn rúc vào những chỗ mẫn cảm của Trương Linh Tuyền mà hưởng thụ hương thơm, làm nàng vô cùng xấu hổ, cuối cùng lại lên giọng khiển trách hắn một hồi, làm Trương Hải buồn bực không thôi.

Đêm hôm đó là nàng chủ động ôm hắn trước mà...

Nhưng đàn ông không tranh cãi với đàn bà, nàng nói đúng thì là đúng, mi nói nàng sai chỉ tổ tranh cãi nhiều thêm mà thôi.

Tất nhiên, nguyên tắc này cũng chỉ áp dụng vào một số việc nhỏ nhặt, nhường nhịn để giữ lại chút thể diện cho tấm da mặt mong manh của các nàng mà thôi. Chứ những việc quan trọng, đàn ông luôn phải có chủ kiến của mình, không thể nào cúi đầu mà nghe lời đàn bà rầm rập được.

Lời của người khác, dù là người thân thì cũng chỉ có tính tham khảo, bản thân phải biết phân biệt giữa “nên và không nên”, đó mới là nguyên tắc làm việc của Trương Hải.

Sau cái đêm đó, Trương Hải ngủ rất ngoan ngoãn, nhưng Trương Linh Tuyền thì lại chủ động ôm lấy hắn, làm Trương Hải cực kỳ hưởng thụ, nhưng cũng phiền muộn vì mấy lần chỉ trích của nàng.

Cô nàng này không ôm người khác không ngủ được hả?

Sự thật là thế, Trương Linh Tuyền thực sự rất thích cảm giác ôm cái gì đó đi ngủ, ở nhà nàng cũng là như vậy.

Cuối cùng, Trương Hải đành nhồi một đồng quần áo vào trong một cái bọc, khâu lại thành cái gối ôm cho Trương Linh Tuyền. Từ đó, buổi tối hai người được ngủ rất yên ổn, không có nhiều “sự cố” như trước nữa.

Nhưng mấy lần ôm Trương Hải, cảm giác thật khác... thật ấm áp, làm Trương Linh Tuyền cũng thấy tuyệt. Cái gối ôm này cũng êm, cũng có mùi của hắn, nhưng sao... lạnh quá.

Dùng tạm thời... - Trương Linh Tuyền thầm nhủ. Đừng nhìn nàng ngày thường táo bạo, nhưng thực ra bản thân nàng mới biết mình rụt rè tới mức nào. Chuyện xấu hổ như ôm đàn ông đi ngủ, hơn nữa còn là một thằng bé đang tuổi trưởng thành... nói thế nào đi nữa thì nàng cũng thấy không thích hợp...

Nhưng cũng từ đó, Trương Linh Tuyền rất yên tâm khi ngủ cạnh Trương Hải. Nàng biết, nếu nàng không cho phép thì tên này cũng không có động đến nàng. Điều này làm nàng an tâm, nhưng cũng thấy có gì đó hơi hụt hẫng...

Hắn cứ tới thì nàng cũng đâu có làm gì được? Chẳng nhẽ mắng một vài câu cũng không chịu được? Thế mà đã bỏ cuộc rồi hay sao? Quá thiếu quyết

tâm! Quá thiếu nghị lực! Quá thiếu... ắc, nói chung nghị lực thế này thì làm sao mà tu luyện tốt được? Phải giáo dục lại...

Và thế là, ngày hôm sau, Trương Linh Tuyền lại tặng cho hắn một bài học về nghị lực trong cuộc sống, trong tu luyện. Làm Trương Hải giương to hai mắt lên, ngo ngắc như một chú nai con vừa ra đời, thần sắc chăm chú, cực kỳ thành thật nghe dạy bảo. Nhưng Trương Linh Tuyền thì lại phiền muộn trong lòng, bởi vì ý hắn hiểu đâu phải ý nàng truyền đạt...

Đầu gối...

Đầu gối mười phần...

Nhìn cái mặt ra vẻ ngây thơ kia mà nàng chỉ muốn đấm cho một phát, cho hắn thành gấu trúc ngây thơ!

Từ đó, cái tình cảnh giữa Trương Linh Tuyền và Trương Hải khá là vi diệu. Hai người đều có chút ít tâm tư này nọ, nhưng một người vì mặt mũi, một người vì “thiếu nghị lực” mà chẳng đi thêm được chút nào, cái tình cảnh ấy đã duy trì suốt cả một năm, dần dần cũng thành quen rồi.

Trương Hải vẫn đang ngồi vận công, tập trung tinh thần lực, dần dần “về” ra khung cảnh xung quanh ở trong đầu. Nhưng khi hắn “về” đến hình ảnh Trương Linh Tuyền, khi thấy nàng ôm cái gối ôm vào trong ngực, hai mắt nhắm nghiền, hơi thở đều đều, bộ ngực đầy đặn đang bị cái gối ôm kia lách vào... hắn chỉ hận mình không được làm cái gối ôm!

Phụp.

Mất điện rồi... à nhầm, khung cảnh bắt đầu tối sầm lại, Trương Hải buồn bực mở mắt ra.

Hai lần rồi! Cứ tập trung tinh thần để luyện tinh thần lực, đến khi “về” đến Trương Linh Tuyền thì hắn lại bị mấy tâm tư ba lằng nhằng quấy rầy, làm hắn phải ngắt quãng chuyện tu luyện.

Trương Hải chán nản, xem ra định lực của mình còn quá kém nha. Thôi được rồi, ông đây không sợ, không ngày mai thì ngày kia, không ngày kia thì tuần sau, sớm muộn gì ông cũng sẽ chinh phục được.

Ngồi mãi cũng chẳng tu luyện được nữa, Trương Hải quyết định đi ngủ một giấc, nhất quyết bỏ qua mọi việc.

Sáng hôm sau.

Trương Hải tỉnh lại thì bên cạnh đã không còn ai nữa, Trương Linh Tuyền đã đi, ngay cả cái gối ôm cũng cất đi mất, chiếc giường lớn chỉ còn mình Trương Hải, có vẻ trống trải vô cùng.

Hắn cứ vậy mơ màng, theo bản năng xuống giường, ngất ngư đi vào trong phòng trong, cũng chính là phòng bếp, mò mẫm một hồi, lấy ra một cái bàn chải, đánh răng đang hoàng, sạch sẽ thơm tho, sau đó lại lấy khăn rửa mặt sạch sẽ, tinh thần cuối cùng cũng phần chấn lên không ít.

Trương Hải vui vẻ huyết sáo yêu đời, ngủ một giấc xong, hắn đã thấy thân thể mình tốt lên nhiều, tình trạng vô cùng tinh táo. Hôm nay ngồi vận công thêm một chút nữa là có thể hồi phục hoàn toàn rồi.

Tam Huyền Diễn Bí thật tốt, năng lực hồi phục này cũng phải gấp người khác cả chục lần, tuy rằng chiêu thức của Tam Huyền Diễn Bí không quá cường đại, cũng chẳng hề đặc biệt gì, lại không thể nào tu luyện bất cứ một chiêu thức nào không thuộc Tam Huyền Diễn Bí, nhưng thể lực, khả năng hồi phục và tốc độ tu luyện thì quá đủ để xưng bá.

Trương Hải vừa định đi ra khỏi phòng bếp thì chợt khựng lại, liếc mắt nhìn chiếc bàn chải “duy nhất” ở chỗ này, hình như lúc mình dùng, nó vẫn còn hơi ươn ướt... hắc hắc, thảo nào mà thơm dữ vậy...

Tên này có vẻ hoang tưởng, mùi thơm là do mùi thảo được chế thành thuốc đánh răng thôi mà...

Trương Hải xong việc, đi ra bàn, thấy một tờ giấy, một bát cháo. Đọc qua tờ giấy thì cũng chỉ nói rằng nàng ra ngoài có chút việc, Trương Hải đoán rằng nàng đi tìm con Thủy Kỳ Lân để hỏi về việc ngọn núi kia. Trương Hải cũng mặc kệ, dù sao việc đó trước sau vẫn phải giải quyết thôi mà.

Bát cháo không còn nóng nữa, nhưng vẫn chưa nguội, bởi vì nó đã được đậy kín lại để giữ nhiệt. Nhiệt độ cháo vừa đúng tầm âm ấm. Trương Hải ăn thật ngon lành, sau đó ngồi lên giường, tiếp tục nhắm mắt tu luyện tiếp.

Đến khoảng gần trưa, Trương Hải nghe thấy tiếng cửa mở, hắn nhanh chóng đảo trông mắt, nhanh chóng nằm lăn ra giường, trùm chăn trả vờ ngủ.

Người đi vào là Trương Linh Tuyền, nàng liếc mắt nhìn bát cháo cạn sạch trên bàn, bữu môi dài ra, trong lòng thầm nghĩ: “Quý lười! Ăn xong cũng không chịu dọn dẹp!”

Trương Linh Tuyền đi tới cầm cái bát lên, cũng chẳng thèm rửa gì, đun lại cháo một chút rồi múc luôn vào bát, tiếp tục mang ra cho Trương Hải.

- Dậy! Dậy đi, trưa rồi đó!

Trương Linh Tuyền vỗ vỗ mặt Trương Hải, lúc này hắn mới “suy yếu” tỉnh dậy, mờ mịt đánh giá khung cảnh xung quanh.

- Tôi đang ở đâu vậy? - Trương Hải ra vẻ ngờ ngác, thần trí mơ hồ.

- Không cần giả vờ! Hôm qua cậu còn tỉnh táo, ngủ xong mà lại yếu đi là thế nào? Nhanh nhanh ăn đi, khỏi nhanh rồi còn đi tiếp! - Trương Linh Tuyền giục.

- Ủ! Ăn... - Trương Hải tiếp tục giả ngu.

Giả vờ đi! Giả vờ nữa đi! Cho cậu giả vờ đến chết! - Trương Linh Tuyền nghiêng răng nghiêng lợi, nội tâm bắt đầu nghĩ đến vài chuyện hung ác.

- Aaaaa... - Trương Linh Tuyền ra hiệu há mồm, như đang cho trẻ con ăn vậy.

Trương Hải rất là phối hợp mở miệng ra, một thìa cháo nóng hôi hổi, bông rất giống hệt hôm qua được đút vào miệng hắn.

- Khục khục, khặc khặc! - Trương Hải bắt đầu ho loạn lên. Lúc đầu Trương Linh Tuyền còn đặc ý, nhưng tên này cứ thế ho không ngừng, hai mắt cũng vô cùng uể oải, tiếng ho lại còn càng ngày càng suy yếu, cuối cùng im bật, tên kia cũng nằm lãn ra giường, hai mắt nhắm nghiền, ngừng thở...

- Ê! Dậy đi, đừng có giả vờ. - Trương Linh Tuyền chột dạ hỏi.

Không có động tĩnh.

- Ê! Đừng có dọa tôi, không là hôm nay không nấu cho cậu ăn nữa đâu đó! - Tiếp tục chột dạ uy hiếp!

- Đây! Cậu còn giả vờ nữa là tôi bỏ đi, không thèm để ý đến cậu nữa đó nhé!

- Đây...

...

- Hu hu! Tỉnh lại đi mà, cậu chết rồi thì tôi làm sao bây giờ? Tôi không cố ý mà! Cậu đừng dọa tôi nữa được không?

Âm thanh đã chuyển sang nức nở, cầu xin nhưng vẫn vô tác dụng.

- Đồ đáng chết! Chết đi, chết đi! Cậu vừa làm hại tôi, sau này tôi nhớ cậu, lại không ra khỏi đây được, tôi lỡ dở cuộc đời này vì cậu! Cậu xuống âm phủ sẽ bị hành hạ, rút gân lột ra vì tội bội bạc! Chết đi! Tôi hận cậu... hu hu...

Vẫn là âm thanh nức nở, nhưng trong đó đã bắt đầu có sự ai oán, thậm chí là phẫn hận...

Nhưng khi câu này của nàng kết thúc, “cái xác” kia bắt đầu có phản ứng.

“Con mẹ nó, nín thở chết ka rồi! Ka chờ câu này mãi! Lần này thì “cô” có chạy đằng trời!” Trương Hải hung ác nghĩ, sau đó dụng bật dậy.

Hắn đưa bàn tay to lớn kia vòng qua eo Trương Linh Tuyền, nàng đang vô cùng đau lòng, chẳng kịp để ý nên bị hắn đè xuống. Còn đang ngờ ngác chưa hiểu gì xảy ra thì đôi môi mềm đã bị xâm chiếm, một chiếc lưỡi linh hoạt cũng theo đó mà chui tọt vào trong miệng nàng, chính thức hưởng hương vị “cháo lưỡi”.

- Ô ô, ạt ơ án óng! Á a... (Mặt trở trắng bóng, thả ra...)

- Ôn ạn... ọ ết tôi... ô ô (Khốn nạn... dọa chết tôi...)

- Ừm... - Không còn lời dư thừa nào nữa, Trương Linh Tuyền tĩnh lặng trở lại, hai tay đưa lên ôm cổ hắn, lưỡi lại nhiệt tình đáp trả...

Nàng tức giận, nhưng niềm vui còn lớn hơn.

Hắn còn sống...

Vậy là tốt lắm rồi!

Sau khoảng một phút, cuối cùng Trương Hải cũng không nhịn được mà đầu hàng. Vừa rồi nín thở lâu như thế, lại thêm hôn hít thế này, chính hắn cũng thấy không tiêu được.

Hai người đối mặt, bốn mắt nhìn nhau. Lúc đầu Trương Linh Tuyền còn không kiêng nể, trừng mắt giận dữ nhìn hắn, nhưng một lúc sau, nhìn ánh mắt trong suốt của hắn, nàng lại thấy có chút chột dạ. Quay đầu lảng tránh.

- Tôi thích chị! - Trương Hải nói:

- Chị thích tôi không?

Trương Linh Tuyền sững sờ! Sau khi tiêu hóa được mấy lời này xong, nàng lại càng thêm trốn tránh ánh mắt của hắn, lưỡng lự nói:

- Nhưng mà...

- Không nhưng! - Trương Hải nói:

- Chị là Trương Linh Tuyền! Người khác nói chị dữ dằn, nhưng tôi cho rằng chị quyết đoán, không cố kỵ nhiều, đó cũng là điều mà tôi thích ở chị! Bây giờ chị trả lời dứt khoát luôn đi! Có, hay là không?

- Có! - Trương Linh Tuyền yếu ớt đáp.

- Tốt lắm! - Trương Hải cười nói:

- Từ nay chúng ta sẽ là của nhau!

Trương Linh Tuyền sững sờ tập hai! Sau đó nàng cau mày:

- Nhưng mà... thân phận của chúng ta, còn bối phận... Tôi thích cậu! Đó là sự thật! Trước đây, tôi thích cậu với tư cách là một giáo quan thích một đệ tử. Cậu là một người tài, đáng để bồi dưỡng. Nhưng khi cậu dám mang theo Kỳ trốn nhà ra đi, tôi lại thấy có chút gì đó hâm mộ, lẳng mạn. Quan trọng nhất, cậu một thân một mình nhưng vẫn có thể bảo vệ được Kỳ, chăm sóc cho Kỳ ở cái nơi ngoa hồ tầng long như kinh đô, thật sự, tôi thấy cậu rất đáng mặt một nam nhi.

- Chuyện của cậu, tôi đã biết! - Trương Linh Tuyền nói câu này làm Trương Hải chấn động.

- Biết cái gì?

- Đừng giả vờ nữa! Những chuyện như thân phận thật, lý do không vào truyền thừa... tôi đã biết tất cả rồi. Cũng là do cô bé Kỳ kia quá ngây thơ, chỉ cần dụ dỗ một chút, ra vẻ một chút, thế mà đã bí mật khai báo hết cho tôi ngay trong cái đại lễ truyền thừa kia. Hừ! Không ngờ gan cậu cũng lớn thật, vậy mà cũng dám dùng thân phận của một linh trưởng tộc, trà trộn vào thần điện của khủng long tộc.

Trương Hải nhăn nhó.

Bị Kỳ bán đi mất rồi!

Hắn không trách nàng! Kỳ còn quá trẻ, quá dễ tin người! Hắn tin, để nàng ném một chút đau khổ, sau này nàng sẽ không ngốc như thế nữa!

Cũng may là nàng nói với Trương Linh Tuyền, nếu nói với người khác thì nguy to.

- Chị biết tôi là linh trưởng tộc! Vậy mà còn thích tôi là sao?

- Không liên quan! - Trương Linh Tuyền cười nhẹ:

- Thích là thích! Trương Linh Tuyền này thích ai mà còn cần phải biết người kia là người thế nào hay sao? Dù hắn là kẻ lừa đảo thì tôi vẫn thích! Tôi thích cậu là vì cậu rất can đảm, hơn nữa còn có bản lĩnh, quan trọng, cậu rất biết chăm lo cho người khác! Nhưng thích là một lẽ, có đến với người đó không thì còn là một lẽ khác...

- Vậy còn tôi? Chị thích tôi, nhưng có đến với tôi không? - Trương Hải vừa nói vừa vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của nàng, trong giọng điệu tràn đầy ôn nhu vô hạn.

- Việc này thì còn phải suy xét! - Trương Linh Tuyền cười giảo hoạt:

- Đừng tưởng tôi không biết cậu nghĩ cái gì? Đàn ông các người đều muốn tam thê tứ thiếp, cho rằng cả thiên hạ như thế, mình không cưới thì đàn bà cũng lấy người khác, lại phải chung chồng đúng không?

Trương Hải mướt mồ hôi.

Sao cái gì nàng cũng biết vậy? Trương Linh Tuyền đúng là cực kỳ thông minh, cũng cực kỳ tài giỏi. Nếu không thì nàng cũng không được xếp vào hạng hạch tâm của dòng họ Trương.

- Trả lời tôi! Cậu sợ không? - Đột nhiên Trương Linh Tuyền đổi sang một chủ đề khác.

- Sợ cái gì? - Trương Hải nghi hoặc.

- Sợ nhà họ Trương. - Trương Linh Tuyền chợt nở một nụ cười lạnh:

- Cậu nên biết tôi là ai! Nếu cậu thực sự muốn tôi, vậy thì vẫn phải để tôi sinh con với một người mang huyết mạch thuần khiết cao quý trước đã! Đó là quy định của nhà họ Trương, họ đã cho tôi quá nhiều, tôi cũng không biết trả lại họ thế nào! Còn nếu thực sự cậu muốn tôi là của cậu! Vậy cũng được, cậu tự nghĩ cách giải quyết nhà họ Trương đi!

Trương Hải nhíu mày.

Xem ra đây đúng là một trở lực thật lớn.

Nhưng nghĩ lại, hấn chợt nở một nụ cười tươi như hoa.

Bây giờ hai người còn ở đây, lo nghĩ đến nhà họ Trương tí đâu đâu làm gì? Chờ đến lúc đưa được Trương Linh Tuyền ra khỏi đây, chắc chắn mình cũng có cách để đối phó.

Nhìn nụ cười tươi sáng của hấn, Trương Linh Tuyền chợt nổi lên một tâm tình si mê khó hiểu.

Thực sự không sợ sao?

Có nên tin cậu hay không đây? - Trương Linh Tuyền trầm thờ dài trong lòng...

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Ngủ Đi!

- Sợ gì nhà họ Trương chứ? Cùng lắm tôi dắt chị ra khỏi Bạo Quốc này! Đằng nào thì một kẻ như tôi cũng trở thành người vô gia cư rồi. Tuy rằng bình thường thì tôi cũng chẳng có gì khác biệt, nhưng nếu ở lại đây quá lâu thì chắc chắn sẽ có khe hở, đến lúc đó chẳng phải một chết sao?

- Vậy cậu định đưa tôi đi đâu?

- Liên Minh tán thù! Hội sát thù! Lĩnh đánh thuê! Ủ, nếu chị không thích thì đi Hội chữ thập đỏ... à nhầm, là Hội Bác Sĩ tiên tiến cũng được! Nhiều chỗ để tôi đi lắm!

Trương Hải liệt kê ra một đống tổ chức mà hấn biết. Những tổ chức này đầu tiên thì không có quốc tịch, là những tổ chức hỗn tạp không phân biệt chủng tộc, nhận tiền cho một số thế lực nào đó và làm thuê. Như Hội Bác Sĩ tiên tiến chẳng hạn, việc của họ là cứu người, cực kỳ được trọng dụng trên chiến trường. Việc của họ khi được thuê chỉ là cứu người, không hề giết một ai, có thể nói tổ chức này chính là tổ chức ít gây thù chuốc oán nhất, thậm chí còn là tổ chức được nhiều thế lực “yêu quý” nhất.

Về sau, tất cả các thế lực đó thấy mình thân cô thế cô mãi cũng không được, dễ bị chèn ép và lợi dụng, vì thế mới hợp tất cả lại với nhau, trở thành một quốc gia đoàn thể bao gồm nhiều tổ chức, nhiều “đảng” cùng lãnh đạo, thay phiên nhau “bầu cử”, cũng khá là “dân chủ”.

- Hợp Quốc? - Âm thanh của Trương Linh Tuyền vang lên.

Trương Hải thì cho rằng cái quốc gia này giống với Hợp chủng quốc Hoa Kỳ trong “giấc mơ” vậy, là nơi người ta có điều kiện tốt nhất để phát triển, tất nhiên với điều kiện là người đó có tài năng.

Hợp quốc là một quốc gia đứng trung lập, nói cho chính xác thì là thế lực hai mang. Cung cấp chiến lực, hậu cần cho tất cả các nước tham gia chiến tranh, bao gồm cả Bạo Quốc và Bình Quốc. Hai nước lớn Bạo - Bình ban đầu không coi trọng Hợp quốc, cho rằng bọn họ là quốc gia nhỏ bé để mình lợi dụng.

Nhưng Trương Hải thì nghĩ khác, chính hai nước lớn mới là chỗ để Hợp quốc lợi dụng, từng bước làm lớn mạnh bản thân. Đến bây giờ, thực lực của Hợp Quốc đã lớn tới mức đủ để uy hiếp hai nước lớn kia, chẳng qua họ vẫn chưa muốn thừa nhận ngoài mặt, chỉ có thể âm thầm chèn ép mà thôi.

- Không chỉ Hợp Quốc! Tôi nói ra chỉ để cho chị biết rằng, ngoài Bạo Quốc ra thì chúng ta vẫn còn rất nhiều nơi để đi. Không phải chỉ có cái Bạo Quốc bé tẹo này.

- Cậu nói cái gì bé tẹo? - Trương Linh Tuyền chợt trừng mắt quát một cái. Trương Hải chợt câm nín. Hấn biết mình nói sai rồi, dù sao thì Trương Linh Tuyền cũng là người của nhà họ Trương, dù tâm tư có phản nghịch thì trong lòng vẫn giữ lại một phần tôn trọng, bây giờ nghe tên này nói xấu về Bạo Quốc, sao mà nằng nệ được chứ?

Thấy hấn im lặng, không nói gì nữa, Trương Linh Tuyền cũng bỏ qua. Đổi sang chủ đề khác:

- Cậu tính kỹ quá nhỉ? Cậu cho rằng tôi sẽ đi theo cậu hay sao?

- Không theo thì vừa rồi chị hỏi đi đâu làm gì?

Trương Linh Tuyền cứng họng.

Đúng vậy, không đồng ý đi theo hần thì vừa rồi nàng hỏi hần đi đâu làm gì? Hôn nữa, hình như câu đó nguyên văn là “dẫn tôi đi đâu”!

Càng nghĩ càng xấu hổ, hai má của Trương Linh Tuyền chột đỏ rực lên, vô cùng kiều diễm. Trương Hải nhìn thấy mà không nhận được, cúi xuống hôn nàng thêm một cái nữa.

Đến khi hai người tách ra, mặt Trương Linh Tuyền đã như sắp xuất huyết, hơi thở dồn dập, bộ ngực phập phồng, đôi mắt mê ly, nhìn thẳng vào khuôn mặt tuấn tú đối diện mình.

- Cậu thực sự thích tôi? - Trương Linh Tuyền hỏi lại một lần nữa.

- Thật! - Trương Hải trả lời dứt khoát.

- Vậy thì cậu phải mau chóng trưởng thành! Để tôi mãi mãi không phải hối hận khi thích cậu.

- Được! - Trương Hải lại đáp ngắn gọn, nhưng trong đó là cả một bầu nhiệt huyết của đàn ông.

- Đáp ứng dễ vậy sao? Mẹ nói rằng đàn ông mà đáp ứng quá dễ dàng thì có đến chín phần là không làm được! - Trương Linh Tuyền lại nói.

Trần Trương Hải đã xuất hiện vài vạch đen, đầu óc cũng quay cuồng, tý nữa thì ngất xỉu! Chính chị bảo tôi hỏi tôi, bây giờ đáp ứng thì lại bảo dễ dàng quá... Có ý gì vậy?

Trương Hải dứt khoát không trả lời nữa, chạy thẳng ra ngoài nhà, đi tìm hai con chăn tằm để tiến hành công tác.

Cho đến khi Trương Hải đi khuất bóng, Trương Linh Tuyền vẫn còn đang trầm tư xem mình quên mất cái gì, giờ mới la lên thất thanh:

- Đồ khốn! Cậu vẫn chưa trả lời tôi!

Trả lời ở đây chính là vấn đề mà Trương Linh Tuyền vẫn muốn biết mấy ngày nay, đó là Trương Hải làm cách nào mà thu phục được con Pretanodon kia, chiêu thức mà hần dùng đánh bại Hàn Kỳ Lân nữa. Trương Linh Tuyền đã từng hỏi qua con chăn tằm kia, nàng đã biết Trương Hải dùng Phụ Sùng để thi triển chiêu thức, nhưng dù là Phụ Sùng đi nữa thì chiêu thức của một tên Tự Giác trung cảnh cũng không thể nào làm tổn thương đến sủng vật cấp Thần Thông cảnh như Cún được.

Phải chăng hần có cái người gọi là “sư phụ” chỉ dạy?

Trương Linh Tuyền không lo về Trương Hải, cái mà nàng lo là chẳng may “sư phụ” kia có ý đồ xấu gì thì sao? Dù sao đây cũng là Bạo Quốc, bất kỳ sự xuất hiện của một nhân tố nguy hiểm thuộc linh trưởng tộc nào cũng đều đáng để phòng.

Nghĩ đi nghĩ lại, Trương Linh Tuyền lại thầm cười tự giễu. Bây giờ còn chưa ra được khỏi đây, bản thân mình lo lắng cái gì mà nhiều vậy? Chẳng phải cứ sống vô tư, được ngày nay lo ngày mai như trước lại hay sao?

Nghĩ lại nhưng ngày tháng đó, khóe miệng của Trương Linh Tuyền lại nổi lên một nụ cười ngọt ngào. Sau đó, nàng lại đứng dậy dọn dẹp căn nhà này, giống như những việc nàng vẫn làm trước đây.

Trương Hải đi về phía Tây Nam, cũng là hướng của ngọn núi lửa kia.

Cũng vì đó là núi lửa nên nhiệt độ ở vùng xung quanh khá ẩm áp, thích hợp cho việc trị liệu, do đó mà Hàn Kỳ Lân mới mang Cún đến nơi đây.

Vốn Trương Linh Tuyền cũng muốn đi chuyển theo, đến nơi ẩm áp đó. Nhưng chứng kiến cái phương thức di chuyển của hai con vật kia, nàng dứt khoát ở lại dựng tạm nhà tại chỗ.

Ai mà ngờ được Hàn Kỳ Lân cõng Cún trên lưng, sau đó bản thân nó thì trở thành một “thuyền phá băng” vừa đi vừa vạch ra một con đường, bơi trong nước để tiến về phía trước.

Theo nó nói thì đây là cách di chuyển nhanh nhất rồi, nàng có bảo dùng cách khác thì nó cũng không nghe. Nó là sủng vật của Trương Hải, không phải là của nàng.

....

- Phía trước là núi lửa phải không? - Trương Hải hỏi Hàn Kỳ Lân.

- Đúng! Nói cho chính xác thì đó là một hòn đảo, chứ không phải chỉ là núi lửa. - Hàn Kỳ Lân thành thật đáp, nhưng giọng điệu vẫn không được tình nguyện cho lắm. Cũng phải, đột nhiên bị một kẻ yếu hơn thu phục, nghĩ đi nghĩ lại thế nào cũng không thoải mái được.

- Đảo? - Trương Hải hồ nghi. Trong trí nhớ của con rồng lửa đó cũng chỉ có một ngọn núi lửa đứng giữa hàn băng thôi. Đầu phải là đảo gì đâu?

- Đúng, là một hòn đảo! Tao... em cũng sống ở đây lâu rồi, chứng kiến sự hình thành hòn đảo đó từ đầu tới cuối. Ban đầu, ở đó cũng chỉ là một ngọn núi tắt ngúm vì lạnh giá, từ khi có con bò sát biết bay kia đến đây... ặc, con rồng lửa kia đến đây. Ngọn núi đó bắt đầu hoạt động rất “nhiệt tình”, cứ vài năm vài chục năm lại phun một nhát, nhiệt độ xung quanh núi cũng ngày càng cao. Dung nham chạm với mặt băng bị đông kết lại, tích lũy cả vài trăm năm

nay mới có thể hình thành một hòn đảo nhỏ xung quanh đó.

Trương Hải nghe xong trầm ngâm hỏi:

- Vậy bây giờ trên núi còn thứ gì thú vị không?

- Có! - Nói đến đây, Hàn Kỳ Lân có vẻ vô cùng phấn hận.

- Đó là một con T.Rex lửa. Đồ khốn kiếp đó, ban đầu đã thỏa thuận, đánh bại rồng lửa, em được hưởng ngọn núi trong mười năm đầu tiên, hưởng tất cả Băng Linh Quả. Nó sẽ xuống vùng băng nguyên này rèn luyện khả năng chịu băng giá, tránh thiên phạt sau này. Không ngờ, sau khi đánh bại rồng lửa, nó lại lật lọng đá bay em ra khỏi ngọn núi đó, một mình độc chiếm Băng Hỏa Linh Thụ. Em thừa biết nó nghĩ cái gì, nó sợ em ở đó mười năm, ăn Băng Linh Quả vào rồi thì sẽ mạnh hơn nó, lúc đó nó không áp chế được em nữa! Đồ khốn kiếp, em không phải thứ lật lọng như nó...

Hàn Kỳ Lân phấn hận nói năng một hồi làm Trương Hải ngộ ra không ít việc. Ký ức của con rồng lửa kia cũng không chính xác lắm, bởi vì từ khi đến đây, nó chỉ nấp ở trong lòng núi hấp thu hỏa nhiệt, không ra ngoài, vì thế mà hòn đảo do dung nham cấu thành cũng không có trong ký ức của nó. Lúc nó chạy mất thì do đã bị thương, thần trí mơ hồ nên cũng không để tâm, bên trong ký ức cũng không quá rõ ràng.

Ngoài ra, trước đây Trương Hải đã nghi ngờ rằng có một kẻ khác đánh lên rồng lửa nên nó mới bị thương nặng như vậy, bây giờ xem ra, kẻ đánh lên chính là Hàn Kỳ Lân trước mắt rồi.

- Muốn báo thù không? - Trương Hải hỏi.

- Muốn! Sao không muốn? Nằm mơ cũng muốn! Đồ khốn kiếp lật lọng đó, có chết trăm lần cũng không đủ đền tội... Chỉ tiếc là thực lực của em không bằng nó. Bốn năm trước nó đã hơn em một bậc, đến bây giờ hẳn đã là Thần Thông thượng cảnh rồi, muốn xử được nó không dễ đâu!

- Chú quên mất cách mà con T.Rex đó dùng để đánh bại rồng lửa năm xưa rồi sao? - Trương Hải âm hiểm hỏi.

- Ý anh là... - Hai mắt của Hàn Kỳ Lân trừng lớn, khó mà tin tưởng được. Sau đó thì lại toát ra thần sắc mừng như điên.

Sau một lúc mừng rỡ, Hàn Kỳ Lân nói:

- Nếu anh giúp em giết chết nó, sau này em sẽ làm trâu làm ngựa cho anh!

Trương Hải cười quỷ dị, thầm nghĩ Hàn Kỳ Lân này đúng là quá lỗ mãng. Không biết đạo lý không có chuyện gì không có mục tiêu hay sao? Dù Hàn Kỳ Lân không thù hận con T.Rex kia thì Trương Hải cũng vẫn phải đến đó để lấy Hỏa Linh Quả, bây giờ chỉ là thuận tụy lợi dụng nó mà thôi.

Cũng chỉ trách Hàn Kỳ Lân “mới” mở linh trí vài trăm năm, độ thông minh thì có thừa, nhưng độ giao hoạt và âm hiểm thì còn lâu mới bằng được nhân loại.

- Giết nó mà cũng là báo thù hay sao? - Trương Hải cười thần bí.

Hàn Kỳ Lân sững sờ:

- Vậy thế nào mới là báo thù.

- Chú ngốc lắm! Chú vì báo thù mà đồng ý làm đàn em của anh, giờ phải bắt thằng khốn nạn kia làm trâu làm ngựa cho chú để bù lại, đó mới là báo thù, hiểu chưa? Chú giết nó thì có được lợi ích mẹ gì, chỉ được cái hả giận nhất thời, không thể thống khoái mãi mãi được...

Trương Hải nói một thôi một hồi làm Hàn Kỳ Lân càng nghe càng thấy có lý, gật đầu như gãi tai:

- Được được! Em nghe lời anh.

Thế là hai tên bất lương bắt đầu tính kế T.Rex lửa, bỏ mặc cô bé Cún nằm một bên tròng đời mắt “chần” lên khinh bỉ. Trong lòng thầm nghĩ, đại ca quá vô sỉ, định dùng cách âm hiểm đó để thu phục con T.Rex lửa kia. Nhưng nghĩ kỹ thì Cún vẫn thấy đại ca này quá liều lĩnh. Khế ước miễn cưỡng như vậy chỉ duy trì được năm năm là tối đa, hẳn tự tin rằng mình sẽ phát triển được đến mức vượt qua bọn chúng trong vòng năm năm hay sao?

Bàn xong mọi chuyện, Trương Hải hớn hơ tung tăng trở về “túp lều tranh hai quả tim vàng” của mình. Trương Linh Tuyền đã nấu xong một bữa cơm đơn giản, đang chờ hắn về cùng ăn.

Sau khi nghĩ thông suốt mọi chuyện, lại đồng ý với lời tỏ tình của Trương Hải, cả người Trương Linh Tuyền tỏa ra khí chất ôn nhu, dịu dàng. Mặc dù lời nói, cử chỉ bình thường vẫn lộ ra vẻ dừ dần, nhưng việc nâng nấu cơm, chờ hắn về, chào đón hắn vẫn được Trương Hải chấm điểm đầy đủ cho độ “hiền lương thực đức”. Nếu mà Trương Linh Tuyền biết được điều này có khi lại cười tươi như hoa nở mắt.

- Ăn xong rồi! Chúng ta có nên làm một chút chuyện ý nghĩa không? - Trương Hải chờ cho cả hai ăn xong xuôi thì nở nụ cười bí ối hỏi.

- Cậu muốn làm gì? - Trương Linh Tuyền tròn mắt hỏi, nhưng thực sự trong lòng nàng có bao nhiêu phản kháng thì không biết.

- Bồi dưỡng tình cảm nha... À, ví dụ như cùng đi rửa bát! - Trương Hải chớp chớp mắt, giọng nói ầm ập tình cảm lại làm cho Trương Linh Tuyền muốn

chui xuống đất. Vừa rồi nàng còn tưởng...

Xấu hổ thì xấu hổ, nhưng đề nghị này vẫn được Trương Linh Tuyền tán thành. Nào ngờ tên này nói rửa bát, chỉ bằng nói hấn phá nàng rửa bát cho nhanh. Cả một buổi chỉ đứng tranh thủ lúc nàng bận bịu rồi “đánh lén”, đến mức Trương Linh Tuyền đỏ bừng mặt quát tháo thì hấn mới dừng tay, chăm chú rửa bát như đang làm một việc cực kỳ nghiêm chỉnh.

“Thân bò ư nặng!” Trương Linh Tuyền thảm máng một tiếng, đúng là nói nhẹ là tên này cảm có nghe.

Đến tối, hai người vẫn dùng chung cái giường như cũ, nhưng bây giờ cũng không còn tình trạng “mỗi người một nơi” như trước đây. Trương Hải rất là tự nhiên trùm chung cái chăn với nàng, lại bỏ cái gối ôm sang một bên, rúc vào bên cạnh.

Trái tim của Trương Linh Tuyền đập thình thịch, sắc mặt vô cùng do dự, kinh hoàng... Nhưng chỉ một câu của hấn đã làm cho nàng buồn bực muốn chết:

- Ngủ đi!

Trương Linh Tuyền có cảm giác như mình là một cô gái sắp bị cưỡng bạo, đến khi nhắm mắt buông xuôi thì tên kia lại lột hết đồ của nàng ra, nói rằng chỉ cướp tiền không cướp sắc. Tâm trạng này đúng là cực kỳ khó chịu. Trương Linh Tuyền chỉ muốn hét to lên để xả cổ tức khí này ra ngoài mà thôi.

Hít vào...

Thở ra...

Khò khò...

Ngủ thật rồi à?

Đầu gối! Đại đầu gối! Đáng ghét!

Trương Linh Tuyền rốt cuộc cũng phải ôm một đồng câu chửi bới để đi vào giấc mộng.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Tập Kích

Trương Hải thật sự không làm gì, chỉ ôm cái thân hình mềm mại thorn ngát kia mà ngủ.

Giống như trước đây đối xử với Dương Thanh Kỳ. Quan niệm của Trương Hải về vấn đề này đã quá rõ ràng rồi.

Đây là chuyện vui, hấn vui, Trương Linh Tuyền... cũng vui. Chuyện vui sao lại có thể làm ở cái nơi khi ho cò gáy, lại làm trong tình trạng phía trước còn việc quan trọng như thế này?

Chờ khi mọi việc xong xuôi, hai người chẳng còn áp lực gì, đến lúc đó hưởng thụ chẳng phải thống khoái gấp hàng trăm lần hay sao?

Sáng hôm sau.

Trương Hải dậy sớm hơn Trương Linh Tuyền một chút, nấu cơm sáng cho nàng.

Điều này cũng làm Trương Linh Tuyền ngạc nhiên không thôi. Mặc dù nàng biết Trương Hải cũng biết nấu ăn, nhưng từ trước tới nay, công việc này đều là của nàng. Thực sự việc này làm nàng hơi không quen.

Nhưng nhìn mấy món ăn nóng hôi hổi được đưa đến, lại nhìn sắc mặt tươi tỉnh cực kỳ vui vẻ của Trương Hải. Trương Linh Tuyền cũng chẳng hỏi han những điều vô ích.

Hấn thích làm! Hấn vui khi chiều chuộng nàng như thế! Điều này cứ như một dòng nước ấm chảy qua cõi lòng của mẫu bạo long tiểu thư.

- Hôm nay đi tiếp thôi! - Trương Hải nói.

- Cậu đã bình phục hấn chưa? - Trương Linh Tuyền có vẻ lo lắng.

- Không có gì đáng ngại nữa! Chị biết đấy, thân thể tôi hồi phục rất nhanh! - Trương Hải vẫn trả lời rất thành thật.

- Vậy được rồi!

Không khí nhất thời lâm vào trầm mặc.

Hai người thu dọn một chút, Trương Linh Tuyền cũng chỉ cần kích hoạt vài cơ quan, căn nhà nhanh chóng co rút lại, chui vào bên trong không gian trữ vật. Khung cảnh xung quanh lại trở lại một màu tuyết trắng, hoang vu mà lạnh lẽo.

- Đi thôi! - Trương Hải rất tự nhiên nắm lấy tay Trương Linh Tuyền, cất bước về phía trước.

- Đây...

- Đây...

Đi được một lúc, hai người đột nhiên cùng lên tiếng.

- Chị nói trước đi...

- Cậu nói trước đi...

Cả hai người đồng thời ngẩn ra, sau đó thì cùng cười rộ lên. Trương Hải thầm thấy thật không thể tưởng tượng được, cái cảnh chỉ thấy trên TV, không ngờ bây giờ chính mình lại gặp... Đúng là không thể ngờ được.

- Thôi được rồi! Chị nói trước đi! - Sau một hồi vui cười thoải mái, Trương Hải đưa ra đề nghị.

Trương Linh Tuyền cũng thu nụ cười lại, nét mặt tỏ ra do dự, sau đó cắn răng nói:

- Chúng ta làm thế này... liệu có lỗi với Kỳ hay không?

- Có! - Trương Hải trả lời dứt khoát.

Trương Linh Tuyền sùng sốt, vốn nàng còn cho rằng hắn sẽ thờ vắn than dài, ngụy biện một phen, ai ngờ tên này lại trả lời dứt khoát như vậy.

Sắc mặt của nàng trở nên hơi âm trầm, lí nhí nói:

- Nếu đã biết như vậy, tại sao cậu...

- Có lỗi! Vì thế tôi càng cần phải chuộc lỗi! - Trương Hải nhẹ nhàng nói:

- Tôi không giỏi ăn nói, càng không giỏi ngụy biện. Nhưng hành động và thực tế chính là minh chứng tốt nhất! Tôi sẽ dùng thời gian cả cuộc đời này để chăm sóc, bảo vệ cô ấy, bảo vệ chị! Bây giờ đó chính là mục tiêu mà tôi tu luyện, để sống. Trước đây, tôi tu luyện là để thoát khỏi cái danh hiệu “phế vật”, tôi không muốn thua kém, không muốn người ta sỉ nhục mình. Nhưng bây giờ nghĩ lại, ý nghĩ đó thực sự đáng khen, nhưng cũng có phần ấu trĩ...

- Tôi nhận ra rằng, phần đầu để người khác khâm phục mình, không coi thường mình, đó là một mục tiêu quá vô dụng, quá dở người! Tất nhiên, việc nhờ có sự khâm phục đó mà tôi không bị bắt nạt nữa, đó là sự thật! Nhưng nếu chỉ là không bị bắt nạt, tôi cũng chỉ cần một thực lực vừa phải, thuộc tầm trung bình mà thôi...

- Còn giờ đây! Tôi đã nợ Kỳ, nợ chị, trách nhiệm của tôi chính là dùng cả đời này để trả lại món nợ đó hai người! Đó cũng là mục đích mà tôi tu luyện, mục đích mà tôi phấn đấu! Chị hiểu rồi chứ?

Trương Linh Tuyền trầm mặc...

- Thực tế là minh chứng tốt nhất sao? - Nàng chợt nở nụ cười nhẹ nhàng, nụ cười ấm áp, vui vẻ, giống như tiên tử hạ phàm, ban hạnh phúc xuống nhân gian, ban hạnh phúc cho Trương Hải:

- Tôi tin cậu một lần!

Dường như đã giải khai được một tâm kết nào đó, thần sắc của Trương Linh Tuyền tốt hơn nhiều, nụ cười cũng xuất hiện thường xuyên hơn.

- Nhưng mà... chị không ngại chung chồng chứ hả? - Trương Hải chợt dạ hỏi.

- Ngại! Sao không ngại? - Trương Linh Tuyền trừng mắt nhìn hắn.

- Ngại thì đứa con gái nào cũng ngại mà thôi! Nhưng cái xã hội này là thế, đàn ông chết hết rồi, kiếm được người tốt mà lại chung tình khó lắm nhóc ạ! Đến cái tên tiểu phú hào tu luyện đến Chung tộc cảnh mà cũng tam thê tứ thiếp. Còn đến tầng lớp cao cấp, như mấy lão già trong họ Trương đến hơn hai trăm tuổi rồi mà vẫn còn lấy thêm vợ. Hậu cung của hoàng đế thì có đến vài ngàn cũng là thường tình. Chồng của Trương Linh Tuyền không thể là kẻ tầm thường, vì thế mà chuyện chung tình là quá mộng mơ...

- Biết thế sao chị còn hỏi tôi cái vấn đề này? - Trương Hải khó hiểu. Đẳng nào nàng cũng chấp nhận, sao còn có vẻ canh cánh về vấn đề chung chồng

như vậy?

- Hồi là để thử hy vọng cuối cùng. Nếu thật sự không được thì tôi còn chấm dứt cái hy vọng đó cho sớm. Nhưng thực sự thì cậu cũng không khác mấy tên kia là mấy, quý hão sắc. Chẳng qua... không có nhiều kẻ dám nói dùng cả đời phấn đấu để bảo vệ tôi như cậu đâu!

- Thật? - Trương Hải lại càng khó hiểu. Trương Linh Tuyền đẹp như vậy, người ta tán nàng mà mấy câu hoa ngôn mật ngữ như thế cũng không biết dùng hay sao?

- Thật! - Trương Linh Tuyền đáp:

- Cậu đừng quên, chúng ta đều là người tu luyện. Dòng họ giới thiệu cho tôi mấy tên con trai huyết mạch cao quý, nhưng bọn họ dù có hứng thú với tôi thì cũng chỉ là phương diện dục vọng và để sinh con có huyết mạch tốt. Nhưng bọn họ cũng có niềm kiêu ngạo của mình, những việc họ không làm được thì không bao giờ nói ra. Nói cho cùng thì đó cũng là điểm đáng khen.

Trương Linh Tuyền càng nói càng hào hứng, giống như mình vừa vớ được một bảo bối vậy, Trương Hải bất giác si mê cái điệu bộ này, đưa tay lên vuốt nhẹ lớp da mặt mịn màng của nàng, giọng nói trêu mếu:

- Anh càng ngày càng yêu em!

- Anh em cái gì? Tôi lớn tuổi hơn cậu?

- Lớn hơn thì làm sao? Chúng ta là một gia đình! Có chuyện chồng gọi vợ là chị không? - Trương Hải gằn cổ cãi.

- Hừ hừ... làm em? Chẳng phải sau này tôi nhỏ hơn cậu hay sao?

- Em không thấy như thế làm cho phụ nữ thấy mình luôn trẻ đẹp trước mặt đàn ông à? - Trương Hải giờ cả lý lẽ ra làm Trương Linh Tuyền động tâm.

- Thật chứ? - Trương Linh Tuyền nghi ngờ hỏi lại.

- Thật! - Trương Hải hớn hờ:

- Gọi thử một tiếng xem nào? Anh Hải! Anh yêu gì đó cũng được?

- Gớm chết đi được! - Trương Linh Tuyền đỏ mặt gất.

Ngượng ngùng một lúc, lại nhìn tên kia chờ mong đỏ cả mặt lên rồi, Trương Linh Tuyền gượng mãi mới phun ra được một câu:

- Anh Hải...

- Ha ha... Ngoan! Ngoan lắm! Yêu em chết đi được! Lại đây anh thương nào...

Trương Hải bày ra một bộ dạng sói đói ăn thịt người dọa Trương Linh Tuyền nhảy dựng, cuống quýt nhấc chân chạy mất dạng.

- Này...

- Gì?

- Này...

- Có gì cứ nói đi!

- Anh quay mặt ra đây xem nào! Làm cái gì mà cứ nhìn chăm chăm về phía trước thế? Có mỹ nữ à?

Lúc này, Trương Hải mới quay mặt lại, đối diện với nhãn thần u oán của Trương Linh Tuyền. Nói thật, vừa rồi hắn hơi thất thần vì một số việc xảy ra phía trước...

- Vừa nãy anh định nói với em cái gì?

Trương Hải vỗ trán một cái, đúng là vừa nãy định nói với nàng một chuyện, sau đó lại lý sự, đùa nghịch một phen rồi quên bống mất. Bây giờ nàng nhắc tới thì hắn mới nhớ:

- Em muốn bay thử trên trời không?

- Bay? - Hai mắt của Trương Linh Tuyền chột sáng ngời:

- Anh nói là... con hồn tinh đó!

Trương Hải gật gật đầu, Trương Linh Tuyền thấy thế thì cũng gật gật đầu theo:

- Muốn! Tất nhiên là muốn! Mấy lần trước đi máy bay toàn phải ngồi trong buồng đặc chế. Phong kín tất cả đến ngọn gió cũng không lọt, thế thì gọi gì là bay chứ?

Trương Hải không nói nhiều nữa, dắt tay Trương Linh Tuyền chạy nhanh về phía trước, tới chỗ của hai con chăn tinh.

Đến nơi, Trương Hải mặc kệ ánh mắt u oán của Thủy Kỳ Lân, trực tiếp nhét nó vào không gian sủng vật, sau đó nói với Cún:

- Cún! Đi thôi nào! Đến chỗ hòn đảo có núi lửa kia. Sau vụ này anh sẽ cho chú... cho em vài viên đạn được để tĩnh tu, chờ xem khi tấn giai có ngộ được thần thông biến hình hay không.

Vừa rồi Trương Hải thấy hai con thú loáng thoáng cái nhau cái gì đó. Cuối cùng truyền âm cảnh Thủy Kỳ Lân lại, hỏi lý do thì nó nói:

- Con nhóc kia cãi lời em.

Trương Hải ngăn người.

Con nhóc chứ không phải thằng nhóc?

Đó cũng là lý do mà hần thần thờ không nghe thấy tiếng Trương Linh Tuyền lúc này.

Xem ra mình đúng là mất mụ, lâu như vậy cũng không biết đây là con đực hay con cái nha...

Bỏ qua chuyện này, hai người trực tiếp nhảy lên trên lưng Cún, để chăn tinh tiểu thư đưa mình tới ngọn núi lửa Vô Danh. Ở vùng này, nhiệt độ cũng không còn quá giá lạnh nữa, Cún hoạt động cũng bình thường, không đến nỗi gò bó không dám đổi mặt như sâu trong băng tuyết kia.

Trên đường.

- Anh Hải! Khó đứng quá.

- Anh đỡ em...

- Anh Hải! Tay anh làm gì đó!

- À... anh đang giữ em cho chặt để khỏi ngã đó mà...

- Anh Hải! Đừng thờ vào tai em nữa, nhột lắm...

- Ủ...

Hai người cứ vui đùa ở trên lưng chăn tinh, làm cô bé suýt lăn đùng xuống đất mấy lần, trong lòng thầm mắng hai kẻ vô ý vô tư.

Nửa ngày sau.

Rốt cuộc thì hai người cũng đã đến được hòn đảo núi lửa mà mình đã nhắm từ trước.

Đây là một hòn đảo khá nhỏ, chất đất là màu đất đỏ bazan, hoàn toàn do dung nham nguội mà thành. Ở trên đảo cũng không có sinh vật gì đáng nói, họa chăng chỉ có vài gốc cây ngọn cỏ. Theo Trương Linh Tuyền nói thì đó đều là Băng Hỏa Linh Thụ, nhưng ở trạng thái còn non, khi bọn chúng lớn lên thì chỉ có một phần ngàn là sống sót. Trong đám sống sót ấy lại chỉ có một phần trăm là ra quả được, còn lại thì đều dần mai một trước áp lực của năng lượng băng và hỏa.

Trương Hải cũng đã tính toán từ trước hết cả rồi. Hần chọn một vị trí kín đáo, là ở đằng sau một gốc cây cao quá đầu người, nấp ở đó rồi phát tay lên, thả Hàn Kỳ Lân ra khỏi không gian sủng vật.

Theo như kế hoạch, Hàn Kỳ Lân nhanh chóng gào rống, đồng thời truyền âm vào bên trong thu hút sự chú ý. Luồng khí tức hàn băng của nó cũng được lợi dụng rất triệt để, làm nhiệt độ xung quanh bắt đầu hạ xuống liên tục, vài lớp sương đã ngưng tụ trên các phiến lá cây, mỷ lệ, mà cũng giá rét.

- Giống ăn thịt khôn kiếp kia, mau ra đây chịu chết! - Hàn Kỳ Lân rống to liên tục, trong âm thanh rõ ràng có sự tức giận và căm hận vô bì.

“Grao!”

Một âm thanh cuồng bạo vang lên từ ngọn núi lửa, làm mặt đất dưới chân của Trương Hải cũng phải rung lên. Cùng lúc đó, một cái đầu to khủng khiếp cũng xuất hiện trên đỉnh núi, cặp mắt to đùng đang trợn lên nhìn chằm chằm vào Hàn Kỳ Lân cả gan dám xâm nhập lãnh địa của mình.

- Con côn trùng kia! Mấy năm trước bị tao đánh đuổi chưa chưa, bây giờ muốn chết hả?

- Ai bị mày đánh đuổi? Tao chỉ tạm bỏ qua cho mày mà thôi! Hôm nay tao đã dám đến đây thì mày chết chắc rồi. - Hàn Kỳ Lân cũng rống lên phản bác.

- Được! Được! Hôm nay tao cho mày có đi mà không có về. - T.Rex cũng không phải dạng lấm mồm, hai ba câu giao tiếp là quá đủ rồi. Bản tính của dã thú, đó chính là chiến đấu.

Nhưng nó vừa mới trời nửa thân ra khỏi ngọn núi lửa thì một tiếng thét xuyên thấu tâm can truyền đến, thấu qua thân thể, truyền thẳng vào tâm linh yếu ớt của T.Rex, làm thân thể nó không tự chủ được mà run lên.

“Mẹ nó, lại có một con hồn tinh đánh lên ông? Hôm nay rút cuộc là ngày gì vậy? Hồn tinh ở đâu ra?” Đầu của T.Rex ơng ơng lên, vẫn còn đang oán hận nghĩ thầm.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Lấy Hỏa Linh Quả!

“Rầm rầm!”

Con T.Rex gầy dựa điên cuồng, đầu cũng đập xuống nền đá mấy phát mới lấy lại được phần nào tỉnh táo. Mắt của nó đỏ lên, hung tợn nhìn chăm chăm con hồn tinh khốn kiếp đang không ngừng tạo áp lực bằng sóng âm thanh, làm linh hồn của nó rung động mãnh liệt.

Nhưng đau đớn lại làm cho hung tính của nó càng phát ra mãnh liệt.

Âm thanh là gió (phong hệ), mà gió mạnh có thể thổi tắt lửa, nhưng lại càng nhiều trường hợp, gió làm lửa càng bùng cháy mạnh mẽ.

“Graooo!” T.Rex ngửa mặt lên trời, rít lên một tiếng ghê rợn, át đi phần nào âm thanh của Cún. Cùng lúc đó, thân thể nó hơi thu nhỏ lại, lách một cái đã thoát ra khỏi đỉnh núi, thân hình lại lớn lên như cũ, đập từng bước xuống sườn núi làm cả mặt đất như rung chuyển.

Con T.Rex hơi khựng lại, quan sát tình thế xung quanh. Nó biết, ngày hôm nay không tránh khỏi một hồi ác chiến rồi.

Bản năng của hung thú cho nó biết, con hồn tinh trên trời kia không phải thứ mà nó dễ dàng đối phó, vì thế mà mục tiêu của nó lúc này chính là Hàn Kỳ Lân dưới chân núi.

Đặc điểm của T.Rex là gì?

Đó là tốc độ và sức mạnh!

Chân của T.Rex đập từng bước thật dài xuống sườn núi, lợi dụng độ dốc để nhanh chóng chạy xuống chân núi, áp sát Hàn Kỳ Lân.

Hàn Kỳ Lân lại nhanh chóng lùi lại phía sau, không hề có chút ý giao chiến nào. Đây cũng là chí thị của Trương Hải. Bởi vì vùng đất này không thích hợp để giao chiến, nơi đây là núi lửa, lại đang vào mùa ẩm áp nên nhiệt độ khá cao, là môi trường lợi thế của T.Rex. Giao chiến ở đây đúng là muốn chết.

Con T.Rex kia đang bị hồn lực của Cún quấy nhiễu, đâu có để ý được nhiều như vậy? Chỉ chăm chăm đuổi về phía trước, muốn tấn công Hàn Kỳ Lân khốn kiếp kia.

Khoảng cách giữa hai bên ngày càng gần. Nói cái gì đi nữa thì tốc độ chính là lợi thế của T.Rex, không phải là dạng chậm chạp như Hàn Kỳ Lân so sánh được.

Khi đã tới một khoảng cách khá gần, con T.Rex chợt vùng đuôi một cái, một luồng nhiệt khí gần như ngưng thành thực chất bắn về phía Hàn Kỳ Lân. Nếu trúng phải đòn này, có khi lớp khí lạnh giá trên người Hàn Kỳ Lân sẽ bị hòa tan, sau đó bị nhiệt khí làm cho thân thể trương phồng lên mà chết.

Nhiệt Khí!

Tuy rằng chưa thực sự thuần thục, nhưng đúng là nhiệt khí! Con T.Rex khốn kiếp này ngộ ra được con đường tu khí rồi sao?

Hàn Kỳ Lân bất đắc dĩ, không chạy nữa mà quay đầu lại, há mồm phun ra một làn sương trắng xóa, nhiệt độ xung quanh nhanh chóng giảm xuống vài chục độ, vất vả lắm mới hóa giải được thể công của con T.Rex kia.

Nhưng khoảng thời gian đó cũng đã quá đủ để T.Rex áp sát lại, nó há cái miệng rộng với hàm răng sắc nhọn kia ra, đớp một cái xuống lưng của Hàn Kỳ Lân, muốn bẻ gãy cột sống của đối phương.

“Recccc!” Lại một âm thanh rít gào kéo theo làn gió lạnh lẽo giáng từ trên trời xuống. Động tác của T.Rex hơi khựng lại. Hàn Kỳ Lân lợi dụng thời cơ chuẩn xác, né sang một bên, thoát được một kiếp nạn trong gang tấc.

Nghĩ lại chuyện vừa rồi, Hàn Kỳ Lân vẫn còn thảm sợ hãi. Tốc độ của con T.Rex này đúng là vô cùng nhanh, đặc biệt là sau khi tu luyện ở đây vài năm, tốc độ của nó còn nhanh hơn trước đây vài phần. Lúc trước, mình đối mặt với nó vẫn còn khả năng chạy trốn, còn bây giờ thì khả năng chạy trốn cũng không có.

Bất giác, Hàn Kỳ Lân nhìn lại Cún với ánh mắt cảm kích. Nếu không có con bé này thì vừa rồi mình chết chắc rồi.

T.Rex có vẻ vô cùng thống khổ, hai mắt đã đầy tơ máu, oán hận nhìn chằm chằm vào Cún đang bay trên bầu trời.

- Được lắm, hai tên khốn kiếp, để hôm nay tao cho bọn mày có đường đi mà không có lối về! - T.Rex gào rú truyền âm.

Dứt lời, thân hình của nó xuất hiện một quang sáng đỏ rực, ánh sáng càng ngày càng rực rỡ, tỏa ra nhiệt khí như muốn làm tan chảy vạn vật.

Khi quang sáng tan đi, một thân ảnh nhỏ nhoi xuất hiện trên mặt đất. Tròng mắt của cả Cún và Hàn Kỳ Lân đều co rút lại, bởi vì... thân ảnh đó là hình người.

Đó là một bé trai khoảng mười tuổi, khuôn mặt khá thanh tú nhưng lại đang tỏa ra từng đợt hung quang. Tóc màu đỏ rực, xung quanh thân thể không có quần áo, mà chỉ có từng đợt hỏa diễm bốc lên ngùn ngụt, che lấp cái thân thể trần trụi phía sau mà thôi.

- Chạy... - Chợt, Hàn Kỳ Lân gào lớn một tiếng, hô hoán với Cún trên bầu trời. Bản thân nó cũng không hề do dự mà vọt thẳng về phía băng nguyên đằng sau.

Cún do dự nhìn về phía đỉnh núi, quyết định không chạy về đỉnh núi, mà lại rẽ sang một hướng khác, dùng tốc độ nhanh nhất để bay đi.

- Cả hai chúng mày... đừng mong chạy thoát! - Giọng nói non nớt vang lên oang oang, làm cho màng nhĩ của cả Hàn Kỳ Lân và Cún cùng run lên, tâm tình hơi hoảng hốt.

- Gya... - Đứa bé đạp chân một cái, thân thể nhỏ bé bay lên giữa bầu trời, hai tay hai chân giang rộng, như muốn ôm cả bầu trời vào lòng vậy. Từ thân thể của nó, từng đoàn hỏa diễm bắt đầu lan ra bốn phương tám hướng, lan lên trời, lan xuống đất, gần như bọc cả không gian xung quanh thành một quả cầu lửa.

Cầu lửa ngày càng bành trướng, hơn nữa, lửa nóng còn xoắn lại thành từng dòng dòng từng, đốt cháy không khí phát ra từng âm thanh lách tách, hơn nữa còn nổi tiếng không ngừng giống như sấm liên thanh vậy.

Gào...

Âm thanh gầm gào như dã thú, Hàn Kỳ Lân bị bức bách không thể chịu nổi. Nó những tưởng có thể tránh thoát, không ngờ thần thông của T.Rex bá đạo như vậy, tốc độ chạy của nó không thể nào bì kịp. Bất đắc dĩ, nó chỉ có thể dùng thần thông của bản thân để chống lại. Nó cũng không mong chờ có thể đánh tan công kích này hay làm tổn thương T.Rex, chỉ hy vọng có thể bảo vệ bản thân là tốt lắm rồi.

Không chỉ nó, mà cả Cún cũng sử dụng cách y như vậy. Cổ họng nó run rẩy đến cùng cực, từng luồng sóng âm phát ra, tách hỏa diễm đang lan tràn kia sang hai bên, không cho hỏa diễm lan vào cơ thể mình.

Mặc dù vậy, nhưng nhiệt khí mà ngọn lửa tạo ra cũng làm Cún có cảm giác bỏng rát, da thịt cũng bắt đầu nổi lên vài làn khói. Nhưng nó không thể buông lỏng chút nào, bởi trên đầu nó vẫn còn một người khác.

Đó chính là Trương Linh Tuyền.

Điều này là do chính nàng yêu cầu, mà Trương Hải cũng nghĩ kỹ rồi mới đồng ý.

Trương Linh Tuyền muốn quan sát con T.Rex này chiến đấu, điều đó rất có ích lợi cho nàng, vì vậy nàng mới muốn đi theo.

Trương Hải thì nghĩ, có hai chần tình bảo vệ, bản thân nàng cũng không có ngốc, hẳn là không nguy hiểm gì. Hơn nữa, nếu như cho nàng vào trong núi lửa kia, ăn cắp Hỏa Linh Quả thì hẳn không yên tâm. Đó là bên trong ngọn núi lửa nha, đâu phải trò đùa gì?

Tình hình bên kia tạm thời lâm vào giằng co... Còn Trương Hải bên này đã xâm nhập vào miệng núi lửa.

Trong miệng núi lửa này quả nhiên có một cái cây, vị trí cũng quá dễ thấy. Cái cây đó ở sát bên dưới dung nham. Ở giữa dung nham lóc bóc dưới đó có một cái gò đất nho nhỏ, cái cây mọc trên gò đất đó, được coi như là mọc trên dung nham.

Cái cây đó có hai nửa, một nửa màu đỏ rực như huyết san hô, một nửa thì màu trắng bạc, tỏa ra hàn khí mờ mờ. Nếu nhìn kỹ thì có thể thấy vách tường núi xung quanh cái cây này có rất nhiều lỗ hổng, thỉnh thoảng lại phun vào trong đó một ít hàn khí lạnh buốt, duy trì một sự cân bằng nóng lạnh quý giá.

Trên cái cây này bây giờ có hai loại quả, một đỏ và một lam. Nhưng quả đỏ gần như đã hết sạch, chỉ còn lại hai quả mà thôi. Ngược lại quả lam có đến bảy tám quả, thậm chí vài quả còn vì chín quá mà nứt ra, sắp rụng xuống bên dưới.

Đây hẳn là Băng Hỏa Linh Quả rồi! Trương Hải sáng mắt lên, nhưng vẫn cố gắng giữ nguyên sự bình tĩnh.

Leo xuống đã là một vấn đề, mà lấy được thứ đó lại là một vấn đề khác.

Trương Hải tự tin rằng, mình có thể dùng khí đạo để cách không lấy vật. Nhưng hắn cũng không thể lấy được từ khoảng cách xa như thế này, ít nhất, Trương Hải phải leo sát xuống dưới dung nham mới có thể có cơ hội.

Bình tĩnh lấy ra hai con dao găm, lại chọn một sợi dây chắc chắn nhất, cột lên trên đỉnh núi, Trương Hải từng bước xâm nhập xuống bên dưới. Từng bước từng bước đều rất cẩn thận, không dám có chút lơ đãng nào.

Đoạn đường này cũng không có gì quá khó khăn, chỉ cần có kỹ thuật leo núi một chút là được. Nhưng càng xuống dưới, nhiệt độ cao của dung nham làm trán Trương Hải đã vã mồ hôi ròng ròng, hai mắt cũng đã đầy sương mù, như sắp chảy nước mắt. Đây đúng là phản ứng khi bị khói bụi bay vào trong mắt mà ra.

Phụt!

Một cột lửa đột nhiên bắn lên cao, Trương Hải bình tĩnh né tránh, sau đó lại dần dần leo xuống.

Càng xuống gần thì càng nhiều cột lửa. Đây cũng là do những cột lửa này bị hạn chế về độ cao, xuống thấp thì mật độ dày lên cũng là điều khó tránh.

Lúc này, sợi dây của Trương Hải cũng đã bị đốt cháy rồi đứt ra, hắn chỉ có thể giữ vững bản thân bằng cách cắm dao vào vách đá, di chuyển từng chút từng chút một. Tất nhiên là làm thế này thì độ linh hoạt đã bị giảm mạnh, nhất thời hắn bị trúng vài cột lửa, da thịt bị cảm thấy bỏng rát. Nhưng như thế này vẫn chưa nhằm nhò gì, Trương Hải vẫn có thể chịu được.

Đi xuống bên dưới, Trương Hải đã quan sát kỹ mấy cái lỗ phun ra hàn khí kia. Mặc dù ở vị trí mấy cái lỗ đó, gió thổi ngăn cách dung nham, làm dung nham phun lên tới vị trí đó thì bị lệch hướng. Nhưng Trương Hải vẫn tránh rất xa mấy cái lỗ này.

Bởi vì mặc dù gió thổi ở mấy cái lỗ đó ôn hòa, nhưng thỉnh thoảng lại có vài đợt hàn khí rét lạnh thấu xương truyền ra. Trương Hải không biết gió lạnh thổi ra vào lúc nào, làm sao hắn dám đi mạo hiểm chứ? Bị bỏng nhẹ thì còn nhịn đau mà tiến lên được, chứ bị dính hàn khí, chân tay co rút lại thì còn làm ăn quái gì?

Quả nhiên, sau năm phút ôn hòa, từng luồng hàn khí rét căm căm phả ra từ những cái lỗ đó, làm nhiệt độ cháy bỏng bên trong lòng núi lửa bị hạ thấp. Lúc ấy, màu bạc trắng trên Băng Hỏa Linh Thụ lại lấp lánh lên, lần át màu đỏ đôi chút, sau đó lại dần dần rút đi, để màu đỏ chiếm thượng phong. Đến khi màu đỏ sắp áp đảo thì hàn khí lại phun ra, lấy lại ưu thế cho màu bạc trắng.

Trương Hải thì cứ nén đau mà xuống dưới từng chút một.

Ở bên ngoài, nhìn ngọn núi lửa này cũng không cao lắm, chỉ khoảng hai ba trăm mét, thậm chí Trương Hải còn cho rằng đây không phải là núi, mà là đồi kia.

Nhưng ở bên trong lòng núi thì lại sâu không lường được, Trương Hải ước chừng khoảng cách từ miệng núi tới dung nham cũng đã đến gần năm trăm mét, tức là sâu hơn cả bề ngoài của núi.

Không đúng!

Bên trong này mới là chuẩn xác, bởi vì “chân núi” bên ngoài hoàn toàn được hình thành từ dung nham nguội, tạo thành hòn đảo nhỏ này. Nếu sự thực như thế thì chân núi đích thực sẽ phải ở dưới sâu hơn, sâu tới dưới biển. Dung nham trong lòng núi ít nhất cũng phải dâng đến hơn tám phần độ cao của quả núi này, vậy thì... núi Vô Danh ít nhất phải cao đến hơn bốn ngàn mét!

Là một ngọn núi lửa nằm sâu dưới đáy nước, phần mình nhìn thấy bên ngoài cũng chỉ là phần đỉnh núi nổi lên trên mặt nước mà thôi! Chẳng trách nơi đây lại có hàn khí xâm nhập, bởi vì vùng này đã xuống dưới biển rồi, hàn khí theo mấy cái lỗ này mà xâm nhập cũng không phải chuyện lạ.

Đoán ra việc này, Trương Hải thăm tẩn nắn nắn của tự nhiên, đúng là kỳ diệu vô cùng. Nhưng tẩn tẩn thì tẩn tẩn, Trương Hải vẫn rất tập trung tìm cơ hội để lấy Hỏa Linh Quả.

Mười mét.

Đây là khoảng cách hiện tại của Trương Hải và mặt dung nham. Đây là vị trí thuận tiện nhất rồi, bởi vì Hỏa Linh Quả chỉ còn cách hắn có ba mét mà thôi.

Vị trí này cũng đủ thuận lợi rồi, Trương Hải thăm đoán.

Lại một đợt hàn khí phun ra, nhiệt độ xung quanh giảm xuống. Mắt Trương Hải nhanh chóng lóe lên.

Thời cơ đây rồi!

Hàn khí làm hoạt động của dung nham chậm lại nhiều, lúc này không lấy thì còn chờ lúc nào?

Cắm sâu con dao bên tay phải, giữ thật chắc, tay trái Trương Hải vươn ra, bắn một luồng khí đạo về phía Hỏa Linh Quả đang treo lủng lẳng. Mục tiêu của hắn cũng là quả lớn nhất, to nhất. Dù sao thì cứ lấy quả lớn cho chắc, Trương Linh Tuyên dùng vào có thể dễ dàng hồi phục hơn. Tất nhiên, Trương Hải cũng muốn lấy tất, nhưng không biết có làm được không, cứ lấy quả lớn nhất đã rồi nói.

Bắt trúng rồi!

Nhưng cái cây lại hơi rung rung lên. Cũng vì thế, một Băng Linh Quả vì quá chín mà rụng theo, rơi thẳng xuống dung nham bên dưới.

Quá đáng tiếc.

Trương Hải thầm hô trong lòng, không nhìn nổi mà điều khiển khí đạo hơi chệch ra, vơ luôn cả quả đó vào tay, rồi nhanh chóng thu lại.

Cho đến khi bắt được rồi, Trương Hải mới thở phào nhẹ nhõm. Vừa nãy vì tiếc của gòì mà tý nữa rơi mất cả Hóa Linh Quả, may mà cuối cùng cũng không sao, nếu không thì lỗ lớn rồi.

Cất hai quả đó vào không gian trữ vật, Trương Hải thấy nhiệt độ đã cao trở lại, dung nham bắt đầu sôi sùng sục như cũ.

Đi lên hay làm một mẻ nữa nhỉ?

Trương Hải do dự một chút. Nhưng hắn còn chưa kịp quyết định thì một tiếng thét phẫn nộ vang lên đã làm hắn không hề do dự mà trèo thẳng lên trên:

- Khốn nạn! Chúng mày dám dụ tao đi để ăn cắp Hóa Linh Quả! Tao giết chúng mày! Quả tinh thuần năm mươi năm của tao... Tao còn chưa kịp ăn... tao giết chúng mày...

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Nguy Hiểm! Núi Lửa Sắp Phun Trào

T.Rex lửa đang tức muốn chết.

Hóa Linh Quả kia vốn là một quả cực kỳ tinh thuần, chất lượng tốt, có thể tích tụ hỏa khí trong núi lửa tối đa là hơn năm mươi năm. Gấp đến ba bốn lần Hóa Linh Quả bình thường.

Vốn quả này đã được Hỏa Long để ý, không động đến nó mà đợi cho nó tích tụ đủ năm mươi năm mới hái xuống hưởng dụng, nhưng còn chưa kịp làm gì đã bị T.Rex và Hàn Kỳ Lân đánh lén, chết không nhắm mắt, Hóa Linh Quả này tất nhiên là để lại cho T.Rex lửa.

Quả này tính ra cũng sắp chín rồi, chỉ cần khoảng vài tháng nữa là nó sẽ chứa đầy đủ hỏa khí, nếu T.Rex ăn vào thì cảnh giới của nó sẽ được ổn định, việc duy trì hình dạng con người cũng dễ dàng hơn, không phải vất vả đến mức hạn chế biến thành người như bây giờ.

T.Rex cũng rất cẩn thận, sử dụng ấn ký của bản thân thể đánh dấu nó, chỉ cần có dấu hiệu rụng khỏi cây là T.Rex sẽ biết ngay lập tức. Điều này cũng là để tránh Hóa Linh Quả đột nhiên rụng xuống dung nham, lãng phí thiên tài địa bảo quý giá.

Ấy thế mà, khi nó đang đánh nhau giằng co với hai sinh vật khốn kiếp kia, ấn ký đó lại bị lay động, hơn nữa còn báo hiệu Hóa Linh Quả đã rời khỏi cây, làm sao nó không gấp được cơ chứ?

T.Rex đã khai mở linh trí, không quá ngu ngốc, chỉ cần để ý đến việc xuất hiện của mấy kẻ này, cùng với việc quả bị rụng là nó đã hiểu chuyện gì xảy ra rồi.

Nghĩ đến việc mình bị lừa, T.Rex lại càng phẫn nộ không thể át.

Thân thể đứa trẻ mười tuổi đã biến hóa lại thành thân hình của con T.Rex lửa khổng lồ, nó đạp từng bước làm cả mặt đất rung lên từng đợt, bỏ qua tất cả đau đớn do bị công kích đằng sau, nó lao lên trên đỉnh núi lửa với tốc độ làm người ta kinh hoàng.

Nó muốn băm vằm tên khốn kia thành vạn mảnh.

Hơn nữa, T.Rex còn hy vọng rằng Hóa Linh Quả kia chưa bị tổn hao gì, nếu cướp lại được... vẫn sẽ có tác dụng lớn với nó, không có nhiều thiệt hại.

Chẳng mấy chốc, thân ảnh của T.Rex đã xuất hiện trên đỉnh núi, giương đôi mắt như chuông đồng kia nhìn chăm chăm xuống dưới miệng núi lửa.

Nó thấy rõ ràng, trên cái cây kia đã mất đi Hóa Linh Quả to nhất, không những thế, Băng Linh Quả tinh thuần không kém cũng đã bị lấy đi, trên cây chỉ còn vài quả nhỏ nhỏ đang đung đưa.

Lướt mắt nhìn qua, nó nhìn thấy ngay một thân ảnh đáng hận, đang trên đường leo lên bên trên, lúc này, kẻ đó cũng đang khựng lại, giương cặp mắt để phòng nhìn chăm chăm nó.

Trương Hải khó xử.

Bây giờ leo lên tiếp thì khác gì dâng lên miệng nó! Hấn đang suy tính xem có còn cách nào khác không.

Hai con chần tỉnh kia đâu? Chẳng nhẽ không cầm chân nó được một chút sao?

Nếu hai “tiểu đệ” kia mà nghe thấy thì đã thảm ai oán hô oan uổng rồi. Đâu phải bọn chúng không muốn, mà là con T.Rex này quá nhanh, tốc độ của nó ít nhất cũng phải gấp Hàn Kỳ Lân hơn hai lần, tuy rằng Hàn Kỳ Lân có thể công kích từ xa, nhưng công kích đó sẽ bị yếu đi, và trực tiếp bị T.Rex hóa giải.

Còn về phần Cún, tốc độ của nó rất khá, nhưng tu vi lại kém hơn T.Rex tới hai giai, con T.Rex này lại bắt đầu ngộ ra đường tu khí, tuy rằng chỉ “mới ngộ ra” nhưng cũng đã làm cho công kích của Cún bị hạn chế rất nhiều.

T.Rex rít gào một tiếng, âm thanh phát ra oang oang, đúng là tiếng người, chứ không phải là “truyền âm” như Hàn Kỳ Lân:

- Giao Hòa Linh Quả ra đây, tao cho mày chết toàn thân!

Trương Hải bật cười.

Còn biết uy hiếp!

Tất nhiên Trương Hải không ngu ngốc giao ra cho nó để rồi đổi lấy “cái chết toàn thân” làm gì. Nếu như thứ này nói rằng giao ra thì tha chết, hấn còn tính toán một phen xem sao.

Trương Hải lấy ra một quả màu đỏ, giờ giờ lên, trừng mắt uy hiếp nhìn T.Rex.

- Mày không để tao lên thì tao bóp nát nó!

- Mày... - T.Rex do dự.

Linh trí của nó đã mở, cũng biết dùng một số thủ đoạn, nhưng đầu óc còn đơn giản lắm, so bì tâm lý với con người, nó còn thua xa.

Còn Trương Hải, trong lòng hấn đang giục hai “tiểu đệ” kia loạn cả lên, nhanh nhanh mà dây dưa con khốn khiếp này để ka còn trốn.

Vụt...

Một âm thanh như gió rít vang lên, cùng với đó là một luồng hàn khí rét thấu xương tập kích vào sau lưng T.Rex. Tuy rằng nó có tu vi cao hơn nhưng cũng không thể đưa lưng ra chịu đòn như thế, nhanh chóng né sang một bên.

Trương Hải lợi dụng thời cơ, tăng hết tốc độ leo lên từng chút từng chút một. Chỉ có nhanh chóng thoát ra khỏi đây mới có thể sống sót được.

Bên trên, tình trạng lại lâm vào giằng co một lần nữa. Lúc này, Cún trên không trung cũng đã lao vào vòng chiến.

- Cún, lợi thế của T.Rex là đôi chân khỏe, nhưng đó cũng là nhược điểm. Chỉ cần chân bị tổn thương, tốc độ và chiến lực của nó sẽ giảm đi rất nhiều. Bây giờ mi dùng thuật sấm sét công kích vào đùi nó, làm cho nó tê dại thì tốc độ sẽ giảm đi rất nhiều...

Trương Linh Tuyền ngồi trên đầu Cún đã quan sát khá lâu, đưa ra một phương án công kích hữu hiệu nhất. Không thể không nói, tính linh hoạt trong chiến đấu của con người luôn cao hơn so với bất cứ một loài thú nào. Với người không dùng dùng chiến đấu để lĩnh ngộ thì lại càng là như thế.

Và đặc biệt với Trương Linh Tuyền, một hạch tâm của T.Rex tộc thì việc nghiên cứu về loài T.Rex lại càng sâu sắc. Chỉ là vừa rồi nàng không dám chắc chắn con chần tỉnh này có nhược điểm giống T.Rex bình thường không, bây giờ quan sát khá lâu, gần như đã có thể chắc chắn rồi.

Xẹt xẹt...

Từng tia lửa điện bắt đầu tích tụ trên cái sừng của Cún, Trương Linh Tuyền cũng đã trèo xuống dưới lưng, tránh xa cái sừng đó ra, chăm chú quan sát tình hình chiến đấu.

Viu...

Một âm thanh nhỏ xíu vang lên, quả lôi cầu đã được bắn ra, nhắm thẳng vào đùi của con T.Rex.

Con T.Rex vốn đã vận khí che chặt tai lại, không nghe âm thanh chấn hồn nhiếp phách kia nữa, nhưng không ngờ Cún lại còn có cả thủ đoạn lôi kích.

Lúc vừa trúng chiêu, thân thể của T.Rex hơi cứng đờ lại.

Lôi điện này không phải là thứ lôi điện vô tri bình thường, trong đó có ẩn giấu linh hồn lực của Cún, là lôi điện có sinh mệnh.

Nó trực tiếp vượt qua từng lớp cơ bắp, đột nhập vào từng dây thần kinh, đảo loạn lộ tuyến vận hành của các xung điện từ linh hồn, làm linh hồn của T.Rex trở nên rối loạn, bước chân bắt giặc chậm lại, ánh mắt cũng tỏ ra đau đớn.

Lần này chỉ hơi không đề phòng mà ăn lỗ lớn rồi.

Hàn Kỳ Lân cũng không bỏ lỡ thời cơ, đột nhiên nó gồng người lên, cơ bắp trên người như bánh trướng, một luồng hàn khí lạnh lẽo phát ra làm bầu trời cũng bắt đầu ngưng tụ đầy sương mù, dưới đất cũng bắt đầu ngưng kết vài lớp băng.

Hàn Kỳ Lân há miệng phun một phát, một tia hàn khí mong manh bắn thẳng vào chiếc đuôi chưa ổn định của T.Rex, trực tiếp làm cho cái đuôi mất đi tri giác, thân thể của T.Rex cũng đổ ảm xuống. Cùng lúc đó, vài cột băng nhọn cũng ngưng tụ trên bầu trời, giáng thẳng xuống chỗ của T.Rex, mục tiêu vẫn là cặp đuôi đáng thương.

T.Rex há miệng gầm gào, giọng điệu tràn ngập phẫn nộ:

- Khốn kiếp! Tao sẽ giết sạch chúng mày...

Chợt, con T.Rex nhìn chằm chằm vào một phía.

Thân hình nó đã ngã xuống, cái đầu vừa vắn kê lên miệng núi lửa, nhìn rõ ràng tình hình bên trong.

Nó thấy, sinh vật nhỏ bé đáng chết kia đang cố gắng lao lên trên, hai mắt nó híp lại, há miệng phun ra một ngụm khí nóng.

Chỉ phun một cái thôi, nhưng Trương Hải đã thấy như phong ba bão táp, thân hình lung lay sắp đổ. Nhiệt độ bên dưới núi lửa vốn đã cao, lại thêm luồng nhiệt khí này thì Trương Hải càng ăn không tiêu, nước mắt nước mũi, cả mồ hôi đã chảy ra ròng ròng vì nhiệt độ.

- Chết đi! - T.Rex gầm lên một tiếng, hai mắt của nó trợn lên, Trương Hải nhìn thấy... trong cặp mắt đó đang bắn ra hai ngọn lửa cháy hừng hực.

- Mẹ kiếp! - Trương Hải chửi bậy một cái, hai chân đạp mạnh, nhảy sang vách núi bên kia, hai con dao cắm mạnh vào đó, giữ trụ lại thân hình, trán toát ra mồ hôi lạnh.

Con T.Rex cũng không buông tha, hai mắt quét một cái, hai ngọn lửa đuổi theo Trương Hải sát đất, làm hắn có muốn né cũng khó khăn.

Thực sự là tình trạng của Trương Hải không thích hợp để tránh né, chống đỡ cũng không xong. Chỉ sau ba giây, hai tay của hắn đã trúng phải một tia lửa, cảm giác bỏng rát truyền đến làm hắn không tự chủ được mà buông tay ra, thân hình rơi thẳng xuống bên dưới.

- Không! - Một tiếng thét kinh hoàng vang lên. Cùng với đó, thân ảnh xinh đẹp của Trương Linh Tuyền đã rời khỏi lưng của Cún, đáp thẳng xuống dưới cái mõm của T.Rex. Bộ đồ biến thân đã bao trùm thân thể, bốc lên hỏa diễm ngùn ngụt.

Nàng chẳng kịp suy nghĩ một chút gì đã nhấc chân đá thẳng vào con mắt đang phun lửa của chằn tinh, đây chẳng khác nào một hành động tự sát, bởi hỏa diễm đó vẫn còn đang nóng cháy vô cùng.

Nhưng con T.Rex cũng không dám đánh cược, tuy rằng sinh vật kia có thể bị hỏa diễm đốt cháy, nhưng chính nó cũng có thể bị đá thùng mất, lúc đó thì lỗ lớn rồi. Nó bắt đầu di chuyển qua sinh vật ở dưới, mi mắt nhắm lại bảo vệ con mắt yếu ớt bên trong.

Coong...

Âm thanh như đánh vào kim loại, chân của Trương Linh Tuyền đã tê rần. Con T.Rex này vốn thuộc dạng tu thân, thân mình cứng rắn vô cùng, Trương Linh Tuyền bị giảm thực lực, chỉ còn Tự Giác trung cảnh, làm sao mà công phá được cơ chứ?

Xiii...

Âm thanh rín rít trong không khí làm con T.Rex hơi rùng mình, cặp mắt đau đớn nhưng đầu óc nó vẫn còn khá tỉnh táo, làm sao mà nằm chịu chết.

Vung đầu một cái, hất Trương Linh Tuyền sang một bên, toàn bộ sức lực còn lại dồn vào đôi chân đang bị thương, thân hình bay thẳng lên trời, tránh thoát khỏi một luồng hàn khí của Hàn Kỳ Lân.

T.Rex thì thoát, nhưng Trương Linh Tuyền không may như vậy...

Vị trí mà luồng hàn khí nhắm vào chính là cái đầu của T.Rex, nó thoát đi, còn lại nàng chính là mục tiêu.

Đòn này được Hàn Kỳ Lân phát ra từ trước đó, đến khi thấy Trương Linh Tuyền, dù nó muốn thu lại thì cũng chỉ có thể thu một phần.

Xèo xèo...

Hỏa diễm trên người Trương Linh Tuyền va chạm với hàn khí, phát ra âm thanh như đang ăn mòn cái gì vậy. Nhưng dù sao tu vi của nàng bây giờ quá yếu, chẳng chống chịu được bao lâu đã bị hàn khí xâm nhập, thân hình cứng đờ ngã xuống đất.

Còn may là hàn khí đã bị hạn chế, lại được nàng hóa giải một phần, vì thế nên cũng không có quá nhiều tổn thương, chỉ là tạm thời mất khả năng hoạt động mà thôi.

Về phần Trương Hải...

Lúc này, hắn cũng không khá khẩm gì.

T.Rex khôn kiếp, đánh hắn rơi xuống thì thôi, còn phun lửa linh tinh xuống dung nham làm nó bắt đầu sôi lên sùng sục, giống như sắp bạo phát vậy.

Nhiệt độ tăng lên, khói bụi độc hại cũng trở lên dày đặc, khiến hắn có cảm giác hít thở không thông.

Làm thế nào bây giờ?

Bây giờ trào lên không kịp, dung nham đã bắt đầu phun lên dày đặc, chỉ cần một lúc nữa là trào lên rồi.

Chợt, Trương Hải thấy nhiệt độ giảm mạnh.

Gió lạnh từ trong mấy cái lỗ kia bắt đầu phun ra!

Chui vào lỗ!

Trung bình khoảng năm phút là hàn khí sẽ xuất hiện, nếu bây giờ chui vào đó... có lẽ sẽ không bị hàn khí phun ra xâm nhập.

Không còn nhiều thời gian nữa, Trương Hải chọn đại một cái lỗ gần nhất, chui vào bên trong. Vừa lúc đó, hàn khí bị dung nham đánh tan, từng cột dung nham bắt đầu phun mạnh lên bên trên, tái hiện cảnh kinh khủng của tự nhiên bao la...

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Chiến Đấu!

Trên miệng núi lửa.

Một bóng đen gang rộng đôi cánh, đôi móng vuốt giương ra quắp lấy một thân ảnh nào đó, cuối cùng bay vút lên bầu trời, chạy trốn chết.

Ngay sau đó, âm thanh chấn động “ầm ầm” cũng truyền đến dồn dập, hàng loạt bụi khói phun thẳng lên khỏi miệng núi lửa giống như một cây nấm. Cún tròn mắt, trong lòng thâm sợ hãi, nếu vừa nãy nó không đủ nhanh, chỉ riêng đám khói này cũng đủ “hun” chết Trương Linh Tuyền rồi.

Chưa dừng lại, miệng núi lửa bắt đầu tuôn trào dung nham nóng hừng hực, nhuộm đỏ cả bầu trời trong xanh. Cả thế giới gần như biến thành hỏa diễm, từng luồng hơi nóng phả ra làm không khí vẩn vơ, âm thanh nổ lách tách và những mùi cháy khét mù mịt bốc lên làm cho người ta choáng váng.

Hàn Kỳ Lân đứng ở xa xa dưới chân núi, lúc này đã sớm nhận biết được nguy cơ, nhanh chân chạy trốn mất dạng. Mặc dù tốc độ nó không nhanh, nhưng do chạy sớm nên không có nguy hiểm gì.

Cún thì nhờ có đôi cánh, bay trên trời cao tránh đông tránh tây, lại lợi dụng sóng âm, tạo thành luồng gió thổi bay khói bụi độc đi nên cũng không có nguy hiểm.

Chỉ còn con T.Rex lửa kia, một cú nhảy vừa rồi đã làm chân nó đau đớn, nhất thời không di chuyển được. Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy đôi mắt của nó hơi ánh lên vẻ do dự, tính toán, cuối cùng chuyển thành quyết tâm, nhìn chằm chằm vào dung nham đang giáng xuống đầu mình, không chút nào né tránh.

Về phần Trương Hải.

Lúc này, hắn đã tạm chui vào bên trong cái lỗ thông gió kia.

Hắn nhanh chóng bò về phía trước. Hắn biết, nếu như mình cứ ngồi đây thì có thể bị hàn khí xông ra làm cho tê tái, mặc dù chưa chết được, nhưng sức hoạt động cũng bị triệt tiêu. Hắn cũng biết, phía trước rất có thể là ngọn nguồn của khí lạnh, ra khỏi cái đường thông gió này có thể còn gặp phải cái lạnh khủng khiếp hơn. Chỉ là... ở ngoài đó có không gian rộng, có thể gọi người đến cứu, còn ở đây thì chỉ có chết.

Khi dung nham phun trào, một luồng khí nóng theo lỗ thông này mà thổi ngược lại bờ bên kia. Đến bây giờ Trương Hải mới hiểu, hóa ra không chỉ có hàn khí từ bên kia thổi vào trong núi lửa, mà cả nhiệt khí từ trong núi cũng được thổi ngược ra ngoài, tạo nên tình trạng cân bằng khá quý dị ở nơi này.

Chỉ là... không hiểu sao chỗ của băng hỏa linh thụ thì cái nóng chiếm đa số thời gian, còn cái lạnh chỉ kéo dài trong phút chốc. Vậy mà cũng là cân bằng sao?

Trương Hải tăng hết tốc lực bò về phía trước. Hắn đoán rằng mình chỉ có năm phút. Nếu sau năm phút mà không ra được khỏi đây thì thảm rồi.

Bốn phút...

Phía trước hình như có ánh sáng trắng bạc...

Sắp đến rồi!

Nhưng không khí cũng ngày càng lạnh lẽo!

Trương Hải không để ý mấy điều đó, vẫn bò như điên, hắn chỉ còn một phút, không đi ra không được nữa rồi.

Bịch, soạt soạt!

Vài âm thanh vang lên liên tiếp! Trương Hải thấy người mình vô cùng đau đớn, giống như vừa ngã cầu thang từ tầng năm lăn xuống tầng một vậy! Cái lỗ khổng kiếp kia, thế mà lại lơ lửng ở giữa chừng, làm hắn bị rơi xuống dưới “đất”!

Không đúng!

Chẳng phải suy đoán đây là đáy biển sao? Tại sao lại khô ráo thế này?

Đặc biệt, khi ra khỏi cái lỗ thông kia, Trương Hải còn cảm thấy thân thể mình dễ chịu hơn, không còn lạnh buốt như trước nữa.

Quan sát đôi chút tình hình xung quanh, rốt cuộc Trương Hải mới hiểu được chuyện gì. Mà khung cảnh này còn làm hắn hơi phát ngốc, mắt mở trừng trừng như không thể tin được.

Thủy Tinh Cung!

À, nói là “cung” thì hơi quá, bởi vì nơi đây chẳng có đình đài lầu các gì, chỉ là một không gian chứa đầy băng lạnh mà thôi.

Cả không gian trắng xóa, hoàn toàn được bao bọc bằng băng, ngay cả nơi mà Trương Hải đang đặt móng cũng là băng. Lốp băng cực dày, nhưng lại gần như trong suốt, không thấy chút vân đục nào, đủ thấy độ kết tinh của băng này cao thế nào!

Nhìn xuyên qua tầng băng, thậm chí Trương Hải còn thấy lúc ẩn lúc hiện hai con cá đang bơi qua bơi lại.

Chỗ này... là dưới đại dương!

Trương Hải nuốt một ngụm nước bọt, hắn dần dần tưởng tượng ra cái không gian này là thế nào.

Như đã biết, cả Bắc Cực này đều bị băng dày đặc bao phủ, cả ngọn núi lửa này cũng là như thế. Nếu không do dung nham phun trào quá nhiều từ khi rồng lửa tới đây thì băng vẫn sẽ bao trùm cả mặt đất.

Vậy thì cái nơi này chính là tầng băng bao quanh ngọn núi lửa đó, chỉ là... tầng băng này “rỗng ruột”!

Lý do vì sao nó rỗng ruột thì Trương Hải không biết, sự kỳ diệu của thiên nhiên, đâu phải chỉ một kẻ như hắn là lý giải hết được.

Còn về việc hắn thấy đỡ lạnh thì dễ giải thích hơn nhiều. Giống như khi gió mùa về ở Việt Nam vậy, ai mà ở trong nhà, hé một cái cửa ra một chút, để gió lửa vào thì thấy lạnh lẽo vô cùng, nhưng nếu mở cửa đi ra ngoài thì cái lạnh sẽ giảm hẳn, không đến mức cắt da cắt thịt khi “gió lửa” nữa.

Đột nhiên, ánh mắt Trương Hải bị thứ gì đó hấp dẫn.

Đó là một vật tròn tròn, màu trắng như ngọc đang lơ lửng giữa không trung. Xung quanh nó tỏa ra từng đợt khí lạnh như ngưng thành thực chất, dường như toàn bộ hàn khí ở xung quanh đây hoàn toàn là do nó tỏa ra vậy.

Chợt, quả cầu kia hơi xoay tròn một chút, vài làn gió rét buốt bắn ra xung quanh, chui vào bên trong mấy cái lỗ kia, thông thẳng sang bên kia thông đạo.

Trương Hải nuốt mồ hôi, nếu vừa rồi hắn không ra khỏi đó, gió lạnh đã lừa chết hắn rồi.

Nhìn nhìn cái thứ quái đản kia, Trương Hải dứt khoát quay mặt đi, không thèm để ý.

Hắn không giống mấy kẻ thích tò mò, thấy cái quái gì cũng lao đầu vào như chó chết đói. Điều đó cũng không có nghĩa là hắn không tham, chỉ là có một số vật, hắn không cần đến, vì thế những thứ đó có tiện thì hắn lấy, còn không thì thôi.

Trương Hải là kẻ tự hiểu biết bản thân, công pháp của hắn cực kỳ đặc thù, tốc độ tu luyện cực kỳ kinh khủng, ăn đan dược vào cũng chẳng dễ dàng được bao nhiêu. Nếu đoạn thời gian ba năm cải tạo thân thể với Dương Thanh Kỳ kia mà hắn dùng để tu luyện, không biết chừng bây giờ hắn đã tu luyện lại được tu vi kiếp trước, thậm chí là vượt qua rồi.

Hơn nữa, bảo vật đối với Trương Hải giống như là thứ vô dụng. Dù hắn có cầm bảo vật tuyệt thế trong tay thì cũng chẳng có tác dụng đánh vượt cấp. Còn với người đồng cấp trở xuống, dù kẻ đó có cầm bất cứ bảo vật gì thì Trương Hải vẫn là vô địch. Đây không phải là do hắn kiêu căng, mà là do đặc thù của công pháp.

Cũng vì thế, mấy thứ gọi là “bảo vật” ở trong mắt Trương Hải cũng chỉ giống như trang sức. Ngoại trừ mấy thứ có tác dụng tăng tốc độ tu luyện và ổn định tu vi là còn có tác dụng, những thứ còn lại cũng chỉ là để tặng bạn gái, người yêu, tặng người thân, những thứ đó có thuận tiện thì lấy, còn nếu không thì kệ, hắn không quan tâm.

Nhưng hắn không lấy, không có nghĩa là phiền phức không tìm đến hắn.

Cục tròn tròn kia lấp lóe ánh sáng, giống như phản ứng với thứ gì đó, dần dần di chuyển về phía Trương Hải.

Ánh mắt của hắn trở nên đề phòng cùng cực. Trong lòng vừa nghi hoặc vừa buồn bực. Chẳng phải hắn đã không muốn dây vào rồi hay sao? Cái của nợ này muốn gì?

Vút!

Tròng mắt của Trương Hải co rút lại, trong nháy mắt vừa rồi, rõ ràng hắn đã thấy thứ tròn tròn kia biến mất giữa không trung. Không, thứ đó đang dùng tốc độ kinh hồn lao về phía hắn, tốc độ nhanh tới mức mắt thường khó mà thấy được. Hắn phải dùng đến khả năng phân tích đặc biệt của đôi mắt mới có thể nhìn ra.

Nhưng nhìn thấy cũng không có nghĩa là kịp phản ứng. Thân thể hắn còn chưa kịp cử động thì quả cầu đã chui tọt vào trong người hắn, một cơn đau đớn như xé da rách thịt bắt đầu lan tràn.

- Gào...

- Gào...

Gần như cùng lúc, hai thanh âm như xé rách thương khung phát ra. Một âm thanh là của con người, vô cùng thê lương, thảm thiết. Còn một âm thanh nữa cuồng bạo như của dã thú, trong đó ẩn chứa sự phẫn nộ và đau đớn đến cùng cực.

Dưới tầng băng, Trương Hải co quắp, sắc mặt tái mét, trán đổ mồ hôi lạnh, tay chân toát ra từng giọt lạnh lẽo, cuối cùng gục xuống.

Trên sườn núi, một thân ảnh nhỏ nhắn bắt đầu, đứng dậy từ trong biển lửa, đôi mắt vẫn đỏ như đang cố kiềm chế một ngọn lửa hoang dã. Quanh người đứa bé, ngọn lửa bắt đầu bốc lên tận đỉnh đầu, dung nham xung quanh cũng bắt đầu rung động, dịch chuyển giống như một dòng xoáy, mà trung tâm chính là đứa bé kia.

T.Rex vừa hấp thu một lượng hỏa lực cực kỳ khổng lồ.

Trong dung nham của núi lửa chứa rất nhiều Hỏa khí tinh thuần, đúng là thuốc bổ của T.Rex. Nhưng bổ quá thì hóa độc, bình thường nó cũng không dám hấp thu quá nhiều, chỉ dám hút từng chút từng chút một mà thôi.

Hôm nay, dung nham đã bao trùm lấy nó, chắc chắn T.Rex sẽ hấp thu. Nhưng lúc đầu, nó còn do dự xem nên hấp thu một phần, lại phân một chút lực lượng ra ngăn cản, hay là hấp thu tất cả vào thân thể.

Nếu hấp thu tất cả, năng lượng cuồng bạo đó sẽ rất khó khống chế, làm T.Rex vô cùng thống khổ.

Nhưng suy nghĩ kỹ, nó đã có chỗ phát tiết cỗ năng lượng đó ra.

Chẳng phải còn hai con chần chừ đáng ghét kia hay sao?

Mặc dù hấp thu xong phát tiết, năng lượng mà T.Rex thu được cũng không nhiều, nhưng ít nhất cũng phải gấp đôi cách đối phó thứ nhất. Điều đó đối với nó đã là một dự hoặc rất lớn rồi.

- Chết đi! - Thân hình bé trai của T.Rex nhảy vọt lên, chẳng mất bao nhiêu công sức đã bay vọt lên trên bầu trời, áp sát thân ảnh của Cún.

Nó cũng không ngu. Bây giờ nó đang sung sức, nếu không giải quyết Cún trước, để khi mình yếu đi rồi mới đối phó Cún thì có hối hận cũng không kịp.

- Reeé - Cún kêu ré lên một tiếng làm đầu óc của T.Rex hơi quay cuồng, nhưng ngọn lửa hừng hực trong mắt nó vẫn không giảm tí nào. Vừa rơi xuống đất, nó đã tiếp tục nhún mình, bay vọt lên trên không.

Vút...

Băng nhon như thiên la địa võng bay tới cản đường của T.Rex. Đột nhiên, đứa bé mười tuổi kia nở nụ cười lạnh, thân hình chỉ loáng cái đã biến mất, áp sát Hàn Kỳ Lân một cách kỳ diệu:

- Mày trúng chiêu rồi! - T.Rex lạnh lùng nói.

Cùng với tiếng nói đó, T.Rex tung ra một cước rực lửa, nhắm thẳng vào cằm của Hàn Kỳ Lân. Hàn Kỳ Lân vô cùng sợ hãi, nó cũng không phải đồ ngu, nếu trúng một cước này thì nó có thể vỡ nát bộ hàm, không chết cũng mất nửa cái mạng.

Khừ... - Hàn Kỳ Lân hừ mũi một cái, một luồng hàn khí phả ra hơi chặn cú đá kia lại, bản thân nó thì lùi lại vài phân, tránh thoát một cúc trí mạng.

Thân hình nhỏ bé của T.Rex chưa ngừng lại, nó bật chân một cái, nhảy thẳng lên lưng của Hàn Kỳ Lân, một tay bắt lấy cái diềm trên cổ nó, miệng cười lạnh:

- Mày chết chắc rồi.

Hàn Kỳ Lân lại biến sắc lần nữa.

Gáy chính là điểm yếu của nó, đặc biệt nếu có công kích hòa điểm đánh vào đó, Hàn Kỳ Lân gần như chỉ còn đường chết.

Xệt xệt...

Âm thanh lôi điện truyền tới, giáng thẳng xuống đầu Hàn Kỳ Lân. T.Rex như rồng mây, nhảy một cái đã chạy thoát, để lại Hàn Kỳ Lân lĩnh trọn cú đòn kia. Cũng may, Hàn Kỳ Lân là một chân tinh tu khí, công kích hồn lực lôi hệ này đã bị nó hóa giải, không có nhiều tổn thương.

Tuy rằng ăn đòn của Cún, nhưng Hàn Kỳ Lân lại cảm kích, nếu không có Cún thì nó chết chắc rồi.

Nhưng... sự tình dường như đã nằm trong phán đoán của T.Rex.

Cún đang lao lại với tốc độ nhanh chóng, muốn dừng lại cũng vô cùng khó khăn. Đúng lúc này, thân ảnh của T.Rex chợt bay vọt lên bầu trời, lao về phía thân thể của hồn tinh.

Nó... đang bay!

Chính xác là đang bay, không phải chỉ dựa vào lực nhún, nếu không thì nó không thể duy trì góc độ vọt lên đó lâu như vậy.

Con T.Rex này sau khi cắn nuốt dung nham thì năng lượng tăng mạnh! Thần thông phi hành cũng đã được nó lĩnh ngộ ra, khắc phục nhược điểm không chiến. Nhưng cũng do chưa dùng thành thục nên T.Rex đã giả vờ từ nãy giờ, chờ đến thời điểm máu chốt mới sử dụng, cho Cún một đòn trí mạng.

Cúc kia đã tới sát mặt Cún.

Một cúc khai sơn phá thạch, nếu trúng đòn này, đầu của hồn tinh tiểu thư có thể sẽ vỡ nát như dưa hấu, chết cực kỳ khó coi.

Không kịp rồi...

Hàn Kỳ Lân muốn cứu viện, nhưng nó vừa mới trúng đòn còn chưa phục hồi, làm sao mà phản ứng kịp cơ chứ?

Cún cũng trọn to mắt lên, vô cùng kinh sợ nhìn bàn chân đang dần dần lớn lên trong mắt mình, giống như nhìn vào cái chết sắp tới...

Beng...

Âm thanh như đá vào tấm sắt vang lên...

Không có máu, không có cảnh tượng dưa hấu vỡ, chỉ là...

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Hóa Hình!

Một quang sáng màu vàng nhạt đột nhiên xuất hiện giữa không trung.

Quang sáng cực kỳ quý dị, nó không quá chói lòa, nhưng lại như ngưng thành thực chất, ngăn cản hẳn công kích của T.Rex lại. Thậm chí, vài cú đá tiếp theo của T.Rex vẫn chỉ như đá vào kim loại, không có một chút suy suyền nào đến quang sáng kia.

Kể cả không khí xung quanh cũng biến đổi, bắt đầu diễn ra sự vận vẹo, cả không gian như nứt ra từng mảnh, muốn xé nát mọi sự vật được không gian này bao trùm vậy.

- Dị tượng hóa hình! - T.Rex la lên kinh hãi, bản thân nó đã từng trải qua dị tượng hóa hình, làm sao mà nó không hiểu thứ này là thứ gì chứ?

Hóa hình là một việc vô cùng thiên liêng của chân tinh, cũng như là long tộc, muốn qua được cửa ải hóa hình thì phải qua được thử thách, đó là điều chắc chắn không thể nghi ngờ.

Cơ sở của dị tượng này cũng giống hệt như thiên phạt. Hay nói cách khác, nó chính là thiên phạt đầu tiên mà chần tinh phải nếm trải trong cuộc đời. Chỉ là, thiên phạt này đã bị giảm uy lực đi rất nhiều, chỉ còn khoảng một phần tám đến một phần năm của thiên phạt mà thôi.

Dù là như thế đi nữa thì chần tinh cũng phải khổ sở lắm mới vượt qua được, bởi tu vi thần thông cảnh còn chưa đủ để nếm thử thứ sức mạnh này.

Dị tượng hóa hình của T.Rex là trận mưa băng giá, thậm chí còn mạnh hơn cả băng thiên tuyết địa của Hàn Kỳ Lâm. Còn dị tượng của Cún...

Là không gian loạn lưu!

Hồn lực có hai hệ, đó là hệ Phong và hệ Lôi, và chúng được cân bằng với khí đạo hệ Không Gian!

Không gian là một hệ cực kỳ thần bí, cũng cực kỳ khó tìm hiểu, cơ hồ chỉ đứng sau hệ Vận Mệnh. Một mình năng lượng không gian trong môi trường đã đủ cân bằng cả lôi và phong, đủ biết uy năng của nó khủng khiếp tới mức nào.

Năng lượng không gian vốn không tồn tại ở dạng hiện hữu như các năng lượng khác, mà tồn tại ở dạng “tiềm tàng”.

Muốn năng lượng không gian xuất hiện, phải sử dụng năng lượng phong hệ hoặc năng lượng lôi hệ cực mạnh để xé mở không gian. Bình thường, không gian sẽ ổn định như xung quanh chúng ta, nhưng nếu năng lượng phong hệ hoặc năng lượng lôi hệ đột nhiên mạnh lên hoặc yếu đi, không gian sẽ mất ổn định và xuất hiện tình trạng tan vỡ.

Vì vậy, phong hệ và lôi hệ luôn luôn tồn tại để duy trì sự ổn định, đó cũng là cách mà phong lôi cân bằng với hệ không gian.

Cũng vì có sự đặc biệt này, không có bất cứ một tu sĩ nào ngay từ đầu đã tu luyện được hệ không gian, chỉ có một số người tu luyện hồn lực phong lôi đến mức nhất định mới có thể tìm hiểu được năng lượng không gian là như thế nào, loại người này có thể nói là hiếm có khó tìm, hầu hết đều có thực lực cao thâm, vượt qua thần thông cảnh.

Còn hệ vận mệnh... tạm thời không nói đến bởi thứ này có liên quan đến bói toán, chiêm tinh... sự huyền bí còn vượt xa cả hệ không gian. Trương Hải chỉ nghe loáng thoáng, tu sĩ hệ vận mệnh có tu vi cao thâm có thể xoay chuyển số mệnh kẻ khác, làm cho kẻ đó chết mà không biết mình chết như thế nào. Đôi khi, một cao thủ có thể chết một cái chết lẳng nhách như bị... “muỗi đốt” trong lúc đột phá, việc này vô lý, nhưng nếu có cao thủ hệ vận mệnh động chân động tay thì cũng có thể xảy ra.

- Chết tiệt! - T.Rex mắng một tiếng, trực tiếp bỏ qua công kích, muốn lùi về phía sau.

Pắc.

Một bàn tay trắng nõn...

Một bàn tay nhỏ xinh, cũng có vẻ đầy đặn thịt của một đứa bé vươn ra khỏi màn sáng kia.

Bàn tay bắt lấy cánh tay của T.Rex, kéo nó lại.

Một giọng nói thanh thúy vang lên:

- Ở lại đây!

Cùng với đó, quảng sáng kia đã hoàn toàn tan biến, để lại một tiểu cô nương chừng sáu bảy tuổi đứng trước mặt T.Rex. Cô bé này nhìn cực kỳ đáng yêu, làn da trắng hồng như phấn điều ngọc trác, tay chân đều mũm mĩm, làm người ta chỉ muốn sờ một cái cho đã tay. Tóc cô bé cột sang hai bên, nhưng không tết lại mà để xõa ra giống như một đôi cánh đang giang rộng vậy.

Lúc này, khuôn mặt của cô bé đang nhăn nhó, giống như chịu đau khổ cực lớn, làm người ta sinh lòng trĩu mến, chỉ muốn ôm nàng vào lòng. Nhưng bàn tay thì không hề buông tha chút nào, vẫn nắm chặt lấy tay của “chú bé” T.Rex. Thần thái giống như cô em nhỏ đang làm nũng anh trai vậy.

- Buông!

- Không!

- Buông ra ngay!

- Không chịu...

Hai đứa cứ như trẻ con cãi nhau...

- Á

- Á...

Hai tiếng hét đau đớn vang lên, hiển nhiên là dị tượng không gian hệ đã giáng xuống, muốn xé rách thân thể của hai đứa trẻ này...

- Mẹ kiếp! Con nhò ngu ngốc này! Không thả tao ra thì đừng trách... - T.Rex nhất thời nóng nảy, lúc này, Cún vừa mới tiến giai lên Thần Thông trung cảnh, lại ngộ ra thần thông biến thân, năng lượng lúc này cực kỳ sung túc. Nó cũng không chắc mình có thể hạ gục được Cún ngay lập tức hay không? Nếu dây dưa lãng phí thời gian thì chỉ có đường cả hai cùng chết.

Cún không nói gì... chỉ rung rung nhìn T.Rex...

- Oa oa... Mẹ ơi... có người muốn con chết! Òa... con không muốn chết, người ta không thương con... hu hu...

Âm thanh nức nở, ai oán thấu trời xanh, T.Rex bất giác ngẩn ra, không ngờ con nhóc này lại dùng chiêu thức... bài bản như thế.

Nhức hết cả đầu! Không hiểu sao T.Rex lại cảm thấy, nếu mà mình bỏ đi thì tiếng khóc này sẽ ám ảnh mình cả đời. Ăn không no ngủ không yên, đến lúc đó...

T.Rex không biết, nó vừa trúng chiêu của Cún. Cũng do vừa tấn giai, thần thông của Cún đã tăng tiến một đoạn dài. Âm công không còn chỉ là làm linh hồn người ta run rẩy, mà còn làm tâm trí nao núng, dễ xiêu lòng. Kết hợp với việc năng lượng đang sung túc lúc vừa tấn giai, và cả việc linh hồn T.Rex yếu ớt, khí công cũng không mạnh nên mới dễ dàng làm xiêu lòng T.Rex đáng thương.

- Được được! Tao giúp mày vượt qua dị tượng, nhưng lát nữa cấm mày nhảy qua xen vào việc của tao! - T.Rex bất đắc dĩ đồng ý, lại bỏ thêm một điều kiện. Nhưng tiếng khóc kia vừa im bật lại, nó đã cảm thấy hối hận muốn chết.

- Nói được làm được! Cấm nuốt lời! - Cún thút thít nói...

- Tao không bao giờ nuốt lời! - T.Rex nghe rõ ràng nói, sau đó híp mắt nhìn vùng không gian loạn lư kia.

Cũng không quá mạnh! Đây chỉ là dị tượng của một thần thông trung cảnh, so với dị tượng khi ngộ ra biến thân ở cấp độ thần thông thượng cảnh của T.Rex thì yếu hơn.

Hơn nữa, dị tượng này có vẻ nguy hiểm đối với Cún, bởi thân thể của Cún không quá mạnh, nó là tu hồn. Nhưng T.Rex thì khác, nó là tu thân, không gian loạn lư cỡ này còn chưa đủ để xé rách thân thể rắn chắc của nó.

- Ê! Mày chịu một nửa dị tượng, tao giúp mày một nửa! - T.Rex nói.

- Em chịu được hai phần thôi! - Cún ra vẻ rất là đáng thương, nhưng từng tiếng từng tiếng đều làm tâm hồn mong manh của T.Rex dao động.

- Tao chịu tối đa là bảy phần! - T.Rex trừng mắt, rất bất đắc dĩ nói.

- Em chịu một phần tư! Đi mà... nha... - Cún vừa nói vừa lắc lư cánh tay của T.Rex, giống như hai người cực kỳ thân quen vậy. Nếu Trương Hải ở đây thì đã thầm mắng tiểu yêu tinh, không ngờ phong thái "hồ ly" này lại tái hiện trên người đứa trẻ con sáu bảy tuổi! Quá hại người rồi!

T.Rex nhìn chằm chằm vào cặp mắt long lanh, sự đáng thương kia như hóa thành thực chất, đập vào con tim nó, làm trái tim mong manh kia đập thành thịch, cuối cùng thế nào mà lại... đồng ý!

T.Rex đồng ý cũng là vì nhiều lý do chứ không phải chỉ là vì thù đoạn của Cún.

Thứ nhất: nó có thể lợi dụng dị tượng để phát tiết năng lượng đang sôi sục trong người! Đây là chuyện tốt, cũng tại vừa nãy nó chưa nghĩ ra mà thôi.

Thứ hai, giúp Cún thì con nhóc này có thể đứng ngoài trận chiến lát nữa. T.Rex không phải con người, lời hứa của một chán tinh vô cùng đáng giá, nó tin rằng Cún đã hứa thì sẽ làm được.

Cuối cùng: dị tượng này còn chưa đủ làm tổn thương đến nó! Lúc này hoảng sợ muốn chạy là vì bóng ma còn sót lại khi nó biến thân lần đầu mà thôi. Nhưng nhìn kỹ cái dị tượng có tính chất, uy lực bất đồng này thì nó yên tâm hơn nhiều, dị tượng này còn chưa đủ dọa!

Còn về Hàn Kỳ Lân... quên đi! Con sâu đó còn lâu mới dám lao vào đây, với cái thân thể của nó, lao vào đây khác nào tự tìm phiền phức...

Chỉ là... hình như T.Rex quên cái gì đó.

Trương Linh Tuyền!

Lúc này, nàng đã được Hàn Kỳ Lân đỡ lấy. Vừa rồi, trong tích tắc đột phá, ngộ ra thần thông biến hình, Cún không thể nào giữ Trương Linh Tuyền lại được, nó đành phải truyền âm cho Hàn Kỳ Lân, để con vật này đỡ nàng.

Vừa mới đỡ xong, Hàn Kỳ Lân nhanh chóng tránh xa Trương Linh Tuyền, bởi vì... nàng đang nhiễm lạnh, bây giờ mà còn đứng sát sinh vật đầy hàn khí như nó thì chỉ càng tổn thương nặng mà thôi.

- Hải! Kỳ Lân! Đi tìm anh Hải đi! - Trương Linh Tuyền đang rên hừ hừ, chân tay hơi run lên nhưng vẫn cố gắng nhắc nhở Hàn Kỳ Lân.

Cùng lúc đó, trong đầu Hàn Kỳ Lân đang có một âm thanh khác.

- Đào xuống bên dưới dung nham... xuống cứu tao mau lên! - Âm thanh có vẻ run rẩy, giống hệt Trương Linh Tuyền, thậm chí còn có sự thều thào như người sắp chết.

Hàn Kỳ Lân chợt do dự...

Kẻ kia chết đi, chẳng phải nó sẽ được tự do hay sao?

- Mẹ kiếp! Mày không xuống cứu, dù tao có phải kích hoạt ẩn ký, để mày chết trước rồi chết theo thì tao cũng làm đó! - Trương Hải như dồn hết khí lực để truyền âm, cuối cùng cũng im bặt.

Thân thể hắn đang co quắp, run bần bật, sắc mặt tái xanh, trên người tán ra từng giọt khí lạnh lẽo.

Thứ kia là cái gì vậy? Từ lúc xâm nhập vào người mình tới giờ, thứ đó như cần nuốt sạch nhiệt năng, như muốn biến mình thành một khối băng vậy. Mặc dù Trương Hải có Tam Huyền Điền Bí, có thể tạm thời gắng gượng chống chọi, nhưng cái thứ tròn tròn kia cứ hấp thu nhiệt khí liên tục thế này... hắn thực sự không thể nào chịu nổi nữa.

Hơn nữa, trong cái khối băng này, nhiệt độ không khí cũng thấp kinh khủng, càng làm khả năng chịu đựng của Trương Hải hạ xuống thấp nhất.

Hàn Kỳ Lân biến sắc.

Sau đó, nó nhanh chóng dùng móng vuốt đào bới như điên. Nhưng nó đâu phải là loại thú đào móc đất đá, quá trình này khá là vất vả.

Còn may, lớp đất ba zan kia cũng không dày, chỉ cần hai phút là Hàn Kỳ Lân đã chạm được đến mặt băng rồi. Đến lúc này, khả năng điều khiển băng giá của nó mới phát huy tác dụng, chẳng mất mấy công sức đã xuyên thủng tầng băng dày cỡm cộp đó.

Nhìn quanh quất một chút, Hàn Kỳ Lân nhanh chóng nhìn thấy một thân thể đang đổi màu nằm một chỗ thoi thóp. Tâm tình của nó hơi nhẹ xuống, nhưng vẫn sợ Trương Hải kích hoạt ẩn ký trong đầu mình.

- Cần tay tao! - Trương Hải thều thào nói.

Hàn Kỳ Lân chưa làm theo...

- Có chuyện gì...

- Cần đi nhanh lên! - Trương Hải gần như đã rút hết khí lực.

Hàn Kỳ Lân thấy ẩn ký trong đầu mình rung lên ong ong, ánh mắt tên kia trợn lên hung tợn, dường như có thể đồng quy vu tận bất cứ lúc nào. Bất đắc dĩ, nó đành phải há mồm, cắn lên cánh tay Trương Hải...

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Tìm Được Đường Sống!

Miệng của loài Triceratops cũng chẳng có răng nhọn gì, hóa chẳng chỉ có cái mỏ khoằm giống như chim ưng là có tác dụng “cắn”.

Một dòng nước thơm ngon tràn vào trong miệng nó...

Dòng nước này giống như thuốc bổ, càng uống lại càng thấy sung mãn, càng uống càng thấy ngon. Hàn Kỳ Lân biết, đây là máu của Trương Hải, nhưng hình như còn có thứ gì được trộn lẫn bên trong.

Đây là một loại năng lượng băng giá, nếu người thường nhiễm phải thứ năng lượng này thì có thể bị lạnh cóng mà chết. Nhưng với Hàn Kỳ Lân thì thứ này lại giống như thuốc bổ, càng nuốt lại càng mạnh. Hàn Kỳ Lân chấn động, bởi nó đoán rằng, nếu truyền năng lượng trong khoảng mười lăm phút, số năng lượng mà nó nhận được có thể đủ cho nó đột phá đến thần thông thượng cảnh.

Năng lượng này ở đâu ra?

Hàn Kỳ Lân thì cứ hút, Trương Hải đang nằm bên dưới đã tái nhợt mặt mày, nhưng đôi mắt cũng đã dần ra, lộ vẻ thoải mái, dường như hắn đang thoát khỏi sự day vò nào đó.

Hơn mười phút.

Hàn Kỳ Lân càng ngày càng tham lam, chỉ cần một chút, một chút nữa thôi là năng lượng của mình sẽ đủ để đột phá. Mình đã mắc ở cái cảnh giới này bao nhiêu năm rồi nhưng vẫn chưa thấy bất cứ một dấu hiệu đột phá nào, chỉ cần... chỉ cần.

Đúng lúc đó, một âm thanh gấp gáp truyền đến cắt đứt suy nghĩ của Hàn Kỳ Lân:

- Buông ra!

Hàn Kỳ Lân vẫn cố hút thêm.

- Buông nhanh! Mày thích chết à? - Trương Hải vô cùng ức chế, vừa rồi bị hàn khí xâm nhập vào khí huyết, thậm chí máu bị tắc nghẽn di chuyển khó khăn, vì thế hắn mới lợi dụng lực hút của Hàn Kỳ Lân, phối hợp với công pháp để vận chuyển khí huyết trong người. Hơn nữa, hắn còn ép cả hàn khí của cái quả tròn tròn chết tiệt kia ra cho Hàn Kỳ Lân hấp thu.

Nhưng bây giờ, nếu Hàn Kỳ Lân còn hút nữa thì hắn sẽ thành cái xác khô, mất máu quá nhiều mà chết. Hiển nhiên, Trương Hải không thể nào để tình huống đó xảy ra. Mặc dù hàn khí trong người vẫn còn rất nhiều, cái cục tròn tròn kia cũng chưa hoàn toàn tan biến, nhưng Trương Hải cũng đã hồi phục lại một ít khả năng hoạt động, có thể dùng cách khác để truyền năng lượng rét lạnh này ra ngoài.

Hàn Kỳ Lân run lên, nhưng vẫn hơi do dự, Trương Hải đành phải nói:

- Đừng có hút nữa, tao truyền hàn khí cho mày theo cách khác! Giữ lại thì tao cũng đâu có dùng được...

Hàn Kỳ Lân nghe thế thì mới luyến tiếc buông cánh tay của Trương Hải ra. Bây giờ, cánh tay đó đã bị “đục” một cái lỗ to bằng nửa nắm đấm, vùng xung quanh vết thương tím tái lại, dường như còn bị một lớp băng mỏng bao trùm, trông cực kỳ ghê rợn. Trương Hải cố gắng vận chuyển công pháp để lấy lại một chút khả năng hoạt động, nhưng mất máu quá nhiều làm thân thể hắn mềm nhũn, có muốn nhấc tay cũng khó.

- Đỡ tao lên lưng mày! Nhanh lên! - Trương Hải thều thào nói. Hàn Kỳ Lân nhanh chóng lấy cái sừng đỡ lấy hắn, hất lên trên lưng.

- Hự! Mày... - Trương Hải thấy cơ thể đau đớn, vốn định chửi bậy một phen nhưng thân thể cứ rã rời ra, nói chuyện đúng là quá lãng phí khí lực.

Hít sâu một hơi, hắn chậm rãi đặt cánh tay lên cái diềm của Hàn Kỳ Lân, vừa vận chuyển công pháp, dẫn hàn khí đến lòng bàn tay, vừa dặn Hàn Kỳ Lân:

- Tập trung hấp thu năng lượng đi! Hấp thu đến khi nào tao bảo ngừng thì thôi.

Hàn Kỳ Lân chăm chú làm theo lời Trương Hải chỉ dẫn, quả nhiên, năng lượng “ngon lành” kia lại tuôn ào ạt vào người nó, làm Hàn Kỳ Lân mừng rỡ, giống như nông dân bắt được vàng vậy.

- Tình hình trên kia thế nào rồi? - Bây giờ Trương Hải cũng thấy dễ chịu hơn nhiều, công pháp cũng vận chuyển thuận lợi hơn, hàn khí trong cơ thể vẫn khá mạnh, nhưng hắn đã có thể dùng khí công để áp chế nó xuống. Chỉ là thân thể vẫn bạc nhược, khí công có mạnh thì cũng rất khó để vận dụng.

Trương Hải giống như một người tràn đầy thể lực, tràn đầy sức mạnh, nhưng mà tay chân lại đang bị chấn thương vậy. Đúng là có sức mà không dùng được, cảm giác này làm hắn buồn bực vô cùng.

- Trên kia... - Hàn Kỳ Lân hơi do dự, nhưng vẫn kể ra rõ ràng:

- Cún đang đối đầu với dị tượng hóa hình, con T.Rex kia hình như đã trúng thuật pháp gì đó của nó, bây giờ đang giúp nó vượt qua kiếp nạn này!

- Dị tượng hóa hình? - Trương Hải thầm thấy vui mừng trong lòng. Trước đó, hắn từng hứa sẽ cho Cún đan dược để hóa hình, nhưng mà đó chỉ là lời nói dóc. Thực tế, hắn cũng cho nó rất nhiều đan dược để tu luyện, nhưng đã lâu như vậy mà Cún vẫn chưa có dấu hiệu gì, điều này làm hắn thấy hơi hổ thẹn, lại càng dòn cho nó nhiều đan dược hơn. Cho đến bây giờ, số đan dược càng ngày càng ít, nhưng Cún vẫn chẳng có dấu hiệu gì đột phá, điều này làm hắn thầm lo lắng.

Nhưng không ngờ, vào cái thời khắc này, hồn tinh Pretanodon lại đột phá!

Hắn sao mà không vui chứ?

Nhưng nghĩ đến điều gì đó, Trương Hải chợt biến sắc:

- Còn Tuyền! Tuyền đâu? Mày ở đây, Cún đối đầu dị tượng, vậy cô ấy thì sao?

- Cô Tuyền hả... - Hàn Kỳ Lân có vẻ e dè, lấp bắp.

- Nói! - Trương Hải quát, hắn rất lo cho nàng. Ở chỗ đó, chỉ có nàng là có tu vi kém nhất, chẳng may...

- Em... vừa rồi em chẳng may đánh trúng cô ấy một đòn... - Hàn Kỳ Lân dè dặt nói, hình như cực kỳ e dè sắc mặt của Trương Hải.

Trương Hải trầm mặt, tỏ ra càng sốt ruột.

- Nhưng không sao đâu! Tạm thời mất năng lực hoạt động thôi...

- Mẹ mày! Nói nhanh lên! Rốt cuộc làm sao rồi? Nhanh, vừa lên trên vừa nói! Nếu cô ấy có mệnh hệ gì thì tao cho mày làm “bò khóa thân” để cúng bái!

Trương Hải hung ác hăm dọa, Hàn Kỳ Lâm biết tên này giỏi chơi tâm lý chiến hơn bản thân, đã thấy nhiều sắc mặt của hắn, nhưng chưa bao giờ thấy hắn tức giận và phẫn nộ như vậy.

- Em... vừa nãy em định ngồi trông cô ấy, nhưng anh đột nhiên lại gọi... - Lời của Hàn Kỳ Lâm làm hắn không biết nói gì.

Chính hắn gọi nó xuống...

Mẹ kiếp! Mình nghĩ cái gì thế này? Bây giờ quan trọng là phải tìm được Tuyền, chứ không phải lúc ngồi quy trách nhiệm!

Nghĩ đến đó, hắn trực tiếp bỏ qua cho Hàn Kỳ Lâm, chỉ giục nó lên nhanh hơn mà thôi.

Còn bản thân hắn thì dùng toàn bộ thực lực để áp chế cái cục tròn đã bị thu nhỏ còn một phần mười kia. Bây giờ cục tròn đó đã cực kỳ yếu ớt, việc áp chế tạm thời thì Trương Hải cũng có thể làm được.

Mất khoảng ba mươi giây, Hàn Kỳ Lâm đã công Trương Hải leo lên trên mặt đất.

Thân ảnh hai đứa bé vẫn lơ lửng trên bầu trời. Nhưng hình ảnh này có vẻ vụn vặt, đầu một nơi, chân một nẻo. Đây cũng là hiện tượng do không gian loạn lưu gây ra, người ngoài nhìn vào không thể thấy rõ tình hình bên trong được.

Nhưng Trương Hải vẫn thấy được mấy cánh tay thỉnh thoảng lại phát lên, cái đầu của một cô bé con đôi lúc há ra, hét lên một tiếng, sóng âm truyền ra còn được một vài tia sét quán lại, trông giống như bão sét vậy.

Nơi nào có dòng “sóng âm bọc sét” này đi qua, không gian nơi đó được ổn định, những khe nứt được khép lại một cách kỳ diệu, không gây tổn thương gì đến thân thể hai đứa bé. Nhưng qua mỗi lần như thế, cô bé lại thở hồng hộc, che miệng ho khan liên tục, sắc mặt cũng đỏ bừng lên vì ho, dường như cực kỳ vất vả mới phát ra được một đòn như thế.

Ngược lại, bé trai kia có vẻ dễ dàng hơn, nó đá một cái vào khe nứt, khe nứt kia khép lại như muốn nghiền nát chân nó ra, nhưng đứa bé rút chân lại rất nhanh, làm khe nứt kia khép lại mà không làm được gì. Cách triệt tiêu loạn lưu không gian có thể nói là quá đơn giản.

Nhưng thỉnh thoảng nó cũng bị dính đòn, những lúc như thế, nó chỉ cần gạt mạnh một cái là đã thoát ra, nhưng trán cũng toát mồ hôi, giống như vừa chịu đau đớn không nhỏ.

Trương Hải chỉ nhìn lướt qua bầu trời, sau đó ánh mắt hắn lại bao trùm mặt đất.

May quá!

Trương Linh Tuyền vẫn nằm im nơi đó, sắc mặt tím tái, thân thể run cầm cập, có vẻ sự lạnh lẽo kia đã xâm nhập vào thân thể, làm nàng khó mà chịu được.

Trương Hải không hiểu lấy sức lực từ đâu, đột nhiên nhảy dựng lên, lao về phía Trương Linh Tuyền.

Hắn ôm lấy thân thể đã lạnh cóng của nàng, gấp gấp hỏi:

- Em có sao không? Trả lời anh đi! - Vừa nói, hắn vừa vỗ vỗ lên khuôn mặt của Trương Linh Tuyền, tay cũng nhanh chóng xoa bóp lên tay chân nàng để lấy lại chút nhiệt độ nhờ ma sát.

Nhưng vừa chạm vào da thịt nàng, Trương Hải đã có cảm giác như điện giật, cánh tay trở nên lạnh lẽo, tê cứng lại.

Cùng lúc đó, cái cục tròn tròn trong cơ thể hắn chợt xoay tròn lên, thông qua bàn tay hắn hấp thu hàn khí từ trên người Trương Linh Tuyền.

Quái đản!

- Em không sao đâu! Chỉ là... hơi lạnh thôi! Nghỉ ngơi vài ngày là được! - Trương Linh Tuyền giọng gào nói.

- Đại ca, em xin lỗi, đòn vừa rồi của em cũng khá nặng. Tuy rằng chiêu đó chỉ có tác dụng làm tê cứng thân thể, nhưng tu vi của chị... À... nếu không phá bỏ hàn khí đó thì có thể...

Phá bỏ?

Phá hàn phải dùng nhiệt!

“Đúng rồi! Hỏa Linh Quả!” Trương Hải sáng mắt lên, lấy từ không gian trữ vật ra một thứ quả màu đỏ rực, dường như có hỏa diễm âm ý bên trong, nhiệt lực phát ra xung quanh làm Hàn Kỳ Lâm thấy khó chịu.

- Nào! Ăn đi! - Trương Hải nhẹ nhàng đưa quả đó đến trước mặt Trương Linh Tuyền.

- Không ăn! - Trương Linh Tuyền rất yếu, nhưng lại lắc đầu thật kiên quyết.

- Sao vậy? - Trương Hải nhíu mày.

- Đại ca à! Đúng là nóng có thể giải lạnh, nhưng đó là khi cường độ của chúng không cao. Hàn khí trong người của chị Tuyền mạnh như vậy, nếu dùng cách đó thì chỉ làm chị ấy sớm bạo thể mà chết thôi. Trường hợp thế này, trừ phi chị Tuyền là tu sĩ hệ hàn hoặc băng, có thể khống chế cái lạnh tồn tại sẵn trong người, từ từ trung hòa với năng lượng hỏa trong thứ quả này thì mới có tác dụng.

Hàn Kỳ Lân giải thích làm sắc mặt Trương Hải càng khó coi.

- Mày có cách gì không? - Trương Hải tâm tình phiền muộn, không nghĩ được gì nên chỉ đành hỏi thăm Hàn Kỳ Lân xem sao.

- Anh... hấp thu Hàn khí đó đi! - Hàn Kỳ Lân nói.

- Hấp thu?

- Em đoán vừa rồi anh đã nuốt phải thứ băng hàn gì đó phải không? Thứ đó khi ở dưới băng thì có xu hướng diệt sạch những thứ có nhiệt độ cao, để không gian của nó không bị ô nhiễm, đại ca mới bị hại là vì thế. Nhưng bây giờ đã lên được môi trường hỏa nhiệt, bản thân thứ đó lại hao tổn do em cắn nuốt, vì vậy nó sẽ có xu hướng hấp thu băng hàn xung quanh để làm lớn mạnh bản thân... Vừa rồi anh động vào người chị, hẳn là thứ đó rục rịch nên hàn khí bị chuyển dời, tay anh cũng bị lạnh công đến toát ra hàn khí...

Trương Hải nhìn lại tay mình.

Quả nhiên, bàn tay vừa chạm vào da thịt Trương Linh Tuyền đã lạnh cóng, còn kết một tảng băng mỏng.

Không do dự gì nữa, hắn nhanh chóng nắm chặt lấy tay nàng, hàn khí theo đó mà bắt đầu rục rịch, truyền hết vào bên trong cơ thể của Trương Hải, cuối cùng tích tụ vào bên trong cái khối tròn kia.

Trương Hải chăm chú vào khối tròn đó, lợi dụng đúng lúc nó hấp thu gần hết hàn khí, hắn tiến hành chấn áp nó nhanh như chớp. Cục tròn kia hình như không kịp phản ứng, chưa làm gì được thì đã bị hắn phong kín lại vào một góc.

Còn Trương Linh Tuyền, do Trương Hải ngắt giữa chừng nên hàn khí chưa tan hết, nhưng bản thân nàng có thể hóa giải nốt trong khoảng một hai ngày. Tạm thời không còn gì đáng ngại.

Đến lúc này, Trương Hải mới có thể thở phào một chút. Cái cảm giác tìm lại được đường sống trong chỗ chết, lại cứu được cả người yêu thể này làm hắn như vừa được lên thiên đường. Không kịp nổi mà ôm chặt lấy thân thể Trương Linh Tuyền, hôn loạn lên khuôn mặt của nàng.

- Lát nữa con T.Rex kia mà đáp xuống, mày nhanh chóng công kích nó, không cho nó phản ứng kịp, nghe chưa?

Trương Hải lặng lẽ truyền âm cho Hàn Kỳ Lân. Bây giờ con T.Rex kia đối phó với loạn lưu dường như không tốn bao nhiêu sức lực, nhưng nếu bị đánh lên... hẳn không tin là nó chịu được. Ngay cả rồng lửa năm xưa cũng chết vì chiêu này, T.Rex thì tính là cái gì chứ?

Con T.Rex vẫn hào hứng chiến đấu với loạn lưu, càng đánh càng thống khoái, bởi hỏa lực cuồng bạo trong người đã được phát tiết ra ngoài. Nhưng nó không biết, nãy kẻ âm hiểm phía dưới đã bắt đầu lập mưu ám toán nó...

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Lừa Đảo T.rex

Tạm thời Trương Linh Tuyền không có nguy hiểm gì nữa rồi. Đến bây giờ, Trương Hải mới có thể tạm thở phào một hơi.

Khối hàn khí trong cơ thể hắn đã được trấn áp tạm thời, nhưng vẫn còn một ít hàn khí đang chảy dọc theo thân thể, khiến hắn cảm thấy khó chịu không thôi.

Vẫn còn chịu được!

Thân thể yếu quá rồi, nhưng tinh thần của Trương Hải vẫn rất tỉnh táo.

- Kỳ Lân! Lát nữa mày định đánh lên con T.Rex kia thế nào? - Trương Hải cố gắng tỏ ra bình tĩnh.

- Trò em hay dùng nhất là băng thiên tuyết địa! Băng nhọn tập kích vào sau lưng, hàn khí theo vết thương mà xâm nhập, làm đối phương tê liệt...

Hàn Kỳ Lân giải thích rõ ràng, Trương Hải nghe xong thì trầm ngâm nói:

- Lần này chơi ngược lại đi!

- Chơi ngược lại? - Hàn Kỳ Lân nghi hoặc.

Trương Hải cười nham hiểm:

- Anh còn có thể dùng Phụ Sùng để làm mồi thì triển được một chiêu nữa. Chiêu này không quá tiêu hao, anh cũng không duy trì lâu đâu, dài nhất cũng chỉ là ba giây! Nhưng thời gian đó cũng đủ để mồi áp sát nó, tung một đòn khí công hàn hệ làm thân thể nó đông cứng từ bên trong. Sau đó, mồi tiếp tục dùng băng nhọn công kích, lúc đó nó có tránh được trời!

- Phụ Sùng? - Hàn Kỳ Lân hơi run lên, nuốt một ngụm nước bọt:

- Không nặng như Cún lần trước chứ?

Hàn Kỳ Lân đã từng chứng kiến Trương Hải dùng phụ sùng. Tuy không hiểu tại sao một tu sĩ yếu kém như Trương Hải lại có thần thông mạnh mẽ như thế, nhưng uy lực ấy cũng đã quá đủ để nó run sợ rồi. Nó sợ... sau khi phụ sùng xong thì người mình cũng rách nát như con hồn tinh kia!

- Cún mà nặng? Chẳng phải vài ngày là khỏi sao? - Trương Hải bĩu môi:

- Hơn nữa, chiêu này cũng không có tiêu hao nhiều như thế, lại là một chiêu thuộc khí hệ, tương thích với mồi. Cún trông thảm như vậy chẳng qua là vì anh dùng chiêu tu thân lên cái xác tu hồn của nó mà thôi!

Hàn Kỳ Lân nghe thế thì mới yên tâm phần nào.

T.Rex vẫn thong dong trên bầu trời, không biết chuyện gì đang diễn ra bên dưới.

Nó những tưởng Trương Hải đã rơi xuống dưới núi lửa, chết mất xác rồi. Ngờ đâu tên kia vẫn đang ngồi đấy, vừa thở hồng hộc vừa tính toán đủ loại phương pháp đối phó nó.

Với Hàn Kỳ Lân, T.Rex cũng có hiểu biết nhất định, nó không lo lắng Hàn Kỳ Lân đánh lén, bởi nó đã quen thuộc với Hàn Kỳ Lân từ lâu rồi, tất nhiên hiểu được bài bản của Hàn Kỳ Lân là như thế nào.

Chấn tinh không phải là người, đặc biệt là mấy con chấn tinh mới khai mở linh trí thể này, đầu óc của chúng nhiều lúc khá ngây thơ, đấu pháp cũng chỉ có mỗi một loại, đã bị bắt bài mà vẫn không chịu thay đổi. Nếu đối mặt với phong cách biến chiêu liên tục của Trương Hải, mấy con chấn tinh này có khi cũng phải luống cuống tay chân một hồi.

- Này! Dị tượng này sắp biến mất rồi, lát nữa mồi xuống trước tao nghe chưa? - T.Rex nhẹ nhàng nói với Cún.

Cún rất “ngoa”, cũng rất “yếu đuối”, chỉ ừ ừ khua gật đầu.

Bởi ẩn kỹ trong đầu nó vừa mới rung lên, ý bảo nó đừng xung đột gì với T.Rex cả.

Năm phút sau.

Không gian loạn lưu đã biến mất, hai thân ảnh nhỏ bé đã hiện ra rõ ràng giữa trời xanh.

Cả hai đều không có gì đáng ngại, chỉ là quần lửa vây quanh thân thể bé trai đã nhạt đi nhiều, hơi lộ ra da thịt bên trong.

Bé gái thì còn “hở hang” hơn, quanh người chỉ có mấy luồng gió xoáy quẩn quýt, giống như mấy dải lụa vắt ngang thân thể, che đi những chỗ cần che, những vùng còn lại gần như lồ lộ, lộ ra làn da trắng hồng mịn màng.

Trương Hải nấp đằng sau Hàn Kỳ Lân, hí hửng nhìn lại tình hình.

Cún đáp xuống trước!

Khóe miệng Trương Hải nhếch lên. Quả nhiên là T.Rex đã đề phòng Hàn Kỳ Lân đánh lén, cho Cún xuống trước để làm vật cản. Nhưng con T.Rex này cũng quá khờ khạo rồi, sao không trực tiếp bắt lấy Cún để uy hiếp? Đến lúc đó Trương Hải cũng không làm gì được.

Quả nhiên là một đứa bé! Tuy rằng hơi bị tính toán, lật lọng và hung hăng, nhưng đầu óc vẫn rất đơn giản. Aiz... nghĩ lại, mình lừa đảo nó một phen này không biết là đúng hay sai nữa? Còn cả Cún và Kỳ Lân, hình như đều bị trúng mánh của mình nên mới bị khống chế.

Nhưng nghĩ lại... con T.Rex này rất hỗn láo, dám lừa đảo Hàn Kỳ Lân, độc chiếm Băng Hòa Linh Thụ và cả ngọn núi lửa này. Mình đây là đi lấy đồ của Hàn Kỳ Lân, tiện tay “giáo huấn” nó nha.

Trương Hải vô sỉ nghĩ như thế, trực tiếp bỏ qua đạo nghĩa giang hồ, tham lam nhìn vào con T.Rex đã hóa hình thành bé trai kia...

Àch, không phải hắn có ham thích đặc biệt về giới tính đâu... hắn có Kỳ, có cả “cô” Tuyền nữa, sao lại có thể thích... Hắn chỉ đang nghĩ đến một ý tưởng cực kỳ cổ quái, cực kỳ quái đản. Nghĩ đến cái cảnh tượng ấy, Trương Hải chỉ muốn nhảy dựng lên mà hò hét: “Power Rangers... Go!”

Cún bình tĩnh hạ xuống bên người Hàn Kỳ Lân, trong mắt có vài phần thần sắc quái dị và buồn bực, nhưng T.Rex lại đi phía sau nên không nhìn thấy, lại càng không hề nghi ngờ gì. Nó chỉ nhấc đi nhấc lại:

- Nhớ lời mày đã hứa đó!

Hai mươi mét.

Mười mét.

Đến khi cả hai chỉ còn cách mặt đất năm mét, cuối cùng Hàn Kỳ Lân cũng tấn công.

Trương Hải nằm rạp trên thân thể nó, cố gắng giấu thân hình của mình đi đến thời khắc cuối cùng.

T.Rex nhe răng khinh thường, bởi hướng mà Hàn Kỳ Lân lao đến đã bị Cún che lại. Nó tin rằng, chỉ cần mình chạm chân xuống đất, nhún một cái là sẽ nhảy đi cả vài chục mét, đến lúc đó, con Kỳ Lân kia có muốn chạm vào mình cũng là một vấn đề.

Còn nếu Hàn Kỳ Lân húc thẳng vào Cún thì nó lại càng không quan tâm. Cún chắc chắn sẽ không ngại im chịu chết, chắc chắn sẽ có sự phản kháng, hoặc cố gắng tự bảo vệ, tuy rằng không chặn công kích kia lại được, nhưng chắc chắn có thể làm bước tiến của Hàn Kỳ Lân bị ngưng trệ.

Chỉ là... mình đoán rằng con “ba sừng” này sẽ bắn băng nhọn hoặc phun hàn khí. Tại sao nó lại lao lên? Không biết rằng cận chiến với mình sẽ bị bất lợi hay sao?

Còn nữa, sao con nhóc kia không có một chút phản kháng nào? Thân thể nó vẫn chậm rãi rơi xuống, không hề có một chút dao động năng lượng nào cả?

Vụt!

Thân ảnh của Hàn Kỳ Lân xuyên thẳng qua người Cún. Là xuyên qua, chứ không phải là va chạm, bởi Cún vẫn đang tiếp tục rơi xuống bên dưới, phương hướng không thay đổi một chút nào. Âm thanh phát ra cũng chỉ là tiếng gió lay lắt, chứ không phải tiếng va chạm như trong tưởng tượng của T.Rex.

Một luồng khí tức lạnh lẽo đến tận xương tủy tập kích tới sau lưng nó.

Tinh thần của T.Rex như căng ra.

Trúng kế rồi!

Nhưng thân thể nó vẫn đang ở trên không trung, không có chỗ để mượn lực. Dù muốn ngự khí để phi hành trong tình trạng này thì cũng cực kỳ hao sức, hơn nữa còn chậm chạp, có muốn tránh cũng không kịp.

Nó không kịp làm ra bất cứ phản ứng gì, hàn khí lạnh thấu xương đã xuyên qua thân thể nó, đi vào từng cơ quan, từng tế bào, đông cứng thành đá lạnh.

- Dùng băng nhọn nhanh lên! - Một giọng nói gấp gáp, xen lẫn tiếng thờ hồn hèn vang lên.

Cùng lúc đó, hàng loạt băng nhọn giáng xuống đầu T.Rex như phô thiên cái địa. Nó muốn phản ứng, nhưng thân thể của nó lại cứng đờ ra như tượng, có nhấc cái tay cũng vô cùng khó khăn, gần như mất đi mọi năng lực phản ứng.

Hàn khí kia quá quen thuộc.

Nếu thứ hàn khí đó được bắn ra từ xa, T.Rex tự nhận mình có thể né tránh dễ dàng.

Nhưng hàn khí lại được bắn ra từ vị trí chỉ cách nó hai mét, làm sao nó kịp phản ứng đây?

Nếu cho nó mười giây! Chỉ cần mười giây thôi là nó có thể hóa giải toàn bộ hàn khí.

Nhưng đối thủ sẽ cho nó mười giây sao? Đáp án là không!

Băng nhọn găm xuống cánh tay, găm vào đùi của T.Rex làm nó kêu gào thảm thiết. Nhưng Hàn Kỳ Lân không dừng lại chút nào, vẫn hung hăng trút băng xuống, giống như muốn lấy mạng T.Rex vậy.

T.Rex cũng liều mạng chống trả, nhưng thân thể cứng đờ làm nó chẳng còn bao nhiêu sức phản kháng, nhất thời trên người chảy đầy máu, ngọn lửa bùng bùng làm “quần áo” cũng đã tiêu tán, lộ ra thân thể trần trụi lỏa lồ đang nổi lên từng lớp da sừng của khủng long.

Nó sắp bị đánh cho hiện nguyên hình rồi.

Hiện nguyên hình cũng không có gì, nhưng như thế chứng minh rằng nó sắp kiệt sức, không thể tự bảo vệ được nữa rồi.

Nhưng Hàn Kỳ Lân bên kia cũng đâu có hơn gì, một chiêu Phụ Sùng vừa rồi đã làm nó hao mất một phần ba năng lượng, lại phun ra hàn khí, bắn bằng nhện liên tục, không hề có nửa giây lầy hơi, bây giờ nó cũng có cảm giác ăn không tiêu.

- Dừng! Dừng lại đi... - Một âm thanh thốt vang vọng như muốn xuyên thấu trời xanh.

Cùng lúc đó, thân ảnh nhỏ bé của Cún đã xuất hiện bên người T.Rex, đang vung tay múa chân bắn ra tia sét ngăn cản bằng nhện. Thân ảnh nhỏ bé ấy dường như đang cố hết sức, nhưng cũng vô cùng chật vật.

Hàn Kỳ Lân ngừng lại.

Thân hình của Cún đứng chắn trước người T.Rex, “nức nở” nói:

- Dừng lại đi! Dừng đánh anh ấy nữa! - Giọng nói giống như sắp khóc, nhưng đôi mắt thì lại trong veo, còn lộ ra vẻ biu môi trừng mắt với Trương Hải nữa.

Trương Hải cũng tròn mắt, sớm biết Cún có sở trường âm thanh, không ngờ còn có thể làm được cái trình độ “về mặt một đảng, âm thanh một nẻo” thế này. Âm thanh còn êm ái như vậy, về thời hiện đại cho nàng đi lồng tiếng phim TVB chắc đất hàng phải biết.

T.Rex cũng nghi hoặc, Trương Hải phía đối diện lộ ra vẻ nhúu mày khó chịu:

- Mày làm cái gì vậy? Mau tránh ra để tao giết nó! Nó dám đánh tao rơi xuống dưới vực, nếu không phải tao nhanh trí thì tao đã chết chắc rồi.

- Nhưng mà... anh ấy vừa giúp em! Em... - Cún lại bắt đầu nói ra vài câu làm T.Rex cảm động muốn chết.

Ồ hiền gặp lành a! Mẹ nói cấm có sai! Vừa giúp người ta một chút mà giờ đã thấy có hồi báo rồi!

Trương Hải trừng mắt, bảo Hàn Kỳ Lân thả hấn xuống bên cạnh T.Rex. Con T.Rex vẫn chưa hóa thành nguyên hình, đang đề phòng nhìn chằm chằm hấn.

Trương Hải đề chặt gậy của T.Rex xuống đất, tranh thủ truyền hết hàn khí đang tàn mát trong thân thể sang người nó, cất giọng thâm hàn như đã động sát tâm thật sự vậy:

- Vốn định giết mày! Nhưng nể mặt Cún, cho mày một lựa chọn, thần phục tao, nếu không tao giết mày!

- Mày giết tao đi! - T.Rex cương quyết nói.

Trương Hải nhúu mày.

Hấn đã dự tính tình hình này từ trước. Bởi chần tinh cũng có ngao khí, dù có kiệt sức thì cũng khó thu phục. Lần đầu thu phục Cún là do nó tu hồn, thu phục nó là phải sử dụng ấn ký hồn lực, ấn ký đó có thể làm đầu óc nó mê muội, vì thế Trương Hải có thể cưỡng chế Cún trong lúc nó không tỉnh táo. Thu phục Hàn Kỳ Lân phải dùng ấn ký khí đạo, ấn ký này mà cưỡng chế khắc vào thì chỉ có thể làm Hàn Kỳ Lân mất hết khí lực, nhưng đầu óc vẫn thanh tỉnh, làm sao mà khắc ấn ký hoàn thiện được?

Vì thế nên lúc đó, Trương Hải phải sử dụng cách dụ lợi kèm uy hiếp với Hàn Kỳ Lân. Cũng may con “vợ” này hơi bị nhát, còn sợ đau nữa nên nhanh chóng đồng ý.

Còn với T.Rex thì lại phải dùng ấn ký nguyên tố tu thân, cưỡng chế thì chỉ làm thân thể nó tổn thương, nặng nhất là bạo thể, ngoài ra thì đầu óc vẫn thanh tỉnh, vì vậy nên việc thuyết phục nó là cực kỳ cần thiết.

Haiz, xem ra mấy kẻ tu hồn thu phục sùng vật thật là dễ nha! Chỉ cần đánh bại nó rồi cưỡng chế khắc ấn ký là xong. Còn mấy tên tu khí, tu thân mà muốn thu sùng vật thì còn vất vả dài dài...

- Mày thật sự không đồng ý? - Trương Hải gằn giọng nói, sau đó quay ra nói với Cún:

- Xem ra mày phải thất vọng rồi! Là nó không muốn sống, không phải anh mày tàn nhẫn.

Trương Hải nói xong thì rút một con dao ra, đâm thẳng xuống đầu của T.Rex.

- Dừng! Đại ca, nghe em nói đã! - Cún lại bắt đầu cất giọng nói nức nở như khóc của mình lên...

- Anh... anh không được giết anh ấy! Nếu... nếu anh ấy chết thì em sẽ chết theo đấy! Anh ấy đã giúp em, em còn chưa báo đáp...

Trương Hải đang cười âm hiểm không ngừng, Cún cũng chưa hiểu được ý vị trong mấy lời mình vừa nói, nó chỉ nói theo kịch bản mà Trương Hải truyền

âm mà thôi. Nhưng Trương Linh Tuyền đang ngồi ở bên kia đang nổi hết cả da gà, trừng mắt oán trách nhìn Trương Hải. Không ngờ tên vô sỉ này dám làm vậy bản hình tượng trong sáng của Cún.

Quả nhiên, T.Rex đã cảm động đến sắp rơi lệ, chỉ cần một chút nữa thôi là nguyện lấy thân báo đáp cái ân tình này của Cún. Nhìn thần sắc đáng yêu của con bé kia... ách, trái tim nóng bỏng đã đóng chặt bao nhiêu năm của T.Rex chợt đập lên thành thịch.

- Mày nguyện chết theo nó? - Trương Hải cười lạnh:

- Thế thì mày chết đi tao xem!

Trương Hải nói xong câu này thì cũng đã toát hết cả mồ hôi, tay run rẩy vứt con dao cho Cún. Trong lòng đang chửi mửi tám đời tổ tông nhà T.Rex. Con mẹ nó, thấy người ta hy sinh vì người chưa, đồng ý đi nhanh lên. Đồng ý đi, đồng ý theo anh đi!

- Mày chết đi xem nào? Mày có chết thì cái thằng “đầu to” (T.Rex đầu to ^^) này cũng không có chịu quan tâm đến sống chết của mày đâu! Hắc, chỉ sợ mày phí công vô ích rồi. - Trương Hải lại tiếp tục bom đều.

Cún run rẩy cầm con dao trên mặt đất lên, kê vào vị trí trái tim. Ấn ký trong đầu đã run lên bần bật, căng thẳng truyền âm cho Trương Hải.

Con dao giờ lên...

- Dừng lại! - T.Rex gần như hét lên, giận dữ nhìn Trương Hải, như thể chỉ muốn tấp cho hắn một nhát:

- Có phải tao đồng ý là mày sẽ không giết ai cả?

Gật đầu.

- Thực lực mày quá kém, mày không sợ năm năm sau không đuổi kịp tao hay sao? Đến lúc đó tao sẽ giết mày! - T.Rex nhe răng nói.

- Thoải mái! Anh mày tự tin lắm! - Trương Hải hờ hững đáp.

- Tốt! Tao theo mày! Nhưng mà... cô ta phải ở bên tao! - T.Rex lại gần giọng.

Gật đầu.

Cún bên kia xám xịt mặt mày, mắt tròn to như cực kỳ tức giận, muốn xông lên liều mạng với Trương Hải vì cái tội dám áp đặt linh tính.

Ấn ký được về nhanh như chớp.

Ấn ký lơ lửng...

Ấn ký chui vào đầu T.Rex...

- Ê! Khoan đã, nếu mày đã ký khế ước cưỡng ép với con bé kia! Nếu nó chết chẳng phải mày cũng chết sao? Đâu má...

T.Rex vừa mới nhận ra cái gì đó, đang định vùng vẫy thì phát hiện ra ấn ký kia đã được xác lập thành công, không khỏi tức đến mức phun ra một ngụm máu, ngất xỉu đương trường.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Bí Pháp - Cách Thoát Khốn

Thu phục được T.Rex rồi.

Trương Hải thở phào nhẹ nhõm, tâm tình thư thái vô cùng. Hắn đã nghĩ rồi, nghĩ kỹ lắm rồi, có một cách để vượt qua đại dương rộng lớn này.

Trước đó, hắn đã từng hỏi Cún một câu:

- Chú bay liên tục thì tối đa là được bao xa?

Đáp án của Cún là một vạn cây số!

Tốc độ của Cún rất nhanh, ít nhất cũng phải đi được hai ngàn cây số một giờ, nhưng sức của nó cũng không phải vô tận, đi một vạn cây số là tốt lắm rồi.

Hiện giờ tu vi của Cún tăng tiến, nhưng nếu hỏi lại câu này thì cùng lắm là lên được một vạn ba, một vạn tư, tuyệt đối không hơn được.

Như đã nói từ trước, muốn thoát ra khỏi không gian truyền thừa thì phải đến thần điện.

Chỉ có những người vượt qua thử thách thì mới ra khỏi không gian này được.

Trương Hải biết, mình không phải là người khủng long, nhưng hắn không cần truyền thừa, hắn chỉ cần đến đó để tìm một con đường thoát ra mà thôi. Còn nữa, Trương Linh Tuyền cũng là vào đây một cách “bất hợp pháp”, hắn còn phải nghĩ cách đưa nàng ra ngoài nữa.

Việc này khó, nhưng Trương Hải vẫn giữ vững hy vọng rằng mình có thể làm được.

Nếu ngay cả hy vọng cũng không có, vậy thì Trương Hải cứ sớm ngày sống trên băng nguyên này chờ chết đi cho xong.

Tại sao nói là chờ chết?

Bởi vì mỗi người chỉ được phép vào không gian truyền thừa này đúng bốn năm mà thôi.

Pháp tắc nơi này không biết là được ai thao túng, nhưng bao thế hệ học sinh vào đây đã chỉ rõ, những người vào quá bốn năm mà không ra được thì mãi mãi cũng không ra được.

Theo lý, giả sử những người đó bị kẹt lại trong không gian này, vậy thì họ vẫn phải tồn tại mới đúng.

Nhưng bao nhiêu thế hệ đi qua, bao nhiêu lớp học sinh vào trong không gian này, chưa hề có một ai nhìn thấy người của thế hệ trước bị mắc kẹt.

Vậy có nghĩa là gì?

Có nghĩa là tất cả bọn họ đều đã “biến mất” một cách kỳ dị, hay nói trắng ra, tất cả đều đã chết!

Tuy rằng đây chỉ là một suy đoán, nhưng hầu như tất cả mọi người đều tin tưởng, cũng không có một ai dám mang thân ra thử nghiệm, hết bốn năm mà vẫn ở lại trong không gian này, chưa chịu đi ra.

Lại nói tiếp, vùng biển ngăn giữa vùng Bắc Cực với đại lục phía nam rộng đến năm vạn cây số, với sức của Cún thì không thể nào ra khỏi đó được.

Tất nhiên, không thể phủ định trường hợp trên biển có đảo, quần đảo gì đó. Nhưng những hòn đảo này ở đâu thì Trương Hải lại không biết, trên bản đồ cũng không có bất cứ một ghi chép gì. Đường như chưa từng có ai đi qua được vùng biển này vậy.

Trước đó, Trương Hải còn nghĩ đến chuyện liêu một phen, cho Cún dốc sức bay qua, nếu may mắn thì có thể gặp được hòn đảo nào đó để dừng chân, không lo chuyện rụng xuống biển khơi.

Thậm chí, Trương Hải còn từng tiếc nuối vì không kiếm được một con chồn tinh Elasmosaurus, mà lại đi nhường cho hai thằng Phạm Đức Linh và Trần Mạnh Thắng. Nếu bây giờ có loại chồn tinh nước đó, mình có thể vượt qua cái vùng biển này dễ dàng hơn bao nhiêu!

Nhưng từ khi nhìn thấy Hàn Kỳ Lân, lại nhìn thấy T.Rex từ trong trí nhớ của rồng lửa, Trương Hải đã nảy ra một chủ ý mà chính hắn cũng từng cho là vô vớ. Nhưng mà bây giờ, xem ra cái chủ ý này thực sự khả thi. Nếu thành công, chính Trương Hải sẽ có thêm một nguồn trợ lực khổng lồ, giúp hắn vượt qua khó khăn lần này.

....

Đã là ba ngày kể từ khi Trương Hải thu phục được T.Rex. Trong thời gian này, hắn vẫn luôn ở bên cạnh Trương Linh Tuyền, chăm sóc nàng từng chút một.

Trương Linh Tuyền bị trúng một đòn hàn khí, giống như là bị nhiễm bệnh phong hàn vậy. Sau khi Trương Hải bỏ trí nhà đi động, bế nàng vào trong thì Trương Linh Tuyền bắt đầu phát sốt, trán nóng hừng hực, thân thể run lập cập.

Trương Hải đã cho nàng uống thuốc, lại ở bên cạnh đánh gió giúp nàng bớt sốt, xoa bóp chân tay để tránh tê liệt. Tối thì lại ôm nàng đi ngủ, để nàng không bị lạnh. Sang đến ngày thứ ba thì Trương Linh Tuyền mới khỏi dần dần, Trương Hải cũng yên tâm.

- Anh ra ngoài một chút! Em cứ nằm nghỉ ngơi đi nhé! - Trương Hải sờ sờ trán Trương Linh Tuyền, thấy nhiệt độ cũng sắp trở về mức bình thường của T.Rex tộc thì thở ra một hơi, nhẹ nhàng nói.

- Vâng! - Trương Linh Tuyền cười ngọt ngào gật đầu.

Trương Hải dịu dàng hôn lên trán nàng một cái, xoay người ra bên ngoài.

Đến lúc đi làm công tác tư tưởng cho các tiểu đệ rồi!

Trương Hải vẫn ở vùng dưới chân ngọn núi lửa kia, chưa hề rời đi. Bởi nơi đây là vùng tiếp giao giữa hồ băng và núi lửa, nhiệt độ coi như ôn hòa. Ở tạm lại nơi này là một lựa chọn không tồi.

Đi đến chỗ mấy con chồn tinh, Trương Hải đã thấy chúng nó chỉ chốc như chó vờ mè.

- Đại ca nói rồi! Từ nay mày là tiểu đệ của tao, tao nói gì mày cũng phải nghe. - Đây là giọng của Hàn Kỳ Lân.

- Đại ca đại ca! Mày không biết nói chuyện kiểu khác hả? Thằng đó thì sao? Nó dùng kế lừa tao, chẳng phải chỉ là một thằng có tu vi Tự Giác cảnh thấp kém thôi sao? Tao còn lâu mới nghe. - Đường như T.Rex vẫn cực kỳ ảm ức về vụ bị thu phục quá vô lý.

- Còn cả mày nữa! Không ngờ mày lại thông đồng với nó lừa tao! - T.Rex lại cau kinh nói lan sang Cún.

- Haiz! Anh quá ngây thơ, nếu đại ca không thu phục thì sớm muộn anh cũng bị kẻ khác thu phục nha. Em chỉ giúp anh kiếm một người tốt mà thôi.

Cún bắt đầu xảo biện hộ Trương Hải. Lần này đột phá làm tâm tình nó rất tốt, không ngờ theo Trương Hải có mấy năm, ăn vào cả đồng đan dược mà giờ đây đã có thể đột phá. Nếu cho nó tự tu luyện thì ít nhất cũng phải mất chục năm nữa. Vì thế nên nó mới phá lệ nói hộ Trương Hải một chút.

- Người tốt? Người tốt thì đã không dùng cái trò hèn hạ đó! - T.Rex vẫn không phục.

- Tao hèn hạ thật à? - Trương Hải lên tiếng. Đường như T.Rex cũng đã nhận ra từ đầu, nhưng vẫn không hề cổ kị mà lên án kịch liệt.

T.Rex gật đầu.

Trương Hải trầm ngâm.

- Có khi hèn hạ thật! - Trương Hải lăm lăm làm cả ba con chồn tinh ngẩn người.

- Nhưng không sao! Tao biết, chồn tinh như bọn mày đều có ngao khí, không muốn thần phục ai, nhưng nếu thần phục thì phải chọn người có sức mạnh siêu nhiên, thực sự xứng đáng làm chủ của bọn mày. - Trương Hải nói:

- T.Rex không phục, tao hiểu. Cả Kỳ Lân và Cún nữa, dù chúng mày có cố bỏ qua sự bất mãn, nhưng trong lòng chắc chắn cũng không phục.

Trương Hải nói thẳng ra tâm tư trong lòng của ba con chồn tinh.

- Bọn mày có dám cá cược với tao một trận hay không? - Đột nhiên Trương Hải hỏi.

- Cược? - T.Rex hơi khó hiểu với cái danh từ này.

- Thế này nhé! Bọn mày thấy đấy, tao còn rất trẻ, khả năng phát triển vẫn còn ở phía trước. Nếu trong vòng năm năm, tao đạt đến tu vi của bọn mày, vậy thì chứng tỏ tao xứng đáng với bọn mày, bởi sớm muộn tao cũng có thể vượt xa chúng mày. Lúc ấy, chúng mày không cần phải hổ thẹn vì chủ nhân như tao nữa.

- Nếu mày làm được thì tao cũng không còn gì để nói! - T.Rex nghe hừ một tiếng.

- Được rồi, nếu tao không làm được, chẳng phải bọn mày sẽ thoát khỏi khế ước hay sao? Đến lúc ấy cứ tới giết tao là xong! Cần gì phải lo lắng ngược xuôi? Cần gì phải bất mãn với tao làm gì? - Trương Hải tiếp tục dụ dỗ.

- Coi như chúng mày thử một lần! Chỉ cần trong thời gian tao làm chủ của chúng mày, chúng mày cứ làm tốt chức trách của một sủng... không, làm tốt chức trách của một người anh em là được. Tao cần gì thì chúng mày giúp cái đó, để xem vài năm sau, tao có xứng đáng với chúng mày hay không thì chúng mày tự phán định, được chứ?

Cả ba chồn tinh đều trầm mặc.

Bây giờ bọn chúng đều đã nằm trong tay người ta, không làm như thế, cứ bất mãn với hấn thì được cái gì đây?

Chẳng phải chỉ chuốc thêm đau khổ, bị hấn dùng ấn ký dẫn vật hay sao?

Nếu hấn là kẻ kém cỏi, chẳng phải sau này mình sẽ có cơ hội trả thù hay sao?

Còn nếu hấn thực sự là nhân tài, có thành tựu gì đó, vậy mình theo hấn cũng không coi là sỉ nhục gì. Coi như tìm đúng chủ nhân.

Chỉ là, mấy ngày nay cả ba chồn tinh đều bàn luận với nhau về “đại ca” này.

Theo chúng nó biết, tu sĩ thu sủng vật thì phải chọn sủng vật có cùng con đường tu luyện với mình, chỉ có thế mới không bị sủng vật phản bội bất ngờ. Đây là một vấn đề mạng tính nguyên tắc.

Nhưng Trương Hải thì sao? Hấn thu ba sủng vật, nhưng ba con lại có trường phái tu luyện khác nhau, T.Rex là thân, Hàn Kỳ Lân là khí, Cún là hồn. Hon

nữ Kỳ Lân và T.Rex còn ngộ ra con đường khác, tuy chưa hoàn toàn thành thực nhưng xác thực đã bước chân vào được con đường thứ hai.

Hắn thu phục được cả ba, vậy chẳng phải hắn tu luyện cả ba con đường thân hồn khí hay sao?

Đây là cảnh giới của các bậc thần tiên trong truyền thuyết! Cho dù là thiên tài trong thiên tài, từ khi sinh ra đã tu được hai con đường thì họ cũng cực kỳ vất vả trong việc cân bằng hai hệ năng lượng đó, việc ngộ ra con đường thứ ba ở tuổi của hắn là không thể nào...

Nhưng sự thực bày ra trước mắt làm chúng không thể phủ nhận...

- Được, tao đồng ý... Nhưng...

- Ế... - T.Rex đang nói thì Trương Hải cắt ngang:

- Đồng ý thì gọi đại ca luôn đi cu.

- Đại... đại ca! - T.Rex như nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Nhưng đại ca cũng phải cho tao... tôi biết một chuyện! Đại ca kiêm tu cả thân hồn khí hay sao?

Dù đã đoán trước nhưng T.Rex vẫn hỏi cho rõ ràng.

Trương Hải mỉm cười gật đầu.

Cả ba con chấn tinh ngơ ngác nhìn nhau. Trong lòng lại đang tính toán, đoán xem kẻ kỳ quái như Trương Hải có thể tu luyện nhanh tới mức nào.

- Thôi được rồi! Coi như đã thỏa thuận! Hôm nay anh đến là để nói với mấy đứa một việc nữa.

- Anh muốn mấy đứa giúp anh vượt qua đại dương phía nam! - Trương Hải chân thành nói.

- Đại dương phía nam? - T.Rex tròn mắt:

- Giúp thế nào? Liều mạng giúp à? Bọn t... tôi chưa đủ sức!

- Vì thế nên mấy đứa cần tăng sức mạnh lên. - Câu nói của Trương Hải làm ánh mắt của ba con chấn tinh sáng rực.

- Đại ca có cách gì? - Hàn Kỳ Lân nuốt một ngụm nước miếng.

- Loại người có câu thể này: một cây làm chẳng lên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao... Ý anh đó là mấy đứa có thể dùng bí pháp của anh, hỗ trợ lẫn nhau để tăng cường uy lực, giống như kiểu... cũng giống như kiểu pháp trận hay kiếm trận gì gì đó đi.

Ba con chấn tinh có vẻ thất vọng, nhưng nghĩ lại thì lại lấy lại hứng thú. Nâng cao thực lực bản thân là một việc khá khó khăn, đâu phải nói được là được. Nhưng một bí pháp kết hợp với nhau để tăng cường cũng là một dịp may khó có được. Kể cả sau này, khi "tổ hợp" tan đàn sẽ ghé thì bí pháp vẫn có thể truyền cho thế hệ sau, hoặc tìm người phối hợp khác cơ mà.

- Được rồi, bây giờ điều cần nhất là Kỳ Lân cũng phải biến thân được. Cái này cho mày.

Trương Hải vút băng linh quả hái được cho Hàn Kỳ Lân. Cặp mắt nó sáng rực rỡ, há mồm nuốt thẳng, bỏ lại một câu: "Em bé quan" rồi chạy mất.

Lần trước đã hấp thu khá nhiều hàn khí của Trương Hải, bây giờ có được Băng Linh Quả phụ trợ, còn lo không đột phá sao?

- Còn Cún, ổn định cảnh giới đi, khi nào biến thân liên tục được thì mới đạt yêu cầu. Số đan dược này cho hai đứa, nhớ chăm chỉ tu luyện vào đó. Anh cho mấy đứa một năm.

Nói xong, Trương Hải dốc hết đan dược trong không gian trữ vật ra, đưa cho hai con chấn tinh. Tất nhiên, còn một số đan dược trị thương và đan dược có tác dụng đặc biệt thì vẫn giữ lại.

Sau đó, hắn quay đầu đi thẳng.

Hai con chấn tinh cũng vui mừng, cầm đan dược đi kiếm chỗ tu luyện.

Trương Hải đi từ trên núi xuống, nhưng khi đi qua cái hồ nước nóng ở lưng chừng núi, cái hồ mà hắn vẫn lấy nước mấy ngày nay thì chợt ngừng lại.

Có âm thanh kêu cứu, còn cả tiếng thở hồng hộc thì phải...

Là ai?

Trương Hải nghi hoặc không thôi, nhưng vẫn rào bước tiến nhanh về phía đó.

Chương 116: Số Phận Đen Đủi Của Lưu Manh

Ở giữa lưng chừng của ngọn núi lửa này có một hang động, bên trong động đó có một cái hồ cỡ trung, theo ước lượng của Trương Hải thì rộng khoảng hơn một trăm mét vuông là cùng. Một cái hồ nước nóng như vậy, hình thành ở vùng núi lửa, bên dưới lại là nguồn nước khổng lồ thế kia cũng không có gì lạ.

Mặc dù dưới hòn đảo này là nước biển mặn chát, nhưng có lẽ nơi đây có một mạch nước ngầm thông xuống dưới biển, nguồn nước trải qua thanh lọc của các vật chất khoáng mà phun lên đây, vì vậy mới có một cái hồ nước ngọt kỳ diệu thế này. Trương Hải đã tới đây vài lần, nhưng lần nào cũng phải than vãn về sự kỳ diệu của tự nhiên.

Vốn ban đầu hắn cũng không để ý đến chỗ này, nhưng Trương Linh Tuyền lại phát hiện ra trong khi quan sát hắn và chấn tĩnh vật lộn. Lúc đó nàng cũng chẳng làm được gì, ngồi một chỗ lơ đãng thế nào mà lại phát hiện ra vị trí cái động đó.

Vì thế, trước khi Trương Linh Tuyền tiếp đi, Trương Hải vì muốn xem thần trí của nàng thế nào nên trò chuyện một hồi, vị trí của cái hồ đó cũng chỉ là một trong những đề tài họ nhắc đến mà thôi.

“Thế nào mà lại có người?” Trương Hải vừa lẩm bẩm trong miệng, bước chân thì ngày càng nhanh.

Nhưng đi đến chỗ cái hồ đó, cảnh tượng làm Trương Hải tý thì sợ chết khiếp.

Chỗ đó có một người đang ngụp lặn liên tục, tay giờ lên chơi vơi, miệng thở òng ọc, uống nước liên tục. Miệng cố gắng phát ra tiếng kêu cứu nhưng ngày càng nhỏ hơn.

Người đó có một mái tóc dài đen nhánh, mái tóc đang nổi lên trên mặt nước, khuôn mặt thanh thoát nổi lên kia lộ ra vẻ xinh đẹp mà thê mị. Sắc mặt nàng đã tái nhợt lại, đôi mắt nhắm nghiền vì bị nước thấm vào, vẻ mặt vô cùng sợ hãi.

Chẳng phải là Trương Linh Tuyền sao?

Mới đi có một tý mà đã nghịch ngợm cái gì thế này? Trò đùa này chẳng vui tý nào cả!

Trương Hải vừa sợ vừa tức, nhưng cũng cuống quýt nhảy ùm xuống bên dưới, bơi đến bên Trương Linh Tuyền.

Nàng cũng không có cách xa bờ quá, chỉ cần nhảy một cái là đã đến nơi, Trương Hải nhanh chóng bắt được cái eo nàng, muốn kéo nàng lên bờ.

Nhưng Trương Linh Tuyền lại giãy dụa điên cuồng, như muốn ấn Trương Hải xuống để leo lên vậy. Nàng cứ thế mà ôm sát hắn vào người, làm Trương Hải như cảm nhận được cái gì đó mềm mềm âm âm, cảm giác thật là tuyệt.

Nhưng Trương Hải cũng không có nhiều thời gian mà dây dưa. Hắn nhớ lại cách cứu người chết đuối mà Đỗ Kim Hoa đã từng nói. Đó chính là chờ cho người chết đuối là đi, không còn sức giãy nữa thì mới cứu. Bởi nếu cứu họ trong lúc họ còn đang sung sức, họ chỉ có vùng vẫy càng mạnh, kéo mình chết theo mà thôi.

Trương Hải không quên lời dạy đó, nhưng nhìn Trương Linh Tuyền đau khổ giãy dụa trong sợ hãi thế kia, hắn không thể nào nhìn được. Lúc ấy hắn cũng làm gì còn cái suy tính gì, chỉ biết mình mà không nhảy xuống cứu là nàng sẽ chết mà thôi.

Giờ phút này, Trương Linh Tuyền vẫn còn sức mà ấn hắn xuống, hơn nữa lực đạo của nàng cũng không nhỏ, cả hai lại đang ở dưới nước, Trương Hải đâu có tiện chống trả. Đầu hắn bị ấn xuống dưới, chẳng may hít phải một ngụm nước vào mũi làm hắn ho sặc sụa.

Xem ra mẹ dạy cấm có sai. Nếu cứu người mà cứ như thế này thì chỉ tổ chết trùm, chẳng có ích lợi gì cả.

Trương Hải không chần chừ gì nữa, vỗ nhẹ lên gáy Trương Linh Tuyền một cái, khiến thân thể của nàng mềm nhũn xuống. Hắn tranh thủ kéo tay nàng kẻ qua vai, chân đạp tay khua bơi về phía trước. Chỉ mất vài hơi đã bơi được lên bờ.

Trương Hải chưa dừng lại, kiểm tra hơi thở của Trương Linh Tuyền một chút, thấy nàng thở khá yếu, nhịp thở cũng chậm, nhịp tim thì đập thình thình liên tục. Tình hình này không tốt, hệ tuần hoàn hoạt động mạnh nhưng hô hấp thì yếu, việc chênh lệch thế này sớm muộn cũng dẫn đến thiếu đường khí mà tắt thở.

Trương Hải đã được dạy dỗ đằng hoàng về phương diện y học, tất nhiên là hiểu mấy phương pháp sơ cứu cơ bản này. Hắn nhanh chóng cúi đầu hô hấp nhân tạo, kết hợp với truyền khí công kích hoạt các cơ năng. Chỉ khoảng nửa phút, Trương Linh Tuyền đã học ra vài ngụm nước, ho sặc sụa, đôi mắt đang nhắm tịt cũng chậm rãi mở ra.

Nàng chợt rùng mình một cái, tâm thần như tỉnh táo hơn nhiều, đánh giá khung cảnh xung quanh một chút.

- Này! Sao em lại ra đây? Chẳng phải anh đã dặn ở nhà chờ anh về hay sao? Mà em như thế nào lại...

Trương Hải chán nản chẳng thèm nói hết câu, rõ ràng có thực lực cao như vậy, sao có thể chết đuối được chứ? Chẳng nhẽ nàng trả vờ?

Trương Linh Tuyền còn buồn bực hơn, ủy khuất nói ra một câu làm Trương Hải tý thì hộc máu:

- Tại anh! Tất cả là tại anh! Không phải anh thì làm sao em lại bị như thế chứ... Hức hức!

- Tại anh? Như thế nào lại là tại anh? - Trương Hải oan khuất thấu trời la lên. Có trở mặt thì cũng không nhanh như vậy chứ? Hắn còn vừa mới cứu nàng mà..

- Không tại anh thì tại ai? Sao hôm nọ em hỏi cái hồ này nông hay không, anh dám nói là nông? Làm em ra đây tắm rửa một chút, vừa không chú ý một cái đã trượt chân, suýt nữa thì chết rồi...

Trương Linh Tuyền dường như vẫn cực kỳ ảm ức, liên tục lên án Trương Hải.

Trương Hải cũng oan uổng lắm chứ. Hắn ra đây lấy nước có mấy lần, nước này trong xanh nhưng là ở trong động thiếu ánh sáng, đâu có nhìn rõ đáy nó đến đâu. Hắn chẳng qua chỉ mức nước ở ven bờ, thấy nó nông đến đâu gối là cùng, lại chẳng bảo nông à?

- Thế rốt cuộc sao em lại ra đây? Mà sao với thực lực của em mà cũng không tự thoát được là thế nào?

- Hừ! Anh tưởng ai cũng bản như anh à? Hơn một năm rồi không được tắm rửa, khó chịu chết em. Còn về việc kia... - Nói đến đây, Trương Linh Tuyền hơi ngập ngừng.

Thực tế thì nàng không biết bơi, Trex tộc nào cũng vậy, khá kỵ nước nên hầu hết đều không học bơi.

Trương Linh Tuyền có thực lực cao, nhưng nàng vẫn chưa đến thần thông cảnh, vẫn chưa có những thứ như “phi thiên độn địa”, nói cách khác, cảnh giới của nàng vẫn ở trong cái mức độ giống như “cao thủ võ lâm” trong tiểu thuyết võ hiệp kiếp trước của Trương Hải vậy. Dù võ công cao, nhưng nếu không biết bơi mà rơi xuống nước thì vẫn chết vật như thường.

Trừ phi đạt đến thần thông cảnh, ngộ ra được các thần thông phi độn thì có thể đạp nước mà đi, dù chỉ một đoạn ngắn nhưng cũng thừa để Trương Linh Tuyền thoát chết.

Tất nhiên, nhược điểm không biết bơi này đã bị nhiều người lợi dụng, vì thế nên Trex tộc cực kỳ khuyến khích việc học bơi. Chỉ là Trương Linh Tuyền vẫn chưa thể khắc phục được nhược điểm của mình.

Trương Linh Tuyền đang định nói tiếp thì lại nhìn thấy ánh mắt tỏa sáng của Trương Hải. Hắn đang nhìn chăm chăm vào nàng, con ngươi đảo lên đảo xuống như đang xem xét một lục địa mới. Trương Linh Tuyền vô thức nhìn xuống, bất giác khuôn mặt đỏ bừng như “Hỏa Linh Quả”. Bởi vì nàng muốn đi tắm nên quần áo đã bị cởi sạch, chẳng còn mặc gì, bây giờ thân thể đang lồ lộ trước mặt hắn, nhưng vẫn chưa ý thức ra mà nói chuyện từ nãy giờ. Chuyện này... thật quá mất mặt.

- Quay mặt đi chỗ khác! - Trương Linh Tuyền xấu hổ che thân thể lại, tự quay mặt đi không dám đối diện với hắn, lộ ra đôi má hồng hào như hai rạng mây, khiến nội tâm Trương Hải nhộn nhạo.

Hắn không quay đi mà còn tiến tới.

Trương Linh Tuyền như con thỏ bị dọa, sắc mặt kinh hoàng nhìn Trương Hải. Còn chưa kịp làm gì thì đã bị hắn đè xuống đất, đôi môi bị chặn lại, thân thể trắng muốt kia đã bị hai bàn tay đầy tính xâm lược tấn công.

Thân thể của Trương Linh Tuyền bị kích thích, thân thể càng ngày càng nóng, hơi thở trở nên dồn dập, dường như có một dòng nước đang chảy xuôi theo thân thể nàng, muốn chảy ra ngoài để giải thoát khoái cảm ấy ra.

Trương Hải càng hưởng thụ càng thống khoái. Cảm thụ thân thể bên dưới ngày càng mềm ra, dường như đã chịu khuất phục, chiếc lưỡi nhỏ thom tho kia cũng đang dần phối hợp với mình, hai cánh tay trắng như búp măng cũng đã ôm cổ hắn, ghì chặt lại.

Hắn muốn sao?

Hắn muốn sao?

Ừ! Nhà mi muốn thì tiểu thư cho mi...

Coi như công lao cứu tiểu thư hôm nay...

Tên kia ngày càng quá đáng, bàn tay đã từ trên đồi núi trượt xuống vùng bụng phẳng như đồng bằng, càng ngày càng xuống, xuống...

Khi cánh tay ấy chạm vào nơi tư mật nhất của Trương Linh Tuyền, thân thể của nàng run bắn lên như điện giật, một cổ khoái cảm như muốn kéo nàng

lên vút tận trời xanh trào ra. Sắc mặt của Trương Linh Tuyền hồng rực, hơi thở cũng càng gấp gáp, nhưng cái tên khốn kia lại bịt chặt miệng nàng, thật là khó thở.

Không nhìn được nữa...

Trương Linh Tuyền nhắc chân đạp thẳng một phát vào bụng của Trương Hải, hất hấn bay vèo lên trời.

Mặc dù tu vi của Trương Hải đã tăng tiến, nhưng chiêu tập kích bất ngờ này vẫn làm hắn không phản kháng nổi. Thân hình bay vọt lên, rơi ùm một cái xuống nước.

Trương Linh Tuyền ngo ngác một lúc.

Sau đó xác định lại chuyện vừa xảy ra, sắc mặt của nàng hơi xấu hổ. Tình thế như vậy rồi, còn làm cái gì nữa? Nàng nhanh chóng vơ đồng quần áo bên cạnh, mặc lẹ vào rồi chạy biến mất.

Còn lại Trương Hải. Hắn lóp ngóp một lúc rồi bò lên trên bờ, há miệng thở dốc, tay ôm bụng. Trong lòng thầm mắng mò, nếu vị trí mà chệch xuống dưới vài li nữa là nửa đời sau của cô thành quả phụ đó, biết không hả?

Trương Hải khóc không ra nước mắt. Sao bà cô này thích đá người khác vậy? Hồi còn là học sinh đã bị nàng đá cho cạp đất vài lần, đến bây giờ sắp ăn được rồi thì lại bị đá bay xuống hồ, uống vài ngụm nước. Số của hắn bị sao mà đen dử vậy? Lần trước muốn ăn Dương Thanh Kỳ thì bị Đào Thủy Tiên phá bình, năm lần bảy lượt mới có cơ hội, đến bây giờ muốn ăn Trương Linh Tuyền thì lại bị đá bay đi như một “phi công trẻ”. Cuộc đời này có còn thiên lý nữa không?

Nhìn cái bóng đang chạy biến kia, lại nhìn vào cặp móng cong cong đang lắc lư theo từng nhịp bước ấy. Trương Hải nuốt nước miếng ừng ực, trong lòng rạo rực như có lửa đốt. Hắn bất giác đưa tay lên nhìn nhìn, vừa rồi rõ ràng động phải một thứ nước không giống nước hồ, cảm giác rõ ràng là nóng nóng, còn nóng hơn nước hồ nhiều, lại còn một ít mùi hương lưu lại ở đây, lẽ nào... hắc hắc...

Trong đầu Trương Hải nổi lên cả trăm ngàn suy nghĩ dâm đãng, khóe môi cũng nhếch lên một nụ cười ghê tởm!

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Sự Cố Hỏa Linh Quả

Một tháng sau.

Tình hình trên ngọn núi này có vẻ yên ắng.

Ba con chần tinh đang cố gắng tu luyện. Theo mục tiêu mà Trương Hải đề ra, khi nào cả ba con chần tinh có thể biến thân theo ý muốn, có thể duy trì mà không hao nhiều sức lực, ít nhất thì duy trì hình dạng con người phải tự nhiên như T.Rex lửa mới coi như đạt yêu cầu.

Còn Trương Linh Tuyền, nàng được Trương Hải chăm sóc tỉ mỉ từng chút một, phải hồi phục thương thế, khu trừ toàn bộ hàn khí trong người ra ngoài. Ngoài ra, nàng còn phải tinh dưỡng, đề cao sức mạnh về mức cao nhất có thể, chuẩn bị hướng dụng Hỏa Linh Quả.

Như đã thương lượng từ trước, lợi dụng được lực của Hỏa Linh Quả, giúp Trương Linh Tuyền đột phá tu vi Phản Tổ cảnh. Thân thể nàng sẽ được cải tạo thêm một lần nữa, thoát thai hoán cốt, tiêu trừ mọi tật bệnh di chứng từ trước đây.

Trên thực tế, sức mạnh tiềm tàng trong thân thể của Trương Linh Tuyền vẫn cực lớn, hầu như không suy giảm. Nhưng thân thể nàng lại bị tổn thương khí huyết, lại bị chèn ép hô hấp trong đường hầm, còn gặp phải điều kiện giá rét giữa băng nguyên nữa, thương thế đã nặng lại càng nặng, làm lưu lại di chứng trong thân thể, khiến thân thể nàng không chịu nổi một phần mười sức mạnh kia.

Đó cũng là lý do mà chiến lược của Trương Linh Tuyền bây giờ yếu đến như thế.

- Em có chắc là thân thể em chịu được được lực này cho đến lúc đột phá không?

Trương Hải vẫn cực kỳ lo lắng, chuyện này không phải chuyện đùa, việc liên quan đến tính mạng của Trương Linh Tuyền, hắn phải cố gắng nâng cao tỷ lệ thành công bằng mọi cách.

- Chắc... - Trương Linh Tuyền nói ra câu này làm Trương Hải mừng rỡ, nhưng câu tiếp theo lại làm mặt hắn cứng đờ:

- ... khoảng ba phần!

Chắc khoảng ba phần?

Đùa à?

Trước đó, chính Trương Hải đề ra cái chuyện này cho Trương Linh Tuyền cũng là từ những kiến thức, hiểu biết của hắn mà phán đoán. Sau khi được Trương Linh Tuyền xác nhận là cách này khả thi, Trương Hải cũng coi đây là một hy vọng duy nhất để giúp nàng.

Nhưng sau khi xác định chuyện này, Trương Hải lại suy xét đến một số phương diện khác, cả một năm qua, hắn đã thử suy đoán đủ mọi trường hợp, nhưng vì điều kiện tiên quyết là Hòa Linh Quả lại chưa có trong tay, vì thế hắn cũng không định hỏi Trương Linh Tuyền làm gì.

Bởi tin tức của Hòa Linh Quả khá mờ mịt, Trương Linh Tuyền biết mình ở Bắc Cực thì gần như từ bỏ hy vọng về nó, Trương Hải sao mà còn thừa hơi đi khơi gợi chuyện này, làm nàng thêm buồn bực chứ?

Nhưng bây giờ Hòa Linh Quả đã có trong tay, những chuyện mà hắn từng băn khoăn bây giờ đều có chỗ để sử dụng.

- Ba phần... tỷ lệ này quá ít! - Trương Hải lắc lắc đầu:

- Anh không thể nào yên tâm được!

- Nhưng thực sự chẳng còn cách nào khác cả! - Trương Linh Tuyền cũng bướng bỉnh nói.

- Anh nghĩ... hay là chờ ra ngoài rồi, trở về trong dòng họ của em, xem xem mấy người lớn có cách nào khác, hoặc là có phương pháp tăng tỷ lệ thành công hay không? Hoặc giả... có họ ở đó, em có vấn đề thì họ cũng có thể cứu trợ kịp thời.

Trương Hải cố gắng nghĩ ra một phương pháp khác.

- Không thể... - Trương Linh Tuyền lắc đầu:

- Anh không phải em, anh không biết được cảm giác trong người em thế nào. Hơn một năm không thể tu luyện rồi, tuy rằng thực lực vẫn có thể duy trì ở mức nhất định, nhưng em ngày càng cảm thấy các cơ năng trong cơ thể thoái hóa. Anh biết đấy, một năm trước, tu vi của em đã đến hồi đột phá, chỉ cần một Hòa Linh Quả bình thường cũng đủ, nhưng bây giờ, nếu cho em dùng một Hòa Linh Quả bình thường, chắc chắn không thể nào đột phá được.

- Vốn em cũng chỉ mang hy vọng mong manh, thử ăn một quả bình thường xem sao. Nhưng anh lại tìm được một Hòa Linh Quả tốt thế này, nó làm hy vọng trong người em dậy lên mạnh mẽ. Em không thể bỏ qua cơ hội này nữa, bởi nếu còn kéo dài, dù có ăn quả thượng phẩm thế này thì em cũng không đột phá được!

- Nhưng mà... - Trương Hải định nói gì đó.

- Đừng nhưng gì cả! Em đã quyết rồi. Anh biết đó, con người em tuy nóng nảy, nhưng cũng cực kỳ cứng đầu, cái gì em đã quyết thì không ai có thể thay đổi.

Trương Linh Tuyền kiên quyết nói, sau đó sắc mặt trở nên dịu dàng:

- Em biết, anh đang lo cho em! Điều này đã đủ làm em vui sướng lắm rồi. Nhưng anh cũng nên hiểu cho cảm giác của em. Em không muốn làm một người đàn bà vô dụng, không có khả năng gì. Anh biết không, bây giờ phụ nữ ngày càng tài giỏi, nhưng đàn ông lại chết gần hết rồi, người đàn ông biết chăm sóc như anh lại càng quý hiếm. Ít nhất hiện tại em cho rằng anh tốt hơn rất nhiều người.

- Mà anh tốt, không có nghĩa rằng anh là vạn năng. Bên người anh có thể có Kỳ, có thể có em, nhưng cũng có thể có thêm nhiều người nữa. Em không trách anh, bởi xã hội này, thời đại này là thế.

- Anh có nhiều phụ nữ, em chấp nhận! Nhưng em sẽ không thua kém bất kỳ một ai khác, lại càng không muốn trở thành gánh nặng cho anh. Em đã ở trong hoàng cung Bạo quốc bao nhiêu năm rồi, chứng kiến bao nhiêu cái bình hoa xinh đẹp trong đó. Bọn họ thật vô dụng, chẳng làm được gì khác ngoài việc cầu xin sự sủng ái của hoàng đế, tranh giành đấu đá lẫn nhau, cả một lũ thối nát, mà nguyên nhân đã quá rõ ràng: “họ không thể làm việc gì khác”.

- Em có một số người bạn, cha mẹ họ đều là người quyền cao chức trọng. Mấy người bạn đó đều có khoảng hơn mười mẹ, nhưng các mẹ của họ đều hòa hợp, không tranh giành với nhau. Đó là vì, họ đã có cách khác để so đo, họ đấu tài năng, đấu với nhau trên con đường tu luyện, con đường quyền lực,... Nhưng họ đều coi cái nhà đó là một mái ấm để nghỉ ngơi, là nơi “kê địch” biến thành chị em, bọn họ có thể đối đầu nhau bên ngoài, nhưng khi về nhà, họ chính là mẹ của những đứa con, là vợ của người đàn ông trong gia đình.

- Đó là lý do mà em không muốn mình trở nên vô dụng! Bởi người vô dụng thì cái cách giữ lấy con tim anh cũng biến thành thấp kém, em sẽ cho những người con gái theo anh biết, cách em giữ lấy con tim anh là như thế nào...

Trương Hải im lặng nghe nàng nói từ đầu tới cuối.

Trong lòng của hắn thực sự... phục rồi.

Trương Linh Tuyền có tính cách bá đạo, kiêu ngạo vô cùng, nàng đã chứng kiến bọn người “cung phi” thối nát kia, làm sao mà nàng cam chịu làm bình hoa giống như bọn họ chứ?

Nếu như nàng ở trong giấc mơ kia... chắc cả thế giới cũng chỉ có vài người xứng với nàng. Nhưng ở trong cái thế giới này, nàng lại chấp nhận chung đàn ông với người khác.

Aiz, ông đây đang sống trong cái thời đại gì thế này? Đây... con mẹ nó đúng là thiên đường của đàn ông nha!

- Thôi được rồi! Nhưng em phải hứa với anh, nếu như không chịu được thì phải tán toàn bộ được lực đi, không cố gắng chèn ép, hấp thu nữa. Dù em có trở nên thế nào, anh vẫn sẽ chăm sóc cho em cả đời, em có thể mất đi thực lực, nhưng không thể mất mạng, hiểu chưa?

Trương Linh Tuyền gật đầu, thực sự đồng ý với hắn.

Nàng ngồi trên chiếc giường mềm, tâm tình nghiêm túc nhìn Hỏa Linh Quả trước mắt.

Trương Hải khẽ gọt vỏ của Hỏa Linh Quả ra thật cẩn thận, lộ ra thịt quả nóng hừng hực bên trong, tay hắn cũng đã bỏng rát, phải đổi tay liên tục, nếu không tay hắn đã bốc khói xì xì lên rồi.

Trương Linh Tuyền cầm lấy đồng vỏ kia, lột gọn vào trong khoang miệng của mình.

Bởi Hỏa Linh Quả cực nóng, nếu đi vào miệng thì có thể gây tổn thương đến vòm miệng, nên dùng vỏ của nó để lót là tốt nhất.

Còn khi Quả vào đến thực quản, Trương Linh Tuyền đã có thể vận công hấp thu được lực được rồi, sự tổn thương cũng không nặng nề như ở trong vòm miệng.

Trương Hải cắt quả ra làm bốn, đút một miếng vào miệng Trương Linh Tuyền.

Nàng nhắm mắt hấp thu một chút, rồi lại nói:

- Tiếp tục.

Trương Hải gật đầu, đút tiếp miếng thứ hai, rồi thứ ba, thứ tư.

Được lực của Hỏa Linh Quả phải được hấp thu sạch cùng một lúc, có thể mới đủ lực lượng để xung kích cảnh giới, còn nếu hấp thu từng miếng một thì coi như lãng phí rồi.

Trương Linh Tuyền ngồi nhắm nghiền mắt, dồn toàn bộ tâm tư vào việc hóa giải được lực.

Một luồng khí nóng như muốn làm tan chảy thân thể của Trương Linh Tuyền bắt đầu lưu chuyển.

Tâm thần của nàng ngưng trọng, bởi cỗ được lực này còn mạnh mẽ quá tưởng tượng của nàng.

Dường như... được lực còn đang hút sạch đi hỏa khí vốn sẵn có trong huyết mạch của Trương Linh Tuyền tích tụ lại ở vùng bụng, giống như một khối bom, có thể phát nổ bất cứ lúc nào vậy.

Oành!

Khối bom ấy nổ tung ra, lan tràn khắp thân thể của Trương Linh Tuyền, chạy dọc mọi vị trí. Khi đến một số cơ quan vốn đã thoái hóa, không thể vận chuyển được hỏa linh khí, nguồn năng lượng cuồng bạo này trực tiếp phá tan cơ quan đó ra, tiếp tục con đường lưu chuyển của mình.

Trương Linh Tuyền rên lên một tiếng đau đớn, nhưng cỗ hỏa khí đó giống như một dòng nước kỳ lạ. Chỗ năng lượng đi đầu thì điên cuồng tàn phá, giống như cực kỳ căm thù Trương Linh Tuyền, muốn giết chết nàng vậy, nhưng chỗ năng lượng kéo theo sau thì êm dịu hơn, lại cực kỳ tương thích với Trương Linh Tuyền, chỉ cần lướt qua một cái đã chữa trị và phục hồi chỗ bị thương đến bảy phần.

Rõ ràng năng lượng kéo theo sau chính là năng lượng của bản thân nàng, chỗ năng lượng vừa bị kéo về bụng một cách khó hiểu đó.

Đây chính là cái gọi là “phá rồi lại lập”, thân thể của Trương Linh Tuyền đang được cỗ năng lượng kia cải tạo từng giây từng phút.

Một giờ...

Hai giờ...

Năm giờ trôi qua...

Trương Hải vẫn nhìn chăm chăm vào Trương Linh Tuyền, chưa từng rời mắt. Thấy sắc mặt nàng có vẻ khó chịu, trán đầy mồ hôi, trong lòng hắn thầm lo lắng nhưng nhất thời cũng không giúp được gì.

U...

Một tiếng rên rỉ khó chịu phát ra khỏi cổ họng của Trương Linh Tuyền.

- Nóng quá... - Nàng bắt đầu lấm bầm, giống như thần trí đã cực kỳ mơ hồ, trên đỉnh đầu cũng nổi lên một làn khói trắng như đốt hương, chân tay đã đỏ bừng lên như sắp nhỏ máu.

Trương Hải sốt ruột nhưng chưa dám đứng lên, sợ quấy rầy việc hấp thu được lực của nàng. Nhưng hành động của Trương Linh Tuyền ngày càng quá đáng.

Nàng... dần dần cởi áo ngoài, áo lót, rồi đến quần...

Thân thể trần trụi đỏ bừng hiện ra trước mặt Trương Hải, làm thần kinh hắn như căng ra, hơi thở có vẻ dồn dập khó nhọc.

- Nóng quá... - Trương Linh Tuyền vẫn rên rỉ, cánh tay không ngừng khuỵu loạn lên, giống như muốn giải tỏa nhiệt lực trong người mà không có cách nào làm được. Đôi mắt đẹp cũng đã mờ ra, trong đó bùng hực lên một ngọn lửa nóng, có vẻ hơi điên cuồng.

Trương Hải hoảng sợ, chạy đến bên cạnh giữ Trương Linh Tuyền lại, gào lên:

- Tuyền! Đừng dọa anh! Mau tỉnh lại, tán toàn bộ được lực đi! Nhanh lên!

Tiếng gào như không có tác dụng.

Trương Hải đột nhiên thấy cả người lạnh lẽo...

Một luồng hàn khí bắt đầu từ vùng thận lan tràn ra chung quanh, khiến chân tay hắn cứng ngắc lại như bị đóng băng vậy.

Chết tiệt, không ngờ cái cục tròn tròn đã bị áp chế kia lại bộc phát vào lúc này!

Cả một tháng nay, Trương Hải đã dùng mọi cách hóa giải sức mạnh của nó, nhưng cũng chỉ có một tác dụng nhỏ bé không đáng kể. Điều này làm hắn hơi lo lắng và buồn bực. Cũng may, áp chế thứ này không khó, nên hắn không lo nhiều.

Chỉ là... không ngờ bây giờ thứ này lại bộc phát!

Phải chăng là do hỏa khí kia dẫn dắt ra.

Người Trương Hải đã cứng đờ, lại phát ra hơi lạnh như hàn băng. Trương Linh Tuyền giống như tìm được bảo vật nào đó, hai mắt sáng lên, lật người đè Trương Hải xuống dưới, điên cuồng cởi quần áo của hắn, sau đó áp thân thể của mình lại, ôm chặt lấy hắn như cực kỳ hưởng thụ.

Mát!

Thật thoải mái!

Trương Hải cũng cảm thấy vô cùng sảng khoái, cảm giác lạnh băng băng thể này quá khó chịu, có thêm một thân thể mềm mại mê người, lại nóng hừng hực thể này làm dịu cho hắn, thực sự không thể nào tuyệt vời hơn.

Trương Hải nhận ra, sự lạnh lẽo trong thân thể đang bị trục xuất ra ngoài, va chạm với nhiệt khí kia, cuối cùng triệt tiêu lẫn nhau, cùng biến mất. Nếu cứ thế này, hàn khí luôn làm khó mình sớm muộn cũng được giải quyết thôi!

- Có lẽ... lần này không thành công được rồi! - Trương Linh Tuyền như tỉnh táo lại đôi chút.

- Sao vậy? - Trương Hải chấn động.

- Năng lượng đang bị dẫn ra ngoài, triệt tiêu với khí lạnh của anh... năng lượng tiêu hao hết, còn đột phá bằng cách nào đây? - Trương Linh Tuyền cười chua chát, khóe mắt cũng chảy ra hai giọt lệ đau khổ...

Chẳng lẽ... phải làm bình hoa cả đời sao?

Đúng lúc nàng đang tự hỏi thì một luồng dao động mạnh mẽ bắt đầu phát sinh trong phòng.

Chiếc vòng cổ màu hổ phách trên cổ Trương Hải bắt đầu sáng lên, rung động kịch liệt như đang có cái gì đập phá bên trong nó vậy.

Trương Hải khẽ động tâm niệm, mở không gian đó ra.

Một cái bình sứ bay vọt ra ngoài, xoay tít trên không trung, hào quang đỏ và lam chiếu rọi cả căn phòng, giống như một luồng ánh sáng cuối đường cho cuộc đời của cô gái...

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Tình Lữ Đạo

Trương Hải đang bị lạnh cóng cả người, suy nghĩ cũng hơi ngưng trệ, nhìn cái lọ kia mà chưa nghĩ ra nó là thứ gì.

Nó ở trong người mình? Bấy lâu nay mình đã bỏ quên cái lọ này, giờ cũng chẳng nhớ nó là thứ gì nữa!

Ánh sáng màu lam bắn ra từ cái bình chiếu thẳng vào người Trương Linh Tuyền, còn ánh sáng màu đỏ lại chiếu vào người Trương Hải.

Thân thể Trương Linh Tuyền bắt đầu rục rịch, giống như có thứ gì đó hấp dẫn thần trí của nàng.

Cái bình kia dần dần hạ xuống bên dưới, sát tới người của Trương Linh Tuyền. Cái bình vừa lơ lửng, vừa xoay tròn, hai luồng khí tức một nóng một lạnh dần dần tỏa ra hình thành một khí trường quỷ dị bao trùm cả căn phòng.

Cái bình sứ bay sát tới sau lưng Trương Linh Tuyền.

Một luồng khí mát lạnh tràn vào thân thể làm Trương Linh Tuyền vô cùng thư thái, cổ họng cũng rên rỉ “hạnh phúc”. Tiếng rên kiều mị, thân thể mềm mại, tiếp xúc trực tiếp... tất cả những nhân tố đó làm đầu óc Trương Hải như căng ra, bộ vị thần cảm nào đó bắt đầu phản ứng kịch liệt.

Cái bình sứ lại quay một cái nữa.

Cảm giác mát lạnh sau lưng chợt biến thành nóng rực, làm Trương Linh Tuyền vốn đang đau đớn vì nhiệt độ lại càng thêm thống khổ.

Nàng hét to một tiếng, vung tay đập thẳng vào cái bình sứ kia, hất văng nó đi.

Nhưng... Cái bình sứ ấy đột nhiên tách ra làm hai.

Tách dọc theo thân bình, giống như cái bình này vốn là do hai mảnh ghép giống nhau ghép lại vậy.

Trương Linh Tuyền còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì một vật gì đó nhỏ nhỏ chui tọt vào miệng nàng, làm nàng ho lên sặc sụa.

Còn một mảnh bình sứ lại rơi thẳng xuống thân thể nàng. Đôi mắt Trương Linh Tuyền chợt trở nên đỏ dần.

Một nửa bình sứ kia bay sang bên cạnh, một viên đan dược màu đỏ rục lán lóc ra đó, tỏa ra nhiệt khí kinh khủng, làm cả căn phòng như trở thành cái lò luyện, chất liệu căn phòng cũng bắt đầu đổi màu, biến dạng dưới cái nhiệt độ này.

Đầu óc Trương Hải như thanh tỉnh ra một chút, cuối cùng cũng nhớ ra đây là thứ gì.

Đó là hai viên xuân dược kỳ dị được luyện từ nguyên âm và nguyên dương cực phẩm của Hạng Viêm và Lạc Surong, vốn là hai người bạn của Liên Hương Nhu điều chế ra.

Trương Hải chẳng qua chỉ thấy đan dược này có năng lượng nóng lạnh cực kỳ cổ quái, cho nên hắn mới giữ lại, để sau này nghĩ cách tách năng lượng này ra sử dụng. Còn về việc Liên Hương Nhu nói đây là xuân dược, hắn vẫn có chút chưa thể nào tin được...

Làm gì có xuân dược nào mà còn chứa âm khí và dương khí mạnh mẽ như vậy?

Trương Hải phát tay, cố dùng chút khí đạo hút mảnh sứ và viên đan dược kia lại. Nhưng vừa nhìn vào nửa miếng sứ đó, đầu óc Trương Hải đã mộng mị đi trong tức khắc.

Một đoạn công pháp đặc thù chợt xuất hiện trong đầu hắn, làm thần trí Trương Hải bị mất đi trong một thời gian ngắn. Cùng lúc đó, viên đan dược nóng hừng hực kia chợt chui vào cơ thể hắn, tan ra thành dược lực, phát tán ra mọi kinh mạch của Trương Hải.

Đến khi cái công pháp này đã được “khắc ghi” xong, Trương Hải mới rùng mình tỉnh lại. Nhìn thấy Trương Linh Tuyền đang nhìn hắn với sắc mặt cực kỳ cổ quái, hai mắt tràn ngập xuân ý, đôi má đỏ hây hây như đang xấu hổ tột cùng.

Tuy rằng Trương Hải hắn vẫn giữ được tỉnh táo, nhưng đầu óc cũng đã nổi lên vài suy nghĩ dâm tà, lừa dục hừng hực thiêu đốt vùng bụng dưới, khiến nơi nào đó đã cứng nay còn cứng hơn.

Đoạn công pháp vừa rồi... là thể nào vậy?

Trong đầu cả hai người đều nổi lên suy nghĩ này.

Khi tiếp xúc với nửa mảnh sứ đó, trong đầu của Trương Linh Tuyền và Trương Hải đều nổi lên cùng một đoạn công pháp.

Đoạn công pháp này có cái tên rất mộc mạc và đơn giản: “Tình lữ đạo”.

Đọc xong cái đoạn công pháp này, Trương Hải không biết nên khóc hay nên cười, bởi thứ này cơ bản chính là thứ công pháp bị ỏm mang cái tên hoa mỹ “song tu” mà hắn vẫn đọc trong mấy tiểu thuyết kiếp trước.

Công pháp này về cơ bản không có quá nhiều điều đặc biệt. Cũng chỉ có một nam một nữ cùng vận dụng công pháp, thông qua giao hoan để kết nối thân thể và tâm linh với nhau, dùng thân thể của người còn lại như một “môi trường” tu dưỡng sức mạnh của bản thân mình.

Nhưng trong công pháp này có một đoạn làm Trương Hải chú ý.

“Trong thiên hạ, thường thì nam là dương, nữ là âm! Đó là một thường thức, một quy luật, nhưng cũng không phải không có ngoại lệ.

Khi trong cơ thể người nữ mang chí dương hỏa khí, trong thân thể người nam mang chí âm hàn khí, vậy lúc đó mọi công pháp song tu đều trở nên vô dụng, bởi thân thể của hai người đã trái với tự nhiên.

Nhưng hai người bọn ta đã sử dụng được thảo năm ngàn năm, kết hợp với một phần nguyên âm và nguyên dương của chính mình để chế ra hai viên đan dược kia. Người âm ăn viên nguyên dương, người dương ăn viên nguyên âm. Trong thân thể hai người đã bắt đầu tự trung hòa âm dương, lại thông qua giao hoan để dung hòa lực lượng trong cả hai thân thể, tốc độ của công pháp song tu sẽ tăng lên gấp bội.

Có lẽ... truyền nhân của bọn ta! Các ngươi cũng sắp không kiểm chế được nữa rồi, hãy hưởng thụ đi... hắc hắc!”

Những chữ này không chỉ được truyền thẳng vào đầu, mà còn được khắc trên miếng sứ kia. Trương Hải nhìn vào mấy chữ cuối có vẻ nguech ngoạc. Hắn thậm chí có thể tưởng tượng ra Hạng Viêm đang cười đậm khắc mấy chữ này, còn Lạc Sương hờn dỗi ngồi bên cạnh lắc lắc người hắn, bĩu môi vì vẻ vô lại của người mình yêu.

Hơn nữa, nếu như đan dược này có tác dụng như vậy, chẳng trách chúng lại phản ứng khi hàn khí của mình và hỏa khí của Trương Linh Tuyền tiếp xúc. Đó là vì những điều này vốn tương thích với nhau.

- Anh... cũng đọc được những thứ đó phải không? - Trương Linh Tuyền hơi run run hỏi, giống như đang cố tự kiểm chế, giữ lại một tia thanh tỉnh cuối cùng.

- Ừ... - Trương Hải gật đầu.

- Vậy thì... tới đi! - Trương Linh Tuyền lí nhí nói, nhưng giọng nói đã hơi khàn khàn rồi:

- Đây là cơ hội cuối cùng để khôi phục! Em không muốn bỏ lỡ! Hơn nữa... nếu là anh thì thật tốt rồi! Nếu là kẻ khác, dù có chết em cũng không đồng ý...

Trương Hải vuốt vuốt mũi, thân thể hơi cứng ngắc chưa hoàn toàn linh hoạt nên có vẻ chậm chạp. Trương Linh Tuyền thấy thế thì sốt ruột nói:

- Tới đi! Nhanh lên! Em sắp không kiểm chế được nữa rồi. Em... em muốn thời khắc quan trọng nhất này diễn ra trong lúc mình còn thanh tỉnh. Nếu cứ mơ hồ mà mất như thế, tiểu thư đây chắc ghen chết mất...

Trương Hải dở khóc dở cười. Bản thân hắn cũng đang tràn đầy ham muốn, hắn còn muốn tới nhanh chóng hơn cả nàng nữa kia.

Sau một lát, cơ thể Trương Hải đã hoàn toàn bình thường. Người hắn dán sát vào thân thể mềm nhũn của Trương Linh Tuyền, hôn nhẹ lên môi nàng, tay tích cực hoạt động, làm thân thể Trương Linh Tuyền càng thêm hưng phấn, thần trí sắp đánh mất tới nơi.

- Anh... em sắp không... Á...

Một tiếng thét đau đớn vang lên, đôi con gái của nữ giáo quan trẻ tuổi đã bị tên học sinh hư đốn cướp mất.

Trương Hải thầm thở phào, vốn sợ nàng đau quá không chịu nổi nên hắn cố tình đánh lạc hướng bằng mấy trò kia, đợi khi nàng mất tập trung thì mới công thành chiếm đất. Bây giờ thì tốt rồi, qua được cánh cửa đó coi như đã xong được một nửa.

Trương Linh Tuyền dường như chưa hoàn toàn mất đi ý thức, thậm chí còn tỉnh táo hơn vì sự đau đớn. Thấy Trương Hải ngừng lại, thương xót nhìn nàng, tay vuốt ve mặt nàng... Trương Linh Tuyền chợt tràn ra hai hàng lệ hạnh phúc.

- Tiếp đi! Em muốn cảm nhận một chút khi còn giữ được tỉnh táo.

Trương Hải gật đầu, nhẹ nhàng tiếp tục công việc trong tiếng rên rỉ của người ngọc dưới thân.

Sau vài phút, rốt cuộc hai người cũng hoàn toàn mất đi sự tự chủ, chìm trong dục vọng.

Âm thanh kỳ quái phát ra từ căn nhà, nhưng xung quanh đây chẳng có ai khác, chỉ có mấy con chồn tinh đang chìm đắm trong tu luyện nơi xa xa, không nghe thấy những thứ này.

Trên cành cây, một đôi chim cổ đại nhỏ bé đang ngồi tựa tóc lông cho nhau, khi nghe thấy mấy âm thanh này thì lắc lắc đầu, chim mái chủ động bay đi trước, để chim trống hôn hờ bay theo sau.

Đến sáng hôm sau, khi đôi chim này trở lại chỗ cũ, âm thanh vẫn đang tiếp diễn, chỉ là mức độ đã bị hạ thấp đi nhiều. Đến khoảng vài tiếng sau thì hoàn toàn tắt đi. Chỉ còn lại tiếng thở dốc ồ ồ, sau đó là tiếng hít thở đều đều. Như đã chìm vào giấc ngủ.

Mãi cho đến khi ánh chiều tà hạ xuống, vài âm thanh vài vóc mới loạt xoạt vang lên trong căn phòng kia.

Trương Linh Tuyền dần dần mở mắt ra, nhìn thẳng lên trần nhà.

Tương tượng lại những cảnh đã xảy ra, sắc mặt nàng phỉm hồng, khóe miệng nhếch lên nụ cười ngây ngô, sau đó lại thờ dãi một tiếng.

Định chống tay ngồi dậy, nhưng vừa nhúc nhích một cái, Trương Linh Tuyền đã nhủu mày lại, khuôn mặt trắng bệch ra như tờ giấy. Đôi mắt tròn lên, oán trách nhìn tên khốn đang ngủ khò khò bên cạnh mình.

“Đồ dâm trùng, đầu heo, đồ vũ phu, không biết thương tiếc, đồ lười...” Trương Linh Tuyền oán hận mắng chửi một hồi trong lòng. Nhưng lại không nỡ đánh thức hắn.

Đưa mắt nhìn quanh, căn phòng thật lộn xộn, quần áo vứt tứ tung, chăn mền cũng nhăn nhúm một cục dưới đất, trên giường chỉ có hai thân thể trần trụi, cùng với tấm nệm trắng đã nhiễm đỏ ở vài chỗ, trông như những đóa hoa lửa mỹ lệ. Đó cũng là minh chứng cho lần đầu tiên của cô gái, nhưng có vẻ như... máu này bắn hơi tung tóe, chứng minh cho sự điên cuồng của đôi trai gái này.

Trương Linh Tuyền muốn đứng dậy, tìm quần áo mặc. Nhưng chỉ cần cử động đôi chút thôi cũng làm nàng đau tới nhăn mặt nhủu mày. Không nhịn nổi mà rên lên một tiếng, thân thể mềm nhũn.

Một bàn tay vòng qua eo nàng, kéo nàng nằm xuống, tiếng nói vang lên:

- Hôn anh một cái, hôm nay anh sẽ là người phục vụ của em!

- Không thèm! - Trương Linh Tuyền trực tiếp quay mặt đi, trong lòng thầm nhủ “làm phục vụ cả đời thì còn nghe được”.

Trương Hải không thèm nói lý với nàng, hai tay ôm lấy đôi má hồng hào đầy xuân sắc của nàng, hạ một nụ hôn nồng nhiệt xuống.

- Được rồi! Hôm nay anh là người phục vụ của em - Trương Hải cười hi hi, yêu thương vuốt ve đôi má nàng rồi xuống giường mặc quần áo.

Sau đó, hắn phủ một lớp chăn lên người nàng, chạy thẳng ra khỏi căn nhà này.

Nhà di động này là của Trương Linh Tuyền, chính là căn nhà không có phòng tắm. Lần trước Trương Linh Tuyền suýt chết đuối cũng là vì nhà không có phòng tắm nên phải đi ra ngoài. Sau đó, Trương Hải đã yêu cầu đổi cái nhà khác, nhưng Trương Linh Tuyền lại không đồng ý, bảo rằng có tình cảm với căn nhà này. Hơn nữa, nàng cũng muốn ra hồ nước nóng tắm hơn, chỉ cần không đi quá xa là không thành vấn đề.

Trương Hải cũng không chấp nệ việc này, thậm chí còn xung phong dạy nàng học bơi nữa, khổ nỗi cô nàng này học mãi không được, làm hắn vừa đau đầu, lại vừa hưng phấn vì cơ hội “dạy dỗ” nàng tiếp tục được kéo dài.

Trương Hải chạy ra hồ nước nóng, múc đầy cả một thùng lớn rồi nhét vào không gian trữ vật, chạy về nhà.

Hắn bày cái thùng nước ra, rồi quay lại bên giường, bế Trương Linh Tuyền tới, tắm giúp nàng.

Trương Linh Tuyền xấu hổ vô cùng, nhưng nàng lại không từ chối sự chăm sóc của hắn, chỉ nhắm mắt hưởng thụ đôi tay hắn đang mát xa từng tác từng thước trên cơ thể mình, tâm thần thả lỏng, thân thể dần mềm ra.

Tất nhiên, việc tắm hộ này cũng không thể thiếu mấy trò lưu manh của Trương Hải, cái gì mà vừa ngấm ngực nàng chăm chú, vừa nói: “Aiz, thật mềm a, thật trắng a, thật ấm à, thật... abcxyz” đủ loại ca ngợi lên thâu tận trời xanh.

Trương Linh Tuyền bĩu môi nói:

- Em tự biết mình, thực tế em còn nhỏ hơn không ít người...

Trương Hải nghiêm trang nói:

- Không nhỏ! Dứt khoát không nhỏ chút nào! Anh nói nè, anh không thích phụ nữ ngực lớn. Thật đó! Với anh á, phụ nữ có cỡ ngực C hoặc là B+ là thích lắm rồi. Ồ... xem nào, chắc khoảng tầm 84 hay 85 gì gì đó. Như em là đẹp nhất. Oa... đáng yêu quá, không ngờ lại là màu hồng. Ai ui.

Trương Hải đang thao thao bất tuyệt thì tai đã bị véo một cái, ngẩng lên thì thấy Trương Linh Tuyền đỏ bừng mặt, ánh mắt như chỉ muốn cắn cho hắn một nhát chết tươi. Trương Hải rùng mình, rút tay lại cười ngượng ngùng. Biết mình tán phét hơi quá lố, làm cô nàng này xấu hổ mất rồi...

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119: Trương Linh Tuyền! Anh Hận Em

- Này! Vừa rồi anh bảo cỡ C với B+ là cái gì vậy? Còn 84 85... nữa?

Trương Hải cười thật “chất phác”:

- Thì anh đang đánh giá cái gì thì nó là cái đó...

Trương Linh Tuyền nghi hoặc, nhìn nhìn cái tay hấn đang du ngoạn trên đồi núi của mình, còn cả hạt sen hồng hồng mà nàng lấy làm tự hào nữa... Bất giác sắc mặt đỏ bừng lên:

- Anh nói bậy bạ cái gì thế? Mấy cái thứ mà anh nói em còn chưa nghe bao giờ! Rốt cuộc anh học ở đâu? Cái tên khốn kiếp nào lại đi dạy hư một đứa bé thành ra như vậy... Aiz...

Trương Hải toát mồ hôi.

Bé? Hình như mình không có “bé” mà!

- Còn không bỏ tay ra? - Trương Linh Tuyền đỏ mặt trừng mắt.

- Không bỏ! - Trương Hải nghiêm trang:

- Nó là của anh!

Trương Linh Tuyền nặng nề hừ một tiếng, cuối cùng mặc kệ hấn, trong đầu đã nghĩ ra vài cách trừng phạt tên này...

Lại vài ngày trôi qua.

Mấy ngày này, Trương Hải tập trung chăm sóc Trương Linh Tuyền, để nàng sớm hồi phục hoàn toàn. Đồng thời cũng là để quan sát xem nàng hồi phục tới đâu rồi.

Sáng thì chạy đi kiếm đồ ăn, lại lo mọ nấu nướng, bưng bê tận giường. Tối thì ngồi tán chuyện với nàng cho vui, nàng hỏi cái gì, hấn nói cái đó. Ngay cả chuyện hấn tu luyện cả ba trường phái cũng nói ra, làm Trương Linh Tuyền vô cùng kinh ngạc.

Cùng với việc kinh ngạc, ánh mắt nàng cũng hơi sáng lên, bởi nàng biết, việc tu luyện cả ba trường phái ngay từ đầu này có ý nghĩa thế nào.

Thiên tài của Trex tộc cũng chỉ có thể tu luyện hai trường phái mà thôi!

Còn hấn, ngay từ lúc mới tu luyện đã làm quen khổng chế cả ba loại sức mạnh, điều đó chứng minh, hấn còn mạnh hơn bất cứ một người nào khác.

Bây giờ Trương Linh Tuyền đã quyết định theo hấn, hấn càng mạnh, càng xuất sắc, chẳng phải càng chứng minh ánh mắt nhìn người của nàng càng tốt hay sao?

Nhìn cái vẻ tất bật của hấn, Trương Linh Tuyền thấy ấm áp, nhưng trong lòng lại đang quyết định chú ý, muốn hấn mạnh lên nhanh chóng.

Nàng cũng đã nghe hấn giải thích rõ ràng, việc thu phục ba con chằn tinh kia cũng chỉ là khế ước cưỡng ép. Đến năm năm sau, nếu tu vi của hấn không vượt qua được chúng, vậy hấn sẽ rơi vào tình trạng cực kỳ nguy hiểm!

Có một việc, Trương Linh Tuyền vẫn chưa nói cho Trương Hải.

Tu vi của nàng đã tịnh tiến, nhưng không phải là chỉ tăng lên tới Phần Tổ thượng cảnh, mà nàng đã tiến đến cảnh giới Thần thông cảnh!

Là Thần Thông sơ cảnh.

Trương Linh Tuyền không biết phải nói thế nào nữa, cảm giác trong lòng cũng khá quái dị. Nhưng nàng khẳng định, bản thân mình đã lên tới Thần Thông cảnh.

Bây giờ, trong người nàng không chỉ có Hỏa nhiệt của Trex tộc giống như trước kia, mà còn có một dòng khí lưu nóng ấm chảy xuôi theo từng tác kinh mạch. Trương Linh Tuyền đã cảm nhận rất kỹ rồi, đây chính là Nhiệt khí! Là khí đạo hệ Nhiệt mà người của Trex tộc luôn kiên tu khi tiến tới Thần Thông cảnh!

Nàng đã ngộ ra con đường Tu khí rồi!

Trương Linh Tuyền sau giây phút ngỡ ngàng, tâm trạng lại trở thành mừng như điên!

Thần Thông cảnh đó! Nếu tính theo thiên phú của nàng thì cần phải đến năm ba mươi tuổi mới có thể tu luyện được đến cảnh giới này. Đó là trong trường hợp thuận lợi, không kể đến các thương thế và bất trắc trên con đường tu luyện và chiến đấu.

Nhưng không ngờ, mình bị thương mất hơn một năm, những tưởng chuyện này càng thêm xa vời, nhưng chỉ qua một đêm, tất cả đã trở thành như vậy. Nàng năm nay mới có hai mươi tư tuổi mà thôi! Hai tư tuổi trở thành Thần Thông cảnh, đây là tốc độ yêu nghiệt tới mức nào chứ?

Nàng đã đoán, có lẽ là nhờ đoạn công pháp “Tình Lữ Đạo” kia, cùng với viên “xuân dược” cổ quái của Trương Hải.

Trên thực tế, Trương Linh Tuyền đã đoán đúng, chính nhờ công pháp này, nàng đã dựa vào song tu, nương vào thân thể Trương Hải để tinh luyện âm dương khí vào với nhau, cuối cùng hấp thu vào cơ thể mình, chuyển hóa thành nhiệt khí, rồi lại tuần hoàn vào người Trương Hải, để hần luyện hóa.

Dựa theo đạo lý của nhân tộc, thì cách thức của Trương Hải và Trương Linh Tuyền chính là điều hòa âm dương trong cơ thể, lại lợi dụng thân thể của đối phương, tạo thành một môi trường càng rộng để điều hòa âm dương. Thử tưởng tượng, việc điều hòa trong thân thể của chính mình, tốc độ chỉ là một phần, thì điều hòa âm dương trong cả hai thân thể, tốc độ sẽ là bốn phần.

Cộng tất cả các yếu tố như Hỏa Linh Quả, hần khí phong ấn trong người Trương Hải, lại thêm hai viên xuân dược âm dương kia nữa, việc Trương Linh Tuyền đột phá Thần Thông cảnh cũng không khó hiểu.

Chỉ là, Trương Hải vẫn chưa rõ cái thứ tròn tròn tự động chui vào thân thể mình lúc trước là cái gì. Nhưng lần này, Trương Hải còn phải cảm ơn nó, nếu như nó không xuất hiện thì việc điều hòa âm dương này cũng trở nên bất khả thi.

Mãi sau này, Trương Hải hỏi con T.Rex kia thì mới biết được, thứ đó gọi là Băng Hần tinh hoa, được sinh ra trong hần băng vạn năm, tích lũy tinh hoa mà thành.

Vốn, trong núi lửa còn một viên gọi là Hỏa Nhiệt tinh hoa, hai viên này cân bằng với nhau để cung cấp năng lượng cho Băng Hỏa Linh Thụ, đồng thời tạo thành sự ổn định lẫn nhau.

Nhưng con rồng lửa kia đã ăn mất Hỏa Nhiệt tinh hoa, tạo thành sự mất cân đối. Từ đó, núi lửa mới thỉnh thoảng kích phát mà phun trào nhiều như vậy.

Còn cả chi tiết tại sao tại vị trí của Băng Hỏa Linh Thụ, hỏa nhiệt lại xuất hiện thường xuyên, nhưng hần khí chỉ thổi vài giây rồi rút. Đó cũng là vì sự mất cân bằng này. Hỏa Nhiệt tinh hoa mất đi, dung nham của núi lửa cung cấp quá ít hỏa nhiệt, vì vậy phải dùng thời gian lâu hơn để cân bằng cho Băng Hỏa Linh Thụ, còn Băng Hần tinh hoa vẫn còn, chỉ cần thổi một hai luồng gió là đã đủ năng lượng cho Băng Hỏa Linh Thụ rồi.

...

Không nói đến chuyện này nữa, Trương Hải bây giờ đang được hưởng diễm phúc bên Trương Linh Tuyền. Nhưng hần không biết, những ngày đau khổ của mình sắp tới đến nơi.

- Có phải anh rất “muốn” em không? - Tối nay, đột nhiên sau khi ăn xong, Trương Linh Tuyền không hỏi han mấy chuyện quá khứ, hay bắt hần kể chuyện huyền ảo nữa, mà lại hỏi một câu thật kỳ quặc, đôi mắt cũng chớp chớp đầy mỉa ý, làm da đầu của Trương Hải run lên bần bật.

Hần nuốt nước bọt một cái, khuôn mặt đầy si mê nói:

- Không muốn... - Trương Linh Tuyền nhướn mày, nhưng hần lại nói tiếp:

- Thì là nói điều mười phần!

Trương Linh Tuyền chớp chớp mắt, khiêu khích sự nhẫn nại của Trương Hải đến tận cùng.

- Thế thì... tối nay chúng ta...

Mập mờ...

Úp úp mờ mờ...

Quá mờ ám...

Quá dụ người.

Trương Linh Tuyền giống như thách thức, sóng mắt lưu chuyển, đôi gò má đỏ ửng, tất cả làm cho trái tim Trương Hải đập thình thịch, nếu cứ thế này thì có khi hần nhồi máu cơ tim mà chết. Đến lúc đó, người ta có nói Trương Linh Tuyền là yêu tinh lấy mạng người cũng không có sai.

Trương Hải ngơ ngác, vô thức gật gật đầu như gà mổ thóc. Trương Linh Tuyền thầm cười ma quái, than thầm Trương Hải thật đáng thương...

- Nhưng mà... tối nay em làm chủ! Anh không được làm gì cả... - Trương Linh Tuyền bắt đầu ra điều kiện...

Trương Hải vẫn gật đầu.

Ai chủ động mà chả được? Chỉ càng thêm “đặc sắc” mà thôi.

- Anh không phản đối gì à? - Trương Linh Tuyền nghi hoặc.

- Em thích thế nào thì cứ như thế! - Đã bảo từ giờ cho đến khi em bình phục hoàn toàn, anh là phục vụ của em mà...

Trương Linh Tuyền tròn mắt, nhưng cũng không đòi co với hắn, thậm chí trong lòng còn có chút ngọt ngào...

Trương Hải bị đẩy ngã...

Quần áo của hắn bị lột dần dần, dần dần. Cái cảm giác làm con cừu cho nữ sắc lang làm thịt thế này... thật là... tuyệt con mẹ nó rồi!

Trương Hải không phải là kẻ hay câu nệ mấy chuyện vợ vắn. Với hắn, trong chuyện ân ái thế này không có ranh giới. Nếu “đối tác” mà khó chịu thì hắn không động đến nữa, chứ nếu vài “cách” nào đó hay ho, lại được sự đồng ý của đôi bên thì hắn sẵn sàng thực hiện.

Trương Linh Tuyền dần dần hôn lên mặt hắn... kích thích hắn. Cách làm gần như giống hệt mấy hôm trước hắn đã làm với nàng. Nhưng nàng lại không chịu... tới! Làm hắn bứt rứt như có kiến bò trong người. Trương Hải cảm thấy như mình đang bị trả thù, vì vụ hôm đó dám... đánh lên Trương Linh Tuyền vậy.

Trương Linh Tuyền vẫn giữ nguyên nụ cười tủm tỉm đầy mỉa mai, nhưng cũng tràn ngập sự ma quái. Không biết từ lúc nào, quần ngủ của nàng đã được trút bỏ, lộ ra đôi chân trắng ngần như tuyết, lại thon dài tuyệt mỹ làm người ta chỉ muốn tiến lên vuốt ve cho thỏa lòng ham thích.

Trương Hải nằm bên dưới, mắt liếc loạn từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên. Người hắn chẳng còn một mảnh vải, nhưng Trương Linh Tuyền thì lại gần như kín mít. Chiếc quần lót đã được cởi ra, nhưng cái áo dài thướt tha bên trên lại che đi bao cảnh xuân dụ hoặc, dù hắn có căng mắt ra cũng chỉ lơ mơ thấy vài thứ. Cái loại mập mờ nửa có nửa không, biết rõ là có, vươn tay ra là chạm tới nhưng lại không nhìn được thế này làm lòng hắn nóng như lửa đốt.

Trương Hải bứt rứt, nhưng thằng em của hắn càng bứt rứt hơn. Nó đã giơ tay biểu quyết sự kháng nghị, đã chạm vào được vài mục tiêu làm sắc mặt Trương Linh Tuyền đỏ ửng, nhưng nàng vẫn cứ không chịu tiến tới, giống như đang hành hạ Trương Hải vậy.

Hắn không nhịn nổi nữa.

Cánh tay đưa lên, chộp vào cái bộ vị cao cao trước ngực người con gái. Trương Linh Tuyền nhột nhột, nhưng lại không cản hắn, sắc mặt như cười như không:

- Anh không nhớ mình nói gì hả?

- Nhưng mà...

- Nhớ thì nên thực hiện! Nếu không thì thôi vậy. - Trương Linh Tuyền ngắt lời.

Trương Hải buồn bực muốn chết, bất đắc dĩ rút tay lại, miệng lẩm bẩm cực kỳ bất mãn:

- Em đang lợi dụng trẻ vị thành niên! Anh mới mười lăm tuổi... Làm thế này quả thực quá vô nhân đạo rồi...

Trương Linh Tuyền cười rộ lên, làm bộ ngực sữa run lên bần bật. Nàng cười đến lăn lộn, làm cảnh xuân bên dưới cũng bị bại lộ không ít. Tên sắc lang nào đó nhìn không chớp mắt nổi, khúc miệng không ngừng co giật.

- Trẻ vị thành niên? Nhưng em nhớ là hơn một năm trước, bé trai nào đó đã ưỡn ngực ngang đầu xưng là đàn ông rồi cơ mà...

Trương Hải cười khò, cũng chẳng tranh cãi với nàng nữa, bởi hắn biết, mình không giỏi ăn nói, có cãi cũng không lại. Chỉ bằng ngậm miệng lại cho xong. Nói nữa có khi lại nhắc đến Dương Thanh Kỳ, chẳng thích hợp chút nào trong trường hợp này.

Thấy vẻ mặt nhăn nhu như khi ăn ớt của hắn. Trương Linh Tuyền lại càng thấy buồn cười, nhưng lòng dạ lại mềm nhũn, không nỡ trêu đùa hắn quá đáng nữa. Nàng cười nhẹ đầy câu dẫn, nhẹ nhàng tiến tới, giống như cô kỹ sĩ bắt đầu rong ruổi trên lưng ngựa...

- Nè... sao không được như hôm nọ...

- Tại em làm không đúng cách thôi...

- Ồ... vậy thế nào là đúng cách...

- Vậy nè...

- Oái... mệt chết mất! Anh giúp em đi!

- Á... vô lại... anh hứa từ trước rồi mà... ngô ngô...

Âm thanh bị chặn miệng của cô gái vang lên, tiếng thở dốc chột tăng vọt, cuối cùng kết thúc bằng tiếng rên cao vút của cô gái. Sau vài phút, hành trình

đem lại tiếp tục, đến gần sáng mới dừng hẳn.

Đến chiều, Trương Hải đắc ý đầy mặt. Thấy Trương Linh Tuyền vừa ra hồ nước nóng tắm về, hương thơm ngào ngạt vẫn đang phảng phất trong không gian. Hắn không nhìn được đi tới ôm nàng một cái, rúc mũi vào cổ nàng mà hít hà, tay đã ngo ngoáy không yên.

- Sao rồi? Anh lại muốn nữa sao? - Trương Linh Tuyền chợt nói một câu nghiêm nghị làm Trương Hải rùng mình ngơ ngác.

- Hôm qua em dễ dãi như vậy là để cảm ơn anh mấy ngày qua đã chăm sóc. Nhưng nếu muốn nữa... trừ phi anh chiến thắng được em! - Trương Linh Tuyền cười tà quái, làm dục vọng trong người Trương Hải đập tắt hơn phân nửa.

- Chiến thắng nàng? Đến bao giờ chứ?

Bà cô của tôi ơi! Dù tôi cũng hưởng lợi trong “lần đó”, nhưng bây giờ mới chỉ đạt tới bậc viên mãn của ba thiên công pháp nhập môn, mới chấp chừng tới thiên thứ năm: dung hợp mà thôi! Cũng tức là mới tương đương Phần Tử sơ cảnh! Cô ra cái điều kiện này... đúng là muốn giết chết tôi mà...

Khơi dậy dục vọng, sau đó lại bóp chết nó, đúng là quá độc rồi! Xưa nay Trương Hải chịu không biết bao nhiêu đau khổ trong tay Trương Linh Tuyền. Đến bây giờ vẫn là như vậy, không biết giúp nàng hồi phục là đúng hay sai nữa? Chỉ biết, từ ngày mai, cuộc sống đau khổ của hắn lại đến rồi.

Trương Hải nuốt nước bọt nói:

- Bắt đầu từ mai nhé! Tối nay... thêm một lần nữa được không?

- Không được! Cho tới khi anh thắng được em thì thôi.

- Thật sự không được?

- Không được! Uhm um...

Ai đó lại bị bịt miệng...

Àm...

Cánh cửa bị bật văng ra, một bóng người bay ra khỏi nhà với tư thế nhạn sa xuống đất, móng chổng lên trời. Cuối cùng kết thúc bữa tối bằng vài lạng đất bazan đắng chát trong miệng mình...

- Trương Linh Tuyền! Anh hận em! Để đến lúc anh thắng được em thì đừng có trách...

Trương Hải kêu gào thảm thiết, hung hăng dọa dẫm. Còn Trương Linh Tuyền ở trong phòng thì đã cười tủm tỉm ngọt ngào, gương mặt hiện lên vài phần chờ mong khi hắn... đủ tư cách “trừng phạt” mình.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Tao Muốn Thách Đấu Với Mà

Buổi tối hôm đó trôi qua trong không khí thật quý dị.

Hai người vẫn ngủ cùng giường, cùng mất ngủ, nhưng tên con trai là mất ngủ vì vô cùng bức rứt, khó chịu và việc cái móng đang đau ê ẩm. Còn cô gái mất ngủ là vì suy nghĩ xem nên “đào tạo” cậu “học sinh” này thế nào.

Trương Hải sau một hồi rụt rè, cuối cùng đánh bạo ôm lấy thân thể nóng ấm của Trương Linh Tuyền. Cũng may, cô gái này chỉ hạn chế cái chuyện kia, còn việc bình thường thế này thì vẫn thả lỏng cho hắn. Trương Hải coi như có chút thỏa mãn nho nhỏ, dần dần đi vào giấc ngủ say.

Sáng hôm sau...

Trương Hải còn đang nằm mơ một giấc mơ đẹp, còn đang nắm được vật gì đó mềm mềm trong tay... Đột nhiên hắn cảm thấy bàn tay đang hưởng thụ kia bị véo một cái thật mạnh, không nhìn nổi mà la toáng lên, ngồi bật dậy. Trương Linh Tuyền hơi đỏ mặt, nhưng trên môi vẫn là nụ cười đắc ý:

- Bắt đầu từ hôm nay, ngày nào anh cũng phải đánh với em! Đánh đến khi nào thắng thì thôi...

Trương Hải ừ rừ gật đầu. Hắn biết mục đích của nàng, trong lòng cũng tràn đầy sự cảm kích. Hơn nữa, trong thời gian một năm này, hắn cũng chỉ biết có tu luyện mà thôi, đánh với nàng cũng là một cách tu luyện, thậm chí hiệu quả còn cao hơn là tu luyện một mình.

Hai người dẫn nhau ra một chỗ xa xa “nhà” của mình, bắt đầu lao vào chiến đấu. Từ chiến đấu cường độ nhẹ cho đến cường độ cao hơn...

Lần đầu tiên chiến đấu, Trương Linh Tuyền muốn thử xem hấn đã tiến bộ tới đâu, nàng chủ động làm chậm tốc độ chiến đấu, đến tận hơn hai mươi phút mới kết thúc trận chiến này.

Đánh xong, Trương Hải đã thờ hồng học một mẻ, trong khi Trương Linh Tuyền vẫn rất chinh tề sung sức, không chút nào giống như vừa chiến đấu xong.

Trương Hải cười khỏ, nhìn nhìn xuống chiếc dây chuyền mà mình vẫn đeo từ nhỏ.

Lúc này, chiếc dây chuyền đó không còn là màu đen, cũng không phải màu hồ phách nữa, mà là một màu trắng tinh khiết như kim cương, nhìn kỹ còn lơ mơ thấy được ánh sáng ba màu lấp lóe, giống như một loại cầu vồng đơn giản vậy.

Trước đây, Trương Linh Tuyền cũng đã từng nhìn thấy chiếc dây chuyền này, nàng cũng thấy nó tầm thường, không đáng để vào mắt. Nhưng từ khi nhìn thấy biến hóa kỳ dị, trở nên cực kỳ lung linh của nó, nàng đã không thể nào coi thường chiếc dây chuyền này nữa rồi.

Trương Linh Tuyền là một người sống trong phú quý, việc các loại trang sức này thì nàng rất rành. Chỉ riêng cái vẻ ngoài của chiếc dây chuyền này cũng đã đủ để nó có giá trị liên thành, càng không nói đến các khả năng thần bí mà nó nắm giữ. Trương Hải cũng chỉ nói với nàng, nó là một không gian trữ vật gần như vô biên bị phong ấn, lại có tác dụng “đo” hiệu quả tu luyện của hấn.

Trước đây, màu lam của khí hơi bị lẩn át, nhưng sau khi trải qua đêm đó, không những Trương Linh Tuyền ngộ ra được khí đạo, mà chính con đường tu khí của Trương Hải cũng tăng cường mạnh mẽ, trực tiếp cân bằng với hai hệ kia, giúp hấn đạt đến cảnh giới viên mãn, tiến tới thiên thứ năm của Tam Huyền Điển Bí.

Thiên thứ năm này thật ra cũng không có gì khó hiểu. Trên cơ bản chỉ là tu luyện kết hợp các trường phái với nhau, cùng với kết hợp khi thi triển chiêu thức.

Tầng thứ năm có ba giai đoạn, mỗi giai đoạn tương ứng với một lần kết hợp: thân hợp khí, khí hợp hồn, hồn hợp thân... Đến khi đạt được cả ba, sẽ tiến tới mức độ khó nhất: kết hợp cả ba lại, đột phá thiên thứ năm, tiến tới thiên thứ sáu: thần thông.

Tính tới lúc này, vì khí đạo của Trương Hải tăng tiến quá mạnh mẽ, lại trong quá trình hòa hợp với Trương Linh Tuyền, sự dung hợp diễn ra với tốc độ kinh khủng. Hấn trực tiếp kết hợp khí đạo với thân và hồn, hoàn tất hai quá trình. Chỉ còn một quá trình nữa: thân hợp khí.

Cũng có nghĩa, bây giờ cảnh giới của hấn tương đương với Phản Tổ trung cảnh!

Điều này cũng làm Trương Linh Tuyền kinh ngạc đến ngất người. Chính bản thân nàng đến hai mươi ba tuổi vẫn chỉ là Phản Tổ trung cảnh, vậy mà tên này... hấn mới mười lăm... không đúng, tính cả thời gian ba năm mà hấn kể nữa thì phải là mười tám rồi.

Cái tuổi mười tám của Trương Hải cũng làm Trương Linh Tuyền thấy hơi được an ủi, ít ra hấn cũng chưa có quá yêu nghiệt! Nhưng trong lòng Trương Linh Tuyền lại thấy hơi bức vì chuyện hấn tiến còn nhanh hơn mình, thế là ra tay lại nặng thêm một chút, làm Trương Hải mặt mũi bầm dập.

Cho đến tối, Trương Linh Tuyền lại bày ra một bộ mặt khác. Một cô gái dịu dàng, nhu mỹ. Lúc nào cũng giữ nụ cười tủm tỉm như câu hồn trên môi, cánh tay mềm trắng nõn bôi thuốc cho hấn, nấu cơm cho hấn, mát xa cho hấn...

Cái cảm giác ngày xuống địa ngục đêm lên thiên đường này làm Trương Hải vừa khỏ sở vừa sung sướng. Tâm tình lúc trầm lúc bổng, đầy đủ tư vị không nói nên lời.

Chỉ là... Trương Linh Tuyền vẫn rất nghiêm ngặt trong chuyện kia. Hấn có làm ra vẻ thế nào thì nàng vẫn lắc đầu kiên quyết. Chỉ khi nào thực sự thắng được nàng, ngày vui vẻ của hấn mới tới.

...

Cuộc sống thật nhàm chán...

Nhưng nhờ có cô gái hoạt bát đầy lửa nhiệt tình kia, nó lại trở nên giàu màu sắc hơn nhiều.

Đã một năm trôi qua rồi...

Một năm...

Trương Hải sắp nghẹn chết rồi.

Hấn đã đánh đấm một năm, nhưng tu vi cũng chỉ tịnh tiến, chứ chưa đột phá một chút nào.

Nói cho chuẩn, tu vi của hấn vẫn chỉ tương đương Phản Tổ trung cảnh.

Bây giờ, hấn dốc hết sức cũng chỉ có thể đánh với Trương Linh Tuyền nửa tiếng, không thể nào hơn được. Điều này không chỉ làm hấn buồn bực, mà cả Trương Linh Tuyền cũng buồn bực luôn.

Bịch!

Trương Hải vừa té đập mông xuống đất, sau đó nằm ngửa ra đất, thở hồng hộc, nhìn lên bầu trời bao la.

Hắn có vẻ hơi suy sụp...

Nhưng Trương Linh Tuyền lại chớp chớp đôi mắt nhìn hắn. Nàng nhận ra, chỉ cần một năm mà năng lượng của hắn đã tịnh tiến rất nhiều, nếu thêm nửa năm tập trung tu luyện nữa, tu vi tăng đến Phản Tổ thượng cảnh cũng không thành vấn đề.

Tốc độ như thế quá yêu nghiệt rồi. Dù sao thì chính nàng, tu luyện tới Phản Tổ trung cảnh từ năm mười chín tuổi, nhưng tới hai mươi ba tuổi còn chưa đột phá, mà nàng đã được gọi là thiên tài, còn hắn thì gọi là gì đây?

Chỉ là... tốc độ như thế cũng làm nàng lo lắng.

Còn bốn năm nữa là các khế ước sẽ bị phá giải, riêng Cún thì chỉ còn ba năm.

Nếu trong ba năm, tu vi của hắn không tăng được đến mức độ đó thì phải làm sao?

Bỏ qua mấy chuyện đó ra khỏi đầu, Trương Linh Tuyền đáp xuống bên cạnh hắn, ưu nhã ngồi xuống dưới nền đất kia.

Trương Hải chớp mắt, gối đầu lên đùi nàng, một cánh tay đã vòng qua eo nàng, ôm chặt lấy, mũi hít hà mùi hương nồng nàn trên người Trương Linh Tuyền.

- Đã một năm rồi! Tại sao thủ đoạn giao chiến của anh vẫn không tăng tiến được bao nhiêu như vậy chứ? Nếu là một người Phản Tổ trung cảnh khác, giao chiến với em một năm thì dù không tăng tiến tu vi, ít nhất cũng phải cầm cự được thời gian dài gấp đôi mới phải...

Trương Hải thở dài...

- Anh cũng không muốn thế... Nhưng... thực sự là công pháp của anh không thích hợp làm chuyện thế này...

- Tại sao?

- Em biết rồi đấy! Tam Huyền Điển Bí là công pháp tu luyện kết hợp cả ba trường phái. Tốc độ tu luyện của nó cực kỳ kinh khủng, trong giao chiến thì thể lực cũng là hạng nhất, thích hợp đánh lâu dài. Uy lực chiêu thức bên trong quyền bí tịch đó cũng thuộc hàng kinh khủng. Nhưng nó lại có một đặc điểm: đó là cực kỳ miễn cảm với thứ gọi là “uy thế”.

- Uy thế?

- Em đã đến Thần Thông cảnh rồi. Hắn là biết trên người mỗi một tu sĩ đều mang sức mạnh tiềm tàng kinh khủng. Sức mạnh trong người họ có thể làm năng lượng xung quanh môi trường dao động mãnh liệt, hình thành một sức ép kỳ diệu lên đối thủ. Đó gọi là “uy thế”.

Trương Linh Tuyền gật đầu. Điều hắn nói là chính xác, uy thế là một thứ rất kỳ diệu, là đặc điểm áp chế của cao thủ đối với các “thấp thủ”.

- Nhưng uy thế cũng chỉ có vài phần tác dụng. Đầu phải là không hóa giải được? Chỉ cần hóa giải nó, anh có thể dễ dàng chiến đấu với em lâu hơn mà? - Trương Linh Tuyền khó hiểu.

- Đó là với người khác! - Trương Hải cười khò:

- Uy thế của một người thường chỉ làm năng lượng tương ứng với mình dao động. Ví như tu thân thì làm nguyên tố dao động, tu khí và tu hồn thì làm năng lượng dao động. Còn anh, uy thế của anh làm cả ba loại đó cùng dao động, lại có thể khống chế làm cho một trong ba loại tăng cường dao động lên gấp mười lần. Vì vậy, đối với những kẻ đồng cấp, anh có thể chèn ép bọn họ tới tận cùng, việc chiến thắng không có bao nhiêu khó khăn.

- Nhưng chỉ cần người đó hơn anh một cấp, uy thế của họ có thể ép cho một trong ba uy thế của anh không dao động nổi, vì vậy, hai uy thế còn lại trở nên trợ trợ, gần như tan biến. Rốt cuộc, đứng trước mặt họ, anh chỉ là một con gà chò bị giết mà thôi!

Trương Linh Tuyền nhủ mày:

- Vậy... chẳng phải công pháp này quá yếu hay sao? Tại sao...

- Đùng chề nó! - Trương Hải càng ôm nàng chặt hơn:

- Anh... vốn là một tên phế vật, không có thiên phú, không thể tu luyện! Chính nó đã thay đổi cuộc đời của anh, cho anh một con đường sáng. Có thể, khi dùng công pháp này, anh bị người ta gọi là đồ “sợ mạnh khiếp yếu”. Gặp kẻ yếu thì bất nạt, gặp kẻ mạnh thì mềm nhũn cả chân... gì gì đó. Nhưng anh không thể nào yêu cầu quá đáng, bởi tốc độ tu luyện của Tam Huyền Điển Bí đã quá nhanh rồi!

- Nhưng... như vậy chẳng phải chỉ cần gặp một người mạnh hơn, anh sẽ rất dễ thất bại, thậm chí... - Trương Linh Tuyền ngập ngừng, không nói ra chữ “mất mạng”.

- Thực ra... cũng không đến nỗi như vậy! - Trương Hải cười thoải mái:

- Tại vì bây giờ, sức mạnh của anh khá rồi rạc, nên mới dễ dàng bị chèn đến mức độ đó. Nhưng nếu anh thực sự đến được tầng thứ sáu, kết hợp ba trường phái này hoàn mỹ, vậy thì gặp người mạnh hơn, anh vẫn có thể lợi dụng Man Thiên Bộ chạy trốn. Không đến nỗi động cái là mất mạng đâu.

- Còn về cái gì mà “sợ mạnh hiếp yếu”... nói thật, tên nào nói ra câu này thì anh nhò vào mặt hắn. Chẳng phải cả cái thế giới này đều là như thế hay sao? Tên nào không sợ mạnh thì chỉ có chết! Còn những tên còn sống, trừ phi thực lực thật sự của bọn chúng còn mạnh hơn cả cái kẻ được gọi là “kẻ mạnh”. Đến lúc đó, chẳng phải chính bọn chúng cũng là đồ “hiếp yếu” hay sao?

Trương Hải nói một tràng, bừa bãi mồm ra:

- Anh cũng chẳng có thừa hơi mà đi ăn hiếp kẻ nào. Trừ phi bọn chúng chủ động chọc ngoáy vào anh. Còn nếu tên nào đã chủ động chọc vào anh, nhưng lại mạnh hơn anh, vậy thì anh sẽ trốn một thời gian, chờ đến khi mạnh hơn hắn thì quay lại đập nát cái mặt hắn ra, xem từ nay về sau hắn còn chọc ngoáy kiểu gì...

Trương Hải cười hơ hớ, cả mặt bùng lên vẻ tiểu nhân đắc chí, tay đã trượt từ eo xuống bên dưới bộ mông đầy đặn của Trương Linh Tuyền. Nàng cũng chỉ hừ một tiếng, đập bay hắn ra rồi tiếp tục vòng chiến mới.

Hai người vừa đánh được thêm một hiệp, chợt... một tiếng gào rú cực kỳ hưng phấn phát ra ngoài băng nguyên xa xa. Sau đó, một tiếng cười non nớt, nhưng lại mang vẻ điên cuồng như vang vọng cả đất trời.

- Cuối cùng cũng thành công! Cuối cùng cũng thành công! T.Rex, ông muốn thách đấu với mày!

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 121: Dạy Bí Pháp

Hàn Kỳ Lân đã đột phá.

Nuốt được gần hết năng lượng của Băng Hàn tinh hoa, lại được sử dụng Băng Linh Quả thượng phẩm, sau một thời gian bế quan dài, cuối cùng Hàn Kỳ Lân đã đột phá.

Quan trọng hơn, sau khi đột phá, Hàn Kỳ Lân còn phải bế quan thêm để ổn định cảnh giới. Cho đến bây giờ, cảnh giới của nó đã ổn định vô cùng, có thể dễ dàng duy trì hình dạng con người hoặc bất cứ một hình dạng nào khác, không mấy hao tâm tổn sức.

Hàn Kỳ Lân còn đang cười ha hả thì chợt khựng lại, giống như con vịt bị bóp cổ vậy. Mãi mới có thể hét lên một tiếng đau đớn, cuối cùng thì im bặt.

Một lúc sau, một bé gái cùng một bé trai đang vác một bé trai khác trên lưng tiến đến vị trí của Trương Hải và Trương Linh Tuyền.

Bây giờ, cả ba con chần tinh đã hoàn toàn hóa hình, nhìn chúng chẳng khác gì ba đứa trẻ, không có gì lạ thường. Với đẳng cấp tu vi của Trương Hải thì việc nhìn ra sự khác biệt giữa chúng và loài người khá khó khăn.

Ngoài Cún có tu vi Thần thông trung cảnh thì hai đứa kia đều có tu vi Thần thông thượng cảnh. Nhưng so sánh với nhau thì T.Rex mạnh hơn, nếu không nó cũng không dễ dàng đập cho Hàn Kỳ Lân toi bời như vậy.

- Cả ba đứa đã sẵn sàng rồi chứ? - Trương Hải dường như đã thấy nhẹ nhõm rất nhiều, thoải mái hỏi.

- Sẵn sàng rồi! - Cả ba đều gật đầu...

Bọn chúng đều đã thấy được tu vi của Trương Hải bây giờ.

Là Phần Tử trung cảnh, thậm chí còn sắp đột phá nữa! Mới một năm trước, Trương Hải còn là một tên Tỳ Giác trung cảnh không đâu vào đâu, nhưng cho đến bây giờ, tu vi của hắn đã làm cho rất nhiều người cùng tuổi phải thán phục.

Mấy con chần tinh cũng nhìn thấy tất cả những điều đó ở trong mắt, nội tâm vốn không khuất phục cũng dần dần nổi lên cảm giác kỳ dị, thậm chí còn có chút chờ mong...

Ba con chần tinh cũng đã từng nói chuyện với nhau, về việc Trương Hải quý dị thì không cần phải nói. Chỉ riêng những thần thông của hắn chất chứa trong đầu, lợi dụng Phụ Sủng để thi triển cũng đã đủ làm cho mấy chần tinh này lác mắt rồi. Làm gì có tên thấp kém nào mà có được thần thông lợi hại như thế, hơn nữa, hắn vận dụng còn cực kỳ nhuần nhuyễn, dù có giọng gào cũng chỉ là đôi chút, điều này làm người ta không thể hiểu được, rốt cuộc có phải hắn đã sử dụng thần thông đó rồi hay không?

Tự Giác cảnh biết dùng thần thông? Đây là cái chuyện quái quỷ gì kia chứ?

Thậm chí, họ còn hoài nghi Trương Hải là lão quái vật nào đó đang giả đồ...

- Thôi được rồi! Cho tụi mày nghỉ ba ngày, ăn chơi thỏa thích đi. Anh cũng cần chuẩn bị một vài thứ. Ba ngày sau, anh sẽ chính thức hướng dẫn chúng mày về bí pháp kết hợp!

Trương Hải tươi cười nói với ba con chần chừ, lại đi qua xoa đầu mỗi đứa một cái, cuối cùng dẫn tay Trương Linh Tuyền chạy phăm phăm về nhà.

- Này! Có việc gì mà anh gấp gấp thế? - Trương Linh Tuyền vẫn bị hấn kéo đi, khó hiểu hỏi.

- À... anh cần em trợ giúp một chút! Thế này... anh... Đúng rồi, em có biết về không?

Trương Linh Tuyền sững sờ.

Sau đó thì nàng trừng to mắt, ngơ ngác lắc đầu, thần thái cực kỳ đáng yêu, nhưng rơi vào trong mắt Trương Hải thì lại làm đầu hấn to như cái đầu.

Xong rồi...

Hồng hét rồi!

Không biết về... vậy phải làm sao bây giờ?

Vốn cái bí pháp này là kết hợp cả về thân thể và các luồng năng lượng nội tại. Về việc vận dụng thế nào thì phải hướng dẫn tường tận cho bọn chúng, nhưng cái kết hợp về thể xác thì phải ghi ra thật rõ ràng.

Cái gọi là kết hợp về thể xác....

Điều này Trương Hải đã nghĩ đến từ lâu rồi, kể từ khi nhìn thấy rõ ba con vật này, cái ý tưởng này vẫn luôn ở trong đầu hấn, thôi thúc hấn, làm hấn không thể nào nhìn được mà tưởng tượng đến cái cảnh đó. Hấn thấy mình rất khốn nạn khi đi ăn cắp ý tưởng thể này, nhưng... điều đó thực sự quá hấp dẫn.

- Tuyền... em không biết về thật hả? - Trương Hải nuốt nước bọt một cái, cố gắng hỏi lại.

- Em thật sự không biết về mà... - Trương Linh Tuyền cúi kinh:

- Anh xem em có phải là cô gái khéo tay không? Từ nhỏ tới giờ em sợ nhất là phải học mấy thứ "mang tính nghệ thuật". Ví như vẽ, viết chữ, đánh đàn, thế mà trong nhà vẫn có mấy tên thích làm tượng điêu khắc được, em phục bọn họ!

- Tượng? - Hai mắt Trương Hải sáng ngời:

- Oa ha ha! Sao anh không nghĩ tới nhỉ? Không vẽ được thì làm tượng! Em đúng là thiên tài! Yêu em chết mất!

Trương Hải mắt sáng như sao, chạy biến đi trong sự ngỡ ngàng của Trương Linh Tuyền, không hiểu hấn nổi điên cái gì.

Nhưng chỉ mười giây sau, Trương Hải đã chạy vọt về bên nàng, sắc mặt nghiêm túc.

- Còn chuyện gì nữa sao?

- Không có gì! Anh quên chưa cảm ơn em! - Trương Hải nói.

- Thế thì không cần...

Nàng còn chưa nói hết thì tên kia đã tranh thủ hôn lên đôi môi nàng, hai bàn tay lướt loạn trên người nàng một lượt. Nhưng chỉ sau khoảng năm giây, hấn đã buông tay ra, chạy biến đi mất, tiếng nói còn vọng lại:

- Anh cảm ơn em rồi đó nhá!

Trương Linh Tuyền giậm chân cúi kinh! Đây mà là cảm ơn? Rõ ràng là hấn... hấn được hưởng lợi cơ mà!

Về ngoài cúi kinh là thế, nhưng nhìn theo cái bóng đang hấp tấp chạy đi như thằng ngốc kia, Trương Linh Tuyền lại bất giác sờ lên khóe môi, nở một nụ cười ngọt ngào:

- Môi anh thật ngọt...

Trương Hải chạy phăm phăm về phòng, thay quần áo, lấy ít dụng cụ, sau đó ra ngoài đào đất, chạy qua chạy lại lọ mọ làm cái gì đó. Lúc thì thở dài không hài lòng, lúc thì trầm lặng không một tiếng động, lúc thì loay xoay cực kỳ bận bịu.

Cho đến ba ngày sau.

Trương Hải hôn hờ kéo Trương Linh Tuyền dậy từ sáng sớm, dẫn nàng đi gặp ba con chần tinh. Trương Linh Tuyền cũng trực tiếp bỏ qua sự vô ý của hắn, bởi nàng cũng đang chờ mong xem hắn có thể làm được chuyện gì.

Trương Hải đứng trước mặt ba con chần tinh, khuôn mặt đã trở nên nghiêm túc nói:

- Ba đứa cũng đã quen nhau một thời gian, chắc cũng đã biết được, mỗi một đứa tu một trường phái khác nhau có phải không? - Trương Hải đã bắt đầu buổi “diễn thuyết”.

Ba con chần tinh gật đầu.

- Vậy ba đứa có biết, mối quan hệ giữa ba trường phái này hay không? - Trương Hải hỏi tiếp.

- Là khắc chế lẫn nhau! Hồn khắc thân, thân khắc khí, khí khắc hồn! Làm gì còn quan hệ gì khác? - Cún ngây thơ nói đầu tiên. Nhưng nói xong thì nhận thấy cái gì đó không đúng, bởi hai người còn lại đang nhìn nó với ánh mắt thông cảm, làm Cún cực kỳ mất hứng.

Hàn Kỳ Lân thở dài ngao ngán, định an ủi Cún đôi chút. Còn T.Rex thì như ộp thẳng mặt, không chừa chút thể diện nào:

- Mày ngốc hả? Ngoài khắc chế ra thì ba loại năng lượng này còn có quan hệ tương hỗ cực kỳ mật thiết. Khí khắc hồn, nhưng khí đạo mạnh mẽ lại có thể bảo vệ linh hồn. Thân khắc khí, nhưng thân thể mạnh mẽ thì có thể bảo vệ kinh mạch, bảo vệ khí huyết không bị tổn thương. Hồn khắc thân, nhưng linh hồn mạnh mẽ lại có thể nâng cao khả năng tái sinh của thân thể, linh hồn mạnh còn kích phát năng lực phản ứng, các lực cảm tri cực kỳ cao thâm, giúp thân thể như đạt tới một tầm cao mới.

Cún nhất thời ngây ngốc, khó hiểu nói:

- Sao anh biết...

Hàn Kỳ Lân thấy tội nghiệp con bé, đi tới ôm lấy vai nó, ôn tồn an ủi:

- Cún đừng buồn nha. Tên kia ăn nói lớp bắp nhưng lời hắn là thật. Cũng tại Cún chưa ngộ ra con đường thứ hai của mình, mà lại đi ngộ thần thông hóa thân trước. Chắc phải đột phá một lần nữa thì mới ngộ ra con đường thứ hai. Chính vì bọn anh có hai loại trường phái trong người, vậy nên mới biết được sự tương hỗ của chúng, mặc dù hiệu quả tại thời điểm này cũng không quá cao...

Bốp bốp...

Trương Hải vỗ tay:

- Long nói rất đúng! Lân nói cũng không sai! Cún nên học tập một chút, sau này sẽ có ích lợi hơn khi đột phá. (Long là T.Rex, Lân là Hàn Kỳ Lân)

Cún cũng hơi xấu hổ, cúi đầu xuống.

- Đại ca... - Hàn Kỳ Lân nói:

- Ba người bọn em tu trường phái khác nhau, nhưng đại ca lại có thể thu phục được cả ba. Phải chăng là... đại ca tu luyện cả ba...

- Đúng! - Trương Hải gật mạnh đầu:

- Vì thế, cảm giác của anh về sự tương hỗ giữa ba trường phái này thậm chí càng sâu sắc hơn mấy đứa.

- Vậy hôm nay chúng ta...

- Ủ! Chẳng phải nói trước là dạy bí pháp sao? Tuy rằng công pháp của anh đặc thù, không truyền dạy được cho người khác, nhưng cái cách lợi dụng sự tương hỗ giữa ba trường phái thì vẫn có thể sử dụng. Ba đứa có thể kết hợp lại, trợ giúp lẫn nhau, lợi dụng sức mạnh của nhau để bảo vệ bản thân, lại cung cấp sức mạnh của bản thân để tăng cường công kích cho đồng đội, chẳng phải rất tốt hay sao?

Ba chần tinh nhìn nhau, cùng thấy sự hứng thú trong mắt đối phương.

Bọn chúng nghe nói, nhân tộc gì gì đó có thứ gọi là trận thế, có thể sử dụng uy lực kết hợp của nhiều người, khá là huyền diệu. Chẳng lẽ...

Lại nghe Trương Hải nói tiếp:

- Chỉ là... bí pháp này cần có sự tin tưởng lẫn nhau tuyệt đối. Thậm chí tính mạng tương liên với nhau, không biết mấy đứa có làm được hay không thôi...

Sắc mặt của ba con chần tinh nhất thời biến đổi.

Tuy rằng bây giờ chúng có vẻ thân mật, nhưng nếu nói về chuyện tin tưởng tuyệt đối... đó là chưa thể...

Trương Hải cũng đã lường trước việc này, trả vờ thờ dài nói:

- Aiz! Anh biết, chúng mày vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng nhau! Vốn nghĩ rằng... aiz, cách này có thể giúp mấy đứa có thêm cảm ngộ về các trường phái khác, có khi còn tăng tốc độ tu luyện lên đến vài chục lần. Đáng tiếc, đúng là quá đáng tiếc...

Trương Hải nói xong câu này thì trực tiếp quay mặt đi, một tay chấp sau lưng, một tay nheo nheo vòng eo của Trương Linh Tuyền, khóe môi nở một nụ cười tà khốn kiếp.

Quả nhiên, ba con chần tinh kia càng chần động, sắc mặt như nhìn thấy vàng, tham lam nhưng đang còn do dự xem có vấn đề gì không. Cuối cùng, T.Rex nóng nảy nhảy dựng lên:

- Khoan đã! Đại ca... anh nói thật không?

Trương Hải không quay đầu, thần thái như một ông cụ nản lòng:

- Thật chứ sao không? Aiz, đáng tiếc!

- Vậy... bọn em cũng muốn thử một lần! - Cún bị hai thằng kia đẩy đẩy ra, bắt đắc dĩ phải dùng giọng nói cực kỳ mềm yếu, đáng thương của mình lên tiếng.

Trương Hải như tìm được tri kỷ, ngồi xuống ôm chầm lấy thân hình nhỏ bé của Cún, nước mắt nước mũi giàn dụa:

- Oa! Chỉ có Cún là hiểu lòng người nhất, ngoan ngoãn nhất nha! Anh quý Cún nhất nha. Lòng tốt của anh như rửa mà hai thằng kia nở lòng nào nghĩ ngờ... Anh thương tâm quá...

Đổi lại cho hắn là bốn cặp mắt khinh bỉ dưới mọi góc độ...

Chiều hôm đó.

Trương Linh Tuyền tròn mắt há hốc mồm khi chứng kiến cái khung cảnh phía trước.

Trương Hải đang bày ra mấy bức tượng đất, trông khá thô sơ, mộc mạc. Lại chỉ điểm cho mấy con chần tinh biến hóa thân thể sao cho giống mấy bức tượng đó.

Ba bức tượng này mang hình dạng của T.Rex, tam giác long và thần lẫn sấm. Nhưng hình dạng của chúng có vẻ hơi quỷ dị. Góc cạnh hơn, thô cứng hơn so với hình dạng thật. Nhưng nhìn đi nhìn lại thể nào cũng không thể phủ nhận về chủng tộc của chúng.

Ba con chần tinh cũng khổ sở biến mãi, cho tới lúc này mới làm giống yêu cầu của Trương Hải. Việc biến hình này là một thần thông đặc hữu của chần tinh, nhưng bảo bọn chúng biến tí mĩ từng chi tiết thể này thì đúng là hơi mệt.

Từ sáng tới giờ, chúng đã biến đi biến lại hàng chục lần, đến giờ mới quen thuộc hơn một chút. Nghe đại ca nói, chỉ có biến hình đạt yêu cầu thì mới có thể kết hợp, vì vậy chúng vẫn kiên trì làm theo.

- Tốt rồi, bây giờ làm theo lời anh nói! T.Rex quay một vòng, chân đứng thẳng, hai lớp giáp trên đùi kéo xuống... Ấy... không phải như thế...

Việc giáo dục mấy con chần tinh này cũng không có thuận lợi cho lắm.

Trương Hải cũng đã dự đoán từ trước, đây là ba sinh vật sống, không phải là thứ máy móc đập khuôn mà hình thành. Vì thế kết hợp chúng với nhau là việc cực kỳ khó khăn. Theo ước tính của hắn, nếu ngày nào cũng hồ rớt cổ thể này thì phải mất đến nửa năm mới thành công được.

Nhưng hắn không vội. Hắn còn hai năm thời gian nữa. Nửa năm này, bỏ ra cũng xứng đáng.

PS: Chương sau: Megazord! Siêu nhân thời cổ đại.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giỏi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: Megazord! Siêu Nhân Thời Cổ Đại

Trương Linh Tuyền bây giờ cảm thấy Trương Hải càng ngày càng bí hiểm.

Bởi vì... cái cách mà hắn nghĩ ra để kết hợp ba con chần tinh thực sự là chưa có một ai nghĩ ra, cũng chưa có một ai có thể thực hiện.

Ban đầu, ba con chán tỉnh thấy cực kỳ ngỡ ngàng, thân thể cũng cảm thấy không thích hợp. Cún còn không dưới chục lần nôn ọe vì hao kiệt sức lực, nằm bẹp một chỗ vài ngày không thể nhúc nhích.

Kể cả đũa có thân thể mạnh nhất là T.Rex cũng thường xuyên oán nhìn Trương Hải, ôm lấy cái mông nhỏ mà vuốt xoa. Ác, thực tế là nó xoa xoa vị trí khâu đuôi đang đau đớn.

Mặc dù có khả năng biến hình, nhưng cái sự vận vẹo như thế này thực sự làm cho bọn chúng khó mà nhịn được. Nếu như không phải thực sự lực lượng có thể kết hợp với nhau, luân chuyển liên tục để duy trì liên kết thì mấy đũa đã một chết rồi.

Chỉ riêng cái việc hình tượng khi biến hóa đã làm cho mấy con chán tỉnh ngẩn ngơ rồi.

T.Rex biến thành một con khủng long bạo chúa đỏ, cái đuôi trở nên đầy góc cạnh, lại có khả năng xoay tít như một cái máy khoan vậy. Chính cái việc xoay đuôi liên tục này làm T.Rex thấy khâu đuôi đau nhức, liên tục ôm mông như thế. Ngoài ra, hai bên đùi còn có hai miếng giáp có thể kéo lên kéo xuống. Khi kết hợp với nhau, hai miếng giáp này sẽ bao bọc phần chân dưới còn mỏng manh, tạo thành một đôi chân chắc khỏe toàn diện.

Hàn Kỳ Lân không thay đổi nhiều, biến thành một con tam giác long màu lam. Chân tay có khả năng co rút lại, miệng hơi lớn hơn và được dồn nhiều lực lượng vào, làm nó trở nên rắn chắc hơn gấp bội, hình như có khả năng ngâm giữ cái gì đó.

Còn Cún thì lại biến hóa một cách quỷ dị, vùng eo thắt lại, hai cánh có khả năng gấp và cứng hơn cả sắt thép. Ngoài ra, nó có thể tách đôi thân thể từ chỗ vòng eo ra, hình thành hai bộ phận khác nhau. Chính điều này đã làm cho Cún cảm thấy khổ sở mà nôn mửa trong thời kỳ đầu.

Cả ba con chán tỉnh đã chán nản không ít lần, nhưng mỗi lần như thế, Trương Hải lại đứng bên cạnh khích lệ. Nói cái gì mà: cơ hội thấu hiểu ba trường phái đang ở trước mắt, từ bỏ là hèn yếu. Nếu từ bỏ thì chẳng phải sau này tu luyện cũng dễ dàng bỏ qua như thế sao?

Trương Hải vừa khích lệ ba con chán tỉnh, vừa là khích lệ mình. Mọi con đường tiến lên phía trước đều có chướng ngại vật, nếu ai cũng nhìn thấy khó là từ bỏ, vậy thì còn có ai tiến được lên đỉnh cao nữa đây?

Thời gian cứ thế thấm thoát trôi qua.

Đã là hơn sáu tháng kể từ cái ngày Trương Hải bắt đầu dạy bọn chán tỉnh “bí pháp” kia. Sáu tháng này, hắn không hề tu luyện, có chăng chỉ là giao chiến vài hiệp với Trương Linh Tuyền mà thôi. Vì đầu tư tâm trí cho bọn chán tỉnh, tu vi của hắn không có tiến bộ gì đáng kể, vẫn giữ nguyên cái tầng thứ như cũ, là Phân Tổ trung cảnh.

Mấy con chán tỉnh đã thực hiện loại phương pháp này cực kỳ nhuần nhuyễn. Cho đến bây giờ, bọn chúng có thể cảm nhận sâu sắc về sức mạnh tổng thể, cũng như cách vận dụng lực lượng của đồng đội. Đồng thời, chúng còn cảm nhận được tốc độ tu luyện siêu việt khi cả ba cùng tu luyện với nhau.

Càng sử dụng, bọn chúng càng cảm thấy cái phương pháp này quá huyền diệu, chắc chắn không phải là thứ tầm thường. Không ngờ Trương Hải chẳng hề do dự gì mà truyền cho bọn chúng, điều này cũng làm bọn chúng có phần cảm động.

Ba con chán tỉnh đâu có biết, Trương Hải chỉ là lợi dụng một mẫu thiết kế trong tương lai, làm thân thể của chúng kết nối với nhau. Sau đó lợi dụng các nguyên lý tu luyện bên trong Tam Huyền Điển Bí, hướng dẫn bọn chúng truyền năng lượng sang cho nhau để hỗ trợ tu luyện. Đó thực ra chỉ là một mớ lý thuyết, không ngừng được hắn kiểm nghiệm và chỉnh sửa trên chính thân thể bọn chúng, chứ không phải là bí pháp thâm diệu gì cho cam.

Nếu như bọn chán tỉnh biết mình bị mang ra làm chuột bạch thí nghiệm, không biết sự cảm kích này còn lại được mấy phần.

Hôm nay, tâm tình của Trương Hải thật tốt. Hắn trở về mái ấm của mình với nụ cười rạng rỡ trên môi. Bởi việc kia cuối cùng cũng có kết quả, mọi khả năng tính toán, mọi tiêu chí hắn đặt ra cho ba con chán tỉnh đều đã đạt được. Bây giờ cũng là lúc tiến về thần điện bên kia đại dương rồi.

Trương Linh Tuyền vẫn như mọi ngày, nấu một bữa cơm ngon chờ hắn về. Thật sự tay nghề của nàng ngày càng cao, làm Trương Hải càng ăn càng lưu luyến, dường như Trương Linh Tuyền đã thành công trong việc trói buộc cái dạ dày của tên con trai này.

Ăn xong bữa cơm ấy, Trương Hải giúp cô gái kia bê bát đi rửa, đồng thời, hắn cũng nói ra chuyện mà mình đang ấp ủ:

- Tuyền, ngày mai chúng ta có thể lên đường được rồi. Một năm rưỡi chuẩn bị, cuối cùng cũng đã thành công!

Động tác của Trương Linh Tuyền hơi ngừng lại.

Nàng nhìn hắn, nở một nụ cười miễn cưỡng:

- Vậy sao?

Trương Hải cũng nhìn ra sự bất thường, hưng phấn giảm đi một nửa, quan tâm hỏi:

- Em sao thế? Không vui sao?

- Không phải! Chỉ là... những ngày tháng ở đây thật tẻ nhạt, nhưng có anh ở đây, em rất vui khi được chứng kiến anh trưởng thành... Em... thực sự thấy hơi thất lạc!

Trương Linh Tuyền chẳng hề giấu diếm tâm sự của mình. Nàng là một người bộc trực nóng nảy, mặc dù ngày thường cũng rất kiềm chế, nhưng khi ở bên hắn, nàng nghĩ rằng mình chẳng cần phải giấu diếm điều gì.

- Còn nữa! Khi mà thời điểm kia ngày càng tới gần, em lại càng lo lắng. Lo rằng anh có thể thoát ra khỏi đây không? Lo rằng em có thể cùng thoát với anh không? Lo rằng thoát ra rồi, liệu rằng chúng ta có được bên nhau nữa không? Em thực sự rất sợ... Từ trước tới nay, em không tiếp xúc nhiều với đàn ông, hơn nữa còn có một chút gì đó hơi bài xích. Em tiếp xúc với anh là từ khi anh còn là một bé trai mười hai tuổi, cho đến bây giờ, cũng đã bốn năm qua đi! Em đã hai mươi lăm, còn anh... tuy rằng nói anh mới mười sáu, nhưng thực tế thì là mười chín tuổi! Em chứng kiến anh trưởng thành, chứng kiến tu vi của anh tăng tiến, chứng kiến anh ngày càng xuất sắc, chứng kiến anh dần dần đi vào con tim em, chiếm cứ cả thể xác và tâm hồn em...

- Em là một cô gái Trenz tộc! Thích thì nói là thích, không thích thì là không thích. Ban đầu, em không bài xích anh vì anh chỉ là một đứa trẻ, sau này, em lại không thể bài xích anh bởi mỗi thời khắc đều là anh chăm sóc cho em. Cho đến bây giờ, em ở bên anh mãi, cũng đã hình thành thói quen rồi, anh... là người con trai duy nhất khiến em thấy thoải mái và không gò bó gì khi ở bên cạnh. Em không dám nói rằng mình sẽ mãi mãi như thế, nhưng chí ít, cho tới bây giờ thì anh là người duy nhất mà em yêu.

- Nhưng giữa chúng ta hình như luôn luôn tồn tại một ranh giới: thân phận! Em không quan tâm, nhưng những người khác sẽ quan tâm. Dù em không quan tâm tới họ, nhưng họ lại có thể mạnh mẽ can thiệp vào cuộc sống của em với sức mạnh của mình.

- Em sợ lắm! Nhiều lúc, em chỉ muốn ở lại đây mãi mãi, không cần quan tâm đến những người kia. Nhưng em biết, nếu ở lại đây, rất có khả năng là sẽ mất mạng!

- Giữa việc phải đối mặt với khó khăn và cái chết. Em tình nguyện đối mặt với khó khăn, bởi ít nhất, khi đó còn có anh ở bên cạnh em. Còn nếu anh đã không còn, thì tình cảm của chúng ta cũng chỉ là mây khói.

- Nhưng... cứ nghĩ đến mấy việc đó là em thấy chán nản, đúng chứ? - Trương Hải cười ngắt lời.

Trương Linh Tuyền gật đầu, sắc mặt phức tạp.

- Nói thật! Anh cũng chẳng có cách gì khác! - Trương Hải cười khổ.

- Nhưng thứ chúng ta phải đối mặt bây giờ không phải là những điều đó, mà là có thể ra khỏi đây hay không. Chỉ có ra khỏi đây được thì những điều em suy nghĩ mới có giá trị, đúng chưa nào?

Trương Linh Tuyền gật đầu:

- Vậy thì đừng nghĩ đến mấy thứ đó nữa! Con người không phải là thần tiên, có thể giải quyết gọn gàng mọi việc! Chúng ta chỉ có thể từng bước từng bước giải quyết từng việc một mà thôi! Còn nếu em không quên được, vậy thì anh dạy cho em một cách. Hàng ngày em cứ nhớ anh thật nhiều vào, lúc nào chán quá không có việc gì làm lại nhớ anh, lúc nào ngán ngạo lại nhớ anh, lúc nào không ngủ được cũng nhớ anh, đếm xem anh xuất hiện bao nhiêu lần trong đầu em. Còn nếu khi nào em nhớ anh quá rồi, vậy thì có thể gọi anh đến, đợi sau này, anh sẽ nghĩ ra một món đồ nào đó để liên lạc giữa chúng ta, em gọi anh đến lúc nào cũng được, anh có thể thỏa mãn mọi nhu cầu của em.

Trương Hải nói thao thao bất tuyệt, khiến Trương Linh Tuyền thầm phì cười, sắc mặt đỏ ửng khi nghe đến bốn chữ “thỏa mãn nhu cầu”. Cặp mắt nàng trở nên long lanh mọng nước, thân thể cũng rạo rực, nóng bừng bừng lên.

Đã qua một năm rồi không... này nọ rồi, tên này lại nhiều lần khiêu khích cô gái tuổi thanh xuân, nếu Trương Linh Tuyền không nhớ nhưng cảm giác đó, vậy thì nàng quá già dôi rồi.

Nhưng... đã nói trước là phải đánh thắng nàng thì mới cho cơ mà...

Nói một đằng làm một nẻo, quá mất mặt!

Trương Giáo quan sao có thể để mất thể diện như vậy trước mặt “học sinh” của mình chứ?

Trương Hải cũng nhìn ra cái gì đó, thấy cái vẻ ngượng ngùng, mím môi mím lại, ánh mắt do dự của nàng. Hắn đã hiểu được nàng muốn cái gì.

Trương Hải cười nham hiểm một tiếng, vươn tay bắt vào mệnh môn của Trương Linh Tuyền, chế trụ thực lực của nàng trong khi nàng không để ý:

- Anh định làm gì? - Trương Linh Tuyền giật mình kêu lên, thân thể nàng đã trở nên mềm nhũn không chút sức lực.

- Chẳng phải nói đánh bại em là được thưởng gì gì đó sao? Giờ anh đánh bại em rồi mà...

- Vô si... rõ ràng lúc này không phải chiến đấu!

- Nhưng em có nói là thắng vào lúc nào đâu?

- Không tính... ngô!

Trương Linh Tuyền chống cự yếu ớt vài cái rồi dễ dàng bị chinh phục. Mặc dù Trương Hải thả mệnh môn của nàng ra rất nhanh, nhưng Trương Linh Tuyền vẫn coi như không biết, tiếp tục cuộc phiêu lưu lên đỉnh phong với hắn.

Sáng hôm sau.

- Bắt đầu thôi! - Trương Hải nhẹ nhàng nói với ba con chần tinh.

Chúng gập đầu, sau đó bắt đầu biến thân.

Ba con chần tinh biến thành hình dạng cao lớn đến mười mấy mét của mình, thân hình sắc cạnh toát ra khí thế uy nghiêm khiếp người.

T.Rex giẫm lên trước vài bước, thân thể của nó cân ngang ra trên hai chân, cái đuôi như mũi khoan kia gập lại. Lớp giáp trên đùi trượt xuống, bao bọc lấy phần chân yếu ớt bên dưới, hình thành một đôi chân cực kỳ rắn chắc, cái đầu nó vận vẹo quý dị, trượt vào vùng bên sườn của thân thể, miệng hơi há ra.

Hàn Kỳ Lân chạy tới, co rút chân lại, biến thân mình thành một khối gần như thẳng tắp. Sau đó, nó nhún mình một cái rồi gắn chính bản thân vào vị trí trên “cổ” của T.Rex. Cùng lúc, trên tấm lưng của T.Rex mọc ra một cái đầu, trong giống đầu người, ngũ quan hoàn chỉnh, nhưng lại làm cho người ta cảm giác như thứ máy móc gì đó.

Cún bay tới, thân hình tách làm hai. Vùng hạ thân chụp lên cái đầu mọc ra kia, thành một cái mũ tinh xảo. Thượng thân với hai cánh bọc lại xung quanh đầu T.Rex hình thành một lớp giáp bền chắc.

Trương Linh Tuyền đã sớm biết hình dạng sơ sơ sau khi kết hợp, nhưng khi nó chính thức hiện ra trước mắt nàng, thật sự nàng vẫn phải ngẩn ngơ hồi lâu.

Còn Trương Hải thì trầm đặc ý. Cái ý tưởng điên khùng này cuối cùng cũng đã thành công rồi.

Đây vốn là một mẫu megazord trong series power rangers bên Mỹ trong giấc mơ. Hắn còn nhớ, series này có tên là Dino Thunder, có nghĩa là khủng long sấm sét. Hay bên Nhật Bản cũng có một series giống thế, gọi là Abaranger, mẫu kết hợp này cũng vì thế mà có tên là Abarenoh.

Thấy được kiệt tác trong tưởng tượng của người hiện đại, bây giờ đang đứng sừng sững trước mặt mình. Điều này làm Trương Hải có cảm giác như mình vừa biến thành “siêu nhân”, siêu nhân thời cổ đại!

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Quái Vật Biển!

Tiếng sóng biển rì rào, tiếng gió gào thét, vài âm thanh quang quác của lũ chim biển cùng một vài con thần lân sấm đang hoảng hồn chạy trốn. Cái mùi vị biển nồng đậm xộc vào mũi làm Trương Hải có đôi chút cảm khái.

Với một kẻ từ nhỏ sống trong đại lục như hắn, việc nhìn thấy biển này chưa từng xảy ra. Việc trong giấc mộng kia thì không tính, vì thế, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy biển, hơn nữa, còn là nhìn xuống từ trên cao, cảm nhận không trung của mặt biển.

Trương Hải còn nhớ, một vị giáo sư nào đó trong giấc mộng đã từng nói: “nếu có nơi nào trên Trái Đất còn nhiều bí ẩn nhất, vậy đó chính là biển khơi!”

Trương Hải không biết cái “thế giới này” có giống với Trái Đất hay không, bởi hắn không biết rằng mình đã xuyên ngược thời gian, trở về thời cổ đại. Trong tiềm thức của hắn, thời cổ đại của “Trái Đất” là thời đại chỉ có khủng long, còn những thứ tiến hóa như người khủng long, thậm chí cả nhân tộc là một điều vượt quá tưởng tượng, cũng là thứ không thích hợp. Vì thế, Trương Hải cho rằng thế giới mình đang sống không phải là “Trái Đất”.

Nếu nơi đây và thế giới trong mơ là thật, vậy thì các dấu tích của người khủng long đã biến đi đâu? Đó là cả một nền văn minh, cả một thế hệ, tại sao nói biến mất là biến mất? Thậm chí không còn một dấu vết nào? Vì thế, Trương Hải đã thầm nhận định, cái thế giới trong mơ và nơi này vốn chẳng liên quan gì đến nhau cả.

Nhưng dù nơi hắn đang sống không phải là Trái Đất đi nữa, nhưng “bí ẩn của biển khơi” cũng là thứ vô cùng vô tận mà chính hắn có lẽ cũng khó mà hiểu hết.

Ngồi ở trên cao này, Trương Hải có thể nhìn thấy những bóng đen khổng lồ đang di chuyển bên dưới mặt biển du dương kia. Những cái cổ dài ngoằng, những hàm răng sắc nhọn lúc nào cũng có thể vung lên khỏi mặt biển, biến những con thần lân sấm kia thành con mồi. . .

Trương Hải thầm hô may mắn, nếu như mình và Tuyền di chuyển bằng một chiếc thuyền gỗ, có lẽ sẽ bị những quái vật biển kinh khủng này làm thịt bất cứ lúc nào.

Theo tính toán của Trương Hải, ba con chần tinh kết hợp theo dạng Megazord có thể tuần hoàn lực lượng giống như Tam Huyền Điển Bí, tuy rằng hiệu

quả khi kết hợp kém hơn nhưng khả năng chịu đựng của bọn chúng cũng phải tăng lên đến mấy chục lần, ít nhất cũng đủ để đưa hấn và Trương Linh Tuyền đến bờ bên kia.

Tốc độ của chần tinh được giữ ở mức trung bình, khoảng hơn bốn trăm cây số một giờ, bởi vì không biết có tìm được đảo để nghỉ ngơi hay không, tình huống phải bay liên tục một mạch sang bờ bên kia là cực kỳ dễ xảy ra, vì thế nên Trương Hải không dám để bọn chúng bay nhanh, tránh hao kiệt sức lực thì hỏng.

Theo tốc độ dự kiến này, một ngày bọn Trương Hải đi được một vạn cây số, phải mất đến năm ngày mới có thể đến nơi.

Năm ngày bay liên tục! Điều này với bất cứ một con chần tinh nào cũng là quá sức, nhưng khi bọn chúng kết hợp lại, chúng khá tự tin về quãng đường này. Tất nhiên, đây là dưới tình huống không có sự cố gì xảy ra! Đây cũng là điều mà Trương Hải và Trương Linh Tuyền lo lắng nhất.

Sự cố là thứ không thể kiểm soát, bất cứ một việc gì, bất cứ một lúc nào cũng có thể có sự cố xảy ra. Trương Hải cũng không có ấu trĩ cho rằng mình may mắn đến mức bay xuyên qua cả một đại dương mà không có sự cố gì.

Ba ngày trôi qua, không có vấn đề gì bất thường. Megazord vẫn duy trì tốc độ đều đặn tiến lên phía trước. Điều này làm Trương Hải thở phào, nhưng cũng có chút thất vọng, bởi trên quãng đường này, bọn họ không hề thấy dấu vết của bất cứ một hòn đảo, cũng như dấu tích nào của sinh vật đất liền.

Ba con chần tinh đã bắt đầu hơi hơi mệt, nhưng vẫn có khả năng tiến lên tiếp. Trong quá trình này, Trương Hải liên tục hướng dẫn bọn chúng cải tiến cách vận hành công pháp kết hợp, làm hiệu quả kết hợp ngày càng tinh tiến. Đây cũng là hiệu quả rõ rệt của việc vừa làm lý thuyết vừa thực hành.

Cho đến ngày thứ tư.

Tốc độ của ba con chần tinh hơi chậm lại, có vẻ đang do dự không muốn tiến lên. Sắc mặt của Trương Hải và Trương Linh Tuyền cũng trở nên ngưng trọng, nhìn chăm chăm về không gian phía trước.

Đó là một vùng hải vực có thể nói là u ám, trên bầu trời trải dày đặc mây đen, thỉnh thoảng lập lờ vài tia chớp, kèm theo đó là những tiếng sấm ì ùng như đang cảnh cáo những kẻ xâm nhập liệu hồn...

Mây đen trải dài đến vô cùng vô tận, có thể nói là vắt ngang chân trời, có nhìn cũng chẳng thấy một con đường vòng nào để vượt qua hải vực này.

Nói cách khác, nếu bọn Trương Hải muốn đi qua nơi này, chỉ có một cách duy nhất là bay thẳng qua mà thôi.

- Đại ca, dưới biển có một luồng khí tức không bình thường, lúc ẩn lúc hiện. Có thể nói rằng chắc chắn bên dưới có một con hải quái. Bọn em không rõ thực lực của nó, nhưng có thể khẳng định, nó rất giỏi che dấu khí tức! Làm chúng ta dù biết nó ở đây, nhưng lại không biết nó là thứ gì, thực lực ra sao, lúc nào nó động thủ... Đây là một điều bất lợi cho chúng ta! - T.Rex có thực lực cao nhất phân tích.

Trương Hải nhăn mày, lại nghe Cún nói tiếp.

- Hải vực này khá quái dị, trên trời dày đặc mây đen và sấm sét, làm những sinh vật bay ngang qua không thể nào bay cao được, bởi như thế rất dễ bị sét đánh. Tuy rằng bọn em kết hợp, em đảm nhận vai trò áo giáp, có thể ngăn chặn và hấp thu sấm sét này, nhưng đó cũng chỉ là một phần tác dụng, hai người còn lại có thể không chịu nổi sấm sét này mà xảy ra biến cố không đáng có. Vì vậy tốt nhất là phải bay thấp xuống. Chỉ là... nếu như chúng ta bay thấp thì rất dễ lọt vào tấn công của con Hải quái kia. Dù bọn em không sợ nó đi nữa thì vẫn phải có tâm đề phòng!

Trương Hải và Trương Linh Tuyền gật đầu.

Tình hình này khá bất lợi! Bay cao thì không được, bay thấp thì lọt vào phục kích, có thể nói là tiến thoái lưỡng nan.

Nhưng nếu bay cao thì chắc chắn bị sét đánh, có tránh cũng không được. Còn bay thấp thì lại có một số cách để thoát khỏi công kích. Vậy thì... chắc chắn phải chọn bay thấp.

Trương Hải quyết đoán:

- Vậy thì bay thấp đi! Đề cao tốc độ hết cỡ, cố gắng vượt qua Hải vực này nhanh nhất có thể! Dù làm thế rất có thể hao phí nhiều thể lực hơn, nhưng chúng ta cũng chẳng còn cách nào khác nữa rồi!

Mấy con chần tinh đang kết hợp cùng một chỗ, tâm linh tương thông, cả ba đều thầm chửi trong lòng, chẳng phải chính mi mang bọn ta vào hoàn cảnh này hay sao? Thôi đi, coi như bọn ta xui xẻo, gặp phải tên chủ nhân đen tận mạng thế này.

Nhưng dù thế nào đi nữa thì ba con chần tinh cũng không có đường lui. Nơi đây là hải vực, bọn chúng không thể nào dừng lại nữa, chỉ có nhanh chóng vượt qua mọi thử thách, tìm chỗ đặt chân mới là điều mà chúng muốn làm.

Càng đi, cái cảm giác bất an lại càng trở nên mạnh liệt, giống như mình càng ngày càng lún sâu vào một cái bẫy, nó có thể được kích phát, lấy mạng bản thân bất cứ lúc nào. Thần kinh của cả đám đều trở nên căng thẳng, chú ý mọi động tĩnh xung quanh, chuẩn bị cho mọi tình huống.

Đi thêm hai giờ nữa, vẫn chưa có điều gì bất thường xảy ra. Nhưng Trương Linh Tuyền dựa vào cánh giới cao thâm, đã có thể nhận ra một cái bóng không lồ đang chìm nổi dưới mặt nước. Đôi lúc còn có hai quãng sáng màu lam thăm thẳm lóe lên, nhưng nhanh chóng chìm sâu xuống bên dưới, giống như biến mất vậy.

Ba con chằn tinh cũng không phải là không nhìn ra. Thậm chí, bọn chúng còn biết rằng con quái vật biển kia đang chờ đợi thời cơ. Cũng là bởi vì Megazord đang bay trên tầm cao khá, có lẽ quái vật biển không chắc có thể chiếm lợi thế khi tấn công ở khoảng cách này.

Nhưng việc gì đến thì cũng phải đến, một tia sét cắt ngang chân trời, giáng thẳng xuống từ thiên khung. Ánh sáng phản chiếu vào trong đôi mắt của Trương Hải, làm cõi lòng hắn cũng thầm hoảng sợ, nhanh chóng dùng ý niệm điều khiển ba con chằn tinh.

- Vận người sang trái!

T.Rex nhanh chóng vận eo một cái, thân hình to lớn lệch sang bên trái, né được tia sét trời giáng kia. Nhưng cũng vì động tác này, thăng bằng của toàn bộ thân thể cũng mất đi, cả hình dạng to lớn của Megazord cũng rơi thẳng xuống bên dưới, giống như một chiếc lá rụng về cội nguồn vậy.

- Lân! Dùng khí đạo ổn định thân thể ngay! Cún, vừa rồi đuôi của Long dính một chút sét, mau hấp thu đi, tránh làm cơ năng tê liệt!

Trương Hải bình tĩnh hướng dẫn, một vài giọt nước mưa nhỏ li ti cũng đã phá vào mặt hắn. Lạnh buốt, nhưng lại làm người ta thật thanh tỉnh.

Mấy con chằn tinh nhanh chóng làm theo. Hàn Kỳ Lân đảm nhiệm “cánh tay phải” của Megazord chột há miệng, nếu từ xa nhìn lại, người ta sẽ thấy Megazord vùng mạnh cánh tay phải lên, đập xuống bên dưới, cùng với đó là một làn sương trắng phun ra giống như phản lực, làm tốc độ rơi xuống của cả “chinh thể” khựng lại. Megazord lại xoay một vòng, cuối cùng đã ổn định lại thân hình, không rơi xuống nữa.

Nhưng lúc này, tròng mắt của Trương Hải co rút lại, tiếng sóng biển, âm thanh của nước đang phát ra dồn dập, cái cảm giác nguy hiểm ập đến làm hắn có cảm giác rợn tóc gáy.

Cùng lúc đó, một cái miệng đầy răng sắc nhọn cũng vùng lên từ dưới biển khơi, tấp về phía bọn họ. Lúc này, độ cao của Megazord đã bị giảm rất nhiều, quá sát với mặt biển, lại vừa mới lấy lại thăng bằng nên không phản ứng kịp. Chỉ thấy cái cổ dài ngoằng kia xẹt qua đầu của T.Rex, cũng chính là vùng ngực của Megazord, để lại một dải hoa lửa dài.

Trương Hải chột ngẩn ngơ.

Một cái đầu khổng lồ, chỉ riêng cái đầu đó cũng phải lớn đến cả sáu mét, hơn nữa, bên dưới còn có cả một cái cổ dài ngoằng, vùng dài lên trên mặt biển đến hơn mười sáu mươi bảy mét. Đó là chưa kể phần còn đang ẩn giấu bên dưới của nó! Rốt cuộc con quái vật này to đến mức nào?

Quan trọng, cái đầu này làm Trương Hải quen thuộc.

Một cái miệng rộng đầy răng sắc nhọn, dường như chỉ cần hàm răng đó thôi cũng đủ hủy diệt mọi thứ trước mắt nó! Hai bên đầu có hai cái mang xòe ra, giống như một đôi cánh... nhưng cũng giống như hai cái vây cá mọc trên má vậy.

Đôi mắt màu lam sẫm đang trừng lên hung dữ nhìn bọn người Trương Hải, giống như hận không thể rút xương lột da bọn họ ra. Cái ánh mắt đó... thật hung tàn.

Trương Hải không thể nào nhịn được mà thốt lên một câu:

- Leviathan!

Quá giống!

Thế giới này thật kỳ diệu! Không ngờ... loài quái vật chỉ có trong truyền thuyết ở thế giới kia... loài quái vật có sức mạnh hủy diệt mọi thứ! Không ngờ lại đang ở trước mặt mình, tấn công mình!

T.Rex thấy đau đớn vô cùng, nếu vừa rồi không phải có Cún đảm nhiệm chức trách áo giáp đỡ dùm nó hơn một nửa công kích, nó đã không chịu nổi mà làm liên kết bị phá vỡ rồi.

Hàn Kỳ Lân nhanh chóng phân ra một luồng năng lượng khí đạo chảy dọc trong thân thể, xoa tan những vết thương trên đầu T.Rex. Cùng lúc đó, cái cổ dài ngoằng của quái vật biển cũng đã thụt trở về. Dường như nó cũng đã bị thương tổn chứ không dễ dàng gì.

- Đại ca! Tình hình không ổn rồi! Con vật khổng kiếp này là thủy quái cấp thiên phạt! Tương đương với Hóa Long Cảnh đó! Cái dị tượng nơi này cũng là vì nó mà ra! Sấm sét này chỉ là bề ngoài mà thôi, nếu em không nhầm, khi sấm sét tích tụ đến cực hạn thì sẽ phát nổ, hình thành “thiên hỏa nhiên khung”, trở thành cơn mưa lửa đại kiếp giáng xuống! Có lẽ cái viễn cảnh này còn xa lắm, tạm thời không cần lo, nhưng tu vi của quái vật biển này cao hơn chúng ta nhiều! Làm thế nào bây giờ?

Trương Hải và Trương Linh Tuyền cũng biến sắc.

Quái vật cấp Hóa Long cảnh? Lại còn trong tình huống đây là “sân nhà” của nó nữa! Mặc dù ba con chằn tinh đã kết hợp lại thành hình thái Megazord, sức chiến đấu mạnh mẽ hơn nhiều so với Thần Thông Cảnh, nhưng cũng đâu thể so sánh với con quái vật biển này.

- Tiếp tục bay lên cao có được không? - Trương Hải hỏi.

- Không được nữa rồi! Động lực duy trì độ cao là khí đạo của Lân, nhưng độ mạnh của khí đạo lại nhờ vào hồn lực cung cấp từ Cún! Vừa rồi Cún đã

chịu một nửa công kích, tiêu hao rất nhiều sức lực, bây giờ mà bay lên cao thì Lân có thể dễ dàng kiệt sức, đoạn đường sau này... - Long cố gắng phân tích tình hình. Trương Hải cũng hiểu rõ ngay lập tức.

- Anh Hải! Cũng đừng lo lắng quá! Quái vật này luôn bị thiên phạt ám lấy thể này, có vẻ như nó đã trúng nguyên rủa hoặc loại cấm chế, pháp trận nào đó, làm cho thực lực không ngừng tiết ra, khiến thiên phạt luôn “túc trực” bên cạnh. Em cũng đã từng đọc trong một điển tịch của dòng họ về trường hợp này, chúng có một nhược điểm là không dám dùng thần thông! Đây có lẽ là một tia hy vọng cho chúng ta. - Trương Linh Tuyền bình tĩnh, hít thở sâu và đều, trong mắt đầy vẻ quyết tâm, lại không hề có một chút sợ hãi nào!

Bạn đang đọc truyện *Khủng Long Thần Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.